

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

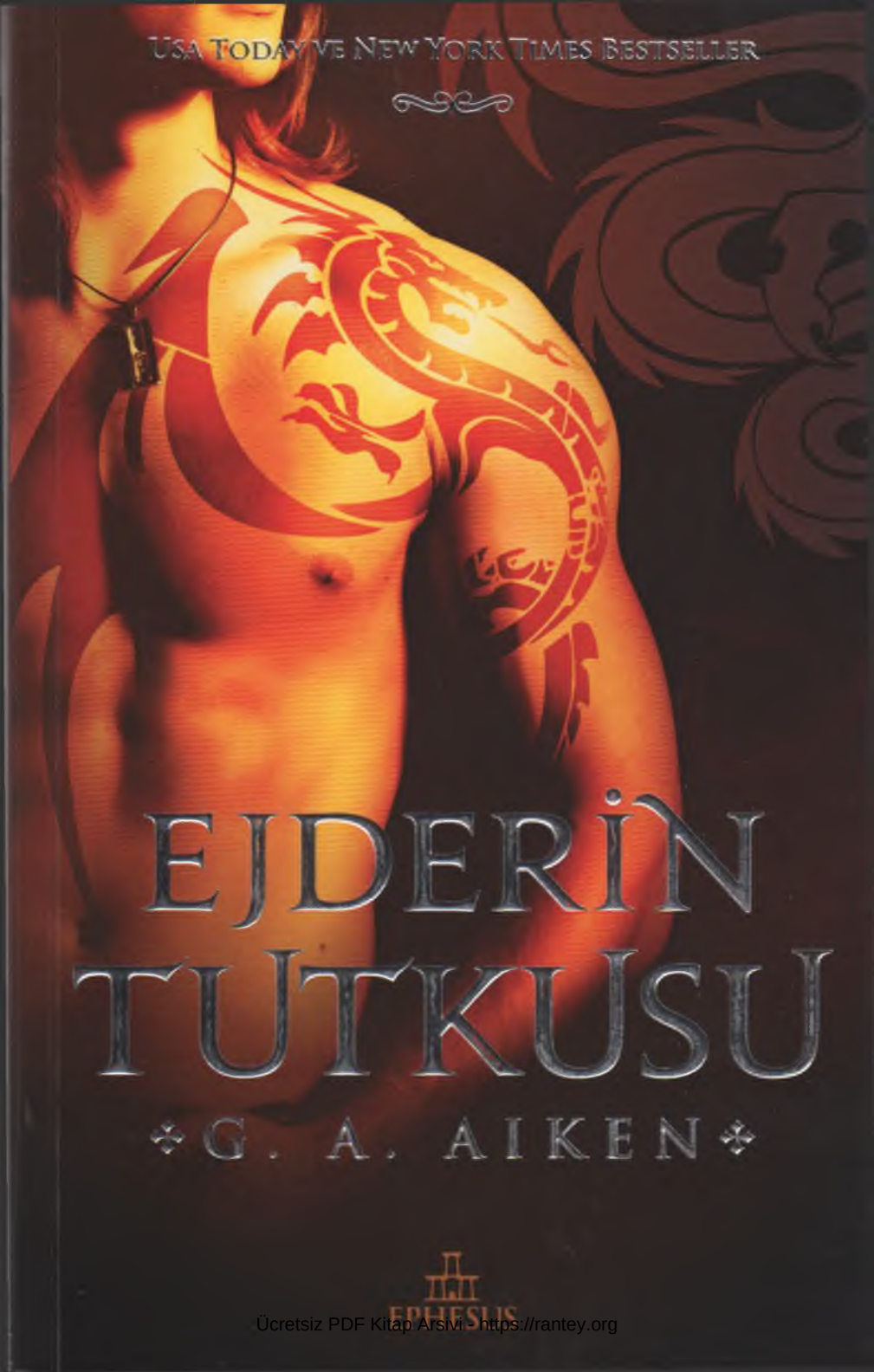
<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

USA TODAY VE NEW YORK TIMES BESTSELLER

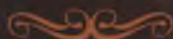
The background of the book cover features a close-up of a person's torso and shoulder, illuminated with a warm, golden-orange light. A large, intricate tattoo in red and orange ink is visible on the shoulder and upper arm, depicting a dragon or a similar mythical creature. The person is wearing a necklace with a small, dark pendant. In the upper right corner, there is a faint, stylized illustration of a dragon's head in a dark brown color.

EJDERİN TUTKUSU

❖ G. A. AIKEN ❖

TÜM DÜNYADA SATIŞ REKORLARI KIRAN EJDERHA SERİSİ

Hayatımı, kanatlarımı ve üstün güzelliğimi tehlikeye atarak, yalnızca sevdiklerim uğruna, bu acımasız Kuzey Elleri'ne girdim. Ama kıymetimi bildiler mi? Hayır. 'Yakışıklı Gwenvael, en iyimiz sensin, tüm ejderhaların en güzelisin' dediler mi? Hayır! Ailem asırlardan beri, doğuştan gelen ihtişamım ve alçak gönüllülüğümü bir türlü kabullenemedi. Fakat ben onlar için, tabii bir de cesur ve gözü pek olduğum için, bu toprakların en kötü kabuslarına göğüs gereceğim.

Bu yüzden şu anda bir anlaşma yapmak üzere Kuzeylilerin Canavar dedikleri kişiyl bekliyorum. Bu kişi o kadar korkulan bir yaratıktır ki, en büyük savaşçılar bile adını fısıldayarak söyler. Ama ben, Dayanılmaz ve Cesur Gwenvael, karşımdaki bu korkunç kadını... ne? Ahh... Şey, Canavar denen yaratık, yani Dagmar Reinholdt... bir kadın mı yani?

"AIKEN'DAN MÜKEMMEL BİR KİTAP DAHA."

PUBLISHERS WEEKLY

"ALEV ALEV YANAN BİR HİKÂYE..."

ROMANTIC TIMES

₺25

www.ephesusyayinlari.com

BÖLÜM 1

Kaçıp kurtulmaya çalıştığı ilk sefer değildi bu. Görünüşe göre sonuncusu da olmayacaktı. Geçen yıllar boyunca, kendisini uygun görmedikleri yerlerde bulan öfkeli kız babalarından ya da o öfkeli kız babaları tarafından gönderilen şehir muhafızlarından kaçıp durmuştu.

Ancak Gwenvael bugün kendi ailesinden kaçıyordu. Onun için yeni bir şey değildi tabii, ama uzun süredir bunu yapmaya zorlanmamıştı.

Ayrıca, çenesini kapalı tutması gerektiği de bir gerçektir. Fakat kim ne derse desin, bu sefer davasında haklıydı. Ailesi her zamanki gibi her şeyi abartmış ve yanlış kişiye doğrulttukları öfkelerini ondan çıkarmışlardı.

Neden kıskandıklarını itiraf etmiyorlardı ki? Yakışıklı Gwenvael olduğu için onu kıskandıklarını? Ejderha Kraliçe'nin dördüncü evladı ve üçüncü oğlu olduğu için, Ejderha Kraliçe'nin Kuzey Ordusu'nun eski komutanı olduğu için, Kara Ovalar'ın en sevilen erkeği olduğu, her zaman en görkemli, en cömert ve en sevgi dolu bireyi olduğu için?

İşte ailesi ondan bu yüzden nefret ediyordu.

Hem, kim bir kraliçenin—bu kraliçe bir insan olsa bile—bu kadar hassas olabileceğini bilebilirdi ki?

Oysa tek yaptığı basit bir soru sormak olmuştu: “Yedi aylık hamilesin diye bu kadar iri mi olman gerekiyor?” Gözyaşlarına, itici burun çekme seslerine ve kendisine yöneltilen silahlara sebebiyet veren basit bir soruydu bu. Görünüşe göre insan kraliçe hızlı koşma yeteneğini kaybetmişti, fakat atış yaptığı kolunun hâlâ sağlam olduğu da bir gerçektir. *Kahrolası kulağımı koparıyordu az daha.*

Böylece Kraliçe'nin eşi olan—aynı zamanda Gwenvael'in en büyük kardeşi ve Güney Elleri'nin gelecekteki Ejderha Kralı Fearghus olarak da bilinen—kişi birdenbire onu tıpkı bir tavşan gibi kovalama ihtiyacı hissetmişti

Gwenvael bu yüzden kaçmıştı. Çünkü o koca pislik, yani Yok Edici Fearghus, Gwenvael'in güzel yüzünü *yok ederse* bunun için asla cezalandırılmayacaktı. Çünkü her zaman olduğu gibi o vahşi ve sınırı aşan suçları için affedilecek, Gwenvael ise çok daha duygusal olan suçları için asla affedilmeyecekti.

Büyükbabasının aşçı yamaklarından birkaçıyla çıplak bir halde yakalandığında ne olmuştu? Babasının pençesini kafasının tam arkasına yiyivermişti. Gwenvael, annesinin insan biçimindeyken kalçalarının büyüklüğünü ortaya çıkaracak giysilerden kaçınmak isteyebileceğini belirttiği zaman ne olmuştu? Babaşının pençesini kafasının tam arkasına yiyivermişti. Yakınlardaki genelevden çağırıldığı birkaç kızın da bulunduğu, en küçük kardeşi Éibhear için düzenlediği sekseninci doğum günü partisinde neler olmuştu? *Annesinin* pençesini kafasının tam arkasına yiyivermişti.

Ne var ki Fearghus, bir asır evvel Gwenvael'in zavallı kuyruğunun bir parçasını koparmış ve bunun için hâlâ cezalandırılmamıştı. Birçok ejderhanın silah olarak kullandığı ucu sivri kuyruk parçası nehirlerin birinde öylece yüzerken, Gwenvael küçücük kalmış kuyruğunu peşinden sürükleyip duruyordu işte.

Neyse ki o da bu feci şekilde eksik kalmış, şekli bozulmuş kuyruğunu kullanabileceği başka alanlar bulmuştu. Kadınların büyük bir çoğunluğunun oldukça zevk aldığı alanlardı bunlar.

Gwenvael hızla koşarak köşeyi döndü. İlerideki ahırlara doğru ilerleyerek arka taraftaki girişe doğru yöneldi. İşte tam o anda güzeller güzeli Talaith ile Gwenvael'in gerzek kardeşi Briec'in kızı olan tatlı Izzy'yi gördü.

Izzy, Gwenvael'in kan bağıyla bağlı olduğu yeğenlerinden biri değildi, fakat yine de ailedendi ve ikisi de birbirlerini çok severlerdi. Ya da Gwenvael en azından, taarruza geçmiş haldeki Izzy hızla Gwenvael'e çarparak onu ahırın kapılarından birine doğru uçurana dek böyle düşünüyordu. Gwenvael insan olan yeğeninin ne kadar güçlü olduğunu sürekli unutup duruyordu.

Annesi, ancak kendisine emir verildiğinde öldürmek üzere eğitilmiş ufak tefek, sevimli bir büyücü olabilirdi, fakat Izzy biraz kaba sabaydı ve kendisiyle ilgili bu özellikten ziyadesiyle memnundu.

Izzy onun tepesinde dikilerek bağırdı. "Yakaladım onu!"

Gwenvael yıkılmış bir halde "İseabail!" diye feryat etti. "Aşkım! Çok sevdiğim yeğenim benim! Bunu nasıl yaparsın?"

"Onun duygularını incitmemeliydin! Bu çok alçakça bir şeydi." Parmağını ona doğru salladı. "Bu kadar alçak olma!"

Izzy. Tatlı, güzel, fakat her daim enteresan Izzy. Onun Kraliçe'ye olan bağlılığı asla sorgulanamazdı. Şimdi bile sadakatini kanıyla ödeyebilmek için savaşa gönderilmeyi ümit ederek, askeri birlikle eğitimlere katılıyordu. Herhangi birinin neden böyle bir şey yapma gereği duyduğu meselesi, Gwenvael'i aşıyordu. O hiçbir şekilde yaralanmak ya da zarar görmek istemezdi. Vücudunun her bir parçasını ancak yerli yerinde ve doğru düzgün çalışır haldeyken severdi. Babasına defalarca söylemek zorunda kaldığı bir şey vardı; "Annemin tahtı için *çarpışırım* demiştim. Onun uğruna öleceğimi hiçbir zaman söylemedim." Sonra da, sadece o yaşlı ahmağı yine bir öfke krizine sokmak için "Sen de benim ölmek için fazla güzel olduğumu düşünmüyor musun?" diye eklerdi.

Gwenvael "Beni sevdiğini sanıyordum!" diye haykırdı Izzy'ye.

"Böyle alçakça davrandığın zamanlarda sevmiyorum!" Izzy'nin iyiliği ve dürüstlüğü o kadar samimiydi ki, bu ihaneti için onu bir ateş topuyla yok etmek Gwenvael'in aklından yalnızca bir kez... ya da belki iki kez geçti.

Biraz sonra iri ve korkunç eller Gwenvael'i saçlarından yakalayıp ahırdan dışarı sürüklemeye başladı.

"Bırak beni, seni koca pislik!"

"Oraya geri gideceksin, seni orospu çocuğu," diye gürlledi Fearghus. "Oraya geri gideceksin ve bu yapacağın son şey olsa da, ondan özür dileyeceksin."

"Benim özür dileyecek bir şeyim yok."

Fearghus onunla aynı fikirde olmadığını kanıtlamak için koca ayağını Gwenvael'in karnına koydu ve onu ezecek kadar uzun bir süre öylece durdu.

"Ah!"

“Onu ağlattın. Kimse onu ağlatamaz.”

Şimdi Garbhán Adası Kalesi’nin Büyük Salon’undan geçiyorlardı. Bir zamanlar burası Kasap Lorcan’ın, içinde korkunun hüküm sürdüğü güç odağı olmuştu. Şimdiyse bu mekân Lorcan’ın piç kız kardeşine ve aynı zamanda onun kafasını uçuran kişiye aitti.

Gwenvael, bu mızımız kertenkelenin durmaya niyeti olmadığını anlayınca ona “Kendi başıma yürüyebilirim,” dedi. Gwenvael o anda kaçabilmek için doğal—ve muhteşem görünümlü—ejderha biçimine geçebilecek olmasına karşın, bunu yaptığı takdirde sadece orada yaşayan insanlara gereksiz yere zarar vermiş olacaktı. Bu yapmaktan nefret ettiği bir şeydi. İnsanları severdi... Aslında, dışı insanları severdi. Erkekler olsa da olurdu, olmasa da.

Fearghus onu sert basamaklardan yukarı doğru sürüklerken, “Artık seni kovalamıyorum,” dedi. Gwenvael kendini Fearghus’tan kurtarmak için tepinmeye başlayınca ikinci ağabeyi Briec, Fearghus’a yardım etmek ve Gwenvael’i bacaklarından yakalamak için devreye girdi.

“Seni hain pislik!”

Briec büyük bir memnuniyetle “Ona ne yapacağız?” diye sordu. “Pencereden aşağı mı atacağız? Hadi onu pencereden aşağı atalım! Ya da çatıdan!”

“Onu Annwyl’e götüreceğiz.”

“Annemiz geldiğinde, oğlunun artık başsız biri olduğunu fark etmez mi o zaman?”

Fearghus, Gwenvael’in kurtulmak için çırpınmalarını görmezden gelerek “Fark edecek,” diye cevap verdi ona. “Ama asıl soru, bu durum umurunda olacak mı?”

Kraliçe’nin yatak odasının önüne geldiklerinde, Fearghus kapıyı bir tekmeyle açtı ve Briec ile birlikte zavallı Gwenvael’i odanın içine attılar. Kapı ardından hızla kapandı ve Gwenvael, kardeşlerinin onu Kara Ovalar Kraliçesi’nin aşırı duyarlı merhametine teslim ettiklerini fark etti. Ondan aynı zamanda Kara Ovalar’ın Eli Kanlı Kraliçesi, Kafa Toplayıcı, Garbhán Adası’nın Deli Büyücüsü ya da daha kısa ve öz bir ifadeyle, Gaddar Annwyl diye de bahsederlerdi. Her nedense insan kraliçe, pek çabuk öfkelenen biri olarak tanınırdı.

Gwenvael metin olmaya çalışarak güzel Kraliçe Annwyl'e baktı. "Benim güzel ve sevimli Annwyl'im. Ruhum sizin adınıza acı çekiyor. Yüreğim sizin özleminizi duyuyor. Düşüncesizce söylenmiş, aptalca sözlerim için beni bağışlayacağınızı ve sevgimin hiçbir zaman sona ermeyeceğini söyleyin bana."

Kraliçe bir süre ona bakakaldı ve sonra, Gwenvael'i çok korkutan bir şey yaparak, gözyaşlarına boğuldu.

Gwenvael böyle bir ihanet için kardeşlerini asla bağışlamayacaktı.

Onu Reinholdt'un Canavarı diye çağırırlardı. Ya da kısaca, Canavar diye.

O bundan pek hoşlanmazdı, özellikle de gerçek ismi Dagmar olduğu için. Fakat bu duruma tahammül etmeye çalışırdı. Onun dünyasında, hiç de hak etmediğini düşündüğü bir lakapla çağırılmaktan daha kötü şeyler de vardı.

Pekâlâ... Belki de bu ismi *biraz olsun* hak ediyordu.

Dagmar kitabının kapağını kapatarak iç çekti. Her ne kadar böyle yapmak istese de, bütün bir günü odasında saklanarak geçiremeyeceğini biliyordu. Babasıyla yüzleşmesi ve ona, yaptığı şeyi anlatması gerektiğini biliyordu. Bunu babasının toprakları ve insanları için yapmış olması, Kuzey Elleri'nin en güçlü savaş beyi olan Reinholdt için pek bir şey ifade etmeyecekti. Fakat o, sonucun kendi istediğini almak anlamına geleceğini bildiği durumlarda babasının, kendi ifadesiyle, böyle "anlarını" dikkate almamayı en başında öğrenmişti.

Dagmar kitabı bir kenara koyarak, üzerine gri pamuklu elbiselerden birini geçirdi. Elbiseyi çekiştirerek üzerine oturttu ve sonra sade bir deri kuşağı kalçalarının üzerine doladı. Lüzumsuz kesme biçme işleri için kullandığı hançerini de kuşağın içine soktukten sonra, başına da gri bir atkı doladı. Upuzun saç örgüsü sırtından aşağı doğru uzanıyordu.

Dagmar yatağının başucundaki boy aynasında kendini şöyle bir inceledikten sonra, gözlüklerini dikkatle burnunun üstüne yerleştirdi. Okumak için onlara ihtiyaç duymuyordu, fakat bunun

haricindeki her şey için onlara gereksinimi vardı. Seneler evvel, burnunun birkaç santim ötesine baktığı her seferinde gözlerini kıstığını fark eden rahip, sevgili Birader Ragnar ona ilk gözlüğü vermişti. Bu gözlüğü kendisi yapmıştı ve Dagmar o günden beri bunları takıyordu.

Aynaya bir kez daha çabucak baktığında, giysilerinde göze kötü görünen bir şey olmadığından emin oldu. Dagmar böylece odasından çıktı ve köpeğinin hızla önünden gitmesine izin verdi. Kapısını kilitledi ve kapının güvenli bir şekilde kilitli olduğunu iki kez kontrol etti, sonra da babasının kalesinin taş duvarlı salonlarında ilerlemeye başladı. Dagmar burada dünyaya gelmişti ve hayatı boyunca kaleye en yakın şehirden öteye gitmemişti. Babasını kendisine kale kapılarının dışında, civardaki korulukta küçük bir ev verme konusunda ikna edemediği takdirde, bu duvarların ardında öleceğini biliyordu. Ne yazık ki, *evde kalmış* kız kategorisine tam anlamıyla dâhil olması için en az bir on yıl daha beklemesi gerekecekti.

Kuzey Elleri'nde kadınlar kocalarına ait olana dek, akrabalarındaki erkekler olmaksızın fazla başıboş gezmezlerdi. Başarısız üç evlilik girişiminin ardından, yatağına girebilmek uğruna Reinholdt Klanı arasına girerek başını riske atabilecek kadar aptal bir erkekle karşılaşabileceğinden şüpheliydi. Bu da, kendine karşı dürüst olduğu zamanlarda—zaten ne zaman değildi ki?—onu oldukça rahatlatıyordu.

Kendi cinsinden olanlarda, bazı hissiyatlar doğal olarak bulunurdu. Uyumlu, sevgi dolu, cazibeli ve şefkatli olabilmek gibi. Bu özelliklere doğuştan sahip olan birçok kadın tanıyordu. Oysa Dagmar, bu özelliklerden hiç birine sahip değildi; fakat kısa süreler için bunlara sahipmiş gibi davranabilirdi. Eğer böyle davranmak ona istediği şeyi verebiliyorsa, neden olmasındı? Çünkü Dagmar hayatta şefkatli ve mütevazı bir kadınmış gibi davranmaktan daha kötü şeyler de olduğunu biliyordu. Mesela, gerçekten şefkatli ve mütevazı bir kadın *olmak* gibi. Kuzey Elleri'nin sert, zorlu koşulları vardı ve uysal kalplere ya da zayıf ruhlara göre bir yer değildi. Gerçekten bir şeyleri umursamak ya da gerçekten

Kuzey erkeklerinin kadınlarından bekledikleri kadar *zayıf olmak*, erken yaşta ölmek için mükemmel bir yöntemdi.

Dagmar'ın niyeti yüz yaşını görene dek yaşamaktı. En azından yüz yaşını.

Ellerindeki kâğıtları dikkatle incelemek Dagmar'a, etrafında olup bitenleri görmezden gelme olanağını tanıyordu. Şiddetli dövüşler, yerleri çöplerle kirleten sarhoş aile erkekleri, karanlık gölgeler arasında acıdan kıvranan bedenler.

Reinholdt Kalesi'nde bir başka sabah vakti.

Dagmar uzun zaman önce kendi kendine, etrafında olan ve onu ilgilendirmeyen, dikkatini asıl önemli olan şeye odaklamasına engel olan şeyleri görmezden gelmeyi öğretmişti.

İyi eğitilmiş köpeği Canute cesurca önünde yürüyor, ona gözcülük ediyor ve onu koruyordu. Dagmar ona doğduğu andan itibaren bakıyordu ve artık onun sadık bir yoldaşı olmuştu. Köpek, dokuz yaşından beri babası için büyütüp eğittiği onlarca savaş köpeğinden biriydi, fakat artık sadece kendisine aitti. Son üç yıldır kendisini tıpkı Canute'nin babasının da yaptığı gibi koruyup kollamıştı. Acımasızca. O kadar acımasızca koruyordu ki onu, kimse yanına yanaşamıyordu. Dagmar köpeği çok seviyordu.

Dagmar, babası gibi bir savaş beyinin savaşlarda kullanacağı köpeklerden sorumlu olmanın, bir kadın için biraz tuhaf bir durum olduğunun farkındaydı; ancak köpekgillerle olan alakasını görmezden gelmeyi bir türlü başaramamıştı. Fakat özellikle, kendi yetki bölgesi dâhilinde eğittiği her köpeği, sadece kendi sesine, kendi emirlerine tepki verecek şekilde eğitmiş olduğu gerçeğini de görmezden gelemiyordu. İlk zaferini, onuncu yaş gününden sadece bir ay önce kafasında planlayıp gerçekleştirmişti. Önünde, arkasında ya da yanında durup dikkatle emirlerini bekleyen vahşi ve kontrol edilemez köpeklerle birlikte babasının karışısında durduğu günü çok net bir şekilde hatırlıyordu. O zamanlarda bile uzak mesafe görüşü zayıf olduğu için, gözlerini kısarak babasına bakmış ve usulca anlatmaya başlamıştı. "Köpek eğiticin kolunu kaybettiği için üzgünüm, baba. Belki de bu hayvanları daha iyi, vahşilikten ziyade merhametle idare edebilecek birine ihtiyacın vardır."

Babası hâlâ elinde tutmakta olduğu kan revan içindeki kopuk kolu ona doğru uzatarak, “Sen sadece bir kızsın,” diye homurdanmıştı. “Sen savaş ve muharebeler hakkında ne bilirsin ki?”

Dagmar gözlerini yere dikerek, neredeyse fısıltıyla, “Hiçbir şey bilmem,” demişti. “Ama köpekleri iyi bilirim.”

“O halde göster bana. Ne bildiğini göster bana.”

Babasının gözlerine bakmak için başını kaldırmış, köpeklerden birini göstermiş, sonra da muhafızlardan birine eliyle işaret etmişti. On sekiz köpektен sadece biri harekete geçmiş ve bir kere sinde ondan, “o korkunç kız” diye bahseden muhafıza saldırmıştı.

Babası, kendisine öğretilen şeyi yapan köpeğı izlemişti; yarım çığlıkları atan muhafız onu pek ilgilendirmiyordu.

“Çok güzel,” demişti sonunda, fakat Dagmar sınavın henüz bitmemiş olduğunu biliyordu.

“Teşekkürler.”

“Şimdi onu geri çağır.”

Bunun zorlu bir iş olduğunu ikisi de biliyordu, çünkü kana susamışlık onları bir kez etkisi altına aldığında, Reinholdt’un savaş köpekleri kontrol edilemez hale gelirlerdi. Birçoğı savaşın sonunda kendi terbiyecileri tarafından uyutulmak zorunda kalırdı.

Dagmar, babasının bakışları altında bir kez daha parmaklarını kaldırmış ve kısa bir ıslık çalarak eliyle işaret etmişti. Köpek birden çığlıklar atan, inleyen, kanlar içindeki avını bırakmış ve hızla koşarak onun yanına gelip, biraz evvel ayrılmış olduğu yere oturmuştu. Dili dışarıda, ağızlığından kanlar akan köpek Dagmar’a bakıyor, onun bir sonraki komutunu bekliyordu.

O zamanlar babası sadece homurdanarak, hâlâ yanında taşımakta olduğu kopmuş kolun ardında bıraktığı kan izleriyle yürüyüp gitmişti. Ancak on altıncı yaşını geride bıraktığında Dagmar, babasının topraklarındaki tüm köpek kulübelerini ve her bir köpeğı—görevli ya da ev hayvanı olanlarını—tamamen himayesi altına almıştı.

Canute durduğunda Dagmar da ansızın durdu ve ayinlerde kullanılan kadehlerden biri kafasının hemen üzerinden uçarak geçip arkasındaki duvara çarpana dek öylece bekledi. Kardeşlerinden biri ile karısı arasında yaşanan bir başka kavgaydı bu.

Dagmar neler olup bittiğine bakma gereği duymadan, yerde yuvarlanmakta olan eğilip bükülmüş kadehin üzerinden atladı ve Ana Salon'a doğru yöneldi. Babası salondaki büyük yemek masasında oturuyordu, erkek kardeşlerinden bazıları ve onların karıları da babasının yanında ya da karşısında oturuyorlardı. Fakat babasının hemen yanındaki sandalye boştu, çünkü bu Dagmar'a aitti. Bu durumun, masanın karşı tarafından kendisine dik dik bakmakta olan yengesi Kikka'yı kızdırdığını biliyordu.

Dagmar onlara doğru ilerleyip yerini aldığı anda, babası önündeki katı yulaf lapasını âdeta kaçmaya teşebbüs edeceğini gibi hızla kaşıkladı. Dagmar her zaman olduğu gibi babasının yemek yiyen manzarasını görmezden geldi.

Onun dünyasında, kötü sofra adabından daha kötü şeyler de vardı.

"Baba."

Babası homurdandı. Hiçbir zaman konuşkan bir adam olmamıştı; özellikle de tek kızına söyleyecek pek fazla şeyi olmazdı. Farklı eşlerden dünyaya gelen tam on iki tane güçlü kuvvetli erkek çocuğun ardından—eşlerden ikisi kaçmış, Dagmar'ın annesi ise doğum esnasında ölmüştü—bir kız çocuğu geleceğini ummamıştı. Onun gibi bir kız çocuğunu ise hiç ummamıştı. Sarhoş olduğu zamanlarda genelde onun bir erkek olarak doğmadığı gerçeği hakkında sızlanıp dururdu. Koruması gereken bir şey değil de, kendisine daha çok faydası olan bir şey olsaydı elinde, bu daha çok işine gelirdi.

Babasının, bu vakte kadar onun derebeyliği için yapmış olduklarının hâlâ farkına varamamış olması Dagmar'ı üzüyordu. Kendi tasarladığı savunma planları, savaşlarda askerlerin hayatını kurtaran köpekler ya da ayarlanması için yardımcı olduğu ateşkesler de dâhil olmak üzere, katkıda bulunduğu birçok şey vardı. Fakat neden üzülerken vaktini harcayacaktı ki? Bu hiçbir şeyi değiştirmeyecek, sadece gününün değerli bir kısmını yok edip gidecekti. Dagmar bir dilim ekmeğe uzandı ve ekmeği ikiye böldü. "Yeni gelen köpek yavruları oldukça ümit verici görünüyor, baba. Çok dayanıklılar. Güçlüler." Elindeki ekmeğin yarısını bir kez daha kopararak, bir kısmını Canute'ye verdi.

Babası yine homurdandı, fakat Dagmar ummadığı bir yanıtı beklemek yerine bu kez, hizmetçilerden birinin önüne koyduğu sıcak lapayı yemeye girişti. Babası topraklarını savunmak üzere savaşta olmadığı zamanlarda, birlikte geçirdikleri sabahlar genelde böyle geçerdi. Aslında Dagmar bu tür sessizliklere ya da genelde olduğu gibi homurtulara öylesine alışmıştı ki, babası aniden onunla konuşunca, neredeyse lokmaları boğazına kaçacaktı.

"Affedersin?" dedi ağzındakileri yuttuktan sonra.

"Dedim ki, birkaç gün evvel üzerinde mühürüm olan postayla ne gönderdin?"

Kahretsin. "Neredeyse bütün yazışmalarda senin mührünü ve isminle imzanı kullanmam için bana izin vermiştin. Bu yüzden, daha net konuşmalısın, ba..."

"Kes şunu," diye homurdandı babası.

Dagmar söyleneni yaptı. "Kara Ovalar'dan Annwyl'e bir mektup gönderdim."

Babası ona o kadar uzunca bir süre boyunca bakakaldı ki, Dagmar onun kimden söz ettiğini anlamadığını fark etti. "Pekâlâ."

Babası, başka bir kelime etmeden masadan kalktı ve en sevdiği savaş baltasını aldı. Kuzey Elleri'nde, iki güneşin de tepede olduğu fakat havanın ayaz olduğu sabahlar, savaş talimi yapmakla geçerdi. Babası Ana Salon'dan çıkarken, Kikka kaşığını bırakarak yüksek sesle "Kara Ovalar'dan Annwyl, aynı zamanda şu Garbhán Adası'nın Deli Büyücüsü değil mi?" diye sordu.

Dagmar bir an, masanın karşısında oturmakta olan işe yaramaz yengesine soğuk bir ifadeyle baktı. Reinholdt bir kez daha hızla içeri girdiğinde, Dagmar'ın erkek kardeşleri babalarının öfkesi yüz ifadesini görür görmez ortada kayboldular.

Reinholdt'un baltasının keskin kısmı yemek masasına çarptı. Çatırdayan ahşabın sesi odada kalmış olan hizmetçileri anında dağıttıverdi. Dagmar tek bir kelime edemeden babası, "O çatlak büyüciye mektup mu gönderdin?" diye bağırdı.

Gwenvael, Kara Ovalar Kraliçesi'ne baktı, kaygılıydı. Çok güçsüz görünüyordu. Onu daha önce hiç bu kadar zayıf görmemişti.

Ayrıca çok da solgun görünüyordu, bu da vaktinin büyük kısmını dışarıda, askerleriyle birlikte yollarına çıkan herkesi öldürerek geçiren bir savaşçı kraliçeye yakışmıyordu. Kraliçe'nin güneşten bronzlaşmış teni her zamanki gibi kahverengiydi. Talaith ve Izzy kadar bronz değildi, fakat onlar herkesin kahverengisinin çeşitli tonlarında dünyaya geldiği Alsandair çöllerindendi. Annwyl o bölgeden değildi.

Ancak birkaç aydır, karnı büyüdüğü ve ikizleri içinde çok daha hareketli bir hale geldikçe, Gwenvael'in seyahatleri sırasında gördüğü yeni insan annelerindeki coşkunun hallerin hiçbirinden eser olmadığını fark etti. Aksine, son derece süzölmüş ve yorgun görünüyordu.

"Neyiniz var, Annwyl?"

Annwyl nihayet ağlamayı kesmişti, fakat şimdi de pencerenin yanında durmuş, sessizce avluya bakıyordu.

"Sorun nedir, Kraliçem? Bugün hiç de her zamanki gibi değilsiniz."

Annwyl gülümsedi. "Ben senin Kraliçen değilim."

"Ben burada olduğumda öylesiniz. Ayrıca en sadık ve sizi en çok seven kullarınızdan biri olarak, size sadece yardım etmek istiyorum."

"Öyle yapmak istediğini biliyorum."

"Öyleyse, neyiniz var Annwyl? Sizi bu kadar endişelendiren ve Fearghus'a bile henüz söylemediğinize bir servet üzerine bahse girebileceğim şey nedir?" Annwyl arkasını dönerek ondan uzaklaştığında Gwenvael sağlam, arkalıklı sandalyelerden birine oturdu ve elini ona uzattı. Artık keyfi yerinde olmadığı zamanlarda ona yaklaşacak kadar aptal değildi. Kendisine bir kol uzunluğu mesafede bulunan bu kahrolası silahlar yakınındayken asla. "Söyleyemediğiniz şeyi—benim kadar yakışıklı ya da çekici olmayan—kardeşime değil de, gelin Gwenvael'e söyleyin, hayatım."

Aradan uzunca bir süre geçtikten sonra Annwyl, Gwenvael'in elini tuttu ve onu kucağına oturtmasına izin verdi. Annwyl elini elbisesinin cebine sokup bir şeyler ararken, Gwenvael onun sırtını okşadı. Annwyl, elindeki parşömen parçasını ona uzattı ve Gwenvael hemen kâğıdın kenarındaki balmumu mühre baktı.

O anda mektubu okuma zahmetine girişmedi, çünkü mektubun kimden geldiği, en az içinde yazılanlar kadar önemliydi.

"Bu kimin mührü? Hatırlayamıyorum."

Annwyl iç geçirdi. "Reinholdt'un."

"Reinholdt mu?" Gwenvael düşünceli bir ifadeyle kaşlarını çatı, sonra bir anda tüm vücudu sarsıldı. "Ulu tanrılar! Kuzeydeki o deli adam mı?"

"Tam üstüne bastın."

"Aslında..." Gwenvael tekrar mektuba baktı. "Reinholdt Klanı'ndan herhangi birinin yazı yazabildiğini bilmiyordum."

Babası bağıra çağıra söylenirken Dagmar sabırla bekledi. Babası yine uykusuz bir gece geçirmiş olmalıydı, çünkü bu seferki her zamankinden daha uzun sürmüştü. Ancak, babası ona karşı bu şekilde davrandığında, Dagmar iki şeyden çok etkilenirdi. Ona öfkeyle ya da şiddet dolu bir tavırla bir kez olsun elini sürmemişti ve bir kere bile bu bağırıp çağırma krizlerini kişiselleştirmemişti. Daha zekice sözler bulamayan yengeleri ona "adi kal-tak" ya da "çirkin domuz" gibi hakaret sözcükleri sarf ederken, babası her zaman meseleye bağlı kalmıştı. Ve onun meselesi de, Dagmar'ın çizgiyi aşmış olduğuydu.

Genelde böyle olurdu.

Nihayet babası, onun da konuşması için uzunca bir süre duraksadığında Dagmar, "Bence Kraliçe Annwyl'in bizim için yapabileceklerini hafife alıyorsun," dedi.

"Kan tutkusunu buralara kadar getirmesi haricinde mi?"

"Baba," diye yatıştırmaya çalıştı babasını, "dedikodulara kulak asmamalısın." Dagmar gülümsedi. "Bu benim işim."

"Ah, artık senin bir işin mi var?" diye sordu Kikka ağzı kulaklarına vararak ve nazikçe.

Dagmar da aynı ifadeyle ona, "Eymund'un sana yeni bir elbise aldığını bilmiyordum. Çok güzelmış!" dedi.

Babası geri geldikten sonra özellikle ortadan kaybolan Eymund, tekrar Ana Salon'a döndü. "Ne? Hangi yeni elbise?" Genç karısına ters ters baktı. "Yeni bir elbise mi bu?"

Kikka'nın kötü bakışlarına şahit olmak, neredeyse Reinhold'ta başa çıkmaya çalıştığı her dakikaya değeri.

Dagmar babasına doğru döndü ve kardeşinin bağırıp çağır-maları arasında işitilebilmek için sesini yükseltti. "Bak baba, se-nin endişelerini çok iyi anlıyorum. Fakat Kraliçe Annwyl'in müt-tefikliğini dikkate almadan yapamayız. Komutasında yüze yakın birlik olduğu söyleniyor. Birliklerin her biri eğitilmiş ve savaşa hazır vaziyette."

Babası iri yumruklarını masanın üzerine koydu ve Dagmar ar-tık tüm Kuzey Elleri'nde kendisinden çekinilen, yüreklere korku salan savaş beyiyle değil, Sigmar Reinhold'ta konuşmakta oldu-ğunu fark etti. İnsanları ve aile üyelerini son derece önemseyen bir adamdı bu. "Sen aslında Jökull hakkında endişeleniyorsun. Öyle değil mi?" diye sordu kızına bakmadan.

"Haklı olarak. Erkek kardeşini hiçe saymaya devam edemeyiz."

"Ben onu hiçe saymıyorum!"

"Askerlerini her geçen gün artırıyor, görünüşe göre onları sa-tın alıyor. Adamlarınız açık bir kuşatma için hazırlanıyor. Ben de yardım etmek istiyorum ve Kraliçe Annwyl buna olanak tanıyor."

"Yardıma ihtiyacım yok, küçük hanım."

"Hayır. Asıl onun yardıma ihtiyacın var. Ve ben bu du-rumda utanç duyulacak bir şey göremiyorum."

Babası boğazını temizledi, etrafına bakındı ve hafifçe mırılda-narak, "Bunun senin hatan olmadığını biliyorsun," dedi.

Ne yazık ki Dagmar bunu bilmiyordu. Fakat Dagmar ona ya-nıt vermeyince, babası derin bir doluk alıp yavaşça verdi. "Ona ne veriyoruz?"

"İstihbarat." Ona daha fazla bir şey vermeye güçleri yetmezdi.

"Sen ve şu kahrolsa istihbaratlar."

"Onunla takas ettiğim şey buydu." Dagmar öne doğru eği-lip babasının gözlerine baktı, bunu yapabilecek birkaç kişiden bi-riydi. "Bu konuda bana güvenmen gerek."

Babası homurdandı ve başını masaya doğru eğdi, Dagmar sabırla yanıtını bekliyordu.

Nihayet baltasının sapını yakalayıp, silahını masadan çekip aldığı anda, Dagmar kazandığını biliyordu ya da en azından cezasını kısa vadeli de olsa ertelemişti.

“Şansını fazla zorlama, küçük hanım,” diye söylendi babası.

Elbette şansını zorlayacaktı. Dagmar bu konuda fazlasıyla iyiydi.

Babası dışarı çıkarken, içeri hızla bir hizmetli girdi. “Leydim, Birader Ragnar yaklaşıyor.”

Dagmar onu başıyla onayladı ve öylece dikildi, iştahı çoktan kapanmıştı.

Kikka küçümser bir tavırla, “Bakın,” dedi. Kocasını hâlâ harcadığı her bir kahrolası kuruş için söylenip duruyordu.

“Küçük Dagmar’ımızı yatağa atmayacak bir başka erkek.”

“Ve seni, kız kardeşim.” Dagmar öne doğru eğilerek sözlerini tamamladı. “Önüne gelen herkesle yatabilecek olan seni.”

Dagmar tüm bu budalalıklara biraz ara vererek kapıya doğru yöneldi ve erkek kardeşinin, “Ne dedi o? Ne yapıyorsun?” diye çıktığını işitti.

Gwenvael mektuba hızla göz gezdirdi. “Reinholdt seni istiyor— ‘sen’ kısmı konusunda oldukça net bir ifadeleri var—senin onların bölgesine giderek, doğmamış çocuklarının hayatını kurtarmanı istiyor. Bilirsin, kişisel olarak onun, benim sevgili Kraliçeme emir vermeye çalışmasını olumlu karşılamam, ama beni asıl endişelendiren...”

“O barbarların ikiz doğuracağını biliyor olması mı?” Gwenvael başıyla durumu onaylayınca Annwyl “Ve eğer bunu biliyorlarsa, eskisi kadar sert olmadığını da biliyorlardır,” diye ekledi.

“Sonsuza dek gebe olarak kalmayacaksın, Annwyl. Ve ikizler doğduktan sonra da eskisi gibi acımasız ve çılgınca kana susamış haline geri döneceksin.”

“Şu anda sadece bana kendimi iyi hissettirmeye çalışıyorsun.”

“İşe yarıyor mu?”

“Biraz.” Annwyl gözlerini kapattı, Gwenvael onun acılar içinde olduğunu biliyordu, onun ifadesiyle *ani sancılar* son zamanlarda

çok daha sık görülüyordu. Kendine gelmek için derin bir soluk alarak sözlerine devam etti. "Ama şayet ben Kuzey Elleri'ne gitmek isteseydim bile, Fearghus böyle bir şeyin olmasına asla izin vermezdi. Ve Morfyd! Yüce Tanrılar, o ağlayıp sızlanmalar." Gwenvael'in ablası, güçlü bir Ejderha Büyücü ve şifacıydı, gününde olduğunda hızla hareket etmekte olan bir yılanın derisini pul pul sökebilirdi. "Ayrıca, beni çok sevdiğini sandığım biri bana, yolculuk etmek için fazlasıyla *ışışman* olduğumu söyledi."

"Ben böyle söylemedim, ama yine de her birinizin beni kasıtlı olarak yanlış anlamanızdan hoşlanıyorum. Ve göğüslerinin çok daha irileştiğini ve güzelleştiğini ilk fark edenin ben olduğumu çok çabuk unutuyorsun. Şayet bu mümkünse tabii."

Annwyl gülerek başını salladı. "Biraz olsun utanmıyorsun."

"O duygudan bende bir çay kaşığı dolusu bile yok. Şimdi, yolculuk edemeyeceğini ikimiz de biliyoruz, bu yüzden ne yapmamı istersin? Onlara senin adına cevap yazayım mı? Sanırım her ikimizin de yazılı anlatımda senden daha iyi olduğumu itiraf etmemiz gerekir, hayatım."

"Bu çok doğru." Annwyl, Gwenvael'in kucağında hafifçe döndü, böylece doğrudan onun yüzüne bakabiliyordu. "Ama ben, benim yerime oraya sen gidebilirsin diye düşünmüştüm."

"Ben mi? Kuzey Elleri'ne geri dönmek mi?" diye dudak büktü Gwenvael. "Ağaç kabuğu yerim daha iyi."

"Senden böyle bir risk almanı rica etmek hoşuma mı gidiyor sanıyorsun? Özellikle de geçmişindeki o kötü şöhretin ardından?" Annwyl tek kaşını kaldırdı. "Seni bekâret avcısı."

Gwenvael bunun üzerine senelerdir yaptığı gibi yine kendini savunarak, "Bakire olmadıklarını biliyorsun," dedi. "Gölde aniden karşıma çıkanlar *kendileriydi*. Beni kullandılar. Kuyruklarını beni baştan çıkaran bir şekilde kullandılar, ben de savaşın dehşetinden kurtulmak için yapmam gerekenleri yaptım."

"Ateşteste senin, sadece senin, isminin geçtiği doğru mu?"

"Şimşek dişileriyle aramdaki resmiyeti koruduğum müddetçe—Şimşekleri aynı zamanda Göçebe ejderhalar olarak da bilirsin— benim güzel efendim..."

Gwenvael ona en cazibeli tebessümüyle gülümsedi, fakat Annwyl ona sadece bakmakla yetindi. Bunun üzerine Gwenvael sözlerine devam etmek durumunda kaldı. "Belki de kısa dönemler için Kuzey Elleri'ne gidebilirim."

"Oraya gitmen gerekiyor. Ancak dürüst olmak gerekirse, oraya gönderebileceğim tek kişi sensin."

Bu itiraf onu şaşırttı. "Ben mi?"

"Morfyd'i gönderemem. O bir dişi ve Şimşekler onu, senin herhangi bir kızı ayartıp yatağa atmandan çok daha kısa bir sürede engelleyebilirler."

"Ne kadar hoş bir benzetme. Teşekkürler."

"Ayrıca ablana burada ihtiyacımız var, çünkü Fearghus'u kendi anne ve babasını öldürmekten alıkoyabilen tek kişi o."

Gwenvael kaşlarını çatmamak için kendine "Zar zor hâkim olabildi, sohbeti elinden geldiğince tatlı bir şekilde sürdürmeye çalışıyordu. "Sanırım annem hâlâ ikizlerin Fearghus'tan olduğuna inanmayı reddediyor."

"Neye inandığını bilmiyorum ve bu umurumda da değil. Altı aydır, kendisine bu haber verildiği günden beri burada değil ve açıkçası benim için hava hoş." Gwenvael bunun bir yalan olduğunu biliyordu. O kavgaya, o ana dek aile üyeleri arasında tanık olduğu en berbat kavgaydı ve Fearghus'un kardeşlerinin hepsi de o gün ona ve Annwyl'e destek vermelerine karşın, tüm bu yaşananlar Annwyl'i itiraf edebileceğinden çok fazla etkilemişti.

"Keita'yı da gönderemem," diye sürdürdü sözlerini, "çünkü etrafında onu ayartmaya çalışan onca erkek varken, onu neden göndermiş olduğumu bile hatırlayamaz. Ayrıca, ne zaman burada, yanımda oldu ki ondan böyle bir şeyi isteyeyim?"

Gwenvael onunla bu konuda tartışamazdı. Küçük kız kardeşi ailede ona en çok benzeyen kişiydi. Ayrı kaldıkları birkaç sene haricinde her zaman birbirlerine çok yakın olmuş ve birbirlerini çok iyi anlamışlardı. Yine de birkaç senedir Keita'nın vakitini elden geldiğince Devenallt Dağı ve Kara Ovalar'dan uzak geçirmeye çalıştığını o da fark etmişti. Keita'nın orada kendine ait bir mağarası vardı fakat nadiren burada olurdu ve eve geri döndüğünde genelde anneleriyle araları bozulurdu. Gwenvael

bunu düşündüğünde, anneye kızının iyi geçindiği tek bir anı bile anımsayamadı ve bu durum aile toplantılarını oldukça gerginleştiriyordu. Kaldı ki, Gwenvael'in kendisi de ailesiyle bu tür gerilimler yaşıyor ve genelde bu durumu daha kötü bir hale getirmek ona sapkınca bir haz veriyordu.

"Elbette bir de Briec var, ama..." Annwyl doğru sözcükleri aradı, fakat bu küstah, gri saçlı ejderha hakkında söyleyecek bir şey bulamayarak cümlesini "Briec'i anlatmama gerek var mı?" şeklinde sonlandırdı.

"Bana açıklamana gerek yok."

"Éibhear da henüz çok küçük. Ayrıca, dürüst olmak gerekirse tüm bunlar arasında politik konularda en bilgili olan kişi sensin."

Gwenvael gülümsedi, bu sözler üzerine şaşırmış ve gururlanmıştı. "Gerçekten böyle mi düşünüyorsun?"

"Elbette böyle düşünüyorum. Kör değilim ben. Ve insan, etrafındaki müttefiklerinin güçlü ve zayıf olduğu noktaları her zaman için bilmelidir. Babam her zaman böyle söylerdi... Bilirsin işte, savaşa gidip birilerini ya da bir şeyleri yok etmeden önce."

Annwyl, düşünceli bir ifadeyle başparmağını ısırmağa başladı. Son aylarda, gerginlik düzeyi arttıkça geliştirmiş olduğu bir alışkanlıktı bu. "Sonuçta, böyle bir şeyi gerçekten yapabileceğine inandığım tek kişi sensin."

"Ben de senin bu konuda haklı olduğundan eminim, ama bu işten benim kazancım ne olacak?"

Annwyl'in eli öylece kucağına düşüverdi. "Kazancın ne mi olacak?"

"Evet. Beni görevlendirmiş olduğun bu vazifeyi yerine getirdiğimde, ödülüm ne olacak?"

"Ne istersin?"

Gwenvael sırtarak, boynunu hafifçe öne doğru uzattı ve başparmağıyla işaret parmağını kullanarak, Annwyl'in elbisesinin korse kısmını çekti.

"Keş sunu!" Annwyl, Gwenvael'in ellerine hafifçe vurarak güldü.

"Hadi ama. Ben sadece göğüslerinin o verimli bahçesinde kendimi bir an olsun kaybetmek için senden müsaade istiyorum."

“Göğüslerimin verimli bahçesinde...” Annwyl başını iki yana salladı. “Vücudumun hiçbir yerinde kendinizi kaybedemezsiniz, Lord Gwenvael.”

“Sakin ol. Ben sadece onlarla biraz oynayabilmek için bir şans istiyorum.” Gwenvael burnunu, Annwyl’in göğüs ayırımından içeri soktu. Annwyl bir kahkaha attı ve onun başını geriye doğru itti.

“Gwenvael! Kes şunu!”

Birden ön kapı hızla açıldı ve Fearghus içeri girdi. “Burada neler oluyor?” Fearghus’un burun deliklerinden kara dumanlar çıkıyordu. “Burnunu oradan çek bakalım.”

Gwenvael keyifle ağırdan alarak başını kaldırdı ve Fearghus’un öfkeden kudurmuş surat ifadesine baktı. “Ah. Selam, kardeşim. Burada ne arıyorsun böyle?”

Kapılar açılıp, aralarından ikisinin kitaplarla dolu bir yük arabasını çekmekte olduğu birkaç rahip içeri girdiğinde, Dagmar içten bir ifadeyle gülümsedi. Bu kitaplar onun için getirilmişti.

“Birader Ragnar.” Dagmar onları başıyla selamladı.

“Leydi Dagmar. Sizi görmek ne kadar da güzel, hayatım.”

Birader Ragnar, gizemli ve nadiren ortalıkta görülen Harp-çekici Tarikatı’nın kıdemli rahiplerinden biriydi ve on yaşından bu yana Dagmar’a kitaplar getiriyordu. Babasının kalesi ve civar şehirler arasında, akıl sağlığını koruyabilmesini sağlayan tek şey buydu; ona gerekli gördüğü bilgileri getiren savaş halinde olmayan gezginler. Birader Dagmar, düzenli ziyaretçileri arasında en sevdiği kişiydi, fakat seneler boyunca birçoğuyla tanışmış ve görüşmüş—bunların çoğu rahip ya da bilim adamıydı—ve onlardan hiç görmediği bir dünya hakkında çok şey öğrenmişti. Bu kimseler ona, babasına ve insanlarına yardımcı olabileceği kitaplar, haberler ve dedikodular getiriyorlardı, fakat okuma, yazma ve müzakere yetenekleri konusunda onu asıl eğiten kişi Birader Ragnar’dı.

Birader Ragnar ona başından beri çok şey öğretmiş, aile üyelerinden, bunun için uğraşıyormuş gibi gözükmeden bile istediklerini almaya yarayacak yöntemler önermişti. “Sadece kapıyı

çalıp seni içeri almalarını istemek varken hayatım, neden bir koç-baş olasın ki?"

Elbette Birader Ragnar haklıydı. Her zaman olduğu gibi.

Sol eliyle yolculuklarında kullandığı bastona dayanmış vaziyette olduğu için, Dagmar onun sağ koluna girdi. Her zaman giydiği başlıklı rahip cübbesi nedeniyle hiçbir zaman yüzünü tam olarak göremezdi, fakat kuvvetli ses tonu sayesinde, onun fazlaca yaşlı biri olmadığından emindi. Ayrıca rahip ağır bir yara almış olsa da, vücudu yorgun, beli bükük olsa da neşesini hiç kaybetmemişti. Ona başlığının karanlığından bakmakta olan gözler, iris kısmında benek benek gri tonları da barındıran canlı bir maviydi ve bu gözler her zaman son derece parlak ve hayat dolu olurdu.

Yorgun bedenine karşın Tarikat, Birader Ragnar'ı her yere yürüyerek gitmesi için zorluyordu, üstelik Dagmar defalarca ona bir at satın alınması konusunda kendilerine öneride bulunmuştu. Ancak bu durum tüm tarikatların yapmak zorunda olduğu fedakârlıklarla alakalıydı ve Dagmar'ın asla anlayamayacağı şey, hayatın zaten fazladan keder eklemekten bile yeterince zor ve acı verici olup olmadığıydı.

"Sizi gördüğüme çok sevindim, Birader Ragnar." Dagmar onun eldivenli elini sıktı. "Oldukça iyi görünüyorsunuz."

"Dışarısı hâlâ çok güzel. Ancak ben kışın gelmesini pek dört gözle bekliyor sayılmam." Kuzey Elleri'nde kış mevsimi hepsi için oldukça zor geçerdi ve aralarından sadece dinç—ya da aptal—olanları Reinholdt topraklarına ulaşmak için kış fırtınaları arasında yolculuk yapabiliirdi.

"Pekâlâ, artık buradasınız. Ve tartışacak çok fazla şeyimiz var."

"Evet, öyle." Rahip, eliyle arabayı işaret etti. "Ben de sana çok seveceğini düşündüğüm harika kitaplar getirdim."

Dagmar, yük arabasına bakarak gülümsedi. "Bana her zaman en güzel hediyeleri getirirsiniz."

Dagmar, Birader Ragnar'ın koluna girmesine yardımcı olarak onu ve arkadaşlarını sıcak şarap ve yemek için Ana Salon' götürdü. "Pekâlâ, Birader Ragnar, amcamdan haber var mı?"

"Korkarım ki çok fazla şey var. Bundan hiç hoşlanmıyorum, Dagmar. Hiç hoşlanmıyorum hem de."

"Eminim bu benim de hoşuma gitmeyecek."

"Sana tavsiye ettiğim üzere, Güney Elleri Kraliçesi'ne haber yolladınız mı?"

"Yolladım, ama bu durum babamı pek memnun etmedi."

Birader Ragnar alaycı bir ifadeyle, "O bir kadın," dedi. "Zayıflığı apaçık ortada."

"Ama onun kötü ünü, Birader..."

"Biliyorum. O biraz delidir, ama emrinde yüze yakın birlik var, Leydim. Tek bir birliğin bile babanıza nasıl bir yardımı dokunabileceğini hayal edin."

"Ama eğer o kadın birçoğunun söylediği gibi tam bir kaçık, nasıl bir tehlikenin içinde olduğunu anlayacak mı?"

"Leydim, Güney Elleri'nin birçok hükümdarı biraz kaçıktır. Fakat her birinin etrafında, zamanımızın en güvenilir ve zeki dehalaları vardır. Kraliçe Annwyl de diğerlerinden farklı olmayacak." Rahip usulca Dagmar'ın elini sıktı. "Endişe etmeyin, Leydim. Kraliçe buraya kendisi gelmese bile, yerine en saygın temsilcisini göndereceğinden şüphem yok."

BÖLÜM 2

Benim ölçülerimde bir ejderhanın kaç gün boyunca, emrinde sınırsız ve itaatkâr bir dişi olmadan hayatta kalması beklenebilir?

Günlerdir, Kuzey Elleri'nin soğuk ve affı olmayan topraklarında, Çaresizlik Okyanusları, Ölüm Ormanları ve Kin Nehirleri boyunca ilerlemekteydi. Bu bölgelere bu isimleri sırf kapris yaptığı için takmamıştı. Bunun sebebi, buraların bir biçimde sahiden bu isimlerle anılıyor olmasıydı.

Günler boyunca sürekli bir şekilde yaptığı yolculukların ardından, artık tam anlamıyla bir çeşit cehennem hayatı yaşadığına ikna olmuştu, çünkü bu süre zarfında kadınsız kalmıştı. Erkeklerden bıkmış usanmıştı, artık dişileri görmek istiyordu. Onların saçlarını koklamak, tenlerinin tadına bakmak ve kendini onların bedenleri arasında kaybetmek istiyordu. Bundan sonra kesinlikle öfkeli, sürekli homurdanan ve itici tek bir Kuzey erkeği bile görmek istemiyordu.

Nihayet muhteşem Reinholdt Kalesi görüldüğünde, Gwenvael'in aklından bu düşünceler geçiyordu. Değersiz şifreleri ve kurallarıyla birkaç işe yaramaz, değersiz Kuzey erkeği daha çıktı karşısına. İnsana dönüşme fikri üzerinde kısa bir süre düşündü, fakat sonunda bunu yapmamaya karar verdi. Reinholdt ve savaşçı oğlu Canavar'a karşı bu avantaja ihtiyacı vardı.

Karar verilmişti; Gwenvael tüm ejderha ihtişamıyla Reinholdt Kalesi'nin önüne indi.

Pençeli ayakları yere sertçe vurdukça kalenin duvarları sarsılıyordu. Altın rengi kanatlar vücudu boyunca açılıyor, bu yavaş ve düzenli hareketlerle yerden kalkan tozlar havaya karışıyordu. Biraz sonra Gwenvael başını arkaya doğru eğdi ve gökyüzüne alevler püskürttü.

Nihayet bunları yapmaktan yorulduğunda gözlerini, kendisine bakmakta olan insanlara çevirdi. "Devam edin," dedi onlara cömertçe. "Korkudan altınıza işemekten çekinmeyin." Bazen cömertliği onu nasıl da alt ediyordu.

Dagmar yerden bir kitap seçerek eline aldı ve sayfalara şöyle bir göz attı. Yapmakta olduğu işe öylesine odaklanmıştı ki, Canute ayağa kalkıp kapıya doğru hırlamaya başlayana dek, etrafta ters giden bir şeyler olduğunu fark edemedi. Erkek kardeşlerinden biri kapıyı çalmaya hiç gerek duymadan içeri girdiğinde, kendisi de kapıya doğru bakmaktaydı. Bu Reinholdt erkeklerinin tipik, kaba davranış biçimiydi, fakat neyse ki Canute anında ona doğru atılmıştı. Dagmar evcil hayvanını basit bir "Hayır" komutuyla durdurdu.

Köpek tam dişlerini aralamış vaziyette havalanmışken, ani bir hareketle geri çekildi ve yere çarparak apar topar yuvarlandı. Dagmar'ın yanına gelmeden önce gösteriş olsun diye bir müddet daha hırlayarak havayı ısırmaya çalıştı.

"Ne var?"

Reinholdtların üçüncü oğlu olan ağabeyi, gelişigüzel bir şekilde kapıya yaslanarak elmasını yemeye başladı. Elmadan aldığı ısıkrıklar arasında "Ejderha dışarıda," diye mırıldandı.

"Evet, tamam, ben de oraya... Bekle bir dakika." Dagmar başını işinden kaldırdı. "Affedersin?"

"Ejderha," dedi ağabeyi sakın bir şekilde. "Kapının hemen önünde. Eymund bir saldırı çağrısı yapacaktı ama babam önce seni alıp oraya götürmemi istedi."

Dagmar makarasını itinayla masanın üzerine bıraktı ve yavaşça oturduğu yerde dönerek kolunu sandalyenin arkasına dayadı. "Bir ejderha mı? Emin misin?"

"Devasa, pullarla kaplı ve kanatları var. Başka ne olabilir ki?" Ağabeyi bu sözleri, ağzından etrafa saçılan elma parçacıkları olmadan söyleseydi, Dagmar muhtemelen daha az öfkelenirdi.

"Ne tür bir ejderha?"

Ağabeyi kaşlarını çattı. "Tür mü? Ejderha dedim ya sana."

Böyle şeyler için hâlâ sabrı olması Dagmar'ı şaşırtıyordu, fakat önceden beri öğrendiği ve yengelerinin bir türlü kavrayamadığı şey, ağabeylerinin ve babasının gerekenden daha hızlı hareket edip düşünemediği idi. Onlara bağırıp çağırmak sadece vakit kaybıydı. Dagmar buna *suya karşı kaya* metodu derdi. "Ejderhaların farklı türleri vardır, ağabey. Mor olanları vardır. Mavi. Orman yeşili."

"Orman..." Ağabeyi başını salladı. "Pekâlâ. Her neyse. Bu sarı renkli."

"Sarı mı?" Dagmar parmaklarıyla masasının üzerinde hafifçe ritim tuttu, bu kez o da ailenin erkekleri gibi ağırdan alıyordu ve kendisi böyle davrandığında onların bundan nefret etmelerinden büyük bir zevk alıyordu. "Sarı ejderha yoktur, ağabey. Altın rengi mi demek istiyorsun?"

"Evet. Tamam işte. Altın rengi o halde."

Dagmar gözlerini kırpıştırdı. "Altın rengi mi? Bu kadar kuzeyde mi?" Umutsuz bir şekilde, seneler boyunca ejderhalar hakkında öğrenmiş olduklarını hatırlamaya çalıştı, ancak fazlaca bir şey bilmiyordu. Var olduklarına inanmıyor değildi, fakat insanlarla fazla işleri olabileceğinden şüpheliydi. Neden böyle bir şey olsundu ki?

Kuzey'in Göçebe ejderhaları, en yüksek dağların içlerinde, genelde kendi hallerinde yaşarlardı. Belirgin, fakat sade renkleri vardı, koyu mor tonlarından beyaza çalan tonlara kadar değişirdi renkleri ve şimşek çıkarma güçleri vardı. Tıpkı Dagmar'ın kendi Kuzeyli aile üyeleri gibi, onlar da genelde savaşıydılar.

Güney Elleri ejderhaları, çeşitli renklerde olabilirlerdi ve bunların kendi kraliçeleri vardı. İç güçleri ateşti ve genelde ya bilim adamı ya da öğretmendiler.

"Ne kadar uzağa gelmiş olduğu kimin umurunda ki?"

"Senin umurunda olmalı. Babamın da. Başka türlü neden bir Altın bu kadar uzağa gelip Göçebelerle çarpışmayı göze alsın ki? Bildiğim kadarıyla onlar evvelden beri can düşmanıdır." Dagmar ağabeyine baktı. "Ve neden babam oraya gitmemi istiyor? Bakire kurbanlar ve ejderhalarla ilgili olan şeylerin birer efsaneden ibaret olduklarını biliyorsun, öyle değil mi?"

“Elbette bunu biliyorum.” Ağabeyi ona öyle bir ifadeyle çıkıştı ki, Dagmar onun bu efsaneye inanmakta olduğunu hemen anladı. “Başından geçen üç evliliğin ardından, sen de bakire sayılmazsın, öyle değil mi?”

“Son iki tanesi pek evlilik sayılmazdı.”

“Bana bak kadın!” Ağabeyi, yediği elmanın çöpünü yere fırlattı ve Dagmar öfkeden soluk soluğa kaldı. “Dışarıdaki o ejderha babamı görmek istedi ve babam da seni görmek istiyor.”

“İstedi mi?” Dagmar’ın gözleri şaşkınlık ifadesiyle irileşti ve gözlerini kırıştırarak ağabeyine baktı. Bunu *şaşkın bakışı* olarak adlandırıyordu. “Sen bir ejderhanın Reinhold’tan herhangi bir şey istemesine izin mi veriyorsun? Nerede cesaretin? Nerede onurun?”

“Keser misin sesini?” Ağabeyinin çenesi hafifçe seğirmeye başladı. “Şeysiz öldürmeye başladığımızda deli oluyorsun... şeysiz... şey olmadan...” Bir türlü aklına gelmeyen şeyi düşünmeye başladığında, suratı hafifçe büzüldü. Aile üyelerini düşünmeye çalışırken görmek ona acı veriyordu. Gerçek anlamda, fiziksel olarak hissettiği bir acıydı bu. “Neydi o kelime?” diye sordu ağabeyi nihayet.

“Kışkırtma?”

“Evet. Doğru. ‘Kışkır’ bilmem nesi olmadan öldürmeye başladığımızda deli oluyorsun ve şimdi de sinirlisin, çünkü henüz onu öldürmedik.”

“Ben deli olmuyorum. Bunlar farklı şeyler...” Dagmar başını iki yana salladı. “Unut gitsin.”

“Hangi cehennemde bu kız?” Reinholdtların ikinci oğlu ve en asabi ahmağı olan Valdís hızla Dagmar’ın odasına daldı. “Neler oluyor? Neden hâlâ burada oturuyorsun? Babam seni çağırdı.”

“Ben her istenildiğinde yerimden fırlamıyorum. Gidip ne istediğini siz öğrenin.”

“Neyin ne istediğini?”

“Ejderhanın.” Dagmar iki eliyle birden işaret ederek onlardan gitmelerini istedi. “Gidin ve öğrenin.”

Dagmar tekrar ağabeylerini düşünmemek üzere işine geri döndü.

Sigmar Reinholdt, *Reinholdt Toprakları ve İnsanlarının Koruyucusu*, *Kuzeybatı Arazilerinin Savaş Beyi*, *Dechard Reinholdt'un On Sekizinci Çocuğu*, *Dechard Reinholdt'un Katili ve Canavar'ın Babası*, erkek evladına doğru döndü.

"Ne dedi?"

Oğullarından biri—ismini sormayın bile, çünkü ismi hatırlayamazdı, hatta umursayıp hatırlamak için uğraşmazdı bile—omuz silkti. "Ejderhaya ne istediğini sormamızı istedi."

"Siz de bu cevabı onun yanına mı bıraktınız?"

"Onun nasıl biri olduğunu bilirsin, baba. Ayrıca, gerçekten de çok meşgul görünüyordu."

"Neyle meşguldü?"

Oğullarından biri, Sigmar'ın ismini hatırlayamadığı diğerrine baktı.

Oğulları sorusuna yeterince seri bir şekilde cevap vermeyince Sigmar, "Evet?" diyerek üsteledi.

"Sanırım... okuyordu."

"Okuyor muydu? Yani onu kahrolası bir kitabın başından çekip alamadın mı?"

"Onun nasıl biri olduğunu bilirsin," diye yineledi oğlu.

Bu doğruydı. Hepsi onun nasıl biri olduğunu bilirdi. Onca kahrolası erkek evladın ardından Sigmar, kız evladı için biraz umutlanmıştı. Reinholdtlar için sağlam bir evlilik bağına vesile olacak, sonra da belki birkaç kız torun getirecek sevimli ve uysal bir evlat. Fakat o Dagmar gibi bir evlat sahibi olmuştu. Canavar. İsmi, Sigmar'ın artık çoktan ölmüş olan yeğeni tarafından insafsızca konulmuştu, fakat o günden bu yana lakabına uygun bir şekilde yaşıyordu ve yine de evlatları arasında en uysal olanıydı.

Sigmar, ikinci oğlunun yakasına yapıştı ve onu hızla kendine doğru çekti. "Şimdi o cılız kıcını alıp tekrar onun odasına gidiyorsun ve ona, o asil karakteriyle birlikte buraya gelmesini söylüyorsun... Şimdi!"

"Ben buradayım." Dagmar, ağabeyine baktı. "Bir şekilde Valdís'in bu işi beceremeyeceğini anladım."

Sigmar, tam Valdís'in kim olduğunu soracakken—ve ardından onun hâlâ yakasını elinde tutmakta olduğu oğlu olduğunu fark ederken— bir anda homurdanarak kızını tersledi. "Ejderha. Dışarıda."

"Evet. Duydum." Dagmar her zaman bu kadar sakindi işte. Her zaman kontrollü ve soğukkanlıydı. Tıpkı, yay ve okun bulunduğu yere yetişemeyeceğini bilen bir karganın, bir binanın tepesinden aşağıyı seyredışı gibi. "Eğer bir Altın ise, Kuzey'den gelmiş olmalı. Fakat henüz ona saldırılmamışsa, buraya gelmesinin bir maksadı vardır derim ben."

"Senin pek meraklı olduğun şu Eli Kanlı Kraliçe... Onu buraya o gönderdi."

Dagmar'ın gözleri irileşti ve önce dönüp kapıya, sonra tekrar babasına baktı. Bu, senelerden beri ilk defa küçük hanımdan alabildiği ilk ürkek tepkiydi.

"Eli Kanlı Kraliçe mi? Emin misin?"

"Eminim. Oldukça net bir şekilde, 'Buraya Güney Elleri'nden, Kraliçe Annwyl tarafından gönderildim. Reindoldt'u ya da Canavar'ı görmek için buradayım,' dedi. Sonra da, 'Korkudan altınıza işeyebilirsiniz' gibi bir şeyler söyledi. Ben de bu konuda ona daha fazla soru sormamanın en iyisi olduğuna karar verdim."

Dagmar hafifçe kıkırdadı. "O Güneylilerin ejderha korkusuna alışkındır."

"Bunu ne çeşit bir korku olarak adlandırdığın umurumda değil. Hiçbir Kuzeyli erkek..."

"Biliyorum. Biliyorum. Hiçbir Kuzeyli erkek korkmaz." Tek bir el hareketiyle, bütün Kuzeyli erkeklerin tüm hayatlarını sınırları çerçevesinde şekillendirdikleri şu Yasa'yı önemsemediğini göstermişti. "Şimdi asıl önemli olan, bu ejderhayla onun adına uzlaşıp uzlaşamayacağımız."

"Bir kertenkeleyle uzlaşmamızı mı istiyorsun?"

"Onlar kertenkele değil, baba. Henüz yeryüzünde hiçbir insan yokken yaşamaya başlamış sıra dışı varlıklar onlar. Onlar birer savaşçı, eğitmen ve..."

Sigmar'ın oğullarından biri "Tıpkı bir kadın gibi upuzun saçları var," diye saçmaladı; ancak bunun hangi oğul olduğu meçhuldü

Dagmar gözlerini kapatarak iç geçirdi. Derin bir soluk alıp verdi. Bunu ara sıra, ailenin erkekleriyle birlikteyken yapardı.

“Tüm bunlara mani olabilmek için gidip ona neden burada olduğunu ve ne istediğini soracağım.” Dagmar bunu olabildiğince basit bir şekilde dile getirmeye çalışmıştı. Ağabeylerinin yanından geçerek kapıya doğru yöneldi, fakat Sigmar onu kolundan yakalayarak geri çekti.

“Oraya gitmeyeceksin.”

“O halde neden beni buraya çağırdın?”

“Bana neler yapmam gerektiğini söylemen için, böylece o ejderhanın üstesinden gelebileceğim.”

Dagmar dudaklarını hafifçe büzerek babasına baktı. Sigmar bu ifadeyi herkesten daha iyi biliyordu. Dagmar ona şimdi bir şey söylemeyecekti, çünkü kapılarının önünde durmakta olan o dev kertenkeleyle kendisi konuşmak istiyordu. Canavar, kendisinin bir politikacı olduğuna inanıyordu. Bunun erkek işi olduğunu bir türlü anlamıyordu. Yazışma işlerini o ele almıştı, üstelik bu işi çok da iyi yapıyordu—özellikle de aralarında çok iyi okuyup yazmayı bilen birkaç kişiden biri olduğu için—fakat bu tür meseleleri yüz yüze halledecek olanlar; bir fıçı bira ve eğlenmek için hizmetçi kızlarla birlikte olan erkeklerdi. Dagmar bunu bir türlü öğrenememişti ve Sigmar kızının, kendisinin şimdilik müsaade ettiği bu tür saçmalıklara izin vermeyecek saygın bir koca bulması durumunda neler olacağını düşünüp endişeleniyordu.

Sigmar kızının yüzünde bu ifade belirdiğinde onunla tartışmanın bir anlamı olmadığını bildiği için biraz olsun yumuşama yoluna gitti. “Birileri seni çağırana kadar muhafızların ardında bekleyeceksin. Anladın mı?”

“Eğer mutlaka vakit kaybetmemiz gerekiyorsa...”

“Kaybetmemiz gerekiyor.” Sigmar, kızının yanından asla ayrılmayan köpeğe baktı. Kızı, köpeğin ismini Canute koymuştu. Köpeğin ismini hatırlayabilmiş olması oldukça tuhaftı. “Ayrıca onun için güvenli bir yer bulsan iyi olur. Dışarıdaki o yaratığın gözüne çok leziz bir lokma olarak görünecektir.”

“Tamam, baba.”

“Ve bugün beni daha fazla kızdırma.”

“Kızdırmam, baba.”

Her ikisi de bunun bir yalan olduğunu biliyorlardı.

BÖLÜM 3

Dagmar bir kez daha eğilip elbisesine baktı ve başörtüsünün düzgün bir şekilde başında durduğundan emin olduktan sonra burunun üzerindeki gözlükleri düzeltti.

Bir ejderha. Burada, babasının kalesinde gerçek bir ejderha vardı ve az sonra onunla tanışacaktı. Üstelik bu bir Kuzey ejderhası değil, Güney ejderhasıydı. Bilim adamı, eğitmen ve bir entelektüeldi.

Akliselim davranmak zorundaydı, fakat Dagmar bunun için çok heyecanlı olduğunu fark etti, hatta neredeyse sersemlemiş vaziyetteydi.

Bu ejderhanın kaç yaşında olduğunu merak etti. Altı yüz ya da yedi yüz yaşında olabilirdi! Çünkü elbette ki Kara Ovalar'ın Kudretli Kraliçesi, kendisini Reinholdt Kalesi'nde temsil etmesi için oraya en bilgili adamını, en deneyimli vekilini gönderecekti.

Dagmar, babasının ejderhayla konuşmasını işittiğinde, korkuyla bir kenara çekildi.

Babası ejderhaya "Ben Sigmar oluyorum," dedi ve Dagmar kapıların ardından çok daha etkili ve ağırbaşlı bir selamlama biçimi haykırmamak için kendini zor tuttu.

"Beni istemişsin, Reinholdt?"

Ne sesti ama! Derinden gelen, alçak bir sesti ve bağırarak konuşmadığı için sesinin tınısı pencereleri hafifçe titretti. Ejderhanın sesi kulağa oldukça sakın ve saygın geliyordu.

Babası ona hemen "Hayır. Ben Annwyl'i istemiştim," diye cevap verdi.

Dagmar yumruğuyla hafifçe bacağına vurmaya başladı.

"Pekâlâ," diye yanıtladı ejderha düzgün bir şekilde, "Annwyl şu sıralar biraz rahatsız, bu yüzden temsilci olarak beni gönderdi."

"Bir insan adına, ejderha bir temsilci mi?"

Dagmar hissettiği hayal kırıklığıyla dişlerini gıcırdattı. Bu yaşlı herif ne yapıyordu böyle? Neden bu şekilde kaba bir ifadeyle sorular soruyordu? Bu tür sorular akşam yemeğinin ardından, ejderha biraz rahatladığı sırada sorulabilirdi ancak. Doğudaki arazilerde bir ejderhayı doyurmaya yetecek kadar sığır otlatan bir çoban olduğundan emindi.

Babasının iyi politik ilişkilerden anladığı gerçekten de bu mıydı? Reinholdtlarla civar derebeylikler arasındaki savaşları önlemek için bu kadar mücadele etmesinin şaşılacak bir yanı yoktu. Çünkü ailedeki erkeklerin hepsi kaba birer ahmaktı!

"Yine de Reinholdt, benimle ya da Kara Ovalar'dan bir başkasıyla görüşmek istedin, öyle değil mi?" diye üsteledi ejderha. Sabrının tükendiği belliydi. Elbette, akıl ve mantık sahibi olanlar için belli olan bir şeydi bu.

"Hayır. Ben değil, ejderha. Bu talep Canavar'dan geldi."

Canavar mı? Babası onu Canavar olarak mı tanıtıyordu?

O an Dagmar, aile üyelerinin hepsini öldürüp ayakta durdukları arazilerinin hepsini yakıp yıkmakla onları cezalandırabileceğini bilseydi, bunu bir an bile düşünmeden yapardı.

"Canavar'la tanışabilir miyim?" diye karşılık verdi ejderha.

Dagmar öne atıldı, fakat Valdís elbisesinin arkasını yakalayarak gitmesine engel oldu.

"Bırak beni!" diye emretti Dagmar.

"Bekleyeceksin," diye homurdandı ağabeyi.

Babası, "Buna emin misin, ejderha?" diye sordu ve Dagmar artık onun yaratıkla oyun oynamakta olduğunu anladı. Bir de babası kalkıp, kendisinin bu tavırlarını kimden aldığını merak etme cüretini gösteriyordu!

"Evet," diye gürlledi ejderha. "Eminim."

Babası onu işaret etmiş olmalıydı, çünkü biraz sonra ağabeyi elbisesinin kenarını bıraktı ve kalenin ön kısmını korumakta olan muhafızlar ona yol açtı. Dagmar dışarı çıkarak önce avludan, sonra da ana kapıdan geçti. Babasının iki sıra halinde beklemekte olan muhafızları onun geçmesine izin verdiler. Dagmar görkemli yaratığa doğru ilerledi. Ejderhanın altın rengi, tepedeki iki güneşin solgun ışığında parıldıyordu. Üstündeki pulların her

biri göz alıcı ve parlaktı. O da bir nebze olsun güneşe benziyor, dünyasına ışık zerreleri gönderiyordu. Ejderhanın vücudundan kanatlar uzanıyordu. Onlar da pullarla kaplıydı, fakat kanatlar her nasılsa ağırlıksızmış gibi görünüyordular ve çok güzeldiler, tıpkı yaratılmış en hassas ve zarif metal gibiydiler. Her bir kanadın ucunda sivri, altın rengi birer tırnak vardı ve pençelerindeki tırnaklar da altın rengiydi. Başının üzerinde iki tane açık beyaz renkli boynuz vardı ve upuzun, parlak altın sarısı saçlar sırtından aşağı doğru uzanıyor, usulca yere değiyorlardı. Dagmar ona doğru ilerlediği anda, altın rengindeki gözler üzerine odaklandı.

Onu selamlama şeklini kafasında hazırlamıştı. Dudaklarının ucunda iki kelime vardı—düzgün bir şekilde yapılmış bir selamlama, bir diplomat için çok önemliydi—fakat Dagmar konuşmıyordu. Ejderhayı gördüğü an tek kelime edemedi.

Otuz senelik hayatında daha evvel karşısına böyle güzel bir yaratık çıkmamıştı.

Nihayet Dagmar bu sessizliğiyle kendini utandırabileceğini düşündüğünde sesi geri geldi ve konuşmak üzere ağzını açtı.

Fakat sözler boğazında takılıp kaldı.

Bu kez duraksamasının sebebi, ejderhanın gülüyor olmasıydı. Ona gülüyordu.

Bu sadece bir kahkahadan ibaret değildi. Pençelerinin ardından gelen bastırılmış bir sestti. Gördüklerine inanamayan birinin anlık homurtusu. Bunlar Dagmar'ın gündelik olarak deneyimlediği ve alıştığı şeylerdi. Hayır. Bu aşırı gelişmiş şey... bu çocuk, sanki hayatında kendisinden daha gülünç birini görmemiş gibi yerde yuvarlanıyordu. Devasa ejderhanın kolları ve bacakları sağa sola sallanıyor, kahkahaları tüm avluda ve tüm arazide yankılanıyordu.

Pullarla kaplı bir kertenkele ona gülüyordu! Reinholdt'un tek kızına! Ve bununla da kalmayıp, Reinholdt topraklarında keyif çatıyordu!

Dagmar'ın o ana dek hissettiği tüm dehşet ve hayranlık duyguları silinip gitti ve birden yabancılardan ustalıkla sakladığı o tuhaf soğukluk duygusu belirdi içinde. Bu duygu çığdaki buz taneleri misali hızla tüm bedenine yayıldı. Dagmar'ın arkasındaki

erkekler kendi aralarında mırıldanmaya başlayarak ayaklarını yere sürterken babaları boğazını temizledi; birkaç kez üst üste. Onları rahatsız eden ejderha değildi. En azından doğrudan değil.

Dagmar, ejderhanın kakhahaları kıkırdamalara dönüşene dek bekledi. Sesinin sakın çıkmasına dikkat ederek "Bitti mi?" diye sordu ona.

"Affedersin, şey... Canavar." Ejderha o anda bir kakhaha daha patlattı.

"Dagmar demen yeterli. Dagmar Reinholdt. Reinholdt'un on üçüncü evladı ve tek kızı. Buraya Kraliçenizin gelmesini istemiş-tim," diye devam etti sözlerine, "çünkü onun ve doğmamış enik-lerinin hayatını kurtaracak bazı istihbaratlar var elimde."

Ejderhanın mizah duygusu bir anda yerini sert bakışlara bıraktı. Görünüşe göre kullanmış olduğu sözcüğü beğenmemişti, fakat Dagmar bunu umursayacak değildi. Eli Kanlı Kraliçe'yle yapabilecekleri herhangi bir bağlılık anlaşması hayalleri, kendisini temsilen onlara bu aptalı göndermesiyle son bulmuştu. Hayır, Dagmar babası için başka müttefikler bulmalıydı. Kara Ovalar'ın Eli Kanlı Kraliçesi'nin işe yaramayacağı belliydi.

Ejderha karnının üstüne doğru dönüp hafifçe başını kaldırarak "Bana söyle, tatlı Dagmar," dedi ona alaylı bir ifadeyle. "Ben de ona söyleyeyim."

Dagmar uzunca bir süre sessiz kaldı ve ardından tek keli-meyle "Hayır," diye cevap verdi.

Ejderha şaşkın bir ifadeyle gözlerini kırpıştırdı ve sonra burnu Dagmar'ının sadece birkaç santim ötesinde duracak şekilde birden bire doğruldu. Yaratığın altın rengi gözleri onunkilere ke-netlenmişti ve Dagmar bu gözleri az evvel nasıl olup da güzel olarak nitelendirdiğine anlam veremedi. Onun gözleri de tıpkı diğer ejderhalarinki gibi korkunçtu. Korkunç, alaycı ve kesinlikle bombostular.

" 'Hayır' da ne demek?" diye sordu ejderha.

"Bana hakaret ettin demek. Aile üyelerime hakaret ettin. Ve Reinholdt ailesine hakaret ettin. Bu yüzden o adi kraliçene dö-nebilir ve ölümünü seyredebilirsin."

Kendinden son derece emin bir şekilde fikirlerini dile getiren Dagmar Reinholdt, topuklarının üzerinde dönerek, ejderhanın yanından uzaklaştı. Fakat birkaç adım ötede durarak omzunun üzerinden geriye baktı.

Dagmar bu kez karşısındaki yarattığı küçümser bir ifadeyle “İşte bu, ejderha,” diyerek onun ses tonuyla alay etti, “*bu çok komik.*”

Dagmar tek bir kelime daha etmeden babasının kalesine geri döndü. Fakat o kudretli kalenin kucığında kaybolmadan önce babasının ejderhaya “Sen biraz kalın kafalı bir piç kurusun, öyle değil mi ejderha?” diye sorduğunu işitti.

Dagmar böyle zamanlarda babasının bayağı tavrını takdir ederdi.

Bir kadın! Canavar bir kadındı! Neden kimse ona bunu söylememişti? Neden herkes onun bir erkek olduğunu iddia edip duruyordu? Gwenvael bunu bilseydi, meseleyi çok daha farklı bir biçimde ele alırdı.

Ancak Gwenvael bunu bilmiyordu ve onu görür görmez verdiği ilk tepki şimdiye dek yaşadığı en güzel anlardan biri değildi elbette. Bunu kendisi de itiraf edebilirdi. Yine de herkes ona Canavar’ın cehennemin kuyularından kaçıp gelmiş güçlü kuvvetli, dev gibi bir savaşçı olduğunu söyleyip dururken, bu nasıl onun hatası olabilirdi ki?

Gwenvael, Keder Dağları’nın—bu isim şu anki durumuna oldukça uygundu—tepesinde bulunduğu terk edilmiş mağarada huzursuz bir şekilde aşağı yukarı dolanırken, işleri nasıl düzelteceğini düşünmeye başladı.

Gwenvael’in ilk düşüncesi, doğal olarak, kadını baştan çıkarmak olmuştu. Onda evde kalmış kız havası vardı, öyle değil mi? Erkeklerle yeterince güvenmediği için onları yatağına kabul etmeyen öfkeli, mutsuz bir bakireydi. Geçmişte bu tür kadınlarla büyük başarılar elde etmişti. Fakat yine de...

Derin bir iç geçirerek, gözlerini ovuşturdu.

Fakat yine de bu seferki pek diğerleri gibi görünmüyordu, öyle değil mi?

Bu kadın sade biriydi, bu doğrudu. Ancak çirkin de değildi. Onu ilk gördüğü anda çılgık atarak kaçma gibi bir dürtü duymamıştı içinde. Ve kadının gözleri... Çelik grisi renginde ve dağların tepeleri kadar soğuktu bu gözler. Onunki gibi bir çift göz, doğru bir şekilde kullanıldığı takdirde son derece etkili olabilirdi, fakat kadın donuk gri renkli, kendini hiç de hoş göstermeyen bir elbise giymişti. Elbisenin üzerinde hiçbir süs ya da göğüslerini ortaya çıkaran bir korse yoktu. Ya da insana altında neler gizlediğini merak ettirecek kadar yüksek yakalı, giymesi acı veren resmi bir elbise de giymemişti. Elbisesinin üzerine taktığı kuşak son derece sıkıcı, kahverengi bir deri parçasıydı, oysa gümüş renkli dokuma bir kumaş üzerinde çok daha hoş durabilirdi. Kuşağının içine soktuğu o yemek için kullanılan hançer güzel sayılırdı, fakat bu neye yarardı ki? Kadının küçücük ayaklarındaki botlar da gri kürktendi. Ve o başına sarmış olduğu eşarp da ona sanki birazdan gidip mutfağı ovalayarak yıkayacakmış havası veriyordu.

Hayır, Canavar gibi bir ismi almasına sebep olan şey dış görünümü değildi. Kadın çirkin değildi, fakat erkekleri yatakta mahvedecek türden müthiş bir yaratık da sayılmazdı.

Ayrıca kadın, Kuzeyliler tarafından Canavar gibi bir isimle anılan birinden beklenildiği üzere, öyle gözü dönmüş bir çılgın da değildi.

Kadının gözlerindeki o soğuk ifade, tüm bedeninde dolanıp durdu. Kudretli bir ejderhanın kızdırıldığında neler yapabileceğini hiç düşünmeden Annwyl ile ilgili istihbaratı kendine saklamayı tercih etmişti. Dürüst olmak gerekirse Gwenvael, Reinholdt erkeklerinin de bu sırrı bildiğinden pek emin değildi.

Reinholdt'un kendisi de, elinde bir savaş baltası taşıyor olmasına karşın, konu hakkında hiçbir şey bilmiyor gibiydi. Bir Kuzeyliye göre şaşırtıcı bir biçimde kısa olan Reinholdt, neyse ki bu durumu genişliğiyle telafi ediyordu; omuzları ve göğsü insanı rahatsız edecek kadar enliydi, kasları neredeyse giysilerini yırtıp ortaya çıkacaktı. Yine de dış görünümüne karşın bu bodur Kuzeyli ona biraz kendi babası, Kudretli Bercelak'ı anımsatmıştı. Onun babasını da hayatta hiçbir şey, savaşta birini ya da bir şeyi

öldürürken olduğu kadar mutlu edemezdi—özellikle de politika yaşlı Siyah ejderhayı çok sıkardı.

Gwenvael kafasını kaşdı. Evet, evet, yaşlı Reinholdt'u doğru bir şekilde çözümlemişti. Fakat o kız... Kahretsin! Asıl kilit noktası o kızdı. Bunu biliyordu! Bunun sebebi sadece Annwyl hakkında sahip olduğu istihbarat da değildi. O kıza dair bambaşka şeyler vardı... ya da kadın... ya da her neyse. Gerçekten de onu tanımasaydı, o donuk gözleri ve diğer özelliklerini düşündüğünde kadının bir ejderha olduğuna yemin edebilirdi. Genç bir yüzü vardı, fakat o gözler kendi bencilce çıkarları için kullandığı, asla eskimeyen bilgilerle doluydu.

Kendisi de böyle davrandığı için onu takdir etmiyor değildi elbette.

Geri dönmeliydi. Bunu yapması gerektiğini biliyordu. Ve artık onu alıp baştan çıkarmak için sadece geri dönmesinin bir işe yaramayacağını fark etmişti. Bu kadında işe yaramazdı. Bu kadın, Gwenvael'in aldığı insan formunun tek bir bakışıyla kendinden geçecek biri değildi. Onun yüzünün olağanüstü güzelliğine ya da insan bedeninin zarafetine hayran kalacak biri de değildi. Bağırıp çağırımlar ya da tehditler de gözünü korkutmazdı.

Gwenvael farklı bir yol izlemeliydi, ancak öncelikle içeri girip onu görmesi gerekiyordu. Geri dönebilmesi için de, gerçek formu işe yaramayacaktı. İnsan olmalı ve ...

Gwenvael gülümsedi; Kuzey hükümdarları ve insanların etik kuralları birden gözünün önüne geldi. Evet, evet. Bu işe yarayacaktı. Bugün karşılaştığı kadın etik kuralları biliyordu, kendi danışmanları vardı ve kurallara göre oynuyordu. Ya da en azından diğerlerine bu şekilde görünmek için böyle davranıyordu.

Bu onun bir gecesine mal olacaktı, fakat bu süre onun için yeterliydi.

Gwenvael her şeyi yerli yerinde ve kararınca yapacaktı, çünkü Annwyl'i yüzüstü bırakamazdı. Bu meselede bırakamazdı. Annwyl onu gönderirken, neredeyse yüreğini cız ettirmişti. Onu yanğından öpmüş ve kendisini uzunca bir süre kucakladıktan sonra

“Diğerlerine kulak asma. Kuzey’de inanılmaz işler çıkaracağını biliyorum. Sadece dikkatli ol ve arkamı kolla Gwenvael,” demişti.

Gwenvael o an Annwyl’in kendisine, aileden herhangi birine duyduğu güvenden çok daha fazlasını duyduğunu anladı. Annwyl ona hem kendi hayatı, hem de çocuklarının hayatları pahasına yetki veriyordu. Ve Gwenvael bunun için Kuzey’in en uzak bölgelerine, Buzlar Diyarı’na kendi başına gitmek zorunda kalsa bile bunu yapardı. Annwyl’e herhangi bir şekilde zarar gelmesine izin vermezdi.

Gwenvael mağaranın girişine doğru ilerledi ve bir süre orada öylece durup, kendisine çok tanıdık gelen o koku burun deliklerini sızlatana dek aşağıda uzanan kırsal bölgeyi seyretti. Bu kokuyu daha önce de almış olmalıydı, fakat düşüncelere dalıp gitmişti ve şimdi etrafındaki gölgeleri kullanabilmek için anlık bir zamanı vardı. Çok sevdiği Büyükbaba Ailean’dan aldığı yetenekle Gwenvael’in pullarının rengi kendisini çepeçevre saran mağara gölgeleriyle bir olana dek değişti.

Birkaç saniye sonra diğerleri ortaya çıkarken, tam vaktinde oldu her şey. Dördü birden, hepsi devasa, cüretkâr... ve mor renkteydiler.

Şimşek ejderhaları. Bunlara aynı zamanda Göçebe ejderhalar da deniyordu. Gwenvael kendi ırkı için bu ejderhalarla ilk defa, neredeyse bir asır önceki savaşta çarpışmıştı. Bu ejderhalar barbarı, fakat güçlü savaşçılardı ve Gwenvael’in vücudunda bunu kanıtlayacak kalıcı yara izleri vardı.

Bununla birlikte bugünlerde bazıları, Şimşeklerin Güneyli ejderhalarla barış içinde yaşadığını söylüyorlardı, ancak bu da pek doğru sayılmazdı. Arada bir ateşkes söz konusuydu, fakat bu ateşkes oldukça hassas, her an kolaylıkla bozulabilecek türdendi. Yeni bir savaşın çıkmasını önleyen tek şey, Şimşeklerin tıpkı Kuzey Elleri insanları gibi beyliklere ayrılmış olmasıydı. Onlar kendilerini hükümdarlar olarak değil, savaş beyleri olarak görüyorlardı. Genelde birbirleriyle çarpışmakla o kadar meşguldüler ki, Güney Elleri’nin Ejderha Kraliçesi’nin birlikleriyle dövüşmek için pek enerji ya da vakitleri kalmazdı.

Yine de Gwenvael, Kuzey Elleri'nde varacağı noktaya doğru ilerlerken tedbirli davranmıştı. Kuzey ve Güney arasındaki sınır bölgesi olan Dış Ovalar ile Reinholdt topraklarının kapladığı bölgeyi Serseri Olgeir yönetiyordu ve Kraliçe Rhiannon'a karşı olan apaçık nefretini gizleme gereği bile duymuyordu. Ateşkese sağdık kalıyordu, ancak bu durumdan pek hoşnut değildi. Ve Gwenvael onun kendi bölgesinde Rhiannon'un erkek evlatlarından birini yakaladığı an yapabileceği şeyler konusunda hiç şüphe duymuyordu. Özellikle de Bekâret Avcısı olarak anılan Göçebe bir erkeği yakaladığı an.

Şimşekler mağaranın yanından ilerlediler, fakat içlerinden biri durdu ve mağaranın giriş kısmında beklemeye başladı.

Gwenvael hareket etmedi, sesini de çıkarmadı. Bu piç kuruşuna kesinlikle hücum etmeyi düşünmedi. Ne dövüşmek için buradaydı, ne de nöbetçi bir Şimşek takımıyla çarpışıp sağlam çıkabileceğini düşünecek kadar da aptal.

Girişteki Şimşek ejderhası havayı kokladı ve birkaç santim ilerledi. Gwenvael, bu barbar ejderhanın içindeki şimşek enerjisinin kokusunu alırken, barbar ejderha da Gwenvael'in içindeki ateşin kokusunu alıyordu.

Bu yüzden Gwenvael yavaşça çömelerek, bedenini ve ateşini her an saldırıya geçmek üzere hazırladı.

Şimşek ejderhası mağaranın girişinden sadece birkaç santim ötedeyken Gwenvael, tepede öten bir karganın sesini işitti. Görünüşe göre Kuzey Elleri kargalarla doluydu. Ve tam o sırada, karganın dışkısı teklifsizce Şimşek ejderhasının burnuna düşüverdiğinde, Gwenvael daha önce hiçbir şeye bu denli minnet duymamış olduğunu düşündü.

Ejderha, kargayı görebilmek için etrafına boydan boya baktı ve homurdandı. "Var ya, senin ananı..."

"Hadi ama, seni salak!" diye seslendi ona bir başkası uzaktan. "Kıpırda!"

Ejderha yüzündeki dışkıyı silerek, yoldaşlarının peşinden gitti.

Gwenvael derin bir iç çekerek, mağaranın en uç kısmında doğruldu ve tepedeki kargalara baktı. Yüze yakın karga, dağm

kayalıklarla kaplı ön kısmundan uzanan ağaç dalları ve filizleri oldukça iyi bir şekilde değerlendiriyorlardı.

“Size teşekkür ederim,” dedi Gwenvael nazikçe. Cevap olarak bir başka karga oracığa dışkısını boşaltıverdi ve Gwenvael aceleyle bir adım geriledi. “Ah, sizi küçük piç kuruları! Saçlarıma dikkat edin!”

Tüm o lanet olası kuşlar hep bir ağızdan ona gülmeye başladıklarında, bu durum pek hoşuna gitmedi.

BÖLÜM 4

Dagmar, sadece kendinin gittiği ve kendisine sadakatle bağlı olan Canute'den başkasını yanında götürmediği kütüphaneden içeri girdi. Köpek onunla birlikte ilerlerken, patileri taş zemin üzerinde hafif sesler çıkartıyordu.

Eğitim vakti gelmişti ve Dagmar geç kalmak istemiyordu. Fakat bir süre sonra babası zekice Canute'nin ters tarafına geçerek ardından gelmeye başlayınca, Dagmar buna pek şaşırmadı.

"Pekâlâ, görüşme oldukça iyi geçti," diye homurdandı. Babası hiçbir zaman gereksiz kelimelere ya da girizgâhlara ihtiyaç duymazdı.

"Başarısızlığımdan mutluluk duyduğun için mi geldin buraya?" diye sordu Dagmar.

"Hayır. Nasıl bir planın olduğunu öğrenmek için geldim."

Dagmar bomboş bakışlarla doğruca karşısına bakmaya devam etti. "Sana bir planım olduğunu düşündüren şey nedir?"

"Hâlâ nefes alıp veriyorsun, öyle değil mi? Bir şeylerin planını yapmadan geçirdiğin hiçbir güne şahit olmadım. Buna entrika çevirmek diyorlar."

Dagmar ilk kez, Ana Salon'daki insanların arasından geçmeye çalışmak zorunda kalmadı; Reinholdt ve yanındakiler oradan geçerken herkes kendiliğinden onun yolundan çekilmişti.

Dagmar babasını, "Hiçbir plan yapmıyorum," diyerek ikna etti. "Fakat o şey bir iki gün içinde geri dönerse hiç şaşırma."

"Şey mi? O ejderhayı mı kastediyorsun?"

"Şey. Ejderha. Her neyse."

"Peki, o ejderha ne için geri gelecek? Buraları yakıp yıkmak için mi?"

"Bundan emin değilim. İstihbarata sahip olan insanlara zarar vermek istemeyecektir."

“Her zaman, her şeyden bu kadar emin olursun. Her zaman haklı olduğundan eminsindir.”

Dagmar omuz silkerek babasını Ana Salon’un çıkış kapısının yanında bıraktı. “Ne zaman yanıldım ki?” diye sordu kendini beğenmiş bir ifadeyle.

Dagmar avludan geçerek, birkaç tane barakanın bulunduğu tarafa doğru ilerledi. Babasının kendilerinden umduğu niteliklerde birer savaşçı olmak için ağır koşullarda, gruplar halinde çalışan erkeklerin yanından geçti.

Reinholdt’un güçsüzlüklere ya da sakatlık şikâyetlerine hiç tahammülü yoktu. Çarpışırdın, savaşlarda her zaman çok iyi çarpışırdın ya da savaşların birinde ölmek sorunlarının en hafifi olurdu.

Dagmar oradan geçerken, tıpkı oradan geçmezken de olduğu gibi, yine tamamen görmezden gelinmişti. Bunda yeni bir şey yoktu.

Dagmar eğitim alanlarının ve bazı barakaların yanından geçerek yalnızca ona ait olan geniş eğitim alanına doğru ilerledi. Buraya ulaşmak için, kendi talimatıyla inşa edilmiş olan devasa binaya girmesi gerekiyordu. Reinholdt’un bütün köpekleri bu binada barınıyordu ve Dagmar hiçbir zaman buraya kendi seçtiği eğitmenler haricindekilerin girişini yasaklamak zorunda kalmamıştı, çünkü babasının savaşçıları arasında buradan içeri girerek köpeklerden birinin serbest kalması riskini göze alabilecek kadar aptal olan sadece birkaç kişi olabilirdi.

Dagmar içeri girer girmez yerlerinde durmakta olan köpekler onu havlamalar ve ulumalarla karşıladı. Dagmar sadece sesli komutlar kullanarak onları rahatlattı ve arka çıkıştan geçerek eğitim pistine girdi. Asistanı Johann, yakında doksan kiloyu bulan savaş köpeklerine dönüşecek olan küçük yavrularla çalışmaya başlamıştı bile. Johann bu iş için iyi bir tercihti. O da tıpkı Dagmar gibi, köpeklerin arkadaşlıklarını insanlara tercih edenlerdendi.

“Nasıl gidiyor, Johann?”

“İyi gidiyor, Leydim.”

Dagmar, Canute’ye, yere yatması ve kendisi geri dönene kadar pistin dışında kalması için gerekli el işaretini yaptı. Kapıyı ardından kapatıp kilitleyerek, sabırla Johann’ın işini bitirmesini

bekledi. Johann köpekleri yere yatırdı ve sonraki emrine kadar öylece bekletti. Onun bir sonraki işareti ne kadar kıpırdamayacaklardı. Bunlar, Kuzey Elleri'nde bulunabilecek en itaatkâr köpeklerdi. En itaatkâr ve kendi eğitim metodu sebebiyle en kana susamış köpeklerdi. İnsanlar yalnızca Kyvich Cadıları'nın rehber hayvanlarına—bunlar dev gibi, kurt benzeri, boynuzlu yaratıklardı—Dagmar'ın köpeklerine göre biraz daha fazla çekinecek yaklaşırlardı. Dagmar bu konuda kendisiyle gurur duyardı.

Dagmar, Johann'ı beklerken cebinden listesini çıkardı ve günün geri kalan kısmındaki görevlerini gözden geçirdi. Fakat dikkatini çeken şey, listesindeki kelimeler değil, o kahrolası ejderha oldu.

İşler daha kötü gidebilir miydi? Esasen Dagmar içten içe Eli Kanlı Kraliçe'nin kendisinin gelip gelmeyeceği konusunda şüpheye kapılmıştı, fakat hiçbir zaman o çıldırmaş hükümdarın kendini temsilen oraya gerçek bir ejderha gönderebileceğini aklına getirmemişti. Peki Kraliçe, Birader Ragmar'ın geçen seferki ziyaretinde sözünü etmiş olduğu Güneyli itibar sahibi kimselerden birini mi göndermişti? Hayır! Bunun yerine o... o domuzu göndermişti! Ona kakhahalarla gülmüştü. *Gülmüştü!* Yüksek sesle. Aile üyelerinin gözleri önünde.

Gerçekte, işin en kötü kısmı buydu. Ağabeylerinin bunu işitmesi, yani yengelerinin de işitecek olması.

Johann, onları serbest bırakmadan evvel köpekleri birkaç saniye daha öylece bekletti. Nihayet onları serbest bıraktığında, hepsi birlikte Dagmar'a doğru koşup onun üzerine atlamaya, havlamaya başladılar. Bugün oldukça gevezeydiler. Heyecanlıydılar. Dagmar gülümsedi ve her birini okşadı.

Dagmar köpekleri çok seviyordu. Onlarla birlikteyken, kendinden başka hiç kimse olmak zorunda değildi. Köpekler onu asla yargılamıyor, ya da ondan herhangi bir şey beklemiyorlardı ve yüzünün sadeliği onlar için hiçbir şey ifade etmiyordu.

Ejderhanın kaba davranışlarını unutan Dagmar yere çömeldi ve köpekler birbirlerini iterek onun yüzünü ve boynunu yalamaya başladılar. Dagmar tam onları eğitim düzenine sokacakken, kapının diğer yanından Canute'nin öfkeli havlama sesini işitti. Onu dışarıda bırakmak hiç hoşuna gitmiyordu, fakat diğer köpekler

etrafındayken onu piste sokmaya da cesaret edemiyordu. Fakat köpeğin havlaması kesilmeyince Dagmar diğer köpeklerle beklemeleri için işaret ederek ayağa kalkıp kapıya doğru gitti.

Dagmar ayaklarını alçaktaki çıtalara koyarak kendini yukarı itti, çitlerden aşağı doğru baktı... Ve o sapsarı gözleri gördü.

O da ona bakıyordu, suçlu bir ifadesi vardı ve eli Canute'nin boynunun arkasındaydı.

"Ne yapıyorsun köpeğime?" diye sordu Dagmar.

"Hiçbir şey?"

"Neden bunu bir soruymuş gibi söylüyorsun?"

"Öyle söylemiyordum?"

"Evet, öyle söylüyordun. Ayrıca çek elini onun üzerinden."

Aşağıdaki her kimse, çok güzel bir yüzü vardı. Dagmar'ın emir cümlesi üzerine hafifçe dudak büktüğünde bile güzeldi. Adam bir kez daha köpeğe baktı ve sonra omuz silkerek ellerini köpeğin üzerinden çekti. Canute geri çekildi ve tekrar hırlayarak havlamaya başladı.

Dagmar ona usulca, "Sessiz ol," diye emretti.

Canute havlamayı kesti, fakat hırlamaya devam ediyordu.

Dagmar bu yabancının kim olduğunu merak ederek "Ne istiyorsun?" diye sordu. Bu adam Kuzey Elleri'nden olamazdı. Teni güneşe maruz kalmaktan ötürü bronzlaşmıştı ve yüzünün etrafına dağılmış gevşek, altın rengi saçları dizlerinin aşağısına kadar iniyordu. Kuzeyli erkekler saçlarını bu kadar uzatmazlar ya da uykü haricinde açık saklamazlardı.

Yabancı yavaşça ayağa kalktı ve ona, ağabeylerine nispeten daha yukarıdan bakarak öylece durdu. Elbette bunun da bir anlamı vardı. Reinholdt'un oğullarının hepsi, babalarının aksine uzun boylu ve iri yarıydılar. Fakat bu adam inanılmaz bir şekilde uzundu. Ve devasaydı. İri, güçlü kasları zincir zırhlı gömleğinin ve tozluklarının altında dalgalanıyor, uçuk kırmızı cüppesi göğsünü çepeçevre sarıyordu.

Yabancı, ona tuhaf bir şekilde—âdeta ona bir şeyler hissettirmek ister gibi—bakıyordu. Fakat hayır; hiçbir erkek Dagmar'a bu şekilde bakmazdı. Yine de bu adamda, inkâr edilemez şekilde

tanıdık gelen bir şeyler vardı. Onunla daha önce tanışmış mıydı? Çok önceden?

Dagmar onu nerede gördüğünü ya da nerede tanıştıklarını hatırlamaya çalışırken, yabancı gülümsedi.

Ve Dagmar bu gülümseyişi hatırladı. O kahrolası alaycı ve kaba gülümseme. O uzun ağızlık ya da keskin köpek dişleri olmasa bile, bu kaba sırtışı hatırlardı!

“Sen,” dedi sakın bir ifadeyle.

Yabancı, şaşkınlıkla kaşlarını kaldırdı. “Çok güzel. Birçok insan bu ikisini bir araya getiremez.”

“Bugün kendimi açıkça ifade ettiğimi sanıyordum.”

“Evet, ama benim bazı ihtiyaçlarım var.”

Dagmar ifadesini bozmamaya çalışarak gözlerini kırıştırdı. *İhtiyaçları mı var?* Bu da ne anlama geliyordu böyle?

“İhtiyaçların beni ilgilendirmez.”

“Ama sen bu evin hanımı değil misin?”

Yabancı haklıydı. Tıpkı evli olmayan kızı gibi, babasının da yeni bir eşi olmadığı için, görgü kurallarına göre bu görev Dagmar’a kalıyordu.

“Bu evin hanımı olarak görevin misafirle ilgilenmek değil midir?”

“Sana buradan gitmeni söylemem haricinde tabii.”

“Gittim zaten. Sonra geri döndüm. Eminim döneceğimi biliyordun.” Elini avucuna alarak, dirseğini kapıya dayadı. “Ben açım.”

Bu son cümleyi söyleme şekli... Sahiden de! Dagmar bu ejderhanın sözlerine nasıl bir anlam yüklemesi gerektiğini bilemiyordu.

Adam Dagmar’ın omzunun üzerinden ileriye doğru baktı. “Belki onlardan birini yiyebilirim?”

Dagmar arkasına baktığında, afallamış bir vaziyette orada öylece duran Johann’ın etrafında, kendisinin bulunduğu yöne doğru hurlayarak havayı ısırmaya çalışan köpekleri gördü. İlk defa köpekler Johann’ın talimatlarını dinlememişlerdi ve Johann bunun sebebini anlayamıyordu.

Dagmar da afallamış bir şekilde ona “Bunlardan birini mi?” diye sordu.

“Evet. Çok açık ve...”

Dagmar başını birden çevirdi ve eliyle adamın ağzını kapattı. "Eğer tahmin ettiğim şeyi söylersen," diye uyardı onu usulca, "öldürülmeni emretmek zorunda kalırım. Bu yüzden, sesini kes."

Dagmar hissetmişti. Elinin altında bunu hissetmişti. Yine o kahrolası gülümseme. Bir başka varlığın teninin kendisinininkine değerken hissettirdiği duyguyu önemsememeye çalıştı. Böyle hissetmeyeli o kadar uzun zaman olmuştu ki, bu ona şaşırtıcı bir şekilde tuhaf geldi.

Dagmar elini onun ağzından çekti ve kasıtlı olarak avucunu elbisesine silerek temizledi.

"Git buradan."

"Neden?"

"Çünkü sadece görüntün bile köpeklerimi korkutuyor."

Adam öne doğru eğilerek ona yaklaştı. "Peki, 'sadece görüntüm' sana ne hissettiriyor?"

Dagmar da başını kaldırarak ona baktı ve kesin bir ifadeyle, "Tiksinti hissi haricinde mi demek istedin?"

Bir anda adamın kendini beğenmiş gülümseme ifadesi siliniverdi. "Affedersin?"

"Tiksinti. Ama buna pek şaşırmaman gerekir. Babamın top-
raklarına insan kılığında geliyorsun ama aslında bu sadece bir
yalan. Fakat ben asıl, sahip olduğundan son derece emin oldu-
ğun o yavan çekiciliğe kapılıp da, bir süre sonra yataklarına sa-
dece iğrenç, dev gibi bir kertenkeleyi aldıklarını fark eden, kaç
tane olup bitenlerden habersiz kadın olduğunu merak ediyor-
um. İşte bu yüzden, insan halin de beni tiksindiriyor." Dagmar
hafif bir küçümseme ifadesiyle gülümsedi. "Şimdi, bunu sordu-
ğun için mutlu musun?"

Aslında... hayır, mutlu değildi. Ne kadar kabaydı! Bu kız
çok kabaydı! Gwenvael huysuz kadınlardan hoşlanırdı, ancak
kaba olanlarından pek hazzetmezdi. İğrenç mi? İğrenç *değildi* o!

Eğer o kız oyunu bu şekilde oynamak istiyorsa, onun için
fark etmezdi.

Gwenvael biraz daha eğilerek, kızın yüzünü inceledi. Kıza yaklaştığı an bütün vücudunun gerilmesinden onun, bu kadar yakınında durmasından rahatsızlık duyduğunu anladı. Gwenvael bu durumu gerektiğinde kendi lehine kullanabileceğini biliyordu. "Yüzündeki şu şeyler de nedir?"

Çenesindeki hafif bir kıpırdanma haricinde, kızın yüzünün geri kalan kısmı büyük ölçüde ifadesizdi. "Neden söz ediyorsun sen?"

Gwenvael başını hafifçe yana eğdi, onun başka neden söz edebileceğini düşündüğünden emin değildi. "Şu camlar." Gwenvael hafifçe o nesneye dokunmak için elini uzattı, fakat kız onun elini uzaklaştırdı.

"Onlar benim gözlüklerim."

"Yani kötü şeylerin görünümü gibi mi? Dehşetin görünümü gibi?"

Kız kesin bir ifadeyle, "Hayır," diye cevap verdi ona. "Onları görebilmek için takıyorum."

"Kör müsün?" Gwenvael elini kızın yüzünün önünde salladı. Arka taraftaki bütün o leziz görünümlü köpeklerin havlamasına ve daha şiddetli bir şekilde hırlamasına sebebiyet vererek, "Beni görebiliyor musun?" diye bağırdı.

Onun bu donuk ifadesi bir kez daha, fakat bu kez daha acımasız bir şekilde ellerine vurarak onu itmesiyle ansızın silinip gitti. "Kör değilim. Sağır da değilim!"

"Sinirlenmene gerek yok."

"Sinirlenmiyorum."

"Benim yanımda olduğun zamanlar hariç tabii."

"Belki de sen insanların içlerindeki en kötü hissiyatları dışa vurmalarına sebep oluyorsundur, bu da hiç gurur duyulacak bir şey değil."

"Henüz ailemi tanımadın sen. Bizler en tuhaf şeylerle gurur duyarız."

Kız dudak büktü. "Senden birkaç tane daha mı var?"

"Hiçbiri bana pek benzemez. Ben dayanılmaz bir şekilde eşsizimdir ve diyebilirim ki, çok da güzeldir. Ama benim de bir

ailem var." Gwenvael omuz silktili. "Geçen sefer için çok üzgünüm," diye yalan söyledi. "Ve umarım bana yardımcı olursun."

Kızın yüzünde yine o bomboş ifade belirdi. Söylenenlerden hiç de etkilenmediğini belirten sabit bir yüz ifadesi vardı. Hiç kimse-den, hiçbir şeyden etkilenmeyen bir ifade. Yine de bu ifade ona bir şekilde hoş geliyordu. Ve sinir bozucu bir şekilde etkileyici.

"Eminim sana yardım etmemi çok isterdin, ama yardım etmeyeceğim gerçeğı beni çok memnun ediyor."

Bu kızın memnuniyet ifadesi bu muydu? Çok kötü.

Gwenvael biraz geri çekildi. "Peki neden senden özür dile-diğim halde bana yardım etmiyorsun? Üstelik çok da hoş bir şe-kilde yaptım bunu!"

"Birincisi, bu özrü içten bir şekilde dilemedin ve ikincisi, sen-den gerçekten de hiç hoşlanmadım."

"Benden herkes hoşlanır. Kendimi sevdirim ben. İlk başta benden nefret edenler bile sonradan benden hoşlanmaya başlarlar."

"O halde onların hepsi de birer ahmak. Çünkü ben senden hoşlanmadım ve hoşlanmayı da düşünmüyorum."

"Fikrini değiştireceğinden eminim."

"Ben fikrimi değiştirmem."

Gwenvael hafifçe kaşlarını çatı. "Hiçbir zaman mı?"

"Bir kere değiştirdim. Ama sonra ilk seferinde haklı oldu-ğumu fark ettim, bu yüzden bir daha hiçbir zaman böyle bir şeye gerek duymadım."

Bu kez işler kolay olmayacaktı. Fakat ona karşı koymuyor, sadece dikkate almıyordu. Gwenvael ona ne şekilde sataşırsa sa-taşsın, kız bu durumun üstesinden gelmeye çalışmıyordu. Hiç-bir şey onu bundan daha çok rahatsız edemezdi!

Gwenvael ters bir ifadeyle, "Pekâlâ," dedi. "O halde babanla konuşacağım. Bakalım o seni gerçek ve doğru dürüst bir ev sahi-besi gibi davranman konusunda ikna edebilecek mi?"

"Konuş bakalım."

Gwenvael gözlerini kızın yüzüne dikerek, orada öylece dur-maya devam etti. Sonunda kız bir şeyler söyleme gereğı duydu. "Evet...?"

"Babanın nerede olduğunu bilmiyorum."

"Bul o zaman."

"Gerçek bir ev hanımı bana yolu gösterirdi."

"Gerçek bir ev hanımı senin gibisini evine kabul etmezdi."

"Bu çok alçakça bir ifadeydi."

"Evet, öyle."

"Yani bana yardım etmeyecek misin?"

"Hayır."

"Neden?"

"Sana nedenini açıkladım. Senden hoşlanmıyorum. Doğru, belki birçok insandan hoşlanmam, insanlara güvenmem, ama senden özellikle nefret ediyorum. Sana duyduğum nefreti temel alarak bir din bile kurabilirim."

Gwenvael, bu genç kadını nasıl ele alması gerektiğine dair fikirleri arasında, en çok denenmiş ve doğru sonuç vermiş metotlarından birinde karar kıldı. Burnunu çekti... Sonra bir kez daha çekti.

Canavar gözlerini kırıştırdı, şaşkın bir yüz ifadesi vardı, fakat ilk gözyaşının düşüşünü gördüğünde, gözleri dehşetle açıldı.

"Bekle bir dakika... sen... yoksa sen... *ağlıyor* musun?"

Bu Gwenvael'in kendi kendisine, aşağı yukarı on yaşındayken öğretmiş olduğu bir yöntemdi. Onca erkek kardeş arasında, annesinin en sevdiği oğlunu mümkün olduğunca koruyabilmesi için buna gerek duymuştu. Şimdilerde bu tekniği nadiren kullanıyordu, fakat çaresiz kalmıştı işte.

Gwenvael, gözyaşları arasında, "Bana çok kötü davranıyorsun," dedi.

"Evet, ama..."

"Neden bana yardım etmiyorsun?" diye inledi.

"Pekâlâ. Pekâlâ." Dagmar ellerini kaldırdı. "Seni babama götürceğim."

Gwenvael yine burnunu çekerek, birkaç damla daha gözyaşı döktü. "Söz mü?"

"Ben..." Dagmar iç çekerek, çitlerin üzerinden aşağı indi. Çitlerden aşağı hızla atlamadı, fakat narin hareketlerle de inmedi. Dikkatli ve önceden planlanmış bir hamleydi bu. Gwenvael onun,

hayatı boyunca böyle dikkatli birçok adım atmış olduğuna dair iddiaya girebilirdi.

Dagmar kapıdan dışarı çıktı ve kapıyı ardından kapattı. “Canute, buraya gel.” Gwenvael’in öğle yemeği olmasına ramak kalmış o leziz lokma hemen Dagmar’ın yanına gitti, sapsarı köpek gözleri Gwenvael’i yakından izliyordu.

“Sen de,” dedi Gwenvael’e. “Gel benimle.”

Gwenvael onu takip etti. Kızın giysileri dökümlü ve sadeydi. Vücudunun nasıl olduğunu biraz olsun kestiremedi ve tüm o giysilerin altında neye benzediğini merak etmeden duramadı. Korkuluk gibi zayıf mıydı, yoksa vücudu kıvrımlı mıydı? Göğüsleri avuçlanacak kadar iri miydi, yoksa sadece çimdiklenecek kadar küçük müydü? Kalçası düz müydü, yoksa onun üzerindeyken sıkıca kavrayabileceği gibi miydi? Sevişme esnasında sadece inleyenlerden miydi, yoksa çığlık mı atardı?

Dagmar durdu ve ona omzunun üzerinden baktı. “Pekâlâ... geliyor musun?”

Ve Gwenvael tekrar ona gülmeye başladığında bu, Dagmar’ın pek hoşuna gitmedi.

BÖLÜM 5

Birlikte ana avluya girdiklerinde, Dagmar bütün gözlerin üzerlerinde olduğunu hissetti. İnsanlar işlerini bıraktı, askerler ve savaşçılar da eğitimlerini yarıda kesti. Ve kadınlar... Dagmar herhangi bir ayılıp bayılma olayıyla karşılaşmadığına şaşırды. Kadınların iç çekişlerini duyduğunu fark etti. Derin ve uzun iç çekişlerdi bunlar. Askerlerin yemekhanesine büyük bir ekmek sepeti taşımakta olan bir hizmetçi kız, insan kılığındaki ejderhaya bakmakla meşgul olduğu için önündeki duvara toslayınca, Dagmar bu manzara ancak gözlerini devirerek tepki verebildi.

"Şu adamlar çıplak mı?"

Dagmar gözlerini kısarak, avlunun ötesindeki eğitim alanlarından birine baktı ve başıyla onayladı. "Evet."

"Neden?"

"Üzerindeki giysiler nasıl olursa olsun, her koşulda savaşabilmeleri için, soğuk havada dövüşmeyi öğreniyorlar."

"Kuzeyli erkekler arasında sıkça böyle çıplak savaşlar olur mu? Bu yapmaktan hoşlandıkları bir şey mi?"

Gwenvael'in sesindeki alaycı ton, neredeyse Dagmar'ı güldürecekti. "Eğer bu yapmaktan hoşlandıkları bir şeyse bile, emin ol hiçbiri bunu kabul etmeyecektir."

"Şimdiye kadar bana bazı sorular sormuş olacağını düşünmüştüm."

"Neden sana soru sorayım ki?"

"Kraliçe Annwyl hakkında. Ejderhalarla olan duygusal yakınlığı hakkında. Ya da benim ismimi de sorabilirdin."

"Bu beni hiç ilgilendirmez."

"Bu bir yalan. Ayrıca benim ismim Yakışıklı Gwenvael."

"Çok enteresan. Ve ben kendi yerimi bilirim, Lord Gwenvael. Kendi rolümü de bilirim."

"Ah, hadi ama. Bana bir şeyler sorabilirsin."

"Pekâlâ." Dagmar, Gwenvael'in göğsüne baktı. "Cüppenin üzerindeki şu arma."

"Ne olmuş ona?"

"Bir yerde, o armanın temsil ettiği ulusun beş yüz seneden fazla bir süre önce yok edilmiş olduğunu okumuştum."

Gwenvael bir anda durdu ve göğsündeki armayı dikkatle incelemeye başladı. "Kahretsin," dedi biraz sonra. "Bundan nefret ediyorum."

"Onları sen öldürdün, değil mi?"

"Ben o kadar yaşlı değilim, teşekkürler. Ve sanırım onları öldüren kişi amcalarımdan biriydi. Ama bu çok tuhaf."

"Öyle mi?"

"Düşün ki orada öylece durmuş asil bir insanla sohbet ediyorsun ve bu insan birden senin göğsüne bakmaya başlıyor. Yüzünün rengi atveriyor, terlemeye başlıyor ve sonra birden fark ediyorsun ki—yüce tanrılar — ailedeki tüm erkekleri yok ettim, öyle değil mi? Bu çok tuhaf."

"Sanırım öyle."

Tekrar yürümeye başladılar ve Gwenvael, Dagmar'ı pek şaşırtmayacak bir şekilde "Peki, sen Canavar ismini nasıl aldın?" diye sordu.

Dagmar, Ana Salon'a giden büyük kapının önünde durdu. Gözlerini yere indirdi, ses tonu yumuşadı. İncinmişti. "Bana bu ismi ağabeylerimden birinin karısı taktı, çünkü ben fazlasıyla sadeymişim. Beni incitmek istiyordu, öyle de yaptı."

Bir anda uzun ve iri bir parmak çenesinin altına uzanıp, usulca başını kaldırdı. Dagmar başka tarafa bakmaya devam etti, bu olay sebebiyle feci şekilde yıkılmış görünebilmek için elinden geleni yaptı. Bu takma ismi nasıl almış olduğuna dair uydurduğu hikâyelerin sayısını kendisi de unutmuştu. Sırf eğlenmek için bu yalanı uydurmuyordu, fakat gerçek sebep, hiç kimseyle paylaşmayacağı bir şeydi. O günkü eylemlerine dair hissettiği suçluluk duygusu ve ardından gelen sonuçlar onun için, aradan geçen onca zamana karşın, hâlâ çok tazeydi.

Yine de kendisine bu soruyu soran herkese hikâyeyi bir şekilde yeniden şekillendirerek cevap vermek artık onun çok hoşlandığı bir eğlence şekli haline gelmişti ve bu durum insanlarda kendisinin o anki ihtiyacına göre ya acıma ya da korku duygusuna sebebiyet veriyordu. Dagmar hikâyelerini basit ve sade tutmaya özen gösteriyor, hafızasının daha sonra ona kurabileceği tuzakları da önlemiş oluyordu.

Gwenvael, baştan çıkartıcı bir ifadeyle, usulca "Benim güzel, güzel Dagmar'ım," dedi. "Eğer gözyaşı dökmeyi başarabilseydin, neredeyse mükemmel olacaktı."

Dagmar o an öfkeliydi ziyade şaşkın görünmeye çalıştı. "Affedersiniz, Lordum?"

"Nasıl ağlanması gerektiğini öğrenmelisin. Yoksa sonunda her şey mahvolur. O bir tek damla gözyaşı harikalar yaratır. Tam burada." Gwenvael'in parmağı onun yanağından aşağı doğru hareket etti ve Dagmar hemen başını geri çekti.

Altın ejderha gülümsedi. "İşte bu gerçek sensin. Şu gözlere bir bak. Eğer gözlerin birer bıçak olsaydı, beni şerit şerit doğrarlardı."

"Ne demek istediğinizi anlamadığımdan eminim, Lordum."

"Elbette anlamıyorsun. Sen sadece aptal bir kadınsın. Kafasında beyin olmayan bir kadın." Gwenvael onun etrafından dolaştı ve Dagmar bir anda bir elin kalçasını okşadığını hissetti. Dagmar aniden sıçradı ve Gwenvael o an ürkmüş gibi yapma cürretini gösterdi. "Hadi öyleyse, aptal kadın. Beni çok daha önemli erkeklerle tanıştır."

Gwenvael yalancı Leydi Dagmar'ın peşinden—gerçekten de onun bu hikâyeye inanabileceğini mi ummuştu?—Reinholdt Kalesi'ne doğru gitti. Burası, beklediği kadar kötü bir durumda değildi, fakat Gwenvael bundan çok daha sıcak ve içten görünen ıssız mağaralar görmüştü.

Binanın ilk katının büyük kısmı, çok geniş bir odadan meydana gelmişti. Sıra sıra dizilmiş yemek masalarının önünde büyükçe bir ocak ve üzerinde kızaran birkaç tane yaban domuzu vardı. Masalardan birinde küçük bir kadın topluluğu oturmuş,

kendi aralarında sohbet ediyorlardı ve oturdukları masanın altında uyuklamakta olan adamı görmüş olsalar bile, bundan söz etmiyorlardı. Canavar'ın savaş için yetiştirdiği köpeklere benzemeyen köpekler salonda serbest bir halde koşuyor, yerde bula-bildikleri her şeyi yiyorlardı.

Gwenvael ve Dagmar odanın ortasına ulaştıkları sırada, salondaki tüm hareketlilik durdu ve herkesin gözleri onların üzerinde odaklandı.

Elinde bir bardak bira taşıyan iri yarı bir adam tam önlerinde durdu ve kuşkucu bakışları Gwenvael'in üzerine dikildi.

"Dagmar."

"Ağabey."

"Bu kim?"

"Bu, Lord Gwenvael. Onu görmesi için babamın yanına götürüyorum."

Kuzeyli önce Gwenvael'i yakından iyice inceledi ve sonra "Güneyli olmalı. Çok esmer tenli," dedi.

"Ben altın rengi denmesini tercih ediyorum," diye düzeltti onu Gwenvael. "Aslında ben dünyanın, her iki güneşin de gündüz vakti ortaya çıktığı, korkunç Kuzeyli erkeklerden çekinerek bulutların ardında saklanmadığı güney kesiminden olduğum için bu oldukça üzücü bir lanet."

Bu sözler üzerine Dagmar'ın ağabeyi ona sadece bakmakla yetince, Gwenvael eğilip ona baktı. Dagmar sırtıyordu ve Gwenvael haklı olduğunu biliyordu. Bu grupta var olan zeka tamamen kadınlara ihsan edilmişti.

"Lord Gwenvael, bu benim ağabeyim ve Reinholdtların en büyük oğlu, Eymund. Ve ben onun, sizin şakanızı anladığını pek sanmıyorum."

Ne yazık ki bu doğrudu. Anlamamıştı. "Lord Eymund."

Kuzeyli adam homurdandı, fakat karşısındakine bakmaya devam etti. Gwenvael bunun bir çeşit sessiz meydan okuma olup olmadığından emin değildi, bu yüzden, "Kuzeyli erkekler çok yakışıklı. Özellikle de siz," dedi.

Bu açıklamanın o aşırı şekilde yavaş işleyen beynini çevreleyen koskoca kafatasına girmesi hayli zaman aldı, ancak nihayet bu işlem gerçekleştiğinde Eymund onu dikkatle incelemeye başladı.

"Şey... ne?"

"Eğer bize müsaade edersen, ağabey," Dagmar salonun sonuna doğru ilerlemesi için Gwenvael'e işaret etti, "babamı görmeye gideceğiz."

Nihayet sade, ahşap bir kapıya ulaştıklarında, Dagmar kapıyı çaldı.

"Girin."

Dagmar kalın kapıyı açtı ve o son derece lezzetli bir lokma olan köpeğine dışarıda kalmasını işaret ederek Gwenvael'i içeri davet etti. Kapıyı arkalarından kapatarak babasının çalışma masasına doğru ilerledi. Elleri önünde bağlıydı ve davranışlarının tehditkâr bir biçim almamasına elden geldiğince özen gösteriyordu.

"Baba, burada seni görmek isteyen biri var."

Reinholdt başını önündeki haritalardan kaldırarak Gwenvael'e baktı ve ardından yine haritalarına döndü. "Onu tanımıyorum."

"Biliyorum. Ama onunla tanıştın."

"Tanıştım mı?"

"O, bu sabahki ejderhanın ta kendisi."

Reinholdt'un, tıpkı kızınunkilere benzeyen gri renkli gözleri yavaşça işinden ayrıldı ve geniş yapılı adam sandalyesinde öne doğru eğilerek Dagmar'ın ardında durmakta olan Gwenvael'i görmeye çalıştı.

"Beni mi işletiyorsun sen?" diye sordu kızına.

"Evet, çünkü ben buralarda çok zengin ve gelişmiş mizah yeteneğimle tanınırım, öyle değil mi?"

Dagmar bunu oldukça sade bir ses tonuyla ifade edince, Gwenvael onu oldukça komik buldu.

"İyi dedin," dedi babası. "Ama yine de..."

"Buna inanmanın zor olduğunu biliyorum. Ama o işte."

Reinholdt bitkin bir şekilde iç geçirdi ve sandalyesinde arkasına yaslandı. "Evet öyleyse... ne işi var burada?"

"Bana seninle görüşmek için ricada bulundu."

"En son hatırladığım kadarıyla, ona hiçbir şey söylemeyecektik."

"Doğru. Ama onu buraya getirmekten başka çarem yoktu. Benden kalabileceği bir yer istedi ve anladığım kadarıyla kendisinin de çok iyi çalışmış olduğu Kuzey Elleri görgü kuralları uyarınca, sadece bir yabancı olarak bile ona bir yer vermek zorundaydım."

"Sanki bu adam, açlıktan ölmek üzere kapına dayanmış bir oduncuymuş gibi davranıyorsun. O kahrolası bir ejderha."

"Doğru. Ama ağladığı zaman onu reddetmek çok zor oluyor."

Savaş beyi gözleri irileşmiş bir vaziyette tekrar öne doğru eğildi ve Gwenvael'e bakakaldı. "Ağladığı zaman mı?"

"Evet, baba. Yüzünde kesinlikle gözyaşı vardı. Biraz da hıçkırık."

"Ben çok hassasımdır," diye araya girdi Gwenvael.

"Hassas mı?" Reinholdt bu sözcüğü, onu daha evvel hiç işitmemiş gibi söylemişti. "O *hassas* mı?"

Dagmar başıyla onayladı. "Çok hassas, ayrıca her an ağlama eğiliminde. O halde... ben sizi baş başa bırakayım."

Dagmar henüz üç adım atamadan babası sert bir sesle "Çabuk o zayıf kıcını buraya getir," diye emretti. Gwenvael, birçok kadında yaptığı gibi hemen onu savunmaya geçmedi. İçgüdüleri ona bu kadının, yardımına ihtiyacı olmadığını söylüyordu. Onun bir şekilde diğer kadınlar gibi olmadığını da biliyordu.

Dagmar tek kaşını kaldırarak babasına baktı, babası da ona aynı şekilde karşılık verdi.

"Bunu bu kadar güzel söyleyince, baba..."

Reinholdt, "Yüzsüz inek seni," diye mırıldandıktan sonra, dikkatini tekrar Gwenvael üzerine yöneltti. "Peki o halde, ne istiyorsun?"

Gwenvael elini göğsüne koyarak, usulca "Sıcak yemek, yumuşak bir yatak ve iyi bir uyku. Sizden tek istediğim bu," diye cevap verdi.

O an savaş beyi, ancak kısmen kör olmuş birkaç varlığın gülümseme olarak nitelendirebileceği bir hareket yaptı. "Ne umuyorsun ki? Bu kızın ertesi gün fikrini değiştireceğini mi? Asla değiştirmez. Sana bunu şimdiden söyleyeyim."

"Ona haddini bildiremez misiniz?"

Dagmar can havliyle saklamaya çalıştıysa da, babası bunu duydu. Bir kahkahayı bastırmaya çalışan bir öksürük sesi işitildi.

“Biz burada böyle şeyler yapmayız,” dedi ona Reinholdt. “Bu işi siz Güneylilere bırakırız. Kuzey’de bizler, kadınlarımızı ödüllendiririz.”

“Ahhh! Yani tıpkı birer büyükbaş hayvan gibi demek istiyorsunuz!”

Babası ona öyle bir bakış attı ki Dagmar o an bu ejderhanın kellesini önemseyip önemsemediğini merak etti. Yoksa kellesinin, babasının iki kış evvel öldürerek yatak odasının duvarına astığı yedi yüz kiloluk iki ayının kafasının yanında mı yer almasını istiyordu?

“Lord Gwenvael, eminim bir daha babama hakaret etmeye çalışmazsınız.”

“Hakaret etmeye çalışmak mı? Böyle bir şey için çabalamak mı? Hayır.”

Pekâlâ, en azından bu kısmını kendi kendisine itiraf etmesi gerekiyordu; bu adam komik biriydi. Ayrıca kişisel güvenlik gibi bir mefhumu da yoktu.

Üstelik sürekli bir şekilde Kuzey erkeklerinin ne kadar yakışıklı olduğunu söyleyerek—Dagmar bunun bir yalan olduğunu biliyordu—ve ağlamış olduğunu babasının karşısında itiraf ederek ne yapmaya çalışıyordu? Bu ejderha aptal değildi. Kuzey Elleri’nin geleneklerini çok iyi anlamıştı. Öyleyse, ne yapmaya çalışıyor olabilirdi?

Dagmar bu sorunun cevabını bilmiyordu, fakat öğrenmeye can atıyordu.

“Geleneklerimize göre baba, onun bu gece için burada kalmasına izin vermeliyiz.”

“Pekâlâ.”

Bunun üzerine ejderha kocaman, altın rengi gözlerini kırıştırtarak usulca “Akşam yemeğinde size katılabilir miyim?” diye sordu.

"Akşam yemeği mi?" Babası Dagmar'a baktı. Artık aklı öylesine karışmıştı ki, ejderha neredeyse gözüne sevimli görünüyordu.

"Evet. Akşam yemeğinde muhteşem Reinholdt'la sohbet etmeyi çok isterim. Elbette güzel Leydi Dagmar'la da."

"Şey... sanırım."

"Ve şu güçlü kuvvetli, yakışıklı oğullarınız! Hepsinin birer sahibi yok, öyle değil mi?"

Dagmar bunun üzerine tam kahkahalarla gülecekken, babasının sandalyesinden doğrulmakta olduğunu fark etti ve elini kaldırdı.

"Sorun yok, baba." Dagmar öne doğru eğilerek duyulabilir bir tonda, fısıltıyla "Ben ona göz kulak olurum," dedi.

"İyi edersin."

Babası tekrar sandalyesine yerleşti ve Dagmar kapıyı işaret etti. "Lord Gwenvael. Size odanızı göstereyim."

BÖLÜM 6

Dagmar, Gwenvael'i alarak ikinci kata, binanın diğer kısmına götürdü. Ana Salon koca bir ordunun barınabileceği devasa bir yer olabilirdi, fakat bu kısmın hemen arkasında azımsanmayacak sayıdaki oğulları, eşleri ve evlatları barındıran sekiz katlı bir kısım daha vardı.

"Sen burada kalacaksın." Dagmar odalardan birine girdi ve Gwenvael'in de girmesini bekledi. "Çarşaf lar yenidir, kürk ler de havalandırılmıştır."

Gwenvael odada dolaştı. *Sanırım daha kötüsü de olabilirdi.*

"Bir şey e ihtiyacın olursa..."

"Banyo. Lütfen." Gwenvael, yatağın ucuna oturdu. Çok uzun bir gün geçirmişti ve hayli yorgundu.

"Şey, dışarıda bir gö l var." Dagmar pencereye doğru yürüdü ve dışarı baktı. "Ve eğer dışarıda durmak istersen, büyük ihtimalle bu gece yağmur yağ ar."

Gwenvael başını ellerinin arasına aldı.

"Yolunda gitmeyen bir şey mi var?" diye sordu Dagmar.

"Yüce tanrılar adına, lütfen bana burada bir küvet olduğunu söyle!"

Gwenvael yanıt alamayınca başını kaldırıp baktı ve elleri ağzında, omuzları titreyerek kendisine gülmekte olan Dagmar'ı gördü.

"Kadm, sakın beni bir daha ağlatma. Çünkü bu kez yemin ederim ki sümük görürsün."

Dagmar artık çok daha rahat bir şekilde gülüyordu. "Mantığın savunucusu adına, lütfen bir daha ağlama."

Gwenvael yorgun gözlerini ovuşturarak esnedi. "Mantığın savunucusu mu? Bu ifade şeklini Aoibhell zamanından bu yana duymamıştım."

"Aoibhell'i biliyor musun? O halde bir kitap okumuşsun demektir."

"En azından iki kitap okumuşumdur, ama ben onu aslen tanıyorum."

"Bilge Aoibhell'i tanıyor musun? Filozof olanı?" Dagmar ona birkaç adım daha yaklaştı. "Sen mi?"

"Sen Tanrıtanımaz Aoibhell'i kastetmiyor musun?" Gwenvael, kolları geride, ellerini yatağa dayamış vaziyette, bacaklarını esnetti. Bu sırada Dagmar ona öylesine yakındı ki, Gwenvael isteseydi ayağını onun bacaklarına dek kaldırabilirdi. Aslında bunu yapmak istiyordu, fakat onun eteğinin altında saklanmış, ayak parmaklarını koparabilecek olan şeyden çekiniyordu. "Gerçekten de burada bir küvet yok mu?"

"Benim bir küvetim var. Ayrıca, Tanrıtanımaz hiç de uygun bir lakap değil. Nasıl biriydi o?"

"Nasil yani?" Gwenvael omuz silkti. "Oldukça hoş biriydi. Ama hemen hemen her şey hakkında sürekli tartışıp dururdu. Sen gerçekten de tanrılara inanmıyor musun?"

Dagmar, ellerini gevşek bir halde önünde kenetledi. Bu kadın tüm dış görünüşüyle birlikte, mükemmel bir evde kalmış asilzade kızıydı. Ağırbaşlı, güzel konuşan, görgü kurallarını tamü tamına bilen ve etrafındakilerle sohbet edebilecek zekâyâ sahip biriydi. Fakat Gwenvael onu çoktan tanımıştı. Yalnızca çok zeki ve cesur kimseler Aoibhell'in öğretilerinin peşinden giderdi. Diğerlerinin tanrı inancıyla açık bir şekilde çelişmek, birçok şeyi riske atmak demekti.

"Aoibhell'in öğretilerinde, tanrıların var olmadığını söyleyen bir şey yok. Ama ben de tıpkı onun gibi, tanrılara tapmıyorum."

Gwenvael, Bilge Aoibhell'le tanrılar ve hayatla başarı ve mutlulukla başa çıkabilmek adına sadece akıl ve mantığın gerekli olduğuna inandığı inanç sistemi hakkında yapmış olduğu hararetli tartışmalardan birini anımsayınca, gülümsedi. Gwenvael o dönemlerde ona karşı çıkmıyordu, fakat onun tartışmayı çok sevdiğini söyleyebilirdi.

"Günün birinde bir tanrıya ihtiyaç duyabileceğin konusunda endişelenmiyor musun?"

"Hayır. Onlara güvenilemez. Kişinin diz çökerek, kendisini dinlemeyen tanrılara yalvarmak yerine kendi ayakları üzerinde durarak sadece kendi kendisine güvenmesi çok daha iyidir."

Gwenael hafifçe kıkırdadı. "Aoibhell seni tanısaydı çok se-verdi."

"Sever miydi?"

"O düşünen insanları severdi. Böyle kimseleri, 'Gündelik ka-feslerinin ötesindeki şeyleri düşünebilenler' olarak adlandırırdı."

"Sen onunla gerçekten tanışmışsın. Ben bu cümleyi sadece, bir arkadaşımın bana vermiş olduğu ona ait bazı mektuplarda oku-dum. Kitaplarında hiç okumadım. O öldüğünde yanında mıydın?"

"Hayır." Gwenael bu anı üzerine bir anda irkildi. "Beni ya-takta kızlarından biriyle yakaladığı gün birbirimize darılmıştık. Çok öfkelenmişti. Beni bir dirgenle kovaladı."

Dagmar ellerini mağrur bir ifadeyle kalçalarının üzerine koydu, o ağırbaşlı tavrını kaybetmişti. "Onun kızını mı kirlettin?"

"Ben kimseyi kirletmedim. Kızı genç bir duldu. Ben sadece onun hayata dönmesine yardım ediyordum."

"Ne kadar da fedakârsın."

Gwenael sırttı. "Ben de öyle düşünmüştüm." Biraz sonra kollarını iki yana açarak, sırtüstü yatağın üzerine yığıldı. "Küvet! Yoksa ayaklarımı yere vurarak ağlamaya başlarım."

"Lütfen yap bunu. Zaten babamın seni buradan kovmasına ramak kalmıştı."

"Öyleydi, değil mi?"

"İyi bir ağlama krizi onu tam anlamıyla çileden çıkarır."

"Böyle olursa çok yazık olur, öyle değil mi?"

"Öyle mi olur?"

"Evet, öyle olur. Annwyl çok güçlü bir kraliçedir. Onunla ku-rulacak bir ittifak dâhice bir fikir olur."

Dagmar ihtiyatla, "Sen Kraliçe adına, anlaşmalarda aracı ola-biliyor musun?" diye sordu ona.

"Elbette."

"Yani Eli Kanlı Kraliçe temsilcisi olarak seni buraya gönderi-yor ve sen Reinholdt'un tek kızına, oğulları ve askerlerinin gözü önünde gülmenin iyi bir fikir olduğunu düşünüyorsun."

Gwenvael bir anda geri çekildi. Dagmar çok önemli bir noktaya isabet etmişti.

Gwenvael kendini zorlayarak doğruldu. "Pekâlâ. Bunun benim en iyi anlarımdan biri olmadığını itiraf ediyorum. Bunu biliyorum. Ama şunu da anlamalısın ki, buraya kadar olan uzun yolculuğum boyunca, devamlı olarak Canavar'ın adını duydum. Canavar, Canavar, Canavar! Korkunç, ürkütücü Canavar. Bir ayının boyutlarında, kurnazca savaş becerilerine ve bir orman kedisinin azı dişlerine sahip Canavar. Sonra karşıma sen çıktın. Ve sen... sen..."

"Sade, sıkıcı ve keskin dişleri olmayan biriyim, öyle değil mi?"

"Ben oldukça zarif biri diyecektim."

"Zarif mi? Ben mi?"

Gwenvael, elinde olmadan gülümsedi. "Tanıdığım kadınlara kıyasla, sen bir peri kızı kadar zarıfsın." Eliyle onun vücudunu işaret etti. "Kendine bir bak. Ayakların küçücük, ellerin narin, boynun uzun ve kıvrak, üzerinde hiçbir yara izi yok. Yara izleriyle herhangi bir sorunum olduğundan değil tabii. Bazen oldukça cezbedici olabiliyorlar. Fakat uzun zamandır en azından birkaç tane yara izine sahip olmayan bir kadın görmemiştim." Gwenvael onun gözlüklerini işaret etti. "Ayrıca, neredeyse kör biri olman da seni daha masum ve savunmasız yapıyor."

"Ben kör değilim. Ayrıca Kuzey'de, günlük ev işleri haricinde herhangi bir yara izine sahip olan bir kadının hayatında ona göz kulak olabilecek bir erkeğin olmadığına inanılır."

"Benim tanıdığım kadınların da, kendilerine göz kulak olacak bir erkeğe ihtiyaçları yoktur."

"Bu sana itici gelmiyor mu? Yani böyle kadınlar?"

"Pek değil. Ama böyle kadınları önce erkek kardeşlerim bulur ve bir daha onları bırakmazlar. Bir geceliğine bile olsa."

Dagmar'ın dudakları gülümseyecekmiş gibi hafifçe gerildi, fakat işler çığrından çıkmadan buna engel olmayı başardı. "Banyomda kullanabileceğin bir küvet var. Onu buraya taşıttırırım. Ama bu biraz uzun sürebilir. Biraz ağırdır."

"Zahmet etme. Ben senin odana gelirim."

Dagmar zoraki bir şekilde gülümsedi, fakat öldürücü bir te-
bessümdü bu. "Ah, gelir misin?"

"Bana güvenmiyor musunuz, benim masum Leydim?"

Dagmar onu uzunca bir süre, soğuk bakışlarıyla inceledi. So-
nunda, Gwenvael'in içgüdüsel bir şekilde eksiksiz bir dürüstlük
olduğunu anladığı bir ifadeyle, "Ben hiç kimseye güvenmem,"
dedi. Dagmar'ın çoğu gününde sergilemediğinden emin olduğu
eksiksiz bir dürüstlük ifadesiydi bu.

"Odam beş kat aşağıda, sağda," dedi Dagmar. "Şimdi ben,
çok korkuttuğun köpeklerimle ilgilenmek zorundayım, bu yüz-
den odam akşam yemeğine kadar boş olacak."

"Teşekkür ederim, Leydi Dagmar."

Dagmar geri dönerek, odanın kapısını açtı. Onun köpek ola-
rak adlandırdığı yaratık orada öylece durmuş, sahibesini bek-
liyordu. Köpek başını indirerek, Gwenvael'e dişlerini gösterdi.

"Canute. Dışarı." Dagmar asla sesini yükseltmedi ve görü-
nüşe göre bunu yapmasına da gerek yoktu, çünkü köpek anında
duruverdi.

"Bu bana bir şeyi anımsattı," dedi Gwenvael, ayağa kalkarak.
Bir kez daha sırtüstü uzandığında, saatler boyunca ayağı kalka-
mayacağını biliyordu.

"Neyi anımsattı?"

Gwenvael uzunca bir süre köpeği inceledikten sonra Dagmar'a
gülümsedi. "Açlıktan öldüğümü. Akşam yemeğinden önce atış-
tırabileceğim bir şeyler var mı?"

Dagmar gözlerini hafifçe kıstı ve eliyle çabucak bir işaret
yaptı. Köpek hemen oradan uzaklaştı. "Sana biraz peynirle, bir
parça ekmek gönderteceğim."

"Peynir ve ekmek mi? Daha çok etli bir şeyler – "

"Peynir ve ekmek, Güneyli. Bunları alabildiğin için sevinme-
lisin. Ve köpeklerimden uzak dur."

Dagmar odadan çıktı ve Gwenvael ardından, "Birileri be-
nimle pek iyi ilgilenmiyor!" diye bağırdı.

BÖLÜM 7

"Bir sorunumuz var."

Briec okumakta olduğu kitaptan başını kaldırarak Annwyl'in ordularının generali olan ve tahammül edebildiği birkaç erkek insandan biri olan Brastias'ın yüzüne baktı.

Kitabını kapatarak "Gwenael yine ne yaptı? Anneme haber vermem gerekiyor mu? Savaşa çoktan girdik mi, yoksa düşman bize karşı yeni mi yola çıktı?" diye sordu.

Brastias'ın en iyi zamanlarında bile son derece acımasız bakan yara izleriyle dolu yüzü tebessüm etti. "Konuşmaya ne zaman bu şekilde başlasam, hepiniz bana aynı soruları soruyorsunuz."

"Kardeşim tıpkı atların yürürken sıçmaları gibi bela yaratır. Ve bunu hepimiz biliyoruz."

"Korkarım bu öyle bir durum değil. Ve siz de bunun yerine Gwenael'le ilgili bir sorun çıkmış olmasını tercih edebilirsiniz."

"Sorun nedir?"

"Görmeniz gerek. Söylemekle hiçbir şeyi anlatamam."

Brastias onu eğitim yapılan alanlara götürdü. Annwyl'in ordusu büyüdükçe, özel olarak eğitim için kullanılan çok yönlü alanlar da büyümüştü. Brastias'ın onu götürdüğü alan, eğitime yeni başlayan askerler için kullanılıyordu. Briec'in kızı, bu ace-milerden biriydi. Bu kız, günlerinin büyük kısmını eğitim birliğiyle birlikte geçirirdi, fakat gerek duyduğu zamanlarda kaleye gidip gelirdi. Ve annesi—Briec'in çok sevdiği güzel ve sessiz *sakin* Talaith'i—sabırsızlıkla Izzy'nin savaşçı olma hevesini bir an evvel kaybetmesini bekliyordu, ancak Briec bu anın hiçbir zaman gelmeyeceğinden korkuyordu. Izzy sürekli bir savaşta yer almanın, bir savaşçı olabilmenin hayalini kurduğu için, en azından bu durumun onun isteğiyle gerçekleşmeyeceğini düşünüyordu.

Briec sevgili Izzy'sini her gördüğünde ya vücudunun bir yerinde bir morluk yahut kesik görüyor ya da bir yerlerini normal boyutunun iki katı büyüklüğünde şişmiş vaziyette buluyordu. Izzy onlara akşam yemeğinde katıldığı zamanlarda kaşları âdeta tanrıları korkutacak bir şekilde çatık oluyor, topallıyor, kolu kırık tahtaların arasına alınmış ya da başındaki çok kötü bir yaraya bandaj sarılmış halde karşılarına çıkıyordu. Henüz yemeğini yerken masada uyuyakalıyor, Talaith ve Briec kendi yatağında uyuması için onu kendi odasına taşımak zorunda kalıyorlardı. Sabah olduğunda daha çok alıştırma yapmak, daha çok yaralanmak ve acı çekmek için birliğine katılmak üzere çoktan gitmiş oluyordu.

Tüm bu olup bitenlerin Talaith'i çıldırttığını söylemek bile durumu anlatmak için yetersiz kalırdı. Tam on altı sene boyunca, bir kere bile kollarına alamadığı kızını korumak için elinden geleni yapmıştı. Izzy intikam için can atan bir tanrıçaya tapanlar tarafından vahşice elinden alınmıştı. Kızının hayatını ona karşı, kendisini dizginleyen bir boyunduruk misali, emir verildiğinde öldürebilmesi amacıyla eğiterek kullanmışlardı. Nihayet anne ve kız buluştuklarında her şey mükemmel hale gelmişti. Ta ki Izzy, Annwyl'in ordusuna katılma kararı verinceye dek. Onca sene boyunca kızını korumaya çalıştıktan, onun hayatını güvenceye almak için hiç de gurur duymayacağı şeyler yaptıktan sonra Talaith şimdi, sevgili ve biricik evladının savaş alanında her an öldürülebileceği endişesiyle yaşamak zorunda kalıyordu. Bu herhangi bir savaşçının anne ve babasının da yaşayabileceği bir endişeydi, fakat Talaith bunun Izzy'nin asıl istediği şey olduğunu kabul etmeye yanaşmıyordu. En azından şimdilik.

Talaith'in tek umudu, duvarlara toslayan ve kendi koca ayaklarına takılıp düşen kızının, geçmişte birçok şeyden sıkıldığı gibi bundan da sıkılabilecek olmasıydı. Ve Briec bunu hiçbir zaman itiraf etmemiş olsa da, kendisi de bir yanıyla böyle bir şeyin olmasını umut ediyordu. Izzy onun öz kızı olmayabilirdi, ancak diğer tüm yönleriyle kızı sayılırdı. Ona zarar gelmesini ya da hayatının tehlikeye girmesini, tıpkı annesi gibi o da görmek istemezdi. Gerçekte Talaith ve Izzy onun hayatta tahammül edemediği az sayıdaki kimselerdendi. Kendisini ne kadar kızdırırlarsa

kızdırsınlar, hiçbir zaman onları yakıp küle dönüştürerek hayatından çıkarmayı düşünmezdi. Hakkında böyle bir şey söyleyebileceği fazla kimsesi yoktu.

Briec, etrafındaki diğer subaylara ve Annwyl'in Özel Muhafızları'na şöyle bir bakarak, alanı çevreleyen ahşap çitlere dayandı. "Şimdi ne oldu?"

Brastias kollarını çitlerin üzerine dayadı ve konuşmaya başlamadan önce derin bir iç geçirdi. "Izzy'yi eğitime almaya karar verdiğimizde, başarısız olması durumunda ayrılması gerektiğini vurgulamıştık. Yalnızca onun güvenliği açısından değil, onunla birlikte savaşa gireceklerin güvenliği açısından da önemliydi bu."

"Elbette. Sırf savaşçı olmak gibi boş hayallere kapıldı diye kızımı tehlikeye atacak değilim."

"Evet," diye mırıldandı Brastias. "Boş hayaller."

Briec bir an geri çekildi. "Kızım ne kadar kötü durumda?"

Brastias, eğitimden birine işaret etti ve bu adam alana doğru seslendi. "Talaith Kızı Iseabail, öne çık ve dövüş!"

Briec bu meselenin nereye doğru gitmekte olduğunu anladı. Gücsüz bir insan olan Brastias, bir sonraki seviyeye geçebilmesi için daha katılması gereken birçok eğitim olduğunu Izzy'ye onun söylemesini istemişti. Bu pek de yerinde verilmiş bir karar değildi, çünkü Izzy'nin meselelerin normal gidişatlarına karşı pek az bir tahammülü vardı ve *hemen şimdi* Annwyl'in ordusunda asker olmayı istiyordu.

Izzy, eğitim alanına girdi. Yüzündeki morluklar çoğalmış ve dudağı yarılmıştı. Fakat tüm bunlar hiçbirini, annesinden almış olduğu güzelliğini gölgeleyemiyordu. Henüz on altı yaşında olmasına karşın, upuzun bacakları vardı ve kilo da almamıştı. Ve gün geçtikçe boyu uzuyordu. Bu yaşında, Annwyl'in boyuna erişmiş, bir metre seksen santim boyundaki insan kraliçenin gözlerinin içine bakabilecek kadar uzamıştı. Fakat birkaç sene içinde Izzy daha çok serpilip büyüyecek, hatları biraz daha yuvarlaştıkça, açık kahverengi gözleri ve biraz daha açık renk saçlarıyla, annesine daha çok benzeyecekti.

Daha şimdiden, şehirdeki delikanlılar Briec'in kızını yakın takibe almışlardı. Üstelik biraz fazla yakından. Briec, Fearghus

ve Gwenvael kızın yakınından geçerken ona bakmaya teşebbüs edenleri, onlara bir erkeği birçok şeyin, özellikle de Briec'in kızına *bakıp* geçmenin öldürebileceğini öğretene dek büyük bir zevkle pataklıyorlardı.

Izzy, Annwyl'in ordusunun kuşatmalarda tercih ettiği büyük metal kalkanlar ve kısa kılıcın yaptığı ağırlıkla alanda çevresine bakındı. Babası etrafta herhangi birini aramadığını düşündü, fakat bir an aklı karışmış olabilirdi. Görünüşe göre Izzy'nin aklı biraz fazla gidip geliyordu. Izzy bir süre sonra babasını fark etti ve gülümsemesi yüzüne yayıldı. "Babacığım!" diye çığlık attı ve kılıcı tutmakta olan elini heyecanla ona doğru salladı. Neredeyse kılıçla kendi kafasına vuruyordu ve anlaşılan, babasını daha o sabah ahırların yanında gördüğünü unutmuştu.

Briec de ona gülümsedi. "Merhaba, küçüğüm."

"Buraya beni seyretmeye mi geldin?"

"Evet."

Izzy gergin bir ifadeyle yüzünü buruşturdu ve "Ah. Şey şunu bilmeni isterim ki... ben hâlâ öğrenme aşamasındayım!" dedi. Bunları söyledikten sonra babasına, kalbini paramparça eden umut dolu bir ifadeyle baktı.

Briec kızını başıyla onayladı ve Brastias'a "Henüz sadece yedi ay oldu. Belki de ona biraz daha..." diye fısıldadı.

"Görmeniz gerek." Brastias eğitmene işaret verdi ve o da iri yarı bir adama işaret etti. Bu dev gibi adam Briec'in birlikte yer aldıkları savaşırlardan hatırladığı bir adamdı. Eğitimlerde yer almıyordu, fakat Annwyl'in büyük bir şefkatle "Katil Ayı" olarak çağırıldığı favori savaşçılarından biriydi.

Briec o an daha çok öfkелendiğini hissetti, kızını ne sebeple saf dışı etmek istediklerini merak ediyordu. Eğitimdekilerin çoğunun, geri gönderilmeden önce üzerlerinde vakit harcamaya ve eğitilmeye değer olup olmadıkları yirmi bir yaşına gelene dek belirleniyordu. "Bu çok korkunç bir şey, Brastias, ben buna izin..."

"Kendin görmen gerekiyor," dedi Brastias bir kez daha. Her iki dövüşçüye birden "Hadi!" diye seslendi ve Izzy gülümseyerek başını salladı.

Ve Briec neden bahsettiklerini anladı. Olup bitenleri o kadar net bir şekilde gördü ki, sorununun düşündüğünden çok daha kötü olduğunu fark etti. Hayal ettiğinden çok daha kötüydü. Hayatında ilk defa, bir sorunu nasıl ele alması gerektiğini bilemiyordu. Çünkü bu meselenin, daha iyiye gitmek yerine, tehlikeli bir şekilde çok daha berbat bir hal alacağını biliyordu. Ve bunu önlemenin de bir yolu yoktu. Şimdilik yoktu.

Yapay mermer kaplı alanın etrafındaki dövüşçüler, kemik kırılma sesini ve Annwyl'in favori savaşçısı çitlerin bir kısmını kırarak dışarı doğru fırlayıp giderken çıkan acı çığlığı duyduklarında, yüzlerini ekşittiler.

Izzy hafifçe üst dudağını ısırarak "Ah!" dedi. "Üzgünüm Yüzbaşım, şey... yüzünüz konusunda." Izzy yüzünü buruşturarak, gizlice Brastias'a baktı. "Üzgünüm, General. Sanırım geri çekilmeyi unuttum... yine."

Brastias yavaş ve usulca Briec'e baktı. Adamın yüzündeki ifade ve gözünün hemen altındaki seğirme, Briec'in yapması gereken şeyi açıkça ortaya koyuyordu.

Fakat bir ejderha — herhangi bir ejderha — nasıl olurdu da sevdiği kadına, henüz on sekizine bile basmamış biricik kızının, savaşa gitmesi gerektiğini söyleyebilirdi?

Dagmar en sona kalan köpeklerinin de yerlerine bağlandığından, beslenip kendileriyle ilgilenildiğinden emin oldu. Onları sakinleştirmek biraz zaman almıştı, ejderhanın korkusu hâlâ geçmemişti, fakat henüz bir yaşında bile olmamalarına karşın yine de bununla iyi bir şekilde baş edebilmişlerdi. Ejderhayı gördüklerinde geri çekilmemişlerdi. Bu güzel bir şeydi. Savaşta bir köşeye sinecek köpeklerle uğraşacak vakti yoktu.

Dagmar, Johann'a veda ettikten sonra yanında Canute'yle birlikte kaleye doğru yola çıktı. Ana Salon'a girdiğinde ailesini bir kavganın orta yerinde bulunca pek şaşırmadı. Bu bir ağız kavgasıydı, henüz fiziksel bir münakaşaya dönüşmemişti. Fakat büyük ihtimalle dönüşecekti. Ağabeyleri kavga etmek için ufak

tefek nedenlere ihtiyaç duyardı ve Dagmar onlardan uzak durduğu müddetçe, nadiren yararlanırdı.

Ancak bu kez içeri girer girmez münakaşa sona erdi ve ağabeyleri gözlerini doğrudan onun üzerine diktiler.

Dagmar bir an durakladı. "Evet?"

Eymund uzun yemek masalarından birine yaslanarak "O senin odanda mı?" diye sordu.

"Evet. Banyo yapmak istedi."

"Banyo mu?"

"Evet. Küvette. Herkes nehrin buz gibi sularında yıkanarak kendine gelme gereği duymaz."

"Her şey iyi güzel de, onun senin odanda olmaması gerekiyor, kardeşim."

Dagmar böylesi bir tartışma için pek havâsında olmadığı için hafifçe omuz silkerek ağabeylerinin yanından geçip giderken "Biliyorum. Şu anda koca bir kedi gibi yatağımın üzerinde kıvrılıp duruyor ya da ayakkabılarımı kokluyor olabilir."

"Ya da şöyle kuvvetli bir şeyler atıştırıyor olabilir."

Ağabeyinin ses tonundaki tuhafılık Dagmar'ı bir an durdurdu. "Ona peynir ve ekmek gönderttim."

"O pek kuvvetli bir atıştırılmalık değil. *Onun* için değil."

"Doğru mu bu?" Valdis elini Eymund'un omzuna koydu. "Babam onun insan kılığına giren, şu sabah gördüğümüz ejderha olduğunu söylüyor. Ejderhalar gerçekten bunu yapabiliyor mu?"

"Evet. Bu doğru."

"Bu da senin şu inanmadığın tanrıların işi olmalı."

Ağabeyinin pek takdir edilmeyen bu alaycı sözlerinin ardından Dagmar "Ben inanç sistemimi burada, bir kez daha sizlere..." diye lafa başladı. Birden durakladı. Ağabeylerinin hepsi gülüyordu. Ailesindeki erkekler, sarhoş olmadıkları ya da birini öldürmedikleri zaman gülmezlerdi. Ejderhayı öldüremez, zaten gece boyunca babasının korumasında olduğu için böyle bir şeye teşebbüs dahi edemezlerdi. O halde ne yapmış olabilirlerdi?

Dagmar odada etrafına şöyle bir göz gezdirdi, ona olup bitenler hakkında fikir verebilecek bir şeyler arıyordu. Yerinde olmayan ya da kayıp bir şeyler...

Odayı bir kez daha gözden geçirdi, bu kez her şeyi bir bir sayıyordu. "Tora'nın doğurduğu şu küçük yavru nerede?" Bu küçük bir yığına benzeyen ürkek yavru, o sıralarda eğitimde olan yavrular gibi bir savaş köpeği olmak yerine, onun evcil hayvanı olacaktı. Yavru, kırıntılarla besleniyor, çocuklarla oynuyor ve yarasız olsa da gayet mutlu bir hayat sürüyordu.

Eymund gereğine uygun bir tavırla masum görünmeye çalışarak "Ne yavrusu?" diye sordu.

Dagmar onlara dik dik baktı. Neredeyse haykırarak "Sizi piç kuruları!" diye bağırды ve elbisesinin etekliğini toplayarak salonda koşmaya başladı. Dagmar arka koridordan geçerek merdivenlerden ikinci kata çıkarken, ağabeylerinin kahkahaları da onu takip etti.

Dagmar yatak odasının kapalı kapısının önüne vardığında nefes nefese kalmıştı, sırtından süzülmekte olan küçük bir ter damlasını hissettiğinde dehşete kapıldı. Dagmar *terlemezdi!* Ayrıca ağabeyleri onun, kendisini bir şekilde ortaya atmasını sağlamışlardı ve daha sonra bunun intikamı alınacaktı. Fakat şimdilik...

Dagmar odasının kapısını açtı, fakat ejderha küvette değildi. Dagmar etrafı hızla inceledikten sonra nihayet onun ıslak, çıplak, kıpırdayan ve yatağın altına girmeye çalışan kıcını fark etti.

Gwenvael tahrik edici bir ses tonuyla "Gel buraya, küçüğüm," diye mırıldandı. "Biraz daha yakına gel, seni nefis, küçük şey seni."

Gördükleri karşısında tiksinen, dehşete kapılan ve her şeyden öte, daha önce hiç olmadığı kadar öfkelenen Dagmar bu çıplak piç kurusunu ayak bileğinden yakalayarak hızla yatağın altından çekip çıkardı. O anlık duyduğu inanılmaz öfke ona geçici bir süre için böylesine iri yarı ve köpek yiyen adı bir yaratığı kıpırdatma gücü vermişti.

Gwenvael "Ay!" diye bağırarak döndü, bacaklarının arasındaki devasa silah ürktütücü bir biçimde sallanıyordu. Ve Dagmar o an bu kadar öfkeli olmasaydı, onun ne kadar şaşırtıcı güzellikte bir insan vücuduna sahip olduğunu fark edebilirdi. Vücutları kas yığınlarından oluşan ve omuzları gizlediği için doğuştan boyunsuzmuş gibi görünen bazı aile üyelerinin aksine, ayaklarının

dibinde uzanmakta olan bu ejderha iri yarı, fakat zayıftı. Vücudunda yağ, tuhaf şekilli ya da aşırı gelişmiş kaslar yoktu. Kalçaları güçlü ve kuvvetli, karnı dümdüz ve gergindi, leğen kemiği ve karnı arasında ilginç, fakat son derece net çizgiler oluşuyordu.

Dagmar ona bakarken parmaklarının seğirdiğini, dilinin usulca üst damağını okşadığını hissetti, fakat tüm bunları, hissettiği öfke adına saklamaya karar verdi.

Gwenvael başını kaldırarak ona baktı. "Testislerimin taş zemine sürtünmesinden hiç hoşlanmadım, kadın!"

"Ben de senin köpeklerimden birinin peşinde olmaktan hoşlanmadım...yine!"

"Ah. Şu mesele." Gwenvael boğazını temizleyerek hafifçe omuz silkti. "Biri kapıyı açtı ve onu içeri attı. Bunun senden gelen ufak bir ikram olduğunu sandım."

Demek bu küçük barbar da öfkelenabiliyordu. En azından konu köpekleri olunca. Ve öfkesi o kadar yoğundu ki, bir anda dizini kaldırarak ayağını onun erkeklik organının üzerine indirdi.

Gwenvael, o bölgesini elleriyle korumuştı, fakat kızın ayağı asıl bulması gereken bölge yerine böbreğinin yan tarafına gelince, acı içinde homurdanarak yana doğru kıvrıldı.

"Köpeklerimden uzak dur, ejderha! *Bütün* köpeklerimden. En küçüğünden en büyüğüne kadar, hepsinden," diye emretti. Dagmar daha sonra hızla onun üstünden atlayarak diğer tarafta saklanmakta olan o küçük kıl yumağını aramak üzere yatağın üstüne çıktı. "Bu kalenin içindeki ve bu topraklar üzerindeki bütün köpekler *bana* aittir. Sen onlara dokunamaz, onlarla konuşamaz ve hiçbir şekilde onlara yaklaşamazsın."

Dagmar tekrar yatağın üzerinden geçerek, elinde köpek yavrusuyla onun yanına geldi. Yavruyu okşamaya ve ona hafifçe bir şeyler mırıldanmaya başladı.

Gwenvael, hiç de şefkat içermeyen bir ifadeyle iç geçirerek "O bir köpek, seni küçük barbar," dedi. "Sadece bir köpek. Ben bazen onların kemikleriyle dişimi karıştırırım."

Dagmar öfkeyle homurdanarak eğildi ve Gwenvael'in ıslak saçlarını neredeyse koparırcasına çekti.

"Ah! Bırak beni!" Gwenvael onun ellerine vurmaya, değerli ve güzel saçlarını bu kaçık kadının ellerinden kurtarmaya çalıştı. Kadınlar her zaman bu güzel saçların vücutlarına dökülmesinden ne kadar hoşlandıklarından ve kendisini okşamaya başlamadan önce saçlarını okşamaktan ne kadar zevk aldıklarından söz ederlerdi. O an ihtiyacı olan en son şey, çılgın bir kadının bir tutam saçını koparmasıydı.

Dagmar nihayet onu bırakmadan önce saçlarını son bir kez kuvvetli bir şekilde çekti ve hızla onun kendisine erişebileceği mesafeyi aştı. "Beni iyi dinle, *yaratık*. Bir daha köpeklerime dokunursan sana, çiftleşmemeleri gerektiğine karar verdiğim erkek köpeklerle yaptığım şeyi yaparım!"

Gwenvael dikkatle ve büyülenmiş bir ifadeyle Dagmar'ı izledi ve bu sayede onun öfke nöbetini kesin bir şekilde dizginledi. Kızın bir kez daha üzerine kenetlediği gri gözleri buz gibiydi.

"Artık bu noktayı netleştirdiğimize göre banyonuzu bitirmeniz için sizi yalnız bırakıyorum, Lord Gwenvael."

Dagmar tam dışarı çıkacakken, durdu. "Bir şey daha var. Bu toprakların erkekleri uzun saçlarını açık saklamazlar. Sırtlarından aşağı uzanan tek bir örgüleri vardır. Bu bir gelenektir ve erkek kardeşlerimin şikâyetlerinden kurtulabilmem için bu kurala uyarsan çok sevinirim."

"Elbette."

Dagmar başını onaylarcasına salladı ve tekrar kapıya doğru yöneldi.

"Ne yazık ki," dedi Gwenvael arkasından ve Dagmar tüm vücudu gerilerek durduğunda, bu çok hoşuna gitti.

"Ne yazık ki... ne?"

"Saçlarım çok uzun ve zapt edilemez vaziyette... Onları asla düzgün bir şekilde öremem." Gwenvael gülümsedi. "Belki de bunu benim için sen yapabilirsin."

"Bununla ilgilenmesi için bir hizmetçi gönderirim."

"Ama bu evin sahibesi olarak..."

Dagmar, onun yüzüne bakmak için arkasına döndü. "Bu evin sahibesi olarak... ne?"

"Misafirinin bakımıyla *senin* ilgilenmen gerekmiyor mu?"

Dagmar'ın yüz ifadesinden hiçbir şey belli olmuyordu. Hal ve tavırları bir nebze olsun değişmemişti. Fakat onu rahatsız ettiğini biliyordu, çünkü kollarının arasında viyaklamaya başlayan köpek, ancak Dagmar kollarını biraz gevşettikten sonra kırıpırdanmayı kesebildi.

"Eğer ısrar ediyorsanız, öyle olsun, Lordum."

"Ah," Gwenvael gülümsedi, "ısrar ediyorum!"

Gwenvael'in inlemesi fazlasıyla gereksizdi ve durumunun abesliğine abeslik katıyordu.

Esasında böyle bir şeyi yalnızca kocası ya da aile üyelerinden birine yapması gerekirdi ve bu da sadece onlar savaşa gitmeden evvel olurdu. Babasının saçlarını senelerdir savaşlar için kendisi örerd. Ve erkekler savaştan döndüğünde de, en azından bir saatini babasının nehirde yapmış olduğu kısacık "banyo" sonrasında suyun hiç dokunmadığı kanı temizleyerek ya da kan pıhtılarını toplayarak geçirirdi. Dagmar'ın *yapmaması* gereken şey ise bu ejderha'nın saçlarını örmektir. Daha da kötüsü, bu ejderha ondan sadece saçlarını örmesini de istemiyordu.

Dagmar köpek yavrusunu dışarı çıkardıktan sonra Gwenvael ona tıpkı bir hizmetçi kıza anlatıyormuşçasına "Önce saçlarımı tara, hayatım. Dikkatli bir şekilde. Tararken saç koparmanı istemiyorum, sadece birbirine karışmış kısımları aç," dedi. Fakat bunları söylemekle yetinmedi. "Sonra saç fırçasıyla yüz kere tara, her iki taraf için yüz kere, arka kısım için de yüz kere."

Gwenvael ona tüm bunları anlattıktan sonra, gelişigüzel bir şekilde kucağına serilmiş, her an düşüverecekmiş gibi görünen bir kürkle birlikte rahatça bir sandalyeye yerleşti. Dagmar kısacık bir an boyunca, bu adamın boğazını kesmek için deri kuşağının içine saklamış olduğu yemek bıçağını kullanmayı düşündü, fakat bu insanların çıkarına olabilecek bir olay olmazdı. En önemlisi de, *kendi* çıkarına olmazdı. Bu sebeple, babasının katılmış olduğu taarruzlardan getirdiği fildişi tarağı aldı ve dikkatle,

ejderhanın saçlarını taramaya başladı. Saçlar yere kadar uzandığı için bu pek de kolay bir iş değildi.

Daha da kötüsü, ejderha bir an olsun susmuyordu.

Dagmar, gezegen üzerinde bu ejderha kadar konuşan başka birinin var olup olmadığını bilemiyordu. Ejderha sürekli konuşuyor, konuşuyor, konuşuyordu.

Belki de ejderha, onun ilgi alanına girebilecek şeylerden söz ediyor olsaydı, Dagmar bu durumu böylesine önemsemezdi. Ejderha Aoibhell'i tanıdığından söz ederken doğan umut ışığı da, aradan fazla zaman geçmeden sönüp gidivermişti. Dagmar'ın inanç sisteminin büyük kısmını onun düşünce dünyasına dayandırdığı bu büyük filozof, nasıl olmuştu da bu... bu ejderhayla bir akşam yemeğine tahammül edebilmişti? Ejderha sadece geçmişte tanınmış olduğu, görünüşe göre pek de azımsanamayacak sayıda kadın hakkında saçmalamayı becerebiliyor gibiydi.

Dagmar nihayet tarağı bırakıp, saç fırçasını aldı ve işte bu anda inlemeler başladı. Daha da kötüsü, bunların sonu gelmeyecek gibiydi.

Ejderha bir ara "Bu harika," diyerek iç geçirdi. "Böyle bir şeyle meslek olarak uğraşmayı düşünmüş müydün? Bu işte çok iyisin."

Dagmar sesini çıkarmadı ve fırça darbelerinden ilk yüz tanesine başladı. İkinci kısma geçtiğinde, ejderhanın önceki kısmı elli ya da bin beş yüz kez fırçalamış olup olmamasını fark edemeyeceğini düşündü. Yanılmıştı.

Dagmar tam arka kısma geçecekken "Sadece yetmiş beş etti, hayatım," dedi. "Yirmi beş kez daha yaparsan, o kısımla işin bitmiş olur. Sonra arka kısmı yapabilirsin."

Dagmar bir kez daha onu öldürmeyi düşündü, ancak bundan vazgeçti.

Üç yüz fırça darbesinin ardından Dagmar elindeki fırçayı yere attı. Şimdi tüm bu saçları örme işine gelmişti sıra!

Dagmar saçları örmeye başladı. Tam yarıya geldiğinde "Eğer ayağa kalkarsan işim daha kolay olur," dedi.

"Pekâlâ."

Gwenvael ayağa kalkar kalkmaz Dagmar, onun çıplak kalçalarıyla karşılaştı. *O muhteşem çıplak kalçalar*, diye itiraf etti kendi

kendine. Ön kısım da enfesti, fakat arka tarafı... Tek varlığı olan akli yardımcısı olsundu.

"O kürkü tamamen beline dolayamaz mısın?" Dagmar, az önce köpek yavrusunun başını okşadığı gibi, ejderhanın da kalçasını okşamaya başlamaktan korkuyordu.

"Bunu yapabilirim. Ama senin sorun daha çok bunu yapmak isteyip istemediğimle alakalı, değil mi?"

"Biliyorsun ki yemek için kullandığım bıçağa hâlâ ulaşabiliirim ve ...-"

Dagmar henüz cümlesini bitirmeden, Gwenvael aceleyle kürkü beline doladı.

"Teşekkürler, Lordum," dedi Dagmar nazikçe.

"Rica ederim," diye mırıldandı Gwenvael.

Bu iş biraz vaktini almış olsa da, Dagmar sonunda tüm o al-tın sarısı saçları örmeyi bitirdi ve uç kısmı deri bir kayışla bağ-ladı. Dagmar ayağa kalktığı anda parmakları acıyordu ve ejderha ona doğru döndüğünde kızı parmaklarını esnetirken buldu.

Dagmar'ın ellerine uzandı. "Yardım ister misin?"

Dagmar, Gwenvael yakalayamadan elini geri çekti ve "Hayır," dedi. "Senin için ayrılmış giysiler var... odanda. Akşam yemeği başka bir saatte yenilecek. O vakte kadar köpeklerden uzak dur."

"Dururum." Gwenvael, Dagmar'a doğru bir adım attı. "Çok naziksiniz, Leydim. Teşekkür ederim."

"Rica ederim."

Gwenvael ona bir adım daha yaklaştı. "Belki de odama ge-lip giyinmeme yardım edebilirsiniz."

Dagmar tek parmağıyla onun göğsüne bastırdı ve ejderha yarı yolda durakladı. "Ne yapıyorsun?"

Gwenvael'in gülümsemesi arsızcaydı. "Her zaman yaptığım şeyi."

"Tamam, o şeyi benimle yapma."

"Emin misin? Bu işteki yeteneklerimle tanınırım ben."

"Ve eminim sahip olduğun *tek* yetenek de budur. Ama Kuzey Elleri'nde kadınlar, ki bu kadınlara hizmetçiler de dâhildir, çok daha ciddi anlamda saygı görürler. Bunun nedeninin, kocalarının

onlara davranış şekli olduğunu düşünme. Herhangi biri, özellikle bir yabancı bile ayrını yapar.”

“Sizi incitmek gibi bir niyetim yok, Leydim.”

“Eminim yoktur. Ama sakın bir ejderha olduğun için ağabeylerimin senden korkacağını sanma. Bu yüzden, erkekliğinin zarar görmemesini istiyorsan, attığın adımlara dikkat etmelisin.”

Gwenvael’in gülümseyişinin sonsuz güzelliği bir anda odayı aydınlattı. “Bana ne söylemeye çalışıyorsunuz, Leydim?”

“Sana cinsel organını pantolonunun içinde ve ellerini de kendine saklamayı söylemeye çalışıyorum.” Dagmar kapıya doğru yöneldi ve kapıyı açtı, tam bu sırada gergin haldeki Canute ortaya atıldı, her an sahibesinin onurunu korumak için hazırды. “Bunu dostça bir uyarı olarak al.”

“Bana az evvel cinsel organımı pantolonumun içinde saklamamı mı söyledin?”

Dagmar onu duymazdan geldi ve odadan çıkarak, kapıyı ardından kapattı. Tam koridorun yarısına gelmişken birden durdu ve geri döndü. Odasının kapısını çaldı, kapıyı ejderha açtı.

“İçinde olduğun oda bana ait,” diye homurdandı.

Gwenvael’in kahkahası üzerine, Dagmar öfkeden çenesini sıkı. “Ben de bunu ne zaman fark edeceğini merak ediyordum.”

BÖLÜM 8

Ne yaptığı hakkında hiçbir fikri yoktu, fakat kesinlikle büyülenmişti.

Doğru, onu görmezden geliyordu, fakat Dagmar böyle davranışlara alışalı çok oluyordu. Alışkın olmadığı şey, bir erkeğin—ya da bu kez bir ejderhanın—yengelerini görmezden geliyor oluşuydu. Yengelerinin hepsi çok güzel değildi. Bazılarının Dagmar'ı bu kadar sade oluşuna şükrettirecek özellikleri vardı. Fakat güzellik konusundaki eksikliklerini arzulu davranışlarıyla tamamlıyorlardı. Birkaç sene önce Jökull'un alçakça saldırılarından birinde öldürülen, Eymund'un çok sevilen ilk karısının yerini alan Kikka ise, hem *şehvet dolu*, hem de güzeldi.

Yine de Kikka'nın cömertçe sergilediği göğüsleri, mükemmel bir şekilde yapılmış saçları ve kokulara boğduğu bedeni, tıpkı Eymund'un elleriyle yeme alışkanlığı gibi, ejderhanın dikkatini çekememişti.

Kikka, göğüslerini Gwenvael'e iyice gösterebilmek için özellikle eğilmeye dikkat ederek "Savaşlara katıldınız mı, Lord Gwenvael?" diye sordu.

"Sadece birkaç tanesine, mecburiyetten. Ama ben pek iyi kılıç kullanabilen biri değilim." Gwenvael sandalyesinde hafifçe yana dönerek Eymund'a baktı. "Fakat siz kılıç konusunda oldukça iyi olmalısınız. Çok güçlüsünüz."

Dagmar neredeyse ağzındaki şarabı püskürtecekti.

Dagmar, kadehini dikkatli bir şekilde masaya koyarak, diğer ağabeyleri ve babasına baktı. Onlar da Eymund kadar rahatsız ve... telaşlı mı görünüyorlardı? Evet. Ailedeki erkeklerde gördüğü bu duygu kesinlikle telaştı.

Bu durum onu oldukça şaşırttı. Onun bir ejderha olduğunu öğrenmişlerdi ve neredeyse masada gözlerini bile kırpmıyorlardı.

Ejderha; Dagmar, babası, dört ağabeyi ve eşleriyle birlikte davet edilmeksizin ana yemek masasına oturduğunda hiçbirisi ne tek bir söz söyledi, ne de en ufak bir ilgi belirtisi gösterdi.

Yine de ejderhanın, erkeklerin karılarından ziyade kendileriyle daha alakadar olması fikri karşısında, her an biri odadan fırlayıp kaçmaya hazırdu. Ejderha da bunu biliyordu. Ne yaptığından kesinlikle emindi ve her saniyesinden büyük keyif alıyor gibiydi.

Babası onun bakışlarıyla karşılaştı ve ejderhayı işaret etti.

Dagmar onun ne istediğinden emin olmadığı için, omuz silkemekle yetindi. Babası onu hiçbir zaman bir erkeğe, eşi olması durumunu haricinde takdim etmemişti ve böyle bir şeyi şimdi yapacağını da pek sanmıyordu.

Fakat babası kaşlarını daha çok çattı ve Dagmar onun böyle yaparak, ejderhanın ilgisini erkek kardeşleri üzerinden dağıtmasını istediğini düşündü.

Eğer böyle bir şeyle uğraşması gerekecekse, o halde harcadığı vaktin tadını çıkarmalıydı.

"Pekâlâ, Lord Gwenvael... Kraliçe Annwyl'le bağlantınız tam olarak nedir?"

Gwenvael, Eymund'a bakmayı sürdürerek miskin bir tavırda gülümsedi. "Kraliçe benim çok yakın bir arkadaşım."

"Yakın arkadaşlarınız için, böyle ittifaklarda ayak işlerini mi görürsünüz siz?"

"Bu arkadaş Annwyl ise, öyle yaparım. Fakat sence de bu mantıklı değil mi? Benim türüm buraya, insanların tüm ülkeyi at sırtında geçerek geldiği zamanın yarısı kadar bir sürede, uçarak gelebilir."

"Çok doğru. Ve siz, Kraliçe'nin anlaşma yapmak için size yetki verdiğini söylüyorsunuz. Kraliçe size biraz fazla güveniyor, özellikle de kendisine yolladığımız mektupta hiçbir şekilde bir anlaşma mevzuu konuşulmamışken."

"İyi ama, krallıkların arasında kurulabilecek bir ittifak haricinde, başka ne sebeple Kraliçe'nin kendisini görmek isteyesiniz ki? Reinholdt topraklarında gördüğüm tüm o müdafaa şekillerinden sonra, iyi bir ittifak arayışında olabileceğinizi düşünmeden edemiyorum."

“Ben de Annwyl’in doğmamış çocuklarını bu kadar önemli bir hedef haline getirebilecek şeyin ne olduğunu merak ediyorum.”

“Bilmiyor musunuz?”

Dagmar, kadehini ellerinin arasında tutarak, dirseklerini masanın üzerine koydu. “Tek bildiğim, karnındaki bebekleri ondan rahatlatı bir irin gibi kesip almak isteyen kim olduğu. Bunun nedeni, henüz cevabını bulamadığım bir soru.”

Gwenvael, Dagmar’ın artık pek yutmadığı o kayıtsız ifadesiyle sandalyede arkasına yaslandı. “Nedeni sizin alakanız dışında olmalı, fakat eminim ki... pek yakında sizinle benim aramda hepimizi kapsayacak ve kabul edilebilir bir anlaşma gerçekleşecektir.”

“Siz ve ben mi? Hayır, hayır.” Dagmar bu sözler üzerine hafifçe, yapmacık bir şekilde güldü ve kadehini tekrar masaya bıraktı. Bir an için, olağanüstü kısacık bir an için, Gwenvael’in konuşmaları sırasında ona karşı hissettiği tek şey hararet ve seks çağrışımları olmuştu. Bu kadın da oyun oynamayı en az onun kadar seviyordu, fakat bu barbarlar onun kendini geri çekmesine sebep oluyorlardı. Gerçekten de çok üzücü bir durumdu bu. Çünkü serbest bırakıldığı takdirde onun neler yapabileceğini merak ediyordu. “Ben asla bu kadar büyük öneme sahip müzakereleri ele alamam.”

Masadaki kadınlar arasından kendini o mide bulandırıcı kokuya boğmuş olanı—Kikka mıydı bu?— “Ne oldu, sevgili görümceciğim?” diye araya girdi. “Babanın topraklarının siyasetçisi sen değil misin yoksa?”

Dagmar hareket etmedi, yüz ifadesi değişmedi ve bu kadının sözlerinin canını sıktığını belirtecek hiçbir şey yapmadı. Fakat Gwenvael’e göre, o gri gözler Leydi Dagmar’ı her zaman ele veriyordu.

Bu kadınlar, oynamakta oldukları tehlikeli hayvanı tanımıyorlar mıydı? Onu gerçekten de görmüyorlar mıydı? Yoksa ona karşı duymuş oldukları kıskançlık mı aldıkları riskleri görmelelerine engel oluyordu?

Kikka son derece düzgün, hiçbir dış etkenle bozulmamış elini kolunun üzerine koydu. "Görüyorsunuz Lord Gwenvael, küçük Dagmar'ımız günün birinde kuralların değişeceğini ve burada gördüğünüz her şeyi bir savaş beyi olarak kendisinin hükmedeceğini umuyor. Yani muhteşem savaşçılarımız çarpışmaya gittiklerinde 'Reinholdt' yerine 'Canavar' diye bağıracaklar."

Ah, bu kadın kör değildi. Aptaldı.

Masadaki sıkıcı kadınlardan biri Kikka'nın esprisine güldü, sonunda Kikka aniden bağırarak sandalyesini geri itti ve sendeleyerek masadan uzaklaştı.

Eymund gözlerini devirdi. "Yine ne oldu?"

"Şunun vahşi canavarlarından biri beni ısırdı!"

Dagmar elini göğsüne koydu. "Ah, Kikka, çok üzgünüm." Eğilerek, ağır ahşap masanın altına baktı. "Gel buraya, ufaklık. Gel buraya." Birden masanın altından, Gwenvael'in üzerine binip Kara Ovalar'a dek gidebileceği kadar büyük bir köpek çıktı. "Bak Idu, Canute'yle oynamak istediğini biliyorum, ama bu gece değil. Şimdi dışarı çık."

Büyük, fakat bembeyaz burnu ve beyazlamaya başlamış tüylerinden anlaşıldığı kadarıyla daha yaşlı olan köpek masanın altından çıkarak, salonun dışında gezinmeye başladı.

Hizmetçilerden biri ayak bileğinden akan kanı silerken Kikka onu, "Onu buraya kasıtlı olarak koydun!" diye suçladı.

"Neden böyle bir şey yapayım ki?"

"O köpeğin benden nefret ettiğini biliyorsun."

"Köpek senden nefret ediyor. Anlıyorum. Yani o yüzden ben köpeği alıp, kendisi hakkında hoşlanmadığı bir şey söylediğinde seni ısırır diye masanın altına koydum, öyle mi? Köpeğin en genel kapsamlı düşüncesi buydu tabii, değil mi?"

"Hayır! Ben demek istiyorum ki... Demek istediğimi anladın, kahretsin."

"Otur yerine," diye emretti Eymund. "Kendini fazlasıyla aptal durumuna düşürüyorsun."

"Ama o ..."

"Otur!"

Kikka, yüzü öfkeden kıpkırmızı olmuş bir şekilde, Dagmar'a dik dik bakarak sandalyesini çekti ve yerine oturdu. Bir an Gwenvael'e baktı ve Gwenvael onun gözerinde gördüğü şeyin ne olduğunu anladı. Açık bir davet. Yerinde bir bakış ya da bir sözcükle, onu gecenin ilerleyen saatlerinde odasında veya dışarıda bir yerde buluşmaya davet etmenin bir yolunu mutlaka bulacaktı.

Bu davranışa cevaben Gwenvael oturduğu yerde hafifçe dönerek, tekrar Eymund'a odaklandı. "Madem kız kardeşiniz müzakereleri ele alamayacağını düşünüyor, o halde *ben* ve *siz* bu konuda birlikte çalışırız. Çok yakın bir şekilde."

Gwenvael bunu her yaptığında, karşısındaki adamın donakalmasından büyük bir zevk alıyordu. Bu insan, Gwenvael'in birkaç gün önce ormanda rastladığı geyiğe çok benziyordu. Gwenvael, Eymund'u tamamen kaçırarak şeyin ne olduğunu çok merak ediyordu.

Dagmar sandalyesini geriye doğru iterek ayağa kalktı. "Ben yatmaya gidiyorum, baba. Lord Gwenvael."

Gwenvael de onu selamlayarak "Leydi Dagmar," dedi, fakat tüm dikkatiyle—adamın yüzündeki dehşet ifadesine karşın—Eymund'a odaklanmaya devam etti. "Söyleyin bana, Eymund..." Gwenvael cıtır cıtır bir meyveyi ısırmaya başladı. "Tatlıdan sonra neler yapmayı planlıyorsunuz?"

Beyaz Büyücü Morfyd, kısa bir süre önce giymiş olduğu giysileri üzerinden sıyırdı ve bir diğer giysiyi aldı. Ne zaman böyle biri olmuştu? Böyle acınası... ve... dişi biri? Gerçekten de, kendine tüm bunları yapmak zorunda mıydı?

Morfyd kırmızı elbiseyi giydi ve aynada kendine baktı. Bir den kaşlarını çattı. O... kırmızılar içindeydi. Buna karşı çıkan kurallar yok muydu?

Üzerindeki elbiseyi de çıkarıp bir başkasını denerken, kafasının içinde erkek kardeşinin sesi yankılandı.

Morfyd derhal durdu, nihayet onun Kuzey Elleri'nde olduğunu hatırlayana dek, suçüstü yakalanmışçasına kabahatli hissetti kendini. Ve kendi kendine kardeşinin, düşüncelerini

okuyamayacağını anımsattı. Fakat birçok ejderha gibi, sadece zihinlerini kullanarak birbirleriyle haberleşebilirlerdi. Bu gerçek bir hediyeydi... Tabii bir şeyler saklamıyorsanız yahut bir serçe misali heyecanlı değilseniz.

Orada mısın, değil misin? diye sordu kardeşinin sesi.

Bana bağırma! Morfyd alnını ovuşturarak, biraz sakinleşmeye çalıştı. *Ne var?*

Hiçbir şey. Ama şu anda Reinholdt Kalesi'ndeyim.

Zindanlarda mı?

Çok komik.

Morfyd gülümsedi ve yatağının kenarına oturdu. Aslında bu oldukça komikti.

Zindanlarda değilim. Bir odadayım. Onlarla birlikte akşam yemeğini henüz yedik. Kibarca söylemek gerekirse, oldukça can sıkıcıydı.

Peki sana ne söylediler? Ne biliyorlarmış?

Hâlâ bu konunun üzerinde çalışıyorum.

Hâlâ... Morfyd dişlerini gıcırdattı. Ne yaptın?

Hiçbir şey.

Gwenvael!

Bu işi bana bırakır mısın? Bana güvenmiyor musun?

Bana gerçekten bunu mu soruyorsun? Morfyd iç geçirdi. Ona seni asla göndermememiz gerektiğini söylemiştim.

Bana olan sonsuz güvenin için teşekkür ederim, sevgili kardeşim.

Morfyd bu düşüncüyü kendine saklaması gerektiğinin farkına vararak, yüzünü buruşturdu.

Gwenvael, üzgünüm. Lütfen ...

Ancak kardeşinin artık orada olmadığını biliyordu.

Aslında onu incitmek istememişti, fakat Gwenvael böyleydi işte. O ve Fearghus, Annwyl'le konuşarak onu, Gwenvael'i Kuzey'e temsilci olarak gönderme fikrinden vazgeçirmeye çalışmışlardı, ancak arkadaşı bu konuda ısrarcı davranmıştı.

Morfyd kardeşinin uğraşacağını biliyordu, ancak yine de...

Bu Gwenvael'di işte!

"Yine mi Gwenvael?"

Davetsiz bir şekilde, aniden beliren bu ses karşısında tüm vücudu bir anda gerildi, fakat biraz sonra ona son derece tanıdık gelen bir el sırtını okşadı.

Morfyd arkasına dönmeden "Onun duygularını incittim," dedi. "Böyle davranmak istememiştim."

Morfyd yanağına ve boynunun arka kısmına değen dudakları hissetti. Dişleri, kulağını hafifçe ısıırıyordu. "Biliyorum. Ama bazen kendi kaşınıyor."

Morfyd, tam arkasında durmakta olan erkek insana yaslandı. Son birkaç aydır odasına bu şekilde geliyordu; pencereden. Günleri, emrinde oldukları krallığa ait olabilirdi, fakat geceleri birbirlerine aitti.

"Ona inanmadığımızı söylüyor."

Kara Ovalar ordularının generali Sör Brastias kollarını Morfyd'in vücuduna doladı ve çenesini omzuna dayayarak, ona sarıldı. "Güven ve inanç kazanılmalıdır, Morfyd ve senin kardeşin bunu yapamayacak kadar şımarık biri. Ayrıca, dürttüğün ayının sana saldırmasında şaşılacak bir şey yok."

"Ama o bir şeyleri umursuyor. En azından kendince. Kimsenin onun umursadığını düşünmediğini biliyorum, ama umursuyor. Annwyl'e gerçekten yardım etmek istiyor. Onun için kaygılanıyor."

"Hepimiz kaygılanıyoruz. Son birkaç haftadır hiç de iyi görünmüyor."

"Biliyorum. Ve senin onu bazı meseleler konusunda kaygılanmaması hususunda rahatlatmanı da takdir ediyorum." Onu takdir ettiği bir diğer konu da, ilişkilerini inanılmaz bir şekilde sır olarak saklayabilmesiydi. Morfyd bu gerçeği açıklamama nedeninin sadece, kardeşlerinin öğrenmesi durumunda Brastias'ın sağlığı hakkında ortaya çıkabilecek olumsuzluklardan duyduğu endişe olmasını isterdi. Fakat bundan daha fazlası söz konusuydu. Bir de bu durumu, onu yatağında korkudan tortop eden, kımuldamaktan bile korkutan annesine izah etmek vardı. Kraliçe Rhiannon en iyi zamanlarında bile zor biri olabiliyordu ve tanrılar biliyor ya, oğullarına davranış biçimi kızlarına davranış biçiminden oldukça farklıydı.

"Onu korumaya çalışıyorum, ama bazen o beni kolluyor." Brastias gülümsedi, pek nadiren rastlanan bir güzellikti bu gülüş. Morfyd bu tebessümlerin sadece ona ait olan özel birer hediye olduğunu düşünürdü. "Ne kadar kaldı?"

"Bilmiyorum. En azından iki ay daha olmalı. Ama ikiz olmalarına karşın henüz karnının bu kadar büyümemesi gerekirdi."

"Durumu için çok mu endişeleniyorsun?"

"Sadece endişeleniyorum." Morfyd başını onunkine yasladı. "Kesinlikle endişeleniyorum."

"Onun için zaten elinden gelenin en iyisini yapıyorsun. Bundan daha fazlasını isteyemez. Hiçbirimiz isteyemeyiz."

"Biliyorum."

"Bu akşam yemekte olmayacak. Sana bunu söylediler mi?"

"Hayır." Morfyd birden endişelendi. "O iyi mi?"

"İyi. Fearghus sadece bu gece biraz yatıp dinlenmek istediğini söyledi. Görünüşe göre Büyük Salon'da birkaç kişi olacak."

"Pekâlâ."

"Ben de akşam yemeğimizi burada yiyebileceğimizi düşündüm. Belki biz de biraz dinleniriz."

Morfyd başını Brastias'a çevirdi, dudaklarına doğru gelmekte olan öpücüğünü hissediyordu.

"O elbiseyi bu akşam yemekte mi giyeceksin?"

Morfyd'in gözleri bir anda açıldı ve Brastias'ın onu öpmediğini fark etti. Onu ta öpecekken bu şekilde durmasından nefret ediyordu.

"Bunu mu? Şey... Ben sadece onu deniyordum. Giymeyecektim."

"Bakayım." Brastias ondan biraz uzaklaştı. "Haydi. Görmek istiyorum."

Morfyd kendini rahatsız hissederek ayağa kalktı ve yavaşça dönerek onun yüzüne baktı. Asla kırmızı giymemeliydi. Annesi ona özellikle kırmızı giymemesini söylemişti. Aklından neler geçiriyordu böyle?

"Biraz geri çekilirsen, elbisenin tamamını görebilirim."

Morfyd geriye doğru birkaç adım attı. "Nasıl?"

"Güzel bir elbise. Kırmızılar içerisinde harika görünüyorsun."

“Öyle mi?”

“Evet.” Brastias’ın bakışları onu bir kez daha tepeden tırnağa taradı. “Öyle.”

Bu bakışlar altında Morfyd, kendine güveninin giderek arttığını hissetti. Birden canlanmıştı. “Teşekkür ederim.”

Brastias yatağın üzerinde gerildi ve halinden son derece memnun bir ifadeyle iç geçirdi, bakışlarını bir an olsun Morfyd’in üzerinden ayırmıyordu. “Fakat bu elbiseyi uzun süre giyemeyecek olman çok üzücü.”

Morfyd ona doğru ilerledi, parmakları çoktan giysinin kol kısımlarını omzundan sıyırmaya başlamıştı. “Evet, Brastias. Bu çok üzücü.”

Gwenvael o aptal örgüyü açarak saçlarını serbest bıraktı ve odasında bir aşağı bir yukarı gezinmeye başladı.

“Elbette,” diye mırıldandı kendi kendine. “Gwenvael’i gönderme. İşleri berbat eder. İşe yaramaz, değersiz Gwenvael.”

Morfyd’in bu yorumu diğer üç erkek kardeşinden herhangi birinden gelmiş olsaydı, Gwenvael bunu kolayca zihninden atabilirdi. Fakat Morfyd’den ya da küçük kız kardeşi Keita’dan böyle bir yorum gelmesi onu incitirdi. Derinden üzerdi. Onların bu meselelerin hiçbirini ciddiye almadığını düşünmeleri onu incitmişti. Annwyl onun için çok fazla şey ifade ediyordu ve Gwenvael ne onu, ne de ikizleri asla riske atmazdı. Öyleyse, neden ailesi bu gerçeği görmüyordu? Bunun sebebi onun yüzleşmek durumunda kaldığı tüm görevleri ölüme karşı amansız birer sınav olarak görmeyi reddetmesi miydi? O da tıpkı Fearghus gibi, etrafındaki tüm canlılara sürekli bir şekilde dik dik mi bakmalıydı? Ya da Briec gibi sürekli olarak her şeyi hor görmesi mi gerekiyordu? Belki de Éibhear gibi devamlı gözünü dört açmış bir halde gezmeli ve aleni bir alçakgönüllülük havasında olmalıydı. Ancak böyle bir şey yaptığı takdirde mi ailesi onu ciddiye alacaktı? Bunca sene sonra ailesi nasıl oluyordu da bunu göremiyordu?

Ve tüm bunların sebebinin de, babasının çok sevdiği deymiyle “ahlaksızlığı” olduğunu daha fazla ıstırmak istemiyordu.

Morfyd bu gayeye diğerklerinden daha yakın dursa da, neticede ailesinden hiç kimse rahip falan değildi.

Nihayetinde onun değerini, yüzlerce senelik zaman dilimleri şöyle dursun, henüz sadece beş senedir tanıdığı bir insan olan Annwyl anlayabilmişti. Yalnızca Annwyl ona gerçekten inanıyordu.

İşte bu yüzden, bu meselede onun için başarılı olacaktı.

Nihayet onu bu kasvetli düşüncelerinden, bir kapı tıkırtısı kurtardı—ve tanrılar biliyor ya, böyle aşırı duygusal olmaktan nefret ederdi—ve ayağa kalkarak kalın ve sağlam ahşap kapıyı açmaya gitti. Ashında biraz düşündüğünde, Kuzey Elleri'ndeki birçok şey ahşaptan yapılmış gibiydi ve oldukça sağlamdı. İnsanları bile.

Gwenvael başını eğerek, koridorda dikilmekte olan hizmetçi kıza baktı.

"Ha?" diye seslendi. Kız ona kaşlarını çatarak bakınca da "Evet?" dedi.

"Ben... şey..." Kız başını kaldırarak ona baktı ve küstah bir tavırla odasına girmeden önce hafifçe ürperdi. "Sana yardım edebileceğim bir konu var mı, hayatım?"

"Ben bir hediyeyim," dedi kız, çoktan üzerindeki elbiseyi çıkarmaya başlamıştı. "Sizin için bir armağanım, Lordum."

Kızın bakışları onu âdeta yiyip bitirdi. Kız onun erkekliğini istiyordu, ancak bu durum Gwenvael'i pek şaşırtmamıştı.

"Armağan mısın? Kimden?"

"Elbette Reinhold'tan."

"Anlıyorum." Gwenvael odada ilerledi ve sırtını pencerenin yanındaki duvara dayayarak, kollarını göğsünde birleştirdi. "Peki, sen ne çeşit bir armağansın?"

Kızın elbisesi yere düştü ve Gwenvael'in karşısında kendinden emin ve son derece güzel bir şekilde çınlıçplak kaldı.

Gwenvael'in vücudu bir anda canlandı, fakat bu da pek şaşırtıcı bir durum değildi. Çok zaman olmuştu. Neredeyse bir hafta olmuştu! Ve yine de ...

Gwenvael ansızın pencereye doğru döndü ve ahırlardan birinin yanındaki gölgelerin arasından süzülerek kalenin kapısından dışarı çıkmakta olan Dagmar Reinhold'tu izledi. Üzerinde

sıcacık tutan yün pelerin ve eldiven, omuzlarındaysa bir sırt çantası vardı. *Nereye gidiyordu böyle?*

Leydi Dagmar'ı oldukça eğlenceli bulduğunu itiraf etmeliydi. Akşam yemeğinde Gwenvael'in yaptıkları karşısında kafası karışmış gibiydi, fakat merakı da uyanmıştı ve adamakıllı eğlenmişti. Gwenvael onu gördüğünde her zaman aklına, pençelerini gizlemiş bir kedinin görüntüsü geliyordu. Özellikle de bulunduğu odayı inceleyen, her şeyi kavramaya çalışan, gördüklerini zihninin süzgecinden geçirerek sınıflandıran o gri gözleri seyrettiği zaman.

O halde böylesine ağırbaşlı bir kız olan, Kuzey Elleri beyinin tek kızı akşam vakti neden dışarıda dolaşarak dolanıyordu?

Bunu öğrenmek zorundaydı!

"Lordum?"

Gwenvael kaşlarını çatarak kıza baktı, bunun üzerine kız bir adım geriledi. Aslında Gwenvael onun odada olduğunu tümüyle unutmamıştı.

Gwenvael çatık kaşlarını, mükemmel ve makul bir tebessümle tatlıya bağladı. Bu tebessümü yaşlı kadınlar ve iğrenç küçük çocuklar için saklardı. "Üzgünüm, hayatım. Bu gece olmaz."

"Ne?"

Gwenvael kızın elbisesini yerden alarak onu kollarına doladı ve elden geldiğince nazik bir şekilde onu kapıya doğru itmeye başladı.

"Yine de buraya uğraman beni hoşnut etti. Çok nazıksın." Gwenvael kapıyı açtı ve kıızı koridora doğru itti. "Lord Sigmar'a teşekkür ettiğimi söyle ve şey... güzel göğüslerin var."

Kız çıktıktan sonra kapıyı kapattı ve kilitledi. Giysilerini çıkararak pencereye doğru ilerledi, camı açtı. Buz gibi bir Kuzey akşamına doğru süzülürken tekrar ejderhaya dönüştü, pençeleri taş duvarlara saplanıyordu. Daha sonra etrafını çevreleyen doğaya karışarak Dagmar Reinholdt'un peşinden gitmeye başladı.

Güzel Lagertha ejderhanın odasından çıkarak apar topar koridorda yürürken Eymund ve kardeşleri onu seyrediyordu, kızın

hemen ardından kapı kapandı ve sürgüldü. Kız çıplaktı, fakat giysisi omuzlarına asılı vaziyette, önünü kapatıyordu. İçeride üç dakika bile kalmamıştı. Bu da, onların tahminine göre, kayda değer bir sevişme şöyle dursun, oral seks için bile yeterli bir süre değildi.

Eymund kıza işaret edince, kız ona doğru koştu. Yüzü kıpkırmızıydı ve vücudu titriyordu.

“O piç kuruşu beni dışarı attı. Beni!” Reinholdt topraklarında, Lagertha’nın yatağına girmemiş ancak birkaç erkek bulunabilirdi. Lagertha böyle maceralardan büyük zevk alıyor ve yanlış bir şey yaptığını da düşünmüyordu. Odasına giden ejderhayı kendisine gösterdiklerinde şehvetten âdeta dili damağına yapışmış ve onun “armağanı” olmayı seve seve kabul etmişti.

“Sana ne dedi? Herhangi bir sebep gösterdi mi?”

“Hayır. Benimle ilgilenmedi.”

Eymund, en az kendisi kadar kafaları karışmış gözüken kardeşlerine baktı. İnsan kılığında gezen bir ejderha olsa bile, nasıl olurdu da böyle bir piç kuruşu kadınlarla ilgilenmezdi? Hangi erkek yapmazdı bunu?

Kardeşlerden biri, “Belki de sadece kendi türünden hoşlanıyordur,” şeklinde bir sonuca vardı. “Ben ejderha dişilerinden biriyle birlikte olsaydım kendimi pek de rahat hissetmezdim.”

“Ben bunun sebebinin sadece dişi bir ejderha istemesi olduğunu sanmıyorum,” dedi Valdís. “O daha çok Eymund’u istiyor.”

Eymund’u endişelendiren şey de buydu. Genelde yabancılarla karşı koruma gereği duydukları kişi Dagmar olurdu. Ancak bu kez o pek risk altında değilmiş gibiydi. Eymund birdenbire, “Ben babamı göreceğim,” dedi.

Ve hepsi birlikte meyhaneye gittiler.

Dagmar ordunun kışlalarından birinin çatısında kendini oldukça rahat hissetti. Üşüyeceğini bildiği için yanına fazladan kürk almıştı. Ayrıca en sevdiği sırt çantasının içinde bir şişe şarap, akşam yemeğinden kalan tatlı, bir de kadeh vardı. Hepsini güzelce yerleştirdikten sonra bacaklarını uzattı ve sade, fakat oldukça

rahat ve sıcak eteğiyle dizleri ve ayaklarını örttü. Sonra da, eğlencenin başlamasını bekledi.

Fazla beklemesine gerek kalmadı.

Kikka parmak uçlarına basarak gölgelerin içinden çıkıverdi, etrafına dikkatle bakarak, hiç kimsenin kendisini görmediğinden emin olmaya çalıştı. Fakat üzerine büyük ısrarlar sonucu satın aldığı pahalı pelerinini giymişti. Pelerin parlak sarıydı ve dış kısmı siyah olsa da, etraftaki binalardan onu tıpkı güneşlerden birinin üzerindeki bir leke misali ön plana çıkaran bir ışık yayılıyordu.

Aptal kız.

Kikka, Reinholdt Kalesi'ne Eymund'un karısı olarak gelmiş olmasına rağmen, Dagmar'a boyun eğdirmeyi kendine görev edinmişti. Kikka ona güvenmiyordu ve kendini her an tehdit altındaymiş gibi hissediyordu. Dagmar da ona karşı aynı türden hisler beslediği için, bu gayet makul bir durumdu. Ancak aradaki en büyük fark, Kikka'nın aptal olmasıydı. Dagmar onun küçücük, sersem kafasının içinde bir beyin olup olmadığını merak ediyordu. Kikka, Dagmar'ı uzağa göndermesi konusunda Sigmar'ı tatlı sözlerle kandırıp, Eymund'u da bu konuda ısrarcı olması için baştan çıkarmaya çalışırken Dagmar, geçen beş ay içinde onun sevgililerinin oldukça güzel ve gittikçe büyüyen bir listesini çıkarmıştı, üstelik bu liste üzerine buluşmaların yerlerini, saatlerini ve durumlarını bile not düşmüştü.

Kikka'nın ahlaksızlıklarını seneler önce ortaya çıkardığı doğrudu, fakat neden elinde böyle bir güç varken onu boşuna harcayacaktı ki? Daha da önemlisi, Kikka ağabeyinin gönlünü bir sürü çocukla hoş tutuyor, Sigmar da oğlunun evliliğinin durumu yerine, Jökull gibi çok daha önemli meseleler hakkında kaygılanıyordu.

Ayrıca Dagmar orada, kışların çatısında otururken Kikka'nın onun için başka hiçbir şekilde elde edemeyeceği türden bir eğlence tarzı sağladığını da itiraf etmek zorundaydı.

Dagmar izlemekten büyük bir zevk alıyordu. Bu bir hataydı belki, fakat Dagmar bunu sadece seneler boyunca elde etmek için mücadele verdiği şeyleri kendinden almaya çalışanlara karşı

kullanıyordu. Kikka etkisiz bir hasım olmayı sürdürdüğü sürece sırları Dagmar'da saklı kalacaktı.

Kikka gizlice Baş Seyis'in odasına girdi. Kuzey Elleri'nde atlar o kadar önemliydi ve bu hayvanlara askerler tarafından öylesine saygı duyuluyordu ki, zamanla Baş Seyislik mevkiinin önemi de artmıştı ve artık kendilerine arazide bir ev bile veriliyordu.

Neyse ki bu Baş Seyis'in küçücük evinde, küçük ahşap panjurlarını hiç kapatmadığı sevimli pencereler vardı. Seyis niyetini apaçık belli eder vaziyette Kikka'ya doğru ilerlediğinde Dagmar el çantasına uzanıp, Birader Ragnar'ın birkaç sene önce kendisine vermiş olduğu özel yapım gözlüklerini çıkardı. Kendi gözlüklerinin aksine bunlar çok daha büyüktü, onları tutmak için iki elini birden kullanması gerekiyordu. Bu büyük gözlükleri gözüne takmadı, sadece gözlerinin hizasına kaldırdı. Deri kılıfları onları mükemmel bir şekilde kavramasını sağlıyordu. Gündelik kullandığı gözlükler gözünün önünde olanları görmesini sağlarken, bunlarla çok daha uzağı görebiliyordu... Üstelik çok daha büyüleyici detaylarıyla.

Baş Seyis'in Kikka'nın elbisesini yırtarak üzerinden çıkardığını gördüğünde Dagmar gülümsedi. Bu kız kaleye geri döndüğünde elbisesinin durumunu insanlara nasıl izah edecekti? Ayrıca şimdiye dek çoktan, Eymund'un bir başka elbisenin daha nasıl "yanlışlıkla" hasar gördüğünü anlayacağını biliyor olması gerekirdi. Ağabeyinin eli oldukça sıkıydı ve Kikka da cazibesini uzun zaman önce kaybetmişti. Dagmar yanılmıyorsa, Kikka'nın gittikçe büyüyen korkularına karşın, durum buydu. Hizmetçiler ona çiftin aralarında geçen çirkin kavgalardan bahsediyor ve ağabeyinin meyhanelerde arkadaşları, akrabaları ve bardaki genç kızlarla daha fazla vakit geçirmeye başladığını söylüyorlardı.

Seyis, Kikka'nın elbisesini ve iç gömleğini yırtarak çıkardıktan sonra onu kollarına yasladı ve kadının inanılmaz derecede büyük göğüsleriyle kendine ziyafet çekmeye başladı. Dagmar iyiden iyiye eğlenmeye başlayarak bu manzarayı seyrederken, yine de bu performansla hafifçe yüzünü buruşturarak bakıyordu.

"Tekniği eksik, öyle değil mi?"

Dagmar hem utanç dolu, hem de şaşkın bir halde, kocaman gözlüklerini kucağına doğru indirdi ve başını sola çevirdi.

"Adam ağgözlü ve sabırsız, ama aynı zamanda biraz... şey... ağzının suyu da akıyor."

Dagmar bir kez daha soluna baktı. Fakat tek görebildiği, yakınlardaki diğer binaların çatıları ve uzaklardaki ağaç tepeleliydi. Ancak, yanında hiçbir şey görememesine karşın, yine de...

Dagmar elini uzatınca, sert ve pürüzsüz bir şeye çarptı. Neye dokunmakta olduğunu anlayabilmek için elini temas ettiği şeyin yüzeyinde gezdirdi.

"Bu harika hissettiriyor."

Dagmar derhal elini geri çekti. "Göster kendini, ejderha."

Karanlık bir anda pırl pırl parladı ve biraz evvel orada olmayan, artık oradaydı. Altın rengi pullar, gövdesinde gergin bir vaziyette duran büyük kanatlar, pençeler ve dişler. Ejderha, sırtı arkasındaki dünyaya dönük vaziyette onu seyrediyor, küt uçlu upuzun kuyruğu çatının kenarında tembel bir şekilde ileri geri sallanıp duruyordu.

"Leydi Dagmar. Çok güzel bir gece."

Dagmar cevap vermedi, ejderha onu bulduğu için çok sinirlenmişti. Onu gördüğü için öfkelenmişti.

Birden alevler belirdi ve Dagmar aceleyle kafasını çevirdi, ateşin sıcaklığını rahatını bozacak kadar yakınında hissetmişti. Birkaç dakika sonra, Gwenvael gelip yanına oturdu. İnsan formunda.

Ve çıplak.

Tıpkı yatak odasında olduğu gibi, arkasına dayanmış olduğu kollarına yaslanıyordu, avuçları çatı kiremitlerine değiyordu. Upuzun bacakları dizlerinden bükülmüştü, inanılmaz büyüklükteki ayaklarını da sıkıca önünde birleştirmişti. Fakat asıl ağzındaki salyaları kurutan şey, uyluklarının arasında miskin miskin durmakta olan devasa erkeklik organıydı. *Mantığın yüce sınırları, eğer sarkık hali buysa...*

Dagmar başka tarafa bakmak için kendini zorlayarak ona, "Üşümüyor musun?" diye sordu.

"Hayır."

Dagmar ona kürklü battaniyelerinden birini uzattı. "Yine de bunu üzerine al."

Gwenvael battaniyeyi kucağına sererek hafifçe kıkırdadı. "Yoksa beni dikizledin mi?"

"Böyle bir şey yapmama gerek yok. Her gün çıplak erkek görüyorum zaten."

"Ama benim kadar mükemmelini görmemişsindir." Bu doğruydı, fakat Dagmar bunu kabul ettiğini belirtecek değildi.

"Neden buradasın?"

"Etrafı görmek için. Tıpkı senin gibi." Dagmar onun düşünmeden yaptığı bu yoruma cevap vermedi, bunun yerine, durumun kendisi açısından ne kadar kötüye gidebileceğini analiz etmeye çalıştı.

Gwenvael bu durumu ona karşı kullanmaya çalışabilirdi, fakat bunu ancak Dagmar ona müsaade ettiği takdirde yapabilirdi. Babası bu durumdan pek hoşnut olmazdı, fakat Dagmar meseleyi ne kadar incelerse incelesin, her şey Kikka açısından kötüye gidecek ve dikkatleri kolayca Dagmar'ın üzerinden dağıtabilecekti. Kikka, Eymund'u aldatıyordu. Kikka...

"Buna bir son verebilirsin."

Dagmar ona baktı. "Neye son verebilirim?"

"Bu durumu sana karşı ne şekilde kullanabileceğimi düşünmeyi."

"Ben öyle bir şey ..."

"Çünkü öyle bir şey yapmayacağım."

Dagmar dudaklarını kapatarak ileriye doğru bakmaya başladı. "Yapmayacak mısın?"

"Hayır. Şarap mı o?" Gwenvael öne doğru eğilerek şişeyi aldı.

"Neden?"

"Ne neden?" Gwenvael şişenin çengelini açarak, şaraptan büyük bir yudum aldı ve bir an nefesi kesildi. "Yeraltındaki tanrılar adına! Bu da nedir?"

"Babamın şarabı. Güney'deki şaraplar kadar yumuşak değildir."

"En azından sivri uçlu cam kadar yumuşak değil." Gwenvael yine de şişeyi Dagmar'a geri vermeden önce bir yudum daha aldı. Dagmar tam kadehine uzanacakken, bunun herkesin şişeden içmesi gereken akşamlardan biri olduğuna karar verdi.

Bu yüzden Dagmar da böyle yaptı ve kapağı tekrar kapatmadan önce şişeden birkaç yudum aldı.

"Demek bu durumu bana karşı kullanmayacağını söylüyorsun."

"Kullanmayacağım."

"Peki neden? İkimiz de benden istediğin bir şeyler olduğunu biliyoruz. Sana vermeyeceğim bir şeyler. Öyleyse neden bunu benimle pazarlık etmek için kullanmıyorsun?"

"Bunun iki nedeni var. Birincisi, bu seni düşman yapar. Ve ben seni düşmanım olarak görmek istemiyorum. Aslına bakarsan, tüm Kuzey Elleri'nde düşman olarak sahip olmayı göze alabileceğim en son kişi sensin."

"Haklısın," dedi Dagmar.

"Biliyorum. Bunların herhangi birini kullansaydım, elbette gerçekleri öğrenebilirdim. Fakat sadece bir kısmını. Buradan gitmem için yeterli olabilecek kısmını, ama bana gerçekten yardımı dokunacak kısmını değil. Kraliçe Annwyl'in hayatını kurtarmaya yetecek kısmını da değil."

Haklıydı. *Kesinlikle* haklıydı. "Peki, ikinci sebep nedir?"

Ejderha gülümsedi. "Seyretmek benim de hoşuma gidiyor. Böyle bir durumu bir başkasına karşı kullanmak çok samimi-yetsizce bir şey olur."

"Ben bunları eğlence olsun diye izlemiyorum. Sadece şeyden emin olmak için ..."

"Sakın," ejderha başını salladı, yüz ifadesi oldukça ciddiye, "sakın bana yalan söyleme." Gwenvael etraflarındaki göz alabil-diğince geniş araziye çevreleyerek kolunu salladı. "Herkeseye ya-lan söyle. Sen istediğin şeyleri alırken, onlara duymak istedikle-rini söyle. Ama bana yalan söyleme."

"Neden sana yalan söylemeyecekmişim?"

"Çünkü Dagmar, biz birbirimizi ufak tefek oyunlarla sıkma-yacak kadar iyi anlıyoruz."

Onun bu dürüst tavrı Dagmar'ı şaşırttı. Şaşırttı ve merakını uyandırdı.

"Yani bana ne öneriyorsunuz, Lord Gwenvael?"

“Şu şey, akşamki tatlıdan mı?”

Dagmar, yanındaki örtünün üzerinde durmakta olan ağır tatlıya baktı. Bir an için onu yanında getirmiş olduğunu bile hatırlayamadı. “Evet.”

“Biraz alabilir miyim?” Gwenvael onun üzerinden uzanarak tatlıdan aldı. “Tatlı gerçekten çok güzeldi. Çok iyi aşçılarınız var.”

“Öyledir.”

Gwenvael parmaklarıyla tatlıdan bir parça koparıp ağzına attı. Tatlının lezzeti dilinin üzerinde yayılırken, derin bir iç geçirdi. “Bu mükemmel.”

“Ne öneriyorsun, ejderha?”

Gwenvael dudaklarını yalayarak “Birkaç şey birden öneriyorum. Ama bunlar arasında en önemlisi, birbirimizi rakip olarak görmememiz.”

“Ama öyle değil miyiz?”

“Eğer bu meselenin sonuçlanmasını istemiyorsak, öyleyiz.” Gwenvael tatlının lezzetli marmelatını ve hamurunu parmaklarının ucundan yaladı. “Ben kör değilim, Dagmar. Babanın topraklarında oldukça iyi müdafaa silahları var. İçleri petrolle dolu, ateşlenmeyi bekleyen gizli saklı çukurlar, sürekli devriye gezen askerler, araziye dikmiş olduğunuz oldukça güzel sivri uçlu demirler, onları harekete geçirecek doğru tetikleyiciyi bekliyor. Ve tüm bunların yalnızca benim fark edebildiğim birkaç şey olduğunun da farkındayım.”

“Yani varmak istediğin nokta?”

“Belli başlı bir takım müdafaa şekilleri, bir de sadece savaş zamanında yapılan müdafaa şekilleri vardır. Bu topraklara savaşın gelmekte olduğu son derece aşikâr.”

“Savaş bu topraklara geldi zaten.” Dagmar derin bir soluk alıp verdi ve o an Gwenvael tüm rollerin, tüm hilelerin yok olup gittiğini ve gerçek Dagmar Reinholdt’la konuşmakta olduğunu anladı. Ailesindeki erkeklerin asla göremediği ve görmeyi de istemediği kişiliği idi bu. Ve ona bir şans veren de bu Dagmar’dı.

“Babam bu toprakları henüz sadece on yedi yaşındayken elde etmiş. Kardeşlerinden altı tanesi ona derinden bağlı; üçü öldü, iki kardeşi Jökull’dan yana. Bir de elbette Jökull’un ta kendisi var.”

Gwenvael tatlıyı ona doğru tutunca, Dagmar ondan irice bir dilim aldı. "Jökull bu toprakları almaya kararlı. O ve orduları birkaç sene evvel bu şehre ve kalenin yakınındaki arazilere baskınlar düzenlediler. Bizler hazırlıksız yakalandık ve... çok kötüydü. Eymund'un ilk karısı da oradaydı ve savaş sırasında o da öldürüldü. Bu onun açısından büyük bir utanç kaynağı."

"Onu Jökull mu öldürdü?"

"Bu kime sorduğuna bağlı olarak değişir. Babamın ve ailedeki diğer erkeklerin bağlı olduğu Yasa, kan bağı olan ya da evlilik bağıyla bağlı kadınların zarar görmemesini emreder." Dagmar uzaklara, karşısındaki toprakların manzarasına dalıp gitti. "Ailemdeki erkekler Jökull'un bu kadar alçalacağını kabul etmeye yanaşmıyorlar. Kendi istekleriyle Yasa'yı çiğniyorlar ve onun ölümünün kaza sonucu olduğuna inanmayı tercih ediyorlar."

"Sen buna inanmıyorsun."

"Ben Jökull'un kendi yasasından başka bir şeye inanmadığını düşünüyorum."

"Ve onun yeniden saldırma planları yaptığını düşünüyorsun."

"Böyle bir şeyi planlasa da planlamasa da, her an hazırlıklı olmamız icap ediyor."

Gwenvael tatlıdan bir parça daha kopardı. "Ve Annwyl'le kurulacak bir ittifakın sizi..."

Dagmar başını iki yana salladı. "Seninle böyle bir ittifak konusunda ben pazarlık edemem. Böyle bir şeyi babamla yapman gerekecek."

"Ailenizdeki erkekler oldukça cana yakın olabilirler, Leydi Dagmar," Gwenvael başparmağına bulaşmış kremayı yaladı, "ama gerçek anlamda akıl ve fikir gerektiren meseleleri sizinle ele almak istiyorum."

Dagmar birden bakışlarını kaçırdı ve Gwenvael onun gülmemek için kendini zor tuttuğunu anladı.

"Babanızı idare etmeme izin verin, Leydi Dagmar."

Dagmar'ın yüzünde beliren zoraki gülümseme, onun bu konudaki yeteneklerine olan güvensizliğini belli ediyordu. "Eğer bunu yapabileceğini düşünüyorsan."

"Yapabileceğimi biliyorum."

Dagmar bir yudum daha şarap içti ve şişeyi Gwenvael'e uzattı.

"Enteresan," dedi Gwenvael sonunda.

"Nedir enteresan olan?"

Gwenvael elindeki şişeyle birlikte, Baş Seyis'in açık duran penceresini işaret etti. "Adamın ona yaptıkları."

Dagmar, deri kılıflı gözlükleri tekrar göz hizasına doğru kaldırdı. "Amanın." Biraz sonra gözlükleri indirerek Gwenvael'e baktı. "Böyle bir şeyden önce doğru düzgün bir hazırlık yapmak gerekmiyor mu?" diye sordu Dagmar.

"Eğer eşinin de bundan zevk almasını istiyorsan... evet."

"O halde bu çok saygısızca bir şey." Dagmar gözlükleri tekrar göz hizasına getirdi. "Adam her yere dağıldı, öyle değil mi?"

"Bu işte hiçbir incelik yok. Bir ayı tarafından hırpalansaydı daha iyi olabilirdi."

Dagmar seyretmeye devam ederken güldü. İçinden bir şeyler Gwenvael'e, Dagmar'ın yine de istediği kadar gülemediğini söylüyordu.

"Ağabeyime başından geçenleri bir ayı saldırısı olarak anlattığına üç altın parçası üzerine bahse varım."

"Hayır, hayır. Ben ağabeyinin buna inandığına üç altın parçası üzerine bahse varım."

Birlikte acı son gelip çatana dek karşılarındaki manzarayı seyretiler, ejderhanın yorumları Dagmar'ı neredeyse gülme krizlerine sokacaktı. Daha da güzeli, Dagmar'ın da onu güldürüyor olmasıydı. Dagmar önceleri pek eğlenceli biri olarak tanınmazdı ve artık bu özelliğin çekiciliğini görebiliyordu.

Nihayet Kikka sendeleyerek ve tökezleyerek kaleye dönerken, Dagmar yanında getirmiş olduğu birkaç parça şeyi topladı ve ejderha çatıdan inerek, fazla çaba göstermeden havada doğal haline dönüşüverdi.

"Gel buraya, Canavar. Seni geri götüreceğim."

"Geri mi götüreceksin?"

Ejderha tekrar çatıya kondu, hafifliğiyle Dagmar'ı oldukça şaşırttı. Ertesi gün kışladaki askerler, gece binalarını neyin sarsmış olabileceği hakkında meraklanmayacaklardı.

"Evet." Ejderha hafifçe döndü ve alçaldı. "Tırman üzerime." Uçacaklar mıydı? Onu uçarak mı geri götürecekti?

"Ben..."

"Hadi ama. Bunu denemek istediğini biliyorsun." Ejderha ona doğru sırtarak, tüm ağız dişlerini gösterdi. Onu asıl bu durum karşısında meraklanmıyor oluşu kaygılandırıyordu. "Seni düşürmeyeceğime söz veriyorum."

"İçim çok rahatladı."

"Uzun ve gösterişli yelelerime sıkıca tutun ve kendini yukarı doğru çek."

"Ben kendimi yukarı doğru çekemem, ejderha."

"O halde sıkıca tutun."

Dagmar, sırt çantasının kayışını omuzlarına geçirdi ve ejderhanın yelelerine sıkıca tutundu. Ejderhanın kuyruğunun yavaşça arkasından kayarak, onu kaldırdığını hissetti. İrkilerek hafifçe çılgık attı.

Dagmar kuyruğuna bıçağıyla saldırmadan önce ona "Sadece yardımcı olmaya çalışıyordum," dedi Gwenvael. "Şimdi bacaklarını sırtımda iyice sıkılaştır ve saçlarıma tutun."

Ejderha binanın kenarından bir adım attı ve sırtındaki kanatları açıldı. Kuzey rüzgârları onu yakalayarak havaya kaldırdı. Önce bir müddet havada süzüldü, ardından daha çok yükselebilmek için kanatlarını hareket ettirmeye başladı. Dagmar gördükleri karşısında şaşkınlığa düşerek, etrafındaki dünyayı seyretti. Her şeye böylesine tepeden bakmak inanılmazdı, böylesine özgürce hissedebilmekse âdeta insanda bağımlılık yapıyordu.

İşte tam o anda Dagmar'ın zihninde bir plan oluşmaya başladı. Hem babasına yardım edebileceği, hem de kendisi adına ufak tefek bir şeyler elde edebileceği bir plandı bu.

Ejderha onu şehirler ve araziler boyunca, bir saate yakın bir süre dolaştırdı. Dagmar neden onun bu kadar uzun bir süre boyunca gezdiğini anlayamadı, fakat itiraz da etmedi. Her dakikasından zevk aldığı bir şey için neden canını sıkacaktı ki?

Ejderha onu kaleye geri getirdi ve Dagmar ona kendi penceresini işaret etti. Onu yüzeyde tutan pençeleri sayesinde, ejderha duvara iniş yaptı. Dagmar sırtından kayarak, yere çakılıp ölmekten korktuğu için ejderhanın sırtına âdeta yapıştı. Fakat biraz sonra ejderhanın kuyruğu beline dolandı ve onu havaya kaldırdı.

"Pencereni aç."

Dagmar kendisine söyleneni yaptı ve kuyruk onu içeri kadar taşıdı. Ayakları yere değene kadar beline sıkıca dolanan kuyruk gevşemedi.

"İtiraf etmeliyim ki Leydi Dagmar, söz konusu kadınla yatan kişi ben olmamama rağmen, uzun zamandır bu kadar iyi vakit geçirmemiştım."

Dagmar dirseğini pencerenin eşiğine dayadı, çenesi yumruk haline getirdiği elinin üzerindeydi. "Ona talimat vermemek için kendini zor tuttuğumu biliyorum."

"Gerçekten de çok zordu! Adam tam bir pislikti."

Dagmar tiksintisini belirtir bir şekilde dudağını büzdü. "Ayrıca oldukça da pisti. Aradaki farkı anlayabiliyorsan tabii."

"Anlıyorum."

"Sence yengem bundan zevk almış mıdır?"

"Bütün zamanını ağabeyini ne şekilde kandırabileceğini düşünerek geçirirken nasıl zevk alabilir ki?"

"Bunu düşündüğünü nereden biliyorsun?"

"Biliyorum. O bakışı daha önce de görmüştüm."

Dagmar bunu görmüş olduğuna bahse girebilirdi.

"Yarın sabah, Leydi Dagmar, bana güvenmeniz gerekecek."

"Bu kulağa pek de hoş gelmiyor."

"Gelecek. Ama bana güvenmen gerek."

Dagmar, böyle bir güveni büyük ihtimalle hak etmeyecek olsa da, onun da kendisine güveneceğini umarak başını salladı.

Ejderha odasına doğru ilerlemeye başladı, pençeleri taş zemine sürmesine karşın adımları hafifti.

Canute arkasında homurdanınca Dagmar elini kaldırarak ona doğru döndü. Canute anında oturdu. "Aferin oğluma."

Sonra Dagmar, önce kalçalarına, ardından elbisesinin altına ve bacaklarının arasına usulca sürtünen o şeyi hissetti...

Tam arkasına döndüğü sırada, kuyruk ortadan kayboldu. Dagmar pencereden dışarı doğru eğildi ve Gwenvael ona, "Sabah görüşürüz, Leydi Dagmar," dedi, sonra da Dagmar'ın yüzüne vuran alevin ışığı ve çıplak bir erkek bedeni eşliğinde odasına geri dönerek, gözden kayboldu.

Dagmar penceresini kapattı ve elini göğsünün üzerine koydu. Gwenvael'i gerçekten doğru bir biçimde ölçüp tartmış olduğunu umuyordu. Aksi halde, kendisini o aptal Kikka'dan daha iyi bir son beklemeyecekti.

Tek bir farkla, Dagmar'ın itibarı haricinde kaybedecek çok şeyi olacaktı.

BÖLÜM 9

Olgeirsson Sürüsü'nden Serseri Olgeir, pençelerinin yanındaki toprağa tükürdü. Oldukça öfkeli olmalıydı. Onlar kendi bölge-sindeydi. Kudretli Kuzey Elleri Ejderha beylerinden biri olarak onun bölgeleri, Yukarı Kuzey Düzlükleri'nde yer alan Kuşku Dağları'ndan, Batı'daki Yıkım Nehri'ne ve oradan da doğruca Doğu'daki Habis Denizler'e dek uzanıyordu. Kendi bölgesi Dış Ovalar'da son buluyor, burası da onun topraklarıyla o ejderha kaltağı kraliçenin topraklarıyla arada sınır oluşturuyordu.

Olgeir tüm Kuzey Elleri'ne hükmetme hayalleri kursa da, Güneyli kaltağın bölgesi böyle bir şeyi talep etme konusunda işini zorlaştırıyordu. Bir asır önce o ve birkaç savaş beyi daha bir araya gelerek Kraliçe Rhiannon'a savaş ilan etmişler, fakat birçoğu kendi aralarında didişmekten, adam akıllı bir hücum şöyle dursun, doğru düzgün bir savunma hattı bile geliştireme-mişlerdi. Herkesin tahmin ettiğinden çok daha hızlı bir şekilde hücum edince, o bağınaz Güneyliler, Kuzey sınırlarına üşüşmüş ve Olgeir'in tanıdığı en iyi savaşçıların büyük bir kısmını yok etmişlerdi.

Olgeir diğer savaş beylerini uyarmaya çalışmıştı. Onları Rhiannon'un yoldaşına karşı uyarmıştı. Kindar Bercelak, savaş-çıyı oynamaktan büyük zevk duyan şımartılmış hükümdarlardan değildi. O, tıpkı insanların savaşlarda kullandıkları savaş köpek-leri gibi, Güneyli asillerin de savaşlarda kullandığı alt tabakadan kertenkelelerden oluşan Cadwaladr Klanı'na mensuptu. Savaş zamanı ya da korunmaya ihtiyaç duydukları zamanlarda onları göreve çağırırlar, artıkları önlerine atarlar ve barış zamanları da onları soğuğa terk ederlerdi. Ancak sürü buna pek aldırış etmez, bunun yerine yaşamlarının büyük kısmını bir savaştan ötekine koşturarak, hatta ejderhalar barış halindeyken bile insanlarla

çarpmışarak geçirirlerdi. Yine de Cadwaladr'larda, tüm ejderha kavimleri arasında en acımasızca şöhreti olan kişi Bercelak'tı.

Olgeir hâlâ birkaç yüzyıl önce, Rhiannon'un annesinin tahtı ele geçirdiği dönemlerde, Bercelak'ın savaşçı kız kardeşlerinden birinin bir savaş sırasında Kuzeyli savaş beyleri tarafından kaçırıldığında olanları hatırlayabiliyordu. Bercelak, düşman savaş beylerinin en büyük oğullarını yakalamış ve her birinin pullarını yüzerek, onları parça parça etmişti. Bercelak daha sonra bunları, her bir grubu birer hediye paketi gibi sararak, ilgili babaya geri yollamıştı. Bercelak bu paketlere yazılı herhangi bir mesaj bırakmamış, parçaları geri götürenler de önemli bir açıklamada bulunmamışlardı. Fakat onun mesajı son derece açık ve netti; ya kız kardeşi—kanatlarına dokunulmamış vaziyette—serbest bırakılırdı, ya da savaş beyleri bir dahaki sefere "hediye" olarak oğullarının kanatlarını, kol ve bacaklarını alırlardı.

Bercelak hâlâ Ejderha Kraliçe'nin yönetimi altındaydı, fakat artık daha yaşlıydı. Kılı kırk yaran oğulları son seferde savaşa gitmişlerdi. Savaşta iyi çarpışmışlardı, fakat Olgeir onlar hakkında endişelenmiyordu. Sürü o zamanlarda yeteri kadar hazırlanamamıştı. Yine de hâlâ Cadwaladr'lara karşı dikkatli olması gerekiyordu. Olgeir'in en son işittiğine göre şu sıralar Batı Dağları'nda çarpışıyorlardı, ancak herhangi bir saldırı kararı verdiğinde, öncelikle onların hakkından geldiğinden emin olmak zorundaydı.

Ve Olgeir saldıracaktı. Bu yapacağı son şey olsa da, o dışı ejderhanın kendisine boyun eğdiğini ve topraklarının kendisine ait olduğunu görecekti.

Fakat öncelikle, onun o hain oğlunun hakkından gelmeliydi.

Olgeir'in birçok oğlu vardı. En son saydığına, sayıları on dokuzu bulmuştu. Ancak özellikle sekizinci oğlu, aralarında en zeki olan ve en çok soruna neden olanıydı. Kuzenlerinden en az iki tanesini kendi davası tarafına döndürmüştü ve Olgeir'in, oğullarından birinin daha bu hainin peşinden gideceği konusunda şüphesi yoktu. Bu oğlunun ikna kabiliyeti yüksekti ve sanki Olgeir'in kendisi bu görevi onun eline bırakmışçasına, her zaman savaş beyi olma planları yapardı.

Olgeir her zaman bu ahmağın annesini, oğlunun çok fazla okuduğu ve kırsal bölge halkını iyice karıştıran büyücü ve keşişlerle fazla vakit geçirdiği konusunda uyarırdı. Şimdi de bu evlat, babasından çok daha iyi olduğunu düşünüyordu.

Ve ne yazık ki yine bu evlat, bunun böyle olmadığını en güç şekilde öğrenmek durumunda kalacaktı.

Birden güçlü kuvvetli bir pençe Olgeir'in omzuna doğru yaklaştı. Çok sayıdaki yeğenlerinden biri ona doğru eğildi. "Az evvel, Güneyli bir ejderhanın Reinholdt bölgesinde tespit edildiği haberini aldım."

Olgeir dudaklarını büzdü. "Tanıdığımız biri mi?"

"Henüz bundan emin değiliz."

Olgeir, torunlarından üç tanesini işaret etti. "Durumu kontrol etmeleri için onları gönderin."

"Onu yaralamak zorunda kalabilirler."

"Yani? Elimizde tam da ihtiyaç duyduğumuz kişi var." Bu kişi gerçekten de mükemmel biriydi.

Olgeir'in yeğeni, üç torunu gerekli talimatlarla gönderdi ve amcasının yanına geri döndü. "Peki, ya bu grup ne olacak?"

Olgeir, kendi bölgelerinde yolculuk ederken yakalanan gruba baktı. Henüz iki güneş de doğmadan buraya gelmek zorunda kalışının sebebi onlardı. Sert ve soğuk Buz Diyarı'ndan bu kadar uzaklarda nadiren gözlem yaparlardı. Ancak görüldükleri anda—bu kez tünel şeklindeki bir oyuk sebebiyle—herkes alarına geçirildi. Bu grup da Buz Diyarı'nda yaşayan birçoğu gibi kararsız, fakat kendi başlarına güçlü savaşıtlardı. Ejderhalar bile onların etrafındayken dikkatli olmak zorundaydılar.

Bu gruba dâhil kırktan fazla kişi vardı, her biri upuzun ve güçlü kuvvetli bir şekilde dikiliyorlardı. Ancak ne var ki, birer hayvandılar. Yine de bu hayvanların yüce bir amaçları vardı. Olgeir'in de desteklemekte herhangi bir sorun olarak görmediği bir amaçları vardı.

"Onları köprünün yanındaki tünellere götürün ve sonra da yollayın."

"O tünellerin nereye vardığını biliyorsun, amca. Bundan emin misin?"

Olgeir gülümsedi, her bir canavarın tanrıça Arzhela'nın ismini bıçaklarla göğüslerine kazımış olduklarını görmek onu eğlendirdi. Göğüslerindeki kanı silme zahmetinde dahi bulunmamışlardı ve bazı yaralar da pek iyileşiyor gibi değildi. Ancak bunlar yobaz kimselerdi ve yobazlar da böyle şeyler yaparlardı.

"Ah, eminim." Olgeir, yeğeninin omzuna hafifçe vurdu. "Ona gitmelerine izin verin. Ölü tanrılarını onurlandırmalarına izin verin."

Olgeir daha sonra, ardındaki muhafızlarıyla birlikte karanlık çalışma odasına doğru yola çıktı. "Eğer onu öldürürlerse, müca-delemizin yarısı kazanılmış olur."

Yatak odasının kapısı hızla açıldığında Dāgmar, içinde tatlı kreması ve bir ejderha kuyruğu olan tuhaf bir rüyanın tam orta yerindeydi. Ses üzerine hemen doğrulup oturdu, "*Yalan söylemedim!*" diye bağırdığında hâlâ uykuyla uyanıklık arasındaydı.

Ağabeylerinden üçü kapının hemen yanında durup ona bakıyordu. Hangileriydi bunlar? Dagmar'ın bu konuda hiçbir fikri yoktu. O an tek görebildiği şey, bulanık haldeki figürlerdi.

Dagmar, Canute'nin çılgınca havlamalarını bastırmaya çalışarak, "Ne var?" diye bağırdı. "Canute!"

Dagmar yatağının hemen yanındaki ufak masaya uzanıp gözlüklerini bulmaya çalışırken, köpeğin havlaması alçak tonda bir hırıltıya dönüştü.

"Babamın aşağıda seni görmesi gerekiyor. Hemen, şimdi." Dagmar, Valdís'in sesini tanıdı ve eliyle gözlüklerinin üzerine bastırmakta olduğunu hissetti.

"Neden? Sorun nedir?"

"Sen sadece üzerini giyin. Seni salonda bekliyor olacağız."

Dagmar'ın duş almak için vakti yoktu, o da lavaboda elini yüzünü iyice yıkadı ve aceleyle giyindi. Başörtüsünü başına bağlar bağlamaz salona doğru ilerledi ve ağabeyleri onu hemen merdivenlere doğru itelediler. Ana Salon'a girdikleri anda Dagmar, Canute'yi biraz hava alması ve yan bahçede diğer köpeklerle oynaması için dışarı yolladı. Köpek, kapı eşiğinden kaybolduğu

sırada Valdís onu bileğinden yakalayarak babasının özel odalarına sürükledi.

Valdís kapıyı açtı ve Dagmar'ı içeri iteledi. Dagmar babasının, odanın büyük kısmını kaplayan büyük masasında olduğunu gördü. Her zaman olduğu gibi masanın üzeri haritalar ve kırsal kesimlerdeki kilit noktalarda konuşlanmış birliklerden gelen resmi mektuplarla doluydu.

Masanın tam karşı tarafında Gwenvael vardı. Kapı açılır açılmaz, suratında koca bir tebessümle dönerek "Eymund!" diye bağırdı. Hemen sonra Dagmar'ı gördü ve bir anda yüz ifadesi çöküverdi. "Ah. Merhaba, Leydi Dagmar."

"Lord Gwenvael. Valdís, hizmetçilerden birine bana şey getirmesini..." Fakat ağabeyleri çoktan kapıyı kapatarak gitmişlerdi. Dagmar başını iki yana sallayarak masaya doğru ilerledi. "Beni çağırmışsın, baba."

"Evet. Şey... Lord Gwenvael sendeki istihbaratı öğrenmek istiyor."

"Hayır."

Babası ona doğru parmağını kaldırdı. "Bak..."

Gwenvael gözlerini küçük bir çocuk gibi ustalıkla devirerek "Üzgün olduğumu söylemiştim," diyerek araya girdi.

"Büyüklik gösterdin. Ama yine de ben pek affedici havamda değilim."

Babası ellerini sert bir şekilde masaya vurarak ayağa kalktı.

Dagmar ona kapıyı işaret etti. "Seninle bir dakikalığına dışarıda konuşabilir miyim, baba?"

Dagmar salona çıktı, ağabeyleri—on ikisi birden—hiçbir yerde görünmüyordu.

Dagmar babası dışarı çıkana dek bekledi, sonra kapıyı kapatarak onun yüzüne baktı.

"Neler oluyor?"

"Onun gitmesi gerek."

"Neden? Bize çok nazik davrandı ve ..."

"Bu meseleyi pek abartmak istemiyorum kızım, ama onun buradan gitmesi gerekiyor. Bugün. Bu yüzden ona bilmesi gereken şeyi söyle."

Artık her şey başlamıştı ve bunun yolunda gitmesi için Dagmar'ın bir tek şansı vardı. Ancak önce babasını ikna etmeliydi.

"Yani mükemmel bir fırsatı elinden kaçırarak mısın?" diye sordu Dagmar, yüz ifadesinin babasına hiçbir şey belli etmediğini bildiği halde, kalbi hızla atıyordu.

"Ne fırsatı? Ondan ne elde edebileceğini umuyorsun?"

"Baba," dedi Dagmar, ses tonuna bir parça sabırsızlık hissi katmaya çalışarak "eğer ona basit bir şekilde bu istihbaratı vereceksek, tek başıma neler elde edebileceğimi anlayabilmem için bana on dakika ver. Bunun ne zararı olabilir ki?"

"Bilmiyorum."

"En azından denemesi için Eymund'a müsaade et," dedi masum bir şekilde. "Görünüşe göre Lord Gwenvael, ondan hoşlandı."

"Hayır!" Babası derin bir soluk aldı, sakinleşebilmek için mücadeleye veriyordu. Dagmar elinden geldiğince, uygun bir şekilde şaşkın görünmeye çalıştı, aynanın karşısında saatlerce yapmış olduğu alıştırma ve karşılaştırmaların karşılığını nihayet alıyordu. Babası ona kapıyı işaret etti. "Git. Konuş onunla. Ben kendime bir bardak bira alana dek, sen de onun ağzından bir şeyler al. Sonra ona her şeyi söyle ve onu buradan def et."

"Peki, baba." Dagmar kapıyı açtı, içeri girdi ve ardından usulca kapattı. Masanın diğer kısmına, babasının yerine oturdu. Cüppesi ve zincirli zırhı içindeki ejderha, botlu ayaklarını masanın üzerine koymuştu.

"Dagmar'a gülümsedi. "Evet?"

"On dakikamız var."

"Pekâlâ." Gwenvael ayaklarını yere indirdi ve ellerini ahşap masanın üzerine koydu. Karşılıklı birbirlerine baktılar. "Benden ne istiyorsun?"

"Beş ordu."

Gwenvael duyduklarına inanmadığını belirten bir ifadeyle, "Beş mi?" diye sordu. "Çıldırıyor muyuz sen?"

"Hayır. Değerli Kraliçeni kurtarmak istiyorsun, öyle değil mi?"

"On tane birlik. Bu adil bir dağılım olur."

"Bana hakaret etmeyin, Lord Gwenvael. Dört ordu."

"Bana vereceğın istihbaratın, tam dört ordu şöyle dursun tek bir orduya değip değmeyeceğini nereden bilebilirim?"

"Değecek."

Gwenvael sandalyesinde geriye yaslandı. "Bana vereceğın sağlam bir bilgiyse... o halde belki bir ordu."

"Bir mi?"

"Bu beş bin iki yüz adam demektir, Leydi Dagmar."

Dagmar derin bir soluk verdi, parmaklarıyla masanın üzerinde tempo tuttu, sonra da isteksiz bir şekilde cevap verdi. "Peki."

"Güzel. Şimdi bildiğın şeyi söyle bana."

"Biri Kraliçenizi öldürmek istiyor."

Bir anda Gwenvael'in başı masaya çarpıp, kolları iki yanında savrulmaya başlayınca Dagmar irkildi. "Bana söyleyebileceğın *en iyi* şey bu muydu?" Akıl ve mantık yardımcısı olsundu, bu ejderha meseleleri dramatik bir hale getirmeye bayılıyordu.

Gwenvael başını masadan kaldırdı ve bakışları onu ok gibi delip geçti. "Bunu zaten biliyordum. Herkes onun ölmesini istiyor. Onun ölümünü senelerdir istiyorlar! Lütfen burada vaktimi harcamamış olduğumu söyle bana!"

"Bitti mi? Çünkü benim söyleyeceklerim henüz bitmedi."

"Tanrılara şükürler olsun." Gwenvael sabırsız bir şekilde devam etmesi için ona işaret etti.

"Anladığım kadarıyla Buz Diyarı'ndan bir birlik güneye, Kara Ovalar'a doğru ilerliyor."

"Buz Diyarı'ndan mı? Ben orada birilerinin yaşadığını bile bilmiyordum."

"Yaşıyorlar. Sen bu toprakların yaşam koşullarını sert mi sanıyorsun? Oraya kıyasla burası hiçbir şey. Oradaki insanlar kuvvetli, candan ve çok arkadaş canlısıdır. Ve senin için en büyük sorun, onların genelde yeraltında yolculuk etmeleridir."

"Niçin?"

"Buz Diyarı'nda günün herhangi bir vaktinde aniden bastıran, ölümcül kar fırtınaları görülebilir; bölge ismini de bundan almıştır zaten." Gwenvael hafifçe homurdandı ve Dagmar sözlerine devam etti. "Bu yüzden cüceler tüneller kazmaya başladılar. Önceleri sadece bir ocaktan, bir kabileden diğerine kazdılar

bu tünelleri. Fakat sonra hemen, cücelerden başkalarına da, bölgeye giriş ve çıkış yapabilmeleri için bu şekilde yollar önererek para kazanabileceklerini fark ettiler."

"Yani şimdi sen bana, birilerinin yeraltına bir takım suikastçılar gönderdiğini mi söylüyorsun? Bu tam yirmi birliğe değer bir bilgi, Leydim."

"Onlar suikastçı değil. Buz Diyarı'nda yüzlerce mezhep vardır. Bu mezhepler, tahminimce onları uzun zaman önce terk etmiş olan tanrılara hizmet etmek için yaşıyorlar. Kraliçenizi öldürmek için gelenler, Arzhela'ya tapıyorlar. O'nun şerefine Kraliçe'nin bebeklerini istiyorlar. Onların kanlarını istiyorlar. Sizin de çok iyi bildiğiniz gibi Lordum, savaşmak için kiralananlar, davaya inanılardan oldukça farklıdır. Onları hiçbir şey durduramaz. Hiçbir şey onları, Kraliçeniz ve onun doğmamış çocuklarını öldürmekten kesinlikle alıkoyamaz."

Ejderha ona bakarken, yüzündeki tüm o canlı ve esprili ifade silinip gitti, Dagmar'ın sözlerinin doğru olduğunu biliyordu. Birden sandalyesinde çöktü. "Bu istihbaratın kesinliğinden emin misin?"

"Haber kaynağımdan şüphe edilemez."

"Anlaşıldı." Gwenvael sandalyesini geriye doğru itti. "Bir ordu."

"Mükemmel."

Gwenvael ayağa kalktı ve Dagmar şansını o an denemesi gerektiğini fark etti.

"Bir şey daha var."

Gwenvael, Dagmar'a baktı. "Ne?"

"Buz Diyarı'ndan gelen tüneller Kuzey Elleri'nden geçerek, Alsandair çöllerine ulaşana dek Güney Elleri'ne doğru gidiyor."

Gwenvael'in yüzü ifadesiz, alt çenesi gevşekti. "Ben... ne?"

"Eğer doğru tünelden giderlerse, Ana Salon'unuzun orta yerinde meydana çıkarlar ve herkesi mızraktan geçirip, Kraliçenizi delik deşik edip bebeklerini alana kadar sizin bundan haberinizi bile olmaz." Dagmar tekrar yerine oturdu. "Hiçbirinizin bu tüneller hakkında herhangi bir bilgisi yok, öyle değil mi?"

"Anlamıyorum. Şayet o tüneller gerçekten varsa, nasıl olur da aileden hiç kimse ..."

"Oraya tam teçhizatlı bir ordu götürmek imkânsızdır. Cüceler bundan iyice emin oldular. Ayrıca bunların kullanımları Kuzeyliler için değil, genelde birbirlerinden başka kimseye savaş açmayan Buz Diyarı sakinleri içindi. Birçok Kuzeyli bu tünellerin varlığından bile habersizdir. Ve bu durumdan haberi olan birkaç kişi ise, yeralındaki herhangi bir şeyle savaşma fikrinin pek heveslisi değildir. Tüneller her zaman risklidir."

"Ama *sen* bu istihbaratı biliyorsun."

"Bilgili arkadaşlarım var."

"Az evvel, eğer doğru tünelden giderlerse dedin. Bu doğru tünellerin hangileri olduğunu öğrenmem gerek... bütün tünelleri öğrenmeliyim."

Dagmar'ın ayak parmakları, botlarının içinde kıvrılıp büküldü. "Sana bu bilgiyi verebilirim." Derin bir soluk aldı. "Fakat bunun bir bedeli var."

Gwenvael gözlerini devirdi. "Tamam. İki ordu. Toplamda bu."

"Hayır."

"Tekrar beş ordu talebine geri dönmeyeceğiz, öyle değil mi?"

"Hayır. Babam için bir ordu olacak. Söz verdiğin gibi."

"Öyleyse anlamıyorum."

"Sana kimin yardım edebileceğini, yani bu bilgiyi sana kimin verebileceğini biliyorum."

"Pekâlâ."

"Yapman gereken tek şey, beni de yanında götürmek."

Gwenvael ona uzunca bir süre bakakaldı, Dagmar'ın sırtı dikti, gözleri o cam parçalarının ardından dikkatle ona bakıyordu. "Yani benimle kaçmak mı istiyorsun?"

Bir kadının ondan kendisini götürmesini istediği, hatta bunun için yalvardığı ilk sefer değildi bu. Fakat Dagmar bu soru üzerine sadece güldü. "Bak sen! Elbette seninle kaçmak istemiyorum!"

"Öyleyse ne istiyorsun benden?"

"Bize bu bilgiyi verecek kişi buraya arabayla ancak bir günlük mesafededir. Oraya uçarak gidersek, bu kadar bile sürmez. Seninle gelip bilgi alma konusunda sana yardımcı olacağım, sen

henüz sormadan söyleyeyim, bu bilgiyi alırken yardımuma ihtiyaç duyacaksın. Sonra da beni geri getireceksin." Dagmar parmaklarını şaklattı. "Hatta daha da iyisi, sen beni Gestur'a götür."

"Gestur da kim?"

"Amcam. Babama sadık olan amcam."

"Peki, neden oraya gitmek istiyorsun?"

"Kendi sebeplerim var. Ayrıca zaten o da bir aya kadar buraya gelmeyi düşünüyordu. Onunla buraya geri dönebilirim. Bu da benim için kısacık da olsa bir tatil olur."

"Tatilinin tadını çıkarmaya başlamadan önce bir düşün; baban gitmene asla izin vermeyecektir. Şu Kuzeyli Yasasıyla uğraşıp duruyor."

"Babam benim ismimi bile zar zor hatırlar. Bana sürekli kızım ya da küçük hanım der."

"Bence bunlar sevgi belirtileridir."

"Babam sana sevecen biri gibi mi görünüyor? Fakat eğer ısrar edersen, anlaşmanın ordu ve takviye kuvvetler kısmına geri..."

"Ne takviyesi?"

"Bana vaat ettiğin takviye kuvvetler."

"Sana takviye kuvvet falan vaat etmedim."

"Bunu demek istedin."

"Öyle bir şey demek istemedim." Dagmar bundan inanılmaz bir keyif alıyordu! Gwenvael bunu kızın yüzündeki sırtıştan anlıyordu. Dagmar onun o kahrolası tünellerle ilgili bilgiye ihtiyaç duyduğunu biliyordu ve bu konuda ona şantaj yapmak hoşuna gidiyordu.

Dünya, bu kızın bir erkek olarak doğmadığına şükretmeliydi. Aksi halde şimdiye dek çoktan bir imparator olmuştu.

"Bunu yapmayacağım."

"Neden?"

"Çünkü sen bir şeyler çeviriyorsun."

"Sizden sadece birkaç saatlik özgürlük talep ediyorum, Lord Gwenvael. Bu size çok mu geldi?"

Kahretsin.

"Bana gerçekten yardım edeceğine söz ver."

“Bir Reinholdt olarak hayatım üzerine yemin ediyorum ki, Kraliçeniz için elimden gelen her şeyi yapacağım.”

“Pekâlâ.” Gwenvael başını eğdi, birkaç kere soluk alıp verdi ve tekrar başını kaldırıp baktığında onu artık gözyaşları arasından görüyordu.

Dagmar hafifçe geriledi. “Ne yapıyorsun?”

Babası hızla içeri dalmadan önce Gwenvael’in onu uyarmak için vakti olmadı, Reinholdt’un en azından iki gündür banyo yapmamış olmasının sebep olduğu koku, Gwenvael’in zavallı burun deliklerine kadar ulaşmıştı. Sigmar elindeki bira bardağıyla “Neler oluyor burada?” diye sordu.

Gwenvael son derece dramatik bir şekilde burnunu çekerek, masanın karşısındaki Dagmar’a baktı. Dagmar bir an bile tereddüt etmeden yerinden kalktı ve babasının yanına gitti. “Bize bir dakikalığına müsaade edeceksiniz, öyle değil mi Lord Gwenvael?”

Gwenvael soluğu kesilerek, “Elbette,” diye karşılık verdi, hatta sona doğru eklediği hafif hıçkırıkla daha da etkileyici olmayı başardı.

Dagmar babasını bir kez daha koridora çıkardı. Mütemadiyen zıplayıp elleriyle alkış tutmak istiyordu, ancak böyle bir durum kesinlikle aleyhine olurdu. Bunun yerine “Bunun için üzgünüm. O çok üzgün,” dedi babasına.

“Tüm savaş tanrıları adına, neler söyledin ona?”

“Sorun ona söylediklerim değil baba, söyleyemediklerim. Birader Petur’da daha fazla istihbarat olduğunu biliyorum. Onu hatırlıyorsun, değil mi?” Tanrılar aşkına, neden aklına gele gele bu adamın ismi gelmişti ki?

Belki de bunun sebebi, babasının Petur’u fazla tehlikeli biri olarak görmemesiydi. Bu adam, savaşa karşı toleransı öğütleyen bir tarikata mensuptu. Birader Ragnar’ın Harpçekici ya da Dagmar’ın sevdiği diğer tarikatlardan değil, Kılıç Yakan Tarikatı’ndandı.

“Ona, o aptalın rahibe manastırına gidebileceği bir harita gösteremez misin?”

"Orası bir rahibe manastırı değil baba, rahibe manastırı kadınlar içindir." Dagmar kaç kez babasının kendisini bir rahibe manastırına göndermesini dilemişti? "Onun bulunduğu yer sadece bir manastır. Ayrıca ona gerekli direktifleri verdim, ama benim de onunla birlikte gitmemi istiyor."

"Ben hayattayken olmaz, kızım. Seni buradan o... o... *sulu*-gözle birlikte göndermem."

"Bak şimdi, neden ama? Sanırım namusumla ilgili endişelerin yok, öyle değil mi?" Dagmar'ın aklına bir anda, öncekinden çok daha lezzetli kremalı tatlılar ve davetsiz bir şekilde istediğini yapan o ejderha kuyruğu akın edince, kahkahalarla güldü.

"Ne demek 'neden ama'? O seni koruyamaz. Bir savaş beyi seni kaçırırken, o kahrolası bir kız gibi hıçkırarak ağlamakla meşgul olur!"

"Sesini alçalt! Ayrıca o ejderhanın sadece cüssesi bile beni korumaya yeter." Babası homurdandı, bu da Dagmar'a onu ikna edebileceği yolunda bir nebze umut verdi. "Peki, ya şu şekilde yapsak? Ben bugün onunla birlikte gideyim, ne de olsa orası sadece birkaç saat sürer, sonra da ejderha beni Gestur'a götürsün. Gestur, o manastıra aşağı yukarı iki saatlik yürüme mesafesinde. Ona göndermiş olduğun mesajları götürürüm ve akşamüstünden önce güvenli bir şekilde tekrar Reinholdt topraklarına varmış olurum."

Bu sözler üzerine babası gözlerini kıstı. "Her şeyi önceden hesaplamış gibisin."

Dagmar omuz silkti. "Kuzenler oldukça uzun bir süredir burada. Gestur önümüzdeki ay buraya gelirken beni de getirebilir."

"Gelecek ay mı?" Babası ona tuhaf bir ifadeyle baktı ve Dagmar bu ifadenin anlamını çözemedi. "Bundan hiç hoşlanmadım. Ve hâlâ bana seni göndermem için yeterli bir gerekçe göstermedin."

"Bir ordu."

"Ne?"

"Sana söylediğim gibi, o ejderha Kanlı Annwyl'i korumak istiyor. Bize onun birliklerinden bir ordu vereceğine dair söz verdi."

"Sen ona inanıyor musun?"

"İnanıyorum. Bu tam beş bin iki yüz adam demektir, baba."

Sigmar dudak bükerek, "Güneyliler," dedi.

"Ben canlı hedefler, diyorum. Etini kemiklerinden ayırana dek, Jökull'u oyal." "

Babasının yüzünde, pek nadir ortaya çıkan bir tebessüm belirdi. "Bazen annene çok benziyorsun. Kinci bir tabiatın var." Babasının iltifatları pek seyrek ve tuhaf olurdu, fakat Dagmar yine de bu iltifatları memnuniyetle kabul ederdi.

"Öyleyim. Ve eğer o sulugöze yardım etmek bize istediğimiz şeyi verecekse, ödeyeceğimiz şey sadece ufak bir bedeldir. Sadece bir kereliğine, baba, lütfen. İnan bana."

"Senin bir şeyler çevirdiğine her zaman inanırım, küçük hanım." Babası artık onunla mücadele etmiyordu ve her ikisi de bunun farkındaydı. "Ama yine de, emin misin? Onunla yalnız kalma konusunda? Onunla birlikteyken güvende olabileceğinden emin misin? O yine de bir erkek ve yengelerinin onu nasıl izlediğini görüyorum."

Dagmar kapıyı hafifçe açtı ve babası Gwenvael'i, devam eden hıçkırık sesleri eşliğinde burnunu bir örtüye silerken gördü. Dagmar tek kaşını kaldırdı. "Bir anda Eymund'a dönüşmediğim sürece sorun yaşanmayacağından emin gibiyim."

BÖLÜM 10

"Leydim? Leydim, lütfen uyanın."

Morfyd gözlerini açtı. "Ne var, Taffia?"

"Acele etseniz iyi olur, Leydim. Muhafızlar, annenizin yaklaşımakta olduğunu ilan ettiler."

"Birazdan aşağıda olurum. Güneşler henüz doğdu." Morfyd daha sonra döndü ve başını yanındaki sıcacık, sert gövdeye gömdü.

"Leydim, eğer onu karşılamak için aşağı inmezseniz, o buraya çıkacak."

"Hmm."

Evet, evet, tamam. Annesi yukarı, odaya girip onu Brastias'la sarmaş dolaş...

Morfyd bir anda sıçrayarak doğruldu, yatakta otururken tüm vücudu gergindi. "Yüce tanrılar! O burada mı? Annem neden geldi?"

"Bilmiyorum, Leydim. Ama yaklaşıyor ve yakında burada olur."

Morfyd yataktan sürünerek kalktı ve gardırobunu işaret etti. "Elbiselerimi ver, Taffia. Çabuk ol!" Brastias'ın kendisini seyretmekte olduğunu gördü. "Bana öyle bakma."

"Nasıl?"

Morfyd, leğenindeki kâsenin içine su doldururken, sabırsız bir şekilde iç geçirdi. "Ona söyleyemem. Henüz değil."

"O halde, ne zaman? Bunu herhangi birine ne zaman söyleyeceksin?"

"Kol ve bacaklarına sahip olmaktan memnun musun? Çünkü ağabeylerim onlara sahip olmak istemediğin konusunda sana teminat verebilirler. Ve babam..." Bu düşünce karşısında hafifçe ürperdi. Bir keresinde Kudretli Bercelak, Morfyd'e olan aşkını ispat etmek için anne ve babasının mağarası önünde hemen hemen her gün, ayın tam bir dönümü süresince bekleyen genç bir

ejderhanın kanatlarını koparmıştı. Babası çok öfkelenmişti. Etraf kan revan içindeyken babası evlenmeye pek hevesli zavallı kızının kanatlarını sarsarak "Kırkına henüz bastın!" diye bağırıyordu. "Sen henüz çocuksun!"

"Aileni mazeret olarak kullanmaya ne kadar daha devam edeceksin?" diye sordu Brastias usulca.

Morfyd omzunun üzerinden ona baktı ve Brastias'ın çoktan yataktan kalkmış, yarı yarıya giyinmiş vaziyette pencereye doğru ilerlemekte olduğunu fark etti.

Brastias gömleğini giyerken Morfyd arkasından "Bu o kadar kolay değil," diye yanıtladı.

"Ama ailenin geri kalanı için çok kolay."

"Bizi Fearghus ve Briec'in durumuyla kıyaslayamazsın."

"Gitmeliyim." Brastias pencereyi açtı ve hiç zorlanmadan tırmanarak oradan pencerenin ufakık çıkıntısına geçti. Morfyd, Brastias'ın bunu her gün ve her gece nasıl başarabildiğini anlamıyordu, fakat bunu yapabildiği için ona ebediyen minnettar kalacaktı.

"Brastias, bekle."

Brastias topukları üzerinde ona doğru döndü, onu düşmekten alıkoyan tek şey bu büyük ayaklardı. Oradan düşmek ölümüne sebep olmasa da kemikleri kesinlikle birkaç yerinden kırılırdı.

"Seni seviyorum," dedi. Sonra da gitti.

Morfyd'in ne kadar süre boyunca orada öylece kalıp, Brastias'ın az evvel tıpkı kara sevdalı bir çocuk gibi dikildiği noktaya baktığı hakkında hiçbir fikri yoktu. Onu seviyor muydu? Brastias bunu daha önce hiç belirtmemişti ve gerçekten bunu kastetmediği takdirde böyle bir şeyi söylemeyeceğini biliyordu. Ve işin asıl trajik kısmı, o da Brastias'ı seviyordu. İkisi de bundan daha aptalca davranabilir miydiler? Taffia onun dirseğini çekti. "Leydim? Anneniz."

"Evet, evet."

Annesini görecektir havada olmadığını söylemek oldukça yetersiz bir ifade olurdu, fakat o an için başka bir çaresi yoktu. Morfyd çabucak büyücü giysilerini giyerek hızla alt kata koştu, Büyük Salon'dan geçerek avluya çıktı. Yaklaşık iki sene önce, ejderhaların

gidip gelişlerini kolaylaştırmak amacıyla avluyu genişletmişlerdi ve birçok insan şimdiye dek bu duruma alışmıştı. Ejderha Kraliçe haricinde. Onun varlığı bile Annwyl'e hizmet eden neredeyse tüm insanların yüreğine ejderha korkusu salıyordu.

Morfyd annesinin inişini seyretti. Morfyd'in arkasında ve yanında, Ejderha Kraliçe'yi canları pahasına koruyan sadık ejderha muhafızlar bulunuyordu. Bu, annesi insana dönüşmek için ısrar ederken ve herkesin duyabileceği şekilde "Pekâlâ, o fahişe nerede?" diye bağırırken pek de kolay yerine getirilebilecek bir görev değildi.

Morfyd bir an gözlerini kapatıp, nadiren beliren öfkesini dizginlemeye çalışarak "Ona bu şekilde seslenmekten vazgeç," dedi.

"Ama o bir fahişe, öyle değil mi? Oğluma ihanet eden bir fahişe."

"Neden onun Fearghus'un bebeklerini taşıdığına inanmayı reddediyorsun?"

"Çünkü bu imkansız."

"Her şeyden evvel, anne, tanrılar işin içine girmişse her şeyin mümkün olduğunu bilmelisin."

Bir anda telaşlı bir çığlık koptu ve Rhiannon'un muhafızlarından birinin, seyis çocuklardan birini ağzında tuttuğunu gören Morfyd ayağını öfkeyle yere vurdu.

Sinirli bir şekilde "Anne!" diye bağırdı.

Annesi sabırsız bir ifadeyle somurttu. "Tamam. Tamam. Onu yere bırak, Cairns."

"Ama Kraliçem," ejderha muhafız, ağzında bağırıp çağırmakta olan insanla birlikte sızlandı "ben açm."

"O halde ormana git ve kendine bir inek falan bul. Ama ağzındakini yere bırak!"

Kaba bir şekilde yere atılan seyis, avlu boyunca yerde yuvarlandı. Morfyd, Taffia'ya işaret etti ve pek güvendiği asistanı çokukla ilgilenmeye gitti.

"Pekâlâ, nerede o?" diye bağırdı annesi. "Garbhán Adası'nın fahişesi nerede?"

“Benimle hâlâ konuşmadığına inanamıyorum.”

“Ben de, köpeğimi getirmeme izin vermediğine inanamıyorum.” Dagmar, Gwenvael gidecekleri yere—eğer tahmini doğruysa—yaklaşık bir fersah uzaklıkta bulunan bir açıklığa inene dek bekledi, sonra da ejderhanın sırtından aşağı atladı. Dagmar yürümeye çalıştı, fakat bacakları onu sağlam bir şekilde tutmuyordu ve dizlerinin üzerine düşmemek için ejderhanın boynuna tutunmak zorunda kaldı.

Gwenvael onun rahatsız durumunu görmezden gelerek, “Ulu Tanrılar!” diye homurdandı. “Yine mi bu konuya geldik?”

“Evet! Yine bu konuya geldik. Onun ne kadar üzgün olduğunu gördün!”

“Kadın, o sadece bir köpek! Ve ben senin evcil hayvanlarını oradan oraya taşımakla görevli bir binek yaratığı değilim.”

“O bir hayvandan daha fazlası. O benim yoldaşım ve beni her zaman korur.”

“Şimdi seni ben koruyacağım.”

“Ve nedense bu beni pek az rahatlatıyor.”

Ejderha hareket etti ve Dagmar tökezledi, neredeyse düşüyordu. Fakat biraz sonra ejderhanın kuyruğu Dagmar’ın kalçasının altına serildi, onu doğrulttu ve cüretkâr hareketlerde bulundu!

“Ah!” Dagmar ayaklarını sağlam bir biçimde yere dayadı ve âdeta keşfe çıkmış kuyruğa bir tokat attı. “Beni bu şeyle taciz etmeyi kes!”

“Seni taciz etmiyorum. Sadece ayakta durmana yardımcı oluyorum.”

Dagmar dişlerini sıkı. “O halde neden kuyruğun bacaklarının arasında?”

“Sen hareket ettin.”

Dagmar öfkesiyle birlikte kuvvetinin de geri geldiğini hissedince, geri çekilerek ayağını kaldırdı ve kuyruğun ucuna bastı.

“Ah! Seni barbar yılan seni!” Ejderha arka bacakları üzerinde doğruldu ve ön pençeleriyle kuyruğunu yakaladı. “Bunun bana yapışık olduğunun farkında mısın?”

“Evet. Bu yüzden onun bu kadar cüretkâr davranışlarda bulunduğunu tahmin edebiliyordum!”

Gwenvael kuyruğunun ucunu ağzına götürerek, tıpkı Dagmar'ın kapağıya sıkıştırdığında parmağını emeyeceği gibi, kuyruğunu emmeye başladı. Her ikisi de konuşmadan, kaşlarını çatarak birbirlerine baktılar. Daha sonra Gwenvael'in bakışları başka yöne çevrildi ve "O şehri biliyorum," dedi.

Dagmar, karşısındaki tepenin ardına bakarak iç geçirdi. "Muhteşem Spikenhammer şehri. Hep buraya gelmek istemişimdir. Burada, tüm Kuzey Elleri'nde bulunabilecek en inanılmaz kütüphane var."

Gwenvael küçümseyen bir ifadeyle, "Spikenhammer," dedi. "Bundan daha aleni bir isim olabilir miydi?" Bir anda kuyruğunu bırakarak kaşlarını çatı. "Bekle biraz. Anlamıyorum. Ben bir manastıra gittiğimizi sanıyordum."

"Neden bir manastıra gideyim ki?" Dagmar, hakkında çok şey işittiği, fakat hiçbir zaman gitmediği şehri işaret etti. "Oraya gidiyoruz."

"Ama sen babana demiştin ki ..."

"Yalan söyledim. O yanımda olsa da olmasa da, asla buraya gelmeme izin vermezdi." Dagmar, şehre bir an evvel yetişebilmek için tepeden aşağı doğru gitmeye başladı. "Biraz yürüme yolumuz var, bu yüzden acele etsen iyi olur."

"Başka hangi konuda yalan söyledin?" diye seslendi Dagmar'ın ardından.

Dagmar güldü. "Korkarım ki bu konuda biraz daha belirgin sorular sorman gerekiyor."

Muhafızlar ona annesinin gelmiş olduğunu söylediler, fakat bu haberi almadan da bunu anlayabilirdi. Bağırıp çağırımları kaleden işitmişti.

Fearghus Büyük Salon'a girdi ve iki kadının burun buruna durmakta olduğunu gördü. Her iki kadın da bir diğlerinin cümlesini bitirmesine müsaade etmediği için, Fearghus'un onların ne hakkında tartıştıkları hakkında hiçbir fikri yoktu, fakat durumun oldukça kızışmış olduğu belliydi ve zavallı Morfyd yine

her zamanki gibi arada kalmış, çaresiz bir vaziyette onları sakinleştirmeye çalışıyordu.

Annesi, bağırıp çağırmakta olan kadına tepeden bakıyordu, fakat bu durum kısa boylu kadının geri adım atmasına neden olmuyordu; geri adım atmayacaktı da zaten. Fearghus onunla tanıştıktan kısa bir süre sonra öğrenmişti bunu ve şu anda bu özelliğini takdir ediyordu.

Sevdiği kadın ve onun sandalyesinin yanına çömeldiği için kimse onu fark etmedi.

Dudaklarıyla eşinin yanağını usulca okşayarak "Neler kaçırdım?" diye mırıldandı.

"Bundan pek emin değilim. İçeri girdim, annen bana şöyle bir bakış attı ve her şey bundan sonra patlak verdi. Sürekli birbirlerinin sözünü kesip durdular, bu yüzden ne söylediklerinden pek emin değilim. Fakat Talaith oldukça öfkeli görünüyor."

Fearghus kıkırdadı, kardeşinin karısının, annesini âdeta bir ateş topuna dönüştürmeye cesaret edişi onu eğlendiriyordu. "Bu işi bu kadar iyi bir şekilde ele alabildiğine sevindim. Ben bu kadar nazik olamazdım."

"Bırak annen benim hakkımda ne isterse söylesin, Fearghus. Umurumda değil." Bu doğrudu, Annwyl onu umursamıyordu. Eskisi kadar değil. Gwenvael'in bir zamanlar hakkında "Biraz kibirli olduğunu düşünse kendi gölgesiyle bile savaşıyor" dediği Annwyl gibi değil.

Fakat karısı, kraliçesi yorgundu. Yirmi dokuz yaşında bu kadar yorgun olmaması gerekirdi. Karnında onca ağırlığa sebep olan ikizler varken bile *bu kadar* yorgun olmaması gerekirdi. Gözlerinin etrafında halkalar, ağzının etrafında kırışıklıklar belirmeye başlamıştı. Henüz o kadar da yaşlanmamıştı... Fearghus bilemiyordu. Sorunun ne olduğunu bilemiyordu. Ve bu durum onu korkutuyordu.

"Neden gidip yatmıyorsun?" Fearghus etrafta dikilerek, gösteriyi seyretmekte olan hizmetçilerden birine işaret etti. "Ben de birazdan gelirim, birlikte biraz kestiririz."

"Annenin burada oluşunun bir nedeni var. Bu nedeni öğrenmeliyim." Annwyl, masanın üzerindeki ellerine baktı. Bunlar

üzerinde birçok yara izi olan güçlü, yetenekli ellerdi ve seneler içerisinde birçok kişiye birçok zarar vermişti. "Ama, aslında bu umurumda bile değil, Fearghus."

"Umurunda da olmamalı zaten. Ben onunla başa çıkarım. Morfyd de öyle." Fearghus onu alnından öptü, geri çekildi ve karısının sandalyeden kalkmasına yardım etti. Onu hizmetçinin ellerine teslim ederken "Onu odamıza götür ve ihtiyaç duyabileceği her şeyin yanında olduğundan emin ol. Sonra da buraya geri dön. Ayrılırken odanın kapısını kapatmayı unutma," dedi.

Annwyl'in dudaklarında hafif bir tebessüm belirdi. "Bu çok kesin ve net bir tavidir, Fearghus."

"Böyle kesin ve net olmam hoşuna gidiyor. Git şimdi."

Fearghus masaya yaslanarak, önce Annwyl'in yavaş ve zahmetli adımlarla merdivenlerden yukarı çıkışını seyretti. Annwyl kordorda kaybolduğunda, dikkatini tekrar annesiyle Talaith'e verdi.

Briec, Fearghus'un yanına yanaşarak "Neler kaçırdım?" diye sordu.

"Annemizin gelişini."

"Talaith yine ateş püskürüyor... Annem yine Annwyl'e fa-hişe mi dedi?"

"Bilmiyorum." Fearghus kardeşine baktı. "Yüzüne ne oldu?" Briec'in yüzündeki derin kesik yanağından çenesinin altına dek uzanıyordu ve çıplak göğsüyle siyah tozlukları toz ve kan içinde kalmıştı.

"Kızım."

Fearghus bir an ürktü. "Karanlık tanrılar adına. Onunla birlikte eğitim alanına girmedin, öyle değil mi?"

"Annesiyle konuşmadan önce, Brastias'ın haklı olduğundan emin olmak zorundaydım."

"Ve?"

Briec sırtı. "Bundan eminim."

"Sana bunu ben de söyleyebilirdim." Fearghus kardeşine masanın üzerinde duran bir bez parçası uzattı. "Kanın damlıyor."

Briec bezi yüzüne bastırarak "Bu sabah Gwenvael'den bir şeyler öğrendim."

"Ne?"

"Annwyl için Buzlar Diyarı'ndan gelmekte olan bir tarikat varmış."

"Buzlar Diyarı mı?" O bölgede insanların yaşadığını işitmişti, fakat hiç kimsenin o korkunç topraklarda sağ kalabileceğini tahmin etmemişti. "O halde onları belirlemek çok da zor olmamalı. Dış Ovalar yakınlarındaki birliklerimizi alarına geçiririz."

"Gwenvael onların yer altından hareket edebileceklerini söylüyor."

Harika. Fearghus derin bir şekilde soluk verdi ve bir an için gözlerini kapattı. "Şans bizi tümüyle terk mi etti yoksa?"

"Hayır. Ama hiçbir şey kolay değildir. Bizim için değildir. Yine de endişelenme. Bu işin çaresine bakacağız."

"Bakacak mıyız?"

"Gwenvael'in bir önerisi var; ben de bunun iyi bir öneri olduğu konusunda ona katıldım, böylece işin geri kalan kısmını Éibhear'a bıraktık."

"Neden Éibhear?"

"Babam ona asla vurmaz."

"Gwenvael'in büyük planı dâhilinde babam da mı var?"

"Bu konuda endişelenme. Her şey kontrolümüz altında."

Fearghus'un bu konuda bazı şüpheleri vardı, fakat onunla tartışacak havada değildi ve tüm bu olup bitenler sırasında kendisinin ve Annwyl'in yanında durdukları için kardeşlerine karşı müteşekkirdi. Ailesi biraz sinir bozucu bir kalabalıktı, fakat yine de onundu.

Hizmetçi tekrar merdivenlerin dibinde belirdi, Fearghus'un kendisine emrettiği şeyi yerine getirmiş olduğunu belirten bir işaret yaptı. Artık Annwyl'in yatağında dinlenmekte olduğunu ve onu duyamayacak kadar uzakta bulunduğunu bildiği için doğruldu, kardeşine biraz gerilemesi için işaret etti ve havaya kaldırdığı yumruğunu birden savurarak masanın üzerine indirdi. Masa, yumruğun indiği yerden parçalanarak büküldü. Rhianon ve Talaith bir anda geri çekildiler, Talaith'in elinde hançeri, Rhiannon'un dudaklarındaysa büyülenmiş bir ifade vardı.

"Buraya geliyorsun," dedi Fearghus annesine, sesi güçlükle sakın ve kontrollü çıkabiliyordu, "ve karımı fahişe diye çağırıyorsun, sonra da nazik bir şekilde karşılanmadığın için sinirleniyorsun."

"Ona fahişe demedim." Herkes bir anda yüzüne bakınca Rhiannon, "Onun yüzüne karşı fahişe demedim... bugün." diye açıkladı.

"O halde neler oluyor?"

Rhiannon ellerini beline koyarak ayaklarıyla yerde sinirli bir tempo tutmaya başladı. Eğer ejderha formunda olsaydı, yere vurduğu şey ayakları yerine pençelerinden biri olurdu. "Bu iki aptaldan herhangi birinin neden benimle daha önceden irtibata geçmediğini anlamadım."

Talaith hançerini tekrar uyluklarına bağlamış olduğu kılıfın içine soktu. "Ona yüzüne karşı fahişe diyebilmen için mi seninle irtibata geçecektik?"

"Ona, bir başkasıyla beraber olduğunu düşündüğümde fahişe dedim."

Fearghus annesine doğru ilerledi. "Peki şimdi?"

"Şimdi farklı şeyler biliyorum."

Fearghus'elinde olmadan biraz şüphelendi. "Ne yani? Sadece bu mu?"

"Evet. Sadece bu."

Hayır, bir şeyler yanlıştı. Fearghus bir büyücüden diğerine baktı, üçünün de farklı seviyede yetenekleri vardı—Talaith diğerlerinden yüzyıllarca gerideydi, ancak onlara çabucak yetişiyordu—ve bu kadınların ondan bir şeyler sakladığını biliyordu.

"Bana söylemediğiniz şey nedir?"

Rhiannon, Fearghus'un yanğını okşadı ve ona usulca gülmüşü. O anda, o etrafa korku salan, demir kuyrukla hükmeden Ejderha Kraliçe olmaktan çıkmıştı. Onun annesiydi. Bunu onun gözlerinde görmüş, kendisine dokunuşunda hissetmişti. "Oğlum, endişe edecek bir şey yok. Bizler sadece onun enerjisini geri getirmek için uğraşıp, bunun bir yolunu bulmaya çalışacağız, böylece gelecek haftalar boyunca oradan oraya sürüklenip durmayacak."

Annesi ona yalan söylüyordu. Fearghus bunu içten içe biliyordu. Ancak yine de bu konuyu üstelemedi, çünkü gerçeği duymak için hazır değildi. Şimdi değil. Çünkü annesinin ona zarar vermemek için yalan söylemediğini biliyordu; onu korumak için yalan söylüyordu.

"Tamam mı?" diye sordu usulca.

Fearghus başını salladı. "Tamam."

Talaith başını kaldırarak Brieç'e baktı, gözlerini kanaması bir türlü durmayan açık yaraya dikti. "Yüzüne ne oldu?"

Brieç ona uzunca bir süre baktıktan sonra sakın bir ifadeyle, "Hiçbir şey," diye cevap verdi.

Fakat Talaith pek ikna olmuşa benzemiyordu.

"Biraz yorulduk, öyle değil mi? Ayakların mı ağrıyor?"

Dagmar dişlerini sıkarak, "İyiyim ben," diye cevap verdi.

Aslında pek de iyi değildi. Acılar içinde kıvranıyordu. Ayakları ağrıyordu, *sızlıyorlardı!* Attığı her bir adımla birlikte, ayaklarında yaraların oluştuğunu *hissedebiliyordu*. Kasları da ona karşı çıkarcasına çılgınlık atmaya başlamıştı. Ve alnı da, oldukça yakınında parlamakta olan iki güneş sebebiyle alev alev yanıyordu. Onları her zaman saklayan ve koruyan bulutlar bu sefer Dagmar'a düşündüğü kadar siper olamıyordu.

Dagmar her zaman, babasının kalesi etrafında yaptığı tempolu yürüyüşlerin kendisini formda tuttuğunu düşünürdü. Ancak orada işçiler dümdüz ve döşenmiş yolları tertemiz tutarlardı. Ne yazık ki Spikenhammer'a giden ana yol taşlarla delik deşikti ve ayağı birine rast gelene dek göremediği derin çukurlarla doluydu. Yolun kendisi de dümdüz bir yol değildi, tepeleri aşan dolambaçlı bir rota izliyordu, bu da şehrin, kendi gözlerinin ve o yalan yanlış haritaların onu inandırdığı kadar yakında olmadığı anlamına geliyordu. Üç saati aşkın bir süredir görünürde herhangi bir sonu olmayan bu yol üzerindeydiler ve ejderha yola devam ederken fazlasıyla rahat görünüyordu.

“Uçmamı istemediğinden emin misin? Bir anda o şehre kadar uçabilirim, böylece o narin, soylu ayakların bu kirli ve kötü niyetli zemine daha fazla temas etmemiş olur.”

Gwenvael’in bu alaycı tavrı, Dagmar’ın ona yalan söylediğini fark ettiği andan itibaren biraz daha belirgin hale gelmişti. Fakat Dagmar’ı son derece şaşırtan bir şekilde, hemen o anda babasının topraklarına geri dönmeleri konusunda ısrar etmemişti. Davranış biçimini kolayca öngöremeyeceği biriyle birlikte olmak oldukça tuhaf bir durumdu. Dagmar özellikle bu yeteneğine her zaman güvenirdi.

“Ve bizi tam da iniş sırasında vurduracaksın, öyle mi?” diye sordu Dagmar. “Spikenhammer, senin türünün şehir kapılarının içeri girmesine izin vermez.”

“Onlar ejderhaları içeri almayabilirler ama ben seni ejderhaların içeride bir yerlerde olduğu konusunda temin edebilirim. Biz her yerdeyiz.”

Dagmar bir anda durdu, ejderhanın sözleri üzerine biraz rahatsız olmuş ve şaşırmıştı. “Babamın topraklarında bile mi?”

“Beni oraya götürüyorsun.”

“Sen sayılmazsın.” Dagmar bir el hareketiyle onu dikkate almadığını belirtti. “Ve, hayır hayır. Böyle bir şey olamaz. Ben mutlaka fark ederdim. Tanrıların Büyüleri ile kandırılanların aksine, ben hiç de öyle biri değilim,” dedi bir kez daha, bu sözlerle Gwenvael’den çok kendi kendini ikna etmek istiyormuş gibiydi.

“Nasıl anlardın?” Cüppesinin üzerindeki armayı işaret etti. “Doğru, bu birlikten haberin vardı, ama yüzyıllar içerisinde yok edilmiş her birliğin armasını biliyor musun?”

“Bunu anlardım, çünkü şüphesiz ki Göçebe ejderhalar da en az Güneyli ejderhalar kadar sefil yalancılarıdır.”

“Kabul et şunu. Muhtemelen senelerdir surlarınızdan içeri Şimşek ejderhaları girip çıkmıştır ve siz bunu fark etmemişsinizdir. Fazla uzun boylu görünmemeye çalışan ve mor renkteki saçlarını saklayabilmek için devamlı pelerinlerine saklanan askerler. Bunu fark edememiş olmak utanç verici bir durum değil. Bizler çok uzun zamandan beri siz insanları kandırırız. Neden şimdi değişmiş olalım ki? Örneğin ...”

"Ahhhh!" Dagmar bir anda düştü, ayağı o berbat çukurlardan birine sıkışmış, düşüşünü destekleyebilmek için kolları öne doğru uzanmıştı. Elleri sert ve amansız Kuzey topraklarına hızla çarptı, narin avuç içleri pürüzlü kayalar ve taş, cam ve etrafı kirleten diğerköplerle kesilerek açıldı. Bir an soluğu "hiii!" şeklinde bir nidayla ciğerklerini terk etti ve gözlükleri yüzünden fırladı.

Onu en çok endişelendiren şey hepsinden öte, kaybettiğı gözlükleri olmuştu.

Dagmar gözlerini kısarak ellerini uzattı ve fazlasıyla bel bağıladığı o küçücük, yuvarlak çerçeveleri bulmaya çalıştı. Geri döndüğünde, Birader Ragnar'a kendisine birkaç yeni çift gözlük vermesi için yalvaracaktı.

"Gördüğüm kadarıyla kimse sana nasıl düşüleceğini öğretmemiş."

Dagmar bitkin, acılar içinde ve net bir şekilde görmesini sağlayan tek şeyi kırmış olduğu korkusuyla, yanında durmakta olan ejderhaya dik dik baktı. Gwenvael onun yanında diz çöktü, bu şekilde vücut şekli uç kısımlarda biraz bulanıklaşıyordu. "Hayır, Lord Gwenvael, kimse bana nasıl düşüleceğini öğretmedi."

"Yardıma ihtiyacın var mı?" diye sordu Gwenvael.

"Gözlüklerime ihtiyacım var."

Gwenvael öne doğru uzanarak eliyle bir şeyi kavradı. "Sendeki tek çift bu mu?"

Bir anda Dagmar'ın içinde bir panik havası belirdi. "Kırıldı mı?"

"Hayır. Sadece soruyorum. Yoldayken bir şeylerin kırılma ya da çalınma ihtimali vardır veya onları kaybedebilirsiniz. Eğer sendeki tek çift buysa ..."

"Şu anda elimdeki tek çift bu, ama sanırım şu an yeni bir çift için endişelenecek vaktim yok, öyle değil mi?"

"Çok hazırcevapsın."

Dagmar dişlerini o kadar sıkı ki, bir an onları ufacık parçalara ayırabileceğinden korktu ve onları bir anda ejderhanın elinden kapabilme umuduyla gözlüklerine uzandı. Gwenvael rahatlıkla elini kaldırdı ve gözlükleri ondan uzaklaştırdı.

"Onları bana ver."

"Hayır. Onlara kan bulaştırırsın. Avuç içlerin kanıyor." Gwenvael çevresine bakındı, yoldaki diğer insanlar sanki ölü birer hayvan gibiydiler. "Buraya. Haydi bu yoldan çekilelim." Gwenvael Dagmar'a doğru uzandı ve Dagmar onun elini tutacağını umarak elini uzattı. Gwenvael bunu yapmadı. Bunun yerine Dagmar'ın kolunu yana doğru itti ve onu belinden tutarak havaya kaldırdı.

"Taşınmaya ihtiyacım yok."

"Buna ihtiyacın olduğu açıkça görülüyor, seni zavallı, güçsüz, beceriksiz şey."

Gwenvael onu etraftaki ormanlık alana götürdü ve büyük, yaşlı bir ağacın altına oturtarak sırtını ağacın gövdesine dayadı. "Başını kaldır ve bana bak."

Dagmar kendisine söyleneni yaptı ve Gwenvael sapların kullaklarının arkasına iyice yerleştiğinden emin olarak, gözlükleri onun yüzüne taktı. "İşte. Güzel oldu mu?"

Dagmar gözlerini kırptırdı, etrafındaki dünya artık çok daha açık ve netti. "Bunun nasıl bir şey olduğunu bilemezsin."

"Aslında bilirim. Doksan sekiz yaşındayken bir gün erkek kardeşim beni bir yanardağın içine itti."

Gwenvael ona ailesi hakkındaki en ilginç ve en vahşi hikâyeleri anlattı. Tüm bunların *herhangi bir şeyle* ne alakası olabilirdi ki?

"Lütfen bana bu hikâyenin devamı olduğunu söyle."

"Var. Tahmin edebileceğin üzere, lavlar benim türüme pek zarar vermez. Yine de," Gwenvael hafifçe arkasına yaslandı ve sesini alçalttı "Şimşek ve Kum Ejderhaları'na işkence etme konusunda çok etkilidir."

"Bunu aklımda tutacağım."

"Tut. Bu tür bir bilgiye ne zaman ihtiyacın olabileceğini asla bilemezsin. Her neyse," Gwenvael yavaşça ve dikkatlice onun eliyle bileğini hareket ettirmeye başladı, bir yandan diğerine, yukarı ve aşağı. Konuşmasına devam ederken onu yakından izliyordu. "Lavlar biraz canımı yaktı ama beni pek rahatsız edecek bir durum değildi bu. Fakat gözlerimi yeterince çabuk kapatamadım. Bazıları gözümün içine sıçradı. Haftalar boyunca gözlerim buğulu gördü. Nihayet annem, onun sarayının orta yerinde öylece durup 'Bu kör çocuğa kimse yardım etmeyecek mi? Artık

kör olduğum için kimse beni sevmeyecek mi?’ diye bağırmandan sonra beni bir şifacıya götürdü.

Dagmar herhangi bir kahkahanın yanlışlıkla kaçabilmesi ihtimaline karşı dudaklarını büktü. Gwenvael’e olan öfkesini korumak istiyordu.

“Eminim gözlerin düzeldiği için rahatlamışsındır.”

“Öyle oldu. Ama itiraf etmeliyim ki, ağabeylerimin karşısına geçip onların yüzlerini hissederek ‘Bu sen misin, Brieç? Ben... Ben gerçekten de bilemiyorum,’ demek çok zevkliydi.” Gwenvael güldü. “Ve Brieç dürüst bir piç kurusu olsaydı, bana acırdı. Ama bunun yerine kafamı alıp, o an yanında müsait olan her ne varsa, ona çarpardı.”

Gwenvael, Dagmar’ın her bir parmağını ve eklem yerlerini kontrol etti. “Güzel. Görünüşe göre burada kırık bir kemik yok.” Daha sonra Dagmar’ın vücudunun alt kısmına geçerek, elbisesinin eteğini yukarı çekti. Dagmar’ın botunu çıkardı ve gülümsedi. “Yün çoraplar mı?”

“Çok sıcak tutuyorlar.”

“Yün çorap giyen bir soylu mu?”

“Ben bir soylu değilim, Kuzey Elleri’nde soylular yoktur. Ve de gösterişe karşılık, ayak parmaklarımı kış boyunca sıcak saklamak... Tahmin et bakalım, hangisi ağır basar?”

“Öyle olsun.” Gwenvael onun çoraplarını çıkardı ve her ikisi de bir an korkuyla gerilediler. “Bir şifacıya ihtiyacınız var, Leydi Dagmar.”

Dagmar kendini zorlayarak gözlerini ayağındaki yaralardan ayırdı ve ona hak vermek zorunda kaldı. “Ne yazık ki... sanırım öyle.”

Rhiannon aceleyle merdivenlerden aşağı indi ve bir köşeyi dönerek gidebileceği bir başka açıklığa doğru ilerledi. Kızıyla onu birkaç dakika baş başa bırakan muhafızlarına, kendisiyle buluşmaları için düşünce yoluyla haber göndermişti.

“Şimdiye dek benimle irtibata geçmediğine inanamıyorum.”

"Ona inanmadığını açıkça belirtmiştin. Seninle irtibata geçmemin ne anlamı olabilirdi ki?"

Rhiannon elini kızına doğru uzattı, işaret parmağı onun yüzüne doğrultulmuştu. "Bunu bilebilmem için onu görmem gerekirdi. Durumu her zaman böyle miydi?"

"Hayır. Geçen aydan beri böyle." Morfyd ellerini havaya kaldırdı. "Talaith ve ben her şeyi denedik. Ama sanki o ..."

"Tükeniyor. Hem içten, hem de dıştan."

"Kesinlikle." Morfyd alnını ovuşturdu. "Belki de onu Devenallt Dağı'na götürmeliyiz. Orada biz ..."

"Hayır."

"Neden?"

"Orada güvende olmaz."

"Ne zamandan beri?"

"Kıdemliler tüm dikkatlerini Annwyl'in ikizleri üzerinde odaklamaya karar verdikleri günden beri. Onları açık bir biçimde reddedeceklerini sanıyordum, ama öyle olmadı ve bu beni daha da çok endişelendiriyor."

"Neden? Ne yapabilirlerdi ki?"

"Bu tamamen yeni bir durum ve bu da onlara tam yetki sağlıyor, çünkü henüz bu konuya ilişkin hiçbir yasamız yok. Ve bir savaşın ortasında olmadığımız sürece ben de Kıdemlilerin kurallarını paylaşırım."

"Sen Kıdemlileri kastetmiyorsun, anne. Eanruig'i kastediyorsun."

Kıdemli Eanruig. Uzun zamandır Rhiannon'un, soy konusunda takıntılı Eanruig kadar sinir bozucu ve hain bir düşmanı olmamıştı. Eanruig, onun çocuklarının ahlakının, Bercelak'ın alt tabakadan aile ilişkileri sebebiyle bozulmuş olduğunu düşünüyordu; bu da şu sıralarda zihninin, ejderha soyunun bir insan sebebiyle bozulmakta olduğu düşüncesiyle iyice bulanmaya başladığı anlamına geliyordu.

"Onu bana bırak, Morfyd." Rhiannon, kızının ona insanlar arasında giymesi için vermiş olduğu elbiseyi çıkarıp attı ve doğal biçimine dönüştü. Kanatlarını silkti ve saçlarını geriye attı. Çocuklarının nasıl olup da günler boyunca bu insan vücutları

içerisine hapsolabildiğini bir türlü anlayamıyordu. Birkaç saat belki... fakat ya günler? "Annwyl burada seninle birlikteyken çok daha güvende. Sen ve Talaith elinizden geleni yapın. Ben de kendi açımdan neler yapabileceğime bir bakacağım."

Saray muhafızları eve gitmek için hazır bir halde arkasında bekliyordlardı.

"Keita'dan herhangi bir haber var mı?" diye sordu kızı bir anda.

Rhiannon'un en küçük ve en önde gelen baş belası kızı, Keder ve Ölümün Kızıl Yılan Ejderhası Keita, nadiren annesiyle irtibata geçerd; Morfyd de bunu oldukça iyi bilirdi. Fakat Morfyd aynı zamanda Rhiannon'un her zaman çocuklarının herhangi bir anda nerede bulunduklarını ve onları çağırırsalar da çağırmasalar da kendilerine ne zaman ihtiyaçları olacağı hakkında iyi bir fikri olduğunu da biliyordu. Bu durum, hiçbir zaman annesinin yardımına ihtiyaç duymayan ve onun desteğini istemeyen Keita'da da farklı değildi.

Keita sadece bağımsız değildi, her an mücadele halindeydi ve Rhiannon'un kendi işe yaramaz hayatını daha da acınası bir hale getirme peşinde koşan, her şeye karışan yaşlı bir dişi ejderhadan başka bir şey olmadığından da emindi. Bu evladında çok fazla yersiz öfke vardı, ancak Rhiannon sıklıkla, bu durumu fark edebilen tek kişinin kendisi olduğunu düşünürdü. Keita'nın kardeşleri ve Bercelak'a göre o aralarında eğlenceye en düşkün ve en kayıtsız olan kardeşti. Bulabildiği her yerde zevk peşinde koşardı.

Yine de Rhiannon başka şeyler biliyordu. Keita'yı olduğu gibi görür ve ona hak ettiği gibi davranırdı.

Bu yüzden de Morfyd'in sorusunu genel anlamıyla algılayarak "Bana defolup gitmemi söylediği günden beri, hayır," diye cevap verdi.

"Ah, anne..."

Rhiannon, en küçük kızı hakkındaki muhabbeti, pençeleriyle yaptığı ani bir hareketle geçıştirdi. "Gwenvael?" diye sordu. Oğlu sinir bozucu olabilirdi, ancak hiçbir zaman Keita kadar muhalif olmamıştı.

Morfyd gönülsüz bir şekilde "Kuzey Elleri'nde," diye açıkladı. "Daha çok bilgi edinmeye çalışıyor."

"Peki, Güney'in Fahişesi'ni Kuzey Elleri'ne tek başına göndermek kimin müthiş fikriydi?"

"Annwyl'in."

"İşte o zaman o kadında ters olan bir şeylerin olduğunu anlamaman gerekirdi."

"Anne!"

"Ne? Ona hâlâ fahişe demedim!"

İçleri sıvı dolu kabarcıklar dikkatle kesilmiş ve içerikleri temizlenmiş, yaraların üzerine ise merhem sürülmüştü. Yırtılmış avuç içleri dikkatle temizlenmiş ve kanlar silinmiş, sonra da bu bölgenin üzerine başka bir merhem sürülmüştü. Ayaklarında ve avuç içlerindeki yaralar temiz bir keten kumaşla sarılmış, ağrı kesici bir karışım ona zorla yutturulmuş ve o gece herhangi bir iltihap ya da ateşlenme durumu olmayacağından iyice emin olunmuştu.

Daha sonra Gwenvael, ödeme konusunda uzunca bir tartışma ve pazarlığın ardından—Kuzeylilerin pazarlık konusundaki düşkünlüğünü unutmuştu—pek titiz olan Leydi Dagmar'ı nihayet Tepinen At Hanı'ndaki güzel bir yatağa yerleştirmeyi başardı. Yine de Dagmar elleri ve ayakları sargılı olmasına karşın, sinirlerini fazlasıyla bozan ve bu yüzden onları "küçük angaryalar" olarak isimlendirdiği sargılar hakkında şikâyet etmeye her an hazırды. Fakat Gwenvael bunları dinlemeyecekti. İyileşmesi için en geleneksel yöntemleri izlemek zorunda kaldıkları böylesi bir anda onu hiç de dinleyemezdi.

Gwenvael kendine yalnızca şifalı bitkilerin faydalı olabileceği konusunda ısrar eden birini görmeyeli çok olmuştu. Kız kardeşi ve Talaith iyileşme sürecini hızlandırmak için fazladan büyüler ve bunun gibi şeyler yaparlardı, fakat Dagmar bunun kendisi için yararlı olmayacağı konusunda oldukça katıydı.

"Çünkü ben tanrılara tapmıyorum," diye açıkladı. "Büyücü ya da rahibelerin ya da her neyse işte, onların büyülerini bende asla işe yaramaz. Özel hocalarımdan biri, herhangi bir büyünün bana yardımı dokunabilmesi için tanrıların da işin içine doğrudan dâhil olmaları gerektiğini söyledi."

Hem Gwenvael, hem de şifacı, tanrıların Dagmar'ın şiş bileğine ve her an su toplamaya hazır kabarcıklarına doğrudan yarıdırı edebileceğinden biraz şüpheli oldukları için Dagmar, o mide bulandırıcı karışımından içmeye ve gecenin geri kalan kısmı boyunca dinlenmeye bel bağlamak zorundaydı.

"Bu gece o ayaklarla gezmeye çıkarsan, yarın sabah yine burada olursun," diye uyarmıştı onu şifacı.

Dagmar yine de onunla tartışmıştı, ama Gwenvael nihayet onu bir hana götürerek yatağa attı ve Dagmar'ın keyfini yerine getirebilecek bir şeyler bulmaya gitti. Birilerinin bahçesinde bulunduğu bir köpek yavrusuyla geri döndüğünde Dagmar'un mutlu olacağını sanmıştı.

"Başkasının köpeğini mi çaldın?" diye suçladı onu Dagmar.

"Ejderhalar çalmazlar. Biz sadece istediğimiz şeyi alırız. O küçük kızın buna senden daha çok ihtiyacı olamaz."

Dagmar elleri ve ayakları bandajlı olmasına karşın ona her zamankinden daha mağrur bir ifadeyle bakarak kapıyı işaret etti. "O yavruyu geri götür."

"Ama ..."

"Şimdi!"

Gwenvael gönülsüzce kendisine söyleneni yaptı, Dagmar'ın onu kapı dışarı eden tavrı pek hoşuna gitmemişti ve yolda onun için birkaç parça şey daha toplamaya başladı. İkinci kez hana döndüğünde Dagmar'ı bir kuş tüyü, mürekkep ve parşömenle çalışırken buldu. Kuş tüyünü öfkeli bir şekilde elinden çekip aldı.

"İşim bitmemişti."

"Bitti." Gwenvael parşömenle mürekkebi de aldı ve onları yatağın ayakucunda bulunan boş bir kutunun içine koydu. "Şifacı dinlenmeni istedi."

"Hayır. Sadece etrafta gezmememi istedi. Yazı yazmam konusunda bir şey söylemedi."

"Benimle tartışma. Senin yüzünden moralim bozuk."

Kim sana gidip bir çocuğun evcil hayvanını çalmanı söyledi?"

"İşleri biraz da benim açımdan görmeye başlayana dek bir yastığı suratına bastırma bana."

"Buna cinayet denmez mi?"

"Dünyanın bazı yerlerinde." Gwenvael yatağın üzerine oturdu. "Getirdiğim o köpek karşılığında bana oldukça nankör davranmış olsan da, sana başka hediyeler getirdim." Gwenvael beraberinde getirmiş olduğu çuvalı çıkardı.

"Yiyecek bir şeyler isterdim."

"Yemek birkaç dakika içinde gelecek. O vakte kadar, seni nankör kız, sana bunu aldım." Gwenvael almış olduğu kitabı onun kucağına yerleştirdi, böylece Dagmar onu ellerine almaya çalışamayacaktı. "Bana bunun oldukça yeni olduğunu söylediler, umarım henüz okumamıştır."

Gwenvael kitabın kapağını inceledi. "*Jani: Meyhaneci kızının hayatı ve aşkları.*" Dagmar derin bir soluk verdi. "Hayır. Bütün samimiyetimle söyleyebilirim ki, bu kitabı okumadım."

"Güzel." Gwenvael çuvalına geri döndü ve sıradaki eşyayı çıkardı.

"Benim botlarım vardı."

"Bunlar çok daha iyi. Uzun yürüyüşler yapacağın zamanlar için çok daha iyi. O su toplamış yaraların bir kez daha açılmasını istemezsin, öyle değil mi?"

"Ya o çoraplar?"

"Yün kadar sıcak ama deriyi onlar kadar tahriş etmiyor. Zengin kiralık askerler zamanında bir savaştan diğerine giderken bunlardan kullanırmış.

Dagmar parmak uçlarıyla botların derilerine dokundu. "Teşekkürler. Bu çok hoştu."

"Rica ederim. Ayrıca, bir kez daha çıbanlarının kesilmesine katlanmak zorunda kalmak istemem."

"Kabarcıklar," dedi hemen Dagmar. "Onlar kabarcıktı, çıban değil."

"Kabarcık. Çıban. Fark eder mi?" Gwenvael onun ayaklarına baktı. "Bileğin nasıl?"

"Daha iyi. Şiş kısım epeyce inmiş."

"Beni dinlediğin zaman neler olduğunu görüyor musun? Sadece iyi şeyler oluyor." Gwenvael ona gülümsedi. "Şimdi bana doğru düzgün bir şekilde teşekkür edecek misin?"

"Sana 'teşekkürler' demiştim. Bu bazı kültürlerde doğru düzgün teşekkür etmek anlamına gelir."

"Ben bundan biraz daha fazlasını ummuştum."

Dagmar onu uzunca bir süre inceledikten sonra cevap verdi.

"Pekâlâ." Dagmar yatağın içine doğru kayarak elbisesini kalçalarına dek sıyırdı ve döşeğin üzerinde arkasına yaslandı. "Yemek gelene dek elini çabuk tutarsan çok iyi olur."

Gwenvael birden gözünün alt kısmında bir seğirme hissetti. Genelde göz kapağının üzerinde buna benzer bir şeyler hisse-derdi, fakat sadece babasıyla uğraşmak durumunda kaldığında olurdu bu. Görünüşe göre şimdi de, sadece Leydi Dagmar'a ait olan yeni bir tane tik geliştirmişti. "Demek istediğim bu değildi."

"Umarım dizlerimin üzerine çökmemi istemiyorsundur, çünkü şifacının pek ..."

"Hayır!" Yüce Tanrılar, ne kadındı bu! "Bunu da kastetmiyordum."

"Erkekler doğru düzgün teşekkür istediklerinde genelde bunu kastederler."

"Senin dünyanın beni korkutuyor. Bu konuda birbirimize karşı açık olmamızı istiyorum." Gwenvael eğilerek onu belinden yakaladı ve onu kaldırarak arkasını destekleyen minderlere yasladı.

"O halde benden ne istediğini anlamıyorum."

Gwenvael, Dagmar'ın elbisesini tekrar ayak bileklerine indirerek ona "Bir öpücük," dedi. "Basit bir öpücük."

"Niçin?"

"Çünkü benim senden teşekkür olarak istediğim tek şey bu." Çünkü Gwenvael, bu soğuk nevalenin öpücüğünün, onu düşünmekten vazgeçerek asıl önemli olan noktaya odaklanması için ihtiyaç duyduğu tek şey olduğuna emindi.

"Benden tam olarak ne bekliyorsun?"

"Affedersin?"

"Demek istediğim, seni memnun edebilmem için vermem gereken belli başlı bir tepki var mı? İlişki esnasında kendimden mi geçmeliyim yoksa sadece inlemeli miyim? Belki de sadece biraz titremeliyim, bu da benim için pek güç olmayacak, çünkü şu anda çok açım."

“Sadece biri seni öperken nasıl davranıyorsan o şekilde davranamaz mısın?”

“Sanırım sen benden alabileceğinden çok daha dramatik tepkilere alışsın.”

“Ah-ha!” Gwenvael parmağını ona doğrulttu. “Sen bakiresin.”

“Ah-ha!” Dagmar da cevaben parmağını ona doğrulttu. “Hayır, değilim.” Dagmar birden, süratle gözlerini kırpı ve tek eliyle gözlüklerini çıkarırken, diğer elinin baş ve işaret parmaklarıyla gözlerini ovuşturdu. “Aslına bakarsan ben tam üç kez evlendim.”

“Evlendin mi? Neler oldu?”

Dagmar tekrar gözlüklerini taktı. “İlk kocam düğünden sonraki yemekte babama hakaret etti, gerçi bir önceki gece sarhoşken bana kadınlığa ilk adımımı attırmayı başarmıştı. Gün ortasında, seyircilerin sarhoş coşkusu eşliğinde, babamın savaş atlarından dördü tarafından çekilerek parçalara ayrıldı. İkinci kocam akıllı davranarak benimle yapmak istediği şeyi düğün töreninin hemen ardından ahırlardan birinde halletti fakat daha sonra, düğün ziyafeti sırasında ağabeylerimden birinin eşine hakaret etti. Başını hemen orada, doldurulmuş domuz servis edilirken kaybetti. Ve üçüncüsü, zavallı adam, tıpkı bir kuzu gibi titreyip sarılarak, törenin sonunu zar zor getirebildi. Vecibenin ardından bizden izin istedi ve onu bir daha hiç görmedim. Onu suçlayamazdım. Babam bu evliliğe son vermem konusunda ısrar etmişti, ben de öyle yaptım.” Dagmar, avuç içleri yukarı bakacak şekilde ellerini kucığına koydu. “Şimdi,” dedi, “bunu bana sorduğun için memnun değil misin?”

Dagmar bu hikâyeleri anlatmayı seviyordu. Hikâyeler doğruydur, her bir kelimesi hem de. Dagmar sadece, dinleyicisine göre bunların içinden istediği kısmı çıkarıyor ya da ekleme yapıyordu.

Örneğin, babası ertesi gün Dagmar’ın yüzünü görene dek ilk kocasına saldırmamıştı. Dagmar odasında kalmaya, kocasıyla geçirdiği tek gecenin ardından nasıl bir halde uyandığını saklamaya çalışmıştı. Dagmar bunu yapmaya istekli olmadığından

değildi; sadece kocasının kendisinden beklediği türden tepkiler vermemişti.

Ancak Dagmar'ın annesinin bakımıyla da ilgilenmiş olan yaşlı hizmetçi ona, görgü kuralları emrettiği üzere düğünden sonraki yemeğe katılması konusunda ısrar etmişti. Dagmar, onu gördüğü anda babasının yüzündeki ifadeyi asla unutmadı. Ya da ağabeylerinin, hâlâ sarhoş olan kocasını yakalamak için masanın üzerinden atlayışlarını. Ve atlarını harekete geçirmek için gün ortasını beklemişlerdi, çünkü babalarının da dediği gibi, "Atlar hareket etmeye başladığında o piç kurusunun rahat ve ayık olmasını istiyoruz."

Hayır, hikâyenin bu kısmı kendinden başka hiç kimseye ait olamazdı, çünkü o zamanlar bu, Dagmar için çok fazla şey ifade ediyordu.

"Sana bunu sorduğum için çok mutluyum," dedi nihayet ejderha. "Bu benim, Annwyl'in baban için gönderdiği birlik hakkında kendimi çok daha rahat hissetmemi sağladı."

"Öyle mi?"

"Evet. Bir erkeğin ailesindeki kadınlara nasıl davrandığı, bana onun gerçekte ne tür bir erkek olduğunu gösterir. Babam, bir piç kurusunun küçük kız kardeşimi nasıl yatağa attığını herkese anlattığını işitince bir ejderhayı tam ortadan ikiye bölmüştü, ki bu ejderha gerçekten de kız kardeşimi yatağa atmıştı. Ama yine de bunu böyle böbürlenerek anlatmamalıydı, babam da ejderhanın kendi savaş baltasını onun üzerinde kullandı. Onu başının tepesinden itibaren boylu boyunca kesip biçti ve ejderhayı iki ayrı parçaya ayırdı. Keita artık çoğunlukla insan erkeklerle birlikte oluyor. Ejderha erkekleri ondan kaçıyor."

"Şaşırtıcı."

"Hastalıklı bir durum. İstedğin şey için mücadele etmekten bu kadar korkuyorsan." Gwenvael gülümsedi. "Şimdi... Şu öpücüğü alabilir miyim?"

"Eğer tüm bu parçalama ve tepeden ikiye ayırma hikâyelerinden sonra hâlâ beni öpmek istiyorsan, o halde istediğini yapabilirsin."

Gwenvael yatağa doğru ilerleyerek kollarını Dagmar'ın beline doladı.

Gwenvael, Dagmar'ı güldüren tiz, yaşlı kadın ses tonuyla ona "Hadi ama, hayatım," dedi, "şu dudaklarını benim için bü-züştür bakalım."

Dagmar kendisine söyleneni yaptı, gözlerini kapatarak dudaklarını bir balık gibi büzdü. Gwenvael'in bir an kıkırdadığını işitti ve önce dudaklarını dudakları üzerinde, daha sonra da nefesini ağzının içinde hissetti. Gwenvael ılık dudaklarını kararlı bir ifadeyle onunkiler üzerine bastırdı. Öpücüğü tuhaf bir biçimde narin ve neredeyse dayanılmaz bir şekilde tatlıydı. Dagmar gözleri kapalı bir halde dudaklarını ona teslim etti ve Gwenvael başını hafifçe yana eğerek dudaklarını onunkilere yapıştırdı. Onu acele ettirmedi ya da ona baskı yapmadı, dilini onun ağzının içine sokmaya çalışmadı ya da yatağa yatırmaya zorlamadı. Sadece dili usulca dudakları üzerinde gezindi. Önce üst dudak, sonra alt dudak, en sonunda her ikisinin arası. Yavaş ve muzip bir hareketti bu.

Dagmar, Yakışıklı Gwenvael'in ondan önce birçok kadını öpmüş olduğunun farkındaydı. Tıpkı diğerlerine yaptığı gibi, dilini usulca onun dudakları arasına sokacaktı. Fakat Dagmar'ın böyle bir oyun için sabrı yoktu ve ağzı bir anda açılıverdi. Belki de Gwenvael işini gördükten sonra onu kendi haline bırakacak ve Dagmar, babası için yazmaya başladığı ve ertesi gün göndermesi gereken notu bitirebilecekti.

Gwenvael'in dili Dagmar'ın ağzının derinliklerine dek girdi ve Dagmar ellerini, onu her an itmeye hazır bir şekilde omuzlarına dayadı. Öğürmeye başlamak istemiyordu, canı sıkılmaya başlamıştı ve işine... işine geri... ah...

Bekle bir dakika. Dagmar bundan önce ne yapıyordu ki?

O an daha önce yapmış olduklarının hiçbirini anımsamıyordu, zincir zırha sertçe temas eden parmakları Gwenvael'in omuzları üzerinde gevşerken bunu önemsemiyordu da.

Ejderha inledi, sesi Dagmar'ın bedeninde hafifçe dalgalandı. Dili onunkine dolandı ve Dagmar'ın vücudu ona tepki verdi. Göğüs uçları sertleşti, kalçaları gerildi ve cinsel organının çeperleri içine girecek bir şeyi kavramak istercesine üst üste kenetlendi.

Ejderhanın o muzip tavrı değişerek daha talepkâr, daha ısrarlı bir havaya bürünmüş olmasaydı, bu zaafı Dagmar'ı tiksindirebilirdi. Gwenvael'in eli onun boynunun arkasına doğru kaydı, onu sabit tuttu, parmakları boynundaki kaslar üzerinde sıkışıp gevşiyordu. Bedeni Dagmar'ınkine yaklaştı, serbest olan eliyle onun kalçasını kavradı.

Dagmar daha da ileri gitmeliydi. Gwenvael'in omzundaki eli gevşedi ve kucağına düşüverdi. Elinin altındaki sertleşmiş erkeklik organını hissettiğinde, hafifçe inledi. Zincir zırhın altından bile onun devasa ve güçlü olduğunu anlayabiliyordu. Onunla bir gece boyunca oynadığı takdirde bir kadına her türlü şeyi temin edebilmesi için inşa edilmiş gibiydi âdeta. Dagmar eliyle onu okşadı ve ejderha bir an irkildi. Bu durum Dagmar'ın hoşuna girdince, bir kez daha yaptı. Şimdi Gwenvael onu öperken hafifçe inleyip sızlanıyordu. Dagmar eliyle onu sürekli bir şekilde okşamaya devam etti, Gwenvael'in oldukça hoşuna gitmişe benzeyen bir ritm geliştirmişti.

Ejderhanın insan biçimi bir anda gerildi ve birden sürünerek ondan uzaklaşmaya başladı, içerideki tek sandalyeye oturana dek küçücük odada sendeleyerek geriledi.

Gwenvael, dehşete kapılmışçasına Dagmar'a baktı. Gözleri irileşmiş, soluksuz kalmış ve erkeklik organı sertleşmişti, vücudu hafifçe titriyordu.

Gwenvael'in onu inceleme şekli Dagmar'ı rahatsız etti ve gözlerini ondan kaçırdı, parmaklarını kapatmaya çalıştığı sırada birden irkildi. Yere baktı ve sağ elindeki bandajın çözölmüş olduğunu fark etti. Akşam yemeğinin gelmiş olduğunu bildiren kapı sesini işittiklerinde, Dagmar yatağın üzerindeki keten bez parçasını uzanıp almaya çalışıyordu.

Kapıya Gwenvael baktı ve hizmetçi kızı içeri aldı. Kız yemekleri yere bıraktı, masmavi gözleri odadaki bu çift arasında gidip geldi. Görünüşe göre kız onlara yemeklerini verip odadan aceleyle çıkamıyordu.

"Yemeğini ye," diye emretti Gwenvael ona. "Elin için sana biraz daha merhem getireceğim."

Dagmar buna gerek olmadığını söyleme fırsatı bulamadan, Gwenvael odadan çıkıp gitmişti.

"Nereye gidiyorsunuz?"

Kraliçe Rhiannon ve Kudretli Bercelak'ın en küçük oğlu olan Mavi Éibhear, hemen ardındaki sesi işitince bir anda korkuyla büzüldü.

O ses. O kahrolası ses.

"Babamı görmeye."

"Ben de gelebilir miyim?"

"Hayır."

"Neden ama?"

Éibhear bir an duraladı. "Senin eğitimde olman gerekmiyor mu?"

"Eğitimdeydim. Ama kumandanım bana günün geri kalan kısmında izinli olduğumu söyledi."

Bunun sebebi muhtemelen birliğindeki hiç kimsenin artık onunla çarpışmıyor olmasıydı. Bir seneden daha kısa bir sürede bu şımarık çocuk âdeta, bir tek kadından oluşan bir yıkım takımı haline gelmişti.

"Pekâlâ, o halde git ve yapacak başka şeyler bul."

"Ben gidip büyükbabamı görmeyi tercih ederim."

Éibhear bir anda ürktü. "Ona böyle deme."

"Neden? O benim büyükbabam."

Sorun da tam olarak buydu zaten. Talaith'in kızı Iseabail onlarla aynı kan bağına taşımıyordu, fakat ebeveynleri ve kardeşleri tarafından Brieç'in kızı olarak kabul edilmişti. Ve bu süre zarfı içerisinde aile onu şımarık, küçük bir çocuğa dönüştürmüştü ve bu kız çocuğu Éibhear'ın yeğeni oluyordu.

Sinir bozucu, şımarık, çenesi düşük yeğeni.

"Annen uçmanı istemiyor."

"O benim hiçbir şey yapmamı istemiyor." Éibhear onun se-
sindeki hayal kırıklığını hissedebiliyor, bu duyguyu anlayabiliyordu. Doksan bir yaşına dek birkaç muharebeye katılmıştı.

Bunların birçoğu, geneli insanlardan—o insanları oldukça kolay bir şekilde öldürmüştü—ve tek tük ejderhalardan oluşan birliklerle gerçekleştirilen ani çarpışmalar şeklinde olmuştu. O da Izzy gibi, daha fazlası için hazırды. İsmi kazanabilmek için hazırды. Mavi Éibhear olmaktan zevk alıyor olsa da, çok daha kıymetli bir isim edinebilmek için hazırды. Belki Cömert Éibhear. Ya da Güçlü Éibhear.

Éibhear'ın büyük planları vardı ve bu planların hiçbirisi, savaşçı olduğunu zanneden küçük bir kıızı ihtiva etmiyordu. Yine de birliğindeki kumandanların onu savaşa göndermek istediklerine inanamıyordu. Kız henüz on yedisine basmıştı ve daha da önemlisi, Éibhear birlikteki erkeklerin—ve bazı kadınların—ona nasıl baktıklarını görmüştü. Orada yapayalnız, kendisine göz kulak olacak bir aile üyesi olmadan büyük bir tehlike içerisinde olurdu. Onunla ilgilenecek kimse olmadan. Ona sarılıp, saçlarını koklayıp boynundaki o enfes görünümlü yara izini yalamadan...

"Kahretsin!"

"Ne?" Izzy şimdi tam önünde duruyor, onun kendisini görmezden gelmesine müsaade etmiyordu; ne kadar uğraşırsa uğraşsın buna izin vermiyordu. Hiç kimsenin, bu kadar ağır bir şekilde morarmış bir göz ve yeni yeni iyileşmeye başlayan kırık bir burunla bu denli güzel görünmeye hakkı yoktu.

Éibhear'ın sadece, bu kızın onun yeğeni olduğunu hatırlaması gerekiyordu. Tam olarak böyleydi. Onun yeğeniydi!

Çekici, sıkı göğüslü, mükemmel kalçalara sahip yeğeni!

"Sorun nedir, Éibhear?"

"Hiçbir şey. Gitmem gerek."

"Ah, hadi ama." Izzy onun kolunu yakaladı. "Beni de yanında götür. Sessiz duracağıma ve saçlarını örmeyeceğime söz veriyorum."

"Hayır." Éibhear kolunu çekmeye çalıştı, fakat kız onu sıkıca kavramıştı. Aylar önce bir keresinde Izzy'nin kuyruğunu kavrayışını ara sıra, yalnız olduğu zamanlarda hissederdi. Bu onu gece yarısında—kan ter içerisinde—uyandıran hatıralardan biriydi.

"Lütfeeeeeeeeeeeeeeeeeeeeen!"

“Hayır!” Éibhear kolunu çekerek ondan kurtardı. “Git ve arkadaşlarınla oyna.”

Açık kahverengi gözler, o upuzun kirpiklerin arasından bir an ona baktı, dolgun dudakları kenarlarda hafifçe kıpırdanıyordu. “Ama ben seninle oynamayı tercih ederim.”

Éibhear homurdanarak, hızla onun yanından geçip gitti, rahat bir şekilde biçim değiştirebilmek ve uçuşa geçebilmek için hızla bir açık alana doğru koştu!

“O anladığın şeyi kastetmemiştim,” diye seslendi ardından. Izzy bunu söylerken gülüyor olmasaydı, Éibhear ona inanabilirdi.

Dagmar bir kez daha uyandı ve gerildi. Son birkaç saattir sürekli uykuya dalıp uyanıyordu. Her uyandığında kendini odada yalnız buluyordu ve vücudu hâlâ o öpücüğe tepki veriyordu. Gwenvael ona geri geldiği takdirde Dagmar onu, kendinden önceki diğer birçok kadının yaptığı gibi yatağa atacağını biliyordu. Fakat ejderha henüz geri gelmemişti.

Hayır, muhtemelen o bir başkasını bulmuştu. Kalçaları daha geniş ve yüzü ondan çok daha güzel birini. Ancak herhalde bu, her ikisi için de en iyisiydi.

Dagmar sağ elini hareket ettirdi, Gwenvael’in tozluğunu ovuşturduğundan beri maruz kaldığı o yakıcı acının gelmesini bekliyordu. Fakat elinde herhangi bir sızı yoktu. Fakat elini pek rahat bir şekilde hareket de ettiremiyordu. Dagmar gözlerini kırıştırdı, daha iyi görebilmek için elini yüzüne yaklaştırdı. Eli bir kez daha düzgün bir şekilde sarılmıştı ve bandajın alt tarafında yeni sürülmüş merhemi hissedebiliyordu.

Dagmar gözlerini kısarak odada etrafına baktı ve Gwenvael’in odadaki tek sandalyede oturarak, pencereden dışarıyı seyretmekte olduğunu fark etti.

“Gwenvael?”

“Benim. Güvendesin.”

“Sen... her şey... ben sadece...”

"Uyu, Dagmar. Her iki güneş de doğduğunda seni uyandırırım. O vakte kadar," bir bulanıklık halinde gördüğü Gwenvael ona bakmak için başını çevirdi "sen uyu."

Gwenvael'in sesindeki bir şeyler, Dagmar'ın daha önce işitmediği bir ciddiyet ifadesi, başını sallayıp ejderhadan uzaklaşmak için yan tarafa dönmesine sebep oldu.

"İyi geceler, Dagmar."

"İyi geceler," diye fısıldadı Dagmar.

Gwenvael bir başkasıyla birlikte mi olmuştu? Dagmar'ın iç güdülerini ona böyle bir şey olmadığını söylüyordu, fakat yanılıyor ve umutlarını gerçeğe dönüştürmeye çalışıyor olabilirdi. Böyle bir şey yapmış olsa bile onu suçlar mıydı?

Kimi kandırıyordu ki? Elbette suçlardı!

Lanet olsun. Ona da cerahatli ayaklarına da lanet olsun!

Bardaki kızlardan birkaçı, kendisi istediği takdirde geceyi geçirebileceği sıcak ve *samimi* bir yatak bulabileceği konusunu iyice açıklığa kavuşturmuşlardı. Ancak bilinmeyen bir sebepten ötürü Gwenvael bu tekliflerin her birini geri çevirmiş ve Yalancı'ya geri dönmüştü. Sadece kendi işine geldiği zamanlarda ona yalan söylediği için bir yalancı değildi o. Gerçekte olmadığı biri gibi görünmeye çalıştığı için bir yalancıydı.

Soğuk? Dünyanın geri kalanının ona ne şekilde inanmasını isterse istesin, o kadın soğuk biri değildi. Dagmar Reinholdt sınırları olan biriydi. Her an infilak etmeyi bekleyen sessiz bir yarıdağdı.

Peki, bu durum onu neden bu kadar ilgilendiriyordu?

Çünkü Dagmar'ın ona verdiği tepki onu rahatsız etmişti.

O öpücük ve zincirli zırhının üzerinden okşadığı tozluklarının arasındaki kısa süre boyunca neredeyse, daha evvel tecrübe etmediği türden bir orgazm yaşayacaktı.

Şimdi bile hâlâ ona dokunduğunu hissedebiliyordu. Ve Dagmar'ın ona doğrudan temasının sebep olabileceği şeyler

zihninde hiç sona ermeyecekmiş gibi görünen uğultulara sebep oluyordu.

Ve bunu yapan sadece onun eliydi, dostum. Bir de onun o güzel organının sana yapabileceklerini düşün.

Artık zihninin sesini kesmesi gerekiyordu. Bu konu hakkında düşünmeye başladığı takdirde, hapı yutarlardı. Her ikisi de.

Gwenvael odanın karşı tarafında yatan Dagmar'ın uyuyan bedenine öfkeyle baktı. *Yüce Tanrılar, ben başımı nasıl bir belaya soktum böyle?*

BÖLÜM 11

Gwenvael, bir elbise dükkânında olmalarının onun için hiçbir anlam ifade etmediğini biliyordu. Yaklaşık bir saat kadar uyumuş olmasına karşın, durum onun için yeterince açık ve netti. Neticede bu *Dagmar*'dı. Babası savaş baltasını kaldırıp başına dayamadığı müddetçe, kendi isteğiyle bir elbise dükkânına gittiğini hayal edemiyordu.

Ve işte Gwenvael buradaydı, sabahın erken saatlerinde bir elbise dükkânında geziniyordu.

Oldukça hoş ayrıntıları olan pembe bir elbiseyi aldı ve daha iyi görebilmesi için *Dagmar*'a doğru kaldırdı. O an *Dagmar*'ın yüzündeki dehşet ifadesi paha biçilmezdi.

"Şaka yapıyor olmalısın."

Öyle yapıyordu. Abartılı elbiseler ona kendini rahatsız hissettirmekten başka bir işe yaramazdı. Ve Gwenvael'in bu kadar çekici bulduğu şey de onun bu rahat tavrıydı.

Gwenvael elbiseyi yerine koyup etrafa bakınmaya devam ederken, "Sabah gönderdiğin o not da neydi öyle?" diye sordu ona.

"Babama gönderdim."

"Bunun akıllıca bir şey olduğundan emin misin?"

"Eğer benden yakın zamanda haber alamazsa, beni aramaya gelir. Henüz *Gestur*'a varmadığımı ama güvende olduğumu ona bildirmek en iyisi. Bir başka alternatif de, kesik başının büyüleyici bir şekilde babamın kalesinin kapılarında asılmasıydı tabii."

Gwenvael onun yüzüne bakmak için başını çevirdi. "Neden buradayız?"

Dagmar ona cevap vermedi, fakat arka taraftan çıkıp gelen mağaza görevlisi kıza bakarak gülümsedi.

"Leydi *Dagmar*!"

"Merhaba Saamik."

Mağaza görevlisi Gwenvael'i şaşırtan bir şekilde Dagmar'ı sanki karşısındaki uzun süre önce kaybettiği kuzeniymiş gibi kucakladı.

"İyi görünüyorsun," dedi Dagmar ona.

"Teşekkürler."

"Mutlu musun?"

"Çok mutluyum, Leydim." Kız, Dagmar'ın elini yakaladı. "Size bunun için nasıl teşekkür edeceğimi bilemiyorum. Şimdi küçük bir evim ve gün boyunca Geoff'a göz kulak olan bir de yardımcım var."

"Bunu duyduğuma çok sevindim." Dagmar kıza yaklaştı. "Biraz konuşabilir miyiz? Özel olarak?"

"Elbette. Bana sadece birkaç dakika verin."

Mağaza görevlisi aceleyle yanlarından ayrıldı ve Dagmar, Gwenvael'e bakarak sırttı.

Gwenvael ona yaklaştığında "Bir mağaza görevlisi mi?" diye mırıldandı. "İstihbaratları bir mağaza görevlisinden mi ediniyorsun?"

"Çok önemli adamların eşleri ya da aile üyeleri her gün buraya geliyor. Ve her gün saatlerini buradaki yeni elbiseler içine sığmaya çalışmakla geçiriyorlar." Dagmar gülümsedi. "Kadınlar, erkeklerin bildiklerini düşündüklerinden çok daha fazlasını bilirler, Lord Gwenvael. Ve onların hizmetçileri, *her şeyi* bilirler."

Dagmar çayından bir yudum aldı ve Saamik'i dikkatle dinlemeye koyuldu.

Saamik, Reinholdt topraklarında büyümüştü. Onun anne ve babası, onların anne ve babaları, hatta onların da anne ve babaları aynı küçük toprak parçasında dünyaya gelmiş ve buralarda yetişmişlerdi. Saamik de, gelecekteki kocasının kendisi için seçmiş olduğu aynı türden bir hayatı yaşayacaktı. Dagmar, Saamik'e bir elbise mağazasında çıraklık işi teklifiyle geldiğinde, Saamik ona daha fazla soru sormadı. Bu bağış için ondan hiçbir vaatte bulunmasını istemedi. Bunun yerine sadece kendi aralarında, birbirlerine bazı mektuplar gönderdiler. Saamik, Dagmar'ın dedikodudan

ne kadar hoşlandığını biliyordu ve Dagmar da onu, geride bırakmış olduğu ailesi ve arkadaşları hakkında bilgilendiriyordu.

Her şey şimdiye dek oldukça iyi bir şekilde işlemiştir, ancak Dagmar bazı özel sorular sormak istemiş ve bunu, diğerleri tarafından okunabilecek bir mektup vasıtasıyla yapma konusunda kendini biraz rahatsız hissetmişti.

"Haklıydınız, Leydim." Saamik kendi çayının içine biraz süt kattı. "Lord Jökull'un orduları genişliyor. Batı'daki en az üç savaş beyiyle arasında ateşkes imzaladı."

"Ateşkes mi? İttifak değil mi?"

"Hayır. Onlardan birlik almayacak, ama aynı zamanda onlarla savaşmayacak da."

"Birliklerini nereden ediniyor?"

"Onları kiralıyor. Anladığım kadarıyla, birlikleri gemilerle taşıyor."

Dagmar bu kez, haklı olduğu için mutluluk duyamadı. "Anlıyorum."

"Lord Tryggvi," genç Saamik—bir kez daha—Gwenvael'e bakarak açıkladı, "o, bu toprakların başkanıdır." Saamik derin bir soluk verdi ve bakışlarını Dagmar'a odakladı. "Kız kardeşi onun tüm bu olup bitenler karşısında pek memnun olmadığını söylüyor."

"Reinholdt'la ittifak kurma fikrine açık mı?"

"Bir ihtimal. Bunu anlamak çok zor. Gördüğüm kadarıyla pek cana yakın biri değil."

"Onlardan kim cana yakın ki?" Dagmar kurabiyelere doğru uzandı, fakat eli o küçük sehpanın üzerindeki boşlukla karşılaştı. Şaşkın bir ifadeyle, ejderhaya baktı. "Bütün bir tabağı almak zorunda mıydın?"

"Onları istiyordum."

"Çocuk musun sen?"

Saamik ayağa kalktı. "Bende daha çok var, Leydim." Kızın sıcaık gülümsemesi Dagmar'ı sinirlendirmekten başka bir işe yaramıyordu, bu yüzden Saamik ona teneke kutuyu uzattığında, aldığı birkaç kurabiyeyi hak ettiğini hissetti.

“Başka şeyler de var...” Saamik tekrar yerine oturdu. “Ama bu sadece bir söylenti. Bu söylentinin aslı olup olmadığını bilemiyorum.”

“Genelde söylentilerin gerçek payı pek azdır, Saamik. Bunu bana söylesen iyi olur.”

Saamik öne doğru eğildi, rahatsızmış gibi görünüyordu. “Şey diyorlar... şey... onun ejderhalarla bir ateşkes içinde olduğunu söylüyorlar.”

Bunun üzerine Dagmar öfkeyle homurdandı. Saamik’e inanmadığından değildi, fakat kendi ejderhası bu sözler üzerine o kadar korkmuştu ki, yediği kurabiye parmakları arasından uçarak, alnından sekti.

“Biliyorum, biliyorum,” diye devam etti Saamik. “Bu kulağa oldukça anlamsız geliyor. Yani, onlar birer hayvan, öyle değil mi?”

Dagmar, “Evet,” diyerek onun sözlerine canı gönülden katıldı. “Evet, öyleler.”

“Onlarla nasıl iletişim kurabiliyor ki? Onlar okuyup yazamazlar. Ve ben ejderhaların, bizim sözcüklerimizi tıpkı bir köpeğin anladığı gibi algıladıklarını duymuştum.”

“Söylediklerinin hepsi çok doğru. Eminim onlardan birini emirlerine uymaları için eğitebilirim. Fakat onların zekâları benim Canute’m kadar parlak sayılmaz. Beyinleri oldukça yavaştır. Bu yüzden, Jökull amcam gibi birinin onları yola getirmesi oldukça muhtemel.”

“Ne yazık ki, sanırım haklısınız, Leydim.”

Mağazadan gelen hafif bir çan sesi Saamik’i yerinden zıplattı. “Hemen dönerim. Gelenin kim olduğuna bakayım.”

“Elbette.” Dagmar parmaklarıyla masanın üzerinde tempo tutmaya başladı. Tüm bunlar düşündüğünden çok daha kötüydü. Çok daha kötü. Saamik, Dagmar için güzel bir başlangıç noktası sağlamıştı, fakat şimdi Birader Ragnar’ın ona yardımcı olacak gerçek bilgeliğine ihtiyacı vardı.

“Yavaş beyin mi?”

“Şey,” diye cevap verdi Dagmar kayıtsızca “ikimiz de bunun gerçek olduğunu biliyoruz, öyle değil mi?”

Gwenvael sandalyesinden o kadar hızlı bir şekilde kalktı ki, Dagmar'ın o an için yapabildiği tek şey şaşkınlıkla çığlık atmak ve ejderha onu sandalyesinden kaldırmadan önce ona karşı koymaya çalışmak oldu.

"Bizleri birer köpek gibi eğitmek, ha?"

Dagmar, sadece vakit kaybı gibi görünse de ejderhanın onu kavrayan ellerine vurdu, fakat bu parmaklar kollarının altını kavradığında boğazından boğuk bir kıkırdama sesi çıktı ve onunla mücadele etmeye başladı. Bu pek de hoş bir durum değildi.

Gwenvael ellerini Dagmar'ın her yanında gezdirerek "Bekle bir dakika. Yoksa bir zaafınızı mı bulduk, Leydim?" diye alay etti onunla.

"Hayır, bulamadın!"

"Sanırım buldum." Parmakları Dagmar'ın kollarının altında geziniyor, onu tıpkı bir çocuk gibi çığlıklara boğuyordu. Fakat Dagmar küçük bir çocukken bile çığlık atmazdı. Ya da kahkahalarla gülmezdi. Ya da kıkırdamazdı. Arada sırada kısık sesle gülerdi, fakat en iyi gününde bile elinden ancak bu kadarı gelirdi.

Gwenvael'in o an için oldukça eğleniyormuş gibi görünmesinin, parmaklarıyla aynı eyleme devam ederken Dagmar'ı tıpkı bir kedi yavrusu gibi etrafında döndürmesinin ona hiçbir faydası olmadı.

Gwenvael birden durdu ve ona emretti, "Özür dile."

"Asla."

Gwenvael tekrar başladı, onu etrafında hızla döndürüyordu. Her ikisi de kahkahalarla gülüyorlardı, Dagmar çaresiz bir şekilde ejderhanın ellerini kendinden uzaklaştırmaya çalışıyordu ki, tam bu sırada Saamik'in kapının yanında dikilmekte olduğunu gördü. Gwenvael kendisini ayaklarının küt diye yere çarpmasına neden olacak bir şekilde yere indirdiğinde Dagmar, Gwenvael'in de kızı görmüş olduğunu anladı.

Saamik gülümsemesini gizleme gereği bile duymadan "Daha sonra gelebilirim, Leydim," dedi.

"Hayır, hayır. Aptallık etme."

"Aslına bakarsan," diye araya girdi Gwenvael. "Beş dakika daha... ah!"

Ejderha Kraliçe'nin Kocası, Eski Nizam Ordusu'nun En Yüksek Rütbeli Ejderha Savaşçısı, Ejderha Kraliçe'nin Ordularının En Yüksek Rütbeli Kumandanı ve Ejderha Kraliçe'nin Asil Veletlerine Dört Bir Yandan Hadlerini Bildiren Kudretli Bercelak, kanlarla kaplı savaş alanının yakınına iniş yaptı. En küçük oğlu Éibhear da ona eşlik etmişti ve saatlerdir çenesini kapatmamıştı.

Bercelak tüm evlatlarını severdi. Onları gerçekten severdi. Fakat her birinin, en iyi gününde bile onu küplere bindirecek kişilik özellikleri vardı. Bu, onun en iyi günlerinden biri değildi. Hem de hiç değildi. Kraliçesinin ayak işlerine bakıyordu, aşk onun için yeni bir şey değildi ve normalde bunu pek umursamazdı.

Ancak bu iş onu diğerlerinden daha çok sinirlendirmişti, çünkü bunun fazlasıyla tehlikeli bir hamle olduğunu biliyordu. Fakat o bunu dinler miydi? Elbette dinlemezdi. Bunun yerine, o aptal evlatlarının emirlerini dinlemişti. *Kendi* aptal evlatlarının.

Fakat Cadwaladrları bu işe dâhil etmek aptalca bir durumdu. Bercelak kendi akrabalarını her zaman başvurulacak son çare olarak görürdü.

Eğer herhangi biri, bir şehri tümüyle yıkıp yerle bir etmek, ardından da kuzenlerinden birinin "Ahhh... Aslında bunların hiç birini yapmak istememiştım, öyle değil mi?" şeklindeki bir ifadesini işitmek istiyorsa, Cadwaladrları o zaman çağırabilirdi işte.

Esasen Rhiannon ondan, tüm akrabalarına bir çağrı yapmasını istemişti ve aslında bu korkunç bir eylemdi, çünkü Bercelak onların geleceğinden bir nebze olsun şüphe duymuyordu. Bunun yerine ona, çok daha mantık sahibi kız kardeşi ve erkek kardeşini teminat olarak göstermişti. Onlar aylardır, çocukları ve Cadwaladr ailesinden birkaç kişiyle birlikte Batı'da çarpışmaktaydılar. Bu kadarı, bir insan kraliçeyi ve oğlunun döllerini korumak için fazlasıyla yeterli olurdu.

"Anlamıyorum," diye saçmaladı en küçük oğlu. "Beni gerçek savaşlara göndermezsen, nasıl çok büyük bir savaşçı olabilirim?"

"Oraya eninde sonunda gideceksin. Sadece bu konuda sızlanmayı kes."

“Sızlanmıyorum. Bu son derece dürüstçe sorulmuş bir soru. Sen beni geri bırakıyorsun.”

“Böyle mi düşünüyorsun?”

“Bu doğru, öyle değil mi? Fearghus, Briec, *hatta* Gwenvael bile doksanına basmadan çok önce savaşa gönderilmişti. Ama ben burada durmuş ayak işlerine bakıyorum ve sanki yumurta-
dan yeni çıkmışım gibi muamele görüyorum.”

Éibhear kendisine söylenenleri pek anlamamıştı, öyle değil mi? Kendini çok daha üçkâğıtçı olan ağabeyleriyle kıyaslayamazdı. Éibhear, onların aksine, meselelerle *ilgilendir*di. Sadece kendisiyle ilgili meselelerle değil—ki bu, ejderhaların birçoğunun çoktan kabul görmüş, bencil bir tutumuydu—herkesle ilgili olan meselelerle *ilgilendir*di. İnsanların güvende ve mutlu olup olmadıklarıyla *ilgilendir*di. *Ejderhaların* mutlu olup olmadıklarıyla! Ejderhalar ne zaman mutlu olurlardı? En azından o mantıksız insan algısına göre; ayrıca neden onların mutlu olup olmadıklarıyla *ilgilenmeliydi* ki?

“Ben diğerlerine tanıdığın şansını bana tanıtmıyor olmanın çok adaletsiz bir durum olduğunu düşünüyorum. Onları bu kadar özel kılan şey nedir?”

Bercelak oğluna doğru dönerken, ardındaki havanın hareketlendiğini ve titreştiğini hissetti. İçgüdüleri ve babasının o zamanlar “eğitim” olarak algıladığı duygularıyla hareket ederek, Éibhear’ın biraz evvel durduğu noktaya bir ejderha palası—bir insanın savaşta kullandığı mızrak boyutunda ve orta yaşlı bir ağaç gövdesi kalınlığında—düşerken, oğlunu yan tarafa itti.

Oğlunun gümüş rengi gözleri bir anda irileşti ve bakışları, o devasa palanın kendi pençe izleriyle buluştuğu nokta üzerinde kilitlenip kaldı.

Bercelak öfkeli bir şekilde, “Ve işte bu, oğlum, seninle ağabeylerin arasındaki fark,” dedi. Oğlu için duyduğu korku, onun sert bir ifadeyle konuşmasına sebep oluyordu. “Onlar bu palanın gelişini önceden algılayabilirlerdi.”

Pala topraktan çekilip çıkarılırken oğlu, Bercelak’ın sözlerinin doğruluğu karşısında bir an ürperdi.

Yok Edici Ghleanna, Bercelak'a bakarak sırtıttı. "Çok yazık, kardeşim. Görünüşe göre oğlunu pek iyi eğitememişsin. Babam bunu görseydi büyük bir hayal kırıklığına uğrardı, Kara Bercelak."

"Bu düşünce geceleri uykumu kaçırıyordu zaten," diye cevap verdi Bercelak.

"Aaaah. Benim küçük kardeşim hâlâ yumurtadan ilk çıktığı günlerde olduğu kadar alımlı." Ghleanna palasını tekrar sırtına bağlı olan kınına soktu ve kendini Bercelak'ın kollarına attı. "Seni yaşlı piç kurusu. Hiç değişmiyorsun."

"Sen de öyle." Bercelak, sevgili kız kardeşini kısaca, fakat sağlam bir şekilde kucakladı, sonra da onu kendisinden bir kol mesafesi ötede tutarak, hemen önlerinde uzanan kanlarla kaplı savaş alanını işaret etti. "Tüm bunlar senin eserin mi?"

"Hepsi benim değil." Ghleanna döndü ve gülümsedi. "Küçük Éibhear?" diye sordu yüzünde kocaman bir gülümsemeyle.

"Öyleydim." İkili kucaklaştı. "Şimdi çok daha büyüğüm."

"Öylesin." Ghleanna'nın kolu Éibhear'ın omzundayken ve kuyruğu şefkatle onun başını okşarken "Pekâlâ, kardeşim, seni batıya getiren şey nedir? Ve sakın gerçek düşünceni saklamaya kalkma, bundan ne kadar nefret ettiğimi bilirsin," diye sordu.

"Bu oldukça uzun bir hikâye ve ben yorgunum. İçine girebileceğimiz bir mağara..."

"Çadırlar. Bizler insan savaşçıların arasında yaşıyoruz."

Bercelak'ın kafası omuzlarının üzerine doğru düştü ve derin bir iç geçirdi. "İnsanlar gibi yaşıyorsunuz... yine mi?"

"Bunun bizi ne kadar eğlendirdiğini biliyorsun. Fakat burada yemek, sıcak bir yer ve sana yardım edecek ailen var, kardeşim. Sahi, bir ejderha daha fazla ne isteyebilir ki?"

"Kahrolası bir mağara."

"Homurdan, homurdan. Hırla, hırla." Ghleanna en son savaş alanına doğru ilerlerken kardeşine işaret etti, kuvvetli kolu hâlâ Éibhear'a dolanmış vaziyettedir. "Gelin, Lord Öfkeli."

Bercelak fısıltıyla bir şeyler söylendi ve kampa doğru gitmekte olan kız kardeşini takip etti. Birkaç metre ilerledikten sonra baba ve oğul insan formuna dönüştü ve yanlarında getirmiş oldukları kıyafetleri giydiler. Ghleanna palasını ve kınını yere, birkaç

sıra ejderha silahının hemen yanına attı. Bir sırada asılmakta olan giysileri aldı, insan formuna dönüştü ve giyindi.

Birlikte kampa girdiler ve Bercelak o anda, altı oğlundan biriyle güreşen ağabeyi Addolgar'ı gördü. Addolgar'ın yedi kızından biri babasını yere indirmeye çalışıyordu ve Bercelak'ın görebildiği kadarıyla oldukça kötü bir iş çıkartıyordu. Cadwaladrların birçoğu gibi onun ailesi de, kaç tane çocuğa sahip olmaları gerektiğini hiçbir zaman anlayamamışlardı. Addolgar'ın on üç tane, Ghleanna'nın sekiz tane ve kız kardeşi Maelona'nın da tam on sekiz tane çocuğu vardı. Ve Bercelak'ın kendisi de, Rhiannon'un annesinin "Shalin'in döl çöplüğü" olarak andığı, on beş kişilik bir aileden geliyordu.

Kardeşleri altı çocuk sahibi Bercelak'a sık sık acırdı. Ancak bu durum, kendisi ve Rhiannon'un bilinçli bir tercihiydi. Ve eğer ailesi altı tane taht adayının nasıl bir bela olduğunu bilselerdi, ona başka sebeplerle acırlardı.

"Hey, Addolgar!" Ghleanna ateşin yanında durdu ve nar gibi kızarmış bir tavuğu kaptı. "Bak kim gelmiş." Elindeki kuşu bütün halde Éibhear'a attı.

"Ah, teşekkürler. Açlıktan ölüyordum."

"Anlamıştım. Karnının gurultusunu buradan işitebiliyordum. Sanki dağlar yerinden oynuyormuş gibi bir sestti."

Addolgar oğlunu toz toprağın içine devirdi ve Bercelak'a doğru ilerledi. "Selam, kardeşim!" Kardeşler el sıkıştılar ve Addolgar gülümsedi. Bercelak ise ona ters ters bakmamakla yetindi; bunu her zaman tebessüm etmekle eşdeğer tutardı.

Addolgar omzunun üzerinden bakarak, "Bitti mi?" diye sordu.

"Ah!" Genç dişi ejderha babasını serbest bıraktı ve yere düştü. İnsan formu pek büyük değildi ve Bercelak bu durumun onu hayal kırıklığına uğrattığını düşünüyordu. "Henüz bitmemişti!" Kız öfkeyle çekip gitti ve Addolgar güldü.

"Bu kız tıpkı annesi gibi." Addolgar kardeşine baktı. "Söyle bakalım, seni buraya getiren şey nedir, Kraliçe'nin Kocası?"

"Benim aptal oğlum ve onun insan eşi."

Addolgar kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu. "Bu kusura sahip iki çocuğun yok mu senin?"

Kardeşlerinin kakhahaları kampı ınlatırken Bercelak onlara öfkeyle dişlerini gösterdi.

Gwenvael, sapmış oldukları patikaya bakarak "şimdi nereye gidiyoruz?" diye sordu.

"Büyük Kütüphane'ye." Dagmar terzi dkknının kapısını ardından kapattı. "Bulmam gereken biri var."

"Kim?"

"Bir arkadaş."

"Bu arkadaşın bir ismi var mı?"

"Neden olmasın?"

"Bana söylemek gibi bir niyetin var mı?"

"Bunu neden öğrenme gereği duyuyorsun?"

"Neden ğrenme gereği *duymayayım*?"

Dagmar, onu ve kendisini durdurmak için ellerini kaldırdı. "Akıl ve mantık aşkına, bunu bütün bir gün boyunca yapabiliriz."

Çok doğruydu. Gwenvael, Dagmar'ın güçsüz, ufacık gözleri kanayana dek ona sorular sorabilirdi.

"Ama biz kalkmış, burada vakit kaybediyoruz. Daha ziyaret etmem gereken büyük bir kütüphane var ve senin de kıymetli Kraliene geri dnmen gerekiyor."

"Doğru, ama senin hâlâ bana sağlaman gereken bazı istihbaratlar var."

"O istihbaratları burada işimiz biter bitmez, beni Gestur'a götürdüğünde alacaksın." Dagmar etekliğini hafifçe kaldırdı ve yürüyüp gitti, gururu âdeta bir pelerin gibi etrafına sarılmıştı.

Gwenvael, Dagmar'ın kendisini işitemeyeceğini düşünerek "Züppe inek," diye mırıldandı.

Dagmar topukları üzerinde dönerek ona işaret parmağıyla hareket çekip tekrar arkasını döndüğünde Gwenvael, onun işitme duyusunun gözlerinin eksiğini tamamladığının farkına vardı. Dagmar tkezlemeden ilerledi ve Gwenvael henüz farkında bile varamadan patikada kayboldu.

"Ve çok da aksisin," diye seslendi arkasından.

BÖLÜM 12

Spikenhammer'ın Büyük Kütüphanesi, Dagmar'ın hayallerinin çok ötesindeydi. Mermer sütunları ve zemini, sıra sıra zarif bir biçimde yapılmış zeminden tavana dek uzanan kitap rafları. Rafların neredeyse tümü Kuzey Elleri, Güney Elleri ve Batı'dan getirilmiş ciltli, büyük kitaplarla doluydu. Büyük ve değişken tabiatlı bir deniz onları ayırdığı için, Doğu bu raflarda çok daha seyrek bir şekilde temsil edilmişti.

"İyi misin?"

"Burası inanılmaz, değil mi?" diye iç geçirdi Dagmar.

Gwenvael omuz silkti. "Bunlar sadece kitap."

"Sadece kitap değil, seni salak. Bunlar bilgi."

"Her gün kullanabileceğin türden bilgi değil. Bu tür bilgiyi insanlarla konuşarak elde edersin. Onlarla meyhanelerde ve pazarlarda çene çalarak elde edersin."

"Kasıtlı olarak mı bana aykırı konuşuyorsun?"

"Aykırı konuştuğumu bilmiyordum. Ben burada tartıştığımızı sanıyordum."

"Pek öyle olmuyor." Dagmar ondan uzaklaştı, parmakları, üzerlerinde vakitlerini bunları inceleyerek geçirmek isteyenler için açık bırakılmış devasa kitaplar olan büyük mermer masaların üzerinde kayıp gidiyordu. "Eğer bir erkek olarak dünyaya gelmiş olsaydım; hayalimdeki yaşam bu olurdu. Her gün, her gece, kitaplardan başka hiçbir şey olmadan yaşamak."

Gwenvael başını iki yana salladı. "Sen çok kötü bir yalancısın."

Kendini hakarete uğramış hisseden Dagmar, bir an onunla yüzleşmek için döndü. "Affedersin?"

"Buraya kapatılmış vaziyette mutlu olacağına inanmamı mı istiyorsun? Yani, bütün bu sessiz, sıkıcı kütüphane rahipleri ve

onların keder yeminleriyle birlikte mi? Sevgili Leydi Dagmar, ikimiz de biliyoruz ki, bu sana göre bir hayat *değil*."

"Gerçekten mi? Peki, bana göre olan nedir?"

Gwenvael ona doğru bir adım attı ve aralarında ancak birkaç santimlik bir mesafe kaldı. "Kumpaslar kurmak, planlar yapmak, müzakerelerde bulunmak ve sıkça yalan söylemek."

Dagmar onunla tartışmak üzere ağzını açtı, fakat Gwenvael elini kaldırarak onu durdurdu. "Ben şu yengenin söylediği türden yalanlardan söz etmiyorum. O kadın yakın zamanda ırzına geçilmiş kıcına gelip çarpsalar bile gerçekleri öğrenemez." Dagmar güldü, fakat rahiplerden biri ona sert bir uyarı bakışı attıktan sonra hemen sustu. "Ben, ihtiyacın olan şeye ulaşabilmek için hakikatleri ve olayları başarılı bir şekilde kontrol edebilmek yeteneğinden söz ediyorum. Ve bu, sevgili Bayan Akıt, bir kabiliyettir."

"Daha önce hiç bu kadar güzel bir şekilde hakarete uğramadığımı söylemek zorundayım."

Gwenvael'in gözlerinin içi güldü. "İşte bu da *benim* kabiliyetim."

Artık ikisi birlikte gülüyorlar, rahiplerin kötü bakışlarını görmezden geliyorlardı. Nihayet yaşlı rahiplerden biri hızla yanlarına kadar geldi ve elinin iç kısmıyla hızla mermer masaya vurarak her ikisini de şaşırttı.

Gwenvael, "Belki de," diyerek neşeli bir ifadeyle karşısındaki rahibe açıklama yapmaya girişti, "bu kadar gergin olmazdın, Biraader, şayet kendine birlikte olabileceğin iyi bir..."

Gwenvael henüz cümlesini tamamlayamadan Dagmar onun ayağına bastı ve rahibi başıyla selamladı. "Çok üzgünüm, Biraader. Sessiz olacağız."

Rahip hafifçe burnunu çekerek hızla oradan ayrıldı ve Dagmar kaldırdığı ayağını ovuşturmakta olan Gwenvael'i izledi. Bu kadar devasa bir adam için hayli tuhaf bir pozisyondu bu, fakat her nasılsa ona yakışmıştı.

"İhtiyacım olan şeyi alana kadar bizi buradan kovdurmasan nasıl olur?"

"Neye ihtiyacın var?" Gwenvael ayağını tekrar yere bıraktı. "Bana bir şeyler söylemen gerekirdi."

“Ne hakkında bir şeyler söylemeliydim?”

Gwenvael cevaben Dagmar’ın elini yakalayarak onu rafların olduğu yere doğru çekti. “Nereye gidiyoruz?” diye sordu Dagmar. “Şu anda herhangi bir kitaba ihtiyacım yok.”

Gwenvael, “Benim de yok,” diye homurdandı ve onu kendine doğru döndürerek sırtını bir köşeye dayadı.

Dagmar’ın elleri bir an havaya kalktı ve Gwenvael’in omuzları üstünde birleşti. “Sen ne yaptığını sanıyorsun?”

“İhtiyacın olan şeyi almana yardım ediyorum.” Gwenvael onun ellerini sıkıca kavradı ve kollarını arkasına bağladı. Onu ayakucalarının üzerinde durmaya zorladı, şimdi Dagmar’ın göğsü biraz daha yükselmiş ve ona dayanmıştı. “Ve dün geceki o kahrolası öpücüğü aslında rüyamda görüp görmediğimden emin olacağım.”

Gwenvael’in dudakları onunkilerin üzerine kapanmadan önce Dagmar soluk soluğa “Ama burası bir kütüphane!” demeyi başarabildi ve birden, o anda nerede olduğunu hiç de umursamadığını fark etti. Bu tatlı dudaklar onunkileri ayrılmaya zorlarken, dili kayarak içeri girmeye çalışırken hiçbir şey umurunda olmazdı.

Dagmar derin bir şekilde iç geçirdi, Gwenvael’in dili onu usulca okşuyor, âdeta alay ediyordu. Daha önce hiç bu kadar hoş ve sebatkâr bir öpüşme deneyimlememişti. En azından onu bu kadar muhtaç bırakacak birer öpücük olmamıştı öncekiler.

Gwenvael dudaklarını onunkilerden ayırdı ve Dagmar, kendi dilinin de neredeyse onunkini takip etmekte olduğunu fark etti.

“Hayır. Rüya değildi.”

Yüce akıl ve mantık... kalbi şiddetle çarpıyor. Benim yüzümden!

Gwenvael onun dudaklarına, çenesine ve boynuna ufak buseler kondurdu. Dagmar hafifçe inledi ve bedenini onunkine yasladı.

“Seni doğruca buraya getirmeliydim, Leydi Dagmar,” diye fısıldadı ona, nefesi âdeta kulağına temas eden ipek gibiydi. “Tüm bu kıymetli kitapların ve sıkıcı rahiplerin arasına. Tatmin olurken seni işitecekler,” diye alay etti onunla, “ve benim yerimde kendilerinin olmasını dileyecekler.”

Dagmar dudağını ısırdı ve o anda ona kendisini yere yatırması için müsaade etmeyi düşündü. Ya da kitap raflarının arasında, simyayla ya da diğer ilimlerle alakalı kitaplar etraflarında

sarsılırken ve Gwenvael içine girip çıkarken, üstelik o görkemli, devasa şeyiyle...

"Ne yaptığınızı sanıyorsunuz böyle?"

Bir baston Gwenvael'in sırtına sertçe vurulurken, Dagmar korkuyla sığırdı.

"Ah!"

"Onu derhal bırak, seni serseri!"

Gwenvael, Dagmar'a baktı. "Serseri mi?" diye fısıldadı ona ve Dagmar bakışlarını ondan kaçırmak zorunda kaldı.

Baston bir kez daha sırtına indi ve Gwenvael, Dagmar'ı serbest bıraktı. Ejderha rahibe doğru döndü ve Dagmar'ın daha önce bildiğine pek ihtimal vermediği mükemmel bir Kuzey ak-sarıyla konuştu. "Niçin bana vuruyorsun? Üzerime atılan oydu. Ona bir bak."

Rahip de öyle yaptı ve Dagmar bir an için gözlükleri ve gri elbisesini düzeltti, sonra da acele etmeden gözlerini rahibin yüzüne dikti. Dagmar'ın ifadesiyle bu, "köpek yavrusu" bakışlarıydı.

"Ah... Birader!" diye bağırdı, eliyle ağzını örterek titremeye başladı.

Yaşlı rahip bastonunu bir kez daha kaldırdı. "Sen!"

"Pekâlâ, gidiyorum, gidiyorum!" Birkaç rahip Gwenvael'i sıraların sonuna dek takip etti. Ejderha biraz sonra dönüp Dagmar'a baktı, çabucak göz kırptı ve kapıya doğru yönelerek gözden kayboldu.

Rahip kolunu Dagmar'ın sarsılan omuzlarına koydu. "Seni zavalh, küçük şey seni."

"Birader, o çok... çok... kuvvetliydi!"

"Biliyorum, hayatım. Onun gibi kaba insanlara karşı dik-katli olmalısın."

Rahip onu, sorularının yanıtlanacağını ümit ettiği ana kürsüye doğru götürürken Dagmar cesaretle "Olacağım, Birader," diye yanıt verdi. "O dehşet anını bir daha asla tecrübe etmek istemem."

Rahipler onu zorla devasa kapıdan çıkararak kütüphanenin basamaklarına doğru götürürken Gwenvael karşı koymadı.

Kapı suratına kapatılırken onlara "Sizi kendini beğenmiş piçlemeler!" diye bağırdı. Sonra da sırtıttı. "Ne piçlemeyim ama."

Gwenvael döndü ve herkesin dikkatinin kendi üzerinde olduğunu fark etti. O ana uygun düşen bir ifadeyle kaşlarını çatarak "Ne?" diye sordu ve kalabalık birden dağılıverdi.

Gwenvael tekrar sırtarak birkaç basamak indi ve etrafına bakındı. Fazla uzakta olmayan güzel görünümlü bir han gördü ve yola çıkmadan önce iyi bir yemek yiyebilmek için Dagmar'ı oraya götürmeyi düşündü.

Fakat asıl istediği şey bir oda kiralayıp günün geri kalan kısmı ve tüm gece boyunca Dagmar'ı içeride tutmaktır. Bu kadın hakkında dizlerinin bağıny böylesine kesiveren şey neydi?

Gwenvael, Dagmar'dan önce kendisine aynı etkiyi yapmış bir başka kadın daha tanımıştı ve bu kadın onun ilk deneyimi olmuştu. Yaşlı bir deniz ejderhası olan Catriona ona bir kadını tatmin etme konusundaki en önemli temel bilgileri vermişti. Fakat Gwenvael o zamanlar çok küçüktü. En fazla otuz yaşlarındaydı ve onun için sırada bekleyen birçok erkekten biri olduğunu biraz geç fark etmişti. Kadın, Gwenvael ona iyice bağlanana kadar beklemiş ve bir sabah geldiği denizlere geri dönerek ortadan kaybolmuştu. Gwenvael'in izini bir geneleve kadar süren ve onu orada dizlerine dek bira ve kadma batmış vaziyette bulan kişi, sevgili büyükbabası Ailean olmuştu. Ayrıca günün birinde sadece ve sadece onun için yaratılmış birini bulacağını ona söyleyen kişi de büyükbabası olmuştu...

Yüce Tanrılar, neyi vardı onun böyle? Henüz o küçük barbarı yatağa bile atmamıştı ve büyükbabasının onun sarhoş kıcına anlattığı aşk hikâyeleriyle ilgili özlem dolu anılarını hatırlıyordu.

Belli ki bu soğuk ve acımasız yerde aklını yitiriyordu. Dagmar onun aradığı kadın değildi ve asla da olamazdı. Onunla ancak bir gecelik bir ilişkisi olabilirdi ve başını fazla belaya sokmadan bunu yapabileceğinden emindi. Gwenvael onun bunu en az kendisi kadar istediğini biliyordu ve her ikisinin de bu olaydan alabileceği zevki inkâr etmenin hiçbir anlamı yoktu.

Bu gece ona sahip olurdu, ertesi gün onu değerli insanlara götürür ve elinde faydalı bilgilerle birlikte geri dönerdi. Evet, mükemmel bir plandı bu.

Gwenvael derin bir nefes aldı—insanlar fark etmeden önce aletini sakinleştirmeye çalışıyordu—ve gökyüzüne baktı. Gökyüzünde her zamanki gibi, tepedeki iki güneşin güzelliğini engelleyen o yere yakın bulutlar vardı, fakat Gwenvael daha koyu renkli bulutlar görmeyi ummuştı, çünkü hava her an bir fırtına kopacakmış gibi...

Gwenvael, küçük entrikacılar hakkında hayaller kurmak yerine etrafına daha çok dikkat etmesi gerektiğini biraz geç fark etti ve bir savaş baltası kafasına inmeden evvel, tam zamanında kenara çekilebildi.

Yrjan on dört yaşından beri Büyük Kütüphane’de çalışıyordu. Babası onun hiçbir zaman erkek kardeşlerinin yeteneklerine ya da kuvvetine sahip olamayacağını çok erken fark etmiş ve oğlunu Bilgi Tarikatı’na vererek, elinden geldiğince çabuk bir şekilde ondan kurtulmuştu. Bu tarikat, sadece Kuzey Elleri’nin kütüphanelerinin hizmetine sunulmuş tek tarikattı. Yrjan da tarikate katılma fikrine karşı çıkmamıştı. Esasen babasına karşı minnettardı.

Normalde burada, Büyük Kütüphane’de, kendi aile üyelerinin elindeyken her gün karşılaştığı şiddetten uzaktı, çünkü o her zaman kolay ve güçsüz bir hedef olmuştu. Tarikatındaki biraderlerinin, yani diğer kütüphanecilerin hepsi vakitlerini yeni bir şeyler öğrenmeye ya da diğerlerinin aradıkları kitapları bulmasına harcayan son derece sessiz, sakin ve bilgili adamlardı.

Fakat şimdi, şiddet onların sakin yaşantılarının içine dâhil olmuştu.

O korkunç savaşıyla birlikte kütüphanedeki rafların arasında kalan zavallı kadın. Onun gibiler, istedikleri her şeyi bu şekilde elde edebileceklerini düşünürlerdi ve çoğu kez elde ederlerdi. Fakat bu canavar, Yrjan’ın tarikatını hafife almıştı. Onlar, kendi kutsal kitapları arasında bu tür şeylerin gerçekleşmesine izin vermezlerdi!

Fakat artık bunun için yapılabilecek bir şey yoktu. Bunun yerine ondan, genç kadının şaşkın haldeki sinirlerini yatıştırması istenmişti. Zavallı şey. O hayvan karşısında oldukça sarsılmış gibi görünüyordu!

Bu kadın ufak tefek, sade biriydi ve tıpkı Yrjan ve tarikatı gibi, vaktinin büyük kısmını kitapların güvenliğinde geçirirdi. O da kütüphanedeki birçok tarikat üyesi biraderleri gibi küçük, yuvarlak gözlükler takıyordu ve gerçek bir bilge gibi sade giysiler giyiyordu. Yrjan o canavarın genç kadını, tıpkı küçük bir geyik ya da bir elk* gibi hedef aldığından emindi.

Yrjan genç kadına "Artık güvendesiniz, Leydim," dedi ve eline bir fincan sıcak çay verdi. "Eğer isterseniz şehir muhafızlarını çağırabilirim."

"Hayır. Lütfen çağırmayın. Buna gerek yok. Ben iyiyim."

Yrjan onu suçlamıyordu. Şehir muhafızları da onu hırpalayan savaşıdan daha iyi değildi, fakat tarikatının onlar üzerinde bir takım etkileri vardı. Ancak genç kadının tercihi buysa, bu konuda daha fazla ısrar etmeyecekti.

"Burada istediğiniz kadar kalabilirsiniz, Leydim ve..."

"Aslında Birader, buraya gelişimin bir nedeni var." Kadın, el sürülmemiş çay bardağını masanın üzerine koydu ve ona baktı. "Eğer mümkünse, yardımınıza ihtiyacım var."

"Şayet yetkim dâhilindeyse, elimden geleni yaparım."

"Ben Rahipler Tarikatı'nı arıyorum."

Yrjan kendinden emin bir ifadeyle gülümsedi. Birbirinden farklı Kuzey ve Güney Elleri rahip tarikatları, onun çeşitli uzmanlık alanları arasındaydı. "Aslında ben birçok tarikatı bilirim. Siz hangisini arıyorsunuz?"

"Harpçekici Tarikatı'nı"

"Ahh, evet. Çok iyi bir tarikattır. Özel bir odada onlara ait birçok kitap ve belge bulunur. Eminim sizin için izin alabilirim."

"Hayır, hayır, Birader. Benim doğrudan tarikatla irtibata geçmem gerek. Bana manastırlarının Spikenhammer yakınlarında

* Sığın, sığın geyiği, taçboynuzlu geyik ya da mus da denilen, Kuzey Avrasya ile Kuzey Amerika'da yaşayan, kürek boynuzlu, boynu sakallı, yarı sucu, iri bir geyik türü. (çev.)

olduğu söylendi ve sizden onların adresini alabileceğimi umuyordum."

Yrjan şaşkın bir ifadeyle gözlerini kırıştırdı ve sandalyesinde arkasına yaslandı.

"Bir sorun mu var?" diye sordu kadın.

"Leydim... Harpçekici Tarikatı artık yok."

Genç kadın düşünceli bir ifadeyle kaşlarını çatı. "Neden söz ediyorsunuz siz?"

"Tarikat yok edildi."

Kadının eli bir anda göğsüne gitti, gözlüklerinin ardındaki gözleri dehşetle açıldı. Aldığı bu haberle yıkılmış gibiydi. "Hayır! Bu mümkün değil!"

"Üzgünüm Leydim, ama bu doğru. Onlardan geriye kalan şeyler, elimizdeki kitaplar ve bazı sayfeler."

"Ya Birader Ragnar?"

Yrjan başını iki yana salladı. "Daha önce hiç Birader Ragnar diye birini işitmedim."

"İşitmiş olmalısın. O, tarikatın önderlerinden biridir."

"Yok edildikleri dönem onların lideri Birader Ölver'di, Leydim." Kadın ona o kadar endişe dolu bir ifadeyle baktı ki, Yrjan elini onun eldivenli parmaklarının üzerine koydu. "Belki de ismi yanlış almışsınızdır. Birçok savaş tanrısı temelli tarikat vardır ve eminim ..."

Kadının gözleri bir an onun üzerine odaklandı ve Yrjan, tarikata girmek üzere babasının evini terk ettiği günden bu yana duymamış olduğu türden bir korkuya kapıldı.

"Sizde onlara ait herhangi bir cüppe ya da giysi örneği var mı? Giymiş oldukları herhangi bir şey?"

"Hayır. Onların hepsinin yok edilmiş olduğunu sanıyoruz."

"Ne zaman?" diye gürledi kadın.

"Leydim?"

"Tarikat ne zaman yok edildi?"

Yrjan sarsılmış sinirlerini sakinleştirmek için derin bir soluk aldı. "Çalışmalarına göre, yaklaşık seksen altı, seksen yedi sene önce, kışın..."

Yrjan cümlesini bitiremeden, kadının ufacık yumruğu masanın üzerine indi ve birden yerinden fırlayıp kalkarken, sandalyesi mermer zemine düştü. Biraderlerin birçoğu okuma salonuna akın etti ve güçsüz kadın öfkeyle ve hızlı adımlarla önlerinden geçip giderken onu seyrettiler.

"Leydim, eminim bu işin..."

"Yalancı."

Kadın, "O yalancı piç kurusu!" diye feryat edene kadar Yrjan hakarete uğrayanın kendisi olduğunu sandı. Ve o andan itibaren kadının kendisinden söz etmediğini anlamıştı.

"Leydim, lütfen!"

Kadın çıkışa doğru ilerledi ve Biraderler onun yolunu kestiklerinde onlara, "Çekilin!" diye bağırdı.

Biraderler, karıncalar misali dört bir yana dağıldılar.

Yrjan, kadın hızlı adımlarla ana kapılardan dışarı çıkıp onları ardından çarparak kapatana dek onu takip etti.

Daha sonra titreyerek ve hızlı hızlı soluyarak okuma odasına geri döndü ve Biraderler ona kendi sıcak çayıyla yatıştırıcı şifalı bitkilerden vermek için koşuşturmaya başladılar.

Perhiz*. Bu çok güzel bir tercihti.

Dagmar, hızlı adımlarla Büyük Kütüphane'den çıktı. Üçüncü basamağa geldiğinde durup etrafına baktı. *Bu aptal nereye gitmişti böyle?*

Akıl ve mantık aşkına, gerçekten de çok öfkeliydi. Hayatı boyunca olmadığı kadar öfkeliydi. Mümkün olabileceğine inandığından çok daha fazla öfkeliydi.

Ona yalan söylemişti. Sadece birkaç günlüğüne ya da belli başlı birkaç konu hakkında değil, kahrolası yirmi sene boyunca her zaman ve her konuda!

Dagmar kendini hiç bu kadar ihanete uğramış hissetmemişti. Çok canı yanıyordu.

Ragnar onu, hiç kimsenin yapamayacağı kadar incitmişti.

* Hristiyan anlayışında kişiyi genel anlamda bedene zevk veren aktivitelerden (cinsellik, alkol ve yemek gibi) uzak tutan bir çeşit itidal hali. (çev.)

Dagmar bir anda, aniden içinde duyduğu endişe ve panik hissiyle basamaklardan aşağı, devasa binanın köşesine doğru koşturdu. Ellerini taş duvarlara vurarak öne doğru eğildi ve Saamik'in ona ikram etmiş olduğu bütün kurabiyelerle çayı midesinden çıkardı.

Panik krizleri onu nadiren bu şekilde yakalardı. Genelde Dagmar bu krizleri derin soluklar alarak ve tamamen başka şeyler üzerine yoğunlaşarak kontrol ederdi. Ancak şu an, bu konunun haricinde başka bir şey üzerinde yoğunlaşamıyordu.

Bunca sene boyunca kiminle alış veriş etmişti?

Birden babasının sözleri aklına üşüştü. "Her zaman haklı olduğundan fazlasıyla eminsin, küçük hanım."

Dagmar emindi. Ragnar'ı babasının kalesine kabul ettiği her seferinde, ona hem kendi hayatı, hem de aile üyelerinin hayatları pahasına güvenmişti.

Dagmar titreyerek, sırtını duvara dayadı.

Pekâlâ, aptallık etmişti. Bunu artık biliyordu, fakat yeni doğmuş bir köpek yavrusu gibi bu konuda titreyerek sızlanmanın bir anlamı yoktu. Ragnar ondan bir şeyler istemiş olmalıydı, bunun ne olduğunu bulması gerekiyordu.

Dagmar sırt çantasından çıkardığı bir bezle ağzını sildi ve tekrar merdivenlere yöneldi. Orta yerde oturarak beklemeye başladı. Ejderha muhtemelen bir şeyler yemek için oradan ayrılmıştı. Görünüşe göre karnı her zaman açtı. Birazdan geri dönecek ve yola çıkacaklardı. Ayrıca yalnız geçireceği birkaç dakika, kendi kendini kontrol altına almasına ve bundan sonra ne yapacağı konusunda karar vermesine yardımcı olacaktı.

Bir daha kesinlikle hiç kimsenin onu aptal yerine koymasına izin vermeyecekti.

BÖLÜM 13

Dagmar gökyüzündeki iki güneş de batana dek Büyük Kütüphane'nin basamaklarında oturdu. Gwenvael geri dönmedi.

Aynı adamın önünden iki kez geçip gittiğini gördüğünde, o açık alanda daha fazla oturamayacağını anladı ve önceki gece kaldıkları hana geri dönmeye karar verdi.

Dagmar, Gwenvael'e kötü bir şeyler olduğu korkusu ve kendi kendine duyduğu acıma hissiyle ikiye bölünmüş vaziyette yola çıktı, bir başka erkek tarafından ihanete uğradığını ve Gwenvael'in onu terk ettiğini düşünüyordu. Kendi kendine acımak onu daha çok eğlendirdi ve bu duygu üzerine yoğunlaştı.

Çünkü, elbette Gwenvael onu terk etmişti! Öpücükler, istediği kadına sahip olabilecek ya da satın alabilecek biri için hiçbir şey ifade etmezdi. Dagmar onun bardaki kadınlardan birinin yatağında olduğundan emindi ve yanındaki orospuya tekrar tekrar sahip olurken ona vermiş olduğu sözü tamamen unutmuştu.

Dagmar bir an durdu. Gözlerinin önüne gelen görüntü, şu anda hiç de ihtiyaç duymadığı bir manzaraydı. Özellikle bu "orospu" bir anda kendine dönüşüverdiğinde.

"Kendine gel, seni sersem." Dagmar oldukça kötü bir durumdaydı. Gwenvael geri dönmediği takdirde, Gestur Amca'nın yanına, eve ya da herhangi bir yere nasıl gidebilirdi ki? Peki ya Kraliçe Annwyl'le kurulacak ittifak ne olacaktı? Her şey gittikçe çok daha kötü bir hal almaya başlıyordu.

Özellikle de omzunun üzerinden baktığında, görünmemek için gölgelerin içinden ilerlemekte olan birini gördüğünde bunu daha derinden hissetti.

Evet. İşler kesinlikle daha kötüye gidiyordu.

Dagmar adımlarını hızlandırarak, aceleyle Tepinen At Hanı'na doğru ilerledi. İçeri girdi ve rahat bir soluk verdi. Han oldukça

kalabalıktı ve etrafında kadınlı erkekli birçok insan bulunan bu iyi aydınlatılmış mekânda kendini çok daha güvende hissediyordu.

"Leydim, geri döndünüz."

Dagmar, hanın sahibine bakarak gülümsedi. "Evet. Bir masa alabilir miyim acaba?"

"Nasıl isterseniz." Dagmar o sabah adama dolgun bir bahış vermişti ve o an, böyle yapmış olduğu için son derece memnundu. Adam masalardan birinde oturmakta olan birkaç adamı zorla başka masaya geçirdi ve masayı Dagmar'a verdi. Masa arka kısımdaydı ve Dagmar'ın yüzü kapıya dönüktü, onu aramakta olan Gwenvael'in içeri girmesini umut ediyordu. Hanın sahibi yerli erkekleri Dagmar'dan uzak tutmaya bile çalıştı, fakat yine de birkaçı masasına gelerek onunla sohbet etmeyi denediler.

Erkekler çok tuhaftı. Bu erkeklerin Dagmar'ın görünüşüne hayran olmadıkları belliydi, fakat daha soğuk ve itici bir ifadeye büründükçe ona doğru daha çok akın ediyorlardı. İlişki heveslisi kasabalı kadınlar etraflarındaydı ancak onlar, yanından kovduğu bir erkeğin tabiriyle, bu "soğuk kaltağı" istiyorlardı.

Dagmar, her an açılıp ona Gwenvael'i getirecek kapıya doğru baktı. Ufakık masasının karşısındaki sandalye geriye doğru çekilirken gıcırdadı ve Dagmar öfkeli bir şekilde iç geçirdi.

"Defol git buradan."

"Sanırım konuşmamız gerek."

Dagmar bir an dönüp karşısındaki, irise doğru gri çizgiler içeren masmavi gözlere baktığında âdeta kalbine bıçak yemiş gibi hissetti. Ve birer pençeye dönüşmüş elleri onun yüzüne doğru hücum edene kadar, bu kadar sert bir tepki vermekte olduğunu anlayamadı. Fakat Ragnar onu bileklerinden sıkıca kavradı ve ellerini sertçe masanın üzerine indirdi.

"Otur yerine," diye emretti sakın bir ifadeyle.

"Leydim?" Hanın sahibi hızla onlara doğru geldi. "İyi misiniz?"

Ragnar tek kaşını kaldırdı ve Dagmar kendini zorlayarak hanın sahibine gülümsedi. "Her şey yolunda. Teşekkür ederim."

Han sahibi onu başıyla onayladı ve Ragnar'a dik dik baktı.

Tekrar yalnız kaldıklarında Dagmar tekrar ellerini kaldırarak "Seni yalancı piç kurusu," diye homurdandı.

Ragnar'ın üzerinde bu kez rahip cüppesi, başında da kukuletası yoktu. Sadece—Dagmar'ın tahminine göre mor renkli saçlarını gizleyebilmek için—kapüşonu alnına dek indirilmiş basit, siyah bir pelerin giymişti.

"Sence yirmi sene boyunca sana yalan söylemek benim için kolay bir şey miydi? Senin gibi, bana karşı her zaman son derece nazik davranan birine?"

"O halde neden yalan söyledin? Benden ne istiyordun?"

"Elde ettiğim şeyi."

Dagmar onu yakından inceledi. Akıl ve mantık yardımcısı olsundu, fakat karşısındaki adam çok güzeldi. O çıkık elmacık kemikleri, dolgun dudaklar ve fazla uzun olmayan buruna eşlik eden muhteşem gözler herhangi bir dişiyi durdurup öylece kendine baktırabilir ve hayal kurdurabilirdi.

"Beni, senin türünün her yerde olduğu konusunda uyarmıştı," dedi Dagmar. "Fakat ben bir Kuzeyli'nin fazlasıyla onurlu olabileceğine inanıyordum. Ne kadar aptalmışım."

"Eğer güvenli bir ortam olsaydı, sana gerçeği söyledim. Ejderhalar hakkında anlatılan hikâyeleri dinlemek, onlardan birinin tam karşında oturup şarabından içtiğini fark etmekten oldukça farklıdır."

"Böyle bir şeyin benim için fark etmeyeceğini biliyordun."

"Hayır. Şimdi fark etmeyeceğini görüyorum." Gülümsemesi sevgi doluydu. "Benim düşünceme göre öyle değildi, Dagmar."

"İsmin, ejderha. İsmin nedir?"

"Olgeirsson Sürüsü'nden Kurnaz Ragnar."

"Sana uygun bir isim." Dagmar, onun yakışıklı yüzüne baktı. "Neden buradasın?"

"Büyük Kütüphane'de bazı tanıdıklarım var. Fakat bu durumu bu şekilde öğrenmeni tercih etmezdim." Ejderha, sandalyesinde geriye yaslandı. "Beni neden arıyordun?"

"Jökull'un Sürü'yle bir ateşkes yapıp yapmadığını doğrultmaya çalışıyordum."

Ragnar hafifçe kıkırdadı. "Bunu nereden duydun?"

"Bu haber doğru mu?"

"Hayır. Ama yine de başlangıç için harika bir dedikodu, sence de öyle değil mi?"

"Sürü'nün bütün eylemlerinden haberdar mısınız?"

"Böyle bir şeye gerek yok. Sadece senin babanın topraklarının benim babamunkiler üzerinde olduğunu bilmem yeterli. Bir de Serseri Olgeir'in insanlarla ateşkes yapmayacağını. O sizleri daha çok... şey, sizin şu mutfaklarınızdaki köpekler gibi görüyor. Eğlendiren ve yerlerdeki kırıntılarla beslenen, ama başka türlü gerçek bir gayesi olmayan evcil hayvanlar gibi."

Dagmar çenesini avuç içine alarak, dirseğini masanın üzerine koydu. "Bunu yapabileceğimi düşünseydim; seni o oturduğun yerde öldürebilirdim."

Ragnar ona, şaşırtıcı bir şekilde samimi bir ifadeyle gülümsedi. "Sana her zaman büyük bir zaaf duymuşumdur, Dagmar. Çok büyük bir zaaf. Eğer herhangi bir şekilde canının yanmasına mani olabilseydim, bunu yapardım."

"Ama benden daha çok şey istiyorsun. Öyle değil mi? Burada olmanın sebebi bu."

"Her zaman çok hızlı kavrarsın."

"Tam da bana öğretildiği gibi."

"Senin şu Ateş Üfleyici. Şu Altın olan."

Dagmar bir an midесinin kasıldığını hissetti, Gwenvael'den söz edilmesi hiç hoşuna gitmemiştir. "Sanırım bu gece beni terk etti."

"Etmediğini biliyorsun. Ama seni buraya getirmekle aptallık etti. Burada babamın casuslarının kendisini görmezden gelebileceğini ya da Sürü ve Ejderha Kraliçe arasında arasındaki ateşkesin onu burada güvende tutabileceğini düşünmekle de aptallık etti."

Dagmar derin bir soluk verdi, sakın kalabilmek için kendiyle mücadele veriyordu. "O senin elinde."

"Hayır. Ona ihtiyacım yok. Ama babamın Sürü'sünün onunla ilgili geçmişe uzanan hatıraları var ve bizler de tıpkı senin ailendeki erkekler gibi kadınlarımızı koruruz. Ona yardım etmediğim takdirde... muhtemelen bu geceyi çıkartamaz."

"Bunun bir bedeli olduğunu söylemeye çalışıyorsun."

"Sanırım onu geri alabilmek için seve seve ödeyebileceğin bir bedel bu." Ejderha, Dagmar'ın elini avuçlarına alarak, onu

inceledi. “Seni de baştan çıkardı mı, Leydi Dagmar? Diğer birçok kadını baştan çıkardığı gibi? Her zaman buz gibi olduğunu iddia ettiğin o kalbinin buzlarını bir Ateş Üfleyici mi çözdü yoksa?”

Dagmar ona bir daha üzerinden geçinebileceği, gelecek senelerde herhangi bir şekilde kullanabileceği hiçbir şey söylemeyecekti. Fakat Gwenvael’in güvenliği açısından endişe duyduğunu da bir türlü inkâr edemiyordu. Kendi ailesindeki erkeklerin, yanlış kadınla ilişki kuran ya da aileden bir kadının şerefli ismine leke sürenlere ne tür şeyler yaptıklarına doğrudan tanık olmuştu.

Dagmar o an bu Sürü ejderhasının karşısında otururken, Gwenvael’in düşmanın ellerinde fena halde acı çekmekte olduğunu biliyordu. Ayrıca histeri krizleriyle hiçbir yere varamayacağını da biliyordu. Belki de sakın, serinkanlı ve merhametsiz bir şekilde davranmaya devam ederek her ikisini de bu işin içinden çekip çıkartabilirdi.

“Şu anda birer iş ortağıyız. Hepsi bu kadar. Beni oldukça iyi tanırırsınız, Lordum. Bir şeyi istediğim zaman onu elde edebilmek için her şeyi yapabileceğimi bilirsiniz.” Dagmar sandalyesinde arkasına yaslandı ve ellerini son derece resmi bir şekilde kucığında bitiştirdi. “Her ikimiz de o deli kraliçenin benim için vaat ettiği şeyleri elde edebilmem için ona canlı bir şekilde ihtiyaç duyduğumu biliyoruz. Buna göre, istediğin bedel nedir? O Güneyli’yi—canlı bir şekilde—bana getirmen için ne yapmam gerekiyor?”

“Yapman gereken şey çok basit.” Ragnar’ın yüzündeki hafif tebessüm bir anda genişledi. “Bir savaş çıkarmama yardım et.”

Hançer, pullu derisinin altına girip çıkarken ve pulları, et kısmına bağlandığı yerden koparıırken Gwenvael dişlerini sıkı ve acı içinde bağırarak için kendini zor tuttu. Fakat derisi tamamen koparılmamıştı. Hayır. Bu çok daha basit bir eziyet çeşidi olurdu. Bunun yerine, pullarıyla eti arasına küçük, çentikli bir metal parçası yerleştirildi ve pullu deri tekrar yerine bastırıldı. Dakikalar içerisinde etle pullar, çentikli metalin etrafını sararak tekrar birbiriyle kaynaşacaktı. Saatler geçtikçe de bu acı daha berbat bir hale gelecekti.

Bu oldukça eski bir işkence yöntemi idi, fakat büyükbabasının yaşadığı dönemlerde oldukça popülerdi.

Şimşek Ejderhaları onu ilk kez şehirde bulunan tünellere sürüklediklerinde, ondan bazı istihbaratlar istediklerini düşünmüştü. Gwenvael'in asla vermeyeceği istihbaratlardı bunlar, fakat onların yine de bunun için uğraşacağını sanmıştı. Ancak saatler boyunca ona hiçbir şey söylememişlerdi. Ona soru sormamış, ondan hiçbir şey talep etmemişlerdi. Ejderha formuna dönene kadar onu dövmüşler, sonra da kalın bir çelik boruya zincirlemişlerdi. Daha sonra ona tekrar tekrar vurmaya devam etmişlerdi. Bayıldığında onu suyla ya da çeşitli otlarla ayıltmış ve tekrar dövmüşlerdi. Dayak işine ara verdiklerindeyse içlerinden biri pullarını kaldırmış ve altına metal parçaları yerleştirmişti.

Artık vücudunun büyük kısmı metal parçalarıyla kaplıydı ve el ve ayak bileklerinden zincirlere asılı vaziyette öylece dururken tek hissettiği şey acıydı. Eziyet veren, neredeyse dayanılmaz bir acıydı bu. Ve zamanla daha da kötü olacaktı. Tek bildiği buydu.

Telepatik olarak ailesine seslenmek aklından geçmişti, fakat sonra bu fikirden vazgeçti. Ona ulaşmaları günler sürerdi ve bu süre zarfı içinde Şimşek Ejderhaları ile yeni bir savaş başlatırlardı. Böyle bir şeyin sorumlusu olamazdı.

Pullu derisi yerine yerleştirildikten sonra tekrar onu dövmeye başladılar. Birinin oldukça büyük yumrukları vardı ve görünüşe göre bunlarla Gwenvael'in yüzüne vurmaktan büyük zevk alıyordu. Onuncu yumrukta, kendisini tutan zincirlerin üzerine yığıldı.

Tam o anda, onun sesini işitti. "Gwenvael," diye çağırıyordu bu ses. "Gwenvael. Hayatım, canım benim."

"Yine bayıldı. Bana biraz su ver."

"Suyumuz bitmiş."

"O halde git de su getir, seni aptal."

Bir pençe, Gwenvael'in çenesini yakaladı ve başını kaldırdı. "Endişe etme, Ateş Üfleyici. Seninle ilgilenileceğiz."

Ses ona nazıkçe, "Savaşma vakti, Gwenvael," dedi. "Yaşama vakti. Bana gelmelisin. Elinden geldiğince çabuk bir şekilde bana gel."

Gwenvael başıyla onayladı. "Geleceğim."

"O halde, hâlâ ayıksın. Güzel. Böylece biz ..."

Gwenvael birden ağzını açarak, karşısındaki Şimşek ejderhasının burnunu kaptı. Ejderhanın çığlıklarından büyük bir zevk alarak burnunu ısırdı ve alevini yüzüne püskürttü. Şimşek'in mor pulları onu bir dereceye kadar koruyabilirdi, fakat alevler arasında Gwenvael'in türü kadar iyi bir şekilde soluk alamazdı. Bu yüzden alevini iyice güçlendirdi ve karşısındaki piç kurusunu boğarak onun seğirmesini ve alevlerle mücadele etmesini seyretti.

Gwenvael başka çığlıklar da işitti, Şimşek'in aile üyelerinin onu korumak için geleceklerini biliyordu, fakat hiç kimse gelmedi ve nihayet ağzındaki ejderha giderek gevşemeye başladı. Gwenvael onu bıraktı ve işkencecisinin yerde yatan yarı kurumuş yüzüne baktı.

"Yüce Tanrılar, şuna bakın."

Gwenvael başını kaldırdı. Kılıçları kanlarla kaplı daha çok Şimşek ejderhası onu seyrediyordu.

"Ve şuna bakın." İçlerinden biri, pençesiyle bir şeye hızla vurdu ve bunu diğerlerine de gösterdi.

"Bunu hâlâ yapıyorlar mı? Ragnar öğrendiğinde çıldıracak."

"Bunu daha sonra düşünüyoruz. Hadi onu aşağı indirelim."

"Yürüyebilir misin?" diye sordu içlerinden biri ve Gwenvael onu başıyla onayladı.

"İnsan formuna dönüşebilir misin?"

Gwenvael tekrar başıyla onayladı. Yapamasa bile, kesinlikle deneyecekti.

"Peki o halde, delikanlı. Hadi gidelim."

BÖLÜM 13

Dagmar, Gwenvael'in tünelden diğer üç Sürü ejderhasının yar-dımıyla çıkarıldığını gördü.

"Erkek kardeşim ve kuzenlerim," diye mırıldandı Ragnar.

Dagmar hemen Gwenvael'in yanına koştu ve başını kaldırdı. "Bir şifacıya ihtiyacı var."

Gwenvael başını iki yana sallayarak ve kendisini taşımakta olan diğer üç ejderhadan ayrılarak onu şaşırttı. Dagmar onun bu kuvveti nereden bulduğundan emin değildi. "Hayır," dedi.

"O haklı, Ateş Üfleyici. Sana ne yaptıklarını görebiliyorum," dedi Ragnar kaşlarını çatarak. "İzin ver de sana yardım edeyim."

"Yardım mı? Bir Şimşek ejderhasından mı? Sanırım sizin gibi piç kurularından tahammül edebileceğim kadar yardım aldım." Gwenvael, Dagmar'ın elini tuttu.

"Aptal olma," diye karşı çıktı Ragnar. "Bırak da sana yar-dım edeyim."

"Hayır. Ben kendi yardımımı kendim bulurum."

"Kuzey Elleri'nde mi? Ailemin diğer üyelerinin dışarıda seni aramadığını mı sanıyorsun? Ya da bizim Ejderha büyücülerimi-zin senin türüne yardım edeceğini?"

Gwenvael, Dagmar'ı çektiirdi ve inatla Ragnar'ın sözlerinin geri kalanını dinlemeyi reddetti.

Dagmar başını çevirerek, onları seyretmekte olan Sürü ejder-halarına baktı ve Ragnar başını hafifçe, onaylarcasına salladı. Dag-mar başını tekrar önüne çevirdi ve Gwenvael'in kendisini ıssız-laşmış sokaklarda sürüklemesine izin verdi.

Dagmar, "Nereye gidiyoruz?" diye sormayı başardı sonunda.

"Güvenli bir yere. Bana seslendi ve güvende olacağımı söyledi."

"Kim?"

Gwenvael birden homurdandı ve ellerini kalçalarına koyarak, öne doğru eğilmek için bir an durdu. İşte o anda Dagmar onun, ejderha bedenini olduğu kadar, insan bedenini de delik deşik eden çürükleri ve yaralardan akan kanları gördü. Fakat vücudunda sadece çürükler ve açıkta bulunan yaralar yoktu. Başka bir şey daha vardı. Derisinin altında mıydı bunlar? Dagmar bilemiyordu, emin olamıyordu. Ancak onun acılar içinde olduğunu biliyordu, şiddetle ve umutsuz bir şekilde soluk alıp veriyordu. Belli etmemek için büyük bir mücadele verdiği gerçek acıydı bu.

"Sorun nedir?" Dagmar ellerini usulca onun kolunun üzerine koydu ve Gwenvael sanki bir anda haşlanmışçasına irkilererek ondan kaçtı. "Gwenvael, ne oldu?"

"Hiçbir şey. Gitmemiz gerek. O çağırıyor."

"Seni bir şifacıya götürene dek olmaz."

"Hiçbir insan şifacı bana yardım edemez." Gwenvael onu karanlık bir köşeye doğru çekti. "Ejderhaya dönüştüğümde, sırtıma bin."

"Burada dönüşemezsin. Herkes seni görür."

"İnsanlar yalnızca seni görürler ve onu da yalnızca çok iyi bakarlarsa görebilirler. Hızlı hareket edebilirsek bunu yapabiliriz."

"Ama Gwenvael..."

"Benimle tartışma," diye çıkıştı Gwenvael ona, fakat hemen sonra sesi sakinleşti. "Lütfen. Sadece söylediklerimi yap."

Dagmar'ın başka seçeneği yoktu. "Pekâlâ."

Gwenvael ondan uzaklaştı ve alevler bedenini sararken Dagmar onu seyretti. Alevler nihayet solduğunda ejderha formuna dönüşmüştü.

"Şimdi."

Dagmar aceleyle onun yanına gitti ve yelesini kavradı. Ejderhanın kuyruğu onu arkadan havaya kaldırdı ve sırtına oturttu. Kanatları hareketlendi ve havalandılar.

Birkaç insan gökyüzüne baktı. Kaşlarını çatarak gözlerini şehrin üzerinde uçmakta olan kadın manzarasına dikmişlerdi, fakat gözlerini kırpıştırıp tekrar baktıklarında kadın çoktan bulutların arasında kaybolup gitmişti.

Rhiannon, kraliyet arşivlerinde bulduğu bir başka eski, ciltli kitaba göz gezdirdi. Bu kısım bilginler, cadılar ve büyücüler içindi. Birçok ejderhanın bildiğinin aksine Rhiannon, sırf bir şeyler öğrenmiş olmak için öğrenmeyi pek umursamazdı. Sadece büyücü olarak gerekli olduğu için bir bilgindi. Dürüst olmak gerekirse, bu tür araştırmaları oldukça sıkıcı bulurdu. Yine de fazla vakti yoktu ve o bunu biliyordu.

Annwyl'in vücudu açıkça, dünyaya getirmek üzere olduğu türde döller taşıyabilecek biçimde yaratılmamıştı. Annwyl'in etrafını saran güç, Rhiannon gibi baktığı her yerde büyü'nün filizlerini görebilen biri için oldukça açıktı ve neredeyse Ejderha Büyücü'yü kör ediyordu. Rhiannon'a kalırsa bu tür bir doğum onun insan vücudunu yorabilirdi. Onu sağlığına ancak doğal ve büyüyle dolu savunma mekanizmaları kavuştururdu. Fakat Annwyl gerçek bir insan savaşçıydı. İçinde kesinlikle herhangi bir şekilde büyüden eser yoktu. Şimdiye dek keşfedilmemiş, öteki dünyalara ait yetenekleri de yoktu. Ona bağışlanmış tek şey öfkesiydi. Öfkesinin gücü, bir köyün tamamını tek gecede yerle bir edebilecek ani bir fırtına gibiydi.

Neticede, en düşük rütbeli köylü askerden Rhiannon'un tahtının varislerine kadar herkesi kendine çeken şey, Annwyl'in ruhunun saflığı ve güçlü iradesiydi.

Yine de tüm bunları biliyor olmak, Rhiannon'a insan kraliçeye yardım edebileceği herhangi bir yol gösteremedi. Ülkedeki en iyi ve hatta en ihtilaflı Ejderha büyücüleri buraya getirmişti. Şimdi bile Annwyl'e yardım edebilecekleri bir yol bulabilmek için arşivlerin ve kütüphanenin diğer oyuklarında araştırmalar yapıyor ve sıkı bir şekilde çalışıyorlardı.

Rhiannon son sayfaya da göz attıktan sonra kitabı kapattı. *Sentor** saçmalığının işe yaramaz bir parçası daha, diye düşündü. Kitabı sol tarafında bulunan yığının üzerine attı ve bu sırada kuyruğuyla sağ tarafındaki yığından bir başka ciltli kitap daha aldı.

"Bu akşam geç vakte kadar ayakta kaldınız, Kraliçem."

* Yunan mitolojisinde yer alan, kısmen insan ve kısmen at görünümüne sahip yaratıklar. (çev.)

Rhiannon o an, bir şeyler canını çok sıkıdığı zamanlarda Gwenvael'in yaptığı gibi derin bir iç çekerek dramatik bir şekilde yere yığılmak istediye de, hafifçe tebessüm ederek "Evet, evet, Kıdemli Eanruig. Yapacak çok işim var," yanıtını verdi.

"Doğru. O çocukların doğumundan önce yapman gerekenler." Kıdemli Eanruig odanın karşısında bulunan raflardan birine doğru ilerledi, kuyruğu arkasında kayarak ilerliyordu. Bu uzvu üzerinde hiçbir zaman fazla kontrolü yokmuş gibi görünürdü. Kendi türünden olanların birçoğu gibi değildi. Rhiannon elinde olmadan onun kuyruğunu, yolu üzerinde bulabildiği herhangi bir yığınla beslenebilme umuduyla yerlerde sürünen aşağılık bir yılanla eşdeğer gördü. "Çocuklar dünyaya geldiklerinde onlarla ne yapacağımızı konuşmamız gerekiyor."

Rhiannon başını kaldırıp ona baktı. Bu açıklamaların tonu pek hoşuna gitmemişti. "Onlarla ne yapacağımızı mı?"

"Evet." Eanruig raftan bir şey aldı ve görebilmesi için ona doğru çevirdi, kuyruğu arkasında, yerde kayıyordu. Rhiannon bir an, onun hareket ederken çingirak sesi çıkarmamasına şaşırdı. "Kıdemliler ile majesteleri, çocukların doğduktan sonra nereye götürülecekleri konusunu görüşmeliler."

"Götürülmek mi? Neden bir yerlere götürülsünler ki?"

"Onları gerçekten de bir insanın yetiştirmesine izin vermeyi düşünüyor olamazsın ya?"

"Bir insan ve benim oğlum, Kıdemli Eanruig. Ayrıca doğacak çocuklar hem insan, hem de ejderha olacakları için, bu durumu ..."

"Oğlunuz, Kraliçem, herhangi birinin çocuğunu yetiştirebilecek tipte biri değil. Özellikle de kendi çocuğunu."

Rhiannon'un günde bir ya da iki kez sivrilttiği kuyruğunun metal ucu, içinde bulundukları geniş mağaranın taş zemini üzerinde gıcırdadı. "Ne demek istediğinizden pek emin değilim, Kıdemli."

Kıdemli Eanruig ona doğru ilerledi. Eanruig yaşlı bir Altın ejderhaydı. Altın sarısı saçları yaşlılıktan neredeyse tamamen beyazlaşmıştı, pullarıysa artık parlak ve belirgin değil, mat ve yıpranmıştı. Fakat Rhiannon bu ejderhayı tanıdıkça, bu durumun yaşla

ilgisi olduğuna daha az inanıyordu. Bercelak'ın babası öldüğünde neredeyse dokuz yüz yaşındaydı ve o zaman bile onunla tanıştığı ilk günkü kadar güzeldi. Onun da yaşlandığı kesindi, fakat enerjisini ve neredeyse her şeye karşı olan sevgisini asla kaybetmemişti. Bilgili Eanruig'inse kaybedeceği bu tür bir şeyi yoktu. Ömrünü kitaplarla geçirmiş ve soyların katı sınırlarına inanmıştı.

Ona göre Rhiannon'un annesi Kraliçe Adienna'nın mükemmel biri olmasının tek sebebi, kendi dengi biriyle evlenmiş olmasıydı. Rhiannon bu potansiyelini, Cadwaladr Klanı'na mensup, alt tabakadan gelen bir ejderha olan Bercelak tarafından istendiği zaman kaybetmişti. Sadece cinsel ilişkiye giren, beslenen ve savaştan bir savaşçı ejderha soyuydu bu. Rhiannon henüz gencecik olduğu dönemlerde Cadwaladrlardan soylu ejderhaların savaş köpekleri olarak söz edildiğini işitmişti. Ve Adienna da onlara bu şekilde davranmıştı. Uzak diyarlarda yapılacak ve herhangi bir beceri gerektirmeyen ya da hali hazırda bir ateşkese sahip olmayan bir savaş mı olacaktı? Oraya Cadwaladrlar gönderilebilirdi! On sene sonra, açlıktan ölen en son bireyin de kaleden sürüklenerek götürüleceği güne kadar sürmesi istenen bir kuşatma mı yapılacaktı? Oraya Cadwaladrlar gönderilebilirdi!

Ancak daha da önemlisi, Cadwaladrların bu durumu önemsememesiydi. Her an çiftleşip, karınlarını doyurup, dövüşebildikleri sürece nereye gönderildikleri ya da kendilerinden ne beklenmediği umurlarında olmazdı.

Yine de Eanruig'in unuttuğu şey—bütün kendini beğenmiş asillerin yaptığı gibi—Cadwaladr soyuyla asla dalga geçilemeyeceğiydi. Asil olmayabilirlerdi, fakat soylarını tıpkı bir savaş köpeğinin yavrularını koruduğu gibi korurlardı.

Ve Annwyl ile Fearghus'un çocukları Cadwaladr soyuna mensuptu.

Oysa Rhiannon'un diğerleri arasında en çok nefret ettiği Kıdemli tam karşısında durmuş, ona bakarak kötü kötü sırtıyordu.

“Ne demek istediğimi çok iyi biliyorsunuz, Kraliçem. Oğlunuz, bu insan kadınla beraber olarak kendi türüne ihanet etti ve tanrılar onu bu... bu... *anormal durumla* cezalandırdı. Ne yazık ki, daha kötüye gitmeden evvel durumu kontrol altına almak

haricinde şimdilik bu konuda yapabileceğimiz bir şey yok. Konsey, bu çocukların yetiştirilmesi konusunda en iyi kararı verecektir." Eanruig ona doğru eğilerek biraz daha yakınlaştı ve Rhiannon bedeninde onun kahrolası pullarını parça parça etmek için beliren o istekle mücadele etmek zorunda kaldı. "Ve umarım o aptal oğlunuzu, Gwenvael'di sanırım, ufak çaplı bir savaş başlatması ve sizin de bu şekilde Konsey'in yönetimini ele geçirebilmeniz için Kuzey'e göndermemişsinizdir. Size bu tür bir hareketin hiç de akıllıca olmayacağını söylemek istiyorum."

Kendi kuyruğundan çok daha büyük ve etkili olan bir kuyruk bir anda aralarına girdiğinde Rhiannon, Eanruig'in o sırttan yüzünü tokatlamak üzereydi. Bir anda ürken Eanruig'in pençelerindeki kitap yere düştü. Rhiannon, Bercelak'ın kafası yavaşça Eanruig'in arkasından belirdiğinde yüzüne yerleşen tebessüme engel olamadı.

"Lord Bercelak."

Bir anda güçsüzleşen Kıdemli'nin sesi Rhiannon'u ne kadar da eğlendirmişti!

"Kıdemli Eanruig. Size yardımcı olabileceğim bir husus var mı?"

"Hayır, hayır. Sadece Kraliçemizle biraz sohbet ediyordum."

"Sohbet sona erdi, seni bağnaz kafalı. Defol git buradan."

Eanruig, Rhiannon'u hafif bir baş işaretiyle selamladı. "Kraliçem."

"Kıdemli."

İkisi birlikte, Eanruig'in arşiv odalarından dışarı kayarak ilerleyişini seyrettiler.

Kıdemli gittiğinde, Bercelak tekrar Rhiannon'a döndü. "Neden ona saldırmam için bana müsaade etmiyorsun?"

Rhiannon kuyruğunu onunkine sararak, kocasını yakınına çekti. "Çünkü onu öldürmeni göze alamam. Ölümünün hükümdarlığında bir sivil savaşa neden olması fikrine bayılır. Bunun olmasına izin vermeyeceğim. Peki ya sen neden buradasın? Batı'da olman gerekiyordu."

"Oradaydım zaten. Addolgar ve Ghleana da geliyorlar; kendileriyle birlikte gelecek olan ekibi topluyorlar. Önümüzdeki bir

iki gün içinde Éibhear'la birlikte yola çıkacaklar, fakat ben bu gece burada, seninle birlikte olmak istedim."

"Éibhear'ı onlarla yalnız mı bıraktın?"

"Ghleanna ona göz kulak oluyor. Ayrıca böyle şeyleri öğrenmesinin vakti geldi artık, her zaman yanında üzerine titreyecek bir annesi olmayacak."

"Ben onun üzerine falan titremiyorum. Ayrıca Ghleanna acımasız biridir."

"Biliyorum." Pençesiyle karısının yanağını okşadı. "Yorgun görünüyorsun."

"Öyleyim. Eanruig sahip olduğum enerjinin tümünü aldım benden."

"O halde odana dönme vakti geldi." Bercelak karısının pençesini kavradı ve onu çıkışa doğru götürdü. "Birlikte 'Kuyruğum buraya sığar mı?' oynayacağız."

Rhiannon güldü. "O oyuna bayılırım!"

Gwenvael onu yine işitti. Zihninde yankılanan ses yumuşak ve son derece ahenkliydi, hatta o kadar tatlıydı ki, sadece bu sesi dinleyerek uykuya dalabilirdi. Ses onu cezp ediyordu ve artık bulunduğu yerin neresi olduğunu bile kestiremez olmuştu.

"Gwenvael" dedi ses bir kez daha. "Sesimi takip et. Gel bana, Gwenvael."

Gwenvael'in içinde, doğru yöne gitmediğine dair belirgin bir his vardı, fakat görme yeteneği giderek zayıflıyor gibiydi, bu da hiç iyi bir şey sayılmazdı. Çok iyi nefes de alamıyordu. Daha da kötüsü, üzerinde hassas bir insanla birlikte yerden fersahlarca yukarıdaydı.

O ses hâlâ Gwenvael'i çağırmaaya devam ediyordu. "Gwenvael. Tatlı, tatlı Gwenvael."

O aşâğılık Şimşekler ona tahmin ettiğinden çok daha fazlasını yapmışlardı. Zehrin vücudunda sıcak su misali hareket ettiğini hissedebiliyordu.

Dagmar. Dagmar'ı güvende olacağı bir yere, yani evine götürmeliydi. Fakat yine de bu sesi duymazdan gelemiyordu.

"Gwenvael!"

Bu, onu yanlış bir emniyet hissine sevk eden o ahenkli ses değildi. Çok daha gıcırtılı ve telaşlı bir sestir bu.

"Ne?" diye sordu Dagmar'a.

"Dağ."

"Ne?"

"Dağ! Dağ! Dağ!"

Dagmar'ın sürekli tekrar ettiği sözcüğü anladığında diğer yana döndü. Kanadının ucu son anda ıskaladığı dağın yamacını sıyrıp geçti.

Hangi dağlardı bunlar? Gwenvael bunu anlayabildiği takdirde nerede olduklarını ve Dagmar'ı evine götürebilmek için gereken yönü tayin edebilecekti.

Dagmar, kükreyen rüzgârın sesini bastırmaya çalışarak "Bizi yere indirmen gerek," diye bağırdı.

"Seni eve götürür götürmez," diye söz verdi ona Gwenvael. "Burasının neresi olduğu hakkında bir fikrin var mı?"

"Ben nereden bileyim?"

"O halde ufak bir sorunumuz var demektir. Çünkü şu anda etrafımı pek iyi göremiyorum. Belki de gözlüklerini biraz ödünç alabilirim."

"Kutsal akıl ve mantık aşkına! O halde bizi yere indir!"

"Bu iyi bir fikir olurdu, ama..."

"Ama? Ama ne?"

Gwenvael ona cevap vermedi, sadece hızla yan tarafa doğru çekildi, şimşek darbeleri kanadını sıyrıp geçti.

"Arkamızda biri var!"

"Bunu hissettim," dedi Gwenvael. Arkalarında daha çok Şimşek ejderhası vardı, fakat ona tünelden çıkarken yardım edenler değildi bunlar. Öyleyse o ejderhalar kimdi? Ve ona neden yardım etmişlerdi?

Belki de Gwenvael bu konuyu daha sonra, havada kendisini öldürmek üzere peşine düşmüş bir grup Şimşek ejderhası bulunmadığı bir zamanda düşünmeliydi.

"Sıkı tutunman gerekecek," dedi Dagmar'a. "Sakın bırakma."

"Sakın bırakma da ne demek?"

Gwenvael ona cevap vermedi. Sadece onu biraz daha oyalayarak havalanmaya devam etti. Dagmar telaşla çığlık atarken Gwenvael, ardından gelenlere alevini püskürttü. Şimşekler bir anda dağılarak havalandılar ve Gwenvael ilerleyerek en yakınında uçmakta olan ejderhaya hızla çarptı. Ejderhaya temas ettikten hemen sonra, kılıcının kınını kolunda hissedene dek diğer ejderhaya doğru harekete geçti. Kına doğru uzandı ve ejderhanın sırtına bağlı olan kılıcı kavradı. Kılıcı kınından çekip çıkarak önce ileri, sonra geriye doğru salladı. Güzel bir şekilde muhafaza edilmiş ve oldukça keskin olan kılıç, sahibinin gerdanını boylu boyunca ikiye ayırdı.

Bir başka Şimşek saldırıya geçti ve Gwenvael aceleyle kanatlarını içeri aldı. Ağır vücudu giderek alçalmaya başladı ve o an Dagmar'ın kuvvetli çığlığını duyduğuna sevindi. Bu henüz aşağı düşmediği anlamına geliyordu. Gwenvael oldukça rahatlamıştı.

Şimşekler yakınına gelince Gwenvael'in kanatları bir anda açıldı ve çabucak havalandı. Bir kez daha alev püskürttü ve alevlerin içine daldı—bu işi Dagmar'ın zarar görmeyeceği kadar hızlı bir şekilde yapmış olduğunu umuyordu—bu sırada da kılıçla havada kavisler çiziyordu. Kılıç, bir Şimşek ejderhasının bedenine saplanıp kaldı ve ejderha aşağı düşmeye başladı.

“Gwenvael!”

Gwenvael yan tarafına dönüp ileri doğru uzanarak, sesin geldiği yöne doğru hareket etti. Pençesiyle bir mızrağın sapını kavradı, fakat bunu mızrak göğsüne, köprücük kemiğinin hemen aşağısına saplanmadan önce yapmayı başaramadı.

Gwenvael acı ve öfkeyle kükrediğinde mızrak dönerek daha derinlere doğru ilerledi. Tek pençesiyle mızrağı kavramaya devam ederken diğer kolunu kaldırdı ve mızrağın sapını tam ortasından kırdı. Şimşek, kırık mızrak sapını çekmeye çalışıyordu. Gwenvael bunun, kendisinin ve Dagmar'ın sonu olacağını biliyordu. Bu yüzden sahip olduğu bütün kuvvetini kullandı ve mızrağı, silahuna umutsuzca yapışmış olan mor pençelerden çekerek aldı. Gwenvael mızrağı pençeleriyle sıkıca kavradığında sapın kırık ucunu dışa doğru çevirdi, hafifçe alçalttı ve çevik bir hareketle karşısındakine sapladı. Mızrak, Şimşek'in yumuşacık

bel altını parçaladı. Gwenvael ona meydan okuyan bu yaratıkların üzerlerinde savaş zırhları olmadığı için sessizce tanrılara teşekkür etti.

Şimşek acıyla feryat etti ve Gwenvael'in omuzlarını yakaladı. Gwenvael umutsuz bir şekilde kırık mızrağın sapını tekrar tekrar döndürdü ve Şimşek onu bırakana dek vücudunda daha derinlere saplamaya devam etti.

Gücü tamamen tükenen Gwenvael, bu sersem ejderhayı iterek kendinden uzaklaştıramadı ve birlikte yere düşmeye başladılar. Şimşek üstte, Gwenvael ise onun altındaydı.

Fakat bir şekilde onu işitti. Görüşü tamamen yok olurken ve beyni düşünebilmek için büyük bir mücadele verirken, onun sesini işitti. Çığlık atıyordu. Bir kadın çığlık atıyordu.

Dagmar.

Gwenvael birden kendi etrafında yuvarlandığında yerden sadece birkaç santim uzaklıktaydı; Şimşek ejderhası şimdi onun altında kalmıştı. Hep birlikte sert ve acımasız zemine çakılmalarına birkaç saniye kala kuyruğunu onun beline doladı ve Dagmar'ı havaya kaldırdı.

Brastias, yanında yatan Morfyd'in bedeni sarsılır sarsılmaz uyandı. Ona doğru uzandı, fakat Morfyd yatakta debelenmeye başlamıştı.

"Hayır, hayır, hayır, hayır," diyerek durmadan, tekdüze bir sesle haykırmaya başladı.

"Morfyd?"

Morfyd çıplak bir vaziyette ayağa kalkarak, sendeleyerek adımlarla kapıya doğru ilerledi ve kapıyı açarak bir şeyleri bekliyormuşçasına orada öylece dikildi. Brastias onun insan bedenindeyken sıklıkla üşüdüğünü bildiği için yataktan bir kürk kaptı ve arkasına geçerek kürkü vücudunun etrafına doladı.

"Ne oldu aşkım? Sorun nedir?"

Birden Annwyl'in odasının kapısı açıldı ve Fearghus ağır adımlarla koridora çıktı. Normalde Brastias, Morfyd'in hatrına derhal gözden kaybolurdu, fakat ejderhanın yüzündeki ifade onu

âdeta olduğu yere sabitlemişti. Morfyd ve Fearghus, Briec merdivenlerden yukarı ağır ağır koşarak yukarı çıkana ve sahanlıkta durarak gözlerini kardeşlerine dikene dek karşılıklı olarak bakışmaya devam ettiler.

"Evet?" dedi Briec.

Morfyd, Brastias'tan uzaklaştı ve kürkünü vücuduna daha sıkı bir şekilde sardı. "Bilmiyorum."

"Nasıl bilmezsin?"

"Ona bağırma." Fearghus kız kardeşinin yanına gitti, onu kollarına aldı. "Eminim Gwenvael'e bir şey olmuş olsa hepimiz bilirdik..." Fearghus gözlerini kapattı, kız kardeşinin başının üstünü öptü. "Eminim iyi olacaktır."

"Acı, Fearghus. Çok fazla acı çekiyordu."

"Biliyorum. Bunu ben de hissettim." Fearghus uyarıcı bir ifadeyle kaşlarını çatarak Briec'e baktı ve kardeşi Morfyd'in yanına gelerek onun omzunu okşadı.

"Merak etme. O Gwenvael. Başını belaya sokar, sonra da bundan kurtulur."

"Tamam mı?" diye sordu Fearghus usulca.

"Evet." Morfyd alnını ovuşturarak bir iki adım geriledi. "Şimdi de annem kafamın içinde acı acı çığlıklar koparıyor. Biraz şaraba ihtiyacım var." Morfyd ağabeyleri ile birlikte merdivenlerden aşağı indi.

Brastias'ı orada öylece yapayalnız, unutulmuş ve çırlıçıplak bir halde bırakarak.

Onu ilk olarak Fearghus fark etti. Brastias daha evvel onun yüzündeki bu öfkeli bakışa sadece bir kez şahit olmuştu. Annwyl ilk kez, ona hiçbir şey söylemeden Devenallt Dağı'na gittiği zaman. Brastias o zaman bu öfkeli bakıştan hoşlanmamıştı, şimdiyse nefret ediyordu.

Fakat her nedense, Briec'in çatık kaşları çok daha tehdit ediciydi. Belki de bunun sebebi öfkeli olduğu kadar, fazlasıyla şaşkın da görünüyordu. Bu pek de iyi bir karışım sayılmazdı. Brastias'ın fikrine göre, şaşkın haldeki her ateş püsküren yaratık kötü bir fikirdi.

"Bizim... kız kardeşimiz mi?" diye gürledi Fearghus.

"Bizim küçük kız kardeşimiz mi?" diye homurdandı Brieç.

"O henüz iki yüz elli iki yaşında."

Brieç onu duymazdan gelerek "Bizim *masum* küçük kız kardeşimiz ha?" diye devam etti.

Masum mu? Hayır. Muhtemelen bu konuda onlarla tartışmak en iyi fikir olacaktı.

Brastias omuz silkti. "Ben onu seviyorum."

Brieç de ona omuz silkerek karşılık verdi. "O halde seni öldürmemiz gerekecek."

Talaith merdivenlerden çıktı ve Brieç'in biraz evvel durduğu yerde durakladı. Önce karşısındaki üç kişiyi inceledi, sonra da "Neler oluyor?" diye sordu.

"Kardeşimizi kullanıyor," dedi iki erkek kardeş bir ağızdan.

"Elbette öyle yapıyor. Ve anladığım kadarıyla kız kardeşimiz de bundan büyük bir keyif alıyor, o halde bırakın da ne yapıyorsa yapsın."

Brieç karısına dik dik baktı. "Sen biliyor muydun?"

Tek bir şansı olduğunu anlayan Brastias aceleyle araya girerek "Brieç size Izzy'nin muharebeye gönderilmeye hazır olduğunu söyledi mi?" diye sordu.

İki erkek kardeş de bir anda kaskatı kesildi. Brieç gözlerini kapatıp korkuyla sinerken, Fearghus'un gözleri iri iri açıldı.

Talaith'in zihni bu sözcükleri anlamlandırmaya çalışırken karşısındaki üç adama öylece bakakaldı. "Onlar... sen... ah..." Talaith başını iki yana salladı. "Affedersin. Ne dedin?"

"Seni piç kurusu," diye fısıldadı Brieç.

"Beni buna sen sürükledin."

"Brieç?"

Brieç derin bir soluk verdi ve Talaith'in yüzüne baktı. "Bunu işitmeye henüz hazır olmadığını biliyorum, Talaith, ama... şey, gitme!"

Brieç, Talaith'in peşinden ortadan kaybolunca Fearghus "İyi oynadın, insan," dedi. Ardından Annwyl'le paylaştığı yatak odasına doğru yöneldi. "Ama Talaith, Brieç'e yumruğuyla yepyeni bir anüs kazandırdıktan ve Gwenvael'in hayatta olup olmadığı öğrendikten sonra... yine geri geleceğiz."

Brastias bundan bir an bile şüphe etmemiştii zaten.

Yere düşerlerken Dagmar'ı kaldırarak onun hayatını kurtaran şey, Gwenvael'in o tuhaf ve istilacı kuyruğu olmuştu.

Şimdi bile ejderhalar yerde parlak mor ve altın rengi pullardan oluşan dev bir top gibi dururken, Gwenvael'in kuyruğu onu belinden sıkıca kavramış vaziyette tutmaya devam ediyordu ve Dagmar ondan kurtulmak için büyük bir mücadele veriyordu. Nihayet ondan kurtulduğunda birkaç santim yükseklikten yere düştü ve poposu bir ağacın kalın köküne sertçe çarptı.

Dagmar o anda duyduğu acıyla irkildi, fakat yine de Gwenvael'e doğru sürünmeyi başardı. Ona yakından bakınca yüzünü görebildi ve gözlerinin önüne dökülen saçları eliyle geri itti. "Gwenvael?"

Gwenvael kıprdamadı. Dagmar onun nefes aldığından bile emin değildi. Jilet kadar keskin tırnaklarına dikkat ederek, iki eliyle onun pençesini kavradı. "Gwenvael, lütfen bana cevap ver."

Dagmar, Gwenvael'in pençesini ellerine aldıktan sonra, ne kadar bir süre boyunca orada durduğunu bilemiyordu. Bir şeyler yapması gerektiğini biliyor, fakat hayatında ilk defa, tam olarak ne yapması gerektiğini bilmiyordu. Onu yerinden kıpırdatmıyordu, bir an olsun yalnız bırakmaya da korkuyordu. Nerede oldukları hakkında hiçbir fikri yoktu ve etrafta başka ejderhaların onları bekliyor olabileceklerin farkındaydı.

Dagmar bir yanıyla evi asla terk etmemiş olmayı, babasının koruması altında güvenli bir şekilde yaşıyor olmayı ve etrafındaki gerçeklere büyük bir keyifle duyarsız kalmaya devam edebilmeyi diliyordu.

"İşte buradasın."

Dagmar ürkmüş bir vaziyette Gwenvael'in pençesini elleri arasından düşürdü ve kendi hançerine uzandı. Kendisini bekleyen tehlikeyle yüzleşmek için arkasına döndü. Gwenvael'i canı pahasına korumaya hazırdı, ama tam bu sırada hançer ellerinden kayarak yere düştü ve yerde sekerek tuhaf bir şekilde davetsiz misafirinin ayaklarının dibine kadar ilerledi.

"Hmm. Pek mücadelecisi biri değilsin, öyle mi?" Üzerinde büyücü cüppesi olan kadın yerdeki hançeri alarak ağır adımlarla Dagmar'a doğru ilerledi. "Gerçekten ne yaptığını bilmediğin sürece bunu kullanmaya kalkışmamalısın." Kadın, hançeri Dagmar'a verdi. "Çünkü hiçbir şey kendi silahıyla öldürülmekten daha kötü olamaz."

Dagmar kadına öylece bakakaldı. "Kimsin sen?"

"Esyld."

"Hangi Esyld?"

Kadın Dagmar'ın sorusunu yanıtlamadı ve bunun yerine Gwenvael'in üzerine doğru eğildi. "Zavallı şey. Bu kadar uzağa dahi gelemeyeceğinden korkuyordum, fakat içinde çok fazla kuvvet varmış." Kadın, başını kaldırarak Dagmar'a baktı. "Ve seni korumak adına fazlasıyla tutku."

"Bir kez daha soruyorum. Kimsin sen?"

"Bir dost. Sadece yardım etmek için buradayım. Ama öncelikle ikinizi güvende olabileceğiniz kapalı bir alana götürmeliyiz."

Kadın Dagmar'a arka tarafı işaret etti ve ellerini Gwenvael'e doğru uzattı.

"Ne yapıyorsun?"

Kadın yine yanıt vermedi, ancak bir çeşit ilahi söylemeye başladı. Gwenvael'in vücudundan alevler yükseldi, sonra da ortadan kaybolarak onu insan formunda bıraktılar.

"Onu bu halde taşımak benim için daha kolay olacak."

"Sen, nasıl...?"

Büyücü, Gwenvael'in kolunu ve bacağına yakaladı ve bedenini omuzlarının üstüne dek kaldırdı. "Haydi öyleyse."

Gwenvael insan bedenindeyken bile oldukça ağırdı. Onun boyutlarındaki hiçbir insan büyücü bu yükü taşıyamazdı.

"Sen bir ejderhasın."

"Öyleyim."

Dagmar elinde olmadan alayla gülümseyerek "Sizin türünüz her yerde," dedi. "Görünüşe göre sizden biriyle münasebete girdiğim zaman bunu asla anlayamıyorum."

"Ama öğreniyorsun," dedi kadın gülerek. "Bunu görebiliyorum."

BÖLÜM 15

Dagmar, Esyld'in ardından ağaçlık bir alanın içinde bulunan küçük bir eve doğru ilerledi. Doğrusu bu küçücük yer oldukça hoştu. Evin bacasından dumanlar tütüyordu, ön kısımda küçük bir bitki bahçesi vardı ve önünde giriş kapısına giden taş bir patika bulunuyordu. Evin etrafını büyük ağaçlar çevrelemişti ve bu ağaçların dalları ile yaprakları evi gözlerden uzak tutuyordu.

Ejderha kadın ön kapıyı açık bırakarak doğruca içeri girdi. Dagmar da onun peşinden gitti.

Evin içi de tıpkı dışı gibi rahat ve hoştu, fakat sadece tek bir odası vardı. Dagmar kendini burada mutlu mesut bir şekilde tek başına yaşarken hayal etti. Dagmar aslında böyle bir hayattan büyük bir keyif alacağını biliyordu ve kırk yaşlarına geldiğinde, babasının kalesinin yakınlarında böyle küçük bir eve sahip olabilmeyi umuyordu. Yengelerinin bu konuda eşlerine büyük ısrarlarda bulunacaklarının da farkındaydı.

Esyld, Gwenvael'i duvara dayalı uzun yatağa taşıdı. Onu omzundan kaldırdı ve dikkatli bir şekilde yatağa yatırdı. Dudaklarında hafif bir tebessümle, onun yüzüne dökülen saçlarını geriye itti. "Büyüdükçe daha da yakışıklı olmuş."

Dagmar bu sözler üzerine hafifçe gözlerini kıstı. Kimdi bu kadın? Ve nasıl ona bu şekilde dokunmasının makul bir davranış olduğunu düşünebiliyordu? "Bana kim olduğunu söyleyecek misin, yoksa söylemeyecek misin?"

"Söyledim zaten. İsmim Esyld." Dagmar ona karşı çıkma fırsatı bulamadan kadın, eliyle Gwenvael'i işaret etti. "Bunları görüyor musun?"

Dagmar yatağa doğru çömeldi ve Gwenvael'in belirli noktalardan büzülmüş derisini yakından inceleyebilmek için gözlüklerini başının üst kısmına doğru kaydırды.

Aslında bu kırıksıklıklar vücudunun birçok yerindeydi. Tüm vücudunu kaplamıştı.

"Nedir bu?"

"Acımasızca yapılmış bir işkence."

Esyld üzerindeki cüppeyi çıkardı. Altına sade, mavi bir elbise giymişti. Bu elbise onun kızıl saçlarını mükemmel bir şekilde belirginleştiriyordu.

"Sen Sürü'den değilsin."

"Hayır, değilim." Kadın yere, Dagmar'ın yanında diz çöktü. Parmağını hafifçe, kabarmış haldeki şeritlerden birinin üzerinde gezdirdi. "Bu bir ejderhaya zarar vermek için kullanılan eski bir yöntemdir. Ejderha bedenindeyken pullar zorla et kısmından ayrılır ve küçük, çentikli çelik parçaları bu iki kısmın arasına yerleştirilir. Bu işlemin kendisi bile oldukça acı vericidir. Pullu deriyi etten koparıp ayırmak kolay bir şey değildir. Genelde bu iki katman arasında bıçak kullanmak gerekir."

"Ben hiç fark etmemiştim... Yani demek istediğim..." Çömelmekten yorulan Dagmar, dizlerinin üzerine çöktü ve gözlerini yumruk haline getirdiği elleriyle ovuşturdu. Gerçekten de kadından tahrip edilmiş ejderha derileri hakkında bilgi mi isteyecekti? "Az evvel bir şeyler söylemeye çalıştığımı unut."

"Bu katmanları fark edebilmen için çok yakından bakman gerekir. Pullu deri yerine yerleştirildiğinde, diğer katmana kaynar ve çentikli metal parçasını içinde saklayarak iyileşmeye yüz tutar. Bu müthiş bir acıdır," dedi neredeyse keyifli bir ifadeyle. "Daha da kötüsü, alttaki et de metale kaynar, bu da acıyı iyice pekiştirir."

Dagmar yumruk halindeki ellerini yere indirdi. "Tüm bunlar intikam almak için mi?"

"Onun acı çekmesini istemişler." Kadın, kolunu yatağa dayadı. "Ondan herhangi bir bilgi alabilmeyi umduklarından şüpheliyim. O bir soylu olabilir, ama aynı zamanda da Cadwaladr Klanı soyuna mensup. Onları asla konuşturamazsın."

"O bir..." Dagmar, omurgasını dikleştirdi. "O bir soylu mu?"

"Ejderha Kraliçe'nin oğlu." Esyld ona dikkatli bir şekilde baktı. "Bunu sana hiç söylemedi, öyle değil mi?"

“Bana Kerezik’te bir lağımda uyandığı zamanı anlatmıştı. Ama asil bir soy... Sohbetimiz sırasında *bundan* hiç söz etmedi.” Ve mantık aşkına, hiçbir zaman bir soylu gibi de davranmamıştı. Ejderha kıkırdadı. “İşte bu benim Gwenvael’im.”

Ve Dagmar yine içinde o hissi duydu. Esylld’in, Gwenvael hakkında herhangi bir sahiplenme ifadesi kullandığı her seferinde midesinin tabanında duyduğu o tuhaf his. “Kimsin sen?”

Ve Dagmar bir kez daha yanıtsız kaldı, çünkü Esylld dilini şaklatmakla meşguldü. “Sorunun ne olduğunu anlıyorum,” dedi. “Bu piç kuruları metalin uç kısımlarına zehir eklemiş.”

“Ne yapmışlar?” Dagmar hemen elini Gwenvael’in alnına koydu. Alnı soğuktu. Ateşle yaratılmış biri için pek iyiye işaret bir durum değildi bu. “Bir şeyler yapmalısın.”

“Yapacağım. Bu parçaları çıkarmam gerekecek. Birer birer. Bu şekilde daha kolay olacağı için onu insana çevirdim. Tekrar keserek açmam gereken pullar olmayacak.”

Dagmar, ejderha kadının hâlâ orada öylece oturuyor olmasına sinirlenerek “Şu an kararlı bir şekilde hareket ediyor olman gerekmiyor mu?” diye çıkıştı ona.

“Neden? O hiçbir yere gitmiyor ki.”

“Peki ya zehir?”

“Onun için çok geç kaldık. Çoktan kana karıştı.”

Dagmar titreyen ellerini kaldırdı ve gözlerinin üzerine koydu. Kadının bu sakın ve merhametsiz ses tonu aklının sınırlarını zorluyordu. Mantık sınırları zorlanıyordu.

“Tamam, tamam, hayatım. Ağlamana gerek yok. Eminim... *ah!*”

Dagmar kadının sözlerini tamamlamasına bile müsaade etmedi ve onu boynunun arka kısmından yakalayarak kafasını ya tağın metal iskeletine vurdu. Dagmar ömründe ilk kez, ağabeyleri gibi olmanın nasıl bir duygu olduğunu hissetti ve bu duygu oldukça sarhoş ediciydi.

Esylld alnını sıkıca tuttu. “Ah! *Deli misin sen?*”

Dagmar doğruldu. “Şimdi dinle beni, Esylld. Onun kendini iyi hissetmesi için ne gerekiyorsa yapacaksın. Gerekli olan tüm iksirleri birbirine karıştır, bağlı olduğun o işe yaramaz tanrılara seslen, bu işe yaramaz tanrılara gerektiği kadar hayvan kurban

et, umrumda değil. Ama onu iyileştir. Aksi halde, akıl ve mantık üzerine yemin ederim ki..."

"Ne?" Şimdi ejderha da doğrulmuş, ona tepeden bakıyordu. "Ne yapacaksın, akıl hayranı? Bir Aoibhell müridi olduğu açıkça belli olan biri bana ne yapabileceğini sanıyor?"

"Bunun, koruluktaki son sakın gecen olacağı konusunda sana teminat verebilirim. Her türden—insan, ejderha ya da başka bir türden—erkeğin burada yaşadığını öğrenmesini sağlayabilirim. Tek başına. Seni avlamanın onlar için karşı konulmaz bir spor haline geleceği konusunda emin olabilirsin."

"Ve ben de seni, tam da o durduğun noktada küle çevirebilirim."

"Bunun beni gerçekten durdurabileceğini düşünüyor musun?" diyerek sırttı Dagmar. "Gerçekten de böyle mi düşünüyorsun?"

Bir süre öylece, öfkeyle bakıştıktan sonra ejderha başını salladı. Kaşları çatıktı. "Hayır. Durdurabileceğine inanmıyorum." Dagmar'dan uzaklaştı. "Kimsin sen?"

Kadının böyle bir şeyi sormaya cesaret edebilmesi Dagmar'a neredeyse gülünç gelecekti. "Ben Dagmar Reinholdt, Reinholdt'un tek kızıyım."

"Sen Canavar mısın?"

"Bazıları böyle de der."

"İtiraf etmeliyim ki bunu hemen fark edemiyorsun; ta ki o gözlere bakana dek." Esyld alnını ovuşturup irkilerek üzerinde kurutulmuş bitkiler, yarıya dek yanmış ayin mumları, birkaç değişik hançer ve bir büyücü değneği olan masaya doğru ilerledi. "Ona karşı bu kadar koruyucu davranmanı takdirle karşıladığımı söylemeliyim. O bunu hak ediyor."

Dagmar aynı soruyu bir kez daha sormadan önce, başka bir soru denemeye karar verdi. "Onunla ilişkin nedir?"

"Düşündüğün gibi değil." Dagmar'a omzunun üzerinden gülümsedi. "O benim yeğenim."

"Yeğenin mi?"

"Evet." Esyld yatağın yanına büyük bir kâse, temiz bir bez ve keskin bir hançer getirdi. "Kraliçe Rhiannon, kız kardeşimdir. O tahta çıktığında kaçtım. Artık benim ismim Vatan Haini Esyld."

“Öyle misin peki?”

“Birkaç asırdır öyle değilim. Şimdi,” dedi eğilip Gwenvael’e bakarak, “onu yatağa bağlamama yardım et. Ve ağzını tıka.”

Gwenvael’in uyandığında kendini bir yatağa bağlanmış vaziyette bulduğu ilk sefer değildi bu. Kendini yatağa bağlanmış ve ağzı tıkanmış vaziyette bulduğu ilk sefer de değildi.

Fakat genelde elleri ayakları bağlı ve ağzı tıkanmış vaziyette uyandığında, mükemmel zevkler tecrübe ediyor olurdu. Acı değil. En azından bu tür bir acı değil. O kadar taze ve sert bir acıydı ki bu, birkaç kez gerçek formuna dönüşmeye çalıştıysa da, bunu başaramadı. Gwenvael bunun boynundaki tasmayla da alakalı olduğunu düşündü. Tasmanın büyük bir gücü vardı ve kendi gücünü azaltıyordu.

Biri onu vücudundan bir şeyler çekip alabilmek için yatağa yüzükoyun yatırmıştı. Hayati bir şey miydi bu? Hiçbir fikri yoktu. Tek bildiği şey bu durumun canını acıttığı ve artık acının sona ermesini istediğiydi. Sona ermesi gerekiyordu. Acılar içindeyken sağlıklı düşünemiyordu. Nerede olduğunu ya da buraya nasıl geldiğini anlayamıyordu. Gözlerinin içine dolan ve onları yakan ter yüzünden hiçbir şey göremiyordu. Yine de ona her şeyin yoluna gireceğini söyleyen yumuşacık sesi işitebiliyordu. Endişelenecek hiçbir şey olmadığını, sadece biraz daha dayanması gerektiğini söyleyen sesi. Fakat Gwenvael o sesin yalan söylediğini biliyordu. Bu acının sonsuza dek süreceğini ve bu sesin sahibi olan kadının onu neden öldürmediğini anlayamıyordu. Hiç kimse bu şekilde acı çekmemeliydi. Özellikle de onun gibi biri.

Gwenvael, bir kez daha bıçağın etine girişini hissetti ve çığlık attı, çığlığı bir şekilde ağzındaki tıkaın ardında boğulup gitti.

Yüce Tanrılar, neden bu kadın onu öldürmüyordu ki?

Dagmar Gwenvael’in boğuk çığlığını işitti. Bacaklarını karnına doğru çekerek oturmakta olduğu kaya parçasının üstüne koydu ve kollarını bacaklarına doladı. İçeride kalmak istemişti,

fakat Esysld'i sürekli bir şekilde tehdit ettiği için büyücü kadın ondan dışarı çıkmasını istemek zorunda kalmıştı.

Bunu utanarak itiraf ediyor olsa da, isteyerek dışarı çıkmıştı.

Dagmar herhangi birinin acı çekişini duymanın kendisini bu kadar rahatsız edeceğini düşünememişti. Yengelerinin doğumları sırasında yanlarında bulunmuştu. Bu doğumlardan bazıları çok zor geçmişti ve Dagmar orada bulunanlar arasında ebenin en çok güvendiği, en soğukkanlı ve sorumluluk sahibi olan kişi olmuştu. Ayrıca ailesindeki erkekler ağır yaralar aldıklarında, şifacılara yardımcı olan kişi de Dagmar olurdu. Bir keresinde kuzenlerinden birinin bacağına kendi atı çiğneyip geçmişti. Şifacı bacağı keserken ona yardımcı olmak için içeride yalnızca Dagmar kalmıştı. Tüm işlem süresince ona bunu yapmamaları için yalvararak ayık kalabilmişti, fakat Dagmar şifacının başka bir seçeneği olmadığını da biliyordu.

Dagmar, kuzeni yalnızca bir kez değil, bu işlem süresince sürekli olarak bayıldığında biraz olsun rahatlamıştı, fakat o zaman yine de kendini böyle hissetmemişti. Sanki Esysld çentikli metal parçalarını Gwenvael'in bitkin bedeninden alırken her bir bıçak darbesini kendi vücudunda hissediyordu. Hatta Esysld onun vücudunu kesip biçmeye başlamadan önce Gwenvael'in boğazından aşağı döktüğü o iğrenç karışımın bile tadını alabildiğini sanmıştı. Dagmar bu karışımın acı kesici bir şey olmasını ummuştu, ancak sıvı sadece zehrin Gwenvael'in vücudundan çıkmasına yardımcı olması içindi.

Gwenvael bir kez daha çığlık attı ve Dagmar gözlerini sıkıca yumarak alnını dizlerine dayadı. Derin soluklar aldı ve kendi kendine biraz sakinleşebilmeyi diledi.

Birden etrafındaki koruluktan gelen hafif sesler dikkatini çekti. Başını kaldırdı ve kocaman bir kurdun kendisine doğru yavaşça yaklaşmakta olduğunu gördü. Dagmar bu hayvanı görünce gülümsedi.

Köpekgiller familyasının herhangi bir üyesi Dagmar'ın memnuniyetle karşılayacağı bir manzara teşkil ederdi. Yanında Canute olmasa da, dört ayaklı bir dostun sağlayacağı rahatlık için birkaç pençe darbesini seve seve göze alabilirdi.

"Merhaba." Kurt hiç tereddüt etmeden onun yanına geldi ve Dagmar parmaklarını bükerek eklem kısımlarıyla hayvanın başını okşadı. "Yılanman gerek," diye takıldı ona.

"Cesur birisin." Bir kadın koruluktan çıkarak Dagmar'a doğru ilerledi. "Onu görenler genelde korkarlar."

"Köpekgyillerle aram iyidir."

"İzin verir misin?" Kadın Dagmar'ın üzerinde oturmakta olduğu taşın kenarını işaret etti.

"Elbette."

"Teşekkürler." Kadın çantasını sırtından çıkardı ve derin bir soluk vererek sertçe taşın üzerine oturdu. "Çok yorulдум."

Bu savaşçı bir kadındı. Çok daha iyi günler ya da seneler görüp geçirmiş bir savaşçı kadın. Kadın kırk yaşlarında görünüyordu ve her tarafı yara bere içindeydi. Yüzünde, ellerinde ve boynunda yaralar vardı. Dagmar onun daha fazla yarası olduğunu düşündü, fakat elbiseleri bunları gizliyordu. Görünüşe göre kadın kendine bir zırh edinemeyecek kadar fakirdi ve üzerinde sadece bir tunik, kapitone bir gömlek, keten pantolon ve oldukça yıpranmış deri botlar vardı. Kahverengi saçları uzun ve kıvrıktı, dalgalar arasında savaşçılara özgü örgüler yer alıyordu. Ancak Dagmar'ı en çok etkileyen şey kadının ten rengiydi. Çöl kadınlarından biriydi karşısındaki. Bu kadar güneyde doğan insanların yolu nadiren Kuzey Elleri'ne düşerdi. Özellikle de yalnız başına bir kadının.

Kadın botlarını çıkardı ve su toplamış birkaç noktadan kayan inanılmaz büyüklükteki ayaklarını ortaya çıkararak "Ben Eir," dedi. Kadın ayak parmaklarını kıpırdattı ve acı dolu bir ifadeyle homurdandı.

"Ben Dagmar. Çorap giymedin mi?"

"O kadar yıpranmış vaziyetteydiler ki, gerek duymadım."

Dagmar sırt çantasını açtı. "İşte. Bunları alabilirsin."

Eir yün çorapları ondan aldı. "Emin misin?"

"Evet. Bir arkadaşım bana yeni bir çift verdi. Bu yüzden fazla olanını sen alabilirsin. Ama yine de önce onları yıkamalısın."

Savaşçı omuz silkti ve çorapları ayağına geçirdi, hijyen duygusunun eksikliği Dagmar'ı ürkütmüştü.

"Daha sonra yıkarım," diyerek söz verdiğinde Dagmar kadına bu konuda fazla soru sormamaya karar verdi.

Gwenvael bir kez daha çılgılık attı ve Dagmar dişlerini sıktı. Ayaklarının dibine yerleşen kurt, kocaman kafasını Dagmar'ın bacaklarına yasladı. Onun bu konfor duygusu Dagmar'ın hoşuna gitmişti.

"Bu senin arkadaşın mı?"

"Evet."

"Sesi, oldukça güç bir durumdaymış gibi geliyor."

"Öyle."

"Yerinde olsam endişe etmezdim. Duyduğuma göre bu büyücü çok iyi bir şifacıymış." Kadın eski botlarını yeni çoraplarının üzerine geçirdi ve derin bir iç çekti. "Böyle çok daha iyi. Teşekkürler."

"Rica ederim." Gwenvael'in acısı ve kendi panik duygusu haricinde herhangi bir şeye odaklanmakta güçlük çeken Dagmar "Neden buradasın?" diye sordu.

"Her zaman yaptığım şeyleri yapıyorum. Dâhil olabileceğim iyi bir savaş arıyorum. Şöyle, gerçekten iyi bir mücadele. Seni bir süre oyalayabilecek bir savaşa atılmaktan daha iyi bir şey yoktur."

Paralı bir savaşçı. Dagmar'ın bildiği en istikrarsız işlerden biriydi bu. "Bundan zevk alıyormusun?"

"Sürekli dolaşmak hoşuma gidiyor. Bir yerde asla uzunca bir süre kalmam. Gerçekten iyi bir savaş beni bir süre oyalar ve ben de bir sonraki yere giderim." Kadın serçe parmağı kopuk eliyle Dagmar'ın omzunu hafifçe dürttü. "Bildiğin bir yer var mı?"

"Ben olsam seni Kuzey'de fazla uzağa göndermezdim. Senin türün orada pek rahat edemez."

"Benim türüm mü?"

"Evet. Dişiler." Eir güldü ve Dagmar sözlerine devam etti. "Güney'de daha çok iş bulursun ve duyduğuma göre Batı'da büyük bir savaş varmış. Kara Ovalar'a gitmelisin. Kraliçe Annwyl'in, birliklerinde kadınlara yer verdiğini duymuştum."

"Ben de öyle yaparım o halde. Sen de oraya mı gidiyorsun?"

"Bilmiyorum. Şu anda ne yaptığımı pek bilmiyorum."

“Anlıyorum.” Kadın tekrar ayağa kalktığında boyunun uzunluğu Dagmar’da bazı şüpheler uyandırdı. “Sen bir ejderha değilsin, öyle değil mi?”

“Ben mi?” kadın güldü. “Yüce Tanrılar, hayır! Keşke. Bir kuyruğa sahip olabilmeyi çok isterdim.”

Dagmar, saatler sonra ilk defa gülümsedi. “Bunu hepimiz istedik. Şey...”

“Eir,” diye hatırlattı kadın ona nazikçe.

“Eir. Evet. Bu yolda yarım fersah kadar ilerlediğin takdirde ölü bir ejderhayla karşılaşacaksın.”

Eir, Dagmar’ın işaret ettiği yöne doğru baktı. “Gerçekten mi?”

“Ejderhanın üzerinde, yürütebileceğin bir şeyler olabilir. Sana bir kesesi vardı. İçinde kullanabileceğin bir şeyler olabilir.” Dagmar sırt çantasını gösterdi. “Kese bunun kadar büyüktü. Ama ejderhanın üzerindeyken küçük bir kese gibi duruyor.”

“Pekâlâ.”

Dagmar onun karşısında bir yeri işaret etti. “Ve ileride bir yerlerde, ne kadar uzakta olduğundan emin değilim, birkaç ölü ejderha daha var. Onların üzerinden de bir şeyler alabilirsin.”

Eir ona gülümsedi ve Dagmar karşısındaki yüzde en az on iki tane yara izi saydı; bir tanesi alnındaki saç hizasından çenesinin altına dek uzanan derin bir kesikti. “Teşekkürler. Sana borçluyum. Çoraplar için,” diye ekledi ve güldü.

“Rica ederim.” Dagmar ayağa kalkarken kurdun başını ve sırtını okşadı. “Bu hayvana iyi bak. Olağanüstü bir tabiatı var.”

“Sadece havasında olduğu zamanlarda.” Kadın ağır çantasını tekrar sırtına taktı ve yola çıktı. “İyi geceler sana, Dagmar.”

“Sana da, Eir.” Dagmar kurda bakarak gülümsedi. “Hoşça kal, yeni arkadaşım.” Kurt ona burnunu sürttü ve sessizce terbiyecisinin ardından yürümeye başladı.

Dagmar, Esyld’in evinin kapısı açılana dek onların korulukta gözden kaybolmalarını izledi. Ejderha ellerindeki kanı temizlemek için kullandığı bir bez parçasıyla birlikte dışarı çıktı. “İşim bitti.”

BÖLÜM 16

Izzy annesine baktı. Sabah güneşinin ışıkları, önünde durduğu yatak odası penceresinden içeri süzülüyor, annesine Izzy'nin düştüğünden çok daha güzel bir görünüm veriyordu. O upuzun, kıvrırcık, siyah saçlar ve yumuşacık, kadınsı beden. Bu bakımdan dev gibi ayakları, fazlaca uzun kolları ve var olmayan vücut kıvrımlarıyla Izzy'ye pek benzemiyordu. Izzy'nin kendi açısından kadınsı ya da yumuşacık olarak düşünebileceği herhangi bir özelliği yoktu.

O sadece, hayatı şu anlık çözülme noktasında olan bilindik Izzy'di işte.

"Ne demek gidemem?"

"Anlatım biçimim yeterince net değil miydi? Seni savaşa göndermiyorum. On yedi yaşına henüz bastın."

"On sekizime sadece birkaç ay kaldı."

"O halde bu çok uzun bir bekleyiş olmayacak."

Annesi bu konu hakkında nasıl bu denli saygısız olabilirdi? Izzy'nin yapmak istediği, uğruna eğitimler aldığı her şey, annesinin anlayışına muhtaçtı. Kendisinden, Güney Elleri kıyılarının yakınındaki baron lordlarından biriyle yapılacak savaşa gönderilecek birliklerle birlikte gitmesini istemişlerdi. Lord kendi ordusunu hazırlamıştı ve Kara Ovalar'a doğru ilerleyeceği söyleniyordu. Annwyl, her zamanki gibi, öncelikle kendisi saldırmak istiyordu.

Izzy'nin antrenman ekibinin tümü savaşa gidiyordu ve bu savaş onun değerini Annwyl'e ispat etmesi için mükemmel bir fırsat olacaktı. Annesi bu fırsatı elinden nasıl alabilirdi?

"Bu hiç de adil değil." Sızlanan bir çocuk gibi davranmaktan nefret ediyordu, ancak bu durum gerçekten de hiç adil değildi!

Talaith iç geçirdi ve pencereye doğru dönerek avluya bakmaya başladı. "Dünya adil değil, Izzy. Ama ben izin vermeden hiçbir yere gidemezsin. Ve sakın babanın fikrimi değiştirmesini sağlamaya kalkışma. İki gündür sürekli olarak bu konuda tartışıp duruyoruz ve ben kararımı çoktan verdim."

Izzy eğer babası annesini ikna edememişse, hiç kimsenin edemeyeceğini biliyordu.

Gözyaşları gözlerini yakarken hızla annesinin odasından çıkarak kalenin merdivenlerinden aşağı inmeye başladı. Yoldaşları, ertesi gün sahil kesimine doğru yola çıkacak olan eğitimden birkaç arkadaşı, avluda hızla yürümekte olan Izzy'ye seslendi fakat oradan uzaklaşmak isteyen Izzy onları görmezden geldi. Yolda babasının bile ona seslendiğini işitti, fakat onu da görmezden gelerek kalenin kapılarından dışarı çıktı ve nehre doğru koşmaya başladı. Nihayet nehre ulaştığında, rastgele bir ağacın yanında durdu ve onu yumrukladı. Ağaç kabukları her yana uçtu ve beş yüz senelik ağaç hafifçe sarsıldı. Izzy bunun ardından gözyaşlarına boğuldu.

Bu olup bitenlerin hiçbiri adil değildi. O iyi bir askerdi. Çok iyi hem de. Ve en iyi asker olmak için tüm özelliklere de sahipti. Kraliçe'nin Şampiyonu olmak istiyordu. Hatta günün birinde Kraliçe'nin Generali olmak istiyordu. Fakat tüm bunlar uğraş ve zaman isteyen şeylerdi. Geç kalman her gün, hayallerini ondan daha da uzaklara taşıyordu ve günün birinde bu hayaller aptal bir kızın boş hayaleri olacaktı.

"Neden ağlıyorsun?"

Izzy, ardındaki sese doğru döndü, bakışlarıyla kaba bir ifadeyle karşısında durmakta olan kızı inceliyordu. Kızın omuzlarına dek gelen siyah saçları ve simsiyah gözleri vardı. Yüzünün sağ kısmında artık neredeyse iyileşmiş büyük bir yara olduğu görülüyordu. Üzerinde zincir zırlı bir gömlekle tozluklar vardı, ancak cüppesi yoktu. Izzy kızla aşağı yukarı aynı yaşta olduklarını düşündü, fakat kendisi ondan daha çok şey biliyordu.

"Sen bir ejderhasın."

"Öyleyim. Ben Kara Branwen."

Ayrıca yüzündeki yara ve diğer morluklarla çizikler göz önünde bulundurulduğunda, Kara Branwen'in bir savaşa katılmış olduğu anlaşılıyordu.

Izzy ondan nefret ediyordu.

"Ben Talaith'ın Kızı Iseabail." *Dünyanın en zor, umursamaz, duygusuz annesi.*

Kız Izzy'nın onu ne kadar kıskandığının farkına varmadan ona doğru yaklaştı. Eğer Izzy'nin de Annwyl gibi sert bir mizacı olsaydı, şimdiye dek ona vurmuş olurdu. Ah, keşke Annwyl gibi bir mizacı olsaydı!

"Neden ağlıyorsun öyleyse?" diye sordu kız.

Izzy yutkunarak gözyaşlarını ve öfkesini içine çekti. "Annem." Izzy bir kez daha yutkundu, neredeyse gözyaşlarıyla olan mücadelesini kaybedecekti. "Diğer arkadaşlarımla birlikte savaşa gitmeme izin vermiyor."

"Kaç yaşındasın?"

Izzy, kıza dik dik baktı. "Sen kaç yaşındasın?" diye cevap verdi ona.

"Seksen üç."

"Ah." *Kahretsin.*

Bunun üzerine Branwen gülümsedi. "Fakat sanırım bu, ejderhalar arasında senin yaşına denk gelir. Benim annem de bana çok zor zamanlar yaşatır. Sanki hâlâ çocukmuşum gibi davranır. Hiçbir savaşa kendi başıma gitmeme izin vermez. Her zaman onun yanında olmak zorundayım. Ağabeyim henüz yüz yaşına bile gelmedi ve savaşlara kendi başına gidebiliyor. Bu hiç de adil değil."

"Değil! Ama bunu asla göremiyorlar, öyle değil mi?"

"Hayır, göremiyorlar. Bu durum tam bir baş belası, değil mi?"

Izzy nihayet gülümsedi. "Öyle."

Branwen, Izzy'yi tepeden tırnağa inceledi. "Bir insana göre oldukça uzunsun," dedi. "Ve Kara Ovalar'da yaşayan birine göre hayli esmersin."

"Boyumu öz babamdan almışım. Ten rengimi de Alsandair atalarımdan."

"Alsandair mi? Oraya hiç gitmedim. Her zaman gitmek istemişimdir."

"Ben de hiç gitmedim. Orada doğmuşum ama henüz birkaç günlükken oradan ayrılmışız."

"Oraya tekrar gitmek ister miydin?"

"Sanırım. Bunu daha önce hiç düşünmedim. Ama oraya temelli dönmek istemem. Artık evim burası. Aptal, iğrenç evim."

Branwen güldü. "Nasıl hissettiğini anlayabiliyorum. Peki yeterince ağladın mı, Talaith'in Kızı Iseabail? Çünkü tecrübelerimden yola çıkarak söylüyorum, gözyaşları annelerde pek işe yaramaz. Sadece babalarda işe yarar. Bu durumda neden canını sıkıyorsun ki?"

Şimdi de Izzy ona gülümsüyordu. Branwen'den nefret edemiyordu. "Haklısın. Neden canımı sıkayım ki? Ve herkes beni Izzy olarak çağırır."

"Tamam o halde, Izzy."

"Hey!" diye çağırdı uzaktan gelen bir ses. "Branwen! Neredesin, seni sersem inek?"

Branwen iç geçirdi. "Bunlar benim aptal kardeşimle kuzenlerim." Branwen, Izzy'nin kolunu çekiştirdi ve birlikte yürümeye başladılar. "Peki, savaşa gitmen konusunda baban ne diyor?"

"Babam da benim için mücadele etti. Böyle yaptığını biliyorum. Ama o bile annemi ikna edemediyse... hiç kimse edemez." Izzy kendini oldukça rahat hissederek "Bu arada benim babam da Güçlü Brieç'tir. Öz babam değil, ama... anlarsın işte. Annem onun karısı olur."

"Brieç mi?" Branwen durdu ve ona baktı, koyu renk gözleri iri iri açılmıştı. "Sen Brieç'in kızı mısın?"

Onun bu anı hevesi Izzy'yi biraz şaşırttı. Brieç'in kardeşleri ona karşı iyi ve samimi davranmış olsalar da, diğer ejderhalar—büyükbabasının söylenirken sürekli kullandığı şekliyle, *aptal soy-lular*—ona hoşgörülü davranıyorlardı, fakat Izzy esasen onu sadece bir insan ve muhtemel bir öğün olarak gördüklerini kolayca anlayabiliyordu.

"Evet," dedi Izzy hafif bir kendine güven hissiyle. "Öyleyim."

Branwen, Izzy'nin koluna vurdu ve Izzy acı içinde homurdandı. "Öyleyse, seni sulugöz inek, sen benim kuzenimsin!"

Izzy gözlerini kırpmıyordu. "Öyle miyim?"

"Evet! Ben bir Cadwaladr'ım. Brieç'in kuzeni. Annem senin büyükbabanın kız kardeşidir. Bu da bizi ikinci dereceden kuzen yapar... sanırım. Her neyse, akrabayız biz. Yani, bilirsin, değil mi? Aile."

"Tamam o zaman." Izzy, Branwen'in bu hevesli halini görmezden gelemiyordu. Onu tanıdığına fazlasıyla sevinmiş gibiydi.

"Bu harika! Bu durum her şeyi değiştirir."

"Değiştirir mi?"

Branwen kolunu Izzy'nin omzuna attı. "Söyle bakalım kuzen, daha önce hiç '*koş ve zıpla*' oynadın mı?"

"Hayır."

"Pekâlâ, büyük kuzenin olarak bu oyunu sana öğretme hakkım var. Akrabalıkların güzel yanı da budur işte."

"Bu benim annemi sinirlendirecek bir şey mi?"

"Bu konuda hiç düşünmeden bahse girebilirim."

Izzy bir an bile tereddüt etmedi. "O halde bana yol göster bakalım, kuzen."

Gwenvael'in burnuna tütsü ve çeşitli otların, taze meyvelerin ve nefis, yahniye benzer bir yemeğin kokusu geliyordu.

Usulca etrafına bakındı, nerede olduğuyla ilgili kafası karıştı ancak yine de burayı tuhaf bir sebepten ötürü anımsıyordu. Burası bir evdi. Burayı uzun zaman önce rüyasında görmüştü, ancak daha önce hiç gelmemiş olduğunu biliyordu.

Belki de henüz tam anlamıyla ayık değildi. O an bunu tam olarak anlayamıyordu. Gözlerini kapadı, ancak yine gözlerinin önünde aynı sahneler belirdi. Ve hepsinden öte, onun kokusunu aldı. Burun delikleri alev alev yandı ve gözleri yine açıldı, gözleri onu aradı. Duvara gömülü ocağın yanındaki yemek masasında oturuyordu. Önünde metal bir kâse vardı ve başını ellerinin arasına almıştı. Başörtüsü ve gözlükleri masanın üzerinde, sırt çantasıysa ayaklarının dibindeydi.

Onu orada, sağlıklı bir şekilde görmek Gwenvael'e her şeyden çok daha iyi gelmişti.

Dagmar başını ellerinin arasından kaldırdı ve Gwenvael'in olduğu tarafa döndü. Gwenvael ona gülümsedi fakat Dagmar ona karşılık vermedi. Bunun yerine başını eğdi ve gözlerini kısararak ona baktı.

"Eğer beni göremiyorsan, seni tembel dişi domuz, o kahrolası gözlükleri gözüne tak."

Dagmar sırtını dikleştirdi ve ona dik dik baktı. "Seni mükemmel bir şekilde görebiliyorum, yani hiç görememekten biraz daha mükemmel."

"Beni daha bekletecek misin?"

"Hem de sonsuza kadar."

Gwenvael alt dudağını bükerek hafifçe titredi. "Ama ben acılar içindeyim."

"Akıl ve mantık aşkına, senin hiç utanmaman yok mu?"

"Bir nebze bile." Gwenvael, elini Dagmar'ın tutması için açarak kolunu ileri doğru uzattı. "Şimdi, gel bakalım buraya."

Dagmar gözlüklerini takarak sandalyesinden kalktı ve odada ilerledi. Dagmar nihayet elini tuttuğunda Gwenvael, yanı başında diz çökene dek onu kendine doğru çekti.

"Sen iyi misin?" Gwenvael artık dalga geçmiyordu, çünkü bu soruya verilecek doğru düzgün bir yanıtı ihtiyacı vardı.

"İyiyim."

"Güzel." Gwenvael onun parmaklarını öptü. "Neredeyiz biz?"

"Güney ve Kuzey Elleri sınırları arasındaki Dış Ovalar'dayız. Atasa Dağları'nın hemen yanında."

"Buraya nasıl geldik?"

"Bizi sen getirdin."

"Ben mi getirdim? Hatırlamıyorum."

"Ne hatırlıyorsun?"

"Seni öptüğümü." Gwenvael sırtıttı. "Kütüphane raflarının orada."

"Tabii ya, bunu unutacak kadar nazik davranacağını nasıl düşünebilirdim?"

"Ömrüm boyunca unutamam. Fakat lütfen söyleyin bana, Leydi Dagmar, neden yaralandım ben? Yoksa gizli arzularınızla derimi falan mı yüzmeye çalıştınız?"

"Gizli... ah. Unut bunu. Son birkaç saattir hayatın cehennem gibiydi, olup biten bundan ibaret. Kaçırıldın, işkence gördün ve Sürü ejderhalarıyla savaştın."

"Gerçekten mi?" Gwenvael başını eğdi ve sesini alçalttı. "Şimdi, savaşta yaptıklarımı gördükten sonra sana daha mı ateşli geliyorum yani? Beni mümkün olabileceğinden çok daha fazla mı arzuluyorsun? Şu anda benimle birlikte olmak için can mı atıyorsun?"

"Kes sesini, ejderha."

"Haydi ama."

"Pekâlâ, belki yaralarındaki kabuklar döküldüğü zaman."

Gwenvael onun ne demek istediğini anlayamadı ve eğilip vücuduna baktı. Dehşete kapılmış bir halde doğrularak oturdu.

"Bu da nedir? Neler oldu bana?"

"Sakin ol. Eminim yaralar çabucak iyileşecektir."

"İyileşmek mi? İğrenç görünüyorum!"

"Hayattasın."

"İğrenç bir şekilde hayattayım." Gwenvael, Dagmar'ın yüzünü elleriyle kapattı. "Bakma bana! Başka tarafa bak!"

"Kes şunu!" Dagmar onun ellerini yüzünden çekti. "Aklını mı yitirdin sen?"

Gwenvael kendini tekrar yatağa attı ve yüzünü duvara döndü. "Bunun ne demek olduğunu biliyorsun, değil mi?"

"Gwenvael ..."

"Bir yerlerde, bir kalenin tepesinde tek başıma yaşamam gerekecek. Gün ışığından saklanacağım ve yalnızca geceleri ortaya çıkacağım."

"Lütfen kes şunu."

"Yapayalnız kalacağım, ama bu fazla uzun sürmeyecek, çünkü beni daha çok arzu edeceksin. Bir zamanlar tanıdığın güzel savaşçıyı gittikçe daha çok arzulayacaksın ve dönüştüğüm bu iğrenç yaratığa acıyacaksın. En önemlisi de, acımı dindirmek isteyeceksin." Gwenvael tekrar ona baktı. "Acımı dindirmek istemez misin? Hemen şimdi? Üzerinde o elbise olmadan?"

"Hayır, istemem."

Dagmar ayağa kalkmaya çalıştı, ancak Gwenvael elini tutarak onu tekrar yatağa doğru çekti. "Beni bırakamazsın. İşkenceye

uğradım ve çok kötü şeyler düşünüyorum. Kendimi yeniden sevmeyi öğrenebilmem için öncelikle beni ne kadar sevdiğini göstermen gerekiyor.”

“Sen kendini sevmekten hiç vazgeçmedin ki?”

“Çünkü ben inanılmazım.”

Dagmar elini geri çekti, fakat Gwenvael bu eli tekrar yakalayarak onu sürükledi. Dagmar şimdi ejderhanın üzerindeydi.

“Bırak beni!”

“Bana işkence eden bu kötü düşüncelerimi öpücüğüne geçirene dek olmaz.”

“Öpücüğümlle hiçbir şeyi geçirmeyeceğim.” Dagmar donup kaldı. “Ve ellerinizi üzerimden çekin, bayım.”

“Ama ellerim bulundukları yerde oldukça sıcak ve rahatlar.”

Bu imkânsızdı! Dagmar’ın gerçekten onun için *endişelenmiş* olduğunu düşünmek imkânsızdı. Neden? Aklını yitirmiş biri için endişelenmenin anlamı neydi ki?

“Elini popomdan çek.”

“Beni öpene kadar çekmeyeceğim.”

“Seni öpmeyeceğim.”

“Çünkü ben iğrencim!”

“Sen...” Neden onunla tartışıyordu ki? Bu onu Gwenvael’den daha çılgın yapmaz mıydı? “Bırak beni!”

“Beni öp, bırakayım.”

“Tamam.” Dagmar eğildi ve ağzı kapalı bir vaziyette Gwenvael’in dudaklarına küçük bir öpücük kondurdu. “İşte.”

“Bundan daha iyisini yapabilirsin.”

“Hayır. Yapamam. Bu yüzden sadece...” Gwenvael onun kollarını sıktığında Dagmar üzerindeki tüm giysi ve iç çamaşırlarına rağmen soluk soluğa kaldı. Gwenvael onun aralanmış bir şekilde duran ağzına doğru saldırdı. Ayağa kalkarak onu şiddetli bir şekilde öpmeye başladı. Birkaç saniye sonra dili Dagmar’ın ağzının içini istila etmiş ve ısrarlı bir şekilde onun dilinin etrafında dönmeye başlamıştı.

Her şey bu kadar sürdü. Dagmar, Gwenvael'in kollarında adeta eridi. Elleri uzandı ve onun yüzünü çevreledi. Midesi kasıldı ve bacaklarının arası ılık, ıslak bir hal aldı.

Onu istiyordu. Hem de nasıl arzuluyordu onu! Her ne kadar tuhaf, zorlu ya da sinir bozucu biri gibi görünse de.

Gwenvael'in, kalçalarını sıkmakta olan elleri daha da gerginleşerek neredeyse ona acı vermeye başladı, fakat Dagmar bunu umursamadı. Gwenvael kendisini, bacaklarının arasında onun sayesinde oluşan sertliği hissedebilmesi için kendine doğru çektiğinde de sesini çıkarmadı. Hiç acele etmeden, Dagmar'ın kadınlık organını kasıklarına sürtmeye başladı, kalçalarında duran elleri sadece onu ileri geri hareket ettirmekle kalmıyor, her seferinde etlerini sıkıştırıyordu.

Dagmar inlemeye başladı, içten içe doruğa ulaşmak üzereydi.

"Ne yapıyorsun sen?" Güçlü, kuvvetli eller Dagmar'ın kolunu yakaladı ve onu çekerek Gwenvael'den ayırdı.

Dagmar sersemlemiş, soluk soluğa kalmış ve inanılmaz derecede tahrik olmuş vaziyette öylece Etyld'in yüzüne bakakaldı, tek kelime edemiyordu.

"O hâlâ iyileşme sürecinde!" diye azarladı onu ejderha kadın. "Böyle şeyler için yeterli enerjisi yok."

"Benim üzerime atladı," diye araya girdi Gwenvael, Dagmar'ın ağzının açık kalmasına sebep olan bir ifadeyle. "Onu durduramadım."

"Gerçekten mi!" Etyld, Dagmar'ı kapıya doğru sürükledi ve eline bir kova tutuşturdu. "Git, kuyudan biraz su al. Belki bu biraz serinlemeni ve kendini kontrol altına almanı sağlar!"

Kapı birden yüzüne kapandı ve Dagmar orada öylece diki-lerek, kapıya bakakaldı. Ağzı hâlâ açıktı.

Gwenvael kendisine dikkatle bakmakta olan ejderhaya bakarak sırttı.

"Ona işkence etmek hoşuna gidiyor mu?" diye sordu Gwenvael'e.

"İşkence biçimine bağlı."

Ejderha kadın bunun üzerine kıs kıs güldü. "Sanırım acıkmışsındır, Gwenvael."

"Acıktım." Başını yana yatırdı. "Bana çok tanıdık geliyorsun. Biz... şey... tanışmış mıydık?"

Kadın ellerini dizlerine dayadı ve belini bükerek ona doğru eğildi. "Yüzüme bak ve bunu tekrar söyle. Aynı ses tonuyla."

Gwenvael onun yüzüne baktı ve ona sırtmakta olan bu yüzde ne gördüğünü anladı.

Annesini.

"Kendimi gerçekten de rahatsız hissediyorum."

"Güzel. Öyle hissetmelisin." Kadın ocağın yanına gitti ve bir kâseye yahniden koydu. "Ben senin ESYLD teyzemim."

Gwenvael yalnızca tek bir ESYLD teyze tanıyordu, o da hâlâ ailesi tarafından aranmakta olan biriydi.

"O halde yardımın için sana sonsuza dek minnettarım." Gwenvael kendini doğrulttu ve sırtını yatağın metal korkuluklarına dayadı. Bir anda soluğunu dişlerinin arasından ılık çalarcasına bıraktı, duyduğu acı ona eski haline dönebilmesi için daha katetmesi gereken çok yol olduğunu anımsatmıştı. Ama bunu zonklayan aletine anlatmak biraz zordu, tabii. Teyzesi içeri girmemiş olsaydı Dagmar'ı o an, oracıkta götürmüş olurdu. Bu kadının, üzerinde yarattığı etkiyi bir türlü anlayamıyordu.

"Seni uykunda öldürmemiş olduğum için şaşkın mısın?" Kadının ona kâseyle birlikte bir kaşık verdi.

"Bu soruya verebileceğim iyi bir cevabım yok. O yüzden sadece yemek yemeyi tercih ediyorum."

ESYLD yatağın yanına bir sandalye çekti ve bacak bacak üstüne atarak oturdu. "Bana senin zeki biri olduğunu söylemişti."

"Güzel Dagmar'dan mı söz ediyorsun?"

ESYLD kaşlarını çatı. "Güze... neyse, unut bunu. Keita'dan söz ediyorum."

"Kız kardeşim mi?" Gwenvael kaşığını bir şapırtı sesiyle birlikte kâsenin içine düşürdü. "Kardeşim buraya geldi mi?"

"Çok defa. Onunla bir hayli yakın olduk." Bu son cümle, Gwenvael'in kulağına pek hoş gelmedi, fakat henüz o bir şey söyleyemeden "Sakin ol, Altın Gwenvael. Kız kardeşin beni buldu."

Ve onu da baştan çıkarma gibi bir niyetim olmadığı konusunda seni temin edebilirim," dedi Etyld.

"Yine de, annemin yönetimi tarafından isteniyorsun."

"Bunu çok iyi biliyorum. Fakat taht için annene meydan okuma gibi bir niyetim yok."

"Keita neden sana geldi?"

"Neden gelebilir ki? Çünkü böyle bir şeyi öğrendiğinde annenin deli olacağını biliyordu. Onların ilişkisi de tıpkı Rhiannon'un bizim annemizle olan ilişkisi gibi. Umarım aynı sonla karşı karşıya kalmazlar."

Gwenael, tahtını güvenceye almak ve Bercelek ile kendi ailesinin hayatını korumak için Rhiannon'un kendi annesini öldürmek zorunda kalmış olduğunu düşününce bu son cümleden pek hoşlanmadı. "Eğer böyle bir şey olursa, seni suçlarım."

"Eminim öyle yaparsın. Ama ben sahip olduğumdan fazlasını istemiyorum, Gwenael. Onun tahtını ya da gücünü istemiyorum. Sadece kendi halime bırakılmak istiyorum."

"Eğer tek istediğin buysa, annemle konuşmama izin ver."

"Hayır."

"Sen Güney'de, kendi türünün arasında olmalısın. Burada, barbarlarla birlikte değil."

"Bu çok hoş. Belki annen bu durumu ciddi ciddi düşünür. Ama baban düşünmez. Onun ailesi hâlâ benim peşimde. Burada olduğumu öğrendikleri takdirde bir gün bile yaşayamam. Bu yüzden ikisinin de benim varlığım hakkında herhangi bir şey bilmemelerini tercih ediyorum."

Gwenael onunla tartışamazdı, Etyld tamamen haklıydı. Sorumluluklarını Kudretli Bercelek kadar ciddiye alan pek az ejderha bulunurdu. Ve onun da Kraliçe Rhiannon'dan daha büyük bir sorumluluğu olamazdı.

"Nasıl istersen. Hayatımı kurtardın, en azından bunun için sana borçluyum."

Etyld yemeğini işaret etti. "Yemek soğuyor. Ye."

Yahni biraz ılıklaşmıştı, fakat hâlâ yeterince sıcaktı ve oldukça tatmin edici görünüyordu. Yemeğini yediği sırada Dagmar geri

döndü. "İşin ne kadar da uzun sürdü," dedi Gwenveal ağzı dolu bir halde.

Dagmar doldurmuş olduğu kovayı masanın üstüne sertçe bırakarak hızlı adımlarla odadan çıkıp gitti. Bu sırada Gwenvael'in hâlâ iyileşmekte olan yaralarından birine hafifçe vurdu.

Gwenvael "Ah!" diye feryat ederek kolunu geri çekti.

"Kuyunun nerede olduğu hakkında en ufak bir fikrim yoktu, seni sersem. Bu yüzden o kahrolası kuyuyu bulabilmek için her yanı dolaştım! Biraz olsun umrunuzda olur mu bilmem ama, o şeyin içine düşebilirdim!"

"Böyle söyleme, Dagmar. Bu gece, yarın, ne zaman olursa... eninde sonunda gitmiş olduğunu fark edecektik. Ah!" Dagmar yaralarından birine daha vurduğunda bir kez daha çığlık attı. "Kes şunu!"

Olgeirsson Sürüsü'nden Korkunç Vigholf, sabırsız bir şekilde Spikenhammer Bahçesi'nde bekliyordu. Konuşabileceği daha güvenli bir yer bilse vebadan kaçarcasına uzaklaşacağı, sakın bir güzelliği olan sessiz bir yerdi bu bahçe. Fakat daha güvenli bir yer yoktu. Babasının casusları her yerde ona ihanet eden oğlunu arıyorlardı.

Bu kişi Vigholf değildi. O, babasına göre, hâlâ kendisine sadıktı. Böyle davranıyor olmak fazlasıyla sinirlerini bozuyor olsa da, kardeşi ona bu aldatmacayı sürdürmesi konusunda yalvarmıştı. Esasen Vigholf öylesine dürüst bir ejderhaydı ki, annesi onun kafasına kuyruğuyla vurur, "*Konuşmadan evvel biraz düşün!*" derdi.

Fakat ne yazık ki Serseri Olgeir artık oğlunun bağlılığını kazanamıyordu. Yaşlı ejderha Güneylilerle aralarındaki ateşkesi bozmuş ve ittifak halinde olduğu savaş beylerinden birine ihanet etmişti. Kuzey Elleri Yasası tam da Vigholf gibi ejderhalara göreydi. Bu yasa en önemlisi sadakat olmak üzere açıkça belirtilmiş kurallar ve yönetmeliklerden oluşuyordu. Fakat onun babası kendi haricinde hiç kimseye sadık kalamıyordu. Bu durumda diğerlerinden ona sadık kalmalarını nasıl bekleyebilirdi ki?

Vigholf, kardeşinin savaş atının toynak seslerini işitti ve onun yoldan yukarı doğru çıkışını izlemek için o tarafa döndü. Kardeşinin bunu nasıl yaptığı Vigholf'u hâlâ şaşırtırdı. Çoğu toynaklı hayvan, akıllıca bir tutumla onların türünden uzak dururdu, çünkü ne kadar kolaylıkla akşam yemeği haline gelebileceklerini iyi bilirlerdi. Fakat kardeşinin hiç böyle bir sorunu olmamıştı. Hayvanlar kendilerini ona yakın hissediyorlardı, kuşlar omuzlarına tünüyor, kurtlar ve geyikler ayaklarının dibinde uzanıyor ve kendisi kolayca uçup gidebilmesine karşın atlar onu gitmesi gereken her yere götürüyorlardı.

Çocukluktan bu yana, muhteşem dövüş yetenekleri ile felsefe ve büyü hakkındaki değişik görüşlerin şaşırtıcı bir karışımından oluşan Kurnaz Ragnar'la hiçbir zaman çok yakın olamamışlardı. Fakat Vigholf, kardeşinin sahip olduğu yetenekleri ve gerçek Kuzeyli ruhunu takdir etmeyi öğrenmişti.

"Selam, kardeşim!"

"Vigholf. Benim için haberlerin mi var?"

"Evet, var."

Kardeşi atından indi ve sadece avuç içiyle atın alnını okşayarak hayvanın kendisini beklemesini sağladı.

"Evet?"

"Bizimkilerin Sürü'nün gizli barınağına neden geri döndüklerini öğrendim. Babam kendine bir ödül bulmuş."

Ragnar'ın yüzü her an bir yumruk yemeyi bekliyormuşçasına çarpıldı. "Lütfen bana bu ödülün yine şu kahrolası Altın ejderha olmadığını söyle." Ardından Vigholf'a endişeli bir ifadeyle baktı. "Lütfen bana Dagmar'ın babamın elinde olmadığını söyle."

Onun bu insan dışisine olan bağlılığı Vigholf'u her zaman şaşırtmayı başarmıştı. Bu kadın ona her zaman oldukça sade ve biraz da yavan gelmişti, fakat Ragnar tam yirmi senedir gözünü onun üzerinden ayırmamıştı. Elinden geldiği zaman onu korumuş, gelmediği zamanlarsa onu cesaretlendirmişti.

"Sakin ol, kardeşim. İkisi de değil. Aslına bakarsan babamız, Ejderha Kraliçe'nin oğullarının herhangi birinden çok daha kıymetli bir şey edindi."

"Nedir o?"

“Ejderha Kraliçe’nin kızı.”

Ragnar kardeşine yaklaştı, heyecanı apaçık ortadaydı. “Ejderha büyücü mü? Morfyd mi?”

“Hayır. Diğer.”

Kardeşinin yüzü bir anda değişti. “O fahişe mi?”

Vigholf hafifçe kardeşinin kolunu dürttü. “Piçlik yapma, Ragnar! Hepimiz rahiplerin emirlerine uymuyoruz ya.”

“Yataktaki partnerlerim konusunda seçici davranmam beni bir rahip yapmaz. Her neyse, babam onu nasıl ele geçirmiş?”

“Sanırım kadın Dış Ovalar’ın yanlış tarafında bulunuyormuş.”

“Aptal ejderha ve babam *yine* onların dişilerinden birini kaçırarak ateşkesi ihlal ediyor.” Ragnar bir aşağı bir yukarı yürümeye başladı. Kendi kafasında çözüm üretmeye çalıştığı zamanlarda hep böyle yapardı. “O halde hepsi Namus için geri dönecekler.”

“Elbette. En son ejderha hayatta kalana dek uğruna savaşılacak genç bir dişi ejderha. Bizimkiler arasında kim bu fırsatı elinden kaçırır ki?”

“Ne zaman olacak bu?”

“Bilmiyorum. Babam henüz belli bir tarih vermedi, bu da onun açısından oldukça tuhaf. Babam genelde onları alt edip elinden geldiğince çabuk bir şekilde başından atmak ister. Ne için beklediğinden pek emin değilim.”

“Ben biliyorum. Babam onun ailesini çağırmak istiyor. Ona yardım etmek için uçarak buraya gelmelerini, sonra savaş çıkarmayı istiyor.”

“Ve ilk hamleyi Kraliçe’nin yaptığını düşünen bütün savaş beyleri onun yanında yer alacaklar. Ama ben ufak Kırmızı’nın kimseyi çağırdığını sanmıyorum. Altın ejderha, yani onun ağabeyi kız kardeşinin durumunu biliyor olsa bile bunu belli etmedi.”

“Bilmiyordu. Dagmar da bilmiyordu, bilseydi bana söylerdi.”

“Senelerdir ona yalan söylediğini öğrendikten sonra bile mi?”

“Bunu saklamak yerine bana söyleyerek daha fazla çıkar elde edeceğini biliyor. Ayrıca, yaptığım şey gurur duyduğum bir şey değil, kardeşim, bu yüzden bir daha bu konuda konuşmayalım.”

Vigholf'un, kardeşinin bu durumun kendisini bu kadar rahatsız etmesine neden izin verdiği hakkında hiçbir fikri yoktu, fakat Ragnar anlaşılması pek de kolay olmayan bir ejderhaydı.

Ragnar volta atmaya bir son verdi. "Güneyli ejderhalar henüz gelmedi, çünkü kadın onlara haber vermedi. Kendi başına kaçmayı deneyecek."

"Neden böyle bir şey denesin ki?"

Ragnar kardeşinin yüzüne baktı, tebessümü ışıltı ışıltı. "Bu, benim sevgili kardeşim, anne kız ilişkisinin güzelliğidir."

"Bu da ne demek oluyor?"

"O kadın annesinin haberi olmadan oradan çıkabilmek için dünyayı, cenneti, hatta cehennemi bile yerinden oynatabilir demek oluyor."

Vigholf başını iki yana salladı. "Ve sen de bunu kullanacaksın, öyle değil mi?"

Ragnar kollarını küçük kardeşine doğru uzattı ve onu sert bir şekilde kucakladı. "Bunu kullanmazsam nasıl plançı, entrikacı bir piç kurusu olabilirim ki?"

Gwenvael günün geri kalan kısmı boyunca aralıklarla uykuya dalıp uyandı, fakat gece boyunca kesintisiz bir şekilde uyumuştı. Burnuna gelen birçok yemeğin kokusu onu uyandırdı, şarapla karıştırılmış şifalı bitkilerden oluşan lezzetli bir karışım ise ayaklandırdı. Artık teyzesinin evinde gezinebiliyordu. Annesinin ölümünün—ve önünde ona engel olan herhangi bir kardeşinin ölümünün—ardından onun tahtını devralma umudu olan bir prenses için burası oldukça büyük çaplı bir düşüş sayılabiliirdi, fakat Esysld halinden memnun görünüyordu.

Sonrasında biraz sohbet ettiler. Gwenvael, konuşmasına politik konuları dâhil etmeden, teyzesini ailesiyle ilgili son gelişmelerden haberdar ederek bir süre oyalandı. Nihayet onu kurtulmuş bitkileri birbirine iliştip bağlarken bıraktı ve Dagmar'ı bulmak üzere dışarı çıktı.

Gwenvael onu Esyld'in evinin arka tarafında, devrilmiş bir ağaç gövdesinin üzerinde oturmuş, küçük bir dereyi seyrederken buldu. Elindeki şarap şişesi ve taze meyvelerle ona doğru ilerledi.

"Gördün mü?" diye takıldı ona. "Gittiğinin farkına vardım."

Dagmar onun sesini işittiğinde bir an irkildi ve sonra tekrar başını önüne eğdi. "Geldiğini duymadım."

"Birçok kişi duymaz." Gwenvael karşısına geçerek Dagmar'ı yakından incelemeye başladı. Gözlükleri başının tepesindeydi ve elbisesinin cebinde bir şeyler arıyordu. Gergindi ve devamlı burununu çekiyordu.

Gwenvael doğrudan bir yanıt alamayacağını bildiği için Dagmar'ın çenesini tutarak gözleri hizalanana kadar hafifçe yukarı kaldırdı.

Gözyaşları. Gerçek gözyaşları.

Dagmar onun ellerinden kurtuldu. "İyiyim ben. Bana o şekilde bakmayı kesebilirsin."

"Anlat bana."

"Hayır."

Gwenvael ağaç gövdesine, Dagmar'ın yanına oturdu. "Yanımda şarap var."

Dagmar gözlerini sildi ve Gwenvael şişeyi açıp ona uzatana dek onu görmezden geldi.

"Güzel bir şarap."

Dagmar ondan şişeyi alarak birkaç yudum içti. Biraz sonra şişeyi geri verdi ve "Biraz hafifmiş," diye mırıldandı.

Gwenvael şişeden büyük bir yudum aldı, ancak zorlukla yuttuğu sıvıyı neredeyse gerisingeri çıkarıyordu. "Hafif," dedi tiz bir sesle. "Kesinlikle öyle."

Mantarını yerine yerleştirerek şişeyi önlerine koydu. "Şimdi bana her şeyi anlatmanı istiyorum. Beni Sürü'nün ellerinden kurtarmak için ödemen gereken bedeli söyle."

Dagmar hıçkırarak ağlamaya başladı ve Gwenvael ellerini onun omuzlarına koymaya çalıştığı sırada onu hafifçe itti. Gwenvael buz gibi bir korkunun kendisini ele geçirdiğini hissetti. "Ulu Tanrılar, Dagmar, sana ne yaptılar?"

Dagmar hıçkırarak ağlamaya devam ederken eteğinin gizli bir cebine uzandı ve oradan bir parça parşömen kâğıdı çıkardı. Kâğıdı Gwenvael'in eline tutuşturdu.

Gwenvael damgaya baktı, fakat pek çıkaramadı. Kâğıdı aceleyle açarak okudu. Mektup bütün ejdehaların eski, ortak dilinde yazılmıştı. Bazı harfler farklı biçimde kaleme alınmış ve bazı kelimelere farklı anlamlar yüklenmiş olsa da, Dagmar gibi insanların aksine, kendisi gibi bir ejderha için okunabilir haldeydi.

"Bu mektup, Olgeirsson Sürüsü'nden Ragnar diye biri tarafından anneme yazılmış." Gwenvael gözlerini kırıştırarak tek kaşını kaldırdı. "Ragnar? Bu bana anlattığın o çok hoş ve yardımsever Birader Ragnar olamaz, öyle değil mi?"

Dagmar başını salladı, hâlâ hıçkırarak ağlamaya devam ediyordu.

Gwenvael göz kırptı. "Bunun seni ne kadar üzebileceğini anlıyorum, Dagmar, ama seni temin ederim ki bu oldukça sık görülen bir uygulamadır. Büyükannem, insan bedeninde Güney Elleri'nde birçok okula gitti ve hiç kimse gerçeği bilmedi."

Dagmar mektubu işaret etti ve hıçkırmaya devam etti.

"Dagmar, mektupta kendisi sayesinde hayatta kaldığımdan ve babasını alaşağı etmesine yardımcı olabilecek bir ittifak kurmak için annemle görüşmek istediğinden bahsediyor."

Dagmar ağlamaya devam edince Gwenvael "Bunlar standart politik saçmalıklardır. Neden bu kadar üzgün olduğunı anlayamıyorum," diye devam etti sözlerine.

Dagmar gözyaşlarını engellemek için yutkundu ve "İkimiz de bunun," diye söze başlayarak elindeki parşömeni işaret etti "babamın bu tabirini mazur gör ama, geyik bokundan ibaret olduğunu biliyoruz. İkimiz de Ragnar'ın asıl isteğinin, seni bu saçma sapan mektubu annene iletmem için beni Güney Elleri'ne götürmeye ikna etmem olmadığını biliyoruz."

"Yani?"

"Bu da onun, oraya gitmemi başka bir sebepten istediği anlamına geliyor. Oraya gittiğimde benden, kendisine yarar sağlayacak bir şey yapmamı isteyecek."

"Bu söylediklerin muhtemelen doğrudur... Öyleyse?"

“Ve genelde böyle bir şans yakaladığımda balıklama atardım. Güney Elleri’ne gidebilmek için. Kraliçe Annwyl’le tanışmak ve seninle yaptığımızdan çok daha iyi bir anlaşma yapmak amacıyla onunla uzlaşmak için.”

“Bizim yaptığımız mükemmel bir anlaşmaydı.”

“Normalde yalan söyler, senin suç ortağın olur ve beni Güney’e götürmen için gereken ne varsa onu yapardım.”

“Ama...”

Dagmar’ın gözlerinden yaşlar süzüldü. “Ama o şey...”

“Şey mi? Hangi şey?”

“O şey... hani insanın kafasının içinde... yaptığının yanlış olduğunu insana söyleyen şey. İşte o şey bunu yapmama izin vermiyor.”

Gwenvael içinde ani ve aşırı bir sıkıntı hissederek dikkatli bir üslupla “Yani... vicdanından mı söz ediyorsun?” diye sordu.

Dagmar’ın gözyaşları histerik hıçkırıklara dönüştü ve öte yana döndüğünde başı bir anda kucığına düşüverdi.

“Dagmar! Herkeste vicdan vardır.”

“Bende yok!”

“Elbette var.”

“Ben bir politikacıyım, Gwenvael! Elbette vicdanım yoktur. En azından, bir zamanlar yoktu. Şimdi vicdan sahibi olmakla lanetlendim. Ve bu senin suçun!”

Gwenvael her nasılsa, bu son kısmın olacağını biliyordu.”

Neden bunu anlamamıştı? Neden görememişti? Vicdan sahibi olmak onu güçsüz ve korunmasız yapıyordu. Kullanılabilecek bir başka dişi. Bir süre sonra da partiler düzenlemeye, ona talipliler ayarlaması için babasına yalvarmaya ve çocuk sahibi olmayı düşünmeye başlayacaktı.

Bu bir kâbustu!

Gwenvael onu omuzlarından yakalayıp oturmaya zorladı ve “Kes şunu!” diye bağırdı. “Hemen kes şunu.”

“Söyle hadi. Bir zavallı olduğumu söyle. O piç kurusunun beni yirmi sene boyunca kandırmasına izin verdiğimi, bunu asla fark

edemediğimi ve şimdi de kahrolası bir vicdan sahibi olduğumu söyle. Bana değersiz biri olduğumu söyle de bitsin bu iş artık.”

“Öyle bir şey yapmayacağım. Sen vicdan sahibisin. Her zaman bir vicdanın vardı. Bununla yüzleşsen iyi edersin.”

Dagmar gözyaşları arasında ona kaşlarını çattı. “Yalancı! Bundan önce vicdanım falan yoktu.”

“Dagmar, sen sırf köpeğini yiyeceğini düşündüğün için, ateş püskürten bir ejderhaya saldırdın.”

“Onu korumak zorundaydım.” Gwenvael ona bakarak sırtı tığında ise aceleyle “Onun bir işlevi var,” diye ekledi.

“Senin savaş köpeklerinden biri olmak için epeyce küçükmüş gibi görünüyor. Öyleyse, nasıl bir işlevi var onun?”

“O olmasa, yerdeki kırıntıları kim yerd?”

“Dagmar.”

“Pekâlâ, pekâlâ. Tamam. Vicdan sahibiyim. Oldu. Mutlu musun?”

“Mest oldum.” Gwenvael, Dagmar’ın önünde diz çöktü ve keten gömleğinin kol kısmıyla yüzünü sildi. “Annwyl senden çok hoşlanacak. Vicdan sahibi olduğunu düşünmek onun da pek hoşuna gitmiyor.”

“Seninle birlikte gelmeyeceğim, ama sana ihtiyaç duyduğum bilgileri verebilirim. Ayrıca elimde sana yardımı dokunacak haritalar var.”

“Güzel. Yarın Güney’e doğru yola çıkarken onları da yanına al.”

Gwenvael böyle bir davranışın kendine özgü tehlikeleri olduğunu bilmeliydi. Ragnar’ın Güney’e gitmelerini istemesinin ardında başka bir sebep olmalıydı, fakat ikisi de bunun ne olduğunu bilemiyordu. “Saçmalama, Gwenvael.”

“Saçmalamıyorum.” Gwenvael şarap şişesini kaparak yere oturdu ve sırtını ağaç gövdesine dayadı. Dagmar’ın elini tutarak onu yanına çekti. Yerde oturuyor olma düşüncesi Dagmar’ı pek etkilemiyordu, fakat yine de böyle şeyler için uygun bir akşamdı.

Gwenvael bir yudum alarak, şişeyi ona verdi. “Ancak, bir şeyler yapmadan evvel bazı önemli soruların yanıtlarına ihtiyacım var. Dürüst, doğrudan yanıtlar.”

“Pekâlâ.”

"Annwyl'e kimler saldıracak?"

"Minotorlar*."

Gwenvael iç geçirdi. "Senden dürüst ve doğrudan yanıtlar istemiştim."

"Ben de sana böyle bir yanıt verdim."

"Minotorlar mı? Annwyl'e yürüyen inekler mi saldıracak? Benden buna inanmamı mı bekliyorsun?"

"Doğdukları günden itibaren, kendi kıdemlilerinin inandığı tanrılar adına öldürmek için eğitilen yürüyen inekler."

"Sana Minotorlar kısmını Ragnar mı söyledi?"

"Evet. Ama ben diğerlerinden de işittim. Bunu doğru olduğuna inanıyorum."

"Pekâlâ. O halde ben de bunun doğruluğuna inanıyorum." Gwenvael şaraptan bir yudum daha aldı. "Günün gittikçe garip bir hal aldığını söylemem gerek."

"İkinci sorun nedir?"

"Canavar ismini nasıl aldın?"

Dagmar alnını ovuşturdu, geçmişinin acısı hızla geri geliyordu. "Bunun sebebini bilmek senin için çok mu önemli?"

"Anlat bana."

Dagmar elini uzattı. "Biraz daha şarap ver."

"On üç yaşındayken," diyerek söze başladı Dagmar. Gwenvael'in gözüne bir anda otuz yaşından çok daha genç görünmüştü. "Babamın yeğenlerinden biri ziyaretimize geldi. Benden çok büyüktü ama biz onunla hiç anlaşılamazdık. Sanırım ben 'bir manastıra kapatılması gereken ukala bir sürtüğün' tekiydim, o da 'doğduktan hemen sonra boğdurulup, tıpkı atalarımızın yaptığı gibi bir dağın yamacından aşağı atılması gereken' biriydi. Elbette, bizi ziyarete geldiğinde onunla aramızdaki mesafeyi koruduk. Ama o asla zeki bir çocuk değildi ve kendi adamlarıyla benim dalgamı geçtiği dedikodusu etrafa çabucak yayıldı. Onlara benim 'büyüdükçe tamamen bir canavara dönüştüğümü' söylüyormuş. Babam ve ağabeylerim de aynı dedikoduları duymuş olsalar bile,

* Yunan mitolojisinde yarı-insan, yarı-boğa şeklindeki yaratık. (çev.)

ben bunları duymazdan geldim. Ama tek kelime etmedim ya da şikâyetle bulunmadım. Bana anlamsız geliyordu.

“Bir gece, babasının topraklarına geri dönmeden bir ya da iki gece evvel, köpek kulübelerinden ayrıldım ve kaleye gitmek üzere ilerlemeye başladım. Hizmetçi kızlardan birinin sesini duydum ve her şeyin yolunda gidip gitmediğinden emin olmak için bir köşeye çekildim. Gördüklerimden pek hoşlanmadım. Hizmetçi kız benden çok daha mutsuz görünüyordu, bu yüzden kuzenimi yakalayarak bir kenara çektim. Öfkeli ve sarhoş bir halde boğazımı yakaladı ve yüzüme bir yumruk atarak gözlüklerimi kırdı.

“Piç kurusu.”

Dagmar bunun üzerine hafifçe kıkırdadı, fakat hikâyesine devam etti. “Ama ben her zamanki gibi yine tek başıma değildim. Yanımda Canute’nin büyük büyükbabası vardı. O da, eğitildiği üzere, kuzenimi boğazından yakalayarak yere devirdi ve bir sonraki emrimi bekleyerek onu öylece tuttu.” Dagmar durdu, şişeden bir yudum daha aldı. “Kuzenim onu geri çağırمام için bana yalvarıyordu. Bu sırada hizmetçiler tarafından oraya getirilen babam ve üç ağabeyim de benim ardımda duruyordu. Babama baktım ve ‘Bunu yapmamalıyım,’ dedim. Babam, ‘Ama hepimiz bir Kuzeyli olarak bunu yapacağını biliyoruz,’ dedi. Benden beklenilenin farkındaydım, bu yüzden yaptım.” Dagmar yutkundu. “Emri verdim ve köpeğim... onun işini bitirdi. Ertesi gün babam kuzenimden geri kalanları ‘Canavar’dan ufak bir hediye’ yazılı bir notla birlikte amcama geri yolladı.

“Ve o amca Jökull muydu?”

Dagmar başıyla onayladı. “Ve o, Jökull’un en sevdiği oğluydu. Bunun üzerinden çok geçmeden de, ağabeyimin karısını öldüren o kuşatma meydana geldi.”

“Sen de bunun için kendini suçluyorsun.”

“Bazen. Köpeğime farklı bir emir verseydim bugün nasıl bir noktada olabileceğimizi düşünmeden edemiyorum.”

“Böyle düşünceler için artık çok geç. Bunların hiçbir faydası yoktur. Ayrıca, ben yapmam gerekenleri düşünerek üzülmem. Sadece şu an yapacaklarımı düşünürüm.”

“Evet. Bu senin için oldukça uygun bir durum.”

Gwenvael ayağa kalktı. "Hadi. Hazırlanmamız gerek."

"Hâlâ beni Güney'e götürmeyi mi düşünüyorsun?" Dagmar elini uzattı ve Gwenvael kendisine uzatılan yakalayarak onu kolayca ayağa kaldırdı. "Bu bana çok saçma geliyor."

"Belki. Göreceğiz." Fakat Gwenvael böyle düşünmüyordu. Gwenvael'in daha önce yapmış olduğu hiçbir şey gözüne Dagmar Reinholdt'u kendisiyle birlikte Kara Ovalar'a götürmekten daha mantıklı görünmemiştir.

"Gitmeden önce babama bir mektup daha göndermem gerek." Dagmar iki eliyle, eteğinin arkasına yapışan tozları silkeledi ve onun çok hoşuna gittiğini fark ettiği o hınzır gülümsemesiyle Gwenvael'e baktı. "Ve sanırım mektupta kullanacağım kelimeler konusunda senden birazcık yardım alabilirim."

Sigmar kaşık dolusu yiyeceği ağzına bastı ve gelinini tamamen görmezden geldi. Dagmar'ın ejderhayla gittiği günden beri, en büyük oğlunun karısı gittikçe daha da çekilmez bir hal almıştı.

Gelinin kızından nefret ediyor olması onun için yeni bir haber değildi, fakat Kikka Canavar'a karşı şansı olmadığı gerçeğiyle yüzleşmek zorundaydı. Pek azının ona karşı böyle bir şansı olabilirdi.

"Tek söylemeye çalıştığım şey, Lord Tryggvi ile Dagmar arasında yapılacak bir evliliğin işinize yarayacağı."

"Öyle mi?" diye sordu Sigmar, kaşığını yere koyarak. "Onun hakkında ne biliyorsun?"

"Lord Tryggvi, Spikenhammer'ın hükümdarı. Ayrıca da mükemmel bir savaşçı."

"Doğru. Başka?"

"Başka? Şey, annesinin..."

"Annesi mi? Annesinden bana ne? Ben onun hakkında ne bildiğini sordum. Hangi tanrılara tapar?"

"Bilmiyorum. Kime ne bundan?"

"Bilmelisin. Ya kurban gerektiren tanrılara tapıyorsa? İnsan kurbanları," diye ekledi Sigmar, henüz öküz ya da geyiklerden bahsetmeden. "Şehrinde suçla nasıl mücadele ediyor? Ne tür

infaz uygulamaları var? İşkencenin kullanımına inanıyor mu? İnanıyorsa ne tür işkenceler bunlar?"

Gelininin ağzı birkaç kez açılıp kapandı, fakat bu sorulara verecek cevabı yoktu.

"İkiniz arasındaki fark bu." Sigmar oğullarına baktı, her biri antrenmana gitmeden önce sıkı bir şekilde yemek yiyordu. "Bu doğru değil mi?"

Her biri yemeklerini yerken, ağızlarından onaylayan homurtular yükseldi.

"Sen bu soruların cevaplarını bilmiyorsun, kızım, ama o bildi. O kesinlikle bana böyle yarım yamalak bir fikirle gelmezdi. O bu soruların her birini sorup, cevaplarını alırdı." Sigmar, parmağını birkaç kez hafifçe şakağına vurdu. "Çünkü o düşünmeyi sever. Bu da ne yazık ki, senin hakkında söyleyebileceğim şeylerden biri değil."

Gelini, Sigmar'ın en büyük oğluna baktı. "Onun benim hakkımda bu şekilde konuşmasına izin mi vereceksin?"

"Bu izni yalnızca haklı olduğunda veririm. Ve şu anda gayet haklı."

"Lordum." Hizmetçilerden biri aceleyle içeri girdi. Bu Dagmar'ın en yakın olduğu hizmetçiydi ve Dagmar gittiği günden bu yana geride bıraktığı birçok işiyle o ilgileniyordu. Bu adam birçok hizmetçiden çok daha akıllıydı, fakat Sigmar'dan herhangi bir şey hakkında üstelememesi gerektiğini bilecek kadar çok korkardı. "Leydi Dagmar'dan bir mektup daha geldi. Görünüşe göre neredeyse üç gün evvel yazılmış."

"Oku," diye emretti Sigmar.

Hizmetçi damgalı parşömeni açarak okumaya başladı. "'Sevgili Baba. Umarım bu mektup eline ulaşır. Şimdiye dek Gesturlarda olacağım konusunda sana söz verdiğimi biliyorum, ama planda bir değişiklik daha oldu.'"

Sigmar sandalyesinde arkasına yaslanarak iç geçirdi. "Kahretsin."

"A-ha!" dedi gelini, fakat herkes bir anda ona bakınca kendine hâkim oldu.

"Devam et," dedi Sigmar aceleyle.

“ ‘Kraliçe Annwyl’le şahsen tanışmak üzere Güney Elleri’ne doğru yola çıkıyorum. Senin için en azından bir birlik daha elde edebilmeyi umuyorum. Belki de iki.’ ”

“Kahrolası kız.”

Sigmar’ın en büyük oğlu hizmetçi kızlardan birine biraz daha yemek koyması için işaret ederken “Onun ardından gide-
lim mi?” diye sordu.

“Birkaç hafta önce bu soruya evet diyebilirdim. Ama o ra-
hip, Ragnar, iki gün önce buraya uğradı ve bana Jökull’un hare-
kete geçtiğini söyledi. Dagmar’ın başka bir yerde olduğunu bil-
mek bana kendimi daha iyi hissettirir. Yanında o, “alayla güldü,
“sulugöz olsa bile.”

“Ben de böyle düşünürdüm,” diyerek katıldığını belirtti oğlu.
“Ve umalım da Dagmar, Garbhán Adası’nın dâli kaltağı’yla arayı
bulabilsin.”

Gelini neredeyse çığlık çığlığa bağırarak “Yani size karşı gel-
mesine rağmen gitmesine göz mü yumacaksınız?” diye sordu.

“Sessiz ol!” Sigmar mektubu tutmakta olan hizmetçiye işa-
ret etti. “Bitir şunu.”

“ ‘Böyle şeyler işitmek istemediğini biliyorum, ama insanları-
mız için en iyisini yapacağım konusunda bana güvenmeni istiyö-
rum.’ ” Oysa Dagmar bunu biliyordu. Babasının bu konuda hiç-
bir şüphesi olmadığını ve asla olamayacağını çok iyi biliyordu. “
‘Lütfen ihtiyatlı davran ve harekete geçmeden önce iyi düşün.’ ”

Hizmetçi mektubu okumaya devam ederken, Sigmar ve oğul-
ları bu son cümleye gülüyorlardı.

“ ‘Ayrıca Kikka bir süredir baş seyisle kırıstırıyor. Sulugöz ve
ben neredeyse iki saat boyunca onun tıpkı bir orospu gibi kul-
lanılışını seyrettik. Size bunu bu şekilde söylediğim için üzgü-
nüm, ama bilmenizin çok daha iyi olacağını düşündüm. Saygı-
larımla... Dagmar.’ ”

Bir anda bütün salon sessizliğe gömüldü. Herkes, hatta hiz-
metçiler bile, öylece Kikka’ya bakakalmıştı.

“Yalan söylüyor!” diye bağırıldı Kikka umutsuz bir şekilde.

Fakat hiç kimsenin Dagmar’ın yazmış olduğu gerçeklere iliş-
kin en ufak bir şüphesi yoktu ve Sigmar kızı ile gelinini o kadar

ıyı tanıyordu ki, kanıt aramaya kalkıştığı takdirde ihtiyacı olan-
dan fazlasını bulabileceğini biliyordu.

Sigmar ayağa kalkarak en sevdiği savaş baltasını eline alırken
"Ne kadar aptal bir kız," diye düşündü. Kendisi baş seyisle ilgilenir-
ken, büyük oğlunu da karısıyla ilgilenmek üzere salonda bıraktı.

Sigmar ardından gelen on bir oğluyla birlikte avluya doğru
ilerlerken elinde olmadan kendi kendine güldü ve *bu aptal kız
gerçekten de Canavar'la boy ölçüşebileceğini, dahası, savaşı kazanabi-
leceğini mi düşündü acaba?* diye merak etti.

BÖLÜM 17

“Dagmar!”

Dagmar birden doğrularak gözlerini açtı ve “Yalan söylemiyorum!” diye bağırdı.

Altındaki devasa ejderha iç geçirdi. “Uyan, seni uykucu inek. Neredeyse eve geldik.”

Dagmar esnedi, gerindi ve elleriyle yüzünü ovuşturduktan sonra gözlüklerini bulabilmek için sırt çantasını karıştırmaya başladı. Geri dönüş yolunda, yaklaşık bir saattir gözlüklerini takmamıştı. Uçuş sırasında birçok defa alçaldığı ya da yana doğru yattığı için ejderhanın yelelerine ölümüne tutunurken, bir de gözlüklerini yakalamaya çalışmak istememişti.

Dagmar gözlükleri gözüne takıp kulağının arkasına iyice yerleştiklerinden emin olduktan sonra etrafına bakındı. “Çok güzelmiş,” dedi sonunda. Gür ormanlık alanlar ve kalın yapraklı ağaçlarla kaplı bir yerdin burası.

“Evet. Neredeyse benim kadar güzel.”

Dagmar, elleri ejderhanın yelelerine dolanmış vaziyette eğildi ve aşağıdaki araziye kaplayan birçok gölden birine bakmaya başladı. “Orada neler oluyor?”

Ejderha aşağıya baktı. “Yüce tanrılar adına, o yaşlı piç kuruşunu ikna etmişler. Sıkı tutun!”

Dagmar, ejderhayla birlikte göle ve etraftaki diğer ejderhalara doğru âdeta dalışa geçmeden önce ancak kısa ve kesik bir şekilde bağırmaı başarabildi. Dalışa geçmekten daha da korkunç olan şey ise kendilerine doğru yönelen koyu kahverengi ejderhaydı. Bu iki ejderhanın aralarında ciddi bir anlaşmazlık varmış gibi görünüyor ve Dagmar’ın elinden, dişlerini sıkarak güvenliği için göle atlamaya hazırlanmak haricinde hiçbir şey gelmiyordu.

Elbette bu kadar yüksekten atladığında suyun etkisiyle öldürdü, ama başka ne tür bir seçeneği vardı ki?

Ancak iki ejderha da aniden, çarpışmalarına neredeyse birkaç santim kala durdular.

“Seni sersem piç kurusu! Benimle boy ölçüşebileceğini mi sandın?” diye sordu koyu kahverengi olanı.

“Elbette seninle boy ölçüşebilirim. Ama Kraliçe’ye neden kendi kanımdan olan birini öldürmek zorunda kaldığımı açıklamak istemedim.”

Ejderhalar gülerек şaha kalktılar ve kucaklaştılar. Bu sırada ejderhanın üzerinden kayan Dagmar’ın aşağı düşmesini engelleyen tek şey sıkıca kavradığı yeleler oldu.

“Düşüyorum!” diye bir çığlık attı. “Düşüyorum! Düşüyorum! Düşüyorum!”

“Ne?” Gwenvael başını çevirip ona baktı. “Ah!” Gördükleri üzerine daha yatay bir pozisyon aldı. Dagmar ejderhanın sırtına çıkarak oturduğunda nefes nefese kalmıştı.

“Üzgünüm. Orada olduğunu unutmuşum.”

“Piç kurusu,” diye mırıldandı Dagmar.

Diğer ejderha ona bakmak için etraflarında uçtu. “Şey... merhaba.” Dagmar ejderhanın ona kendince cana yakın bir ifadeyle gülümsediğini düşündü, fakat ağzındaki kesici dişler göz önünde bulundurulduğunda, manzara pek de cana yakın sayılmazdı. “Ben, Cadwaladr Klanı’ndan Fal. Bu diyarların en kudretli ejderhasıyım.”

Dagmar, Gwenvael’in küçümseyen bir ifadeyle güldüğünü işitti, fakat onu duymazdan geldi. “Dagmar Reinholdt. Kuzey Elleri’nden.”

“Kuzeyli bir kadın mı? Ha, ha, kuzen! Kendini aşmışsın.”

“Kes sesini.”

Dagmar ejderhanın uzattığı upuzun, siyah pençesini tuttu. Bir çeşit ejderha-insan tokalaşmasıydı bu. “Sizinle tanıştığım çok sevindim, Leydi Dagmar.” Ejderha hafifçe öne doğru eğildi, burnu ona fazlasıyla yakındı. “Bu altın renkli piç kurusu size her ne söylediyse yalandır, asıl güzel olan *benim*.”

“Bunu zaten biliyorum ve eminim öylesinizdir.” Dagmar ona göz kırptı ve Fal güldü.

“Ondan hoşlandım, kuzen.”

“Çek arabayı, genç adam. O benim korumam altında.”

“Öyle mi?” Fal önce Dagmar’a, sonra tekrar Gwenvael’e baktı. “Bu, insanların kurdu ahıra koymak dedikleri türden bir durum değil mi?”

“Hâlâ konuşuyorsun. Konuştuğunu hâlâ duyabiliyorum.”

Dagmar bu ikilinin, kendisini gölün kıyısında ölü bulmasına sebebiyet verebilecek türden dostane bir ailevi kavgaya tutuşacaklarından korkarak araya girdi ve “Biliyorsunuz, ölmenden önce bir kez daha yeri ayaklarımın altında hissetmek isterim,” dedi.

“Ne?” diye sordu Gwenvael. “Ah! Üzgünüm. Üzgünüm.” Kuzenine tosladı. “Kimilda, seni koca kafalı piç kurusu. Leydimi güvenli bir şekilde indirmem gerek.”

“Yerinde olsam kaleye girmeden önce bir süreliğine burada dururdum. Leydim, bir arada göreceği onca ejderhadan korkmayacaksa tabii.”

Dagmar burun kıvrıdı. “Kuzenine yapabileceğimi düşündüğümde çok daha uzun bir süre boyunca tahammül ettim. Bu noktada her şeyin üstesinden gelebileceğimden eminim.”

“Bu da ne demek?”

Fakat Fal gülüyordu. “Ondan hoşlandım. Burada iyi vakit geçirecek. Hadi!” Kahverengi ejderha inişe geçti ve Gwenvael onu takip etti.

Dagmar düşüncesizce “Kuzeninden hoşlandım,” dedi ve Gwenvael bir anda durduğunda çok afalladı.

“O tam bir serseridir, bu yüzden ondan uzak dur.”

“Ama,” Dagmar hafifçe çenesine vurdu “Ragnar bana Bozguncu dedikleri kişinin sen olduğunu söylemişti.”

“O isim *Bekaret Avcısı*dır. Yanlış söyleyip durma. Ayrıca, benim bazı sınırlarım vardır. Kuzenimin hiç yoktur. Yani sana ne derse desin, tek amacı eteğinin altına girmek olacak.”

Daha önce hiçbir erkek tarafından ikaz edilmemiş olan Dagmar oturduğu yere iyice yerleşerek, bu durumun tadını çıkardı.

"Peki ya ben onun eteğimin altına girmesine aldırılmazsam? Ya onun eteğimin altına girmesinden hoşlanırsam?"

"Eğer birdenbire mutlaka eteğinin altında birinin olmasını arzu etmeye başlarsan, bana haber verebilirsin."

Dagmar birden içinde keskin bir heyecan dalgası hissetti. Ejderha onu, en son Etyld'in yatağında öptüğünden beri hiç öpmemiş ya da başka bir şey yapmamıştı. Birlikte yolculuk ettikleri üç gün boyunca ona karşı fazlasıyla nazik, koruyucu davranmış ve ağzı epeyce laf yapmasına rağmen ona hiç dokunmamıştı. Dagmar da tıpkı her türden erkeğin, bir kadın ne kadar güzel olursa olsun sonunda yapacağı gibi, ona karşı olan ilgisini kaybettiğini düşünmüştü.

"Sana mı haber vereceğim? Nedenmiş peki?"

"Çünkü burada, benim ailemin yanında güvendesin, Canavar. Bu da bana, ihtiyacım olan şeyi almaya odaklanma fırsatı veriyor." Gwenvael, başını çevirerek Dagmar'a baktı. "Buna ikimizin de ihtiyacı olduğuna bahse girerim."

"Gerçekten de bu kadar emin misin?"

"Aslına bakarsan, Leydi Dagmar,"

Dagmar, Gwenvael'in kuyruğunun poposunu tokatladığını hissedince bir çığlık attı.

"bundan oldukça eminim."

Gwenvael karaya iner inmez insan formuna dönüşerek Dagmar'ı kaleye götürmek istemişti, fakat ailesi birden üzerine akın etti ve Gwenvael henüz kendisi bile farkına varamadan kendini kucaklamalar ve neredeyse omurgasını ikiye ayıracak kadar şiddetli darbeler arasında buldu. Gwenvael bazı akrabalarını uzun süredir görmemişti, fakat onların bu huzurlu samimiyet duygusuna bu kadar çabuk bir şekilde kapılabileceklerini kimse tahmin edemezdi.

Gwenvael akrabalarıyla selamlaşırken, gözü Dagmar'ın üzerindeydi. Dagmar kendini bulunduğu ortama pek ait hissetmiyor gibi görünse de, etrafını saran ejderhalardan sıkılmış ya da korkmuş gibi değildi. Onları gördüğünde saklanmaya ya da bir

ağacın arkasına gizlenerek kendini güvenceye almaya çalışmamıştı. Sadece orada öylece dikilmişti. Gwenael'in o küçük, düşüncelerini hep kendine saklayan yanardağıydı Dagmar.

Aşağı yukarı üç gece boyunca Dagmar'la yalnız kalmıştı. Bu üç gece boyunca onun kendini rahatsız ya da emniyetsiz hissetmemesi için elinden geleni yapmıştı. Ve sertleşmiş aleti bu üç gece boyunca kendisine nasıl bir ahmak olduğu konusunda ısrar edip durmuştu. Fakat Dagmar, Şimşek ejderhasının ihanetini öğrendikten sonra bile canını ona emanet edebilmişti.

Gwenael bu güveni boşa çıkaramazdı.

Gwenael eğilip Dagmar'a bakarak onun, akrabaları arasında güvenle gezinmesini seyretti. Dagmar'ın sabit bakışları yere odaklanmıştı. Arada bir duruyor, bir şeylere bakıyor ve yine yürümeye devam ediyordu. Nihayet kendisini sarmalayan kuzenlerinden ayrılarak, Dagmar'ın bu hareketi bir kez daha tekrarladığını görünce "Ne yapıyorsun?" diye sormak zorunda kaldı.

"Karşılaştırıyorum."

"Neyi karşılaştırıyorsun?"

Dagmar durup ona baktı. Kaşları birleşmiş, hafifçe çatılmıştı. "Neden senin kuyruğun diğerlerinden daha farklı?"

Hiçbir zaman sessiz kalamayan bu grup bir anda sükûnete gömüldü ve küçücük kuşların hafif cıvıltısı etrafta yankılandı.

"Hepsinin kuyruğunun ucunda şu sivri kısım var," dedi Dagmar, kuzenlerinden birinin kuyruğunu işaret ederek. "Seninki haricinde." Dagmar "Bu korkunç şekil bozukluğuyla mı doğdun sen? Yoksa bütün soylular diğer ejderhalara verilmiş olan bu en basit savunma silahından mahrum mudur?" diye sorarken, Gwenael onun yüzünde saklamaya çalıştığı o hınzır gülümsemeyi fark etmişti.

Fal, kuzeninden önce davranarak öne doğru eğildi ve söze girdi. "Asıl yapmanız gereken şey, Leydim, kardeşlerine sormak."

Gwenael, Fal'ın boynuzlarından birini kavradı ve onu kendi etrafında döndürerek göle doğru savurdu.

"Gidelim." Gwenael, pençesiyle Dagmar'a doğru işaret etti.

"Sana sorduğum masumane soruyu cevaplamayacak mısın?"

"Hayır, seni arsız kız." O *korkunç* şekil bozukluğuna sahip kuyruğuyla Dagmar'ın kalçasına vurdu. "Şimdi, yürü bakalım!"

"Gwenvael! Gwenvael!"

Gwenvael dönerek, bu çok iyi tanıdığı sesin nereden geldiğine baktı. Midesinde daha şimdiden rahatsız bir his duymaya başlamıştı.

"Yukarıdayım!"

Gwenvael yavaşça gözlerini gökyüzüne doğru çevirdi ve korkuyla geri çekildi. "Iseabail! Ne yapıyorsun sen orada?"

Iseabail ona bakarak sırttı. "Uçuyorum!"

Evet. Uçuyordu. Ve annesi bunu görünce deli olacaktı. Izzy yaşlı ejderhalardan birinin sırtında değildi, kendine gençlerden birini bulmuştu... Ve bu ejderha Celyn'di, savaşlarda büyük şeref kazanmış halası Ghleanna'nın oğlu. Celyn de bir gün hak ettiği yere geldiğinde iyi ve tanınmış bir savaşçı olacaktı. Ancak o vakte kadar Cadwaladr Klanı'na mensup, kendi yaşlarındaki bütün diğer erkek ejderhalar gibiydi.

Dinç ve canlı.

"İn oradan aşağı!"

"Ne? Seni duyamıyorum!"

Celyn ona göz kırparak Izzy'ye çığlık attıran ve onu kahkahalarla güldüren bir dalış yapınca Gwenvael, bıkkınlıkla gözlerini devirdi.

"Endişe etme, yeğenim. Brieç'in kızına bir şey olmasına izin vermeyiz."

Gwenvael, Ghleanna Hala'sına baktı. Arasında gri şeritlerin de bulunduğu simsiyah saçları kısacık kesilmişti, her zamanki gibi her an savaşa hazır, yara izleri ejderha bedeninin yüz ve gövde kısımlarına dağılmıştı.

"Annesi uçmasını istemiyor. Ben de onun Celyn'le uçmasını istemiyorum."

"Celyn onun aileden biri olduğunu biliyor. Izzy ve Branwen hemen arkadaş oldular. Ayrıca, biz ona göz kulak oluruz." Ghleanna ön pençeleriyle Gwenvael'e gitmesini işaret etti. "Git. Leydini kaleye götür ve kız kardeşini gör. Senin için endişelendiğini biliyorum."

Gwenvael gülümsedi ve halasını yanağından öptü. Ancak geri çekilmeden önce kulağına "O çok küçük, Ghleanna. Celyn için fazlasıyla küçük," diye fısıldadı.

"Aslında pek de küçük sayılmaz," diye karşılık verdi Ghleanna. "Fakat sanırım ikimiz de Izzy'nin gönlünü bir başkasına kaptırdığını biliyoruz."

Gwenvael şaşkın bir vaziyette geri çekilerek "Öyle mi?" diye sordu.

Ghleanna güldü ve neredeyse onu uçuracak bir şekilde omzunu itekledi. "Hadi ama, benimle kafa bulma, evlat."

Gwenvael son bir kez daha başını kaldırarak yeğenine baktı. İki eliyle birden sıkıca Celyn'e tutunacağına, ellerini havaya kaldırıp neşeyle bağırduğında ona göz kırptı.

Hayır. En iyisi bu konu hakkında düşünmemekti. Fakat Brieç'e dikkatli olmasını söylemesi gerekiyordu. Izzy herkesten çok onun sözünü dinlerdi.

"Pekâlâ, Canavar, hadi gidelim." Dagmar'a pençesiyle ileriye işaret etti. "Kraliçeyle tanışma vakti geldi."

Garbhán Adası'na giren kapıların hemen dışında çeşit çeşit insan giysileri sıralanmıştı ve ne adadaki çiftçiler, ne de adaya giren yolcular bu giysilerin yanına yaklaşmıyordu. Hepsi bu giysilerin ejderhalar için olduğunu biliyor gibiydiler.

Güneyli insanların, ejderhaların kendi içlerinde, hem de bu kadar sıradan bir şekilde yaşadığını bir anda fark etmeleri Dagmar'a oldukça tuhaf geldi. Hâlâ buna alışmaya çalışıyordu. Bir varlığın yaşadığına inanmak, son yirmi sene boyunca o varlıktan ders almakta olduğunu öğrenmekten oldukça farklı bir duyguydu.

Gwenvael insan giysilerini giydi ve Dagmar ile birlikte devasa demir kapılardan geçerek Garbhán Adası'na vardılar. Dagmar o anda bir müttefik olarak bu ülkeyi seçmiş olmasının, son derce yerinde bir karar olduğunu düşündü. Garbhán Adası'nın önceki savaş beyinin komutasındayken nasıl bir yer olduğunu bilmiyordu, fakat şimdi buranın gelişmekte olan, âdeta bir nabız gibi kudretli bir şekilde atan bir şehir olduğunu biliyordu, tabii

bir de askerleri vardı. Tüccarlar meyveden sebze, et ürünlerine, kürk ve mücevhere, hatta Dagmar'ın hayal bile edemeyeceği silahlara kadar her şeyi satıyorlardı. Yalnızca insanlar için değil, ejderhalar için yapılmış silahlar da vardı. Aslında insanlar için olduğu kadar, ejderhalar için de eşyalar satılıyordu burada. Derisi yüzülmüş bütün halinde inek ve geyiklerden, savaşta kullanmak üzere en iyi çelikten yapılmış devasa mızraklara kadar, her şey.

"Hepsi inanılmaz şeyler, öyle değil mi?" diye sordu Gwenael. Askerler, seyyahlar, tüccarlar ve çiftçilerden oluşan kalabalığın arasında Dagmar'a yol göstermeye çalışırken elini onun sırtına koymuştu.

"Öyle."

Gwenael, Dagmar'ı birbirleriyle tartışan iki tüccarın arasından usulca geçirmeye çalışırken "Umarım ailem gölün kenarında seni çok sıkmamıştır," diye mırıldandı.

"Bu soruyu benim akrabalarımınla tanıştıktan sonra sorman komiğime gitti."

Gwenael bunun üzerine kıkırdadı, onu yavaşça çekip durdururken eli hâlâ belinin üzerindeydi. "Şimdi, içeri girmeden önce..."

"Gwenael!" Bir anda işittiği bu güçlü çığlık sesi Dagmar'ı şaşırttı ve tam zamanında o tarafa döndüğünde üç tane genç ve çekici kadının Altın ejderhaya doğru atıldıklarını, kollarını onun boynuna, omuzlarına ve göğsüne doladıklarını gördü. Kızlar onu öpücük yağmuruna tutarken çığlıklar atmaya devam ediyorlardı.

Dagmar etrafına bakındı ve o anda, Pazar yerinin seks ticareti yapılan bölgesinde olduklarını tahmin etti. Bunun üzerine bıkkınlıkla gözlerini devirdi ve neden bu sersemin sohbet etmek için daha göze batmayan bir yer bulamadığını düşündü.

Gwenael her bir kadının ismini hatırlayarak onları nazikçe selamladı ve yanaklarını öptü. Onlara çocukları ve iş durumları hakkında sorular sorarak Dagmar'ı kadınların kişisel hayatları hakkında bildikleriyle şaşırttı. Ağabeyleri onların diyarındaki hayat kadınlarının çocukları olup olmadığı şöyle dursun, isimlerini bile bilmezlerdi.

Dagmar kolunun çekiştirildiğini hissedince döndü ve bir insan erkeğinin yanında dikilmekte olduğunu gördü. "Evet?"

“Sarışına ne kadar istersin?”

Dagmar gözlerini kırptırdı ve dönüp Gwenvael ile diğer kızlara baktı. “Affedersiniz?”

“Sarışın olanı. Sarışın için ne kadar istediğini sordum. İri yarı olanı için. Yaklaşık bir saat kadar?”

Elbette. Dagmar asla bu fahişelerden biri olamazdı; ancak onları *satın* kişi olurdu.

“Bir saati beş bakır para eder,” diye cevap verdi adama. “Bir saatten fazlası sana ekstra ücrete mal olur.”

“Bir saat yeterli.” Adam cebine uzandı ve beş bakır parayı Dagmar’a verdi. Dagmar paraları çantasına attı, Gwenvael’in omzuna dokundu ve “Şu adam seni seks yapmak üzere satın aldı. Keyfini çıkar,” dedi.

Dagmar oradan ayrılarak ahırlardan, askeri bölgelerden ve ana avludan geçerek nihayet Kraliçe’nin kalesine varabileceği bir dizi kapıdan içeri girdi. Ardından gelen adam “Bekle bir dakika!” diye bağırdığında, kahkahalarla gülüyordu.

Neden bu hikâyedeki kötü karakter o oluyordu? Neden tek yapmak istediği biricik kızını korumakken, herkes ona bakıp onaylamaz tavırlarla dilini şaklatıyordu?

Son üç gündür tek işittiği şey, sanki onun infaz emrini vermişçesine, Izzy adına kendisine yapılan savunmalar olmuştu. Bu hiç adil değildi ve Talaith artık bu durumdan sıkılmıştı. Özellikle de kocasının tutumundan sıkılmıştı. Talaith, kocasını her ne kadar seviyor olsa da, bazen onu şöyle güzelce pataklamının başına çok da büyük bir iş açmayacağını düşündüğü de oluyordu.

Neden hiç kimse gerçekleri düşünmüyordu? Izzy onun tek çocuğuydu ve öyle kalacaktı. Tanrılar Alsandairli Nolwenn büyücülerinin sadece tek çocuk sahibi olmalarına izin vermişlerdi. Bu durum, atalarının güç ve uzun ömür uğruna ödemeyi göze aldıkları bir bedeldi.

Talaith hızla Brieç’in yanından geçerek odadan çıktı ve “Bu konu hakkında daha fazla konuşmak istemiyorum,” diye bağırdı.

"Bundan sonsuza dek kaçamazsın," diye seslendi Briec onun ardından. "Bu durumla yüzleşmek zorundasın. Ve sanırım oldukça yakın bir zamanda yüzleşeceksin de."

"Yüzleşecek bir şey yok. Izzy burada kalıp sınırları koruyabilir. Sadece yedi ay önce taarruz altındaydık."

"O tamamen farklı bir durumdu, bunu sen de biliyorsun. Ve Izzy'nin asıl isteği burada kalmak değil."

Talaith, Büyük Salon'dan geçerken etraftaki üzgün görünümlü, gri pelerinli, şaşkın ve kaybolmuş gibi görünen seyyahları itekleyerek yolunu açtı. Çoğu kez yabancıların varlıklarını sorgulardı, fakat o an bu durumu fark edemeyecek kadar sinirliydi ve doğruca dışarı çıktı. Briec hâlâ peşinden geliyordu.

Kocasına belki de on milyonuncu kez "O bir çocuk," diye hatırlattı.

"O bir savaşçı. Ya da öyle olacak."

"O bir çocuk." Kahretsin, Izzy onun çocuğuydu, fakat herkes bunu unutmuş gibiydi. "Kılıçta, mızrakta ya da her neyle eğitilirse o silahta ne kadar iyi olduğu umrumda bile değil. Gerçek bir savaş, koruyucu takviyeli giysiler giyen biriyle dövüşmekten çok farklıdır."

"Bunu biliyorum. Ama Izzy gerçek bir savaşa gitmeden böyle bir savaşta nasıl hayatta kalabileceğini öğrenemez. Ve sen hangi cehenneme gidiyorsun öyle?"

"Ailen üç gündür gölün kıyısında ve henüz hiç kimse onları doğru düzgün karşılamadı. Ben de hiç birinizin bu işi halledemeyeceğini düşünerek Fearghus'a onlarla kendim ilgileneceğimi söyledim." Briec uzanarak onu kolundan yakaladı ve o kadar hızlı bir şekilde kendine doğru döndürdü ki, Talaith cümlesini tamamlayamadı.

"Ne yaptın?"

Talaith kocasına o kahrolası ellerini üzerinden çekmesini söyleyemeden, Gwenvael onlara doğru ilerledi. "Selam, kardeşim!"

"Kes sesini," diye homurdandı Briec ve hemen dikkatini tekrar karısına yöneltti.

"Ben de geri döndüğüm için çok mutluyum!" diye devam etti Gwenvael neşeyle. "Ve herkesin sırlarımızı saklayabilmek

uğruna onca acı çekmemi ve neredeyse ölüyor olmamı bu denli önemsemesi benim için çok fazla şey ifade ediyor."

"Bizim sırlarımız falan yok, seni aptal."

Talaith kolunu çekerek Brieç'ten kurtardı ve Gwenvael'in yalıltıcı güzellikteki yüzünü öpebilmek için parmak uçlarında yükseldi. "Merhaba, yakışıklı."

"Benim güzel, güzel Talaith'im. Beni özledin mi?"

"Her gün ve her gece, aşkım."

Bu kadın zaman içinde Gwenvael'e, herhangi bir seks düşkününü adamın hissedebileceğinden çok daha çekici gelmeye başlamıştı. Bunca ahmaklığın ardında büyük bir sevgi saklıydı.

"Morfyd seni bekliyor," dedi Brieç öfkeyle. "Şimdi, defol git."

Talaith, Brieç'in kolunu çimdikledi.

"Ah!"

"Ona iyi davran! Ve herkese bağırıp çağırmayı da kes. Senin neyin var böyle?"

"Bana bağırma."

"Bağırmiyorum! *İnan bana,*" diye bağırdı Talaith, "*sana bağırsaydım, bunu anlardın!*"

Talaith peşindeki Brieç'le birlikte hızla oradan ayrıldı. Her ikisi de Gwenvael'in pek hayra yorulamayacak, "Sizin yerinizde olsaydım göl kıyısına gitmezdim," şeklindeki uyarısını duymazdan gelmişlerdi.

"Talaith, yavaş!"

"Hayır. Bu konuşmayla ve seninle işim bitti."

Talaith ilk kapıdan çıktı, pazar yerindeki yaya trafiğinden kurtulmaya çalışarak ikinci kapıya vardı ve civardaki ormanlara doğru ilerlemeye başladı. Göllerden en büyüğü ve Garbhán Adası'na en yakın olanına doğru yöneldi. Fearghus ona ailesini burada bulabileceğini söylemişti.

"Bu durumu idare edebilirim," dedi Brieç sert bir şekilde.

"Hayır, Brieç. Edemezsin. Gwenvael neredeyse iki hafta boyunca tehlikelerle dolu düşman bölgesine gitti, her yanı türlü türlü yaralarla kaplı ve sen yine de onunla kibar bir şekilde konuşmayı başaramadın. Bu yüzden, bu durumu ben idare edeceğim ve sen defolup gideceksin!"

Talaith uzun adımlarla ilerleyerek bir dizi ağacın yanından geçti ve gölün kenarındaki açıklık alana çıktı. Cadwaladr Klanı burada kendilerini evlerinde gibi hissediyorlardı. Talaith daha önce hiç bu kadar ejderhayı bir arada, hem ejderha, hem de insan biçimlerinde aylıklık ederken görmemişti. Hepsini bir ağızdan konuşuyor gibiydiler. Yoksa tartışıyorlar mıydı? Her şeye bağırıp çağırıyor gibi göründükleri için, Talaith pek ayırt edemiyordu. Bu ejderhalar ona kargalarla kaplı bir ağacı anımsatıyorlardı. Çenesi düşük, sürekli şikâyet eden kargalar.

Briec onun önüne geçmeye çalışarak "Onlarla ben ilgilenirim," dedi.

"Ah, hayır." Talaith onun ilerleyişini durdurmak için sırtı diğer ejderhalara dönük vaziyette kocasının kolunu yakaladı. "Fearghus onlarla senin ilgilenmemen gerektiğini özellikle vurguladı."

Briec'in eflâtun gözleri hafifçe kısıldı. "Siz onunla ne zaman bu kadar yakın oldunuz?"

"Bana bağırmayı kes!"

"Sana istediğim gibi bağırırım! Ve bir şey daha var... ben... ben..." Bakışları birden karısından öteye doğru yöneldi ve onun yukarısına odaklandı.

"Sorun nedir?" Talaith daha önce Briec'in suratında hiç bu kadar boş bir ifade görmemişti. Sanki gördüğü şeye nasıl bir anlam yüklemesi gerektiğini bilemiyormuş gibiydi.

"Lütfen," dedi sakın, fazlasıyla sakın bir ifadeyle, "bütün kutsal şeyler aşkına, lütfen arkana dönme."

Bu ifade ona pek tekin gelmedi, bu yüzden Talaith yaptığı şey tam da bu oldu.

Talaith araştırın gözlerle ejderhalardan oluşan kalabalığa doğru bakarken pek bir şey göremedi, fakat daha sonra o sesi işitti. Henüz kısa bir süre evvel tanıdığı, fakat hayatındaki her şeyden daha çok sevdiği o kahkaha. Talaith görebileceği şeyden korkarak, fakat görmesi gerektiğini de bilerek, başını gökyüzüne doğru kaldırdı. Ağzı ardına kadar açıldı ve kızının—üstelik *biricik* kızının—daha evvel hiç görmediği bir ejderhanın sırtında süzülüşünü seyrederek, afallamış vaziyette öylece bakakaldı. Duymakta olduğu dehşet yetmiyormuş gibi bir de Izzy'nin koştuğunu fark etti. Hayır,

durmadan koşturuyordu. Ejderhanın sırtından boynuna, oradan da başına ulaşana dek koştu... Ve sonra da suya atladı.

Talaith tam kızının ayinsel bir çeşit intihara teşebbüs ettiğini düşünürken Izzy, öncekinin altına doğru süzölen bir başka ejderhanın üzerine atladı. Ne yazık ki o sırada ejderhanın sırtına tam olarak yerleşemedi ve üzerinden kaydı. Ejderha havada zikzaklar çizerek uçarken, Izzy onun yelelerine tutundu.

Bu yaptıklarının biri bile âdeta bir kâbus gibiydi. Sahiden de öyleydi. Fakat Izzy'nin kahkahalar atıyor ve ejderhayı teşvik ediyor olması çok daha dehşet vericiydi. Yani, en azından Talaith açısından dehşet vericiydi.

Aklı başında olan hangi kimse böyle bir şeyden zevk alabilirdi ki? Brieç hâlâ onu sırtına bindirerek mağarasına götürebilmek için Talaith'i kandırmanın bir yolunu ârıyordu.

Izzy'nin tutunduğu ejderhanın altına bir başkası geldi ve Izzy o anda diğer ejderhanın yelelerini bıraktı. Bedeni diğer ejderhanın üzerine düştü, fakat içlerinden biri bu durumu yanlış hesaplamış olmalıydı, çünkü Izzy ejderhanın bedeninin yan tarafına çarptı ve aşağı düşmeye başladı. Bedeni spiraller çizerek, diklemesine yere doğru süzölürken siyah saçlı bir ejderha öne doğru atılarak Izzy'yi pençeleriyle yakaladı.

Izzy o an bir çığlık attı. Bu korku ya da panik içinde bir çığlık değil—ki böyle bir çığlık o anda kızının da bir nebze olsun sağduyu sahibi biri olduğunu kendi kendine kanıtlayabilmesi açısından Talaith'in hoşuna giderdi—aksine, arsızca neşe dolu bir çığlıktı. Izzy'nin neşeli sesi yaptığı şeyden aldığı saf ve katıksız keyfi yansıtıyordu.

"Talaith?" Brieç'in elini sırtında hissetti. "Talaith, aşkım, nefes almayı unuttun. Nefes alman gerek."

"Ben..." Talaith, Brieç'in akrabalarını işaret etti. "Sen..."

"Ben onlarla ilgilenirim."

Talaith başıyla onayladı, konuşabilecek ya da tutarlı bir fikir meydana getirebilecek vaziyette değildi. Daha sonra döndü ve yol boyunca kusmamak için kendini zorlayarak kaleye yöneldi.

Dagmar kendini Gwenvael'in geri dönmesini bekleyebilecek gibi hissetmediğinden, kalenin içerisinde gezinmeye başladı. İçinden bir ses, onun geri *dönmeyeceğini* söylüyordu ve onun o kadınlarla birlikte olabileceği düşüncesi Dagmar'ın sinirlerini bozuyordu.

Dagmar bu mekâna dair hiçbir şeyin pek de kraliyet ailesine aitmiş gibi görünmediğini fark etti. Duvarlarda pahalı kilimler asılıydı ve belli başlı bazı koridorlarda mermer döşemeler vardı. Ancak geri kalan kısmı Dagmar'a babasının evini anımsatıyordu. Neredeyse her odada, hemen her köşede, kullanıma hazır haldaki silahlar vardı. Duvarları süsleyen birkaç silah daha vardı, fakat Dagmar bazılarının üstünde hâlâ kurumuş kan lekeleri olduğunu görünce gülümsemeden edemedi. Bunlar, kalenin dış duvarlarına asılı kafatasları ufalanmaya başlayan kemik yığınlarına dönüştüğünde, düşmanların gözlerini korkutmaya devam etmek için kullanılan biraz daha az dehşet verici birer araçtı.

Dagmar ayrıca buradaki herkesin son derece gayriresmi olduğunu fark etti. Kara Ovalar'ın Kraliçesi ve onun sarayında daha çok gösteriş ve resmiyetle karşılaşmayı beklemişti. Etrafta koşuşturan daha fazla sayıda hizmetçi ve saray söylentileri görmeyi ummuştı. Ancak etrafta bunların hiçbiri yokmuş gibi görünüyordu.

Aslında Dagmar kalenin içinde gezindikçe şu meşhur Eli Kanlı Kraliçe'yle tanışmayı daha çok istiyordu. Ancak öncelikle Gwenvael'in hangi cehennemde olduğunu bulmalıydı. Kraliçe'ye takdim edilmeden önce üstüne başına çekidüzen vermeliydi. Giysileri yolculuğun kiri pasıyla kaplıydı ve kötü durumdaki peleriniyle elbisesinin iyice temizlenmesi gerekiyordu. Dagmar kendi kendine gülümseyerek az evvel kazanmış olduğu beş adet bakır paranın yeni bir elbise almasına yetip yetmeyeceğini merak etti. Elbette son moda bir şey olması gerekmiyordu, fakat saraydaki ilk takdimi için şık durması açısından daha hafif malzemeden yapılmış bir şeyler olabilirdi.

Dagmar bir odanın yanından geçti ve biraz sonra aniden durakladı. Hemen geri döndü ve içeri baktı. Kütüphane. Burası çok güzel bir kütüphaneydi, fakat biraz küçüktü. Dagmar içeride

dolaşmaya ve raflardaki kitapları incelemeye başladı. Birçok kurgusal eser vardı burada. Pek onun zevkine uygun eserler değildi bunlar, ancak Dagmar genellikle eline geçen her şeyi okurdu. Biraz sonra bir köşeyi döndü ve orada tarih ve felsefe üzerine kitaplar buldu. Bunlar kesinlikle onun okumaktan daha çok hoşlandığı türden kitaplardı, özellikle *Dubnogartos'un Savaş Stratejileri* isimli eserin nadiren bulunan kopyalarından birine rastladığında çok sevindi. Dubnogartos uzun süre ölüp gitmiş olan Batı ordularının en büyük savaş beylerinden biriydi ve yöntemlerinden bazıları biraz çağdışı sayılsa da, bu adamın ne şekilde düşünüp stratejiler kurmuş olduğunu öğrenmek Dagmar için görmezden gelinemeyecek bir armağandı.

Kitabı alarak dikkatli bir şekilde sayfalara göz gezdirmeye başladı. Kitap eski olmasına karşın çok iyi muhafaza edilmiş durumdaydı ve Dagmar kitaptan birkaç sayfa ya da bölüm okuyabilmek için hemen etrafta oturabileceği bir sandalye aramaya başladı. Sadece birkaç bölüm. Kütüphanenin derinliklerine doğru ilerledi ve içerisinin pek geniş olmamasına rağmen oldukça derin olduğunu görerek şaşırdı. Dagmar arkalara doğru ilerlerken, güneşlerin ön pencerelerden içeri ulaşamadığı kısımlarda mum ışığını takip etti. Köşeyi döndüğünde ise onu gördü. Dirseklerini ahşabın üzerine dayamış bir halde masada oturan, mum ışığının loşluğunda yalnızca yüzü, göğsü ve kolları görünen bir kadın. Önünde orta yerinden açılmış bir kitap ve yanan birkaç tane mum vardı. Fakat kadın kitabı okumuyor sadece ağlıyordu.

Dagmar onu rahatsız etmek—ya da teselli etmek zorunda kalmak—istemediğinden sessizce gerilemeye başladı. Fakat ne yazık ki gevşemiş bir döşeme tahtasına bastı ve kadın birdenbire başını kaldırdı.

Dagmar irkildi. Zavallı kadın bir süredir ağlamaktaydı. “Üzgünüm. Ben sadece...”

“Önemli değil.” Kadın elleriyle yüzünü sildi. “Sadece biraz üzgündüm.” Kadın elinin tersiyle damlayan burnunu silerek “Ne okuyorsun?” diye sordu.

“Ah. Şey... *Dubnogartos'un Savaş Stratejileri.*”

Kadının yüzü birden aydınlandı ve Dagmar o an, loş mum ışığının sakladığı tüm savaş yaralarının farkına vardı. Kadın "Harika bir kitaptır," dedi ilgiyle. "Hicca'da Centaurlar'a karşı yönettiği savaş... Gerçekten inanılmaz bir eserdir."

Kadın ona bir sandalyeyi işaret etti. "İstersen oturabilirsin. Sanırım ağlama krizim geçti."

Dagmar yavaşça masaya doğru ilerledi. "Zor bir sabah mı geçirdin?"

"Öyle de diyebiliriz."

Dagmar sandalyeyi kadının karşısına doğru çekti ve kitabı masanın üzerine koyarak oturdu.

Kadın iç çekerek boynunu esnetirken Dagmar onu seyretti. Bir kez daha yüzünü silmek için ellerini kaldırdığında ise onları gördü; her iki kolunda da bilekten, kolunun ön kısmına dek uzanıyorlardı.

Kadın tek kaşını kaldırdı. "Bir sorun mu var?"

"Şey..." Dagmar gözlerini onun kollarından alamıyordu ve sonunda ansızın "Sen Kraliçe Annwyl'sin. Öyle değil mi?" diye soruverdi. Başka hiçbir türlü anlaşılamasa da kollarına kazınan ejderha damgaları onu ele veriyordu. Ancak bir hükümdar bu işaretleri herkesin görebileceği şekilde taşıyabilecek kadar cesur olabiliirdi.

"Bazı günler öyleyim. Ama sen bana Annwyl diyebilirsin."

Bu usulca hıçkırın kadın Kara Ovalar'ın Kraliçesi miydi yani?

Ve Dagmar bir an için bu krallıkla düzenlemek istediği ittifakın aceleyle verilmiş bir karar olup olmadığını sorgulamaya başladı. Babası müttefik olarak güçlü bir lider isterdi, kütüphane saklanarak ağlayan birini değil. Dagmar çocuk bekliyor olmanın herhangi bir kadın için güç bir durum olduğunu gayet iyi biliyordu, fakat yengeleri bile sıkıntılarını bundan çok daha iyi bir şekilde gizleyebilmişlerdi.

"Ve sen...?"

Dagmar yaşadığı hayal kırıklığını saklaması gerektiğini fark ederek, aceleyle "Dagmar," diye cevap verdi. "Dagmar Reinholdt."

Kraliçe kaşlarını çatı. "Seni sima olarak anımsayamıyorum, ama bu isim bana oldukça tanıdık geliyor."

"Dagmar Reinholdt. Reinholdt'un tek kızı."

"Dagmar? Sen bir kadınsın."

Dagmar elinde olmadan gülümsedi. "Evet. Ayrıca bazı bölgelerde benden Canavar olarak da söz edilir."

"Reinholdt'un kızı olduğunu bilmiyordum." Kraliçe hafifçe öne doğru eğildi. "Buraya nasıl geldin?"

"Ah. Beni Gwenvael getirdi."

Bunu izlemek oldukça ilginçti. O yumuşacık, güzel ve yaralarla kaplı yüz birden, şiddetli bir biçimde sertleşti ve çok ama çok öfkeli bir hal aldı.

Kraliçe yumruğunu kalın ahşap masaya indirdi ve Dagmar masanın basıncın etkisiyle eğildiğini hissederken kulağına parçalanmaya benzer bir ses geldi.

"Şu sersem!"

Karnındaki yığını yüklenerek masadan kalkması biraz vakit almasına rağmen Kraliçe bunu yardım almadan yapmayı başardı. Öfkesi Kraliçe'ye, Dagmar'ın onu çoğu kez yadsıdığını düşündüğü bir çeşit akışkanlık veriyordu. Ardından Dagmar'ın ağabeylerini Reinholdt Klanı'nın keskin savaşçıları gibi değil de, kutsal birer rahip gibi gösterecek kadar sert sözler sarf ederek, hantalca ilerledi.

Dagmar orada bir süre daha oturdu. Derin bir soluk verdi. "Demek Eli Kanlı Kraliçe bu." Artık dedikoduların doğru olduğunu biliyordu; bu kadın tümüyle kaçtı.

"Ah!" Ne yaptığının farkına vardığında, eliyle ağzını kapattı. "Gwenvael!"

Sonra ayağa kalkarak koşmaya başladı.

"Senin bir sorunun mu var? Yani, bildiğimiz sorun haricinde?"

Gwenvael kız kardeşine baktı, elinde hâlâ onun tabağından almış olduğu taze meyve vardı. "Ha?"

Morfyd, her gün savaş planlarının yapıldığı ve Annywl'in hükümdarlığına dair kararların alındığı masaya oturdu.

"Seni, onu buraya getirmen için etkisi altına alan şey de nedir?"

"Başka seçeneğim yoktu."

"Ne demek başka seçeneğim yoktu?"

"Kızı buraya getirmeseydim, o Şimşek ejderhasının onu neden burada istediğini nasıl öğrenecektim? Elbette," Gwenvael etrafına bakındı, "görünüşe göre onu kaybetmiş bulunmaktayım. Ama tekrar bulacağımdan eminim."

Morfyd gözlerini ovuşturdu ve derin bir soluk daha aldı. "Gwenvael, o kız Reinholdt'un tek kızı. Ve Kuzeyliler kız kardeşlerine karşı fazlasıyla, neredeyse ölümcül bir derecede koruyucu davranıyorlar. Ve sen bu kız kardeşlerin biriyle etrafta dolaşarak duruyorsun."

"Öylece dolaşarak durmadım. Öyle boş boş dolaşmak falan söz konusu değildi. Ve ben senin neden bu kadar öfkeli olduğunu..."

"Konuşma." Morfyd avuç içi ona bakacak şekilde elini kaldırdı. "Sadece sus. Annwyl'e ne söyleyeceğimizi düşünmemiz gerek." Arkalarındaki kapı birden şiddetle açıldı. "Elbette bu durumu kendisi öğrenmeden önce."

"Seni sersem!"

"Annwyl! Aşkım!"

Annwyl hızla odada ilerledi, şiş karnı ona yol gösteriyordu. Aslında müthiş öfkesiydi ona yol gösteren, karnı bile ikinci sıradaydı. "Aklından neler geçiyordu senin?"

"Şey ..."

"Konuşma!" diyerek araya girdi Morfyd. "Kes şu konuşmayı."

Annwyl'in ardından Dagmar odaya daldı. Nefes nefese kalmış ve biraz da terlemişti. Bu kadın kendini, olayları cebren yönlendirmek dışında hiçbir konuda geliştirmemiş miydi? *Bir kedi yavrusu kadar aciz.*

"Eğer bana bir dakika müsaade ederseniz, Majesteleri," diye nefes nefese konuştu Dagmar. "Beni buraya getiren şeyi size açıklayabilirim."

Gwenvael bu sözler üzerine kıs kıs güldü. "Sana 'majesteleri' dedi."

Annwyl elinin iç kısmıyla onun alınına vurdu.

"Ah!"

"Bunu nasıl yapıyorsun?" diye sordu Annwyl. "Suçu senin yerine üstlenmelerini nasıl sağlıyorsun?"

"Her şey benim elimde," diye karşılık verdi Gwenvael.

"Sizi temin ederim ki, hiç kimse için suçu üzerime almıyorum, Majesteleri."

"Bana bir daha o şekilde seslenirsen, bağırsaklarından buruna dek paramparça ederim seni. İsmim Annwyl, seni salak."

Gwenvael birden Dagmar'ın gözlerinin kısıldığını, burun deliklerinin genişlediğini fark etti ve bu küçük barbar, kellesine mal olabilecek bir şey söylemeden önce hemen araya girdi. "Onlara, bana nasıl şantaj yaptığını anlat."

Dagmar bir anda başını dikleştirdi, Annwyl'in kaba tavrını unutmuş gibiydi. "Ne?"

Gwenvael "Beni kullanıyor," dedi Annwyl'e. "Sana ulaşmak için beni kullanıyor."

Dagmar, birden mizacını düzelterek "Artık sesini kesme zamanın geldi," dedi.

"İstemiyorum."

"Ama keseceksin."

"Artık benim bölgemdeyiz, Canavar. Burada öyle kasılarak yürüyüp, tüm bu topraklara hükmediyormuşun gibi..."

"Sessiz ol."

"Ama..."

Dagmar, sağ elinini işaret parmağını kaldırdı.

"O..."

Dagmar lanet olası işaret parmağını daha yükseğe kaldırdı.

"Bu sadece..."

Dagmar iki elinin işaret parmağını birden sallamaya başladı. "Kes."

Gwenvael surat astı, Dagmar ise onun bu tavrını görmezden gelerek tekrar Annwyl'le yüzleşmek için ona arkasını döndü. "Sanırım ikimiz özel bir yerde görüşmeliyiz, Leydim."

Gwenvael'in ağzı açık kaldı. "Sen az evvel..."

Dagmar bir kez daha işaret parmağını kaldırdı, fakat bunu yaparken ona bakma gereği bile duymadı.

Annwyl'in yüzünde kocarnan ve ıslıl ıslıl bir gülümseme belirdi. Uzun süredir Gwenvael'in tanık olmadığı türden bir gülümsemeydi bu. "Bu taraftan, Leydi Dagmar."

"Teşekkürler." Dagmar kaba bir ifadeyle, Gwenvael'e hareket çekti. "Ve kendime bir oda bulduğumda, bavullarımı odaya çıkarmayı unutma, Bozguncu."

Dagmar'ın peşinden giderken Annwyl'in yüzü kıpkırmızı keşilmiş ve yüzündeki gülümseme giderek yayılmaya başlamıştı. "Bekaret Avcısı, ikisi arasında büyük bir fark var."

"Ah..."

Gwenvael, artık boş olan kapı eşiğine doğru "Öyleyse ismimi doğru öğren!" diye bağırdı. Başını sallarken gülümsemesini belli etmemeye çalışıyordu. "Kaba inek."

Kız kardeşi ona o kadar uzun bir süre boyunca bakakaldı ki, Gwenvael endişelenmeye başladı. "Ne?" Ellerini yüzüne sürdü. "Güzelliğimi lekeleyen bir şey mi var? Sevdiklerimi korumaya çalışırken aldığım şu iğrenç yara izleri haricinde?"

"Onu seviyorsun."

"Ben herkesi severim. İçim mutluluk ve sevgiyle doludur."

"Hayır, kuş beyinli. Ondan *hoşlanıyorsun*."

"Saçmalama. O bana çekici gelebilecek türden bir kadın bile değil."

"Sözel açıdan dolu ve bütün halinde cümleler kurup onları tekrar edebildiği için mi?"

"Bunlar benim listemin üst sıralarında yer alır."

Morfyd öne doğru eğildi. "Yüce Tanrılar adına... onu henüz becermedin. Değil mi?"

"Kız kardeşim nasıl sözcükler kullanıyor böyle?" Gwenvael parmağını ona doğru salladı. "Bunlar hep o Brastias yüzünden. Kötü bir etki bu. Bir şeyler döndüğünün farkındayım. Ortaya çıkaracağım bu durumu."

"Sakın durumu aleyhime çevirmeye çalışma. Bir kızdans hoşlanıyorsun."

"Hoşlanmıyorum."

"Hoşlanıyorsun. Onu seviyorsun."

"Kes sesini."

Morfyd bir kahkaha atarak masadan uzaklaştı ve ayağa kalktı. "Bu Kara Ovalar için büyük bir gün! Bunu trompetler çalarak çataların tepelerinden herkese ilan etmeliyim!"

“Böyle bir şey yapmayacaksın. Ayrıca, hiç kimse Şimşek ejderhalarıyla ölümcül bir deneyim yaşadığım gerçeğini umursamıyor mu?”

“Hayır!” diye bağırdı kız kardeşi, odadan ayrılırken hâlâ gü-lüyordu.

Gwenvael “Bu ihanetin unutulmayacak!” diye bağırdı dramatik bir şekilde.

Odada, olanlara şahitlik edebilecek birileri olsaydı, Gwenvael’in bu sistemi daha yerinde olabilirdi.

BÖLÜM 18

Dagmar, hizmetçilerin onu götürdüğü odayı gördüğünde inanamadı. Kraliçe ve Leydi Morfyd de onun peşinden geliyorlar ve histerik bir şekilde gülüyorlardı. Dagmar'ın neyi bu denli komik buldukları hakkında hiçbir fikri yoktu, fakat böyle cadaloz kadınların davranışlarına alışkındı. Senelerdir bir grup cadaloz kadınla yaşıyordu. Yine de akrabaları ve babası için her şeyi sineye çeker ve onlardan daha iyi değilmiş gibi davranmaya çalışırdı.

İlerleyen günler boyunca kullanacağı oda devasa büyüklükteydi. İçeride kocaman bir yatak, hem yemek, hem de çalışma masası olarak kullanılabilecek bir masa, duvarın içine gömülü bir ocak, değişik tarzlarda peluş sandalyeler, birkaç tane düz arkalı sandalye, yanında getirdiği her şeyi alabilecek çekmece-lerle dolu büyük bir sandık, bir an evvel kullanmaya can attığı aslan ayaklı, geniş bir küvet ve bir lavabo vardı.

Dagmar kendi çevresinde dönerek "Harika," dedi. Dönüşünü tamamladığında, Leydi Morfyd'in Kraliçe'nin kulağına bir şeyler fısıldadığını ve *Majestelerinin* ulurcasına gülerken daha sonra tekrar dik pozisyona gelebilmek için duvara yaslandığını gördü.

Bu durum en az Gwenvael'le tanıştığı an kadar kötüydü.

"İşimiz bitti, Leydi Annwyl," dedi hizmetçilerden biri.

"Güzel. Buraya yemek gönderilsin ve..." sözlerine devam etmeden önce Dagmar'a uzunca bir süre baktı "Fannie'yi gönderin."

"Derhal."

Hizmetçi çıktıktan sonra Morfyd, Annwyl'in bir sandalyeye oturmasına yardım etti. Kraliçe sandalyeye yerleştikten sonra "Bunu söylemek zorundayım Leydi Dagmar ve gerçekten bunu çok içten bir şekilde söylüyorum... senden hoşlandım."

Artık Dagmar telaşlanmaya başlıyordu. "Şey... Leydim..."

“İşaret parmaklarını kullandığın o kısım. Onun küplere bineneğini sandım.”

Bir anda kahkahalar yeniden başladı; bu kez o kadar kötüydü ki, Morfyd yere oturmak zorunda kaldı ve Annwyl kendini durdurmaya çalıştı.

“Artık durmalısınız, ben bir kazaya kurban gitmek üzereyim.”

“Ama, Gwenvael’in yüzündeki o ifade!”

“En iyi kısmı orasıydı!” Annwyl yine kahkahalarla gülmeye başladı.

Dagmar o anda anladı. Kadınlar ona gülmüyorlardı. Kesinlikle.

Kapı çalındı ve içeri Dagmar’dan en azından on yaş büyük gibi görünen bir kadın girdi. “Leydim? Beni istemişsiniz?”

“Evet, Fannie.” Annwyl yüzündeki gözyaşlarını sildi ve derin bir soluk aldı. En azından artık üzüntüsünden ağlamıyordu. “Bu, Leydi Dagmar Reinholdt. Burada kaldığı süre boyunca ona ihtiyaç duyabileceği şeyler konusunda yardımcı olmanı istiyorum.”

“Elbette.”

Annwyl sandalyede arkasına yaslandı. “Ona ihtiyaç duyduğun şeyleri söyle.”

Dagmar ne isteyebileceğini bilmiyordu. Çok fazla şey istemek ya da yanlış şeyi istemek, Annwyl’le aralarının açılmasına sebep olabilirdi. Ve karşısındaki bu hükümdarın, sırf kendisine uygun olan unvanı kullandı diye neredeyse boynunu koparmaya yeltendiğini düşündüğünde, bu durumun tahmin ettiğinden çok daha büyük bir risk olduğunu anladı.

Dagmar yüzünde nazik bir ifade olan hizmetçiye baktı ve Fannie de Dagmar’ı daha yakından inceleyebilmek için hafifçe öne doğru eğildi.

“Banyo için su ve temiz giysiler. Sanırım yemek de çoktan gönderildi,” dedi Fannie.

Dagmar ona katıldığını belirtir şekilde başını salladı. “Tamam.”

“Bekle.” Annwyl onu işaret etti. “Sanırım Gwenvael’e bazı çantalardan bahsetmiştin. Onları alması için birini göndermeli...”

Dagmar irkilerek başını iki yana salladı. “Şey... ben... ben sadece ona karşı kaba davranmaya çalışıyordum. Çantam falan yok.”

İki kadın kendi aralarında bakiştılar ve kakhaha bir kez daha patlak verdi. Bu kez Fannie de neşeyle onlara katıldı.

Gwenvael, Kraliçe'nin yatak odasına girdi. Fearghus bir masanın başına oturmuş bir şeyler yazıyordu. Éibhear kucağında bir kitapla yere oturmuştu.

"Hiç kimse ölmemiş olmamı umursamıyor mu?"

Éibhear başını kaldırdı ve gülümsedi. "Ben umursuyorum."

"Sen sayılmazsın."

Fearghus, Gwenvael'le kendisi için çok önemli olan yazı işine ara vermeden konuştu. "Neden hizmetçiler bana senin Kuzey'den bir ganimetle dönmüş olduğunu söylüyorlar?"

"O bir ganimet değil." Gwenvael yatağın üzerine oturdu. "Daha çok benim oyalanmam için bir oyuncak."

Fearghus ona dik dik bakmaya başlayana dek Éibhear bu sözlere kıs kıs güldü.

Kardeşlerin en büyüğü elindeki kuş tüyünü bıraktı ve Gwenvael'e bakmak için sandalyesini ona doğru döndürdü. "Bunu sordugum için pişman olacağımı biliyorum, ama neler oluyor böyle?"

"Haklısın. Bunu sordüğün için pişman olacaksın."

Birden kapı açıldı ve Brieç içeri girdi. Gwenvael'i gördü ve kapıyı ardından çarparak kapattı. "Izzy hakkında yapmış olduğun uyarı için teşekkürler, seni aptal."

"Sizi uyardım, fakat ikiniz, Brieç-Talaith tarzı oral seksle o kadar meşguldünüz ki, beni duymadınız."

"Pekâlâ, madem onun sinirli olduğunu düşünüyordun..." diye açıklamaya başladı Brieç.

Fearghus dirseklerini dizlerinin üstüne dayadı. "Izzy'ye ne oldu?"

Brieç yüz üstü yatağa yattı ve ağzını kaplayan kürklerin ardından bir şeyler mırıldandı.

"Ne?"

Brieç başını kaldırdı. "Diyorum ki, *Izzy Koş ve Zıpla* oynuyordu."

Fearghus korkuyla olduğu yerde büzüldü. "Ve Talaith onu gördü, ha? Yüce Tanrılar."

“En güzel kısmı anlatmayı unuttun,” diye ekledi Gwenael. “Koş ve Zıpla oyununu Celyn’le birlikte oynuyordu.”

Briec başını tekrar yatak örtülerinin içine gömdü ve Fearghus kaşlarını çatarak yerinde doğruldu. “O edepsiz, küçük piç kurusu.”

“Benim görüşlerim de aynen bu şekilde, kardeşim. Ben diyorum ki, oraya gidelim ve ona haddini bildirelim.”

Éibhear sıkkın bir şekilde iç geçirdi. “Bu kimin umrunda olur ki?”

Gwenael, Fearghus’a baktı, Fearghus, Briec’e baktı ve Briec bir anda başını yataktan kaldırdı.

Gwenael yatağın ayakucu kısmına doğru eğilerek “Bu da ne demektir?” diye sordu.

“Bu kimin umrunda olur dedim.”

“Senin umrunda olmaz mı?”

“Hayır. Olmaz.”

Gwenael, Fearghus’a döndü ve hafifçe dudaklarını oynatarak “Tam bir yalancı,” dedi.

Fearghus da aynı şekilde “Biliyorum!” diye cevap verdi.

Éibhear, elindeki kitabı sertçe kapattı. “Siz ikiniz her ne yapıyorsanız, buna hemen bir son verin.”

Dagmar küvete girerek saçlarını ve bedenini iyice temizledi. Orada, kaynar suyun içinde rahatına bakarken Annwyl ve Leydi Morfyd önlerindeki masaya yerleştirilmiş büyük servis tabaklarından yemek yiyorlardı.

Görünüşe göre Morfyd de insan formundaki bir başka ejderhaydı ve Gwenael’in ablasıydı. Leydi Morfyd upuzun, beyaz saçları ve incecik bedeniyle çok güzel bir kadındı; üzerindeki kat kat büyücü giysilerini çıkarıp uçuk pembe geceliğiyle masanın başına geçtiğinde vücudunun zarıflığı daha bir belli olmuştu. Ancak Gwenael’e benzemiyordu, bu açıkça görülüyordu. Gerçi, sınırlarda gezinen bir utangaçlığa sahip ve tatlı dilli bu ejderhanın, kardeşiyle *hiçbir* ortak yönü yoktu ya.

"Al." Morfyd ona herhangi bir mutfak aleti olmaksızın kolayca yenebilecek yemeklerle dolu bir tabak uzattı. "Sen rahatına bakarken yiyebileceğin bir şeyler."

"Teşekkürler." Dagmar ağzına kızarmış bir hamur parçası attı ve iç geçirdi.

Ah, evet, buna kesinlikle alışabilirdi.

"Minotorlar mı?" diye sordu Annwyl bir kez daha. "Onların var olduğundan habersizdim."

"Sen aynı şeyi Sentorlar için de söylemiştin," diye anımsattı Morfyd ona, "o çifti kafana yiyene kadar tabii."

Annwyl sıkıkmakta olduğu dişleri arasından "O yaratık yanıma gizlice yaklaşmıştı," dedi. Ancak öfkesi bir anda sönüp gitti ve elindeki şişeyi öne doğru uzattı. "Şarap, Dagmar?"

"Evet, lütfen."

Kraliçe ona bir kadeh şarap doldurdu ve Dagmar ona uzun süredir aklını karıştıran şeyi sordu. "Neden seni ölü ele geçirmek istiyorlar? Bu benim yanıtını asla bulamadığım bir soru."

"Çok kolay," diye söze başladı Annwyl, fakat Morfyd hemen araya girdi.

"Bu oldukça karmaşık bir durum. Bizi bu noktaya getiren birçok şey var. Bu yüzden, en başından başlayacağım."

"Fearghus beni hamile bıraktı," diye ağzından kaçırdı Annwyl.

"Tanrılar aşkına, Annwyl!" diyerek bir anda köpürdü Morfyd.

"Hikâyenin esas kısmı bu."

"Bunun bu kadar önemli olduğundan pek emin değilim." Dagmar tabaktan bir başka fırınlanmış ya da benzer bir şekilde pişirilmiş bir şey aldı. Yediği şey o kadar lezzetliydi ki, neredeyse küvetin içindeki vücudu eriyip gidecekti.

"Gwenvael sana Fearghus'ın kim olduğunu söylemedi, öyle değil mi?"

"O, Annwyl'in eşi."

"Ve bizim ağabeyimiz."

Dagmar ağzındaki lokmayı bütün bir halde yuttu. "Yani o ..."

"Evet."

"Ama Annwyl..."

"Evet."

"Bu nasıl mümkün olabilir?"

"Yine de," dedi Morfyd sabırla. "Bu oldukça karmaşık bir durum. Şayet tarihi gelişim ve olayların başlangıcına bakarsak..."

"Rhydderch Hael iç organlarımla oynayıp duruyor."

"Tanrılar aşkına, Annwyl!"

"Fazlasıyla uzatıyorsun!"

"Bu iş daha da çirkinleşmeden," diye araya girdi Dagmar, "belki de size bahsettiğim şu tüneller hakkında konuşsak iyi olur?"

Morfyd onu yakından inceledi ve "Bu seni kaygılandırmıyor mu?" diye sordu.

Dagmar onun tünellerden söz etmediğini biliyordu. "Ne kaygılandırmıyor mu?"

"Annwyl'in yakında doğacak kutsanmamış çocukları?"

"Ha!"

"Pardon?"

"Üzerine alınma Dagmar, ama şimdiye dek Annwyl'in hamileliğini duyan her insan, hikâyenin arka planını işitme gereği duymadan Annwyl'e fahişe, bebeklerine de iblis damgasını hemen yapııştırıverdi. Ama sen bu durumu pek umursamamış gibisin."

"Onun çocuklarını taşıyan *ben* miyim?" diye sordu Dagmar.

Morfyd, beyaz renkli kaşını kaldırdı. "Bildiğim kadarıyla değil."

"Öyleyse, babamın deyimiyle, 'savaş kadar bile umrumda değil'."

Annwyl az evvel ağzına koymuş olduğu lokmayı öksürerek çıkardı ve yiyecekler Morfyd'in yüzüne sıçradı.

"Ama o tüneller konusunda bazı endişelerim var, o yüzden bu konu üzerinde yoğunlaşmalıyız."

Gwenvael bacaklarını gerdi ve ayak parmaklarını kıpırdattı. "Çok bitkinim. Bu kahrolası uçuşlar beni tüketti."

Briec rahat bir şekilde onun yanına oturarak "Henüz uyuma," dedi. "Bu akşam yemeğe gelmek zorundasın, yoksa geri kalan kısmı asla dinleyemezsin."

"Buna mecbur muyum?"

Fearghus, Briec'in yanına oturarak "Sızlanma," dedi. "Ve evet, buna mecbursun. En azından Kuzeyli konuğuna hoşça vakit geçirtmek zorundasın. Ayrıca ben hâlâ onu neden buraya getirdiğini öğrenemedim senden."

"Çünkü o Şimşek ejderhası onun buraya gelmesini istedi ve ben o ejderhanın bunu neden istediğini öğrenene kadar... burada kalacak işte."

"Sadece onu becermek istiyorsun."

Gwenvael, Briec'e "Evet," diyerek, tıslamaya benzer bir sesle cevap verdi. "Ama hepsi bundan ibaret değil. O fazlasıyla zeki biri ve gerçekten takdir ettiğim, çok iyi bir kötülük anlayışı var."

"Ve sen onu becermek istiyorsun."

Gwenvael iç geçirdi. "Kardeşlerimden, zihinlerini pis sularla dolu oluklardan, temiz havaya çıkarmalarını istemekle çok şey mi yapmış olurum?"

"Arkanı kolla, Gwenvael," diye uyardı onu Fearghus. "O kız yirmi senedir Olgeir'in oğluyla yakın arkadaşlık yapıyor."

"Ama o bunu bilmiyordu."

"Kendisi böyle söylüyor. Ama eninde sonunda hatırlaman gereken şey, o bir Kuzeyli ve hep öyle kalacak. Onlar, bizden çok daha farklı bir kurallara göre yaşıyorlar."

"Biliyorum. Onların Yasa'sı var. Niçin bizim bir Yasa'mız yok?"

"Daha seni genel ahlak kurallarına uyduramıyoruz... nasıl olur da bir çeşit Yasa uygulatırız?"

"İyi bir tespit." Gwenvael bakışlarını iki ağabeyi arasında gezdirdi. "Bir kez daha yapalım mı?"

Hepsi birden onu onaylarcasına başlarını salladılar.

"Pekâlâ. Üçümüz. Bir, iki... üç!"

Üçü birden ayağa kalktılar ve hemen kendilerini yere atarak, bir kez daha Éibhear'ın sırtına atladılar. Éibhear acıyla haykırdı ve onların altından çıkabilmek için büyük bir mücadeleye girişti.

"Hepiniz piç kurularısınız!"

"Sızlanma!" diye azarladı onu Gwenvael. "Sadece onun için deli olduğunu kabul et, yani Izz..."

"Kes sesini!"

Dagmar üzerine fazlasıyla büyük gelen, fakat yumuşacık olan bornozu giydi ve kemerini belinden bağladı. Morfyd'den bir kadeh şarap daha aldı ve Annwyl'in onun için ayırdığı sandalyeye oturdu. "Teşekkürler."

"Rica ederim." Morfyd, Dagmar'ın kendisine vermiş olduğu haritaları bir kez daha inceledi. "Bunları Brastias'a vereceğim. Belki o bu hatların nereye gittiğini anlayabilir. Ya da kardeşim Éibhear. Onun haritalarla arası çok iyidir."

"Ben de elimden geldiğince yardımcı olurum," dedi Dagmar.

Morfyd başını önündeki kâğıtlardan kaldırarak ona baktı. "Söyle bakalım Dagmar, Gwenvael'le konuşuyor musun?"

"Evet."

"Uzun sohbetler mi bunlar?"

"Evet."

"Gwenvael senin ilgini çekebiliyor mu?"

Annwyl bu sözlere güldü, fakat Dagmar gülmedi. "Aslına bakarsak Leydi Morfyd, ben sizin kardeşinizi çeşitli konulardaki mükemmel fikirleri ve düşünceleriyle oldukça zeki buluyorum. Belki de bilmediğiniz şeyler hakkında yargıya varmadan önce, sizin de onunla uzun sohbetler etmek için vakit yaratmanız gerekiyor."

Morfyd ona irileşmiş gözlerle baktı ve Dagmar kendini biraz suçlu hissetti. Fakat o henüz özür dileyemeden, yatak odasının kapısı ardına dek açıldı ve bir başka kadın hızla içeri girdi. Kadın, Dagmar'dan birkaç santim uzundu ve birkaç gün evvel ormanda gördüğü paralı askerinkine benzeyen kahverengi teniyle inanılmaz derecede güzeldi. Otuz senelik hayatında hiç görmediği çöl diyarı insanları, son bir haftada iki kez karşısına çıkmıştı.

Kadın kapıyı ardından hızla çarparak, "Her yerde ikinizi arıyordum," diye homurdandı. "Bana Koş ve Zıpla oyununun ne olduğunu anlatabilecek biri var mı?"

Annwyl yavaş yavaş kendi tarafına kaykıldı ve odadaki herkesin gözlerinin içine bakmakta olan bu kadından uzaklaştı.

"Bir cevap bekliyorum," diye haykırdı kadın. Siyah çizmelerle giydiği sade, siyah tozlukları, bol, grimsi-beyaz keten gömleği ve uzun, gür, siyah kıvrık saçlarını toplayan incecik deri bağıyla birlikte son derece rahat, fakat harika görünüyordu. Gömleğinin altında kaybolan gümüş bir kolye ve kalçasının hemen altına takmış olduğu küçük, kılıfı içindeki hançer haricinde vücudunu süsleyen başka bir şey yoktu.

Muhtemelen her gün giyinip kuşanmak bu kadının beş dakikasını alıyordu, fakat kendi yengelerinin, iyi görünmek için hiçbir gayret içerisinde olmayan bu kadın kadar güzel olabilmek adına saatler harcadıklarını biliyordu.

"Pekâlâ..." Morfyd hafifçe omuz silkti. "Eğer ejderhalardan söz ediyorsan bu, küçük ejderhaların ebeveynleriyle oynadığı bir oyundur. Bilirsin, yavruların kanatları onları taşıyacak duruma gelmeden önce, aile uçuşa çıktığında oynanır. Yavrular koşarlar ve bir ebeveynin sırtından diğerine atlarlar. Ben de bu oyunu kendi ebeveynlerimle oynardım. Çok eğlenceli bir oyundur, ama aynı zamanda yavruların uçmayı öğrenmesi konusunda da onlara yardımcı olur, çünkü genelde bu sırada rüzgârı yakalarsın ve öylece süzülme yi öğrenirsin."

"Pekâlâ," dedi kadın. Gülümsüyordu, ancak Dagmar bu gülüşe kanmadı. "Eğlenceli bir uçuş öğrenme deneyimi." Kadın o an öne doğru eğildi ve zavallı Morfyd'in suratına doğru, "Benim kızımın bunu sizin akrabalarınızla yapmasının sebebi bu mu yani?" diye bağırdı.

Morfyd'in gözleri irileşti. "Ah."

"Evet! Ah!" Kadın Annwyl'e doğru döndü. "Ve ben bu olarlardan senin o şişman kıcını sorumlu tutuyorum, seni hamile, dişi domuz!"

“Beni mi?” Annwyl diğ er tarafına d onerek onların y uzlerine baktı. “Nasıl olur da bu benim hatam olabilir?”

“Izzy iyice kontrolden  ıktı ve bu senin su un.” Kadın kendini bir sandalyeye attı ve alaycı,  ocuk gibi bir ses tonuyla “ ‘Sava a gidebileceğimi s oyl uyorlar.  ok iyi olduğumu s oyl uyorlar. G  n  n birinde Krali e’nin  ampiyonu olmak istiyorum.’ *Senin su un i te!*” Kadın s ozlerini kendi kuvvetli haykırışıyla sona erdirdi.

“    aydır hi bir antrenmanı seyretmedim, nasıl oluyor da bu benim su um olabiliyor?”

“Brastias senin adına konu uyor,  yle değil mi?”

Annwyl dudaklarını b z d   ve ardından yava  a konu maya ba ladı. “Ben sava  atma onu deh et i erisinde ki netmeden bi-nebilene dek ordularımın t m sorumluluğ nda, evet.”

“O halde bu senin *su un!* Brastias onun sava a gitmek i in hazır olduğunu s oyl yor, Izzy de bu y zden gitmek istiyor.”

Morfyd hafif e  ne doğru eğildi, ellerini  n nde birle tirmişti. “Belki de...”

“Kes sesini, seni pullu şey!”

Morfyd sandalyesinde arkasına yaslandı. “Peki, o halde.”

Nihayet kadının g z ne masada oturan Dagmar ili ti. G zleriyle bir s re onu taradıktan sonra “Talaith,” dedi.

Dagmar onun ne demek istediğini anlayamadığında, Morfyd araya girdi. “ z r dilerim. Haldane’in Kızı Talaith. Bu da Dagmar Reinholdt. Kuzey Elleri Reinholdtları’ndan.”

Ahh. Talaith onun ismiydi.

Talaith o  l mc l bakışlarını tekrar Morfyd’e doğru y neltti. “G ney’de de Reinholdtlar var mı?”

Morfyd’in g zleri tehlikeli bir ifadeyle kısıldı. “Bildiğim kadarıyla yok.”

“O halde meseleye kendi fikirlerini katma!” diye bağırdı Talaith.

“Katmıyorum!” diye bağırarak cevap verdi ona Morfyd.

Bir anda Annwyl oturduğı yerde doğruldu, elleri karnındaydı ve dudaklarının arasından bir  ığlık koyuverdi. İki kadın o anda tartışmayı kestiler.

“Yüce Tanrılar aşkına, Annwly. Sorun nedir?” diye sordu Morfyd.

Birden yemyeşil gözler onlara doğru döndü ve Annwyl alaycı bir ifadeyle gülerek “Hiçbir şey. Sadece ikinizin susmanızı istedim. Bu barbarın karşısında pek nahoş görünmemize neden olacaksınız!”

Bu sözleri takip eden sessizlik, en hafif deyiimiyle, oldukça tuhaftı. Ve en azından otuz saniye boyunca devam etmişti. Ta ki Morfyd ilk kahkahayı atana ve odadaki herkes, hatta Dagmar bile, onun ardından aynı şeyi yapana dek. Kendilerini bir türlü durduramıyorlardı. Gwenvael içeri girerek her birine uzunca bir süre baktıktan ve ardından kapıyı çarparak dışarı çıktıktan sonra bile deliler gibi gülmeye devam ettiler.

BÖLÜM 19

Gwenvael saatler sonra, yani kız kardeşinin ve erkek kardeşlerinin eşlerinin gittiklerinden emin olduktan sonra, Dagmar'ın odasına geri döndü. Dagmar kendisinin fazlasıyla küçük geldiği yatağa yüzüstü uzanmıştı, artık tertemiz olan ve mis gibi çiçek kokan upuzun saçları yan taraftan uzanıyor ve neredeyse yere değiyordu. Yeni yıkanmış bedeni yalnızca bir bornozla örtülmüştü ve yumruk haline getirdiği küçücük eli ağzının yanında duruyordu. Avucu tavana doğru dönmüş diğer eli kalçasının yanındaydı ve gözlükleri odanın karşı tarafında bulunan sehpanın üzerine bırakılmıştı.

O da horluyordu, ama hafifçe.

Gwenvael yatağın etrafından dolandı ve Dagmar'ın başucunda yere çömeldi. Uzanarak, yüzüne dökülen saçları geriye doğru itti ve ne kadar masum görüldüğünü düşünerek gülümsedi. Günlerdir birlikte yolculuk ettiği o çıkarıcı küçük barbara benzemiyordu bu hali.

"Dagmar." Gwenvael bu ismi usulca, nazik bir şekilde ve parmaklarıyla onun yanağını okşayarak söyledi. Dagmar'ın teninin parmak uçlarında bıraktığı his hoşuna gidiyordu. "Dagmar," dedi bir kez daha, usulca.

Dagmar yanıt vermeyince bir kez daha "Dagmar!" dedi.

Dagmar birden irkilerek uyandı, başı ve göğsü yatağın dışına kayarken gözleri bir anda açıldı. "Yalan değil!"

"Üzgünüm, aşkım," dedi Gwenvael usulca. "Seni uyandır-dım mı?"

Dagmar gözlerini devirerek, tekrar yatağa doğru tırmandı. "Git buradan."

"Hayır. Bana çok kötü davrandın ve bunun telafisini istiyorum."

"Ne istiyorsun? Ne yapıyorsun sen?"

Gwenvael "Rahatıma bakıyorum," diye açıkladıktan sonra yatağa tırmandı ve Dagmar'ın üzerinden, sırtına doğru dayandı. Sonra Dagmar'ın üzerine çıktı ve akciğerlerine dolan havanın yarattığı bir anlık inip kalkma hissinin keyfini çıkardı.

"İn üstümden!"

"Benden özür dileyene ve kendimi daha iyi hissettirene kadar olmaz. Çok daha iyi hissettirene kadar."

Dagmar sürüklenerek kendini onun altından kurtarmaya çalıştı, fakat Gwenvael tüm ağırlığını onun sırtına verdiğinden iyice emin olarak yerinden kımıldamayı reddetti.

"Ne için özür dileyecektin?"

"Çok sevdiğim akrabalarımın önünde bana ters davrandığın için."

"Neden söz ettiğini anlamıyorum."

Gwenvael vücudunun alt kısmını yukarı aşağı zıplatmaya, kasıklarını Dagmar'ın kalçaları üzerinde hareket ettirmeye başladı.

"Dur! Dur!"

"Sözlerini geri al."

Uzun süreli bir sessizlik yaşandı ve ardından şüpheli bir şekilde kıkırtıya benzeyen bir ses duyuldu. "Hayır."

Ejderha tekrar hareket etmeye başlayınca Dagmar bir çığlık attı.

Gwenvael nihayet doğrulduğunda Dagmar sürünerek yataktan aşağı inmeye çalıştı ve bu sırada yere düştü.

Aceleyle dönerek bornozunun bollaşan kısmını örttü. "Benden uzak dur, seni kaçık piç kurusu."

Gwenvael elleri ve dizleri üzerinde yarı doğruldu ve yatağın üzerinde emeklemeye başladı. "Özür dile."

"Asla."

"Canavar."

"Bozguncu."

Gwenvael, dizleri yatağın kenarına kadar geldiğinde Dagmar'ı yakalamak üzere yere doğru uzandı. Dagmar bir çığlık daha attı ve kaçmaya çalıştı. Yataktan ona doğru hücumla geçen Gwenvael bir kez daha ona doğru uzandı. Dagmar'ı elinden kaçırdı... fakat bornozunu yakalamıştı.

Gwenvael elindeki bornozu ona gösterdi. "Bak bende ne var."

Dagmar tam kaçmaya çalıştığı sırada durdu ve ona doğru dönüp yüzüne baktı. Sağ kolu göğüslerinin, sol eliyle kadınlık organının üzerindeydi. "Onu bana geri vereceksin!"

"Hiç sanmıyorum."

"Gwenvael, onu geri ver."

Gwenvael, bornozu kolunun üzerine doğru attı ve olduğu yerde kıpırdamadan dikildi. "Hayır, Leydim, sanırım yapacağım şey..."

Gwenvael sözlerine ara verince Dagmar "Gwenvael," dedi. "Senin sorunun nedir?"

Gwenvael derin bir soluk verdi, bakışları onun bedeni üzerine odaklanmıştı. Elleri ve kolları manzaranın çoğunu kaplıyordu, ama yine de...

"Tanrılar aşkına, kadın, neler saklıyordun sen öyle?"

Dagmar önce etrafına, sonra da eğilip kendi vücuduna baktı. "Hiçbir şey. Yani, sanırım. Yani, bildiklerimi Morfyd ve Annwyl'e anlattım..."

Gwenvael başını iki yana salladı. "O değil. Bu." Gwenvael ona doğru yürüdü ve Dagmar hemen geriledi. "Sana gerçekten de hakkını verecek giysiler bulmalıyız."

"Ne demek istediğini anlayamıyorum."

Gwenvael "Kıpırdama," dediğinde, ondan giderek uzaklaşmakta olan Dagmar birden olduğu yerde durdu.

Gwenvael onu doya doya seyretmek için yavaşça etrafından dolandı.

"Mantık aşkına, ne yapıyorsun sen?"

Gwenvael onun tam arkasında durarak dizlerinin üzerine çöktü. "Hoşça vakit geçiriyorum."

Dagmar bir şeyin kalçasına değdiğini hissettiği an, tüm bedeni sarsıldı. "Sen az önce..." Boğazını temizledi. "Sen az önce benim... şey... bacağımı mı öptün?"

Gwenvael cevap vermedi, fakat ılık bir dilin tembel bir şekilde kalçalarına dek çıkmakta olduğunu hissedince bir anda yerinden sıçradı.

Çabucak ona doğru dönerek bir kez daha "Ne yapıyorsun?" diye sordu.

Gwenvael "Tekrar arkanı dönersen," diye mırıldandı "ne yaptığımı eninde sonunda öğreneceksin."

"Ben... yani biz... yapamayız... biliyorum, defalarca kıyısından döndük, ama... şey..."

Gwenvael tekrar ayağa kalktığında Dagmar bir adım geriledi. "Tamam, sorun yok."

Dagmar o anda sanki Spikenhammer'daki ana yol boyunca koşuyormuşçasına nefes nefese kaldığını fark etti.

"Aslında böyle panik yapmak istemezdim. Ben sadece... alışkın değilim..."

"Şşş." Gwenvael ona doğru ilerledi ve Dagmar bir adım daha geriledi.

"Kıpırdamayı kes," diye emretti Gwenvael.

Ve Dagmar kendisine söyleneni yaptı.

Gwenvael bornozu Dagmar'ın omuzlarının üzerine koydu, kadının tek kolunu kaldırarak bornozun kolundan geçirdi ve diğeri için de aynı şeyi yaptı. Bornozun önünü sıkıca kapattı ve kemeri bağladı.

"Şimdi kendini daha iyi hissediyor musun?"

Dagmar titrek soluğunu nihayet bıraktı. "Evet."

"Sana kendini rahatsız mı hissettiriyorum?"

"Hayır."

"Gitmemi mi istiyorsun?"

Dagmar yutkundu. "Hayır."

Gwenvael, Dagmar'ın elinden tutarak onu yatağa doğru götürdü ve yatağın üzerinde diz çökerek Dagmar'ı kendine doğru çekti.

İkisi de dizlerinin üzerinde, karşı karşıya otururken Gwenvael "Biliyorsun ki Dagmar, her şey çok ciddi olmak zorunda değil. Yalnızca ölüm kalım meselesi olan anlar derinlemesine incelenerek çözüme kavuşturulmalıdır."

Dagmar irkildi. "Ben eski kafalı biri olmamaya çalışıyorum."

“Ve neyse ki öyle değilsin. Ama tüm krallıkları ilgilendiren oyunlar burada oynanmak zorunda değil. Burada sadece biz varız ve istediğimiz her şeyi yapabiliriz.”

Dagmar birden, onun haklı olduğunu anladı. Babasının kalesinde değildi, ağabeylerinden biri her an, beklenmedik bir şekilde odasına girecek değildi. Yengelerinin de kapıyı dinleme ya da bilgi edinmeleri için hizmetçilere rüşvet verme gibi bir olanakları yoktu. Dagmar ailesinden binlerce kilometre uzaktaydı ve onun hakkında hiçbir şeyin bilinmediği bir diyardaydı.

Dagmar bir anda nefis, hınzırca bir heyecan dalgasının içinde nabız gibi atmakta olduğunu hissetti ve dikkatli bir ifadeyle “Ben sizin özgürlüğünüze sahip değilim, Lordum. Düşünmem gereken bir... *onurum* var. Korumam gereken,” dedi.

“Onurun mu?” Gwenvael kafası karışmış bir halde ona uzunca bir süre baktı, sonra yüz ifadesi aydınlandı ve yavaşça, itinayla bu oyunu Dagmar’la birlikte oynamaya başladı. “Ahh, evet. Şu pek değerli onurun. Bu gece onu korumak yok. Benimle birlikte yok.”

Gwenvael başını eğdi, ağzı Dagmar’ın dudaklarına doğru yöneliyordu. Dagmar başını öte yana çevirdi; elleri daha fazlasını keşfetmek için can atıyor olsa da, onları sıkıca Gwenvael’in göğsüne bastırarak onu itmeye çalıştı.

Fakat Gwenvael buna müsaade edemezdi. Tek eliyle Dagmar’ın saçlarını yakaladı ve kendisine bakmak zorunda kalana dek kafasını zorla kendinden yana çevirdi. Dudakları bir kez daha onun kılere doğru yönelmişti.

Gwenvael’in dili kayarak Dagmar’ın dudakları arasından içeri girdi. Onu okşayıp alaya alırken bu bölgenin sahipliğini üstleniyordu ve Dagmar çaresiz bir ifadeyle inlerken parmakları âdeta Gwenvael’in gömlekli göğsünü delip geçiyordu. Bu öpücüğün aceleci olması gerekmiyordu, umutsuz bir istila durumu söz konusu değildi. Gwenvael sadece, kendine ayrılan zaman içerisinde ondan istediğini alıyordu ve Dagmar da buna müsaade ediyordu.

Dagmar bu öpücük içinde âdeta kaybolmuştu. Gwenvael memesini avuçlayana dek, bornozunun önünü açmış olduğundan habersizdi. Bu temas sonucu şaşkına dönen Dagmar, içgüdüsel

olarak geri çekilmeye çalıştı, fakat Gwenvael'in sımsıkı yapıştığı saçları onu yerinde kalmaya zorladı. Ondan kaçamıyordu.

Ejderha o anda, o yatağın üzerinde, Dagmar'ı tamamen kontrolü altına aldı. Dagmar'ın hissettiğı ürpertinin şiddeti kendisine bambaşka bir hikâye anlatıyordu. Tüm sorumluluklarına bir ara verdiği bu anlara ihtiyacı vardı. Şiddetle özlemi çekilen bu molanın, istediğı şeyleri elde etmeyle ya da değer verdiği kimse-leri korumayla hiçbir ilgisi yoktu ve sadece kendi zevkine hizmet ediyordu.

Gwenvael'in dudakları yavaşça Dagmar'ın çenesine, oradan boynuna ve daha aşağılara doğru ilerledi. Ilık dudaklar göğüs ucunun üzerine kapandı ve bir parmak içine doğru kayarak ilerlerken, dudaklar göğüs ucunu emmeye başladı.

Dagmar'ın kalçaları bir anda sarsılarak, rahatlıkla içine girip çıkan parmaktan kurtulma teşebbüsünde bulundu. Fakat diğer elin parmakları, hâlâ sıkıca kavradığı saçlarını çekiştiriyordu ve Gwenvael bu esnada alçak, fakat uyarıcı tonda bir inilti koyverdi.

Gwenvael tek kelime bile etmeden, işi bitmeden onu bırakmayacağı konusunu açıklığa kavuşturmuş oldu ve Dagmar onu bacaklarının arasında oluşan ıslaklıkla ödüllendirdi. Bu da Gwenvael'in, diğer parmağının yanına ikinci bir parmak ilave etmesine olanak sağladı.

Dagmar hafifçe irkildi, dişleri arasından soluk alıp veriyordu ve bir an geçmişteki ilişkilerinin oldukça kısa sürdüğünü, aradan seneler geçmiş olduğunu ve birçoğunun da bir hayli nahoş olduğunu hatırladı.

Ancak Dagmar'ın bu seferki acı dolu iniltisinin nahoş bir durumla ilgisi yoktu. Aradaki farkı kendi kendine açıklayamıyordu, ancak bir fark olduğu ortadaydı. Gwenvael'in nezaketi, kabalas-madan kontrolü ele alışı... Bu durum onun âdeta Gwenvael'in kollarında erimesine, kendisini daha evvel hiç yapmadığı bir şekilde karşındakine teslim etmesine neden oluyordu. Biraz sonra Gwenvael'in dudakları Dagmar'ın diğer göğsüne doğru kaydı ve sertleşip daha fazlasını bekler duruma gelene kadar ucunu emdi.

Gwenvael, Dagmar'ın vücudunu kendi kolunun üzerine yatırarak hafifçe eğdi. Dagmar'ın bedeni artık tamamen ona

ve yapmak istediği her Şeye açık vaziyetteydi. Dagmar'ın elleri Gwenvael'in omuzları üzerinde hareket etmeye başladı, kalçaları ileri geri sarsılarak parmakların içine girip çıkmasını sağırlarken ona sıkıca tutunuyordu. Dagmar kendini durdurmaya çalıştı, ancak bedeni onu çoktan gerilerde bırakıp gitmişti. Bedeninin de kendine özgü bir bilinci varmış gibiydi ve görünüşe göre bu bilinci ne istediğini de biliyordu.

Dagmar'ın içine giren parmakların temposu giderek arttı. Ejderha onu iyice avucunun içine alıyordu, parmak uçları bükülüyor ve Dagmar'ın bacaklarının titremesine neden olan isimsiz noktalara sürtünüyordu. Dagmar kendini daha fazla tutamayacaktı, fakat ejderha bu durumu da halletti. Dudakları tekrar Dagmar'ın dudaklarıyla buluşurken ve dili tekrar içeri girmek için baskı yaparken her Şeyle ilgileniyor, bir taraftan da onu koluyla sıkıca tutuyordu. Gwenvael onun dudaklarını tamamen kontrolü altına aldığında ve Dagmar'ın iniltileri kısa, çaresiz seslere dönüştüğünde başparmağını onun klitorisi üzerine yerleştirdi ve daireler şeklinde dndrerek bastırmaya başladı.

Bu, o an ihtiyaç duyduğu en son Şeydi, Dagmar kendi elini kullanmadan salıverdiği ilk çığlığı esnasında ağzını kapatan dudaklara minnettar kaldı.

Vücudu sürekli sarsılıp titrerken Gwenvael'e sımsıkı tutundu. Gwenvael, Dagmar vücudundaki dalgalanmalar azalıp artık her Şeyin sona erdiğini düşünmeye başladığı sırada parmaklarını hafifçe dndrerek başparmağının yerini değiştirdi. O andan sonra Dagmar'ın bedenindeki dalgalanmalar tekrar başladı ve bu, vücudunun kıvrılıp bklmesine ve tıpkı bir paçavra gibi sıkılıp âdeta suyunun çıkarılmasına neden oldu. Dagmar durması için ona yalvarmayı denedi, fakat dudakları sonsuza kadar onunkiler üzerinde kalacakmış gibiydi. Gwenvael pozisyonunu tekrar ayarlarken Dagmar'ın bedeni bir kez daha inip kalkmaya başladı.

Dagmar daha fazla soluk alamaz hale geldiğinde ve hıçkırıklar boğazına tıkanığında Gwenvael nihayet kendini geri çekti. Başparmağı ritmini yavaşlatarak biraz sonra tamamen durdu, parmakları ona şaşırtıcı gelen bir yavaşlıkla içinden kayarak

çıkıverdi ve dudaklarının üzerindeki o acımasız baskın, çenesine doğru inmeye başlayan narin öpücüklerle dönuştü.

Gwenvael, Dagmar'ın hızlı solukları yavaş ve derin nefeslere dönüşene kadar onu sıkıca kavradı ve Dagmar ejderhamın omuzları üzerindeki parmaklarını gevşetti.

Gwenvael tam onu yatağına yatırmak için eğilmeye başlamıştı ki, Dagmar birinin kapıya vurduğunu işitti.

"Leydim?" diye seslendi Fannie'nin sesi diğer taraftan.

Gwenvael onu tekrar doğrulttu ve kulağına sert bir ifadeyle "Cevap ver ona. Hemen cevap ver ona," diye fısıldadı.

"Evet?" dedi Dagmar açık bir şekilde.

"Akşam yemeğı bir saat içinde hazır olacak. Sizin için bir elbise getirdim. Giyinirken yardıma ihtiyacınız var mı?"

Dagmar her zaman derli toplu halde olan düşüncelerini organize etmekten hâlâ aciz bir durumda olduğu için, Gwenvael ona "Ona evet de, fakat bir on dakikaya ihtiyaç duyduğunu söyle," diye tüyo verince memnun oldu.

Dagmar yutkundtu ve "Evet, ama hâlâ biraz kestiriyorum. Bana bir on dakika daha müsaade et, lütfen," dedi.

"Elbette, Leydim."

"Teşekkürler."

Dagmar kadının gittiğini işitmedi, fakat kapının altındaki gölge ortadan kayboldu.

Ejderha sonunda onu bıraktı ve yataktan aşağı inip kapıya doğru yönelirken Dagmar burnunu üzerine çekiverdi. Gwenvael'in onu bıraktığı yerde, kıpırdayamaz vaziyette, öylece kaldı.

"Bu gece tekrar geleceğim," dedi ona, yürüyüp giderken.

"Benim burada olacağımı kim söyledi?"

Gwenvael odanın kapısını açmadan önce durdu ve Dagmar'a baktı. "Pencereyi benim için açık bırakacaksın ve cırlıçplak olacaksın. Geri döndüğümde senden istediğim şeyi, istediğim kadar çok kez, üst üste alacağım." Gwenvael gülümsedi; tebessümü saf, aynı zamanda müstehcen ve şaşılacak derecede güzeldi. "Anladın mı beni, Leydi Dagmar?"

Dagmar başını salladı. "Hayır. Bunu bana açıklaman gerek."

"Açıklayacağım. Seni yatağa bağlayıp defalarca açıklamam gerekse bile." Gwenvael onu bir kez daha inceledi. "Ve sakın ben gittikten sonra kendine dokunmaya kalkma. Henüz kullanma şansına erişmeden, benim güzel vajinamı yorma." Eli kapı tokmağının üzerinde olan Gwenvael onu, şimdiye dek hiç kimsede görmediği türden, sıcacık bir gülümsemeyle ödüllendirdi. "Ayrıca, orgazm olduğunda o kadar güzel görünüyorsun ki hiçbir saniyesini kaçırmak istemiyorum."

Gwenvael kapıyı sessizce kapatarak gitti. Fannie birkaç dakika sonra elinde elbiseyle geldiğinde Dagmar'ı, Gwenvael'in onu bıraktığı şekilde buldu. Bornozunun ön kısmını eliyle sıkıca tutmuş vaziyette yatağın üzerinde diz çökmüş... ve nefes nefese.

"Beni uyarmalıydı, Jack."

"Evet, Lord Gwenvael. Uyarmalıydı."

"Bana, kendisi hakkındaki gerçeği söylemeliydi."

"Çok doğru, Lordum."

"Kız kurusu mu? Kız kurusuymuş, ihtaşamlı kıcımın kenarı! O kadın bir yanardağ, Jack. Kendi kendine yeten, her an infilak ederek pullarımı eritebilecek bir yanardağ. Ve bir de, biraz muzip biri."

"Öyle gibi görünüyor, Lordum. Şimdi... bu konuda emin misiniz?"

"Eğer akşam yemeğini atlatabilirsem... çok az seçeneğim kalır. Yap şu işi."

"Nasıl isterseniz."

Jack birkaç adım geriledi ve eliyle erkek hizmetçilerden bir kaçına talimat verdi. Hizmetçiler, Annwyl Garbhán Adası'nın yönetimini ele geçirdikten kısa süre sonra keşfedilen derin kuyudan alınan buzlu suyu birbiri ardına Gwenvael'in üzerine dökmeye başladılar.

Su Gwenvael'in insan bedenine değdiği anda cızırdadı ve etrafa püskürmeye başladı. İri buz parçaları vücuduna temas eder etmez erimiş ve sadece birkaç saniye içinde her yer buharla kaplanmıştı. Fakat neyse ki buzlu su görevini hakkıyla yerine getirmişti

Gwenvael küvette arkasına yaslanarak iç geçirdi. "Teşekkürler, Jack."

"Rica ederim, Lordum. Başka bir şey gerekli mi?"

"Aklımın tekrar başıma dönmesi iyi olurdu."

"Bu konuda tek başınızasınız, Lordum. Korkarım ki, bir hizmetçinin yapabileceği şeyler ancak bu kadardır."

BÖLÜM 20

Gwenvael yatak odasının kapısını kapattı ve koridorda merdivenlere doğru yöneldi. Artık kendini daha sakin hissediyordu. Daha fazla kontrol sahibiydi. Kuyruğunu titretebilecek kadınlara pek alışkın değildi. Daha da kötüsü, bundan hoşlandığını da bilmiyordu.

Büyük Salon'a giden merdivenlere yaklaştığı sırada onu kaçırmak üzereydi. Yürürken bir anda durakladı ve burun delikleri genişledi, odadan gelmekte olan tüm kokuları hemen o anda tanımişti. Geriye doğru birkaç adım attı ve kapıyı bir kez çaldıktan sonra açıp içeri girdi. Küçük kuzeni Branwen gerilmiş vaziyette, karnının üzerinde yatakta yatıyordu. Bakışları önündeki kitaba odaklanmıştı. Üzerinde hâlâ zincir zırlı gömleğiyle tozlukları vardı ve yıpranmış botları yatağın yanında esas duruşlarını almışlar, her an apar topar giyilebilmek için hazırda bekliyorlardı. Kız kardeşleri büyük bir meydan muharebesinin orta yerinde olmadıkları sürece genelde elbiselerini giyerlerdi, ancak o da annesi gibi, savaş giysileri içinde kendini çok daha rahat hissediyordu. Bu durum Gwenvael'e neden her zaman en çok Branwen'i sevdiğini anımsattı.

Odanın karşı tarafında Izzy ve Celyn vardı. Birlikte Gwenvael'in ataları olan Cadwaladr İkizleri'nin geliştirmiş olduğu bir savaş mızrağını tutuyorlardı. Bu silah, savaşçının ejderha biçiminden insan biçimine geçişinde ya da tersi bir durumda kullanımına göre kısaltılıp uzatılabiliyordu. İkizler de tıpkı Gwenvael'in büyükbabası gibi, ömürlerini ejderha biçiminde geçirdikleri kadar insan biçiminde de geçirmiş ve bu silahın kullanımını oldukça önemli bulmuşlardı. Bu ikili bugüne dek yaşamış en ölümcül varlıklar arasında gösterilirdi.

Ancak Izzy'nin biçimi hiçbir zaman değişmeyeceği için, Celyn'in onun arkasında durup kollarını iki yanına dolamaktan, onun ellerini tutmaktan ve yavaşça bir savaş pozisyonundan diğerine geçmekten başka, bu silahı kullanmasını öğretmenin herhangi bir amacı olamazdı.

Gwenvael'in bu konuda fazlasıyla tahsilli fikirlerine göre, Celyn'in pelvis bölgesi Izzy'nin kalçalarına biraz fazlaca sokulmuş durumdaydı.

Izzy, Gwenvael odaya girdiğinde birden başını kaldırdı. Savaş ya da muharebelerle ilgili bir şeyler öğrenirken takındığı ciddi ifade—bu ifade, kiminle konuşulduğuna bağlı olarak, sadece çatık kaşlardan ibaret de olabilirdi—bir anda Gwenvael'in çok sevdiği o samimi gülümsemeye dönüştü. Bir yeğen olarak Izzy'den daha iyisini isteyemezdi.

"Gwenvael! Geri döndün!"

"Merhaba, hayatım. Akşam yemeği birazdan hazır olacak. Annenin seni bu şekilde görmesini istediğinden emin misin?"

Izzy başını eğerek, kir pas içindeki giysilerine baktı. Genç ejderhalarla oyunlar oynayarak bir gün geçirmek oldukça zorlu ve pis bir işti ve Izzy kesinlikle günün her bir saniyesinden derince zevk almıştı.

"Haklısın. Annem bu halime çok sinirlenecek, ha?"

"Koş ve Zıpla oynarken seni seyrettiği için mi? Sen ne düşünüyorsun?"

Izzy, sevimli, ucu kalkık burnunun kenarlarının büzülmesine sebep olan kocaman bir tebessümle baktı ona, bu hali Gwenvael'i güldürdü.

Gwenvael daha sonra genç dişi kuzenine bakarak "Sen nasılsın, Branwen?" diye sordu.

"Açlıktan ölüyorum. Ne zaman yemek yiyoruz?"

"Birazdan. En iyisi ikiniz de, annelerinizin şikâyetlerini dinlememek için giyinin." Gwenvael, Celyn'e baktı. "Seninle biraz konuşmamda sakınca var mı, Celyn?"

Celyn, Izzy'den uzaklaşırken yüzündeki o ukala gülümsemeyi gizleme gereği bile duymadı. Şüphesiz ki bu, Celyn'in göz koyduğu dişi akrabalarından birinin erkek bir akrabasının

kendisiyle konuşmak istediği ilk sefer değildi, son sefer de olmayacaktı. "Elbette. Yemekte görüşürüz, Kuzen Izzy." Celyn, ukala tebessümünü koruyarak ona göz kırptı.

Gwenvael genç ejderhanın ardından dışarı çıktı ve kapıyı ardından kapattı. Onlar odayı terk ettikten sonra içeriden gelen, kadınlara özgü histerik kahkahaları işittiğinde ise oldukça rahatladı. Izzy, Celyn'i ciddiye almadığı müddetçe Gwenvael'in erdişe etmesi gereken daha az şey olurdu.

Yine de bu genç ejderhayla bir konuşma yapmasının zararı olmazdı. Ona sakın bir şekilde, öz olmasa da Izzy'nin yine de Gwenvael ve Fearghus'un yeğeni, Brieç'in de çok sevdiği ve el üstünde tuttuğu kızı olduğunu hatırlatması gerekirdi.

Celyn ona doğru döndü. "Yoksa bu, bana Izzy'nin aileden olduğunu ve onunla aramdaki mesafeyi korumam gerektiğini hatırlatman gereken kısım mı?"

Ve Gwenvael o anda hatırladı. Celyn bir Cadwaladr'dı. Açıklamalar ve sakince yapılan uyarılar, sadece Gwenvael'in değerli nefesini boşa harcamaya yarayacaktı.

Gwenvael bu gerçeği aklında tutarak, genç kuzenini ensesinden yakaladı ve yüzünü taş duvara çarptı. Onu tekrar geri çektiğinde Celyn'in kırılan burnunun etrafında oldukça hoş, küçük kan damlaları belirmediğini fark etti.

Celyn tam dizlerinin üzerine düşmek üzereyken Gwenvael onu tekrar ensesinden yakaladı ve basamaklara doğru sürükleyerek yürüttü.

"Bu durumu senin için basitleştireceğim, Celyn. Ya ellerini yeğenimin üzerinden çekersin, ya da Doğu'nun bakire cadılarına harem ağası olarak hizmet edersin. Anlaşıldı mı?"

Celyn, eliyle parçalanmış burnunu kapatarak, başıyla onayladı.

"Güzel. Şimdi git buradan." Celyn kendisine söyleneni yaptı. Koridorda hızla ilerledi ve Gwenvael'in görüş açısından defolup gitti.

"Bu gece güzel bir gece olmalı," dedi Gwenvael gülümseyerek.

Dagmar, Büyük Salon'a bağlanan merdivenlerin orta yerinde durdu. Oda hıncahınç doluydu, tüm masalar kahkahalar, muhabbetler ve birbirleriyle tartışan insanlarla inliyordu. İçleri yemek dolu servis tabakları elden ele dolandırılıyor, herkes bu tabaklardan istediklerini alıyor ve tekrar diğer ellere yolluyordu. Hizmetçiler aceleyle her yana koşuşturarak yeni yemekler getiriyor ve boşalmış tabakları geri alıyorlardı. Hizmetçi kadınlardan bazıları masadakilere şarap doldururken onlarla birlikte kahkahalar atıyorlardı.

Neyse ki masada ne insanı rahatsız edecek türden elle yenilen yemek manzaraları, ne de "yemek yerken ellerinize dikkat edin" uyarıları vardı.

"Sevgili Leydi Dagmar."

Gwenvael'in kuzeni Fal hızla merdivenlerden yukarı çıktı ve onun elini tuttu. "Size eşlik edebilir miyim, leydim?"

"Teşekkürler."

"Bu kalabalık sizi ürkütmesin. Sesleri fazla çıkar, ama zararsızdırlar."

"Düşmanları ben olmadığım müddetçe zararsızdırlar."

"Kesinlikle." Birlikte son basamağa ulaştılar. "Benim yanıma oturabilirsiniz. Kuzey Elleri hakkında daha fazla bilgi edinmeyi çok isterim."

Dagmar bunu yapmaktansa ağaç kabuğu bile yiyebilirdi, fakat Gwenvael bir anda gelip Fal'ı saçlarının arkasından yakalaya dek aklına hiçbir mazeret gelmedi. Tek seferlik bir çekişten sonra genç ejderha bir anda yanından uçup gitti ve Gwenvael Dagmar'ın elini tuttu. "Canavar."

"Bozguncu."

Gwenvael gülümsedi ve Dagmar'ın elini alıp dirseğinin iç kısmına yerleştirdi. "Gel benimle. Gözlemleyip alay edeceğimiz çok şey var."

Dagmar güldü. "Kulağa çok hoş geliyor."

Gwenvael onu Kraliçe'nin masasına doğru götürdü, fakat koca bir duvar önlerine dikildiğinde aniden durakladılar.

"Leydi Dagmar, bu benim küçük kardeşim, Éibhear."

Dagmar başını kaldırarak o yakışıklı, fakat sert surata baktı... ve bu surat ona gülümsedi. Bu güzel tebessümü adamın tüm yüzüne yayıldı ve Dagmar da ona gülümsemekten kendini alamadı.

"Merhaba," dedi Éibhear.

"Merhaba." Akıl ve mantık aşkına... bu ejderhanın saçarlı maviydi. Fazla siyah olduğu için maviymiş gibi görünmüyordu, gerçekten maviydi! Dagmar bir an için, ellerini bu saçlar üzerinde gezdirdiği takdirde Gwenvael'in alınıp alınmayacağını merak etti.

"Spikenhammer'daki Büyük Kütüphane'ye gittiğiniz doğru mu?"

"Çok doğru."

"Ben de oraya her zaman gitmek istemişimdir. Oradaki kitap koleksiyonunun olağanüstü olduğunu duymuştum."

"Öyleydi. Ve ağabeyin oradan müstehcen davranışları sebebiyle dışarı atıldı."

Éibhear'ın yüzündeki o büyüleyici gülümseme bir anda silindi ve ardından ürkütücü bir şekilde kaşlarını çatı. "Seni hiç bir yere götürmeye gelmiyor," diye suçladı ağabeyini.

"Suçlu ben değilim," diye yalan söyledi Gwenvael. "Beni raflar arasında sıkıştıran oydu. Bana tıpkı bir fahişeymişim gibi muamele ediyor."

Dagmar iki kardeşi de şaşırtan bir atakla "Haklı," diyerek onunla hemfikir olduğunu belirtti. "Ayrıca onu pazarda beş bakır paraya sattım. Kazandıklarımla kendime yeni bir elbise almayı düşünüyordum."

"Şunu bil ki," dedi Gwenvael kardeşinin kahkahaları arasında, "ben beş bakır paradan daha fazla ederim. Eğer sokaklarda kıcımlı pazarlayacaksan, en azından değerimi doğru biç!"

Izzy ve Branwen, Branwen'in büyük ağabeyi Fal kendilerine çarparak aralarından geçerken birbirlerinden ayrılarak kenara çekildiler ve daha sonra merdivenlerden aşağı inmeye devam ettiler.

Branwen, Gwenvael'in yanındaki kadını diğer tüm kardeşlerinin—ve Izzy'nin hâlâ konuşmadığı annesinin—yer aldığı Kraliçe'nin masasına götürmesini izledi ve "O kim?" diye sordu.

"Şu Kuzeyli kadın olmalı."

"Kuzen Gwenael ona abayı yakmış gibi görünüyor."

"O halde kadın gerçekten de zeki biri olmalı. O gerçek anlamda zeki insanlardan hoşlanır."

Izzy merdivenlerden indikten sonra ana masaya doğru göz attı. Orada kendisi için de bir yer ayrılmış olduğunu biliyordu—annesinin tam yanında.

Branwen, Izzy'nin kolunu yakaladı. "Gel, kuzen. Sen bizimle oturacaksın." Genç ejderha Izzy'yi bir masaya doğru çekiştirdi. Boşta olan birkaç yer vardı, fakat Bran yine de kız kardeşlerinden birinin saçlarını tuttu ve çekerek onu sandalyesinden kaldırdı.

"Ah! Seni deli inek!"

Bu sözleri bağırıp çağrışmalar takip etti ve Izzy havaya savrulan kollardan korunmaya çalıştı.

"Otur, Izzy." Ghleanna ona el işareti yaparak bir sandalye gösterdi. "Otur. Onları boş ver sen. Nasıl davranmaları gerektiğini hiçbir zaman bilemediler." Ghleanna bir tavuk kemiğinin iliğini emdi ve daha sonra omzunun üzerinden savurarak, kemiğin bir hizmetçinin başına çarpmasına neden oldu. "Bu utanç verici bir şey."

Izzy tam elden ele dolaşan servis tabağından kendi tabağına birkaç parça enfes kokulu kaburga dilimi almıştı ki, Celyn yanlarına geldi ve kız kardeşini yan tarafa itti. Branwen ona bağırma başladığında Celyn Izzy'nin yanındaki sandalyeye henüz oturmuştu, üstelik kız kardeşi de hâlâ Branwen'e bağırmaktaydı. Bir anda annelerinden gelen güçlü bir ateş patlaması tüm tartışmalara son verdi.

"Branwen. Buraya. Dera. Buraya. Şimdi, ikiniz de kapayın çenenizi!"

Kız kardeşler yüzlerindeki işleri temizleyerek yerlerine oturduklarında Izzy Celyn'e doğru döndü.

"Tanrılar aşkına!" dedi Izzy onu gördüğünde. "Yüzüne ne oldu senin? İyi misin? Gidip Morfyd'in senin için yapabileceği bir şeyler olup olmadığına bakayım."

Izzy ayağa kalkmaya yeltendi, fakat Celyn elini onun kolu üzerine koyarak bir yere gitmesini engelledi.

“Hiçbir şeye ihtiyacım yok, Iz. Ve bu da—” Celyn şiş burununu ve simsiyah hale gelmiş gözlerini işaret etti “—sadece Gwenvael’den gelen bir uyarıydı.”

“Bir uyarı mı? Ne için?”

Celyn sırttı. Şişmiş yüzüyle bile inanılmaz derecede yakışıklıydı—ve de bunun farkındaydı. Fakat Izzy yine de ondan hoşlanıyordu. Celyn onu güldürüyor ve ejderhaların kullandığı bütün o ilginç silahları gösteriyordu. “Beni sana karşı uyarmaya çalıştı.”

“Bana karşı mı?” Izzy elinde olmadan hafifçe kıkırdadı. “Gerçekten mi?”

“Gerçekten. Amcaların ve baban sana karşı fazlasıyla koruyucu. Briec beni bir ağaca savurdu. Yerinden asla kıpırdamayan şu en eski ağaçlardan birine. Amcam Fearghus beni ısırdı.”

“Izzy, Celyn’in elini tuttu. “Seni... ısırdı mı?”

“Evet. Amcan yerdeydi ve—”

“Neden yerdeydi?”

“Bilmiyorum.”

“Bunu ona sormayı düşünmedin mi?”

“Hayır.” Celyn bacağına işaret etti. “O piç kurusu neredeyse baldırındaki kası yırtıyordu.”

Izzy parmak uçlarını kullanarak tabağındaki kaburga dilimlerinden biriyle oynamaya başladı. “Peki ya Éibhear?”

“Ne olmuş ona?”

“O da bir amca. İyi bir mazeret bulup sana saldırmadı mı?”

“Hayır. Éibhear oldukça yakın olduğum bir kuzenim, ama üç gündür bana hiçbir şey söylemedi.” Celyn Izzy’nin tabağındaki kaburga dilimlerinden birini aldı. “Beni sırtımda seninle birlikte uçarken gördüğünden beri.”

Celyn öne doğru eğildi, omzu Izzy’nin omzuna hafifçe baskı yapıyordu. “Bu sana biraz küstahça gelebilir—eğer Éibhear’ı amcan olarak görmek istiyorsan bu sana kalmış, ama bu durumda kendisi oldukça edepsiz ve azgın bir amca demektir, çünkü onun sana nasıl baktığını gördüm.”

Izzy masanın altındaki, bir anda terleyen avuçlarını elbisesinin etekliğine sildi.

“Bana nasıl bakıyormuş?”

“Tıpkı benim baktığım gibi.”

Bir anda afallayan Izzy çabucak bakışlarını ondan kaçırdı. “Babam ve amcalarımın seni uyardığını sanıyordum.”

“Uyarmaya çalıştıklarını söyledim ben.” Celyn Izzy’nin tabağından başka bir kaburga dilimi aldı ve Izzy dilimin diğer ucundan tutup çekiştirince gülmeye başladı. “Başarılı oldular demedim.”

Brastias’ın eğilip kız kardeşine bir şeyler fısıldadığını gördüğünde Gwenvael bu piç kurusunu bir anda ateşe vermeyi düşündü.

“Kes şunu.”

“Neyi kesecekmişim?”

Dagmar güldü. “Sakın o masum bakışlarını *bana* satmaya kalkma. Bunu ilk bulan bendim. Ayrıca, onun nesini beğenmediğini anlayamıyorum.”

“Kardeşim için yeterince iyi değil. O çok daha iyisini—”

“Yani bir insandan daha iyisini, öyle mi?”

“Ben öyle bir şey mi söyledim?”

“Söylemen gerekmez.” Dagmar elindeki şarap kadehiyle sandalyesinde geriye yaslandı. İlk on beş dakikadan sonra, gecenin geri kalanında bu pozisyonunu korudu. Yanı başındaki Gwenvael de aynını yapmıştı. Birbirlerine doğru eğilerek sohbet ettiler. Dagmar sorular sordu, o cevapladı; ardından soru sorma kısmını Gwenvael devraldı ve bu sefer Dagmar onu yanıtladı. Gwenvael onun, herkesi izleyip konuşulan her şeyi dinlerken takındığı kurnaz ifadeye bayılıyordu. Dagmar’ın bu durumu fark etmediğini, fakat öyle olsa bile kendini sakınmayacağını biliyordu. Annwyl’in hükümdarlığına karşı, Gwalchmai Hanedanı’ndan muhteşem Gwyar ve Cadwaladr Klanı arasında süregelen tehditler, insanlar arasında yaşamaktan çok daha hafif sayılırdı. Gwenvael’in ailesi, meselelerle doğrudan ilgilenirdi. Bir yerde yumruğunu indirir, bir diğerinde alev toplarını savururdu. Bu durum genel barış durumunu muhafaza eder—ve birinin en sevdiği kuzenini öldürmesine sebebiyet vermezdi. Ancak insanlar çok daha tehlikeliydi.

Dagmar muhtemelen bunu asla itiraf etmeyecekti, fakat keyfi yerindeydi. Gwenvael bunu anlayabiliyordu. Dagmar onun gömleğini çekti ve Gwenvael tekrar ona doğru eğildi.

"Tatlı Éibhear neden bu kadar öfkeli görünüyor? Oturduğumuzdan bu yana bir kez bile gülümsemedi."

"Yeğenim Izzy'yi kıskanmıyormuş gibi davranmaya çalışıyor."

"Bana gösterdiğin o güzel kız mı? Talaith'in kızı mı?" Dagmar alayla burnundan güldü. "Aptal, aptal çocuk."

Gwenvael kıkırdadı. "Biliyorum."

Dagmar masada bulunan diğer insanları da inceledikten sonra "Peki ya şu ikisi tartışmalarına hiç son verirler mi?" diye sordu. Gwenvael onun kimlerden söz ettiğini anlamak için kendini o tarafa dönmek zorunda hissetmedi, fakat yine de gecenin tartışmasının ne olduğunu öğrenmek için dönüp baktı.

Talaith bir elmayı Bric'e önünde, burnuna tehlikeli ölçüde yakın bir halde tutuyordu. "Bu yeterince olgun görünmüyor. Neden olgun değil?"

"Tüm meyve ve sebzelerin hükümdarı olarak, hemen gereğini yapıyorum."

"Benden yeterince olgun olmayan bir meyveyi yememi bekleyemezsin ve benim ihtiyaçlarımı göz önünde bulundurmadığın için fazlasıyla hayal kırıklığına uğramış vaziyetteyim."

"Ben de senin mantıklı düşünmeni beklemiyorum, ama yine de umutlarımı her an canlı tutuyorum. Ve ihtiyaçların, kadın, bu gece geç saatlerde karşılanacaktır."

Gwenvael kendi meyvesinden bir ısırık aldı, sonra da omuz silkti. "Tartışma değil. Onlara ait tuhaf bir önsevişme fikri."

"Gerçekten mi? Peki, senin önsevişme fikrin nedir?"

Birkaç saniye önce yuttuğu meyve parçası bir anda Gwenvael'in boğazına takıldı. Parça biraz hareket edip yemek borusundan serbest bir şekilde geçene kadar iki kez öksürdü.

"İyi misin?"

"Seni odana geri götürdüğümde daha iyi olacağım."

"Bu isteğin birkaç saat daha gerçekleşmeyecek." Dagmar, hizmetçilerden birinin şarap doldurması için kadehini kaldırdı.

"Senin bu kadar yaramaz biri olduğunu bilmiyordum, Canavar."

"Buna bir son vermemi ister misin?"

"Hayatta olmaz."

Çift, yemek masasının artık önlerinde olmadığını fark ettiğinde Dagmar ve Gwenvael hafifçe geriye doğru çekildi.

Dagmar şüphe içinde elindeki kadehe göz atarak "Yemek bitti mi?" diye sordu.

"İçecek fazla bir şeyin yoktu—masa da gerçekten kaldırılmışa benziyor. Ve görünüşe göre dans etme vakti geldi."

Gwenvael elini uzattı ve konuşmak için dudaklarını araladı, fakat Dagmar onun sözünü yarıda kesti.

"Hayır."

"Denemek bile istemiyor musun?"

"Hayır. İnan bana. Bunu yapmaya tercih edebileceğim birçok şey var."

"Ne gibi?"

"Kendimi yakmak. Kendimi bir yerlerden aşağı atmak. Ya da çatıdan aşağı sarkıtmak. Bunların hepsi dans etmek yerine tercih edebileceğim şeyler arasında."

Gwenvael bunun üzerine kahkahalarla gülerken, yeğeni bir anda elini yakaladı. "Hadi, Gwenvael! Dans ediyoruz!" Izzy o güçlü kuvvetli kollarıyla onu yerinden çekip kaldırdı.

"Senin için bir mahsuru olur mu?" diye sordu Gwenvael Dagmar'a. Yeğeni onu elinden yakalamış, tüm ağırlığını verecek ileri doğru sürüklemeye çalışıyordu.

"Ben böyle iyiyim." Dagmar elindeki kadehle ona gitmesini işaret etti. "Git. Dans et. Beni daha sonra bulursun—bulabilirsen tabii."

Kötü kalpli, küçük yaramaz! "Bulurum."

Gwenvael birden yeğeninin elini bıraktı ve Izzy bir çığlıkla beraber yere kapaklandı.

"İseabail! Yerde ne yapıyorsun sen? Ayağa kalk, kızım! Biraz gururun olsun!"

Dagmar âşık olmuştu. Çılgınlar gibi, taparcasına âşık olmuştu.

Bu kadar derin bir aşkı bulabileceğini hiçbir zaman düşünmemişti. Fakat kim bilebilirdi ki? Böyle sevimli yüzlü, tatlı dilli bir dişi ejderhada bu kadar çok dedikodu olabileceğini, daha da önemlisi bunları Dagmar'la paylaşmaya bu denli istekli olabileceğini kim bilebilirdi ki!

Evet, aşkı bu. Yürekten gelen, ebedi bir aşk!

"Ve Brieç'in yanında duran şu kısa, kızıl saçlı erkeği görüyor musun? Şu asil olanı?"

Dagmar gözlerini gözlüklerinin ardından kısarak, bu gece biraz fazla kaçırdığı şarap sebebiyle normalden daha bulanık görünen insanlara bakmak istedi. Bu durumu fazla belli etmek istemiyordu. Ancak neyse ki Morfyd'in kardeşi Brieç'i tanımak oldukça kolaydı. Onunki gibi bir kibir, tüm odayı doldururdu. "Evet."

"Duydum ki," diye fısıldadı Morfyd, Dāgmar'a doğru eğilerek, "bu adam karısının giysilerini giymekten hoşlanırmış. Ve böyle yaptığı bir gün, karısı onu bu giysiler içerisinde yakalamış."

"Onu azarlamış mı?"

"Evet!" Morfyd tekrar sesini alçalttı. "Anlaşıldığı kadarıyla kadın onu çok, çok ama çok sıkı bir şekilde azarlamaktan zevk almırmış. Hatta onu ikisi de bundan bitkin düşüp tatmin olana dek azarlamış."

Dagmar elini göğsünün üzerine koydu. "Bu *harika*."

"Öyle, değil mi?" Morfyd onun bacağına hafifçe vurdu. "İtiraf etmeliyim ki Dagmar, bizi ziyaret etmen beni çok mutlu etti. Burada iyi bir dedikodudan zevk alan çok az kişi var. Elbette, Gwenvael haricinde."

"Bunu bekliyordum," diye itiraf etti Dagmar. "Ama onun haricinde hiç kimse dedikodudan zevk almaz mı?"

"Fearghus hiç kimseyle ve hiçbir şeyle canını sıkmak istemez. Büyük ağabeyimi her şey sinirlendirir. Her şey. Annwyl haricinde, elbette, ama o bile Fearghus'un sınırlarını bozabilir. Brieç kendisi ve Talaith'le kavga edeceği konular haricinde hiç kimseyi ya da hiçbir şeyi umursamaz."

Dagmar bu konularda daha çok şey öğrenmek isteyerek soru sormaya davrandı, fakat Morfyd onu durdurmak istercesine elini kaldırdı. "Sakın sorma. O ikisi arasındaki her şey son derece

aptalca. Éibhear benim için işe yaramaz, çünkü o hiç kimsenin kötü yönleri olduğuna inanmak istemez, bu yüzden sürekli olarak sözümü keserek, 'Bu doğru olamaz. Bu doğru olamaz.' der. Böylece her şeyi alaya alır."

"Annwyl?"

"Onun tek yaptığı şey okumaktır. O kadın kütüphanede yaşar ve o değerli kitaplarına verdiği dikkatinin dağıtılmasından kesinlikle nefret eder. Annwyl birilerini öldürmüyorsa, okuyordur. Bir şeyler okumuyorsa, birilerini öldürüyordur. Onun için bu ikisinin bir ortası yoktur."

"Ya Talaith?"

"O benim kurtarıcı meleğimdir, ama onunla da muhabbeti fazla devam ettiremem, aksi halde paranoyaklaşır."

"Paranoyaklaşır mı?"

Morfyd gözlerini devirdi. " 'Benim hakkımda neler söylüyorlar? Peki ya sen benim hakkımda neler söylüyorsun?' O da işin cılkını çıkarır."

Dagmar güldü. "Şey, bunu bilmen senin için iyi olur, ben kendi paranoyaklığımı önemli şeyler için saklarım." Bakışlarıyla salonu süzdü. "Tek önemsedığım şey, insanların çevirdiği işlerdir."

Morfyd, Dagmar'ın elini yakaladı, göğsüne doğru yaklaştırdı. "Bunu yanlış anlama, ama... seni seviyorum."

Dagmar boştaki elini Morfyd'in elinin üstüne koydu. "Ben de seni."

İkisi birlikte tekrar gülmeye başladılar—Dagmar'ın bu tek gecede yaptıkları tüm hayatı boyunca yaptığından çok daha fazlaydı.

Talaith birden Dagmar'ın diğer tarafındaki sandalyeye âdeta zorunlu iniş yaparak onlara baskında bulundu. "Harika vakit geçiriyorum!"

Morfyd, Dagmar'ın kulağına fısıldadı. "Şu anda deli gibi sarhoş."

"Ben sarhoş değilim," diye karşı çıktı Talaith. "Seni cadı. Cadaloz." Talaith kıkırdadı. "Seni cadaloz cadı."

Ardından ellerini salladı. "Pekâlâ. İçmem gerekenden biraz fazlasını içmiş olabilirim. Ama yine de günün en önemli sorusunu biliyorum."

"Neymiş bu soru?"

"Küçük Dagmar, bizim Gwenvael'i becerdi mi?"

Dagmar Talaith'in bu kaba sorusunu sorarken vurduğu bacağı sıvazladı ve Morfyd'in yüzü hoş bir şekilde kızardı. Bir çırpıda "Bu seni alakadar etmez!" dedi.

"Hadi ama. Ben bunu onun kocaman, aptal ejderha gözlerinin tamamen tutsağı olmamış birinden işitmek istiyorum. Gerçeği istiyorum! Gwenvael iddia ettiği kadar iyi mi bakalım?"

"Sessiz olsana!" dedi Morfyd ılık çalarcasına.

"Aslında, bilmiyorum." Kadın ona bakakalınca, Dagmar omuz silkti. "Öyle."

"O halde hiç yapma," dedi Talaith ısrarla. "Bu konuda bana güven."

"Neden?"

Talaith, kolunu Dagmar'ın omzuna atarak diğer eliyle Morfyd'i işaret etti. "Tika kulaklarını, kadın, sen bunu işitmek istemezsin."

"Tanrılar yardımcım olsun."

Talaith öne doğru eğildi. "Söylediğim gibi, Magdar—"

"Dagmar."

"Her neyse. Böyle bir şeyi yapmak istemezsin, çünkü eğer o da biraz olsun kardeşi gibiyse, köşeye sıkıştın demektir. Sonuza dek."

"Peki, nedenmiş o?"

"Çünkü o seni gözlerin başının ardına yuvarlanan dek becerecek ve hepsi bundan ibaret olacak! Bundan kurtulmak diye bir şey yoktur, canım. Burada tutsak kalacaksın. Bu cehennemde."

Dagmar sakın bir şekilde etrafına bakındı. "Bu cehennem mi?" diye sordu kesin bir ifadeyle. "Etrafta emirlerini yerine getiren cana yakın hizmetçileri, güzel tepeleri ve taze av hayvanlarıyla dolu ormanları, cömert bir kraliçesi, seni ve kızını korumak için koşuşturan azılı ejderhaları ve sana deliler gibi âşık olan harika, gümüş renkli saçları olan bir savaşçısı bulunan bu kale—cehennem mi?"

"Evet! Anlamışsın!"

"Mükemmel bir şekilde. Ve eğer Gwenvael'i... şey... becermek için vakit bulabilirsem bunu aklımdan çıkarmayacağım."

"Sadece istediğin şeyin bu olup olmadığından emin ol. Çünkü bir kere girersen, işin içinden çıkamazsın. Ve asla seni dağlamasına izin verme. Sonsuza dek onun esiri olursun!"

"Talaith!"

"Dağlamak mı? Bildiğimiz demirlerle mi yani?"

"Hayır! Öyle değil," diye açıkladı Morfyd. "Buna başka bir deyişle, Sahiplenme de denebilir. Kızgın demir, sevdiğin ejderha tarafından, herhangi bir alet kullanmadan oraya yerleştirilir. Bu oldukça gizemli ve... romantik bir şeydir."

"Pek romantik değildir," diye mırıldandı Talaith. Ardından birden kendine geldi ve neredeyse bağırarak "Ama orgazm olmanı sağlar!" dedi.

Morfyd, başını elleri arasına aldı. "Tanrılar aşkına, lütfen içmeyi ve konuşmayı kes." Morfyd, karşısındaki insan büyücüye baktı. "Lütfen siz artık!"

Dagmar bu soruyu sormak zorundaydı. "Talaith, sen Brieç'le mutsuz musun?"

"Kesinlikle değilim!" Talaith derin bir iç geçirdi. Her an duyulanıp gözyaşlarına boğulmak üzereymiş gibi bir hali vardı. "Onu çok seviyorum."

"Peki o halde."

Dagmar ona baktığında, Morfyd başını iki yana salladı. "Bunu tartışmayacağım. Sadece onların aile üyelerim olduğunu kabul edip hayatıma devam edeceğim."

Dagmar, Morfyd'in bacağına hafifçe vurarak onu elinden geldiğince rahatlatmaya çalıştı. "Sanırım böylesi daha iyi olur."

Gwenvael kardeşinin yanına geldiğinde Éibhear ona bir bardak bira vererek sırtıttı. "Yine mi Düşes Bantor?"

"O kadının sadece iki eli varmış gibi gelebilir, ama aslında altı tane eli var."

"Bir seneden fazla bir süredir seni yatağa atmaya çalışıyor."

"Hiçbiriniz kabul etmeseniz de, benim standartlarım var."

"O oldukça hoş bir kadın, iri göğüsleri var ve anladığım kadarıyla da her türlü şeyi yapmaya gönüllü."

"Elleri beni tıpkı birer pençe gibi kavıyor. Bu da beni rahatsız ediyor. *O kadın* beni rahatsız ediyor."

"Ve bu gece senin gözün başkasında."

Şimdi de Gwenvael sırttı. "Öyle."

Éibhear dudaklarını büzdü ve bakışlarını ondan kaçırdı.

"Ne var?" Gwenvael iç geçirdi. "Bu bakışın sebebi neydi?"

"Hiçbir şey."

"Hadi, söyle bana, küçük kardeşim."

Éibhear, ağabeyine dikkatle baktı, konuyu ona nasıl incelikli bir şekilde açabileceğini düşünüyordu. "Sadece..."

"Sadece ne?"

"Leydi Dagmar'ın biraz... şey... onun biraz..."

"Onun biraz ne?"

Éibhear ona karşı ihtiyatlı, ancak yine de açık sözlü olmaya karar verdi. "Senin için biraz fazla iyi değil mi?"

"Anlamadım?"

"Çok fazla kitap okuyor. Onunla biraz konuştum ve o kız gerçekten oldukça kültürlü biri. *Fazlasıyla* kültürlü."

Gwenvael ellerini kalçalarına dayadı. "Onun benim için fazla zeki olduğunu mu düşünüyorsun?"

"Belki de 'daha bilgili' daha doğru bir ifadedir."

"Seni iri kıyım, hantal çocuk seni!"

"Sinirlenme. Sana sadece... biraz daha... düşük seviyeli kadınları hedeflemenı öneriyorum."

"Sen ne çeşit bir kardeşsin böyle?"

"Dürüst bir kardeşim. Sana yalan söylememi mi tercih ederdin?"

Gwenvael elindeki bira bardağını hızla kardeşinin eline tutuşturarak "Evet!" diye bağırdı. "Aslına bakarsan, bunu tercih ederdim!"

Dagmar kalenin arka tarafında gizlice dolaşırken, başını kıvrımış olduğu kolları üzerine dayayarak çitlere yaslanmış olan Kraliçe'yi gördü. Ona yavaşça, ihtiyatla yaklaştı.

"Annwyl?"

Kraliçe birden başını kaldırdı. "Ah. Dagmar."

"İyi misin?"

"İyiyim. Sadece biraz temiz havaya ihtiyaç duydum."

Asıl ihtiyacı olan şey bir yataktı. Cildi terden parlıyor ve elleri titriyordu.

Dagmar tüm gece boyunca saraydaki birkaç insan soylunun kendi aralarında usulca mırıldandıklarını işitiyordu. Annwyl, hatırlarındaki eski Annwyl değildi. Saçları seyreliymişti; yüzü eski parlaklığını yitirmiş, yorgun görünmeye ve kırışıklarla kaplanmaya başlamıştı. Karnundaki çocukların onca yükünü taşıyan birine göre kolları ve bacakları oldukça inceydi. Dagmar Kraliçe'nin onunla tanışmadan evvelki halini bilmediği için, bu konuda dedikodular haricinde herhangi bir ayırım yapamıyordu. Fakat Dagmar herhangi bir doğumun riskli olup olmadığını tahmin edebilirdi. Bunun belirtilerini iyi bilirdi.

"Ben neden gidip Fearghus'u—"

"Lütfen yapma." Annwyl zoraki bir şekilde gülümsedi. "Fearghus kendine biraz olsun vakit ayırmayalı çok oldu ve şu anda ailesiyle birlikte eğleniyor—hem de hayatında ilk kez."

Dagmar kıkırdadı. "Bunu anlayabiliyorum. Ama ayağa kalkarak odana gitmene yardımcı olabilirim."

"Bunu yapmak zorunda değilsin." Fakat bakışları Dagmar'a buncacık yardım için âdeta yalvanyordu.

"Benim de buradan ayrılmak için bir bahanem olmuş olur." Dagmar, Annwyl'e doğru ilerledi ve kolunu belinden arta kalan kısma doladı. Parmakları Kraliçe'nin elbisesinin altındaki kaburgaları hissettiğinde ürkererek ondan geri çekilmemek için kendini zor tuttu. Boşta kalan eliyle Annwyl'in kolunu yakaladı. "Haydi. Sadece birer insan olan iki kişinin bunu başarabileceğini düşünüyorum, ya sen?"

Annwyl güldü. "Umarım."

Birlikte arka merdivenlere giden zorlu yolu kat ettiler ve basamakları tırmandılar. Bu pek kolay bir şey değildi ve Dagmar da gücü kuvvetiyle tanınan biri değildi, fakat yine de bu işi umduğundan daha kolay bir şekilde halletti. Sıkıcı yengelerinden söz ederek sohbeti canlı tutmaya çalışan Dagmar, Kraliçe'ye elbisesini

ıkarıp yıkanmasında yardım etti. Daha sonra onu yatağına yatırdı ve Kraliçe'nin, henüz üstünü kürklü yatak örtüsüyle örtmeden uykuya daldığını fark ettiğinde gülümsedi.

Dagmar sessizce odadan çıkarak kapıyı kapattı ve tam bu sırada ardından gelen bir kadın sesi işitti. "Ah, Gwenvael! Sana tapıyorum!"

Dagmar aşağıdaki koridora baktı ve koca göğüslü bir soy-luyu odasına götürmekte olan Gwenvael'i seyretti.

Kendi aptallığını düşünerek başını sallayan Dagmar—*Gerçek-ten bu konuda bir şansın olduğunu mu düşündün?*—dönerek tekrar merdivenlere ve temiz havaya doğru yöneldi.

BÖLÜM 21

Gwenvael, Düşes Bantor'u yakasından zorla çekip alacağını hiç tahmin etmemişti. Düşes ona âdeta bir asma yaprağı gibi yapışmıştı, tüm gece boyunca tükettiği şarap da onu daha cüretkâr bir hale getirmiş ve kendisinden kurtulmayı normalden daha zor kılmıştı. Nihayet Gwenvael onu kendi odasına götürerek, hanumefendisi ona "Götür beni Gwenvael. Hemen şimdi götür beni!" dediğinde Gwenvael'in gözlerini şaşkınlığa hale getirmesinden çok hoşlanan ve sürekli kıkırdayan hizmetçisinin kollarına bıraktı.

Kendi kendine gülen Gwenvael, dört kat merdiveni inerek ikinci kata ulaştı, kendi odasının önünden geçip köşeyi dönerek doğruca Brieç'in odasına girdi.

"Selam, Brieç! Yanında ne kadar da hoş bir kış taşıyorsun öyle."

"Hoş ve sarhoş bir kış."

"Sarhoş değilim ben."

Gwenvael güldü. "Kış konuşuyor."

"Yere indir beni!" dedi kış. "Kendi başıma yürüyebilirim."

"Nasıl istersen." Brieç paketini yere bıraktı ve Talaith kalçasının yere çarpmasını önlemek için eşinin elini yakaladı.

"Gördün mü?" dedi nihayet dengesini tekrar yakaladığında. "Çöldeki kum taneleri kadar kuruyum ben."

Ve Brieç bu durumu ispat etmek için, kolunu geri çekti. Artık tutunacak hiçbir şeyi kalmayan Talaith, Gwenvael'in bir keresinde bir yerlerden çalmış olduğu taş heykel gibi yere düştü.

Talaith Brieç'e dik dik baktı. "Piç kurusu."

"Sana söylemiştim, benim güzel Talaith'im, senin için uygun olan ejderhanın ben olduğumu söylemiştim," diye anımsattı ona Gwenvael. "Ama hayır. Sen kibirli olanla flört etmek zorundaydın. Oysa ben her zaman sevgi dolu, çekici ve yanında olması

insana zevk veren biriyim. Güzel, mükemmel bedenimde tek bir kibirli kemik bile yoktur."

Briec'in gözü seğirdi, birkaç saniye sonra da ansızın kardeşine doğru atıldı. "Yüzüme değil! Yüzüme değil! Bu gece için planlarım var ve kusursuzluğum bozulmadan kalmalı."

"Sen bir aptalsın."

"İspat et."

Gwenvael, kardeşinin karısına bakarak "Bu arada, seni en son gördüğümde, şu şirin—" dedi ve dişlerini Briec'e göstererek onu güldürdükten sonra devam etti "Leydi Dagmar'la birlikteydin."

"Onu en son gördüğümde," dedi Talaith ayağa kalkmaya çalışarak, "dışarı çıkıyordu."

Gwenvael ellerini havaya kaldırdı. "Bir kadına çıplak bir şekilde odasında durarak beni beklemesini söylüyorum ve o etrafta dolanıyor."

Briec başını sallayarak eğildi ve karısının omuzlarından tutarak onu ayağa kaldırdı. "Bir dahaki sefere zincirleri kullan. Bu sayede bir yere kaçamaz."

"İyi fikir. Belki de senin takımını alabilirim."

Artık ayağa kalkan Talaith, elleriyle Gwenvael'in göğsüne vurdu. Gwenvael geriye doğru düşmeyince Talaith kaşlarını çatı ve ona bir kez daha vurdu.

"Bizde bir takım yok. Sen de herkes gibi Annwyl ve Fearghus'unkini al. Ve bir şey daha var, seni ırz düşmanı, o pis, kirli, sapık ellerini Leydi Dagmar'ın üzerinden çek. O iyi biri."

Gwenvael ellerine baktı. "Ellerim hiç de sapık falan değil."

"Yine de biraz fahişemsi eller bunlar," diye takıldı ona Briec.

"Peki, Leydi Dagmar'dan faydalanma planları yaptığımı size düşündüren şey nedir?"

"Onun bir vajinası var, öyle değil mi?" diye alayla gülümsemişti Talaith.

Gwenvael'in kahkahası tüm koridorda çınladı. "Onu her gün sarhoş etmeliyiz!"

Briec iç geçirdi. "Senede bir kez yeterli oluyor, teşekkürler. Ama bu seferkinin kıştırdığın diğer kızlardan farklı olduğunu söyleyebilirim. Bu kız çok bilgili. Ayrıca, hoşsohbet biri. Ve fikirleri

güzel bir mantıksal sırada ilerliyor. Aslında o kız, düşüncelerim daha ilginç bir şeye kayıp gidene kadar tam beş... belki de altı dakika boyunca beni sohbetin içinde tutabildi."

"O ilginç şey Talaith'in kızı mıydı?"

"Kaba şey," diye tsladı Talaith. "Ona kaba biri olduğunu söyle!"

Briec parmağını Gwenvael'e doğru salladı. "Sen kabasın! Onunla bu şekilde konuşma!" Briec Talaith'i kendine doğru çekti, kalçalarını kavradı, Gwenvael'e göz kırparak dudaklarını oynattı ve "Kesinlikle onun kızıydı," dedi.

Dagmar tepeden yukarıya doğru çıktı ve hantal bir şekilde, iri bir kayanın üzerine tırmandı. Garbhán Adası'yla Kara Ovalar'ı tümüyle birbirinden ayıran vadi bu noktadan oldukça güzel görünüyordu.

"Çok fazla göl var," dedi Dagmar yüksek sesle. "Çok fazla olası müdafaa." Kraliçe ondan yardım istemişti ve Dagmar da bunu memnuniyetle kabul etmişti. Kendi değerini en azından Güneylilere kanıtlama konusunda kararlıydı.

Dagmar tam aşağı inmek üzereyken, kaya parçasının yanında dikilmekte olan upuzun adamı fark etti. Bu Gwenvael değildi, fakat kesinlikle bir başka sinsi ejderhaydı. Dagmar artık bunu kolayca anlayabiliyordu ve daha önce nasıl olup da gözden kaçırabildiğini merak ediyordu. Elbette, Ragnar farklıydı. Onun etrafı bir planı vardı ve Dagmar'a yaşlı ve yaralı biriymiş numarası yapmıştı. Tüm bunlar parlak bir zekânın ürünleriydi ve hâlâ Dagmar'ı öfkeliendiriyordu.

"İyi akşamlar," dedi Dagmar.

Adam Dagmar'a baktı ve sonra onun bir başkasıyla konuşuyor olmasını bekliyormuş gibi etrafına bakındı.

"Şey... iyi akşamlar?"

"Seni yemekte gördüğümü hatırlamıyorum." Dagmar, yakalaması için elini ona doğru uzattı ve adam kısa bir duraksamanın ardından onun elini tutarak kaya parçasının üzerine rahatça yerleşmesi için Dagmar'a yardım etti.

“Yemeğe katılmadım. Gezgin eşimi arıyorum. Bazen onun beni hiç sevmediğini düşünüyorum.”

“Seyahat etmenin başlı başına bir cazibesi vardır. Artık bunu biliyorum. Ve belki de senden uzakta geçirdiği zamanlar sana olan aşkını güçlendiriyordur.”

“O da bana bir iki kez aynı şeyi söyledi. Ama ben onu öz-lüyorum.”

Adam ona gülümsedi ve Dagmar iç geçirmemek için ken-dini tutmak zorunda kaldı. Bu adam upuzun, koyu renk saçları ve menekşe rengi gözleriyle, şaşılacak derecede güzeldi. Dagmar, ejderha ya da insan olsun, kendi isteğiyle ondan uzaklarda ge-zen kadınla tanışmak isterdi.

“Bu gece burada biriyle mi buluşacaksın?” diye sordu adam ona.

“Kesin değil.” Gwenvael’in o soylu kadını odasına götüren hayali hâlâ aklından çıkmamıştı. “Sadece biraz temiz hava al-mak istedim.”

“Ve biraz da kendine zaman ayırmak istedin. Gürültülü bir kalabalık,” dedi adam kaleyi işaret ederek.

“Çok gürültülü. Ama beklediğim gibi değil.”

“Herkes ejderhalardan en kötüsünü bekler. Buna engel ola-mazlar.” Adam başını yana doğru eğdi. “Sanırım artık gitme vaktim geldi.”

Dagmar başıyla onu onayladı. “Nasıl istersen.”

“Seninle konuşmak—” adam ona tuhaf bir ifadeyle baktı, “—güzeldi.”

Dagmar onun, neden kendisiyle konuştuğuna bu kadar şaşır-dığını merak etti, fakat bunu ona soracak kadar da umursamadı.

“Seninle de öyle.”

Adam ona son derece kibar bir şekilde selam verdi ve etraf-taki ormanlık alana doğru ilerledi. Dagmar onun ilerleyişini sey-retti, vücudunun arkadan görünüşü de onu en az önden görü-nüşü kadar etkilemişti.

Kendi kendine dehşete kapılarak “Mantık yardımcım olsun,” diye mırıldandı.

Dagmar arkasına döndü ve kendisine "Sana odanda beklenmeni ve çıplak olmanı söylediğimi sanıyordum?" diye seslenen kişiyi işitince tüm vücudu bir anda sarsıldı.

Tek elini göğsüne dayamış halde duran Dagmar, diğer elini kaldırdı. Bu Altın ejderhanın kendisini ürkütmesine izin verdiği için daha da şaşkındı.

"Evet?" diye üsteledi Gwenvael.

"Bana söylenip durma. Ayrıca, sen bir başkasıyla birlikteyken odamda kalıp seni beklemenin anlamsız olacağını düşündüm."

"Başka biriyle miydim ben?"

"Bir ilmik gibi boynuna dolanan o soyluyu hatırlamıyor musun yoksa?"

"Düşesi mi kastediyorsun sen?"

"Evet. O."

"Senin odanda beni beklediğini *düşünürken*, onunla neden vaktimi harcayayım ki?"

"Babamın da dediği gibi, 'Daha iri memeler' yüzünden olabilir mi?"

"Beni çok önemsiz biri olarak görüyorsun."

"Aslında, hayır. Öyle görmüyorum."

Gwenvael gelişigüzel bir şekilde kaya parçasının etrafında gezindi ve sonunda onun yüzüne baktı. "Kardeşim Éibhear bana göre fazla zeki olduğunu söylüyor."

"Kardeşin Éibhear kitaplarıyla ve Izzy'ye bakmakla biraz fazla vakit harcıyor."

"Annwyl, beni Morfyd'e karşı savunduğunu söyledi."

"Sadece ona durumu açıklamaya çalışıyordum."

"O halde açıklamayı beğendim. Benim için çok şey ifade ediyor."

Gwenvael Dagmar'ın ellerini tuttu ve kollarını vücudunun iki yanına doğru kaldırdı. "Üzerindeki bu elbiseyi beğendim. Fannie zevkli biridir."

"Bana fazla gösterişli bir şey getirmemesi gerektiğini anlamış. Bunu takdirle karşıladım. Ve iltifatın için de teşekkürler."

"Rica ederim. Şimdi, in oradan aşağı."

Gwenvael geri çekildi ve Dagmar dikkatli bir şekilde yere indi.

"Elbiseni çıkar."

Dagmar bir anda dehşete kapılarak etrafına bakındı. Öptükük olmayacak mıydı? Romantizm olmayacak mıydı? Sadece emirler mi verilecekti? Ve işin çok daha sinir bozucu kısmı, göğüs uçlarının bu düşünceler sebebiyle sertleşmiş olmasıydı.

"Burada mı? Şimdi mi?"

"Evet. Burada. Şimdi."

"Lord Gwenvael, birilerini gözetlemenin verdiği zevkle, gözetlenmekten duyulan zevk arasında büyük fark vardır."

"Bunu biliyorum. Çıkar şu elbiseyi." Gwenvael ona yaklaştı. "Aksi halde o elbiseyi zorla, parçalayarak çıkarırım."

"Senin bu sapkın fantezilerin—"

"Seni tahrik mi ediyor?"

Dagmar baş ve işaret parmağını hafifçe araladı. "Biraz," diye fısıldadı.

Dagmar henüz farkına bile varamadan, ikisi birden gülmeye başladılar. Böyle gülmeliler miydi? Yengelerinden dinlediği kadarıyla, böyle durumlarda azgın, kontrol altına alınamaz ve çılgınca şeyler yaşanmalıydı. Ve Dagmar içinde tüm bunları hissetmesine karşın, aynı zamanda kendini... mutlu da hissediyordu.

Gwenvael alnunu kendininkine doğru bastırdı ve alçak sesle "Burada sadece sen ve ben varız, Canavar. Ağaçlarda uyuyan kargalar haricinde hiç kimse yok. Burada kendi aramızda, sadece ikimiz arasında yaptığımız her şey bizi ilgilendirecek. İşte bu, leydim, fantezilerin güzelliğidir."

"Her zamanki gibi sözlerin cam misali pürüzsüz, Bozguncu."

"Bu, sözlerimin doğru olmadığı anlamına gelmez." Gwenvael Dagmar'ın gözlüklerini ihtiyatla çıkardı ve yavaşça elbisesinin gizli cebine koydu. "Elbiseni çıkar. Fannie'ye senin için aldığı elbiseye neler olduğunu açıklamam hiç hoşuma gitmez."

Dagmar gözlerini baktığı yere iyice odaklamaya çalışarak, korsesinin bağcıklarına uzandı. "Sence ayı saldırısı hikâyesi onda işe yaramaz mı?" diye sordu kıkırdayarak.

Dagmar korsesini üzerinde tutan kurdeleyi çözerken Gwenvael sessizce onu seyretti. Gwenvael, bazı dişileri sakinleştirmek için konuşurdu. Güzelliklerinden, nüktedanlıklarından, kadınların dikkatini sadece ve sadece kendi üzerinde tutabilecek şeylerden söz ederdi. Fakat Dagmar'ın dikkatinin onun üzerinde olduğunu biliyordu ve sözcükler sadece çiftin kendi aralarında oynamak için kullandıkları şeylerdi. Birbirlerine sözcüklerle işkence ediyorlar, istedikleri ya da ihtiyaç duydukları şeyler elde etmek için onları kullanıyorlardı.

Gwenvael şu anda bunların hiç birinin aralarına girmesini istemiyordu. Yalnızca Dagmar'ı istiyordu. Üzerine bol gelen korseyi çıkarırken ona cüretkâr bir biçimde, şehvetle bakan bu kadını arzuluyordu. Gwenvael'in bakışları onun üzerinde sabitlenmişti, Dagmar giderek daha çok heyecanlandıkça yanaklarının al al oluşunu seyreliyordu. Dagmar'dan yayılan koku Gwenvael'in hislerini uyarıyor, onu yere yatırıp istediği şeyi almamak için kendine zar zor hâkim oluyordu.

Dagmar elbiseyi omuzlarından ve tüm vücudundan sıyırdı. Elbise yere düştü, hemen ardından da iç gömleği geldi. Dagmar ellerini kalçalarına koymuş ve tek kaşını kaldırmış halde, sessiz bir meydan okumayla öylece dikiliyordu.

Gwenvael işaret parmağını hafifçe kıvrarak ona, kadınlığını örten kumaşı da çıkarmasını işaret etti.

Dagmar öfkeli bir şekilde homurdanarak "Tembel şey," diye mırıldandı. Kalçalarının iki yanındaki kurdeleleri çözdü ve onları birbirinden ayırdı. Artık bunu da yerde giderek büyütmekte olan kumaş yığınının arasına ilave edebilirdi.

Dagmar tümüyle giyinik vaziyetteki Gwenvael'in karşısında çırılçıplak duruyor olsa da, duruşu cüretkâr, cesur ve talepkârı. Onun bu tavrı Gwenvael'i tahmin ettiğinden çok daha büyük ölçüde uyarıyordu.

Gwenvael göğsünde kavuşturmuş olduğu kollarını çözecek Dagmar'ın başındaki eşarbyı usulca çıkarmaya başladı ve saç örgüsünü öne doğru getirdi. Örgünün uç kısmındaki kurdeleyi çözerek yavaşça bu ipek yığını açmaya başladı. Ardından,

parmaklarını saçlar arasında gezdirdi. Sonunda saçlar açıldı ve Dagmar'ın kalçalarına dek uzandı.

Gwenvael onu istediği vaziyete getirdikten sonra Dagmar'ın göğüslerini avuçladı. Başparmakları göğüs uçlarıyla oynuyordu. Gwenvael keyfine bakarken Dagmar'ın gözleri kapanmış ve bütün vücudu titremeye başlamıştı.

Gwenvael'in tozlukları içindeki aleti sertleşmişti ve her geçen dakika, üzerine çıkarak onu her ikisi de zevkten dört köşe olana dek duraksızca becermemek Gwenvael'e daha zor geliyordu. Fakat Dagmar'ın biraz daha hazır hale gelmesi gerekiyordu.

Gwenvael, kalçası kaya parçasına isabet edene dek Dagmar'ı nazıkçe geriye doğru itti. Dagmar'ın ellerini tutarak öptü. "Bu ufacık parmakların neler yapabildiğini görmek istiyorum."

Dagmar'ın elleri kendiliğinden Gwenvael'e doğru uzandı, fakat ejderha bu elleri sıkıca yakalayarak geri itti. "Hayır. Kendi üzerinde göster."

"Tembellik ediyorsun," dedi Dagmar alaycı bir tavırla.

"Başka çarem yok," diye cevap verdi Gwenvael. "Bana ait olanı almadan önce, seni hazır hale getirebileceğimden emin değilim." Gwenvael onun kalçalarını kavrayarak, kaya parçasının üzerinde bacaklarını ayırmasını sağladı.

"Uzan ve göster bana," diye emretti sakın bir tavırla.

Dagmar hemen hareket etmedi, göz ucuyla karanlıkta etrafına bakınırken başı hafifçe arkaya doğru eğildi.

Gwenvael Dagmar'ın sağ elini kaldırarak "İşte," dedi, "bırak da sana yardım edeyim." Dagmar'ın orta parmağını ağzına götürerek dilini parmak ucunda usulca döndürdü. Dagmar inledi; zihni bedeninin deli gibi istediği şeyle mücadele ederken acı dolu bir ses çıkardı. Dagmar kıpırdanmaya başladığında Gwenvael parmağı bıraktı ve birazdan son derece nemli bir vajina haline gelecek bölgeye yerleştirdi.

"Göster bana," diye fısıldadı ve bekledi.

Delilikti bu. Bu açık alanda, ayağındaki botlar haricinde tamamen çıplak, herkesin yaptıklarından asla pişmanlık duymayan bir sapkın olarak tanıdığı bir ejderhayla birlikte. Üstelik yalnızca çıplak da değildi, bir kaya parçasının üzerine yayılmış vaziyetteydi ve elleri de bacaklarının arasındaydı.

Fakat bu, yıllar boyunca fantezilerinin temelini teşkil etmişti. Her şeyin güvenli olduğu ve sadece ona ait olan, kimsenin dâhil olmadığı fanteziler. Dagmar bu fantezileri, geceleri kendini bir ya da iki kez tatmin ettikten sonra, uykuya dalmak için kullanırdı. Ve bu fantezilerden kimseye söz etme gibi bir niyeti yoktu. Söyleyebileceği bir kocası ya da kız arkadaşı da yoktu, çünkü bu bilgiyi verebilecek kadar güvenebileceği kimse yoktu etrafında. Nasıl yapabirdi ki bunu? Üstelik birkaç kez başkalarına ait bu tür bilgileri kullanarak kendini korumak zorunda kalmışken?

Ancak Dagmar'ın sürekli aklına üşüşüp duran asıl şey, bu konuda ejderhaya bir şey söylememiş olduğuydu. Ona sırlarını açmamıştı. Gwenvael onun başkalarını seyretmekten zevk aldığını kendisi keşfetmişti, bu doğrudu, ancak bir çiftleşmeye tanık olup da onları seyretmeden duramayan birçok kişi tanıyordu.

İşte Yakışıklı Gwenvael, ondan hemen hemen hiç yardım almaksızın Dagmar'ın arzularının en derinlerine inmeye başara-biliyordu. Yoksa ününün çıkış noktası bu muydu? Bunca kadının tekrar tekrar ona geri dönmesinin sebebi bu olabilir miydi? Peki ya kendisinin?

Gwenvael'in parmakları, onunkilere hafifçe dokundu. Usulca, fakat ısrarlı bir biçimde. Fısıltısı yumuşacık, fakat talepkârdı.

Gwenvael, kontrolü ele geçirmenin esaslarını çok iyi anlamıştı. Kement ve zincirler bu işin sadece tek bir yönü sayılırdı. Ve bu konuda konuşmak keyifli olsa da, bunlar her zaman gerekli olabilecek şeyler değildi.

Dagmar kendini daha fazla tutmak istemedi ve parmak uçlarıyla kadınlığını okşamaya başladı. Tıpkı karşısındaki erkekten beklediği gibi, kendi kendini tatmin ediyordu. Parmakları giderek daha derine inerken, o ağırdan alıyor, bedeninin iyice kızışmasına izin veriyor ve arada klitorisine de temas ederek kıvranıyordu.

Hiçbir konuda acele etmiyordu, bunun yerine yavaşça hareket ederek kendi kendine işkence ediyordu.

Tüm bunlar son derce işe yarıyormuş gibiydi, ta ki kuvvetli bir el parmaklarını sıkıca kavrayarak orta ve işaret parmağını vücudunun içine ittirene kadar.

“Becer kendini,” diye gürledi Gwenvael. Dagmar ona söyleni yaptı, kalçaları kendi ellerine doğru sallanıyor, her seferinde kendi inlemeleri daha da kuvvetleniyordu.

Dagmar, ejderhanın insan ellerinin bacaklarına baskı yaptığını ve onları ikiye ayırdığını hissetti. Bir süre sonra ağzı da işe koyulmuş, dili klitorisini ele geçirmişti. Dagmar daha şiddetli bir şekilde kıvranmaya başladı, bu his neredeyse dayanamayacağı kadar yoğundu. Ancak ejderhanın elleri onu kaya parçasının üzerine sabitlemişti, Dagmar’ın bedenine acı çektirme sırasını kendisi devralırken onu bu sayede yerinde tutuyordu.

Gwenvael dilinin ucuyla onun haykırmasına, sesinin karanlık ormanlarda yankılanmasına neden olan şeyler yaparken, Dagmar’ın sırtı hafifçe kavislendi. O anda sesiyle etrafta bulunabilecek insanları alarına geçirebileceğini düşünecek vakti yoktu ve bu sırada Gwenvael dudaklarının arasındaki ufak sinir kümesini emiyor, Dagmar’ın vücudu zevkin doruk noktalarında sarılana dek ileri geri hareketini sürdürüyordu. Dagmar elleriyle onun başını olduğu yerde tutuyor, en son ürpertisi sona erene kadar onu bırakmak istemiyordu.

Onun için çabuk ve kolay bir gevşeme olmadı bu, fakat bedenindeki gerilimi atmasını sağladı. Dagmar biraz sakinleşmeye başlarken Gwenvael’in ağzı yine eski yerini aldı ve dili tekrar klitorisine doğru baskı yapmaya, onu sıkıştırmaya başladı. Buna tepki olarak Dagmar’ın sırtı yine gerildi, akciğerlerindeki hava büyük bir şaşkınlık ifadesiyle dışarı çıkarken başı geriye doğru savruldu. Her şey vakit kaybetmeden yeniden başladı. Bu kez daha yavaş ilerledi, fakat bunu diğerinden çok daha güçlü bir tatmin duygusu izledi. Bu o kadar güçlüydü ki, Gwenvael onu yerinde sabit tutuyor olmasaydı Dagmar kaya parçasının üzerinden sert zemine yuvarlanabilirdi.

Dagmar, Gwenvael'in kendini ne kadar süre boyunca o kayanın üzerinde sabit tutup, bir orgazmdan diğerine sürüklediğini bilemiyordu. Her bir zevk yepyeni ve birbirinden farklıydı, sönen birinin üzerine bir diğeri geliyordu ve Dagmar bir süre sonra durması için ona yalvarmaya—güçsüz bir şekilde, tüm kuvveti neredeyse tükenmişti—başladı.

Gwenvael "Bir kez daha," diye mırıldandığında Dagmar başını iki yana salladı, sesini toparlayamıyordu.

"Yapamam."

"Yapacaksın. Bir kez daha." Ardından Gwenvael'in aleti hâlâ deli gibi zonklayan olan o dokunun içine girdi. Dagmar'ın bedeni en son deneyimlediği orgazmın etkisiyle hâlâ titremektedir.

Dagmar, Gwenvael'in giysilerini ne zaman çıkardığını anlayamadı, fakat hiçbir şey, onun çıplak bedeninin kendi bedenine yatığı baskıdan daha harika ve daha güzel olamazdı. Gwenvael'in ağırlığı onu yerinde tutuyordu, bu sırada kollarını Dagmar'ın omuzlarına kapaklamış olan ejderha, içinde ileri geri gidip geliyordu. Gwenvael'in upuzun saçları üzerine dökülüyor, Dagmar'ı en nadide ipek kumaşlar gibi örtüyordu. Ejderhanın inlemeleri içine işliyor ve onu yine kendinden geçiriyordu. İşte o anda, Dagmar'ın imkânsız olduğunu düşündüğü şey bir kez daha gerçekleşti. Bu seferki orgazmı o kadar şiddetli, yoğun ve sertti ki, elleriyle ejderhanın böğrüne sertçe vurarak parmaklarıyla etlerini çekiştirmeye başladı. Dagmar tırnaklarının altında yırtılmakta olan deriyi hissetti ve Gwenvael'in acı çığlıkları, derin solukları ve zevk iniltilerine karıştı.

Gwenvael şiddetli bir şekilde boşaldı. Dagmar'ın üzerindeki bedeni sarsılıyordu. Dagmar'ın, ejderhanın aletini kavrayan kadınlığı son ana dek, tekrar tekrar kasılıp durmaya devam etti.

Biraz sonra Gwenvael onun üzerine çöktü, Dagmar'ın nefes alıp alamayacağını hesap edebilecek durumda değildi. O anda doğru düzgün... ya da herhangi bir biçimde düşünemiyordu. Dagmar'ın üzerinde ne kadar süre boyunca uzanmış olduğu

hakkında hiçbir fikri yoktu, ancak nihayet doğrulduğunda, Dagmar onun altında uyuyakalmıştı. Horluyordu.

Gwenvael sırtarak Dagmar'ın omzunu dürttü. "Hey!"

Dagmar'ın gözleri bir anda açıldı. "Söylediğim şey bu değildi!"

Gwenvael güldü ve "Uyanık kal, seni tembel domuz," diye karşılık verdi.

Dagmar gözlerini kırptırdı, Gwenvael ondan sadece birkaç santim uzakta olduğu için, gri gözleri onun üzerinde odaklanabiliyordu. Mağrur bir ifadeyle "Yorgunum," diye şikâyetle bulundu.

"Evet," dedi Gwenvael usulca, parmak uçlarını Dagmar'ın yanağı ve çenesi üzerinde gezdiriyordu. "Sanırım öylesin."

"Ama sen değilsin."

"Birazcık bile değilim." Gwenvael eğildi ve Dagmar'ı öptü, dili yavaşça onunkini yudumluyordu. Vücudu ejderhaya ve dokunuşlarına istemsizce tepki veren Dagmar inledi. Ancak dudaklarını geri çekerek başını salladı.

"Hayır. Bunu bir kez daha yapamam. Çok fazlaydı."

"Fazla diye bir şey yoktur." Gwenvael, kuvvetsizce göğsünü itmekte olan elleri yakaladı. "Ve bunu bir kez daha yapacaksın," dedi Dagmar'a, sonra ellerini altlarındaki kaya parçası üzerinde sabitledi. "Senden kaç defa istersem o kadar yapacaksın."

Gwenvael hâlâ onun içindeydi ve Dagmar'ın ellerini tekrar sabitleyince kadınlığının nabız gibi atmaya başladığını hissetti. Dagmar, Gwenvael'in bu sözleriyle tekrar sıcakık oldu.

Tanrılar aşkına, bu kadın bir harikaydı—kurnaz, akıllı Leydi Dagmar.

Dagmar son derece güzel bir biçimde utangaç bakireyi oynayarak "Peki ya hayır dersem?" diye sordu ona. "Onurumu korumak için?"

Gwenvael ona doğru eğildi, boynunu öptü ve Dagmar'ın derin iç çekişini duyana dek ısırıldı. Vajinasının çeperleri onu o kadar sıkıştırdı ki, Gwenvael onun çoktan sertleşmiş olan aletini ikiye ayıracağından korktu.

"Seninle işim bittiğinde, onurun kalmayacak. Senden istediğimi alacağım, Leydi Dagmar," diye fısıldadı kulağına, Dagmar'ın

bileklerini sıkmakta olan elleri giderek gevşiyordu. "Ve ne kadar karşı koyup mücadele etsen de, istediğimi almaya devam edeceğim. Tekrar. Tekrar. Ve tekrar."

Ufak bir şeydi. Erkek bir insan bunu tamamen gözden kaçırabilirdi. Onun bedeniyle uyum içinde olmayan bir ejderha da kaçırabilirdi.

Fakat o kaçırmadı.

Dagmar, Gwenvael'in bu sözleri üzerine bir kez daha orgazm olmuştu—neredeyse erkeğine de aynı hazzı yaşatarak.

BÖLÜM 22

O dehşet verici ses sarsılarak uyanmasına neden olduğunda Dagmar yatağına dönmüş olduğunun ve yalnız olmadığının farkındaydı.

Dagmar'ın bir anda açtığı gözlerini kırıştıtarak kıstı, nereden olduğunu ve buraya nasıl geldiğini anlamaya çalışıyordu. Daha sonra işittiği ses daha da yakınlaştı ve Dagmar elinde olmadan, bıkkınlık duygusuyla burun kıvrırdı.

Gwenvael horluyordu. Muhteşem, Yakışıklı Gwenvael horluyordu. Kendisine onca zevki yaşatmış olmasaydı onu odasından—hatta belki de kaleden çıkarttırdı!

Fakat Gwenvael ona gerçekten de büyük zevkler yaşatmıştı. Dagmar o kaya parçasının üzerinden yatağa gelene dek, biraz uyuyabilmek için kendisine yalvarana dek ona tekrar tekrar sahip olmuştu. Yine de mesele bundan ibaret değildi, öyle değil mi? Dünyada bir kadına nasıl zevk vereceğini bilen birçok erkek vardı. Hayır, söz konusu Gwenvael olduğunda bu başka bir şeydi. Gwenvael'le olan her seferinin muhtemelen aynı duyguyu hissettireceği konusunda düşüncelere daldı, fakat Dagmar yine de diğerleri gibi aptal değildi. Gwenvael'i dizlerinin üstüne çöktürüp, elini tutarak kendisine evlenme teklif ettirmesine neden olabilecek türden büyük kinayeleri olamazdı Dagmar'ın. En başından beri, bu konularda son derece açık görüşlü olma konusunda kararlı davranmıştı.

Dagmar babasının kalesine döneceğini biliyordu. Geleceğinin kalenin o devasa kapıları ardında geçeceğini biliyordu. Ayrıca yaklaşık on sene içerisinde, şansı ve yeteneği sayesinde babasının toprakları üzerinde Esysld'inkine benzer küçük bir ev sahibi olabileceğini de biliyordu. Hayatının şartları bunlardı ve sırf daha fazlasını ummaya gücü yetmiyor diye, Gwenvael'le

geçirdiği birkaç gecenin bu konudaki hayallerini değiştirmesine izin vermeyecekti.

Fakat tüm bu soğukkanlı ve hesaplı düşüncelerine karşın yine de kalbine saplanan o umut oklarına bir türlü engel olamıyordu.

Dagmar öne doğru eğildi ve yanında yatmakta olan yüze odaklandı. Uyurken ne kadar da masum görünüyordu. Bu çok yanıltıcıydı. Dagmar onun yaydığı ısıya da oldukça şaşırdı. Üzerindeki kürk örtüleri savurup attı ve gözlerini tavana dikti.

Vakit geç olmuştu ve Dagmar artık uyumalıydı, fakat horlama sesi bunu neredeyse imkânsız bir hale getiriyordu.

Yan tarafına dönerek kolunu Gwenvael'in beline doladı ve ona sarıldı. Omuzlarından boynuna uzanan o incecik çizgiyi öptü ve Gwenvael uykusunda inleyince gülümsedi. Dilinin ucuyla onun kulağını gıdıkladı ve bacaklarını uyluklarının etrafına doladı. Gwenvael hâlâ uyuyordu. Bu yüzden Dagmar da vücudunu doğrudan onun üzerine doğru kaydırды, dizleri Gwenvael'in kalçalarının iki yanında duruyordu. Doğrulup oturarak, kalçasını Gwenvael'in kasıkları üzerine yerleştirdi ve ona bakarak gülümsedi. *Kesinlikle çok yakışıklı*, diye düşündü, biraz sonra da bir yastıkla onun yüzüne vurdu.

Gwenvael'in kolları aniden sert bir şekilde havaya kalktı ve Dagmar eğilerek tüm ağırlığıyla bu saldırıya karşı koydu.

Gwenvael kollarını yakalayıp onu sırt üstü düşürdüğünde bile deli gibi gülüyordu.

"Seni barbar! Ne yaptığını sanıyordun?" diye sordu ona.

"Horlamana daha fazla dayanamadım."

Gwenvael öfkeyle soludu. "Ben horlamam!"

"Azgın dönemindeki toynaklı bir hayvan gibi sesler çıkarıyordun."

Gwenvael'in merhametsiz bir tavra bürünerek Dagmar onunla mücadele verirken karnının yan taraflarındaki hassas bölgeleri gıdıklamaya başlaması onu pek şaşırtmadı. Dagmar başarılı olmayınca Gwenvael'in ağırlığı onu yatağa sabitledi. Kollarına ve göğsüne attığı tokatlarsa onu sadece güldürmekten başka bir işe yaramıyordu.

Fakat Dagmar'ın çığlıkları yan taraftaki komşularından birinin duvara vurmasına neden oldu.

Bir anda donakaldılar ve ikisi de suçlu ifadelerle birbirlerine bakmaya başladılar.

"Bu senin suçun," diye fısıldadı Gwenvael.

"Benim suçum mu? Daha önce hiç kimsenin bu korkunç ses-ten şikâyetçi olmadığına inanamıyorum. Sadece bu gürültüyle tüm orduları yok edebilirsin!"

Gwenvael'in elleri bir kez daha Dagmar'ın yan taraflarını yaka-ladı ve Dagmar yine çırpınarak çığlıklar atmaya başladı. Fakat bu kez Gwenvael'in ağzı onunkini sakınleştirdi ve bedeni onu yerine sabitledi. Dagmar'ın, Gwenvael'in göğsünü ve omuzla-rını döven yumrukları çözüldü ve parmaklarını saçlarının ara-sına daldırarak kollarıyla onu kendine doğru çekti.

Gwenvael onun içine girdi, erkekliğinin uzunluğu ve iriliği onu esnetiyor, ondan daha fazlasını istiyordu.

Dagmar'ın vücudu öne doğru kavislendi ve Gwenvael'in saç-larını sıkıca kavramış olan elleri gevşedi, kolları güç bulmak is-tercesine yatağı dövmeye başladı. Dagmar'ın parmakları duvara temas etti ve Gwenvael'in güçlü, sert darbeleri içine tesir eder-ken elleriyle duvardan destek aldı. Dagmar nefessiz kalmış va-ziyette dudaklarını onunkilerde ayırdı ve başını öte yana çevi-rerek ve hızlı hızlı soluyup inleyerek, içinde giderek büyümekte olan bir orgazm hissi duymaya başladı.

Orgazm, Dagmar'ın içini âdeta delip geçti ve onu soluk so-luğa ve kan ter içinde bıraktı. Vücudu boşalmanın etkisiyle titri-yordu. Gwenvael geri çekildi, fakat bunu sadece onu ters çevir-mek için yapmıştı. Dagmar'm kalçalarını kaldırarak ona arkadan sahip oldu. Dagmar onun bu merhametsiz tavrı karşısında yıkıl-muş vaziyette inledi, ancak bu sırada bedeni bir başka orgazm hissine doğru hızla ilerliyordu.

Gwenvael'in eli Dagmar'ın bacaklarının arasından kayarak ilerledi, parmakları klitorisiyle oynamaya başladı ve Dagmar so-nunda komşuları dehşete düşürme korkusu olmaksızın ılık atabilmek için yüzünü yatak örtülerine gömmek zorunda kaldı.

Gwenvael'in her iki eli de acımasızca Dagmar'ın kalçalarını kavradı ve içine girerken onu doğrultarak sabit tuttu. Gwenvael boşaldığı sırada bağırdı ve dışlarını birbirine kenetleyerek sesini bastırmaya çalıştı. Tekrar tekrar Dagmar'ın içine boşaldı, onu sıkıca kendine doğru çekti, Dagmar'ın kalçası onun karnının alt kısmıyla birleşmiş vaziyeteydi.

Son titreme nöbeti de geçtiğinde, Dagmar umursamazca yatağa çöküverdi. Gwenvael onun içinden çıkmayı başardı, Dagmar da onu sıkıca kavrayan ellerini gevşetti. Gwenvael'in kendisinden uzaklaşmakta olduğunu hissetti, fakat fazla uzaklaşmadan başı Dagmar'ın kalçaları üzerine düştü ve horlama sesi tekrar tüm odayı doldurdu.

Ancak Dagmar artık buna aldırış edemeyecek kadar yorgundu.

Gwenvael omzunda ölümün soğuk darbesini hissetti ve yatakta doğrulup oturarak *"Ona sadece bir kez dokundum!"* diye bağırdı.

Onu karşılayan tebessüm merhametsiz bir tebessüm değildi, fakat bu ifadeyle ikna olmuşa da benzemiyordu.

Gwenvael gözlerini kırıştırarak ayağa kalkmaya çalıştı. *"Fannie?"*

Hizmetçi hafifçe eğildi. *"Lord Gwenvael."*

Fannie, herhangi birinin her durumda güvenebileceği türden hizmetçilerden biriydi. Her zaman sakin, ağırbaşlı ve zekiydi, tam olarak ne zaman ortaya çıkıp ne zaman ortadan kaybolması gerektiğini bilirdi. Gwenvael onun bu huyunu seviyordu.

"Günaydın, Fannie." Gwenvael kaşlarını çatı. *"Ama sen neden benim odamdasın?"*

"Hanımefendi, evin geri kalan ahalisi aşağıda kahvaltı ederken sizin odasını terk etmenizi istiyor."

Gwenvael gözlerini ovuşturdu. *"Beni dışarı mı atıyor? Bu kez Annwyl'e ne dedim ben?"*

"Kendisine 'hanımefendi' denildiğinde fazlasıyla öfkelenen Leydi Annwyl değil, Kuzey'e geri dönene dek hizmetinde olduğum Leydi Dagmar'ı kastettim. Görünüşe göre Leydi Dagmar uygun unvanların kullanılmasına pek itiraz etmiyor." Fannie'nin

elleri fazlasıyla resmi bir ifadeyle birbirine kenetlenmiş halde dururken, gözleri tüm odayı süzdü. "Ve burası sizin odanız değil, Leydi Dagmar'ın odası."

Fannie etrafa göz atarken Gwenvael de etrafına bakındı. "Kesinlikle öyle." Gözlerini tekrar hizmetçinin üzerine çevirdi. "Peki, neden beni dışarı atıyor?"

"İlişkinizdeki gelişmelerin bir sır olarak saklanması tercih ediyor ve ailenizin kahvaltı faslının, kendi odanıza geri dönmeniz için en uygun zaman olacağını düşünüyorum."

Bu bir ilkti. Birçok kadın kalması için ona yalvarırdı, ancak Dagmar Reinholdt onu dışarı atıyordu. Daha da kötüsü, bunu hizmetkârına yaptırıyordu. Aslında hakarete uğramış olması gerekiyordu, fakat daha çok hayal kırıklığına uğramış olduğunu fark etti.

"Yani beni kullandı, şimdi de dışarı mı atıyor?" Gwenvael Fannie'ye dudak büktü.

"Görünüşe göre öyle. Gerçi ben onu bu yüzden takdir ediyorum."

Gwenvael, elini kalbinin üzerine götürdü. "Fannie... aşkım. Beni yaraladın. Beni hiç önemsemiyor musun? Yaşadığımız onca şeyin ardından?"

"Lord Gwenvael, sizi oğullarımı önemseyişim kadar önemsiyorum. Ama ben oğullarımı on sekizlerine bastıklarında evden gönderirim ve onlara bir eşe, bir çocuğa ve ceplerinde üç beş kuruşa sahip olana dek geri dönmemelerini söylerim."

"Bende üç beş kuruş var..."

Fannie'nin yüzündeki hafif tebessüm bir gülümsemeye dönüştü. Fannie'nin içinde ona karşı hep sıcak bir şeyler olmuştu; Gwenvael onunla açıkça alay ettiği zamanlarda bile. Elbette o da Garbhán Adası'ndaki ilk gecesinde Gwenvael'i, kendisine ve emri altındaki diğer hizmetçi kızlara karşı mesafesini koruması gerektiği konusunda açıkça uyarmıştı.

"Sanırım, lordum, o miskin poponuzu hanımımın yatağından kaldırmakta oldukça yavaş davranıyorsunuz."

"Tamam. Gidiyorum." Gwenvael, sevgili Fannie'nin iffesini korumak için kürklerden birini kalçalarının etrafına dolamış

vaziyette ayağa kalktı. "Ama ona geri geleceğimi ve bu kez emirleri benim vereceğimi söyle."

"Leydi Dagmar'ın kendi emirlerinden başka bir şeyi dinleyeceğinden şüpheliyim, lordum."

"Çok güzel bir tespit." diye ekledi Gwenvael. Fannie'nin kalçasını çimdikledi ve onun birden yerinden sıçrayarak eline vurması hoşuna gitti, "ama asıl hoşuma giden de bu zaten."

Bu sabah sıcacık yatağı bırakıp gitmek Dagmar için oldukça zor olmuştu, fakat Fannie onu sıcacık bir fincan çayla rahatlatmış ve her ikisi de onun kurnaz bakışlar ve kardeşçe dürtmeler için pek havasında olmadığını biliyorlardı. Hizmetçi onun banyo yapabileceği bir başka oda ayarladı ve ona başka bir gri bornoz verdi. Bu seferki sade ve rahattı, içinde hareket etmek kolaydı.

Eğer Dagmar Fannie'yi ayartarak Annwyl'den uzaklaştırmaya çalışıyorsa, bunu hemen yapardı.

Dagmar elindeki sıcacık çay fincanıyla yavaşça Büyük Salon'da gezindi, gözleri usulca etrafını süzüyordu. Önceki akşamdan kalma büyük masalar kaldırılmış, bunların yerine salonun ortasına dek uzanan tek bir uzun masa yerleştirilmişti. Talaith masanın bir kenarında oturuyordu, ayaklarını havaya dikmiş, tüm dikkatini kucağındaki kitaba vermişti. Önündeki yulaf lapasını üzerine bile bakmadan bir kenara itmişti ve kuru bir kızarmış ekmek parçasını kemiriyordu, içeceği ise sadece suydı. Talaith'in kızı yemeğini tıpkı Dagmar'ın babasının yaptığı gibi çoktan silip süpürmüştü, sonra da kuzenleriyle buluşmak üzere aceleyle çıkıp gitmişti. Annesi ardından "Uçmak falan yok!" diye bağırıyordu, fakat Dagmar kızın bu buyruğu dinleyeceğinden şüpheliydi.

Annwyl aşağı inmiş, fakat doğrudan kapıya yönelmişti. Yürümek onun kolayca sergileyebildiği marifetlerden değildi, fakat nihayet dışarı çıkmayı başarabilmişti. Annwyl hiç kimseye tek bir söz bile etmedi. Önceki akşama göre çok daha kötü görünüyordu. Fakat bu haline karşın yine de herkes ona ölçülü davranıyordu.

Gwenvael'in Alt Tabaka akraba topluluğu, Dagmar'ın onları ilk gördüğü yerde, yani gölün kıyısında kamp kurmuşlardı ve

anlaşıldığı kadarıyla sabah öğünlerini de burada yemekten hoşlanıyorlardı. Hizmetkârlar sabahın erken saatlerinde onlara taze ekmek ve yulaf lapası götürmek üzere birer birer kaleden ayrılıyorlardı.

Tüm salon Gwenvael'in erkek kardeşleri ile Morfyd'e kalmıştı ve hepsi şu müdafaa meselesi üzerinde yoğunlaşmıştı. Önlerinde açık halde duran haritalar vardı ve tarikatın Garbhán Adası'na girebileceği tüm yolları tartışıyorlardı. Hiçbiri Dagmar'la ilgilenmedi, bu yüzden o da yanlarına gelene dek ilerledi ve tam arka-larında durdu. Onu görmezden gelmeleri Dagmar'ı pek şaşırtmamıştı. Zaten herkesin dikkatini toplayacak bir konuya kendini açık bir şekilde dâhil etmediği müddetçe, her zaman görmezden geliniyordu. Dagmar bunun için henüz hazır değildi. Henüz bu oyunun oyuncularını çözümlemeye, dinamiklerini anlamaya çalışıyordu. Önceki gece bu konuda ona oldukça yardımcı olmuştu, ancak hâlâ öğreneneceği birçok şey vardı.

Bu dünyanın risklerini ve mükâfatlarını öğrenene kadar, hatta doğru vaktin geldiğine karar verene kadar onlara karşı mesafesini ve kendi fikirlerini—

“Orada ayakta dikilerek bekleyip duracak mısın, yoksa bize gerçekten yardım edecek misin?”

Briec'in bu soruyu kendisine yöneltmiş olduğunu anlaması yaklaşık olarak on saniyesini aldı. Dagmar bakışlarını onlara doğru indirdi ve Gwenvael'in kardeşlerinin omuzları üzerinden kendisine bakmakta olduğunu fark etti.

“Affedersin?”

Sürekli bir can sıkıntısı hali içerisindeymiş gibi görünen Briec, gözlerini devirdi.

“Gwenvael senin bu konuda bilgili olduğunu söyledi. Bu doğru mu, yoksa sadece kıcıma alev mi üfledi?”

Bu ifadenin Dagmar'ın zihninde oluşturduğu manzara pek çekici değildi, fakat bunu görmezden geldi ve Briec'e “Minotolar hakkında bilgili olduğumdan mı söz ediyorsun?” diye sordu.

“Şey, bu da işimize yarardı tabii.” Briec'in sesi öylesine alaycı bir tavrıyla doluydu ki insan, Dagmar'ın onu senelerdir tanıdığını ve tüm bu süre boyunca onun sınırlarını bozduğunu düşünebilirdi.

“Ama Gwenvael bana babanın müdafaalarında ona yardım ettiğini söyledi. Bu doğru mu, yoksa değil mi?” diye sordu ısrarla.

Talaith, salonun karşı tarafındaki yerinden “Briec... ses tonun,” dedi. Gözleri hâlâ önündeki kitaptaydı.

“Reinholdt topraklarının savunmasında babana yardım ettiğin doğru mu?”

Briec’in ses tonu değişmemişti, fakat cümlesini yeniden kurarak bu hatasının üzerini örtebildiğini düşündü.

“Evet. Ettim. Babamla oldukça yakın bir şekilde çalışıyorduk.” Elbette Dagmar tüm bu meseleleri merakla incelemek durumunda kalmış ve sonunda babasıyla ancak geceleri çalışabilmiş, ona fikirler ve öneriler vermiş, genelde de babasının tüm bu fikirleri kendi kendine edinmiş olduğunu düşünmesini sağlamıştı. Sabah olduğunda babası adamlarına, kızının geliştirdiği müdafa şekilleriyle ilgili emirler verirdi ve Dagmar, birlikteki askerlerden herhangi birinin aklına kendi katkılarıyla ilgili herhangi bir fikir geldiğini pek sanmazdı.

“O halde yardım et, ya da git buradan. Başımda beklenmesine tahammül edemem.”

“Ben hâlâ sesindeki o tonu işitiyorum,” dedi Talaith ilgisizce, ilgisi hâlâ elindeki kitaptaydı.

Gümüş ejderhanın menekşe rengi gözleri kısılarak eşine baktı ve ona “Aç olmalısın, hayatım. Kocaman, dumanı tüten bir kâse yulaf lapası yemen gerekmez mi? Kocaman, kalın ve yapış yapış, sarı lapa boğazından aşağı kayarak ilerlerken dilini ve—”

Talaith elindeki kitabı bıraktı, tek elini ağzının üzerine götürdü ve Briec’i susturmak için diğer elini kaldırdı. Talaith’in neredeyse nefesi kesiliyordu ve Dagmar onun önceki gece ne kadar şarap içmiş olduğunu hatırladı.

Talaith ayağa kalkarak, eli tekrar sıkıca ağzının üzerine kapamış vaziyette odadan dışarı kaçarken “Seni piç kurusu,” demeyi başardı.

“Bu çok kabaca bir davranıştı, Briec,” diyerek eleştirdi onu Morfyd, fakat Briec’in yüzündeki sırtış açıkça kız kardeşinin düşüncesini umursamadığını ifade ediyordu. Morfyd hafifçe masaya vurdu ve Dagmar’a “Şu anda her türlü yardımı değerlendirebiliriz.

Senin haritaların ve bizimkiler arasında biraz kaybolmuş vaziyette olduğumuzu itiraf etmemiz gerekir.”

Dagmar bu açık sözlü yaklaşımlara pek alışkın değildi. Erkeklerin ilgi alanına giren en önemli meselelerde ya birilerini rahatlatmaya çalışmak ya da bir şeyleri zorla elde etmek durumunda kalırdı. Öylece konuya girip yönetimi ele almak onun doğasında yoktu, çünkü şimdiye kadar bu tür bir yaklaşımla hiçbir şeyi yaptıramamıştı.

Ancak ejderhalar ona ufak bir seçme şansı tanıyorlardı.

Dagmar masaya doğru yaklaştı ve Fearghus sandalyesini hafifçe yana doğru çekerek ona yer ayırdı. Dagmar öne doğru eğilerek, haritalara odaklandı.

Pekâlâ, eğer yardım istiyorlarsa...

“Bu haritalar işe yaramaz,” dedi açıkça. “Minotorlar yeraltından ilerler. Yeraltında inşa etmiş olduğunuz olası tünelleri ya da yeraltı girişlerinizi gösteren bir haritaya ihtiyacım var. Ayrıca, bu haritalar mağaralardan olası ulaşım ve kazarak ulaşabilecekleri güzel yerleri de göstermeli.”

Éibhear ayağa sıçrayarak aceleyle odadan dışarı çıkarken “Sarı elimizde bir şey var,” dedi ve devasa boyutuna karşın bu denli hızlı hareket edişi Dagmar’ı şaşırttı.

“Çoktan buraya varmuş olabilirler mi?” diye sordu Brieç.

“Bundan kuşkuluyum. Minotorlar şehre giriş yapar yapmaz saldırırlar. Herhangi bir uyarıda bulunmazlar, onların gelişini fark edemezsiniz. Uzlaşmaya çalışmazlar. Asla. Belli bir görevleri varsa, bunu tamamlarlar.”

“Yani, birini ele geçirsek...”

Dagmar, Fearghus’un sorusu karşısında başını iki yana salladı. “Bir Minotor’dan hiçbir şey elde edemezsin. Birçok büyükbaş hayvan gibi onlar da inanılmaz derecede inatçı ve oldukça tehlikelidirler. Irkları neredeyse bir asırdır Kuzey Elleri’nde görülmemiş olsa da, birçok Kuzeyli savaş beyinin kendilerini sadece Minotorlar’a karşı korumak için geliştirdiği müdafaa şekilleri vardır. Sırf bu sebepten ötürü zindana sahip herhangi bir savaş beyi görmedim. Bu yerler, onların içeri girmelerini fazlasıyla kolaylaştırır.”

Ejderhalar kendi aralarında bakiştılar, ardından Fearghus "Bizim tam altı tane zindanımız var," diye bir itirafta bulundu.

Dagmar başını hafifçe yana eğerek onları inceledi. "Böyle bir yerde altı tane zindanınız mı var? Neden?"

"Hepsi, Annwyl'in babası tarafından inşa edildi. Onları artık kullanmıyoruz."

"Hiç mi?"

"Annwyl, önce-başını-keserim, sorunu-ondan-sonra-sorarsın tarzına sahip bir liderdir."

"Anlıyorum. Peki onun bu felsefesi, diyelim ki, sadece aşagılık bir hırsız olan kişileri de kapsıyor mu?"

Fearghus ve Brieç birbirlerine baktılar, belki de bu soruya verebilecek doğru yanıtı düşünüyordılar.

Morfyd iç geçirdi. "Hepiniz birer dangalaksınız." Dagmar'a baktı. "Hayır. Bunun için kullanılan bir hapishane var. Annwyl basit suçlarla ilgilenmesi için bir sulh mahkemesi kurdu. Ancak kendisine kötü davranıldığını düşünen biri karar verilirken izleyici talebinde bulunabilir. Yine de benim fikrimce, Annwyl şu anki yargıç konusunda iyi bir seçim yaptı. Fakat politik içerikli ya da birden fazla ceset içeren durumlarda kendisi de devreye girer ve suçlu bulunanlar, Garbhán Adası'nı asla terk edemezler."

Merhametsiz, fakat şaşırtıcı bir şekilde adil bir uygulamaydı bu.

Éibhear kolunun altındaki rulo yapılmış haritalarla geri döndü. Haritaları masanın üzerine yerleştirerek ruloları açtı. "Daha çok buna benzer bir şeyden mi söz ediyordun?"

Dagmar artık soğumuş çayını masanın üzerine bıraktı ve ellerini yıpranmış ahşaba dayayarak haritalara baktı. "Evet. Bu işimizi görür. Sanırım bunları yanımda getirdiğim tünel haritalarıyla eşleştirebilirim. Teşekkürler, Éibhear."

Éibhear kendinden oldukça memnun bir ifadeyle gülümsesti. "Rica ederim."

"Hadi oradan," diye mırıldandı Brieç.

Dagmar, haritaları yakından inceledi. Kraliçe'nin nasıl bu kadar zaman saldırıya uğramadan dayanabildiğini asla anlayamayacaktı. Haritalar üzerinde o kadar çok zayıf nokta, o kadar

kolay giriş noktaları vardı ki, şimdiye dek hiç kimsenin bunları denememiş olması onu epey şaşırttı.

"Burada çok işimiz var."

Briec ağırbaşlı bir şekilde başını salladı. "Ve her türlü iddiasına girerim ki, kendi başına çok daha iyi çalışsın, öyle değil mi?"

Morfyd elini sertçe masaya vurdu. "Tanrılar aşkına, Briec!"

"Ne? Ben sadece yardımcı olmaya çalışıyorum."

"Hayır," dedi Dagmar. "Sadece işin zor kısmını bana yükle-meye çalışıyorsun."

Briec omuz silkti. "Belki de."

"Ben de senin hayli eksik olan iş ahlakını dehşet verici bulsam da—" Dagmar bu sırada Fearghus'un ona eşlik eden homurdanmalarını işitmemeye çalıştı "—haklı olduğu bir nokta var." Dagmar tekrar haritalara odaklanmadan önce Morfyd'e baktı. "Aslında ben kendi başıma daha iyi bir iş ıkartırım. Bu yüzden, eğer bana birkaç saat verirseniz—"

Aceleyle taş zemine sürtünerek gıcırdayan sandalyelerin sesi sözlerini yarıda kesti ve Dagmar topukları üzerinde dönerek, bakışlarını salonda gezdirdi. Saniyeler içinde hepsi salondan kaçıp gitmişti. Bütün ejderhalar aceleyle koşarken, hâlâ uzaklarda bir yerlerde hızla kapanmakta olan kapıların sesini işitebiliyordu.

"Ejderhalar," diye söylendi Dagmar. "Batmakta olan bir gemiden kaçan farelerden farkları—"

"Günaydın, sevgili ailem! Ben—" Gwenvael merdivenlerin dibinde durdu ve içeride yalnızca Dagmar ve hizmetçilerin kaldığını görünce suratındaki fazlasıyla neşeli gülümseme yarıda kesiliverdi.

"Herkes nerede?"

"Beni terk ettiler." Dagmar Fearghus'un aceleyle boşaltmış olduğu sandalyeye uzanarak onu kendine doğru çekti. "Ben buralı bile değilim. Ne bileyim, belki de Annwyl'in krallığını yok etmek için görevlendirilmiş mükemmel bir casus falan olabilirim—yine de savunma stratejileri üzerinde çalışan kişi benim."

Dagmar'ın yanına gelen Gwenvael haritalara bakıyordu. "Bunlar güncel haritalar mı?"

Dagmar oturdu ve sandalyesini masaya doğru çekerek yaklaştırdı. "Éibhear öyle olduklarını düşünüyor."

"O bilir. Haritalara bayılır."

Güçlü parmaklar ensesini okşadı ve Dagmar o an sandalyesinde kıvrınmamak için kendini zor tuttu.

"Bu sabah beni bırakıp gittin," diye mınıldandı Gwenvael.

"Bence asıl 'bırakıp gitmek' dediğin şey, benim Kuzey'e dönmem olurdu. Bu sabah yaptığım tek şey, her şey hâlâ sıcakken kahvaltının tadını çıkartabilmek amacıyla alt kata kadar gitmekti."

"Beni de uyandırmalıydın."

"Böyle bir şeyi neden yapacaktım?"

Gwenvael cevap olarak eğildi ve onu öptü. Dudakları son derece nazikti, oyunbaz bir öpücüğü vardı ve onunkini okşayan dili Dagmar'a kendini harika hissettirdi. Vücudu gevşedi, ensesindeki el başını sandalyenin arkasındaki ahşap kısma vurmaktan alıkoyuyordu.

Dagmar köpeklerinin oynayıp bir köşeye attığı yumuşacık bez bebeklerin kıvamına geldiğinde, Gwenvael ondan hafifçe uzaklaştı. "Bir dahaki sefer yataktan kalkarken benden izin al. Genelde sabah kalkar kalkmaz gerçekleştireceğim bazı planlarım olur."

"Orası benim yatağım, Lord Gwenvael. Ayrıca, bir dahaki sefer olacağını kim söyledi?" Dagmar'ın gözleri onunkilere kenetlendi. "Seni bir daha yatağıma alacağımı kim söyledi?"

"Başka bir seçeneğin olduğunu düşünmen beni eğlendiriyor. Şimdi, tekrar yukarı çık. Yerine getirmen gereken ihtiyaçlarım var."

Dagmar derin bir soluk aldı, nefesinin ciğerlerine girip çıkarken titremesi onu dehşete düşürdü. "Yapacak işlerim var, Bozguncu."

"Yukarıda bana bir saat ayır, sonra günün geri kalan kısmı senindir, Canavar."

Bu Dagmar'a oldukça adil bir anlaşma gibi geldi, özellikle de Gwenvael'in dudakları hâlâ onunkileri okşarken. "Pekâlâ. Ama sadece bir—"

"Peki," dedi önlerinden gelen bir ses, "bu seferkinin ismini biliyor musun? Yoksa bu da diğerlerinin gizemini mi paylaşıyor?"

Gwenvael hislerini ustalıkla örtbas ederek, gerçekten bir adam olmayan o adama dönmeden önce Dagmar onun azı dişlerinin

bir anlık parıltısını ve o altın rengi gözlerde ışıldayan öfkeyi görebildi. Dagmar adamın boyutlarından anlayamasaydı bile, bu adamın Fearghus'un yaşlı bir versiyonu olduğu gerçeği ona her şeyi açıklardı.

"Baba," dedi Gwenvael. Yüzünde, hiç de hoşla gitmeyen bir gülümseme vardı. "Bu sabah oldukça erkeksi görünüyorsun. Annem yine duvara zincirlenmiş halde mi?"

"Sabrımı zorlama, evlat." Ejderha devasa ellerini dar kalçaları üzerine yerleştirdi. Gümüşü ve beyaz şeritlerin belirttiği simsiyah saçları yüzüne dökülüyordu. Başını eğerek Dagmar'a baktı. "Peki, bu seferki gerçekten okuyabiliyor mu, yoksa diğerleri gibi o da kafasının içinde bir beyin varmış gibi mi davranmaya çalışıyor?"

Gwenvael'in yüzündeki gülümseme silinmedi, fakat babasının sözlerinin, enerjisinin büyük kısmını götürmüş olduğunu biliyordu. "Burada olmanın herhangi bir sebebi var mı? Yoksa sadece eski zamanların hatırına oğluna eziyet etme modunda mısın?"

"Fearghus'un kâbusunu görmek için geldim buraya. Nerede o?"

"Onu duvara zincirlemiş olduğunu sanıyordum. Ve o kadına kısaca Annem desek olmaz mı?"

Ejderhanın o sert, simsiyah bakışları Gwenvael'e odaklandı ve Dagmar çabucak ayağa kalkarak elini Gwenvael'in koluna dayadı. "Eğer Kraliçe Annwyl'den söz ediyorsanız, onu bulmak konusunda size yardım edebileceğimi sanıyorum."

Şimdi o sert ve simsiyah bakışlar kendi üzerindeydi. "Sen de kimsin böyle?"

"Ben Dagmar Reinholdt." Dagmar bunu basitçe söyledi, yaşlı ejderhaya bundan daha fazlasını söylemek istemiyordu.

"Anlıyorum." Yaşlı ejderha, can sıkıntısıyla iç geçirdi. "Pekâlâ, Dagmar Reinholdt, eminim dün geceki hizmetlerin fazlasıyla takdir edildi, fakat artık bu adamın seni alıp getirdiği kerhaneye geri dönebilirsin. Yapmamız gereken önemli işler var ve yerel orospulardan birinin bu işe karışmasını istemiyorum."

Gwenvael dehşete kapılmış bir ifadeyle güldü, fakat bir anda, bu kahkahanın insanın kazara bir parmağını kestiği ya da evini

yaktığı anda salıverdiği kahkahaya benzediğini fark etti. Gerçek korku bastırmadan önce patlatılan dehşet kahkahasıydı bu.

Dagmar bir adım gerilerken Gwenvael onun kolunu yakaladı, fakat Dagmar silkinerek Gwenvael'i savuşturdu. Sakin bir ifadeyle Gwenvael'in babasına doğru ilerledi. Elleri resmi bir ifadeyle önünde birleşmiş ve başörtüsü düzgünce sade saç örgüsünün üzerine yerleştirilmişti. O anda Gwenvael'in onu ilk kez, üzerinde bir gün öncesinden yıkanıp temizlenmiş gri, pamuklu elbisesi olduğu gün gördüğü zamanki gibi duruyordu Dagmar.

Bir savaş beyinin sıkıcı, sessiz, ağırbaşlı, evde kalmış kızı.

Fakat bu kızın içindeki yanardağ yavaş yavaş kaynıyordu ve bu, Kudretli Bercelak'ın hiç beklemediği bir durumdu. Bercelak, Annwyl ve Talaith gibi insanlara alışık. Mücadeleci, katil insanlara. Doğrudan öldürmeye alışkın olan kimselere.

Gwenvael'in babası, Dagmar'ın bu ikisinden de daha öldürücü olduğunu henüz bilmiyordu.

"Belki de kendimi size açıkça tanıtmalıyım, Lord—" Dagmar, başını hafifçe eğerek bir jest yaptı.

"Bercelak. Kudretli Bercelak."

"Ah." Dagmar duraksadı, onu dikkatle ölçüp biçti. "Kudretli Bercelak siz misiniz? Öğretmenlerim sizi bana düzgün bir şekilde anlatmamış."

"Öğretmenlerin mi?" Bercelak başını eğerek Gwenvael'e baktı, fakat ondan yardım alacağını sanıyorsa...

"Evet. Kendimi size açıkça tanıtamamış olduğumu sanıyorum. Ben Dagmar Reinholdt. Reinholdt'un On Üçüncü evladı ve Tek Kızı."

Bercelak'ın çatık kaşları daha da derinleşti. "Sen, Reinholdt'un kızı mısın?"

"Evet. Öyleyim."

"Burada ne yapıyorsun?"

"Kraliçe Annwyl'i görmeye geldim."

"Pekâlâ. Ama nedense seni burada oğlumla kırıstırırken buluyorum."

"Fearghus'un Annwyl'le *oynaşmamı* pek takdirle karşılayacağını sanıyorum." Gwenvael kendini tutamayarak bir kahkaha

daha patlattı, bu da babasından gelen sert bir bakışla karşılaşmasına neden oldu.

Dagmar yavaş yavaş Bercelak'ın etrafında dolanırken "İtiraf etmem gerekir ki," diye devam etti sözlerine "Siz hiç de umduğum gibi biri değilsiniz."

"Bu doğru mu?"

"İşittiğimden çok daha cesur biri gibi görünüyorsunuz."

Bercelak akıllı karışmış bir halde Dagmar'a baktı, Dagmar etrafında daireler çizerken bakışlarıyla onu takip ediyordu. "Ne?"

"Bilirsiniz işte. Ødven Savaşı'ndan kaçışınızı kastediyorum."

Bu küçük barbar gerçekten de çok kötüydü. Kara Ovalar'a yaptıkları upuzun yolculuk sırasında bu hikâyeleri Dagmar'a anlatan Gwenvael'in ta kendisiydi. Ve Gwenvael tüm bunları ona kendisine anlatıldığı gibi aktarmış, ona Bercelak'ın nasıl bir katil olduğunu göstermişti. Dagmar'a onunla tanıştığı takdirde aralarındaki mesafeyi koruması gerektiğini bildiren uyarı niteliğindeki ufak tefek hikâyelerdi bunlar.

Fakat Dagmar tüm bunları kendi intikamı için bir araca dönüştürmüştü—ve Gwenvael bunun için ona âdeta tapıyordu.

"Ben öyle bir şey yapmadım," diye çıkıştı Bercelak. Şaşkın bir haldeydi.

"Ya da Urpa Dağları'nın yakınlarında ağlayıp sızladığınız zaman."

"Bu lanet olası bir yalan!"

"Bundan kuşkuluyum. Bunlar benim halkım arasında anlatılan bilindik hikâyelerdir. Ve söyleyin bana," diye sürdürdü sözlerini Dagmar, "Katı Yürekli Finnbjörn ile olan savaşta, ancak ondan merhamet diledikten sonra hayatta kalabildiğiniz doğru mu?"

Bercelak'ın insan burun deliklerinden kara dumanlar süzülürdü. "Finnbjörn'ü benden koruyan tek şey, kız kardeşime geri dönmesiydi!"

Dagmar gözlerini kırptırarak ona baktı. Yüzünde güzel, anlamsız bir ifade vardı. "Bağırmanıza gerek yok."

"Seni ahlaksız küçük—"

"Baba," diye uyardı onu Gwenvael.

"Onu buraya sen getirdin!"

Gwenvael omuz silkti. "Ona benimle henüz Kuzey Elleri'ndeyken evlenmesi için yalvardım, ama o önce beni tanımak istedi. Kızların nasıl olduklarını bilirsin."

"Sen neden söz ediyorsun?"

Dagmar rahat—ve Gwenvael'in tahminine göre oldukça cesur—bir tavırla ikisinin arasına girdi.

"Gwenvael, neden Fearghus'u buraya getirmiyorsun?"

"Burnundan dumanlar çıkarken seni onunla yalnız bırakmam, kadın."

"Bana bir şey olmaz. Gidip Fearghus'u getir."

"Onu buraya çağırabilirim. Buradan ayrılmam gerekmez."

"Hayır. Git ve onu getir." Dagmar omzunun üzerinden dikkatle Gwenvael'e baktı. "Yoksa babanın Annwyl'i kendi kendine bulmasını mı tercih edersin?"

Hayır. Bu da iyi olmazdı. Fakat onun neden Bercelak'la yalnız kalmak istediğini anlamıyordu. Bu yaşlı piç kurusu, ruh hali bunu gerektirdiğinde, hâlâ insan yemekten rahatsız olmuyordu. Yiyeceği insanları Gwenvael'in annesini tehdit etmek için eve getirip dururdu.

"Dagmar—"

"Ben başımın çaresine bakarım. Git."

Gwenvael'in bu konuda isteksiz olduğu açıkça ortadaydı, fakat nihayet Dagmar'ın kendisinden istediği şeyi yaptı.

"İki dakikaya burada olurum." Gwenvael babasına baktı. "Alev falan yok."

Dagmar Gwenvael'in koridorda ilerleyerek gözden kaybolmasını izledi, sonra da Bercelak'la yüzleşmek için ona döndü.

Dagmar hayatı boyunca böylesine çatık kaşlar görmemişti. Sanki bu ejderhanın içinde nefret ve öfkeden başka bir şey yokmuş gibiydi. Dagmar, Fearghus'un çatık kaşlarının kötü olduğunu düşünmüştü, fakat onunkiler bile bu kadar tehditkâr değildi.

Oğluyla konuşma şeklini pek takdir etmediği için, Bercelak'la alay etmek Dagmar'ın hoşuna gitmişti. Gwenvael yaşlı ejderhayı ona bir çeşit katil kertenkele olarak anlatmış olmasına karşın,

içgüdülerini Dagmar'a başka şeyler söylüyordu—ancak bunların ne olduğundan henüz emin değildi. Kudretli Bercelak kimdi ve Dagmar neden tıpkı kendi babasına yaptığı gibi onunla da alay etmek istiyordu?

"Buraya gelmenin asıl sebebi nedir, Kuzeyli?" diye sordu Bercelak ısrarla.

Dagmar gülümsedi, çünkü bunun onu kızdırdığını anlayabiliyordu. Bercelak onun korkup kaçmasını istiyordu. Böyle yapmasını değil.

"Burada bulunma sebebim yalnızca beni ve Kraliçe Annwyl'i ilgilendirir. Belki siz de kendi işinizle ilgilenmelisiniz, Kraliçe'nin sevgili kocası."

Bercelak, Dagmar'a doğru yaklaştı. "Gerçekten bana meydan okumak mı istiyorsun, seni küçük *insan*?"

"Bilmem. İstiyor muyum?"

"Oğlum gibi mi olduğumu sanıyorsun? Senin bir dişi olmanın, tıpkı onda olduğu gibi benim de aklımı çelebileceğini mi düşünüyorsun?" Bercelak hafifçe öne doğru eğildi, yüzü Dagmar'a fazlasıyla yakındı. "Benim içimde merhamet yoktur. Uysallık yoktur. Şefkat yoktur. Ve kendi türümü koruyabilmem için hiçbir şey beni durduramaz."

"Öyleyse sizinle benim, Lord Bercelak, birçok ortak noktamız var."

"Bana neden burada olduğunu söyle, küçük kız. Söyle, yoksa seni parçalarım."

Dagmar, ona inanıp inanmama konusu üzerinde biraz düşündü. Bu adam kötü biri miydi? Yoksa saf ve basit biri mi? Bu denli nefret ve öfkeyle dolu olan, içinde uysallıktan eser olmayan birinde hiç mantık olmaz mıydı?

Dagmar her zamanki gibi yine içgüdülerini dinleyerek, ona meydan okudu ve "Elinizden gelenin en kötüsünü yapın. Size *meydan okuyorum*," dedi.

Bercelak'ın burun delikleri birden alev aldı, kara dumanlar kıvrılarak yükselmeye başladı ve Dagmar onun kesici dişlerini gördü. *Bu yeni bir şeydi işte.*

"*Büyükbabacığım!*"

Izzy avludan koşarak gelip kendini doğrudan ejderhanın kucağına atabilmek için Büyük Salon'a hücum ettiğinde Dagmar da, Bercelak da bir anda yerinden sıçradı.

"Seni gölde kıl payı gözden kaçırdığımı söylediler bana," diye çılgık attı Izzy, çok keyifliydi.

Izzy, kolları ejderhanın boynuna sıkıca dolanmış, bacakları beline sarılmış vaziyette ejderhayı yanaklarından öptü. "Seni uzun zamandır görmedim! Nerelerdeydin?"

"Şey... Izzy..." Bercelak kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu, umutsuz bir şekilde çatık kaşlarını muhafaza etmeye çalışıyordu. "İn oradan aşağı," dedi aceleyle.

Izzy onun sesindeki tonu fark etmiş gibi görünmeksizin, kendisine söyleneni yaptı.

"Günaydın, Leydi Dagmar," dedi neşeyle.

"Sana da günaydın, Izzy."

Bercelak'ın önünde duran genç savaşçının kahverengi gözleri alev alev parlıyordu. "Pekâlâ, bana ne getirdin?" diye sordu ona, ancak bu bir sorudan çok bir talep niteliğindeydi.

"Ne?" Bercelak başını iki yana salladı. "Hiçbir şey."

Izzy'nin tüm vücudu, tıpkı Dagmar onların en sevdiği oyuncacı havaya kaldırdığında köpeklerinin yaptığı gibi titriyordu. "Bana her zaman bir şeyler getirirsin! Ne getirdin bana?"

"Bu konu hakkında daha sonra konuşamaz mıyız?" diye homurdandı şiddetle. Bu ses tonu Dagmar'a bile bir an kaçıp gitmeyi düşündürmüştü.

Fakat Izzy ayağını yere vurarak homurdanmayı sürdürdü. "Ver!" diye bağırdı.

Ejderha sıkıkmakta olduğu dişlerinin arasından "Git," dedi ona. Şimdi kaşlarını çatma sırası Izzy'deydi. "Ne?"

"Git," dedi Bercelak bir kez daha ve başıyla aceleci bir hareket yaptı.

Izzy, ejderhanın arkasına doğru ilerledi ve Dagmar'ı ürküten bir çılgık koyuverdi. Genç kız elinde üzeri taşlarla süslü, altın bir hançerle geri geldi.

"Bu çok güzel!" Izzy, ejderhanın önünde dans etmeye başladı ve bir çırpıda "Daha önce hiç bu kadar güzel bir şeye sahip

olmamıştım ve seni çok seviyorum ve bunu Branwen'e göstermek için sabırsızlanıyorum, beni çok kıskanacak ve de sen inanılmaz birisin!" deyiverdi. Sonra da "Seni seviyorum, seni seviyorum, seni seviyorum!" diye sürdürdü sözlerini. Bercelak'ın kollarına atladı ve ejderha gülümsemesine daha fazla engel olmayacak duruma gelene dek onun yüzünü öpücüklere boğdu.

"Şunu keser misin!" Fakat Bercelak sözlerine rağmen bu durumu pek umursuyormuş gibi değildi.

"Sen bir kızın sahip olabileceği en iyi büyükbabası!" Izzy onu alnından öptü ve tekrar yere atladı. "Bunu Branwen'e göstermek için sabırsızlanıyorum!" diye bir kez daha keyifle bağırdı ve Büyük Salon'un çıkışına doğru koşmaya başladı. "Ve Celyn'e!"

Bercelak Dagmar'a dik dik bakmaya devam ederek tekrar o eski öfkeli tavrını yakalamaya çalışıyordu ki, Izzy'nin son sözleri üzerine birden paniğe kapıldı. "Celyn'den uzak dur!"

Izzy sadece güldü. "Babam gibi konuşuyorsun!" Sonra da ortadan kayboldu.

Bercelak tekrar ona doğru döndüğünde Dagmar'ın engel olmadığı sırtışı görmek pek de hoşuna gitmedi.

"O ifadeyi yüzünüzden silip atabilirsiniz, küçük hanım. Izzy farklıdır. Ve o tektir. Onun haricinde, benim ruhum bomboştur. İnsan olan hiç kimse için yer yoktur içimde."

"Bu kadar yeter!" dedi Talaith, hızla merdivenlerden aşağı inerken. "Bundan sonra bana şarap yok."

Talaith son basamağa geldiğinde durdu ve gülümsedi. "Bercelak! Burada olduğunu biliyordum!"

Daha sakın ve yeni banyo yapmış bir halde onlara doğru ilerledi ve ejderhayı kucaklamak için ellerini uzattı. "Seni gördüğüme çok sevindim. Nasılsın?"

"İyiyim. İyiylim," dedi Bercelak sertçe.

Talaith ondan uzaklaştı, Bercelak'ın eli elindeydi. "Seni buraya getiren nedir?"

"Buraya Annwyl'i görmek için geldi," diye araya girdi Dagmar. "Ben de onu Annwyl'e götürmek üzereydim." Dagmar gülümsedi, Gwenvael'in yaptığı gibi gözlerinin pırıl pırıl parlamasına özen gösterdi. Bu onu sinirlendiriyordu, neden babasını

sinirlendirmeyecekti ki? "Onu daha iyi tanımak için sabırsızlanıyorum." Dagmar, elini Bercelak'ın kalbinin üstüne koydu. "Bana kendi sevgili babamı anımsatıyor."

"Ahırlara bakın," diye bir öneride bulundu Talaith, Bercelak'ın Dagmar'ı yakıp geçen öfkeli bakışlarını gözden kaçırmıştı. "Son zamanlarda hep orada saklanıyor. Sanırım savaşlarda kullandığı ve at deme cesaretini gösterdiği şu öküzü özlüyor." Talaith gülümseyerek Bercelak'a baktı. "Umarım burada biraz kalırsın. Seninle konuşmayalı hayli zaman oldu."

"Ah... evet, şey..."

Talaith onun elini bıraktı ve geri çekildi.

"Ah... şey..." Bercelak Dagmar'a baktı, sonra da "Kraliçe sana bunu vermemi istedi," diye mırıldandı. Kemerinden aşağı sarkan bir keseyi aldı ve Talaith'e verdi. Talaith keseyi açtı. "Fi-anait kökü!" Ve hemen ardından da suratı asıldı.

Bercelak "Bu doğru olanı değil mi?" diye sordu kaygılı bir şekilde.

"Ondan değil." Talaith, derin bir soluk verdi. "Sadece biraz hüsrana uğramış vaziyetteyim. Bu büyüler üzerinde çalışıyorum ve istediğim şeyleri görüyorum. Ama, kahretsin Bercelak, bir türlü hepsini bir araya getiremiyorum. Güç orada. O enerji orada. Ama ben onu kontrol edemiyorum. Ümidim kırılıyor."

"İçindeki gücü bilemek için sana vakit ayıracığım, Talaith," dedi Bercelak sabırlı bir şekilde. "Kendine çok kötü davranıyorsun. Çok sabırsızsın."

Talaith gözlerini devirdi ve zorla gülümsedi. "Biliyorum. Bunu bana söylemene gerek yok, oğlundan yeterince işitiyorum zaten."

"Ama görünüşe göre onu pek dinlemiyorsun. Kraliçe sana yarım teklifinde bulunduğu bunu kabul etmeliydin."

"Ama o da hayli yoğun olmalı."

"Senin için vakit ayıracaktır. Ayrıca, onun da biraz mola vermeye ihtiyacı var. Kıdemliler onu deli ediyor ve Annwyl için duyduğu endişe..." Bercelak'ın bakışları Dagmar'a doğru kaydı ve sözlerini hafifçe mırıldanarak tamamladı. "Briec'in seni getirmesini sağla. Ya da seni ben de götürebilirim."

"Bu çok hoş!" Biraz sonra Bercelak, bir kez daha kucaklanıyordu. Talaith'in arkasından Dagmar'a baktı ve Dagmar tüm dişlerini göstermeye çalışarak, ona sırttı.

Talaith, Bercelak'tan ayrılarak, "Bunu bir türlü anlayamıyorum," dedi. "Sen nasıl olur da Kibirli Briec'in babası olursun? Sen ne kadar tatlı biriysen, Briec de bir o kadar acı. Bu durum beni çok şaşırtıyor."

Talaith ona göz kırptı. "Bu akşam yemeğine kalmaya çalış," dedi salondan çıkmadan önce.

Talaith'in salondan ayrılışından sonraki sessizlik Dagmar'ın çok hoşuna gitti; hurlayan, homurdanan ejderhanın kendini tamamen rahatsız hissettiğini biliyordu.

Bercelak, "Bu hiçbir şeyi değiştirmez," diye bağırdı sonunda.

"Ah, biliyorum. Kocaman, korkunç... şey." Dagmar alaycı bir ifadeyle elini ona doğru salladı ve ufak bir kükreme sesi çıkardı.

"Şimdi sinirlerimi bozuyorsun."

"Biliyorum." Dagmar onun koluna girdi. "Neden gidip Annwyl'i bulmuyoruz? Onun da senden tıpkı diğerleri gibi nefret ettiğinden ve bunun hiçbir şeyi değiştirmeyeceğinden eminim."

"Bu da bir şeydir en azından," diye söylendi Bercelak.

BÖLÜM 23

Morfyd ellerini kaldırdı, bedeni kapının girişini kapatıyordu. "Hepiniz sakinleşene kadar hiç kimse salona geri dönmeyecek. İçeride tüm aileye açık bir yarışma falan olmasını istemiyorum."

"Ben herkese açık bir yarışma olsun derim!" dedi Gwenvael neşeyle.

"Keser misin sesini?"

Morfyd gerçekten de ailesini anlayamıyordu. Hepsi babalarının biraz sinir bozucu biri olduğunu biliyorlardı, ama erkek kardeşlerinin onunla kavga etme konusunda neden bu kadar ısrarcı davrandıklarını bir türlü anlayamayacaktı. Hiçbir anlamı yoktu bunun. Fakat Gwenvael'in keyfi yerindeydi. Ve bu durum, Gwenvael keskin zekâlı Leydi Dagmar'la olan ittifakını artık nihayete erdirmiş olduğu için, pek şaşılacak bir durum değildi.

Gwenvael'in bu sabah Dagmar'ın odasında oluşunun dedikodusunun tüm kaleyi gezip dolaşması sadece birkaç saniyeyi bulmuştu.

"Bence sakın bir şekilde gidip babamla konuşmalı ve ne istediğini öğrenmeliyiz."

"Tamam. Öyle yapalım. Şimdi, kıpırda." Briec, Morfyd'in kolunu yakaladı ve kapının önünden çekerek uzaklaştırdı. Bu sırada Fearghus serbest kalan kapıyı hızla açarak dışarı fırladı. Diğer iki kardeşi de arkasından gidiyordu.

"Kahretsin!" Morfyd onların ardından gitti, fakat kardeşlerini Büyük Salon'da şaşkın bir halde dikilirken buldu.

"Nereye gitti bu?" diye sordu Fearghus. Morfyd, kendisinin dövüş için hazır olup da etrafında dövülecek kimse olmayınca ağabeyinin ne kadar sinirlendiğini bilirdi.

Ancak aralarında en çok telaşa kapılmış gibi görünen kişi Gwenvael'di. "Dagmar nerede?"

Briec kardeşine baktı. "Ejderha midesi asidinin nasıl bir şey olduğunu öğreniyor olabilir mi?"

Eli Kanlı Kraliçe, Talaith'in söylediği gibi ahırdaydı. Fakat tüm ordu komutanlarının savaş atlarını sakladığı, Garbhán Adası'nın asıl ahırlarında değildi. Hayır, sadece Kraliçe'nin Vahşet isimli damuzluk atı için özel olarak ayrılmış olan kısımdaydı. Hoş bir ismi vardı atın. Ve çok da şanslı bir attı. At yalnız kalmıyordu, kendine özel bir köpeği—çok hoş, yaklaşık yirmi altı kiloluk bir kırma Dagmar'a doğru atıldı ve botlarını yalamaya başladı—ve diğer bölmelerde onunla çiftleştirilen kısıraklar vardı. Ona en yakın olan kısrağa ata burnunu sürtüyor, bu sırada Annwyl de hayvanın kafasını okşuyordu.

Tüm bunlar oldukça huzurlu ve biraz da hüzünlü görünüyordu, fakat ortada tuhaf olan bir şeyler vardı. Dagmar bunu hissedebiliyordu. Dagmar yavaşça elini kaldırarak Kudretli Bercelak'a kapının yanında öylece durmasını işaret etti. Ve Güney ejderhalarının en büyük savaşçılarından biri olan Bercelak, onun bu emrini yerine getirdi.

Dagmar Kraliçe'yi ürkütmemek için ona ihtiyatla yaklaştı, fakat onun yanına doğru ilerledikçe bir şeylerin yanlış gittiğine dair içinde beliren o duygu gittikçe güçlendi ve sonunda neredeyse gelip boğazına dayandı.

"Kraliçem?"

"Ne oldu?"

Dagmar ilk belirti konusunda haklıydı—buraya gelesi henüz iki gün bile olmamıştı, ancak bu kadının henüz, kendine "Annwyl" ya da en azından basit bir "leydim" sözcüğü haricinde başka bir lakapla seslenebilecek kadar aptal olan kimseleri bir şekilde düzeltmediğine şahit olmamıştı.

Dagmar Kraliçe'ye yaklaştı, gözleriyle etrafı tarıyordu. "Rahatsız ettiğim için üzgünüm, leydim, ama bir ziyaretçin var."

Kraliçe ona bakmadı, bakışları tek eliyle okşadığı atın üzerindeydi. Diğer eli Dagmar'ın onunla tanıştığı günden beri gördüğü gibi karnının üzerinde değildi, boşta kalan eliyle atın içerde

tutan bölmenin kapısını tutuyordu. Dagmar gözlüklerini hafifçe düzelterek, Kraliçe'nin uzun, güçlü parmaklarının ahşabı parçalayana dek kazıyışını seyretti.

Artık anlamıştı.

"Kasılmalar ne zamandır oluyor, Annwyl?"

Dagmar Annwyl'in taşıdığı yüke oranla soluk alıp verişlerinin biraz hızlanmış olduğunu fark etmişti, fakat şimdi onun nefes nefese kalmış olduğunu görüyordu. Bunu dramatik bir şekilde değil, daha çok acısını kontrol altına almak için yapıyordu. Tıpkı Dagmar'ın ailesindeki erkekler gibi, bir savaşçının eğitiminin ilk aşamalarında öğrendiği bir şeydi bu.

Annwyl yutkundu, fakat yine de ona bakmadı. "Günlerdir."

Günlerdir mi? Günlerdir kimseye bir şey söylememiş miydi?

Dagmar derin bir soluk verdi. Karşısındaki bu ahmağa bağırıp çağırmak bir işe yaramayacaktı, şu an Kraliçe'nin sakin ve uysal olması gerekiyordu.

Dagmar sesinin sakin ve içten çıkmasına özen göstererek "Ama son birkaç saattir daha da kötüleşti, öyle değil mi?" diye sordu.

Annwyl başını salladı. "Ama henüz çok erken, Dagmar. Henüz gelmemeliler."

"Sanırım artık bu sana ait bir seçenek değil, leydim."

"Evet, ama ben—" Hissettiği acı o kadar amansız ve aniydi ki, Kraliçe'nin sözleri yarıda kesildi, ve yere düşmemek için kapının üzerindeki iki elini de kullanmak zorunda kaldı.

"Annwyl—"

Konuşabilecek duruma geldiğinde "Henüz çok erken," diye tekrar etti Annwyl.

Dagmar'ın arkasında dikilmekte olan Bercelak yumuşak bir ses tonuyla "Belki de değildir," dedi.

"Sen?" diye hırıldadı Kraliçe. "Burada ne yapıyorsun?"

Bercelak onun bu sorusunu duymazdan gelerek "Çocuklarımla birçoğu, altı ayın sonunda yumurtadan çıkmıştır. Torunlarım neden farklı olsun ki?" dedi.

Onun bu sözleri karşısında oldukça şaşırان Annwyl, uzunca bir süre Bercelak'a baktı. Sonra da ona, "Çoğu mu?" diye sordu.

"Gwenvael sekiz ay dayanmıştı. Ama sanırım bunun sebebi, onun tembel bir çocuk olmasıydı ve hep de öyle biri oldu zaten. O yumurtanın içinde aylarca yatıp aylıklık etti, sonra da sanırım uykuya daldı ve diğer yanına dönerken kazara yumurtanın kabuğunu kırırverdi. Tembel teneke."

Kraliçe gülümsedi, kahkahası biraz hırıltılıydı. "O halde sen bunun şey olduğunu düşünmüyorsun... ah..."

"Zamansız olduğunu mu?" Bercelak başını iki yana salladı. "Hayır. Hiç de değil. Ama şimdi seni içeri taşımamız gerekiyor, Annwyl. Seni yatağa götürmeliyiz, böylece benim kadar muhteşem birinin torunları lüks ve konfor içinde dünyaya gelebilir."

Annwyl'in yüzündeki gülümseme bir anda yoğun bir şüphe ifadesine dönüştü. "Neden bana bu kadar iyi davranıyorsun?"

"Çünkü tam olarak böyle bir ruh halindeyim. *Beni sorgulama!*" diye bağırdı Bercelak.

"*Bana bağırma!*" diye bağırdı Annwyl de ona.

Dagmar ellerini kaldırdı. "Sanırım bu güzel kavgayı daha sonraya bırakabiliriz." Dagmar eğildi ve Annwyl'e "Ayrıca, kendini ona kaç kere taşıtabilirsin ki?" diye fısıldadı.

"Haklı olabilirsin," dedi Annwyl ve birkaç saniye sonra bir başka kasılma onu âdeta delip geçti. Parmakları kapının ahşap suntalarını yerinden söktü, parçalar avuçlarında kırıldı. Bu sıradan bir acı değildi. Dagmar artık bunu biliyordu. Ayrıca vakitlerinin hızla tükenmekte olduğunu da biliyordu.

Bercelak'a sert bir ifadeyle baktı ve ejderha onu başıyla onayladı.

Kasılma geçtiğinde, Bercelak öne çıktı. "Hadi seni içeri götürelim. Çocuklarını burada tıpkı evsiz bir köylü gibi, atların ve samanların arasında doğurmak istemiyorsundur, değil mi?"

Bercelak onu kucağına aldığı anda Annwyl "Bu soruyu bana sormanın daha nazik bir yolu yok muydu gerçekten?" dedi. İki düşman birbirlerinin gözlerinin içine bakıyorlardı.

"Eminim ki vardı, ama ben o yolu tercih etmedim."

"Ah, elbette."

Bercelak kucağındaki Annwyl ve ardı sıra gelen Dagmar ile birlikte dışarı çıktı, fakat Annwyl Büyük Salon'a giden yolun orta yerinde Bercelak'ı durdurdu.

Terler tüm vücudunu kaplamış bir halde, soluk soluğa "İçeri girmeden önce," dedi. "İkinizin de bana bir konuda söz vermesi gerek..."

Büyük Salon'un tam ortasında duran Gwenvael paniğe kapılmamak için kendine zar zor hâkim oluyordu.

"Onun Dagmar'ı öldürmüş olduğundan şüpheleniyorum," dedi. Morfyd onun omzuna sertçe vurdu.

"Ah."

"Aptal şey. Elbette onu öldürmeyecektir."

"Tek bildiğim, onları orada yalnız bıraktığım ve şimdi ikisinin de gitmiş olduğu. Onu Annwyl'le ilk kez yalnız bıraktığımızda neler olduğunu hatırlıyor musun?"

"Onu Annwyl'le yalnız bıraktığımız tek seferdi o." Fearghus, kız kardeşi ile erkek kardeşlerine en yakın duran masada oturuyordu. "Söyle bakalım," dedi Fearghus gelişigüzel bir şekilde, "dün gece nasıl geçti?"

O an ailesine hiçbir şey anlatacak ruh halinde olmayan Gwenvael, bu soru üzerine sadece omuz silkti. "Dün gece iyiydi, neden sordun?"

Fearghus'un gözleri hafifçe kısıldı ve sonra da tiksinti ifadesiyle "Kahretsin!" diye homurdandı.

Kemerine bağladığı keseyi hızla kaparak Briec'e fırlattı.

Gümüşü gözlü kardeşi sırtarak "Sana onu becereceğini söylemiştim," dedi.

"Bunu deneyeceğini biliyordum, ama o kızın çok daha zeki biri olduğunu sanmıştım."

Gwenvael kollarını göğsü üzerinde kavuşturdu. "Bu da ne demek oluyor böyle?"

Erkek kardeşleri ona baktı ve sonra birbirlerine döndüler.

"Bir kadının gereksinimleri vardır," diye açıkladı Briec. "Kuzeyli bir kadının bile."

"Ben yine de onun bu konu üzerinde biraz düşündükten sonra vazgeçeceğini sanıyordum."

Gwenvael iyiden iyiye sınırlanmıştı. *"Peki, bu ne demek oluyor böyle?"*

Henüz kimse ona cevap veremedi, Izzy hızla salona hücum etti ve merdivenlere yöneldi.

"Bak kardeşim, bu durumla yüzleşmek zorundasın," dedi Briec. *"Sen pek onun seviyesinde değilsin."*

Gwenvael'in ağzı şaşkınlıkla açılıverdi ve içeri diğer kardeşlerinden biraz sonra giren Éibhear'a dik dik baktı.

"Ben hiçbir şey söylemedim!" diye bağırdı delikanlı can havliyle.

"Ben onun seviyesinde değil miyim?" diye homurdandı Gwenvael. *"Ben asil kan taşıyan bir Ejderha Prens'im ve onun seviyesinde değilim, öyle mi?"*

"O zeki biri," dedi Fearghus açık ve samimi bir şekilde.

"Peki, ben değil miyim?"

Morfyd hafifçe kardeşinin omzuna vurdu. *"Senin de kendince özel yeteneklerin var."*

"Evet," dedi Briec açıkça. *"Kadınları becermek."*

"Briec," diye azarladı onu Morfyd. Yani, bir şekilde azarladı. Ses tonunda gerçek bir düşmanlık ifadesi yoktu.

"Hepiniz azılı birer piç kurususunuz, bunu biliyorsunuz, değil mi?"

Izzy aceleyle merdivenlerden aşağı indi, onların önünde kısa bir süre durdu ve bu süre zarfı içinde sürekli bir şekilde topukları üzerinde ileri geri dans etti. Daha sonra bıkkınlık dolu bir ifadeyle iç geçirdi ve en yakın koridorda koşuşturmaya başladı. *"Anne! Çabuk gel!"*

Gwenvael salonda bir aşağı bir yukarı yürümeye başladı. *"Bu aile için yaptığım onca şeyden sonra sizin bu küstah—"*

Salondaki herkes ona gülmeye başlayınca, Gwenvael'in bu tiradı yanda kesildi. Briec ve Fearghus masanın üzerinde uzanarak kahkahalar attılar. Morfyd iki büklüm olmuştu. Bir tek Éibhear gülmüyordu, fakat o da suçlu bir ifadeyle etrafına bakınıyordu.

Gwenvael bunun da bir gelişme olduğunu düşündü.

Gwenvael onların bu tavrı üzerine anlamsızca incinmiş vaziyette, Izzy ve yanındaki Talaith'i salonda koşturarak devasa kapağıya doğru ilerlerken seyretti.

"Biliyor musunuz?" dedi ailesine dönerek. "Hepiniz cehennem en derin, en ateşli çukurlarında yanabilirsiniz. Çünkü aranızdaki hiçbir piç—" Gwenvael'in gözleri salonun ön kısmına doğru çevrildi ve sözcükleri boğazına dizildi. "Fearghus."

Ağabeyi fazla gülmekten yaşaran gözlerini silerek doğruldu ve daha sonra o da Gwenvael'in gördüğü şeyi fark etti.

Talaith, kızının omzuna hafifçe vurdu. "Yukarıda düzenlediğimiz odaya çık ve postları ters çevir." Izzy hemen yerinde fırladı. "Ve sonra da gidip Brastias'ı bul!"

Bu dünyada, Gwenvael'in asla göremeyeceğini düşündüğü şeyler vardı. İki başlı bir ejderha—insanlar sanki böyle canlılar varmışçasına, onlar hakkında yazmaktan hoşlansalar da—insanlara adeta tapan en büyük kız kardeşinin bir insanı kurban etmesi ve babası Kudretli Bercelak'ın Kanlı Annwyl'i âdeta en değerli camdan yontulmuşçasına dikkatle kucağında taşıması.

Talaith elini Annwyl'in omzuna koydu, bu sırada bakışları Morfyd'e odaklanmıştı. "Vakit geldi, kardeşim."

Morfyd onu başıyla onayladı ve Éibhear'a parmağını şaklatarak onu, yüzündeki endişe belirtisinden anlaşıldığı kadarıyla içine girmek üzere olduğu bir panik atak krizinden çekip aldı. "Éibhear, hizmetçilere git ve onlara vaktin geldiğini söyle. Onlar ne yapılacağını biliyorlar. Sonra da göl kıyısına gidip ailenin geri kalan kısmına haber ver. Herkes, ama herkes, her ihtimale karşı her an savaşa hazır olmalı."

Éibhear başını salladı ve koşarak gitti.

Bercelak Fearghus'a doğru ilerledi. "Onu sen alsan iyi olur. Sanırım boğazımı kesme isteği her an şiddetle artıyor."

"Bunu çoktan denedim," diye fısıldadı Annwyl, "ama beni düşüreceğinden korktum."

Bercelak gülümseyerek Annwyl'i Fearghus'un kollarına yerleştirdi.

"Onu yukarı çıkar, Fearghus," diye emretti Morfyd, bu sırada Izzy hızla merdivenlerden aşağı inerek Brastias'ı getirmek için dışarı yönelirken, Talaith de yukarı çıkıyordu.

Fearghus karısını sıkıca göğsüne doğru çekti ve babasına bakarak başını salladı. "Teşekkürler."

Bercelak homurdandı ve oğlu merdivenlerden çıkıp salonda gözden kaybolana dek ardından baktı. Fearghus gittikten sonra da sessizce dönerek kapıya doğru yöneldi.

"Nereye gidiyorsun?" diye sordu Morfyd.

"Anneni getirmeye." Bercelak, çocuklarına omzunun üzerinden bakacak kadar bir süre durdu. "Sanırım hepimiz, onun burada olması gerektiğini biliyoruz."

Morfyd yutkundu, gözleri babasının yüzüne dalıp gitmişti. "Evet. Biliyoruz."

Babalari onlara tek bir kelime daha etmeden dışarı çıktı ve Morfyd merdivenlere yöneldi.

Briec ayağa kalktı. "Morfyd?"

Morfyd ilk basamakta durarak tek eliyle korkuluğa tutundu. "İkinizin de hazır olması gerek."

"Hazır mı?" diye sordu Briec.

Morfyd titrek bir soluk aldı ve Gwenvael o an, kız kardeşinin güçlü olmak için mücadele verdiğini anladı. "Eibhear'a göz kulak olmanız gerek." Morfyd ikisine de baktı, masmavi gözleri, en az anlatmak istediği şey kadar açık ve netti. "Onun hakkında neler hissettiğini biliyorsunuz."

Bunu söyledikten sonra etekliğine takılarak basamaklardan aşağı düşmemek için büyücü elbisesini hafifçe yukarı kaldırdı.

Briec ve Gwenvael uzunca bir süre birbirlerine baktıktan sonra Briec "Ben her yerin iyice kilitlenmiş olduğundan emin olmak için gidip Brastias'la birlikte çalışacağım."

Dagmar elini Briec'in kolunun üzerine koydu. "Geri kalanınız bu işle ilgilenirken, ben de savunmaları halledebilirim. Birlikte çalışmak için Annwyl'in birliklerine mensup birine ve birkaç işçiye ihtiyacım olacak. Diğer her şeyle ben ilgilenirim. Endişelenmenize gerek yok."

Briec onaylarcasına başını salladı. "Söylediklerini ben ayarlarım." Sonra da çıkıp gitti.

Gwenvael sert bir şekilde masanın üzerine oturdu ve gözlerini yere dikti. Herkesin her gün üzerine basıp geçtiği aşınmış taşı göremiyordu. Hiçbir şey görmüyordu. Hiçbir şey hissetmiyordu. Kendini kaybetmişti. Hayatında ilk kez, umutsuz bir halde kendini kaybettiğini hissediyordu.

Dagmar elini tutarak parmaklarını onunkilere dolayana kadar, Gwenvael onun yanına oturmuş olduğunu fark etmedi.

"Sana yalvarsam bile—bana yalan söylemezdin, değil mi?" diye sordu Gwenvael.

Dagmar başını iki yana salladı. "Hayır, Gwenvael. Böyle bir konuda değil."

"Anlıyorum."

"Yanında olacağım. Sen bana ihtiyaç duyduğun sürece. Bunun sana bir yardımı dokunursa, tabii."

"Dokunur."

Dagmar başını salladı ve Gwenvael'in elini sıktı.

Ve çılgınlık başladıığında, eli biraz daha sıkıldı.

BÖLÜM 24

Öğle güneşleri yavaş yavaş batmaya başlarken Dagmar avlunun orta yerinde durarak yüzbaşına neler istediğine dair ayrıntılı talimatlar verdi ve onu gönderdi. Kendi planlarını çıkardı ve onları inceledi. Duyduğu yoğun korkular, kararlarını iyice kafa karıştırıcı bir hale getirmişti. Genelde neyi ne zaman yapması gerektiğini iyi bilirdi. Çabuk karar alma yetisi, Dagmar'ın kendisi hakkında en çok gurur duyduğu şeydi. Fakat o her zaman güvendiği içgüdüleri bu kez, Garbhán Adası üzerine çöken korku bulutlarıyla âdeta görünmez hale gelmişti. Geçen saatler boyunca daha da artan bir korkuydu bu. Çünkü yaklaşık bir saat önce çığlıklar kesilmişti.

Dagmar seneler boyunca birçok doğuma yardımcı olmuştu. Kendi isteğine bağlı olarak aldığı kararlar değildi bunlar. Doğumlara iştirak etmesinin sebebi, kendisinden böyle davranmasının beklenmesiydi. Ve bunca sene boyunca öğrendiği tek şey, bunun pek de hoş bir olay olmadığıydı. Her zaman çığlıklar, ağlayıp sızlanmalar, arada atılan kahkahalar ve ağabeylerinin eşlerinin yaşadığı bazı durumlarda bol miktarda edilen küfürler ve son derece ağır bir şekilde edilen intikam yeminleri vardı.

Dagmar ona bir kez bakınca, Annwyl'in de küfredebilecek biri olduğunu anlamıştı. Fakat şimdi Kraliçe kapalı kapısının ardında sessizce yatıyordu. İçeri sadece Morfyd, Talaith ve birkaç şifacının girmesine izin veriliyordu. Ve Gwenvael'in ailesi odanın önündeydi—hepsi bekliyorlardı.

Dagmar birden bir çığlık sesi işitti, fakat bu Annwyl'e ait değildi. Çığlık sesi avluda, etrafındaki insanlardan gelmişti. İnsanlar çığlıklar atarak kaçıyorlardı. Rüzgâr etrafındakileri birbirine karıştırarak uçurmaya başladığında, Dagmar'ın olup bitenleri anlayabilmek için yalnızca birkaç saniyesi oldu. Dagmar başını

kaldırdı ve kanatları çevredeki binaları sıyrıp geçen beyaz bir ejderhanın pençelerini yere indirişini büyülenmiş bir halde seyretti. Siyah bir ejderha da hemen onun ardından yere indi ve neredeyse yere iner inmez insan biçimlerine dönüştüler.

Dagmar onlara bakmamak için, kendiyle büyük bir mücadele vermek zorunda kaldı. Kadın güzeldi. Sırtından aşağı uzanıp topuklarına değen bembeyaz saçları ve upuzun, kuvvetli bedeniyle, şaşırtıcı bir güzelliği vardı. Ancak Dagmar'ın, ona yaklaşarak bakmak istediği asıl şey, o işaretlerdi. Dişi ejderha, tek ayakucundan ayağına ve bacağına, oradan kıvrılarak gövdesine, sırtına, göğsüne ve boğazına dek ulaşan bir ejderha imgesiyle damgalanmıştı. Bu damga, hapsedildiğinde yapılmış o kötü damgalardan da değildi. Çok güzel bir ejderha damgasıydı üzerindeki. Dişi ejderhanın bembeyaz tenindeki koyu siyah renkli işaretlerin uygulaması da zarif bir şekilde yapılmıştı. Bu damganın dışının güzelliğini bozması gerekirdi, fakat bozmamıştı. Ve dişi belli ki bu damgayı gururla taşıyordu.

Bu, Morfyd ve Talaith'in Dagmar'a söz etmiş olduğu Sahiplenme olayıydı. Romantik miydi bu? Gerçekten öyle miydi? Romantik olmaktan çok acı verici gibi gelmişti Dagmar'a.

Dişi ejderhanın buz gibi, masmavi gözleri bir anda Dagmar'a çevrildi. "Sen. Hizmetçi kız. Kraliçen nerede?"

Bercelak elini dişi ejderhanın omzuna koydu ve onunla sessiz bir tonda konuşabilmek için kadını döndürdü. O an Dagmar, Bercelak'ın da kendi damgası olduğunu fark etti. Bu damga onun sırtı boyunca, kalçalarıyla uyluklarının birleştiği yere dek uzanıyordu.

"Bu, Dagmar Reinholdt, aşkım. Kuzey Elleri'nden." Bercelak başıyla kadına işaret ederken Dagmar'a bakarak gülümsemeye benzer bir şey yaptı. "Dagmar, bu da Kara Ovalar'ın Ejderha Kraliçesi."

Dagmar hemen o anda Kraliçe'yi baştan aşağı süzerek tek dizi üzerine düştü ve onu başıyla selamladı. "Size bağlılığımı sunuyorum. Sizinle tanışmak harika ve olağanüstü bir şereftir."

"Hhmm," dedi Ejderha Kraliçe. "İşlerin adabını bilen biri."

Teki damgalı bir çift uzun bacak, Dagmar'ın önünde dikildi. "Ayağa kalk, Kuzeyli."

Dagmar doğruldu. "Emriniz nedir, Kraliçem?"

"Evet," dedi Kraliçe. "Bu kıza her şey güzel öğretilmiş." Daha sonra kaleyi işaret etti. "Beni Annwyl'e götür."

Dagmar, ardından gelen iki ejderhayla birlikte kaleye doğru yöneldi.

"Giyinmemiz gerek," dedi kocası Ejderha Kraliçe'ye.

"Bunun için vaktim yok."

Dagmar, Büyük Salon'a bağlanan kapının eşiğinde durdu. "Kızınız sizin için durumunuza uygun giysiler bıraktı, Kraliçem."

"Şuna bakın! İnsanlar ve onların zayıflıkları."

"Size katılıyorum, leydim."

Kraliçe dudak bükerek elini uzattı. "Ver şu kahrolası şeyleri."

Kraliçe bedenini koruyacak olan sade elbiseyi başından geçirip, Bercelak da siyah tozlukları ve botlarını giydikten sonra Dagmar onları merdivenden çıkararak koridorun arka kısmına kadar götürdü. Oda, Annwyl'in doğum yapmaya hazır olacağı an için özel olarak düzenlenmişti. Gerekli malzemeler her an kullanıma hazır bir halde depolanmıştı. Morfyd ve diğer şifacıların etrafta daha rahat hareket edebilmeleri için normalinden daha küçük bir yatak konulmuştu odaya.

Ejderha Kraliçe koridora girer girmez çocukları hemen yukarı çıktılar.

Kraliçe masmavi gözleriyle karşısındaki bu grubu iyice inceledi ve daha sonra Brieç'in yanına giderek önünde durdu.

"Keita nerede?" diye sordu usulca.

Gümüşü saçlı ejderha omuz silkti ve gözlerini devirdi. "Hiçbir fikrim yok."

Kraliçe derin bir iç geçirdi. "Ahmak çocuk. Bunu bilmem gerekirdi... her neyse. Onunla daha sonra ilgileneceğim." Kraliçe öne doğru eğilerek, oğlunun yanına bir öpücük kondurdu. "Brieç."

"Anne."

Kraliçe koridorda ilerleyerek tüm çocuklarını selamladı.

Éibhear'a gülümseyerek, endişeli yüzüne düşen mavi saçlarını geriye itti. "Benim küçük oğlum."

“Merhaba, Anne.” Kraliçe oğlunun alnını öpebilmek için parmak uçlarında yükseldi ve Eibhear da hafifçe öne doğru eğildi. Daha sonra Gwenvael’i selamlayarak, onu da yanağından öptü. “Ve benim yaramaz oğlum.”

“Anne.”

Kraliçe Izzy’nin önünde durdu ve elini genç kızın yanağına koyarak başparmağıyla onun gözyaşını sildi. “Merhaba, benim küçük Izzy’im.”

Izzy, hıçkırığına engel olmaya çalıştı. “Büyükanne.”

Kraliçe eğildi ve kızı yanağından öptü, ardından kulağına bir şeyler fısıldadı. Izzy derin bir soluk verdi ve başını onaylarcasına salladı.

Attığı birkaç adım Kraliçe’yi Annwyl’in ardında yatmakta olduğu kapının—ve büyük oğlunun—önüne götürdü.

“Oğlum.”

“Anne.”

Kraliçe, oğlunun yanağını okşadı ve Dagmar onun bu hareketinde, daha önce görmediği türden bir şefkate tanık oldu. Kraliçe, oğlundan uzaklaştı ve kapı kolunu kavradı. Parmaklarını şaklattı. “Kuzeyli. Benimle gel.”

Gözleri bir anda irileşen Gwenvael Dagmar’a doğru uzandı. Dagmar başını iki yana salladı. Gwenvael’in önünden geçerek Kraliçe’nin peşinden giderken “Sorun yok,” diye fısıldadı.

Kapı hemen arkalarından kapandı ve Dagmar, annesini görür görmez Morfyd’in yüzünde bir rahatlama ifadesi belirmediğini fark etti. Morfyd yatağın yanından uzaklaşarak, yanına yaklaşması için annesine işaret etti. Talaith Annwyl’in elini tutarak alnındaki terleri silerken, ikisi fısıltıyla konuşmaya başladılar. Diğer üç şifacı çeşitli bitkiler ve köklerle çalışıyor, işe yarayacaklarını umdukları karışımlar hazırlıyorlardı.

Dagmar başını eğerek Annwyl’e baktı ve bir anda tüm vücudu ürperdi. Önceki gün kütüphanede tanıştığı, ağlıyor olmasına karşın güçlü kuvvetli görünen kadından eser kalmamıştı. Geriye kalan tek şey sıırsıklam postlar üzerinde yatan solgun, terlerle

kaplı bir bedendi. Bu bedendeki tek yaşam belirtisi, tekrar katılaşımdan önce onu aniden esir alan sancı krizleriydi. Annwyl yaklaşık yirmi saniye kadar süren bu krizlerin ardından durağan bir şekilde yatmaya devam ediyordu.

Dagmar seneler sonra ilk defa kendi annesini düşündü. Dagmar çığlıklarla dünyaya gelirken annesi de böyle mi görünüyordu? Sigmar'a bu denli güçsüz ve ölüme yakın mı görünmüştü? Doğacak olan bu çocuklar da yaşamlarını, Dagmar'ın içten içe yaptığı gibi, kendilerini annelerinin ölümünden sorumlu tutarak mı geçireceklerdi?

Böyle düşündükleri takdirde haklı sayılırlar mıydı?

Ejderha Kraliçe kızının yanından uzaklaştı ve Talaith'in yanına gitti. Annwyl'in elini Briec'in karısının elleri arasından aldı ve gözlerini kapadı. Dagmar, Kraliçe'nin ne kadar süre boyunca bu şekilde durduğunu bilmiyordu. Birkaç saniye, dakika, hatta belki gün? Bilmiyordu. Hepsi yatağın etrafında toplanmış halde, Kraliçe'nin bir şeyler söylemesini bekliyorlardı. Herhangi bir şey.

Fakat Kraliçe'nin tek bir kelime etmesine gerek yoktu. O gözleri açtığı anda hiçbir şey söylemesine gerek kalmamıştı. Birkaç dakika önce Dagmar'a bakarken o kadar donuk görünen bu masmavi gözler, şimdi... yıkılmış gibiydi. Kraliçe harap vaziyetteydi. Yıkılmıştı, çünkü kesinlikle yapabileceği hiçbir şey yoktu.

Dagmar bunu Talaith'in arkasını dönüp pencereye doğru ilerlemesinden, hatta Morfyd'in başını sallayıp "Hayır, Anne. Bir şeyler yapmalısın. Yapabileceğin bir şeyler olmalı," demesinden çok önce anlamıştı.

Kraliçe, Annwyl'in kolunu usulca bırakarak itina ile yatağın üzerine yerleştirdi. "Yapabileceğim bir şey olmadığını biliyordun. Senin de yapabileceklerinden fazlasını yapamayacağımı. Tek bir şey haricinde hiçbir şey yapamayacağımı."

"Hayır." Yataktan ve annesinin yanından uzaklaşırken, göz yaşları Morfyd'in yanaklarından aşağı süzülüyordu. "Hayır. Bunu yapmayacağım."

"Onun sana ne dediğini söyle, Kuzeyli."

Dagmar bir anda başını kaldırdı ve hem Morfyd, hem de Talaith ona bakmak için döndüler. "Kraliçem, ben—"

“Şimdi oyun oynama vakti değil, küçük kız. Vaktimiz hızla azalıyor. Bercelak ile birlikte onu ahırdan buraya getirdiğiniz sırada size ne dediğini söyle onlara. Ona hangi konuda söz vermenizi istediğini söyle.”

Dagmar Annwyl’in ona söyledikleriyle ilgili kimseye tek bir kelime edeceğini düşünmemiş, bunların sadece ilk kez anne olacağı için korkuya kapılmış bir kadının sözleri olduğunu ummuştu. Ve Bercelak Annwyl’in sözleri üzerine sadece homurdanmakla yetindiği için Dagmar onun da bir şey söyleyeceğini düşünmemişti. Belki de söylememişti. Belki de Kraliçe kocasını o kadar iyi tanıyordu ki, gerçekleri anlayabilmesi için kocasının kendisine hiçbir şey söylemesi gerekmiyordu.

Dagmar boğazını temizledi. Günlerden beri ilk kez evinde, geri zekâlı yengeleri ve tehlikeli derecede aptal ağabeyleriyle olabilmeyi diliyordu.

“O...şey... ne olursa olsun, bebekleri kurtarmanız gerektiğini söyledi. Bu onun hayatına mal olsa da, onları kurtarmanızı istedi.”

Dagmar’ın sözleri üzerine Morfyd başını eğdi, Talaith de bakışlarını tavana dikti.

“Annwyl bu durumun bedelini biliyor,” diye açıkladı Ejderha Kraliçe. “Bunu biliyor ve kararını verdi. Bunu görmezden gelemeyiz.”

“Ama Fearghus...”

“Biz işe başlamadan önce bunu öğrenmeli.” Kraliçe başını salladı. “Ona ben söyleyeceğim.”

“Hayır.” Morfyd avuç içleriyle yüzünü sildi. “Ben söylerim.” Şifacılar “İhtiyacımız olan her şeyi hazırlayın,” diyecek kadar kısa bir süre için durakladıktan sonra kapıya doğru yöneldi.

Morfyd gıcırdayarak açılan kapıdan dışarı çıktığında Gwenael bakışlarını dikmiş olduğu noktadan kaldırdı. Morfyd gözlerini yere indirdi ve hemen Fearghus’a yöneldi. Kardeşinin elinden tuttu ve birlikte koridorda biraz ilerledikten sonra onu koridorun en sonunda bulunan, kullanılmayan bir odanın kapı eşiğine götürdü.

Ailenin geri kalanı ayaklanarak, elini kardeşinin omzuna koyan Morfyd'in ona bir şeyler anlatmasını seyrettiler. Morfyd alçak sesle konuşmuştu, fakat ona söylediği şey her ne ise, Fearghus'un sert bir şekilde yere oturmasına ve sırtını dayadığı kapının duvara çarpmasına neden oldu. Morfyd de onun karşısında yere çöktü, şimdi onunla konuşurken iki eli de kardeşinin omuzları üzerindeydi. Fearghus başını iki yana salladı ve avuçlarını gözlerine bastırdı.

Gwenvael Brieç'e baktı ve kardeşinin yüzünde, kendisinin de hissettiği aynı şaşkınlık ve acı ifadesini gördü.

Éibhear sadece, doğru olduğunu bildiği şeye inanmayı reddediyormuşçasına, sürekli olarak başını sallıyordu.

Fakat Izzy, Annwyl'i sıradan bir teyzeden daha fazla seven Izzy, histerik bir gözyaşı krizine tutulmuştu. Genç kız yaslanmakta olduğu duvardan ileri doğru atılarak koşmaya çalıştı. Fakat Bercelak onu yakalayarak kollarına aldı.

Bercelak kızın sırtını okşadı ve kolları boynuna dolanmış, bacakları beline sarmalanmış vaziyette, kontrolsüz hıçkırıklarla koynunda ağlamasına izin verirken kulağına "Tamam, Izzy. Tamam," diye fısıldadı.

Gwenvael tekrar Fearghus ve Morfyd'e baktı. Ağabeyi nihayet Morfyd'in söylediği bir şeyi başıyla onaylıyordu. Morfyd onu alnından öperek ayağa kalktı ve tekrar ailesinin bulunduğu yere doğru ilerledi. Uzanarak kapı kolunu yakaladı. Kapıyı açmadan önce orada bulunan herkese "İşimiz bittiğinde size haber vereceğiz," dedi.

Ardından kayarcasına odaya girdi ve kapıyı ardından kapattı.

Fearghus çatıda oturmuş, Kara Ovalar'ı seyreliyordu. Her an içeri girmesi gerekebileceğini düşünerek insan formunu korumuştur. Ancak gerek insan, gerekse ejderha biçimindeyken kolayca ulaşabileceği bu yeri uzun zaman önce keşfetmişti.

Fearghus orada öylece oturup etrafı seyretti. Botları içindeki ayakları, onu çatıda tutmakta olan suntaların üzerindeydi.

Fearghus aslında her savaşa gittiğinde Annwyl'in bir daha dönmeyeceğini, ancak adamlarının kalkanları üzerindeki cesedinin geri dönebileceğini düşünürdü. Her ikisi de büyük bir risk aldıklarını, çünkü kale duvarları ardında savaşın sona ermesini bekleyen hükümdarlardan olmadıklarını biliyorlardı. Kendi halkıyla birlikte savaşırdı onlar. Ve bu tercihleriyle birlikte de, yaşamlarını tehlikeye atmış olurlardı.

Fakat bu durum onların tercihi değildi. Onlar hiçbir zaman çocuk sahibi olmayı ya da böyle bir şeyin zamanını tartışmamışlardı. Bunun yerine tanrılar onlar adına karar vermiş ve tüm seçenekleri ellerinden almıştı.

Ve tanrılar yüzünden, Fearghus eşini kaybedecekti. Hayatta gerçekten sevebileceği tek dişiydi o. Birbirlerinden binlerce fersah uzakta olsalar bile, Fearghus her zaman Annwyl'in onun dünyasının ve hayatının bir parçası olduğunu bilirdi.

Artık böyle bir avuntu, böyle kesinlik yoktu hayatında.

Fearghus kalenin duvarlarında çınlayan iki güçlü çığlık işitti ve gözlerini yumdu. Bu durumda kendisi ve Annwyl'den çok daha az seçenekleri olan küçük, masum canlılara karşı herhangi bir kızgınlık duymamak için kendini zor tutuyordu.

Fearghus, aşağı inip ikizleriyle birlikte olması gerektiğini biliyor, fakat yüreği buna el vermiyordu. İçinde duyduğu acı yüreğine keskin bir bıçak misali saplanmıştı.

Ağlama sesleri nihayete erdiğinde Fearghus yere çöktü ve annesinin de gelip yanına iliştiğini hissetti. Onun peşinden gelmesine şaşırmamıştı. Böyle bir durumda kendisini takip edebilecek iki kişiden biri annesi, diğeri de Annwyl olabilirdi.

"Bir oğlan, bir de kız," dedi annesi. "Güzeller. Sağlıklılar." Kraliçe omuz silkti. "İnsanmış gibi görünüyorlar."

"Ve Annwyl öldü."

"Hayır. Henüz değil."

Fearghus annesine baktı. "Ama onun hayatta kalmasını sağlayan tek kişi sensin."

"Elimden geldiği sürece."

"Bu süre ne kadardır?"

Kraliçe derin bir soluk aldı. "Üç gün. Belki dört."

“Üç gün.” En azından dört ya da beş yüz sene olması gereken bir zaman dilimi içerisinde sadece üç gün. “Ayıldı mı?”

Fearghus annesinin vereceği her yanıtın ona daha çok acı verdiğini biliyordu, fakat bunları öğrenmek zorundaydı. “Hayır.”

“Ve bir daha da ayılmayacak, öyle değil mi?”

“Hayır.”

O anda Fearghus’un dudakları arasından kesinlikle kahkaha olamayacak bir homurtu sesi çıktı. “O halde neden onu hayatta tutuyorsun?”

“Çünkü senin ona veda etmen gerekecek. Hepinizin veda etmesi gerekecek.” Kraliçe, boğazını temizledi. “Şimdi ben burada—” Tekrar boğazını temizledi. “Burada bana ihtiyaç duyduğün sürece kalacağım. Ve elimden geleni yapacağım.”

Bu sözler o an için hiçbir şey ifade etmiyordu, fakat Fearghus bunu söylemek yerine sadece “Teşekkür ederim,” dedi.

Briec yeğenlerini taşıyan beşiğe bakarken şifacılar ve ebeler etrafta koşturup duruyordu

Yeğenlerinin her iki de fazlasıyla—Briec kaşlarını çatı—gelişkin bebeklerdi. Yeni doğmuş bebeklere pek benzemiyorlardı. Daha büyükmüş gibiydiler. Aslında her ikisi de birçok yönleriyle, yumurtadan yeni çıkmış ejderha yavrularına benziyorlardı. İkisi de saçlı doğmuştu—oğlan olanının tıpkı annesi gibi aralarda açık tonlar bulunan kahverengi, kız olanının da simsiyah saçları vardı—ve gözleri açıktı, cisimlere odaklanabiliyorlardı. Daha şimdiden istedikleri şeye uzanıyor ve küçük elleleriyle onları kavrayabiliyorlardı.

Gerçekten de, Briec gerçeği bilmiyor olsaydı, bebeklerin henüz bir saatlik bile olduklarına inanamaz, en azından üç aylık olduklarını düşünürdü.

Annwyl ölüyor. Kız kardeşi ona birkaç dakika önce böyle söylemişti. Bebeklerine ulaşabilmek için insan Kraliçe’nin içini açmışlar, sonra da karnını tekrar dikmişlerdi. Onu öldüren bu işlem değildi. Bu nadiren görülen bir durum olmasına rağmen iyi eğitilmiş şifacı ve büyücüler tarafından daha önce de gerçekleştirilmişti,

ki bu büyücüler topluluğuna gerek kolay, gerekse daha zor doğumlar sırasında çevre köylerdeki kadınlara yardım etmiş olan Morfyd de dâhildi.

Hayır, onu öldüren şey bu işlem değildi. Yavrularıydı. Bebekler, bir insan bedeninin kaldıramayacağı kadar hızlı ve kuvvetli bir şekilde büyümüşler, annelerinin yaşamını âdeta emerek tüketmişlerdi. Şimdi yatağında yatan Annwyl bir iskelete benziyordu. Her zaman kuvvetli kaslarının etrafında gergin bir şekilde duran derisi artık üzerinden sarkıyordu.

Bebekler istemeden de olsa annelerinin tüm yaşam enerjisini tüketmişlerdi ve şimdi onun kalbinin çarpmasını ve akciğerlerinin havayla dolup boşalmasını yalnızca Ejderha Kraliçe—Briec'in tanıdığı en güçlü Ejderha büyücü—sağlayabiliyordu.

Briec nihayet bakışlarını uyuklamakta olan bebeklerin üzerinden ayırdı ve ebelerden birine baktı. "Talaith?"

"Bebekleri besleyecek olan dadıyı getirmeye gitti, lordum."

Briec başını salladı, fakat dadının zaten dışarıda bir başka şifacıyla konuşmakta olduğunu görmüştü.

Briec yeğenlerine son bir kez daha bakarak odadan sessizce ayrıldı. Odanın kapısına dikilmiş muhafızları görünce sevinmişti. Kendi odasını, mutfakları, Büyük Salon'u ve kütüphaneyi aradı. Dışarı çıktı ve nihayet onun kokusunu yakaladı. Kokuyu orman boyunca, etrafı ağaçlarla ve birkaç büyük kaya parçasıyla çevrili olduğu için pek az kimsenin dikkatini çeken küçük bir göle kadar takip etti. Geceler boyu birlikte buraya gelmişler ve Briec saatler boyunca Talaith'e hıçkırıklar eşliğinde kendi ismini tekrarlatmıştı.

Şimdi onun sevgili Talaith'i, bir başka sebepten ötürü hıçkırıklarla ağlıyordu.

Talaith gövdesi bacaklarına yaslanmış, kolları beline dolanmış bir halde gölün kıyısında diz çökmüştü—ve feryat ediyordu. Briec'in daha evvel hiç görmediği bir şekilde, acı acı bağıırıyordu. Hayatı boyunca defalarca cehenneme gidip geri dönmüş bu kadın, kız kardeşi gibi sevdiği bir kadın için ve artık kendi ailesi olarak gördüğü bu ailenin derin üzüntüsü için feryat ediyordu.

Briec onu kendi bedenine doğru çekebilmek için dizlerini aralamış bir halde Talaith'in arkasında diz çöktü. Onu sıkıca kollarına

aldı ve hafifçe onun üzerine doğru eğildi. Kocasının kendisini sarmaladığını hissedebilmesi için. Bu acıyı kendi başına çekmek zorunda olmadığını hissedebilmesi için.

Talaith elleriyle onun kollarını kavradı, küçük parmaklarını Briec'in üzerindeki zincir zırlı gömleğe batırıyordu.

Ve Briec, karısının feryat etmesine izin verdi. Sadece kendisi için değil, hepsi adına feryat etmesini istedi. Çünkü Talaith artık kendisinden başka bir şey olmak zorunda değildi. O bir hükümdar değildi. Hükmedebileceği bir krallığı yoktu. Meşgul olabileceği politik meseleler yoktu.

O sadece, kalbi kırılmış bir kadındı. Ve Briec, aralarından en az biri bunu ifade edebildiği için memnundu.

Dagmar hayvanların, insanların inandıklarından çok daha iyi bir şekilde hissedip kendilerini anlayabildiğini hayatının pek erken dönemlerinde öğrenmişti. Bunu bildiği için de Annwyl'in atını sakladıkları ahıra gitti. O güçlü kuvvetli atı görür görmez olanları bildiğini anladı. Damızlık at arkasındaki duvara yaslanmış, yanındaki kısrağ ise o heybetli başını atın boynuna dolamıştı.

Dagmar dikkatli bir şekilde onun bölmesine giden kapıyı açtı ve kapıyı ardından kapadığına emin olarak içeri girdi. Bu kesinlikle babasının onu saçlarından yakalayıp bir daha aptallık yapmamasını söyleyeceği zamanlardan biriydi, fakat mesele hayvanlar olduğunda Dagmar her zaman kendi içgüdülerini izlerdi—ve onlar kendisini hiçbir zaman yanıltmazdı.

Dagmar o muazzam yaratığa yaklaştı ve Annwyl'in böyle bir hayvanın üzerinde, savaşımak şöyle dursun, nasıl oturabildiğini merak etti. Hayvanı ürkütmemek için dikkatli bir şekilde hareket etti. Kısrağ onu yakından izledi, ne yapmak niyetinde olduğunu görmek istiyordu.

Dagmar hayvanın yanına gelince uzanarak başının yan tarafını okşadı. At huzursuzca kıpırdandı, fakat ani bir hareket yapmadı.

Dagmar elinde tutmakta olduğu kürk battaniyeyi kaldırarak kısrağa gösterdi. Kısrağ yumuşacık bakan kahverengi gözlerini kırıştırdı, fakat bunun haricinde bir şey yapmadı.

Dagmar o anda bu hayvanın bir köpek olmasını diledi. Köpekleri çok iyi anlıyordu. Fakat atlar farklıydı ve Dagmar bunu biliyordu. Ayrıca, onun da Annwyl'i herkes kadar sevmesine karşın, bu atın birkaç gün boyunca unutulacağını da biliyordu. Bir atla binicisi arasındaki bağ, bir köpekle bakıcısı arasındaki bağ kadar kuvvetliydi. Bu hayvanlar, yalnızca birer evcil hayvan olmanın çok ötesindeydiler. Bu ilişki her iki tarafın da birbirine güvendiği bir ortaklık gibiydi. Dagmar'ın bildiği tüm ilişkiler arasında bu tür bir bağ en bozulmaz ve en değerli bilinmeyen bağdı.

Dagmar derin bir soluk alarak Annwyl'in odasından aşırıldığı battaniyeyi kaldırdı ve yavaşça atın sırtına serdi. Battaniyeyi hayvanın omuzlarına gelecek ve bu sayede sahibinin kokusunu alabileceği biçimde düzeltti.

At, başını kaldırarak eşinin olduğu tarafa doğru çevirdi, simsiyah gözleri kısrağa dikilmişti. Bir süre sonra başını eğerek burnunu Dagmar'a yanaştırdı. Dagmar uzanıp onun başını okşadı.

"Çok üzgünüm," dedi usulca ve hayvanın gözleri kapandı.

Dagmar kapıyı ardından kilitlediğinden emin olarak ahırdan çıktı. Dışarı çıktığında etrafına bakındı. Vakit geç olmuştu ve Dagmar hiçbir şey yememişti, fakat doğruyu söylemek gerekirse karnı pek aç değildi. Kendini yorgun da hissetmiyordu.

Dagmar içini çekerek tekrar kaleye doğru ilerlemeye başladı, fakat birinin burnunu çekmekte olduğunu işitince durdu. Sesi takip ederek, ahırların etrafından dolaştı ve her zaman acı verecek kadar katı olduğunu düşündüğü kalbi, göğsünün içinde eriyiverdi.

Dagmar onun yanında diz çöktü, ancak bunu neden yaptığını bilemiyordu. Karşısındaki adam o kadar iri yarıydı ki, Dagmar doğrulduğunda bile ondan pek fazla uzun olamıyordu.

Dagmar elini onun dizinin üstüne koydu, upuzun ve simsiyah kirpiklerinin altından dikkatle ona bakmakta olan gümüşü gözlerle gülümsedi.

Dagmar o an için sözlerin hiçbir şey ifade etmediğini biliyor olsa da "Çok üzgünüm," dedi bir kez daha.

Eibhear gözyaşlarına engel olmaya çalışarak "Onu özleyeceğim," dedi. "Onu çok, hem de çok özleyeceğim."

“Biliyorum. Onu çok az tanıyor olmama rağmen ben de çok özleyeceğim.”

Éibhear usulca omuz silkti. “Sanırım senin ailen pek fazla gözyaşı dökmüyor.”

“Babam ömründe sadece bir kez ağladı. Benim bunu bildiğimi bilmiyor, ama yaşlı dadım ölmeden önce bana söylemişti.”

“Neden ağlamış baban?”

“Çünkü annem beni dünyaya getirirken ölmüş. Beni kurtarmak için böyle bir karar vermiş. Tıpkı Annwyl’in bebeklerini kurtarmak için yaptığı gibi.”

Éibhear başını salladı. “Bunun kendi kararı olduğunu ve başka türlü bir karar vermeyeceğini biliyordum. Annwyl yapmazdı. O sevdikleri için her şeyini feda edebilirdi.”

İnsan biçimindeki devasa ejderha, başını arkasındaki duvara yasladı. “Ama Fearghus... o bunu asla atlatamayacak. Asla tam olarak atlatamayacak.”

“Ve senin yapabileceğin tek şey, onun yanında olmak. Ona yalnız olmadığını göstermek.”

“Öyle yapacağım.” Éibhear yüzünü silmeye çalıştı ve Dagmar elbisesinin cebinden temiz bir bez parçası çıkararak onun gözyaşlarını sildi.

“Bunu kimseye söylemeyeceksin, değil mi?” diye sordu Éibhear. “Beni ağlarken bulduğunu?”

Dagmar, baldırlarının üzerinde oturdu ve “Sırrın benimle daima güvende olacak Mavi Éibhear.”

Gwenvael öne doğru eğildi ve beşiğin içine baktı. Kız bebek tıpkı babası gibi kaşlarını çatmıştı—hayır, bu doğru değildi. Bebek tıpkı *Gwenvael’in babası* gibi kaşlarını çatmıştı. Ve bu da Gwenvael’i daha çok endişelendiriyordu. Özellikle de kendisini dikkatle, sanki boğazını kesip kesmemek konusunda karar verir gibi izleyen o parlak, yemyeşil gözlerin huzurundayken. Fakat oğlan bebek etrafını seyretmekten çabucak sıkılmış ve tekrar uyuklamaya başlamıştı.

Neyse ki yeğenleri insana *benziyorlardı*. Gwenvael'in umduğundan daha çok insan gibiydiler. Bebeklerin pulları, kanatları—ve en iyi hallerde bile tuhaf kaçabilecek kuyrukları yoktu. Gwenvael'in şimdiye dek görmüş olduğu diğer insan bebekleri gibiydiler.

Elbette bebeklerin fiziksel olarak üç ya da dört aylıkmış gibi görünmeleri ve çok daha büyükmüş gibi hareket etmeleri haricinde. Gwenvael bebeklerin yumurtadan yeni çıkmış ejderha yavruları gibi yerlerde yuvarlanıp sürünmeleri için onlara sadece birkaç gün veriyordu.

Tanrılar aşkına, gelecekte bu bebekleri neler bekliyordu? Şu durumda Gwenvael, onların etraflarını çepeçevre saran Büyü'yü hissedebiliyordu. Hayır, bu yanlıştı. Onları çepeçevre sarmıyordu. Bizzat onlardan süzülüyordu. Her bir gözeneklerinden. Bebekler hâlâ güçsüz ve çok savunmasızdılar, fakat günün birinde... günün birinde sahip oldukları güç olağanüstü olacaktı.

"Nasıllar?"

Gwenvael omzunun üzerinden baktı. Fearghus içeri girmeye gönülsüz bir şekilde, kapı aralığında saklanıyordu.

"Durumları iyi. Sağlıklılar. Görünüşe göre bütün önemli kısımları mevcut ve endişelenmemizi gerektirecek fazladan uzuvları da yok." *En azından şimdilik.* "Onlara görmelisin."

"Hayır. Annwyl'in yanına geri dönmem gerek."

"Anlıyorum." Gwenvael eğildi ve kız bebeği beşikten alarak kaldırdı. Bunu önceden de yapmıştı ve bebeği hemen yerine koymuştu. Bebeğin yalnız bırakılmak istediği ortadaydı, fakat Gwenvael'in ilk seferinde aldığı tepkiyi bir kez daha alması gerekiyordu. Ve bu tepkiyi aldı. Bebeğin yüzü kıpkırmızı oldu ve ağlamaya başladı.

"Ne yapıyorsun?" diye sordu Fearghus. "Kız olanı mı, yoksa erkek olanı mı? Hangisi bilmiyorum... ama onu sinirlendiriyorsun."

"Bu kız olanı. Ve birazdan susar."

Fakat Gwenvael onun susmayacağını biliyordu. O an bebeğin kendisini kaldırmasını istediği şey, Gwenvael'in kolları değildi.

Evet, yumurtadan yeni çıkmış ejderha yavrularının davranışına oldukça yakındı bu.

Erkek bebeğin gözleri açıldı. Tıpkı babası ve büyükbabası gibi, onun gözleri de kömür siyahıydı ve şu anda oldukça öfkeliydi. Kız kardeşi bağırarak ağlamakta olduğu için ve bu durum pek hoşuna gitmediği için o da bağırmaya başladı

“Sen ne yapıyorsun öyle?”

Fearghus ileri doğru uzandı ve kızını Gwenvael’in kollarından aldı.

“Yalnız bırakılmak istediği ortada!”

“Ben sadece yardım etmeye çalışıyordum.”

“Bu hiç de yardımsever bir hareket değildi, seni aptal. Bu çok saçma bir davranıştı.”

“Şimdi ağlamıyor.”

Fearghus gözlerini kırıştırdı ve eğilerek kızına baktı.

“Annwyl’in gözlerini almış.”

“Doğru.” Gwenvael kardeşini, beşiklerin yanındaki sandalyeye oturttu. “Ama oğlanın gözleri tıpkı seninkiler.”

Gwenvael, kız bebeği babasının sol kolunun kıvrımına doğru kaydırarak düzeltti ve ardından oğlanı da babasının diğer koluna yerleştirdi.

“Gördün mü? Senin gözlerin.”

“Ama Annwyl’in saçları.”

“Evet. Ve gözlerindeki ifadeden anladığım kadarıyla—bu oğlan şimdiden tam bir baş belası olduğunu biliyor.”

“Eminim sen bu konuda ona yardımcı olursun.”

“Ben mi? Tabii ki olmam. Benim yarışacak kimseye ihtiyacım yok.”

Gwenvael, kardeşinin kucağındaki bebekleriyle kendini rahat hissettiğinden emin olana dek odada bir şeylerle oyalandı, daha sonra onun önünde çömeldi. “Biliyor musun Fearghus, eminim annelerini tanımayı çok isteyeceklerdir.”

Fearghus bir anda irkildi, gözlerini seri bir şekilde kırıştıyordu. Şaşkın ve öfkeli ruh halleri arasında gidip gelerek, “Ne?” diye sordu kardeşine.

“Sadece birkaç dakikalığına.”

Fearghus bir an sakinleşti, Gwenvael’in ne demek istediğini anladı ve onu başıyla onayladı. “Pekâlâ. Haklısın.”

Gwenvael, kardeşinin ayağa kalmasına yardımcı oldu ve birlikte Annwyl'in odasına gittiler. Oda, Annwyl'in zahmetli soluk alıp verişleri haricinde tahammül edilemez derecede sessizdi. İki kardeş birlikte, bebekleri yatağın üzerine, annesinin yanına yerleştirdiler. Minik yavrular hemen o anda annelerine yapıştılar, küçük yumrukları istedikleri şeyi çoktan kavramışlardı bile.

Fearghus yatağın yanında diz çökerek, Annwyl'in gevşek bir halde duran elini kaldırdı ve kendi kocaman ellerinin arasına aldı.

Gwenvael kısaca kardeşinin omzunu okşadı ve kapıya doğru baktı. Sadece anlık bir görüntü olmasına rağmen, oradan geçmekte olan birinin elbisesinin etekliğini görmüştü. Aceleyle dışarı çıkarak kapıyı ardından kapattı.

"Morfyd. Bekle."

Morfyd onu bir el hareketiyle uzaklaştırdı. "Bırak beni, Gwenvael. Lütfen."

Gwenvael, kız kardeşinin koşarak uzaklaşmasını seyretti, ilk defa ne yapması gerektiğini bilemiyordu. Birkaç dakika sonra, Brastias köşeden gizlice içeri girdi, Gwenvael'in orada durduğunu görünce aniden durdu.

"Evet?"

Gwenvael bir şeyler söylemeye girişti, ancak gerçek anlamda, söyleyebileceği bir şey yoktu. Bunun yerine sadece başını salladı.

"O—"

"Henüz değil. Az kaldı."

Brastias sırtını duvara dayadı ve bakışlarını başka yöne kaydırды. Annwyl'le ilişkileri her zaman çok iyi olmuştu. En kötü günleri birlikte görüp geçirmiş bir tür kız kardeş ve erkek kardeş ilişkisi vardı aralarında. General koridorda etrafına bakındı ve ardından bir anda doğruldu. "Morfyd nerede?"

Gwenvael karşısındaki insanı bir süre seyretti, ardından eliyle koridorun ilerisini işaret etti. "Odasında, sanırım."

Brastias odaya doğru ilerlemeye başladı ve Gwenvael o an, ailesine yardımcı olmak için yapamadığı her türlü şey için yüreğinin sızladığını hissetti.

Morfyd odasına doğru koşturdu ve kapıyı çarparak kapattı. Alnını kapıya dayadı ve nihayet gözyaşlarının akmasına izin verdi.

Başarısız olmuştu. Herkesi yüzüstü bırakmıştı. Ağabeyini. Arkadaşını. Ve şimdi de yeğenlerini.

Ve Annwyl'in karnını yaran hançeri o tutmuştu. Annesinin daha önce hiç yapmadığı, fakat Dagmar'ın yapmış olduğu bir şeydi bu. Ancak, hamilelikleri başından beri sorunlu olan kişiler arasında bu şekilde yardımcı olduklarından sadece onda ikisi başarısız olmuştu. Oysa Annwyl çok bitap düşmüştü. Bedeni tam anlamıyla süzülüp gitmişti. İkizleri alarak onları kurtarmak ya da hem anneyi, hem de bebekleri kaybetme riskine girmekten başka seçenekleri kalmamıştı.

Morfyd, Annwyl'in seçimini yapmış olduğunu biliyordu. Dagmar'ın onlara söylemiş olduğu şeye inaniyordu. Ancak bunların hiçbirisi Morfyd'in başarısızlığıyla başa çıkmasını kolaylaştırmıyordu.

Tüm bunlar yetmezmiş gibi, Fearghus ile Gwenvael bebekleri annelerinin yanına yerleştirirken odaya dalmıştı. Dünyaya yeni gelen her yavru gibi onlar da annelerinin bakımını istemişler ve bu ilgiyi ondan göremeyince sinirlenmişlerdi, ancak henüz bunun nedenini anlayabilecek yaşta değildiler. Fakat Fearghus bu durumun sebebini biliyordu ve acısı yüzünden okunuyordu.

Morfyd'in, aile üyeleri arasında en yakın olduğu kişi Fearghus'tu ve onu hayal kırıklığına uğratmış, onu bu kadar önemli bir konuda yüzüstü bırakmış olduğu fikri inanılmaz derecede canını yakıyordu.

"Morfyd?"

Morfyd, kapının öte yanında gelen sestən ürkmüş vaziyette, bir anda sendeleyerek geriye çekildi.

"Morfyd, kapıyı aç."

"Benim... Benim biraz zamana ihtiyacım var."

"Kapıyı aç."

Morfyd, yüzünü silme zahmetine girişmeksizin kapıyı açtı ve hızla geriye çekilerek arkasını döndü.

Brastias'ı da hayal kırıklığına uğratmıştı. Onun Kraliçesi ve yoldaşı hakkında neler hissettiğini iyi bilirdi. Annwyl ve Brastias

birlikte defalarca ölümle karşı karşıya gelmişlerdi. Bu durum onun da canını acıtıyordu.

"Ben çok üzgünüm, Brastias," dedi hıçkırarak. "Çok—"

Morfyd'in karşısında öylece durmakta olan Brastias onu kendine doğru çekti ve kollarını sıkıca etrafına doladı.

"Bunu bir daha söylemeyeceksin," dedi sert bir şekilde. "Elin-den geleni yaptın. Şimdi senden bu durumu daha fazla düşün-memeni istiyorum, sevgilim."

Ve Morfyd düşünmedi. En azından birkaç saat için. Yüzünü zavallı adamın cüppesine gömerek hıçkırmaya devam etti ve çok geçmeden bitkin düşerek kollarının arasında uykuya daldı.

Izzy, Kara Ovalar'a üç fersah uzaklıkta bulunan, civarın en yüksek tepelerinden birine koşarak tırmandı ve karanlık geceye doğru "*Ne yaptın sen?*" diye haykırdı.

Sorusuna hemen bir yanıt alamayınca da "*Sakın... sakın beni duymazlıktan gelme!*" diye bağırdı.

Birden alevlerle dolu bir şimşek çaktı ve alevler ayaklarının hemen dibine düşmeden evvel Izzy oradan zar zor kaçabildi.

"Bana emir mi veriyorsun?" diye gürledi, en az annesi kadar iyi tanıdığı bir ses. "*Bana?*"

"Onu koruman gerekiyordu! Sana güvenmesini söylemiştim!"

Tüm ejderhaların baba tanrısı olan Rhydderch Hael bir anda ortaya çıktı. Zaten karanlığın muazzam bir parçası olduğu için karanlığın içinden çıkıp gelmiş sayılmazdı. Kilometrelerce uzun-luktaymış gibi görünen ejderha bedeni bir anda gerildi ve saç-ları ay ışığında parıladı. Izzy onu şimdiye dek üç kez görmüştü. Annesi yedi ay evvel Izzy'yi kurtarmak için kendisini kurban et-meden önce, Rhydderch Hael'le yalnızca rüyalarında görüşürdü. Acil bir durum olduğunda ise kafasının içinde sesini duyardı.

Ancak son zamanlarda işler değişmişti. Rhydderch Hael kar-şısına ilk kez bir göl kıyısında mızrağıyla alıştırma yaparken çık-mıştı. Izzy onu kucaklamaya çalışmış, fakat kollarını boynuna dolayabilecek kadar bile uzanamamıştı, bu yüzden sadece bir şe-kilde onun devasa ejderha boynunu hafifçe sıkmakla yetinmişti.

Saatlerce konuşmuşlar ve Izzy onun fiziksel formunda karşısına çıktığını kimseye söylemeyeceğine dair söz vermişti. Fakat sesi hâlâ zaman zaman kendiliğinden zihninde belirirdi. Tıpkı o sabah Izzy'ye, Annwyl'in bebeklerinin dünyaya gelme vaktinin geldiğini söylerken olduğu gibi.

Izzy uzun zaman önce çocuk kalbini Rhydderch Hael'e vermişti. Ve sonra da annesini kurtarmak için ruhunu ona teslim etmişti.

"Hepimiz fedakârlıklar yaparız, küçük Izzy."

"Sen bir piç kurususun," dedi Izzy. "Tam anlamıyla bir piç kurusu."

Ejderhanın koyu menekşe rengi gözleri birden alevlendi ve on iki boynuzlu başı hafifçe alçaldı. "Ve ben hâlâ senin hayatını adadığın tanrıyım. Senin bağlılığın banadır."

"Benim bağlılığım ailemedir. Ve benim ailem onlar. Sen değilsin."

"Tehlikeli laflar ediyorsun, küçük Izzy."

"Umurumda değil. Umurumda değil, çünkü Kraliçem ölüyor. Ve hepsi senin suçun." Izzy yüzünü sildi ve o an ağlamakta olduğunu fark etti. "Senin bir tanrı olduğunu ve bizlerin senin için hiçbir şey ifade etmediğimizi biliyorum. Ama şunu da hatırlamalısın ki, o bebekleri sen yarattın. Onları hiç kimse anneleri kadar iyi koruyamaz. Annwyl kadar. Hiç kimse."

Rhydderch Hael esnedi ve pençesiyle ona gitmesini bildiren bir işaret yaptı. "Evine git, küçük Izzy."

Simsiyah ejderha bedeni bir an parıltıdı, daha sonra ortadan kayboldu. Ve Izzy, uğramış olduğu ihaneti iliklerine dek hissetti.

Dagmar, Gwenvael'in kapısının önünde duruyordu. Kapıyı neredeyse üç kez çaldı. Bu hiç de ona göre değildi. Bir şeyleri nasıl ele alacağını bilememek ona göre değildi. O *her şeyin* üstesinden gelirdi. Fakat ona uğramanın... uygunsuz kaçıp kaçmaya-
cağını bilemiyordu. Şu durumda en akla yatkın sözcük buydu.

Birlikte geçirdikleri tek gece, olduğundan daha fazlasını ifade etmiyordu.

Fakat Dagmar, Gwenael hakkında endişeleniyordu. Herkes bu duruma fazlasıyla üzülmüş gibiydi. Kaledeki hizmetçiler ve askerler bile. İçeri girerken, koşarak yanından geçen zavallı Izzy'yi görmüştü. Genç kızın da bu durumla başa çıkabilmek için zamana ihtiyacı olduğunu bildiği için onu durdurmaya çalışmamıştı.

Gwenael'in Annwyl'i çok sevdiğini biliyordu ve onunla ilgilenmek için inanılmaz bir istek duyuyordu içinde, bu da Dagmar'a oldukça saçma geliyordu.

Ayrıca, Gwenael böylesi bir avuntuyu ister miydi? En azından ondan gelen bir avuntuyu?

Dagmar bu şekilde hissetmekten nefret ediyordu. Kendine güvensiz ve kafası karışık. Hiç de ona uygun bir ruh hali değildi bu, ancak herkesin böyle zamanları olabileceğini düşündü.

Kapı bir anda açılıverdi ve Dagmar başını kaldırarak, Gwenael'in yüzüne baktı.

"Orada ne kadar süre daha dikilecektin?"

"Seni rahatsız etmek istemedim. Ben sadece—"

Gwenael onun elini yakaladı ve odaya doğru sürükleyerek, kapıyı sertçe kapattı. Dagmar'ı yatağa doğru çekti ve onu yatağın üzerine itti.

"Kendi tarafına git," diye emretti Dagmar'a. "Pencere tarafına."

"Peki." Dagmar kendisine söyleneni yaptı. Gwenael tamamen giyinik vaziyette, yavaşça arkasına doğru ilerleyince yatak hafifçe aşağı meyletti. Elini Dagmar'ın beline doladı ve ona iyice yanaştı. Çenesini Dagmar'ın başının tepesine dayadı ve ikisi de orada öylece, pencereden dışarı bakarak uzandılar.

İkisi de ne konuştu, ne de hareket etti ve ertesi sabah her iki güneş de doğana dek oldukları yerde öylece yatmaya devam ettiler.

BÖLÜM 25

Faziletli Keita—kardeşi Gwenvael kendisine yeni verilmiş bu ismi duysa yerlerde yuvarlanıp tıpkı yavru bir ejderha gibi delicesine gülerdi—Kuzey Elleri'nin soğuk ve çetin arazisine baktı. Şu anda Sürü'nün bölgesindeydi; Olgeirsson Sürüsü'nün mağaralarının bulunduğu dümdüz dağ zirvelerinin üzerinde duruyordu ve tek görebildiği şey, karşısında her yönde uzanan karlarla kaplı diğer dağ zirveleriydi.

Ancak neredeyse iki haftadır, burada tutsak edilmişti... *bu* ejderhalarla birlikte.

Henüz barbarca davranmayan tek bir Şimşek ejderhasıyla tanışmamıştı. Korkunç tavırları, iğrenç alışkanlıkları ve bezelye büyüklüğünde beyinleri vardı. Her yeni gün, onun için bu aptallarla başa çıkma konusunda yeni bir tecrübe haline gelmişti.

Fakat birçok aptal gibi onlar da yeterince kurnazdılar.

Keita'nın pençeleri, boynuna geçirilmiş tasmanın çeliğini okşadı. Tasmasından çıkan upuzun bir zincir, etrafı birkaç santimlik mermerle kaplanmış, yere gömülü, sivri bir metale bağlanıyordu.

Evet. Kurnaz ahmaklar, hepsi de öyleydiler. Ondan daha akıllı değildiler, fakat Keita öfkenin durumunu daha da zorlaştıracığını çabucak anlamıştı. Onlar Keita'nın annesi Kraliçe Rhiannon gibi, Güneyli dişilere alışkindılar. Durum ne olursa olsun, Rhiannon yalnızca öfke ve şiddetle tepki verirdi. Morfyd her zaman ondan daha güçsüz olmuştu, fakat o da düşmanlarına karşı Sihir gücünü kullanacak durumdaydı. Ne yazık ki Keita'nın Sihir yetenekleri belli başlıydı. O bir ejderhaydı, bu yüzden doğası gereği büyümlü bir varlıktı, ancak dağları yerinden oynatabilecek, ya da bir ejderhanın kanını sivri uçlu metal parçalarına çevirecek büyüleri yoktu. Alev püskürttüğünde, ağzından çıkan alevler dümdüz ve doğru düzgün şekilde çıkardı. Annesinin alevleriyle

köşelerden ve yarıklar arasından yılan misali kıvrılarak geçebirdi. Annesi alevlerini kırbaç gibi kullanırdı.

Ağabeyi Brieç'in de yetenekleri vardı, ancak birçok ejderhaya göre oldukça üstün yetenekler olmakla birlikte, Fearghus'a göre biraz daha etkisizdiler. Fakat Keita, Gwenvael ve Éibhear, sadece ejderhaların sahip olduğu belli başlı güçlere sahipti, bu da bu cehennemden çıkabilmek için başka yollar araması gerektiği anlamına geliyordu.

Ancak ona biraz olsun yardımcı dokunan tek şey, etrafında sadece erkeklerin bulunuyor olmasıydı. Bir eş bularak yola gelmeye, bir sürü yavrular edinmeye her an hazır durumda olan kocaman, yalnız erkekler. Çünkü burada dişiler o kadar seyrek bulunuyordu ki, erkekler bir dişi için birbirleriyle dövüşerek Onur ismini verdikleri bir turnuva düzenlemek durumunda kalıyorlardı. Kardeşler kardeşlere, akrabalar akrabalara karşı—her biri, Keita'yı elde etmek için dövüşüyordu. Keita bir çiftçinin büyükbaş hayvanlarından biriymişçesine, damgalarını onun üzerine işlemek için.

Bütün bunlar annesinin tarzına uygun olabilirdi, fakat Keita'nın istediği şey bu değildi. Hiçbir zaman da olmamıştı. O, hayatını olduğu gibi seviyordu. Zorlu ve her an kendisini istemeye hazır insan erkekleriyle, güzel elbiselerle ve her an, mutlu olduğu her yere gidebilme özgürlüğüyle. Keita, aralarında annesinin ve ona sahip olabileceğini düşünen bazı erkeklerin de olduğu bu kişilerin hiçbirine yanıt vermemişti.

İki haftadır kendini Serseri Olgeir'in bu ahmak ailesiyle eğlendiriyor, bulunduğu yeri annesi, babası ve kardeşlerinden saklıyordu. Ağabeylerini peşinden geleceklerini bilecek kadar iyi tanıyordu. Kardeşleri onun için ölürdü, kendisi de onlar için ölürdü. Fakat Olgeirsson Sürüsü arasında geçirdiği tek gecenin ardından, alacakları riskin büyük ihtimalle son derece gereksiz olacağını anlamıştı.

Daha da önemlisi annesinin, Keita'nın başını böylesi bir belaya soktuğunu bilmesi de gereksiz olacaktı. Ve elbette Rhiannon tüm bunları öğrenmeyi ne kadar da isterdi. Keita'nın bu dünyada çekindiği pek az şey vardı, ancak annesinin alaycı kahkahası

kesinlikle listesinin başında yer alıyordu. Ejderha Kraliçe, henüz yumurtadan yeni çıkmış bir yavruyken bile Keita'nın bir evlat-tan istediği şeylere pek sahip olmadığını açıkça belirtmişti. Ab-lası gibi muazzam bir Büyü gücü ya da erkek kardeşleri gibi sa-vaşla bilenmiş yetenekleri yoktu. "Sanırım yumruklarla yapılan bir dövüş için yeterli sayılır," derdi Rhiannon sıkça, "ama asla onun pençeleri arasına bir savaş mızrağı vermem."

Neticede, Sürü tarafından kaçırılmış olduğunu annesine bil-dirmesi kabul edilemez bir durumdu, ancak daha da önemlisi, son derece gereksizdi. Bu biraz vakit alsa da, buradan kurtula-cağını ve tek bir pençesini dahi kırmak zorunda kalmayacağını biliyordu.

Ve her geçen gün bu hedefine biraz daha yaklaşıyordu. Yani ge-çen geceye kadar. İçinde daha önce hiç hissetmediği türden bir acı duyana kadar. Yaklaşık bir hafta öncesine kadar Gwenvael vasıta-sıyla hissettiği türden fiziksel bir acı değildi bu. Başka bir şeydi. Onu bir mızrak gibi delip geçen, Fearghus'tan gelen bir şeydi.

Keita, onun kaybını hissediyordu. Onun acısını sanki kendisine aitmiş gibi hissediyordu. Keita o andan sonra eve gitmesi gerek-tiğini anlamıştı. Bu ahmaklarla yeterince oynamış ve artık vakti kalmamıştı. Anladığı kadarıyla, Annwyl'in de vakti kalmamıştı.

"Leydi Keita?"

Keita bir süre daha önünde uzanan manzaraya baktı, sonra da hemen arkasında duran Şimşek ejderhasına bakmak üzere döndü. Ejderha, Keita'nın ayaklarının dibine yarıyı yenmiş bir ceset fırlattı. "Sizin için," dedi kaba bir ifadeyle.

Keita derin bir şekilde iç geçirip gözlerini devirmemek için kendini zor tuttu, fakat yine de meşale ışığında azı dişlerinin pa-rıldadığından emin olarak, yüzüne en sevimli gülümsemesini yerleştirdi. Ahenkli bir sesle "Çok naziksiniz," dedi. "Ben de tam acıktığımı hissediyordum."

Ejderha ona biraz daha yaklaştı. "Onur turnuvası üç gün içinde yapılacak, leydim. O zaman benim olacaksınız."

Keita bakışlarını yere indirdi ve ona doğru ilerledi.

Şimşek ejderhasının yanından geçerken, kulağına doğru "Kelimeleriniz," dedi ve kuyruğunu onun göğsüne doladı, "beni heyecanlandırıyor, lordum."

Keita onun hızla soluk alıp verdiğini işitti. Ejderhanın kendisini arzu ettiğini biliyordu. Ejderha biraz sonra aniden dönerek pullu derileri birbirine temas edinceye kadar onu sıkıca kavradığında pek şaşırmadı. Şimşek ejderhası oldukça iriydi, onu iyice görebilmek için Keita'nın başını geriye doğru eğmesi gerekiyordu.

"Benim olacaksınız," diye homurdandı ejderha.

"Leydi Keita, ben—"

Keita aniden diğerinin kollarından çekilirken, daha genç olan ejderha bir an durakladı. Keita paniğe kapılmış, şaşkın—ve güçsüzmüş gibi görünmeye çalıştı.

Genç ejderha ona getirdiği hediyeği daha yaşlı olanın hediyesinin üzerine fırlattı. Yüce Tanrılar aşkına. Bu bir ağaç mıydı? Kim hediye olarak bir ağaç verirdi ki?

Keita, Gwenvael'e bu hikâyeleri anlatabileceği günün hayalini kuruyordu.

"Seni alçak piç kurusu."

"Defol git, seni küçük yılan. Asla elde edemeyeceğin bir şey uğruna başını kaybetmeni istemem."

Henüz aşk ya da nefret konusundaki tutkularını kontrol altına almayı öğrenememiş genç ejderha, ağabeyine saldırdı.

Keita, kendisini hâlâ bulunduğu yere bağlayan zincirler eşliğinde, onlardan elinden geldiğince uzaklaşmaya çalıştı. Fakat onun da bildiği gibi, bu iki ejderhanın boğuşma sesleri diğerlerini de oraya çekecekti.

"Neler oluyor?" diye sordu içlerinden biri.

"Onu becerecekti! Yakaladım onu!"

Keita neredeyse sesli bir şekilde gülecekti. Bir grup ukala ahmak, öyle değil mi?

Ancak Olgeir'in oğullarından birkaçının daha araya girmesiyle, kavga çok daha rezil bir hal aldı ve muhafızlar çağırıldı. İki ejderha muhafız içeri girerken, Keita kapıya doğru koştu.

"Durdurun onları lütfen!" diye yalvardı muhafızlara. Onları Olgeir ve ailesi hakkında en iyisini istediğine ikna etti—sanki

onları gerçekten umursuyormuş gibi. Muhafızlar ileri doğru atıldılar, önce biri, ardından öteki. Keita kuyruğunu ikinci ejderhanın boynuna doladı ve onu öylesine bir açıyla geriye doğru çekti ki, boynunu koparıverdi. Bu, babasının ona öğretmiş olduğu güzel bir numaraydı. "Erkeklerden daha ufak tefek olabilirsin," derdi babası, "ama ağırlıklarını ve aptallıklarını onlara karşı kullanabilirsin. Bunu asla unutma." Keita da unutmamıştı.

Keita, muhafızın zırhında asılı olan anahtarlığı aldı ve boynundaki tasmanın kilidini açtı.

Gölgeler içinde yavaş yavaş gerilerken, diğer aile üyelerinin de içeri girip boğuşmaya katılmalarını bekledi. Daha sonra çok yavaş bir şekilde dağın tepesinin uç noktasına doğru gitti. Kendine birkaç saniye daha tanıdı, yerlere sıçramaya başlayan kanın tadını çıkardı ve ardından kendini geriye doğru bıraktı.

Keita yere doğru düşerken sessiz kaldı, gözlerini az evvel kaçmış olduğu noktadan ayırmıyordu. Kavga olanca hızıyla devam ediyor, ancak onun ortadan yok oluşunu bildiren sesler yükselmüyordu. Gülümseyerek ileri doğru süzüldü ve kanatlarını açtı. Arkasından esen rüzgâr onu yönlendirdi ve Keita, güneye doğru yola çıktı.

Keita kendisini hiçbir şeyin durdurmadığı yol boyunca ağaçların tepelerinde mola verdi. Eninde sonunda onun gitmiş olduğunu anlayacaklardı ve onu takip etmeleri için öncü birlikler göndereceklerdi. Onu ele geçirmemeleri için Keita kurnaz ve seri olmalıydı. Fakat kardeşlerinin ona ihtiyacı vardı ve hiçbir şeyin kendisini durdurmasına müsaade etmeyecekti.

Azap Nehri'nin üzerinden geçerken iki erkek ejderhanın, kuyruğuna yetişmek üzere olduğunu anladı. Keita elinden geldiğince uçmaya, onları kendinden uzaklaştırmak için ağaçları, kayaları, hatta kuşları kullanmaya çalıştı.

Ancak ejderhalar ısrarcıydı. Azimliydiler. Sonunda Keita'nın üzerine bir ağ fırlattılar. Keita alaycı bir ifadeyle güldü, pençeleri bu yumuşak malzemeyi nasılsa yırtıp geçecekti. Ancak beklediği şey olmadığında, Keita aşağıya baktı. Ve gördüğü şey pençesi değil... eli oldu.

"Neler oluyor—"

Ağ Keita'nın insan bedeninin etrafına dolandı ve Keita tıpkı bir taş gibi yere düşmeye başladı. Zemin onunla buluşmak için sabırsızlanırken bir çığlık attı. Güçlü kuvvetli ejderha kolları onu yakalayıp dikkatle yere bıraktığında ise çığlıkları bir anda kesildi.

"İşte geldik, Prenses Keita." Şimşek darbeleri bir süre gözle-rinin önünde yanıp söndü, bu sırada Şimşek ejderhası insan be-denine dönüşürken, Keita'yı dikkatli bir şekilde yere bıraktı. "İyi ve güvenli bir durumdayız."

Keita uygun fırsatı kollayarak, ağın yavaşça üzerinden kal-dırılmasını bekledi. Yan tarafına kıvrılmış vaziyette yerde yatı-yor, hızla soluk alıp veriyordu.

"Yaralanmış mı?" diye sordu başka bir ses.

"Hayır. Ama yaralandığına inanmamızı istiyor. Öyle değil mi, leydim?"

Boşa geçirecek vakti olmadığını anlayan Keita harekete geçti. Ellerini yumruk yaptı ve kendisini kaçırان ejderhaya üst üste bir-kaç tane yumruk attı. Sonra koşmaya başladı, ayaklarını bu lanetli ağdan kurtarması gerekiyordu. Ancak ardındaki ejderhanın kolu ileri doğru uzandığında daha fazla uzaklaşamadı ve ejderhanın ona dokunmasına gerek bile kalmadan, Keita geriye doğru uçtu. Yakınlardaki bir dağın eteğine doğru giderken, ona karşı acıma-sızca kullanılan Sihir karşısında attığı şaşkınlık ve öfke dolu çığ-lık yarıda kesildi.

Keita artık numara yapmıyordu. Hareket edemiyor, konuşa-mıyordu. Şimşek ejderhası yanına çömelerek küçük, ancak bir in-sanın boyutlarına uyabilecek tasmayı boğazına geçirirken, onunla mücadele edemeyecek kadar bitkindi. Bu sihirli nesnenin gücü onun güçlükle ilerlemesine neden oluyor, onu ayakları üzerinde ilerleyen titrek bir insan eti yığınınna dönüştürüyordu.

İri parmaklar, Keita'nın yüzüne dökülen saçları geriye itti.

"Kırmızı," dedi bir başka ses, saçları hakkında.

"Güzel," dedi bir diğeri.

"Kurnaz," dedi ona tepesinden bakmakta olan. Keita başını kaldırıp sert bir ifadeyle ona bakınca, ejderha gülümsedi. "Mer-haba, Prenses Keita. Ben Ragnar. Kardeşin ve onun ölmek üzere olan evcil hayvanına doğru gerçekleştirdiğin yolculuğu yarıda

kestiğim için üzgünüm, ama sana ihtiyacım var. Ve ben aksini söyleyene kadar, Prenses... benimsin."

Dagmar, Vahşet'in bulunduğu ahıra giden kapıyı kapattı. Ona ve kısıraklarına bir kova elma getirmişti ve Vahşet elmaları yemeye başlayana dek onların yanında kaldı. Ahırın köpeği kapının diğer tarafında inliyor, Dagmar'ı odasına kadar takip etmeye can atıyordu. Çok güzel bir köpekti bu, ancak başka sorumlulukları vardı.

"Sessiz ol bakalım," dedi Dagmar kalın ahşabın diğer tarafından. "Gidip yat."

Köpek kapının alt kısmındaki yarığı bir süre kokladı, fakat sonunda sıcacık yatağına ve soğumuş yemeğine geri döndü.

Dagmar, kaleye gitmek üzere arkasını döndü, fakat arkasında duran Kraliçe Rhannon'un kendisine baktığını görünce durdu.

"Gördüğüm kadarıyla hayvanlarla aran iyi."

"Evet, leydim. Babamın birlikleri için köpekleri ben eğitiyorum."

"Öyle mi?" Kraliçe hoşnutsuzluk içinde kaşlarını çatı. "Bu, Kuzeyli bir savaş beyinin tek kızı için uygun bir görev mi?"

"Hayır. Ama babam yeteneklerimi yadsıyamıyor."

Kraliçe ona doğru ilerledi. Aslında, her nasıl oluyorsa, yürümekten çok süzülüyormuş gibi görünüyordu. "Oğlum bana senin başka yeteneklerin de olduğunu söyledi."

Dagmar kendine hâkim olamadı. Gözleri şaşkınlıkla irileşti ve o an kendini sanki çırılçıplak bir halde Büyük Salon'a girmiş gibi hissetti.

Kraliçe bir kez daha kaşlarını çatı, sonra birden içini çekerek devam etti. "Ah, Tanrılar aşkına! Hayır, hayır. O anlamda değil."

Bunun üzerine ikisi birden gülmeye başladı ve bu kahkahaların ne kadar yersiz görüldüğünü fark ederek bir anda sustular. Her ikisi de biraz irkılmışti.

"Bazen Gwenvael'in diğer kardeşleri gibi olmadığını unutuyorum. Demek istediğim, Gwenvael bana senin sözcükler ve anlaşmalar konusunda yetenekli olduğunu söyledi."

Bu kez şaşırın Dagmar'dı, fakat gururu okşanmıştı. Gwenvael'in onu annesine karşı bu şekilde övdüğünü bilmiyordu. "Ben... babama yardım ederdim—"

Kraliçe elini kaldırdı ve birden aşağı indirdi. "Lütfen, Leydi Dagmar. Hiç de yersiz alçakgönüllülüğü çekebilecek bir ruh halinde değilim."

Dagmar ellerini göğsünde birleştirdi. "Benimle Ragnar hakkında mı konuşacaksınız?"

Kraliçe küçümser bir tavırla konuştu. "O küçük Sürü ejderhasıyla ben ilgilenirim. O bir büyücüdür, biliyor muydun? Hem, hiç de fena bir büyücü değildir. Onun gücünü hissedebilirim. Ama sanırım tüm bunlar, Aoibhell'in bir müridi olan sen için hiçbir şey ifade etmiyor."

"Ben bir mürit değilim. Sadece onun öğretilerine katılıyorum."

Rhiannon bunun üzerine kıs kıs güldü. "Aoibhell'e tapılabileceğin fikrini ileri sürmek bile, onun kelimasına inananlara hakaret niteliğindedir."

"Onu bir tanrıya dönüştürmek, inandığı her şeye karşı gelmek anlamına gelir." Dagmar bir an gözlerini yere çevirdi. "Benden istediğiniz nedir, leydim?"

"İnceliklerden pek anlamadığım için, sana karşı açık sözlü olacağım. Bir sorunum var. Bu sorun Annwyl'in ikizlerini de kapsıyor. Böyle dolambaçlı durumlardan anlayan bir zekâ ve bir..."

"Barbarın iradesine mi ihtiyacınız var?"

Kraliçe ona bir bakış attı. "Kesinlikle."

"Size yardım edebilirim." Çünkü Annwyl'e yardım edeceğine söz vermişti. İnsan Kraliçe nefes almaya devam ettiği sürece, Dagmar sözünü tutacaktı.

Dagmar elini sallayarak ahırlardan uzaklaştı. "Bana her şeyi anlatın, Majesteleri ve olayların çözümüne o noktadan başlayalım."

Olgeir, Leydi Keita'nın kaçtığını düşündüğü uç kısma gidecek, etrafa baktı. En sevdiği muhafızlardan biri ayaklarının dibinde, ustalıkla kırılmış boynuyla ölü bir halde yatıyor ve kendi oğlu olan geri zekâlılar da hemen arkasında duruyordu.

“Onun ardından gideceğiz,” dedi en büyük oğlu. “Onu bulacağız.”

“Artık çok geç!” Olgeir döndü ve oğulları derhal geri çekildi. Yaşlı olabilirdi, fakat bu durum yalnızca ejderhaların onu öldürmelerini zorlaştırırdı. Ve oğulları ona karşı çıktıkları takdirde kafalarının yerli yerinde kalmasını istiyorlarsa, onu öldürdüklerinden iyice emin olmaları gerekiyordu. “Onun kokusunu alamıyor musun? Havadaki kokuyu duymuyor musun? Kızı çoktan yakalamış.”

“Kim? Kim yakalamış onu?”

“Oğlan. O hain, piç kurusu oğlan.”

Olgeir’in küçük oğullarından biri tek kaşını kaldırdı. “Ragnar asla buraya geri dönecek kadar aptal olamaz.”

Fakat Olgeir, onun dönmüş olduğunu biliyordu. Oğlunun, Olgeirsson Sürüsü’nün savaş beyi olabilmek için her şeyi tehlikeye atabilecek kadar aptal olduğunu biliyordu.

En büyük oğlu “Onu bulacağız, Baba,” dedi ve diğerleri de onun ardından kükrediler. “Onu bulacağız ve öldüreceğiz. Kellesini sana getireceğiz.”

“Hayır.” Olgeir alayla gülümsedi. “Burada kalın. Onunla ben ilgileneceğim. Her zaman yaptığım gibi.”

Olgeir en sevdiği üç muhafıza kendini takip etmelerini işaret ederek hızla dışarı çıktı.

Ragnar’ın kellesini kendisi getirecek ve hazinesinin tam üstüne asacaktı.

O aptal oğlunun annesi ağlayıp sızlanacaktı elbet, ancak bu durumla başa çıkmaktan başka çaresi olmayacaktı.

BÖLÜM 26

Kara Ovalar'ın Eli Kanlı Kraliçe'si üç gün boyunca yaşama tutunmaya çalıştı. Üç gün boyunca... tüm krallık yas tutmuştu.

Fakat onu aileden biri olarak gören ejderhaların hissettiği acı neredeyse somut bir biçimde aralarında dalgalanıp duruyordu. Dagmar her gün, ejderhaları daha fazla üzmemek ve kendi aralarında sessizce ağlayabilmek için kaleden hızlı adımlarla uzaklaşan hizmetçileri görüyordu. Hatta Annwyl'i doğumdan evvel tanıma şansına erişememiş bütün o kuzenler, halalar ve amcalar bile akrabalarının kaybının acısını içlerinde duyuyorlardı.

Açıkça söylemek gerekirse Dagmar bu duruma pek alışkın değildi. Kuzeyliler acılarını pek belli etmezlerdi. Yas tutmazlardı. Onlar ölülerini ya özel odun yığınları içinde, ya da denizde yakarlar ve sonunda cesetler küllere dönüşünce, üç beş gün boyunca onlar anısına içki içerlerdi. Komşu düşman beylikler bu günler boyunca onlara saldırmazlardı ve bu, belki de Jökull'un bile aşmadığı birkaç sınırdan biriydi. Sarhoş gözyaşları ve hıçkırıklara, ancak daha sonraları geçersiz sayılabileceği için izin verilirdi bu zamanlarda. Dagmar ailesindeki erkeklerin defalarca "İçki yüzündendi," dediklerini işitmişti. "Altı fiçiden fazla bira içince ağlayıp zırlayan bir pisliğe döndüm."

Ancak Kara Ovalar'da böyle zamanlarda içki içmek gibi bir gelenek yoktu. Etrafta sadece savaş ve savunma şekilleri için yapılan hazırlıklar ve Kraliçe Annwyl'in kaybını hissedenlerin yüzündeki acı dolu ifadeler gözleniyordu.

Dagmar tüm bunlarla mücadele edebilmek için, en iyi yaptığı şeyi yapmaya devam etti. Planlar kurmak ve bunları tatbik etmek.

Müdafaaların büyük kısmı kurulmuştu ve her an kullanılmak için hazırды. Bazıları toprağın derinliklerine gömülmüş ve

en azından Minotorlar'ın Garbhán Adası zindanlarına girmelerinin oldukça zor olacağı garanti altına alınmıştı. Diğer müdafaalar toprağın üstündeydi ve her an kullanıma hazır haldeydiler. Ve bunlardan bazıları Dagmar'ın test etmek istediği fikirlerden oluşuyordu. Dagmar bunlarla ilgili olarak, dikkatini yöneltebileceği başka şeyler bulduğu için sevinmiş gibi görünen Brastias'la tartıştı. Brastias bu müdafaaların fazlasıyla sınırlı ve kendine özgü olduğunu düşünüyordu ve söyledikleri gerçekten de doğru olabilirdi, fakat yine de fırsatını bulduğunda bu fikirlerini denemek, Dagmar'ın hoşuna gidiyordu.

Müdafaalar birer birer inşa edilirken tüccarlar ve fahişeler şehrin iç kısımdaki kapılarından, Garbhán Adası'na yaklaşık olarak bir fersah uzaklıktaki başka bir şehre gönderilmişlerdi. Bu sayede hizmetçiler günlük gereksinimlerini karşılamak için fazla uzağa gitmek zorunda kalmayacaklar ve ana girişi koruyacak güçlü müdafaalar inşa edilebilecekti.

Dagmar tüm bunların kurulmasına seve seve yardım etti. Böyle zamanlarda onlara bir şekilde yardımcı olmaktan mutluluk duyuyordu. Ancak yine de yapılacak birçok iş vardı ve Dagmar eve dönmeden evvel bunların mümkün olduğunca fazlasının tamamlandığından emin olmak istiyordu.

Dagmar listesini dikkatle inceleyerek devasa avluya doğru ilerlerken rüzgâr etrafında delicesine esiyor, elbisesinin etekliğini ve saçlarını havalandırıyor. Bu ona saçlarını örerek üzerlerine bir başörtüsünü takmayı yine unuttuğunu hatırlattı. Gözlerini gökyüzüne çevirdi ve gözleri tam tepesinde deli gibi parlayan iki güneşin etkisiyle bir anlığına kör oldu. Yan tarafa doğru hücum eden ejderhaları son anda görebildi, bu sırada aralarından beş tanesi yere inmişti.

Dagmar bu ejderhaları Gwenvael'in aile üyelerinin arasında gördüğünü hatırlamıyordu, ancak onların yaşlı olduklarını anlayabilmişti. Pullarının rengi ne olursa olsun, yeleleri yaşlılıktan neredeyse grileşmiş, hatta bembeyaz olmuştu. Ejderhalar yere inip etraflarına bakındılar. En öndeki Altın ejderha eğilip ona baktı ve Dagmar o anda bu ejderhanın bir sorun çıkaracağını anladı.

Ejderhalar buraya taziyelerini sunmak ya da yardım teklifinde bulunmak için gelmemişlerdi. Aslında Dagmar, ejderhaların neden geldiklerini biliyordu.

Dagmar durumun hızla çirkinleşeceğini anladı ve derhal planını devreye sokmaya girişti.

Gwenvael babasının önünü kesti, ellerini yaşlı ejderhanın omuzlarına sıkıca dayadı ve Büyük Salon'a inen merdivenlerin tam ortasında onu durdurdu.

"Baba, hayır."

"*Buraya gelmeye cüret edersiniz, ha?*" Bercelak avludaki ejderhalara öylesine ölümcül bir öfkeyle bağırdı ki, Gwenvael onun şakaklarında atmakta olan damarların patlayacağını sandı.

Kıdemliler insan formuna dönüşmüşler ve üzerlerine yanlarında getirdikleri o can sıkıcı, kahverengi cüppeleri geçirmişlerdi. Aralarından dördü Bercelak'ın bu öfkeli sözleri karşısında aniden durdu, ancak Kıdemli Eanruig sıkkın bir ifadeyle ona bakmaya devam etti.

"Herhangi bir saygısızlık yapmak niyetinde değiliz, Lord Bercelak," diyerek iç geçirdi Eanruig. "Ama doğumdan hemen sonra bebekler için geleceğimizi Majesteleri'ne açıkça belirtmiştik."

Gwenvael ve babasının bakışları birbirlerine kilitlendi ve Gwenvael "Şimdi ne olacak?" diye sordu.

"Bebekler için geldik, genç Prens. Bebekler bizimle gelecekler ve onun için seçeceğimiz en uygun yerde yetiştirilecekler."

"O çocukları almayacaksınız."

"Kıdemliler karar verdi, Lord Gwenvael ve sizin bu konuda yapabileceğiniz hiçbir şey yok."

"Umurumda bile değil. O çocukları almayacaksınız. Onların nerede yaşayacağına ve nasıl yetiştirileceklerine Fearghus karar verecek. Siz değil. Kahrolası bir konsey de değil."

Briec, Büyük Salon'un merdivenlerinden aşağı indi ve Gwenvael'in yanında durdu. "Neler oluyor?"

Babaları yanıt dahi veremedi. Yalnızca başını salladı, ellerini kalçalarına dayamış vaziyette, upuzun basamağın üzerinde bir ileri bir geri gidip geliyordu.

Gwenvael kardeşine baktı, öfkesi neredeyse soluğunu kesi-yordu. "Bebekler için gelmişler."

Briec, Eanruig'e baktı. "Kimin yetkisi altında? Annemizin ol-madığı açık."

Karşısındaki Kıdemli yapmacık bir tavırla gülümsedi ve Briec aniden kafasının içinde, *Onu öldürüyoruz! Onu hemen şimdi öldü-rüyoruz!* diye bağrımaya başladığında Gwenvael irkildi.

Gwenvael elini Briec'in omzuna koydu. *Yapamayız. Sakin ola-lım. Kahretsin, sakın ol!*

"Konsey kararını verdi, Kara Bercelak—"

"Kararı siz verdiniz," diye araya girdi Bercelak. "Bu sizin so-rununuz!"

"Bizi karar verdiğimiz şeyi yapmaktan alıkoymamanızı tav-siye ederim."

Dagmar kalenin köşesinden çıkıp geldi. Gwenvael'e hafifçe göz kırptı ve hemen ardından sessizce içeri giren Addolgar ve Ghleanna'yı işaret etti.

"Lord Gwenvael," dedi usulca gülümseyerek, "bakın bu-rada kim var."

Gwenvael, Briec'e bir bakış attı.

Ne yapıyor bu kız böyle? diye sordu Briec.

Güven ona, kardeşim. Çünkü Gwenvael ona kesinlikle güve-niyordu.

Aşağı inerken Gwenvael Dagmar'ın ileri doğru uzattığı elini sıkıca tuttu ve "Leydi Dagmar, bu Konsey'imizden Kıdemli Ean-ruig. Kıdemli Eanruig, bu da Kuzey Elleri'nden Dagmar Rein-holdt. Reinholdt'un Tek Kızı."

Eanruig, Dagmar'ın Kuzey Elleri tahtına diğer savaş beylerinin herhangi birinden çok daha yakın olduğunu fark edince, birden onu övmeye başladı. "Leydi Dagmar. Sizinle tanışmak bir şeref."

Dagmar onu başıyla hafifçe selamladı. "Güney Elleri'nin kud-retli Ejderha Kıdemlileri hakkında çok fazla şey okumuştum. Ve asıl ben sizinle tanıştığıma memnun oldum." Dagmar onlara son

derece masum bir gülümsemeyle baktı. "Peki, sizi buraya getiren şey nedir?"

Eanruig üzgün bir şekilde iç geçirdi, Gwenvael bu piç kurusunun akciğerlerini burnundan söküp almak istedi. "Kraliçe Annwyl'in durumunu öğrendik ve çocukların güvenliği için onları korumamız altına alma kararı verdik."

"Ahhh." Dagmar başını onaylarcasına salladı. "Anlıyorum."

Ghleanna ileri doğru atılarak "Nedir bu?" diye sordu. "Anlamıyorum. Neler söylüyor bunlar, Dagmar?"

"Çok basit," diye açıkladı Dagmar neşeyle. "Konsey, ikizlerin güvenliği için onları bir anlamda Fearghus'tan çekip ayırmaya gelmiş, üstelik bizler burada Annwyl'in nihai ölümü için tören ateşini hazırlarken."

Eanruig halinden memnun bir ifadeyle kıkırdadı. "Bu o kadar da basit değil, leydim."

"Hayır, öyle," diye karşılık verdi Dagmar neşeli bir tavırla. "Görüyorsun ki Ghleanna, Kıdemli Eanruig ikizleri aldığı takdirde Kraliçe üzerinde tam kontrol sahibi olacak, çünkü o asla kendi torunlarını tehlikeye atacak bir şey yapmaz."

Bunun üzerine Eanruig kaşlarını çatı. "Bu doğru değil."

"Çekinmeyin," dedi Dagmar övgüyle. Yüzünde parlak bir gülümsemeyle Kıdemli'nin kolunu yakaladı. "Politik açıdan dâhice. Düşünün bir kere. İkizlerin kontrolü elinde olan kimse, Kraliçe'yi de kontrolü altına alır. Ancak Kraliçe Rhiannon ikizleri vermeyi reddederse, Kıdemli Eanruig Kraliçe'den pek hoşlanmayan bir kesimi yanına toplayarak bir iç savaş başlatabilir."

Ghleanna kollarını göğsünde kavuşturdu. "Peki, şimdi biz bunu onun yanına mı bırakacağız?"

Eanruig kolunu çekerek, Dagmar'ın elinden kurtardı. "Yanına bırakacağımız bir mevzu yok, Alt Tabaka," dedi Eanruig alaycı bir ifadeyle gülerek. "Konsey'in verdiği karar, Cadwaladr Klanı'nı hiç ilgilendirmez."

"O haklı, Ghleanna," diye araya girdi Dagmar. "Bu mesele soylular ve Bercelak gibi, onlarla doğrudan alakalı olanlar arasında halledilmeli. "Ne yazık ki," Dagmar Eanruig'e göz kırparak

Ghleanna'yla alay edermiş gibi yaptı, "bu işin seninle ya da Addolgar'la pek az bir ilicisi var."

"Bercelak bizim kardeşimiz."

Dagmar Ghleanna'nın koluna hafifçe vurdu. "Bu onların soyuyla ilgili, hayatım. Haklı mıyım, Kıdemli Eanruig?"

Eanruig alaycı bir ifadeyle "Haklısınız," diye hak verdi ona.

"Ve Alt Tabaka'dan gelen biri olarak senin Ejderha Kraliçe'yle doğrudan alakan olmadığı gibi, kararlar hakkında söyleyecek herhangi bir sözün de yok. Şimdi, neden bebekleri almıyorum?" Dagmar, Eanruig'e gülümsedi.

"Size içtenlikle teşekkür ediyorum, Leydi Dagmar."

Dagmar merdivenlerden yukarı çıkarken, Ghleanna Bercelak'a sert sert baktı. "Bunu onun yanına mı bırakacaksın, kardeşim?"

Dagmar dramatik bir şekilde iç geçirerek Bercelak'ın kolunu kavradı ve cevap verdi.

"Başka ne tür bir seçeneği var?"

"O piç kurusunu öldürebilir."

"Hayır. Bunu yapamaz. Brieç ya da Gwenvael de yapamaz. Kraliçe Rhiannon'la olan akrabalıkları yüzünden, silahsız bir Kıdemli'yi asla öldürmezler. Hatta bazılarının düşündüğü üzere... apaçık bir şekilde onlara meydan okunsa bile."

Ghleanna gözlerini kırıştırdı, olanları anlamaya başlama-sıyla birlikte çatık kaşları yavaş yavaş düzeliyordu. "Çünkü onların Rhiannon'la doğrudan bir bağıları var."

"Evet."

"Ama bizim yok."

"Ne yazık ki sizler, sadece bu durumu kolayca ikizlere karşı bir tehdit olarak yorumlayıp *gereğini yapmaya* yeltenecek, alt tabaka kimselersiniz."

Eanruig kaşlarını çatı. "Bekleyin biraz... ne dediniz?"

Hepsi birlikte Eanruig'in geriye çekilişini seyrederken "Şey, onlar Alt Tabaka kimseler, lordum," dedi Dagmar kesin bir ifadeyle. "Siz ne duymayı bekliyordunuz?"

Eanruig diğerlerinden yüzlerce yaş küçük olmasına karşın, hiçbir zaman pek hızlı hareket edememişti. O da Dagmar gibi bir politikacıydı, eğitilmiş bir savaşçı değildi. Hızlı değildi, yetenekleri yoktu ve öfkeli, savaş için özel eğitilmiş bir dişi ejderhadan daha hızlı koşmasına imkân yoktu. Ghleanna Eanruig'i kılıcıyla parçaladı ve onu sağ omzundan sol kalçasına dek dilimlere ayırdı. Kılıcını onun gövdesinden çıkarken, Eanruig'in çığlıkları etraftaki insanların can havliyle kaçışmalarına ve diğer Kıdemliler'in hızla uzaklaşmalarına sebep oldu. Addolgar'ın kılıcı tam tepelerindeki havayı âdeta dilimleyerek, Eanruig'in kafatasının tam ortasına saplandı. Silah, Kıdemli'nin kasıklarından çıkana dek ilerleyişini sürdürdü.

Ve bu darbeyle birlikte, çığlıklar kesildi.

Kısa bir süre boyunca alevler yükseldi ve Eanruig'in insan bedeninden kalan artıklar, doğal biçimlerine dönüştüler. Dagmar Kıdemli Eanruig'den arta kalanlara bakınca, hiçbir şey hissetmedi. Belki de Kıdemli'nin, gözünü başka bebeklere dikmesi gerekiyordu fakat o Annwyl'inkilerin peşine düşmüştü. Tüm bu olup bitenler, henüz hiçbir şey hakkında bilgilendirilmemiş olmalarına karşın tam da Rhiannon'un tahminine göre davranan Ghleanna ve Addolgar'ın koruma altına alınabilmeleri için Kraliçe Rhiannon'la birlikte hareket etmeyi âdeta bir zevke dönüştürmüştü.

Ghleanna kana bulanmış silahını havaya kaldırdı ve birbirleri üzerine üşüşmekte olan Kıdemliler'den geriye kalanlara doğru gösterdi. "Şimdi, beni dinleyin millet. Şu andan itibaren Yok Edici Fearghus'un ikizleri, Cadwaladr Klanı'nın koruması altındadır. Bizden herhangi birinden ya da Kraliçe'nin kendisinden açıkça izin almaksızın bebeklerin yanına yaklaştığınız takdirde, Cadwaladr'lar size tıpkı kurtların yaralı bir geyiğe saldırdığı gibi saldıracaktır. Etrafınızdaki Devenallt surlarını yerle bir ederiz ve size gerçek iç savaş ne demekmiş gösteririz." Ghleanna onlara yaklaştı. "Akrabalarım sakın bulaşmaym, yoksa her birinizi öldürür ve çürümeye yüz tutmuş kemiklerinizi, çocuklarınızın mağaralarının önlerine bırakırım." Ghleanna kılıcını saplandığı yerden

çekti ve Eanruig'in kanı, Kıdemiler'in üzerine sıçradı. Sonra da kılıcını sırtına bağlı olan kınına geri soktu.

"Gözümüzün önünden kaybolun. Ve davet edilmeden bir daha asla buraya geri dönmeyin." Kıdemliler ona sessiz bir korku ifadesiyle bakmaya başladıklarında, bağırdı... "Kıprıdayın!"

Yaşlı ejderhalar gerçek formlarına dönüştüler ve oradan ayrılmak için mücadele verirken birbirleriyle çarpıştılar.

Ghleanna ellerini birbirlerine sürttü ve Dagmar'ın kendisiyle birlikte Addolgar'ı sürükleyerek getirdiği savaş alanına geri döndü.

Addolgar göz kırpıp gülümseyerek, kız kardeşini takip etti.

Dagmar; Gwenvael, Brieç ve Bercelak'ın dikkatlerinin kendi üzerinde olduğunu fark etti. "Evet?"

"Oldukça iyiydi," diye mırıldandı Brieç.

"Aynen öyle." Gwenvael kolunu Dagmar'ın omzuna doladı, dudakları şakağını hafifçe sıyrıp geçti. "Mükemmel bir zamanlama hissi ve soyumuz hakkında bilgisi olan biridir o."

"Bu kadar meraklı olma."

"Kurnaz, kurnaz, kurnaz."

"Leydi Dagmar!" Genç bir asker Dagmar'ın peşinden koşarken ona seslendi. "Leydi Dagmar!" Asker merdivenlerin dibine ulaştığında hafifçe kayarak durabildi.

"Önce soluklan, delikanlı. Bana bilmem gerektiğini düşündüğün şeyi ondan sonra söyle."

Asker ellerini dizlerine dayadı, belini kıvrarak eğildiğinde kesik kesik soluklandı ve nihayet "Herhangi bir şey işittiğimde size—" diyebildi.

"Evet, evet. Ne oldu?"

"Buradan üç yüz fersah ötede, leydim. Toynak izleri."

"Korkarım ki bana bundan daha ilginç bir şeyler söylemelisin."

"Çift. Demek istediğim, iki çift toynak izi gördüm, yan yana ilerleyen toynak izleri. Ve sonra da birden ortadan kayboldular. Nereye gittiklerini bulamıyoruz, fakat sanki ayak izleri bir kayanın içine girip yok olmuş gibi."

Dagmar ayak izlerinin kayanın içine girmediğine, *altından* geçtiğine dair bahse girebilirdi. Buz Diyarı Minotorları'nın yöntemiydi bu. Minotorlar yalnızca yollarını yeraltında rahatça bulabilmekle

kalmıyor, ayak izlerini de çok güzel bir biçimde yok edebiliyorlardı. Dagmar'ı kandıramazlardı. Onların, ayak izlerinin bulunduğu yerden itibaren, yerin altında birkaç fersah ilerlediklerine dair bahse girebilirdi ve büyük ihtimalle Annwyl'in ordusunun onların baskınlarına karşı uyarıldığının farkındaydılar.

Dagmar genç askere gitmesi için eliyle işaret etti. "İyi iş çıkardın. General Brastias hâlâ durumdan haberdar değilse, ona da söyle."

Asker tekrar koşarak uzaklaşmadan önce "Peki, leydim," dedi.

Dagmar kendisini beklenti içinde seyretmekte olan ejderhalara bakarak başını salladı.

"Geldiler."

BÖLÜM 27

Gwenvael ağabeyini bu sefer de son üç gündür bulduğu yerde buldu. Onu böyle bir anda rahatsız etmekten nefret ediyordu, ancak emirleri üç gün önce Fearghus'un kendisinden almıştı.

"Ağabey."

Fearghus başını kaldırdı. "Evet?"

"Dagmar Brastias'tan Minotorlar'ın yakında olduklarına dair bir haber aldı. Babam, Ghleanna ve Addolgar'la birlikte sonraki adımlarımızı tartışmak üzere savaş odasında toplanıyoruz."

"Tamam," dedi Fearghus, sesi oldukça bitkin geliyordu. "Orada olacağım."

"Gelmene gerek yok. Biz halledebiliriz—"

"Üzerinde tartıştığımız mesele, benim çocuklarımla hayati," diye araya girdi Fearghus. "Orada olacağım."

Fearghus sesini yükseltmemişti. Daha sıradan zamanlarda olduğu gibi, hazırcı cevap bir hali de yoktu. Bunun yerine, hiç tepki vermemeyi tercih etti.

"Seni bekleyeceğiz," dedi Gwenvael ve ağabeyinin yanından ayrıldı.

Dagmar kapalı kapılar ardından bir başka çılgılık sesi ve ardından gelen darbe seslerini işitti, ancak bu sesler üzerine hemen ortaya atılan kişi yine Talaith oldu.

"Bunu yapmaya başladıklarında bir türlü konsantre olamıyorum!" Talaith Dagmar'a baktı. "Bu sesleri nasıl duymazlıktan gelebiliyorsun?"

"Benim ailemden hiç kimseyle tanışmadığın çok belli."

Talaith derin bir soluk verdi ve tekrar önündeki kitaba döndü.

Dagmar karşısındaki kadına baktı. Kadın günlerdir uyumuyordu, gözlerinin altındaki halkalar bunun açık bir belirtisiydi. Talaith bunun yerine neredeyse vaktinin tümünü son bir çare olarak Annwyl'in hayatını kurtarmaya çalışarak geçiriyordu. Ya da ara sıra Dagmar'a yardım ederek. "Talaith, belki de biraz dinlenmen gerekir, ne dersin?"

"O öldükten sonra dinlenebilirim," diye cevap verdi Talaith sertçe. Daha sonra da, kendi sözleri üzerine dehşete düşerek kucağındaki kitabı bir kenara itti ve ağzını eliyle kapadı. "Yüce Tanrılar."

Dagmar elini Talaith'in omzuna koydu. "Sen de ancak bu kadarını yapabiliirdin."

"Biliyorum. Ama yine de Morfyd'in ya da benim onu tekrar hayata döndürebilecek bir şeyler, herhangi bir şey bulabileceğini ummaktan kendimi alamıyorum. Rhiannon'un gücü bu kadar süre dayanamayacak olsa bile."

Dagmar tekrar sandalyesine oturdu, haritalar ve notları önüne yayılmış vaziyetteydi. "Yarın?"

Talaith Dagmar'ın asıl sorusunun ne olduğunu anlayarak başını iki yana salladı.

"Daha büyük olasılıkla, bu gece."

"Fearghus biliyor mu?"

"Ona söyleyen oldu mu? Hayır. *Biliyor* mu? Büyük ihtimalle evet."

Dagmar derin bir soluk vererek, oturduğu yerde hafifçe doğruldu ve onu gördüğünde tekrar haritalarının üzerine doğru eğildi. Adam hızlı adımlarla kapılardan geçerek içeri girdi ve hiç kimse ona aldırış etmedi. Güvenliğin—Gwenvael'in katı direktifleri sonucu—saçma bir biçimde güçlendirilmesinin ardından, kimsenin onun olduğu tarafa dahi bakamaması Dagmar'ın canını sıkıyordu. Dagmar insan bedenindeki ejderhaların da sorgulanmasını ya da Gwenvael'in ailesinin alarma geçirilmesini özellikle salık vermişti.

"Kim bu?" Dagmar çenesiyle oradan geçip giden ejderhayı işaret etti ve Talaith doğruca ona baktı.

"Kim? Temizlikçi çocuk Samuel mi?"

Dagmar kaşlarını çatarak bir kez daha baktı ve o anda Talaith'in, dizleri üzerinde yerleri fırçalamakta olan çocuktan söz ettiğini fark etti.

"O değil." Dagmar tekrar onu aradı ve son derece sıradan bir tavırla merdivenlerden yukarı çıkmakta olduğunu gördü. "Şuradaki."

Talaith bomboş bir ifadeyle merdivenlere baktı. "Kim?"

"Kimseyi görmüyor musun?"

"Birini mi görmem gerekiyor?" Talaith bu sözlerini sanki Dagmar'ın aklını kaçırdığını ima eder gibi söylemişti. Dagmar, Talaith ve Morfyd gibi büyücülerin diğerlerinin göremediklerini görebildiklerini biliyordu, ancak kendisi, gözlükleri gözünde olduğu sürece kesinlikle kör değildi. Ne gördüğünü biliyordu... öyleyse, neden onu Talaith de görmemişti?

Dagmar sandalyesini geriye doğru iterek ayağa kalktı. "Birazdan dönerim."

Elbisesinin eteklerini kaldırarak yabancıнын peşinden merdivenlerden yukarı çıktı. Koridora vardığında, onun ortadan kaybolmuş olduğunu fark etti. Belki de birinin sevgilisiydi ve sadece ufak bir ziyaret için uğramıştı. Fakat Dagmar herhangi bir kapının açıldığını ya da kapandığını işitmedi. Biri odaya girerken bir an için koridora çizgiler şeklinde düşen kuşluk vakti güneşinin ışınlarını da görmedi.

Dagmar koridorlardan biri boyunca ilerledi, döndü ve bir diğerine girdi. Annwyl'in yattığı odaya doğru yöneldi, ancak yabancıнын tekrar ikizlerin odasından çıktığını görünce bir kez daha durdu. Bu kez kucığında Annwyl'in ikizleri vardı. Yabancı, koridorda son derece gözü kara bir şekilde, bebekleri ve onların bakıcılarını korumakla görevlendirilmiş muhafızların önünde durdu. Fakat muhafızlar yerlerinden kıpırdamadılar. Onun varlığının farkına bile varmadılar.

Dagmar daha sonra anladı. Onu göremiyorlardı, Talaith göremiyordu—hiç kimse göremiyordu. Dagmar haricinde hiç kimse.

Bu durum Ragnar'ın ona vermiş olduğu mektuplarda Aoibhell'in de yakındığı bir şeydi. Aoibhell bir arkadaşına içtenlikle mektuplar yazardı, çoğunlukla ona inançlarını—yahut inançsızlıklarını

yinelerdi. Ancak birkaç defaya mahsus olmak üzere, söyledikleri Dagmar'a pek mantıklı gelmemişti. Şu ana kadar.

"Önceleri, kendilerini görebilmeme çok şaşıyorlardı, Anne. Artık sohbet etmek üzere yanıma uğruyorlar. Çay içmek için. Onlardan kurtulamıyorum gibi bir şey. Bu durum yalnızca gerçek anlamda iman etmeyenlerin başına geliyormuş gibi görünüyor. Ailelerini kızdırmaya çalışan ya da yakınları öldüğünde kendilerini ihanete uğramış gibi hisseden sözde imansızların değil. Sadece tanrıların diğerlerinden daha iyi olmadıklarını gerçek anlamda kavrayabilmiş olanların başına geliyor."

Dagmar Annwyl'in bebeklerini kucağında taşıyan yabancıyı inceledi. Adam bir konu üzerinde düşünürken dudakları hafifçe büzüldü ve omuz silkerek Annwyl'in odasına girmek üzere ilerledi.

Dagmar onun peşinden gittiğinde muhafızlar onu hemen fark ettiler. Dagmar bir süre bekledi, soluk aldı ve Annwyl'in can vermekte olduğu odaya girdi.

Yabancı, yatağın yanında durmuş Annwyl'e bakıyordu.

"Onlara veda edebilmeleri için bir şans mı verdin?" diye sordu Dagmar soğukkanlı bir ifadeyle.

Yabancı başını kaldırıp şaşkınlıkla ona bakarak gülümsedi. "İnanılmaz. Yani, beni görebiliyor olman." Dagmar bu konuda herhangi bir yorum yapmayınca, o da ilgisini yitirmiş gibi göründü.

"Onları annelerinin yanına getirmek adilce bir davranışmış gibi geldi bana. Sen de öyle düşünmüyor musun?" Yabancı, bebekleri annelerinin göğsüne ve karnının üzerine yerleştirdi. Yüzünde hoşgörölü bir tebessüm vardı, tıpkı bir babanın, çocuklarının çok sevdiği ama ölmek üzere olan köpek yavrusuna gülümsemesi gibiydi bu. "Şimdi, bay bay deyin bakalım," dedi yabancı, sesinde muzip bir ton vardı. "Bay bay diyebilir misiniz?"

Dagmar'ın gözleri kısıldı, üst dudağı kıvrıldı ve yumruklarını sıktı.

İyi biri ya da değil, bu piç kurusunun kolayca dışarı çıkmasına izin vermeyecekti.

Briec akrabalarından adamakıllı tiksinişmiş vaziyette, gözlerini devirdi. Kardeşinin eşi yukarıdaki odada ölmek üzere yatarken, bu ahmakların tartıştığı tek şey, Minotorlar'ın izini sürerek onları yok etmenin yollarıydı.

Bu durum ona göre enerji kaybından başka bir şey değildi. Ancak bu, Cadwaladr Klanı'nın bu tür durumlarla başa çıkmasının en tipik yoluydu.

Annwyl'e yardım edemiyorlardı ve babasının ailesi geçekten de "yardım" etmek istiyordu. Bu yüzden de, en iyi yaptıkları şeyi yapacaklardı. Öldürüp yok etmek. Fakat o ufak tefek barbar kızın onlara söyledikleri doğru değilse, bunu da yapamayacaklardı. Yani Minotor izlerinin belli bir konumda bulundukları, ancak Minotorların kendilerinin kesinlikle başka bir yerde oldukları. Bu yüzden de hepsi birlikte haritaların başında dikiliyor, tartışıyor, fikir çatışmaları yaşıyor ve birbirlerinin görüşlerine katılmıyorlardı. Tüm bunlar, Fearghus bir sandalyede oturup, üzeri haritalarla kaplı masaya öylece bakarken yaşanıyor. Briec kardeşinin önünde bulunan hiçbir şeyi görmediğini biliyordu. Eşinin kaybından başka hiçbir şey hissetmediğini de biliyordu.

Briec her gece geç saatlerde, bitkin vaziyetteki Talaith'in peşine düşüyor ve en azından birkaç saatlik bir uyku uyuyabilmesi için onu kitaplarının başından çekip almak zorunda kalıyordu. Ancak Talaith uyumuyordu. Çoğunlukla ağlıyordu. Bunun oldukça insafsız ve hissiz bir düşünce olduğunu biliyordu, ancak—odanın karşı tarafında oturarak sessizce Fearghus'a bakmakta olan—annelerinin Annwyl'in ölmesine izin vermesi hepsi için iyi olacaktı. Ölmesine izin vererek küllerini rüzgâra savurmak, sonra da çocuklarını onun istediği şekilde yetiştirme konusuna geçmek çok daha iyi olacaktı.

Briec onun ölmesini istediği için böyle düşünüyor değildi. Ondan hiçbir zaman *bu denli* nefret etmemişti. Ancak Fearghus'a her gün ve her gece seyredebileceği, nefes alıp verebilen bir ceset sağlamaktan başka bir sebep olmaksızın onu hayatta saklamak da pek iyi bir fikir gibi gelmiyordu ona.

Elbette Briec bu olayları kendisinin yaşadığını düşündüğünde—Talaith'ini bu şekilde kaybettiğini—acıyı fiziksel bir şey

olarak bedeninde hissediyordu. Daha önce kardeşine yardım edebilecek herhangi bir şey yapmayı hiç bu kadar istememişti. Fearghus hiçbir zaman Gwenvael gibi vurdumduymaz bir ejderha olmamıştı, ancak hiçbir zaman böyle kederli olmamıştı. Hiçbir zaman bu şekilde paramparça hissetmemişti.

Kardeşi kendini paramparça hissediyordu. Ve Annwyl herhangi bir savaşta ölmüş olsaydı Fearghus'un yaşadığı yıkım yine büyük olurdu, ancak en azından düşmanı da belirlenmiş olurdu. Görevi daha açık seçik belirlenirdi—Annwyl'in ölümünde parmağı olan herkesi öldürerek yok etmek.

Fakat herhangi biri, nasıl olur da bir tanrıyı öldürürdü?

Briec bu sorunun yanıtını bilseydi, bunu çok önceleri yapmış olurdu.

Bercelak'ın öfkesi aniden kendi kardeşine karşı patlak verir ve öfkesi ondan çok daha kötü boyutlara ulaşabilen Addolgar da ona aynı öfkeyle karşılık verirken, Briec odada etrafına bakındı. Bir şeyler... *bir şeyler* hissediyordu.

Briec hemen kız kardeşine baktı. Onun yüz ifadesi değişmiş, hissettiği sıkıntı azalmamıştı.

Morfyd hiçbir şey hissetmediğine göre, belki de ortada hissedilecek bir şey yok demekti.

Briec bu duyuguyu içinden attı ve ilk yumruğu hangisinin atacağına merak ederek, tekrar babasına odaklandı.

Ahh. Elbette Bercelak. Hiç de şaşırtıcı bir durum değildi bu.

İnsan biçimindeki tanrı tepesinde dev gibi duruyor ve ona bakıyordu. Saçları upuzundu, saç tellerinin büyük bir kısmı yerlerde sürükleniyordu ve tüm o simsiyah saç kıvrımları arasından şerit şerit başka renkler de uzanıyordu. Onu ilk gördüğünde ortalık bu tür ufak tefek farkları ayırt edemeyecek kadar karanlıktı, ancak şimdi her şeyi net bir biçimde görebiliyordu. Gözleri bile değişik bir renkti. Menekşe rengiydi belki de? Briec'in göz rengine çok benziyordu, fakat çok daha canlı bir renkti—ve ilginç bir şekilde, onunkilerden çok daha canlıydı. Daha içtendi. Tıpkı yakışıklı yüzü gibi.

Ona dair her şey göze yakışıklı, çekici ve hoş geliyordu—ve Dagmar bunların hiçbirine, bir anlığına bile olsa kanmayacaktı.

“Yani sen tanrılara tapmıyorsun.”

Dagmar odada biraz daha uzağa gitti.

“Akıl ve mantık ihtiyaç duyduğum tek şeydir.”

“Ama nesnel ve insafsızdır değerli akıl ve mantık.”

“Benim için oldukça iyi iş gördüler. Benim insanlarımla senin gibi tanrıların mihraplarında tapındıklarını gördüm ve henüz bunun onlara herhangi bir fayda getirdiğine tanık olmadım. Gencecik erkekler savaşlarda ölüyor, karılarını ve çocuklarını tek başlarına bırakıyorlar. Bu yüzden karıları inandıkları tanrıya dua ediyor. ‘Lütfen tanrım, kocam gittiği için bana yardım et.’ ” Dagmar omuz silkti. “Bir iki ay içinde, orunun kendilerine verdiği o ufaklık meblağ da tükenince, onları Pazar yerinde, kendilerini en yüksek teklifi yapan adamlara satarken görüyorum. İleride hırsız ya da katil olacak çocuk ya da çocuklarının önüne biraz yemek koyabilecek kadar para kazanabilmeyi umuyor bu kadınlar. Ya da belki babaları asker olduğu için, çocukları da asker olacak, böylece her şey yeni baştan başlayacak. Hayır, üzgünüm. Böyle bir şeye tapınamam.”

“Ama arkadaşını kurtarmak için bana yalan söylemeyecek misin? Duymak istediğim şeyleri söylemeyecek misin bana? Diğerleriyle oynadığın aynı oyunları oynamayacak mısın?”

“Böyle şeylerin bana herhangi bir yararı olmayacağını bilecek kadar okudum ejderha tanrıları hakkında. Seni iltifatlarla pohpohlayabilirim, ama benim bundan kazancım ne olacak?”

“Öyleyse neden buradasın, benim güzel Leydi Dagmar’ım?”

“Nedenini anlayabilmek için.”

“Neyin nedenini?”

“Bunu onlara neden yapıyorsun? Annemi ya da beni koruyan biri yoktu, bu yüzden onun ölümü kaçınılmazdı. Ama bu bebekler—” Dagmar, annelerinin ilgisini çekebilmek için ona asılan ikizleri işaret etti, “—onları sen yarattın. Bunu onlara neden yapıyorsun?”

“Onlara hiçbir şey yapmadım.”

"Annelerini onlardan almıyor musun? Seni bağışlayacaklarını mı sanıyorsun?"

"Anlamak zorunda kalacaklar. Anneleri onları koruyamayacak kadar zayıf."

"Şimdilik öyle, evet. Ama hamile kalmadan önce öyle değildi. Ve sen bir tanrısın. Gücünü ona geri verebilirsin."

"Onu böyle bir şeye değer görseydim, verirdim. Öyle görmüyorum. Ama korkma, tatlı Dagmar. Onları buradan alıp götürüyorum. Onları koruyacak ve doğru düzgün yetiştirileceklerinden emin olacağım. Izzy konusunda harika bir iş çıkardım."

"Peki, babalarının iyi bir iş çıkarabileceğini düşünmüyor musun?"

"Babaları çok öfkeli. Onları suçlamak istemiyor, ama suçluyor."

"Ona karısını geri verseydin böyle düşünmek zorunda kalmazdı. Bu çocukları yalnızca anneleri koruyabilir."

"Ben de böyle düşünüyorum." Ejderha eğilip Annwyl'e baktı, aşağılayıcı bir ifadeyle dudak bükmüştü. İfadesi aşağılayıcıydı, çünkü görüldüğü kadar üzgün değildi.

"Seni *asla* affetmeyecekler," diye taahhüt etti Dagmar.

"Bunu bilmeleri gerekmecek."

"Ahhh, anlıyorum. Onları ailelerinden alacaksın ve annelerini nasıl öldürdüğüne dair hiçbir şey bilmeyecekler."

"Ben onu öldürmedim."

"Evet, öldürdün. Bu sana kalmış, lordum. Sana ve yine yalnızca sana."

"Pekâlâ, artık çok geç." Ejderha onu eliyle başından savdı, artık sinirlenmeye başlıyordu. "Bu gecedan itibaren, atalarıyla karşılaşmaya başlayacak. Şimdi, eğer bana müsaade edersen—"

Zihni zehir gibi işleyen Dagmar, bu durumdan kurtulmak için bir yol aramaya başladı. Önce bebeklere, ardından da şans varsa Annwyl'e yardımcı olabileceği bir yol. Ancak her nedense o an için yalnızca aklına yün çoraplar geliyordu. Akıl ve mantık aşkına, yün çorapların bu durumla ne ilgisi vardı?

Artık yanında getirmiş olduğu çift bile yanında değildi. Onu şeye vermişti...

Dagmar elini yatağın kenarına dayayarak kendini sakinleştirdi. Bu konuda yalnızca tek bir şansı vardı, bunu iyi değerlendirmeliydi.

"Peki ya senin eşin, Rhydderch Hael?"

Ejderha Dagmar'a baktı. "Ne olmuş ona?"

"Ragnar bana ejderha tanrılar hakkında öyküler anlatırdı."

Ejderha güldü. "Yani onun bir rahip olduğunu düşündüğün zamanlardan mı söz ediyorsun?" Dagmar onunla birlikte gülmeyince, ejderha sıkıntılı bir şekilde iç geçirdi. "Ne olmuş benim eşime? Ve bunu biraz acele konuşabilir miyiz acaba?"

"Benim bir teorim var."

"Bu bana pek aceleymiş gibi gelmedi."

"İnsanlar tarafından yazılmış kaynaklardan okuduğum, Ragnar ya da onunla seyahat edenlerden öğrendiğim kadıyla eşin ve en çok korkulan savaş tanrıçası olan Eirianwen, bir dişi ejderha."

"Çok sıkıldım," dedi ejderha birden.

"Eminim sıkılmışsındır. Ama sadece dinle beni. Tamamen çıldırmış olduğuna inanılan bir rahibin yazmış olduğu bir me-tin vardı—"

"Böyle şeyler her zaman çok iyi kaynaklardır."

"—ve rahip orada iki tanrıçanın hikâyesini anlatıyordu. Biri Arzhela'ydı. Güzellik, ışık ve bereket tanrıçası. Tüm insan tanrıları tarafından sevilir. En çok sevilen ilahlardan biri olarak tapılır kendisine. Bir de onun küçük kız kardeşi vardır. Eirianwen. Korkunç bir tanrıça. Maksat ve hatta görüntü açısından bile ablasının tam tersi. O, çöl tanrılarına benziyordu. Teni, saçları ve gözleri kahverengiydi. Ve—" Dagmar üzgün, somurtuk bir surat ifadesine büründü, "—kendisi insafsızca korkulan bir tanrıydı. Kendi kız ve erkek kardeşleri tarafından bile. Onlara benzemediği ve ancak birkaç kişinin kendisiyle aşık atabileceği türden bir kana susamışlığı olduğu için. Onun neden bir savaş tanrıçası olduğu anlaşılıyor. Aaah." Dagmar parmağını salladı. "Ama pek az insan savaşçı tapar ona. Arzhela'nın müritlerinin, zavallı Eirianwen hakkında söyleyecek sadece korkunç şeyleri var ve bu durum da ona bölgede sadece kötü bir şöhret kazandırmış durumda. Bunun üzerine üzgün haldeki Eirianwen uzak diyarlara

gitti ve seyyah bir savaş tanrısı oldu. Ta ki günün birinde yolu, ejderha tanrılarının tam ortasına düşene dek. Ne yazık ki o bir insandı ve diğerleri insan tanrılardan hoşlanmıyordu.”

Dagmar tekrar eski rahatlığına kavuştuğunu hissederek, ejderhaya daha da yaklaştı. “Ve tam Eirianwen, herkes tarafından feci şekilde reddedilip, her şeyden vazgeçerek tekrar yola çıkacağı sırada, tüm ejderhaların atasıyla karşılaştı. Ah, o da bu kadına birden tutuluverdi, ikisinin... şey yapabilmeleri için... bilirsin işte... kendini insan biçimine dönüştürdü. Bir tanrı olduğu için sahip olduğu bir yetenektir bu. Onun yarattıklarının hiçbirisi insana dönüşemezdi, bu da insanlar akşam yemeği olmaya karşı koymaya başlayana kadar, asla herhangi bir sorun teşkil etmemiştir.

“Sonra Arzhela seninle Eirianwen arasında olanları öğrendi, öyle değil mi? Ve öğrendikleri üzerine pek de mutlu olmadı. Bunun en büyük sebebi, kendisinin hâlâ bir eşi olmamasıydı. O korkunç, aşırı kashı, kanlarla ıslanmış, ölüm saçan küçük kız kardeşinin nasıl bir eşi olur, fakat kendisinin olmazdı? Daha da kötüsü, bu eş insan tanrılardan biri değil, o pullu sürüngenlerden biriydi.”

Bu sözleri üzerine karşısındaki ejderha tek kaşını kaldırıncaya, Dagmar da ellerini kaldırdı. “Ben sadece okuduğum metni size tekrar ediyorum, lordum.”

“Elbette.”

“Bunun üzerine savaş çıktı, çünkü tanrılar arasında işler bu yolla halledilirdi. İşleri garantiye almak için Eirianwen’in geri alınacağı sürpriz bir saldırı planlanmıştı. Çünkü onu, o ana kadar kendisine mükemmel bir şekilde davranan ailesine geri götürmemek doğru olmazdı.” Ejderha, Dagmar’ın bu yavan ses tonu karşısında yapmacık bir tavırla gülümsedi. “Ama her zaman kendine biraz fazla güvenen Arzhela, kız kardeşinin bir savaş tanrısı olduğunu unuttu. Akıl ve mantığın benim dostlarım olması gibi, savaş, kan ve strateji de onun dostlarıydılar. O, tüm bu olup bitcekleri öğrendi ve diğer ejderha tanrılarının tümünü sizin tarafınızda toplayarak, bir karşı saldırı planladı. Ve böyle yaparak, her şeyini senin için tehlikeye attı.” Dagmar biraz daha ilerledi, sonunda elbisesinin etekliğiyle ejderhanın upuzun saçları birbirine karıştı. “Çünkü bu savaş sona erip her taraf temizlendikten

sonra, artık bir tanrının etkinlik alanından diğerine geçiş olanaksız hale gelmişti. Eirianwen artık ejderha tapınağına aitti.”

“Ne olmuş yani?”

“Ejderhaların insan bedenine dönüşebilmesi, onlara senin verdiğin bir yetenek değil, öyle değil mi? *Onun* verdiğini bir yetenek. Sana olan aşkı ve senin türünü elinden geldiğince korumak istediği için.” Dagmar işaret parmağıyla hafifçe ejderhanın göğsüne vurdu. “Bu da, Güney Elleri ejderhalarının herhangi bir savaşa giderken, zırhlarının altında neden onun rengini giydiklerini açıklıyor. Güney ejderhalarının savaş büyücülerinin baş vurduğu, *onun* güçleri. Senin değil.”

Ejderha Tanrı hiçbir şey söylemedi, sadece Dagmar’ın yüzüne baktı.

“Bu en başından beri Morfyd ve Talaith’in hatasıydı, öyle değil mi? Başvurmaları gereken Eirianwen olmalıydı. Annwyl’i koruması gereken Eirianwen olmalıydı. İkiniz arasında, vicdan sahibi oymuş gibi görünüyor. Olup bitenleri umursayan.”

Dagmar ondan bir adım gerileyerek uzaklaştı. “Biliyorum! Belki de ona kendim başvururum. Daha önce hiçbir tanrıya başvurmamıştım, ama bir Aoibhell müridi olarak, çağrımın tüm tanrılar tarafından işitileceğinden eminim. Ejderha, insan ya da başka türlü. Belki de o,” diyerek alay etti Dagmar, “senin gücünün yetmediği şeyi yapabilir!”

Daha sonra ejderhanın elleri sıkıca Dagmar’ın boğazını kavradı ve ağzından kaçabilecek kelimeleri ya da havayı engelledi. Dagmar’ı yerden kaldırdı, onun parmaklarını tırmalamaya çalışmasına aldırmış etmedi.

“Çok zekice, Dagmar Reinholdt. Çok ama çok zekice. Şimdi ne kadar zeki olduğunu görelim.”

Ejderha onu eski yerine doğru fırlatarak serbest bıraktı. Öksürerek soluk almaya çalışan Dagmar, ejderha elini Annwyl’in boynunun alt tarafına doğru sokup, başını arkaya doğru eğmeden önce ona ne demek istediğini sorma fırsatı bulamadı. Daha sonra ejderha, insan kraliçeyi öptü ve Dagmar onun Annwyl’in

ciğerlerindeki son solukları çekip alışını seyretti. Annwyl'in soluk alıp vermesini sağlayan büyüler, merhametsizce ondan geri alınıyordu.

Ejderha tanrı geri çekildi ve Annwyl'in kolu yan tarafa düştü, gözleri bomboş bir ifadeyle tavana bakıyordu.

Onu öldürmüştü.

Dagmar, panik duygusunun içinde hızla yayıldığını hissetti, ölü Kraliçe'ye bakarken vücudu titriyordu.

"Şimdi onun ölümünden sen sorumlusun, insanoğlu." Ejderha, Annwyl'in ikizlerini Dagmar'ın kucağına yerleştirdi. "Asıl soru... ikizlerin ölümlerinden de senin sorumlu olup olmayacağı. Sanırım olacaksın."

"Bekle—"

Ejderha ona arkasını döndü, parmaklarını şaklattı ve Dagmar gözlerini kapayıp açtığı anda, artık Garbhán Adası kalesinde güvende değildi. Bir yerlerde, yeraltındaki bir tüneldeydi. Kolları arasındaki bebekler annelerinin son nefesini hissettikleri için ağlıyorlardı.

Ve Annwyl'in cesedi ayaklarının dibinde yatıyordu, bebekleri alabilmek için kesip açmış oldukları yara artık kanamıyordu, çünkü içinde kanayabilecek hiçbir şey kalmamıştı.

Dagmar yavaşça bakışlarını cesetten ayırdı ve tam karşısında duran yaklaşık üç metrelik canavarın yüzüne bakıncaya dek başını kaldırmaya devam etti. İşçilerin yeni kapatılmış olan tünellerden birini kazarken önlerini rahatça görmelerini sağlayan meşaleler yarattığın boynuzlarını parlatıyordu.

Minotor, Dagmar'a ve kucağındaki bebeklere bakarak "Görünüşe göre bugün," dedi usulca "tanrılar, kendilerine en sadık hizmetkârlarını mükâfatlandırdılar."

BÖLÜM 28

Bu, daha önce hiçbirinin duymadığı türden bir şeydi. En azından gerçek anlamda acı çekme bağlamında.

Anneleri feryat ediyordu.

Rhiannon elini göğsüne koyup oturduğu yerde doğrulurken Gwenvael ona bakmak için odadaki herkesle birlikte annesine döndü.

"Ah, yüce tanrılar. O ölmüş, Fearghus." Rhiannon en büyük oğluna baktı. "Onu benden almış. İçindeki yaşamı sökerek almış."

Rhiannon "Hayır," dediğinde hepsi kapıya doğru gidiyorlardı. Kraliçe başını iki yana salladı, hâlâ kesilmiş olan soluğunu almaya çalışıyordu. "O gitti."

"O gitti de ne demek?" dedi Fearghus birden.

"O gitti demek. Bebekler gitti. Hepsi gitti. Onları almış."

"Hayır." Morfyd ileri çıktı, annesinin gördüğü şeye bakarken gözleri derinlere dalmıştı. "Onları almamış. Bebekleri yollamış."

"Nereye?" diye sordu Gwenvael. "Onları nereye götürdü?"

Rhiannon gözlerini kapadı, daha çok bilgi elde edebilmek için kendi içine odaklandı.

Bercelak çocuklarıyla kardeşlerinin önüne geçti ve eşinin önünde çömeldi. "Ne var, Rhiannon?"

"Benim görmemi istedi. Ona neler yaptığını görmemi istedi, çünkü acısına destek olmaya çalışmak bunu daha zor—" Rhianon, Bercelak'ın elini yakaladı, bir tanrının numaralarının ardında yatanları görmeye çalışırken yüzü hafifçe buruştu.

Rhiannon elini Bercelak'tan çekti ve birden ayağa kalktı. Öfkeyle, "Seni piç kurusu," diye gürlerken yüzü öfkeden kıpkırmızı olmuştu.

Fearghus annesine doğru ilerledi. "Ne oldu? Bebeklere ne yaptın?"

“Onları Minotorlar’a gönderdi.”

Oda bir anda sessizleşti, herkes âdeta afallamıştı. Daha sonra Fearghus odada yavaşça ilerledi ve kapıyı açtı. Farkına bile varmadan kapıyı menteşelerinden ayırdı, kapı aralarından uçup giderken Briec ve Gwenvael yan tarafa çekilmeye çalıştılar.

Hepsi birden Büyük Salon’a geçtiler, Talaith ve Izzy onları bekliyordu.

Nolwenn büyücüsü de bunu hissetmişti. Arkadaşına ve kızlere ne olduğunu biliyordu.

“Yalnız değiller,” diye seslendi Rhiannon arkalarından ve hepsi aynı anda ona bakmak için döndüler.

“Kim var yanında?” diye sordu Fearghus.

Annesinin gözleri kendi üzerine çevrilince, Gwenvael solunun ciğerlerinde öylece kaldığını hissetti. “Dagmar mı?”

Kardeşi ona bir şey sordu, ancak Gwenvael onu işitemiyordu. Dagmar’a neler olduğunu—ve onunla bebeklere vaktinde ulaşamadıkları takdirde neler *olabileceğini*—fark ettiğinde, kulaklarındaki uğuldamadan başka bir şey işitememeye başlamıştı.

Fearghus omzuna vurarak Gwenvael’in dikkatini tekrar salona çevirdi.

“Ne?” diye hırladı Gwenvael.

“Dagmar bize vakit kazandıracak mı?” diye sordu Fearghus.

“Evet,” diyerek başıyla onayladı Gwenvael, şimdiden Büyük Salon’un kapılarına doğru kapılarına doğru koşmaya başlamıştı. “Bize vakit kazandıracak.”

Dagmar başını kaldırarak, tepesinde dikilmekte olan Minotor’a baktı. Yaratığın gözleri kahverengiydi, saçları kabarık ve kirliydi, hantal suratındaki dümdüz ve nemli burnu pek hoş görünmeyen bir çeşit mukus tabakasıyla kaplıydı. Üzerinde bir çeşit hayvan derisinden yapılmış ve kalçalarının etrafına dolanmış bir örtüyle, Dagmar’ın saf altından olduğunu düşündüğü bir kolyeden başka bir şey yoktu. Kolyenin zinciri kalın ve genişti, ucundan sarkan madalyon da küçük bir tabak boyutundaydı. Dagmar onun üzerindeki tanrıça Arzhela sembolünü hemen tanıdı.

Dagmar, Minotorlar'ın reisinin önünde tek dizinin üzerine çökerek "Sizleri bulduğum için çok mutluyum, lordlarım. Böyle bir şansı yakalayabildiğim takdirde çocukları alıp size getirdim, ancak bu o kadar kolay değildi."

"Dölleri sen mi aldın?"

Dagmar onu başıyla onayladı, fakat gözlerini kaldırıp ona bakmadı. "Burada beklediğinizi biliyordum ve annelerinin ölüm anı bana en uygun zamanmış gibi geldi."

Minotor, Dagmar'ın ayaklarının dibindeki cesedi toynağıyla itekledi. Onun başının eğik olması ve hareketlerinin sebep olduğu irkilmeleri Minotor'un görememesi, Dagmar'ı sevindirdi.

"Bu. Bu, Güney'in o büyük Eli Kanlı Kraliçe'si mi?"

"Evet. Doğum yapmak onu öldürmüştü, lordum. Gördüğünüz gibi... şey... dölleri onun içindeki yaşamı tamamen çekip almış."

"Güzel. Bu fahişe bunu hak ediyordu."

Bir başka Minotor onlara yaklaşarak cesedin yanında yere çömeldi. Büyük, etli parmaklarını onun boğazına doğru bastırıp ve başıyla onayladı. "Ölmüş."

Minotorlar'ın reisi Annwyl'in cesedinin çevresinde dolandı ve onu tekmeleyerek yerinden savurdu.

Cesedin uzaktaki bir duvara çarptığını, darbe sebebiyle kemiklerin ezildiğini işittiğinde Dagmar, yanağının iç kısmını ısırdı. Büyük insan Kraliçe, bedeni gevşemiş vaziyette taş zeminde yatıyor, cesedi doğal olmayan kıvrımlar yapıyordu.

Dagmar'ın o an haykırmamasının sebebi, kendi kendini eğitmiş olmasıydı. Reinholdt'un Tek Kızı olarak, Kudretli Eli Kanlı Kraliçe'nin cesedine saygıyla davranmaları gerektiğini emretmesinin nedeni de buydu...

Reinholdt'un Tek Kızı...

"Sana gelince—" Dagmar kıllarla kaplı ellerin kendisine uzanmakta olduğunu gördü.

"Ben Reinholdt'un Tek Kızı'yım," dedi bir anda. "Ellerini bana süremezsin! Ve şunu da iyi bilin ki babam beni buraya, Güney Elleri'ne, Kötü Kraliçe'nin döllerini alabilmek için giriştiğiniz bu kutsal görevinizde size yardımcı olabilmem için elçi olarak gönderdi."

“Neden Reinholdt,” diye sordu aralarından birisi, “kızını böyle bir görev için göndermiş olsun?”

Dagmar ayağa kalktı, bebekler hâlâ sıkı sıkıya kucağındaydı. “Babam Kötü Kraliçe’nin yalnızca bir kadına güveneceğini biliyordu. Ve çünkü ben, Canavar’ım.”

“Sen mi? Canavar sen misin?”

“Babam beni buraya göndermenin tehlikeli olacağını biliyordu, ancak benden başka hiç kimse onlara bu kadar yakınlaşamazdı.”

“Ya da Canavar’ın, o fahişenin etrafında olmak için hissettiği güçlü irade.”

“Çok doğru, lordum.” Dagmar Annwyl’in kırılmış kemiklerine baktı ve içinde gerçek anlamda bir tiksinti hissetti—ancak onların düşündüğü sebeplerden ötürü değildi bu. “Orada beni geceler boyu dipdiri tutacak şeyler gördüm. Dehşet verici birçok şey. Ama babam, tıpkı bu döller emrettiği gibi size getirebildiğim için benimle gurur duyacak.”

“İyi bir iş çıkarmışsın.” Minotorlar’ın reisi Dagmar’ı överek, bebekleri almak için uzandı. “Artık onların boğazlarını kesebilir ve bu gece eve doğru yola çıkabiliriz.”

“Hayır.” Dagmar yaratığın ellerini bebeklerden uzaklaştırmak için arkasını döndü. “Onları burada öldüremeyiz. Onlarla birlikte Kuzey’e dönmeli ve babamı, yaptıklarından dolayı bu bebeklerin işe yaramaz, minik kafalarını kesme şerefiyle ödüllendirmeliyiz.”

“Bunu yapamayız. O ejderhalar bizi bulmadan ölmeleri gerek.”

“Onlar hayatta olursa pazarlık edebileceğimiz daha çok şey olur.”

“Amaçlarımızın arasında eve dönmek yoktu, leydim. Asıl amacımız onları öldürmektir. Eğer aramızdan biri canını kurtarır ve eve dönerse, bu tanrıların bize bahsettiği fazladan bir lütf olur. Ama bizim ana hedefimiz—tek hedefimiz—herhangi bir şey yapmadan evvel bu canavarların öldüklerini görmek.”

Kendileri iki ayak üzerinde duran birer inekten ibaretken, ikizleri canavar olarak adlandırmanın riyakârlığını anlayabilir miydiler? *Konuşan*, iki ayaklı inekler.

Hayır. Muhtemelen anlayamazdılar.

Dagmar elinden geldiğince soylu bir nezaketsizlikle konuşmaya çalışarak "Buna izin veremem," dedi. "Onların ölümleri... sizin için değil."

"Ama tanrılar—"

"Sizin buradaki tek amacınız, seni hantal şey, benim eve güvenli bir şekilde dönmemi sağlayabilmek. Bizim peşimizden gelecekler ve siz beni korumak için savaşıp, büyük ihtimalle öleceksiniz. Sizin tek göreviniz bu."

Karşısındaki yaratıklar şaşkınlıkla birbirlerine bakmaktaydılar. Dagmar onları bir şekilde ele geçirmiş olduğunu biliyordu. İhtiyaç duyduğunda erkekleri şaşırtabilmesi her zaman çok kolay olmuştu.

Ne yazık ki Dagmar, dişilere pek güvenemiyordu.

Gölgeler arasından çıkıp gelen dişi, "Yalān söylüyor," diye tısladı. Onun elbisesi de hayvan derisinden yapılmıştı, ancak vücudunu omuzlarından toynaklarına dek örtüyordu. Erkeklerinki gibi boynuzları yoktu, fakat boyu erkeklerin en uzunundan bir ya da iki santim kısaydı. Elbisesinin üzerindeki kahverengi pelerin yünlüydü. Dişi, saçlarını örtmesi için kukuletasını başına geçirmişti ve Dagmar kumaşa işlenmiş eski alfabe harflerini görebiliyordu.

Arzhela'nın rahibelerinden biri. Biraz da büyü gücü vardı.

"Kucağında taşıdığı o şeyleri koruyor, hem de canla başla." Dişi homurdanarak yumruğunu en yakınında duran erkeğin omzuna indirdi. "Ve siz aptallar, ona inanıyorsunuz."

Dagmar onun boğazına verilmiş bir tür hasar, boynu boyunca uzayan bir kılıç kesliği sebebiyle dişinin sözlerini zar zor anlayabiliyordu. Dişi bu yarayı bir savaşta edinmiş olabilirdi, ancak büyük ihtimalle bu Arzhela için feda ettiği bir şeydi. Bir zamanlar tanrıçanın gerçek bir hizmetkârıydı demek ki.

Rahibe, Dagmar'a doğru yaklaştı, toynakları kaya zemin üzerinde ses çıkarıyordu. Yaklaşırken Dagmar'a sert bir ifadeyle baktı.

Dagmar "Yanılıyorsun," diyerek şansını bir kez daha denedi, canı sıkın değilmiş ve ondan etkilenmemiş gibi görünmeye çalışıyordu. "Benim görevim de seninki kadar basit. Dölleri alıp, babama geri dönmek. Reinholdt'a."

“Yalan söylüyor,” diye tısladı dişi bir kez daha.

“Bir Kuzey’li olarak benim sözlerimden şüphe mi duyuyorsun? Benim bir Reinholdt olduğumdan şüphe mi duyuyorsun?”

“Sen bir Reinholdt’sun, Leydi Dagmar. Reinholdt topraklarından geçerken seni orada görmüştüm. Sen Dagmar Reinholdt’sun. Ama yalan söylüyorsun.” Dişi öne doğru eğildi, nemli burnu Dagmar’ın etrafını kokluyordu. “Her yanında Rhydderch Hael’in kokusu var.”

“O bir mürit!” diye suçladı onu erkeklerden biri.

“Hayır.” Rahibe hafifçe gülümsedi. “Hayır. O hiç kimseye tapmıyor. Hiçbir tanrı korumuyor onu. Hiçbir tanrı ilgilenmiyor onunla. Rhydderch Hael bile. Onu buraya o gönderdi. Bizim için.”

“Peki ya döllər?”

“Başarılı olamadılar. Onlarla hiçbir şey yapmak istemiyor.”

Dişi, bebeklerden birine dokunmak için uzandı ve Dagmar hemen ona arkasını döndü.

Alçak ve kontrollü bir ses tonuyla “O kirli, inek ellerini onlardan çek,” diye homurdandı.

Rahibe kuyruğunu salladı. “Döllər benim.” Bakışları erkeklerle kaydı. “Kadın... sizin.”

Bir el saçlarından yakalayarak onu arkadan sertçe çekmeden ve rahibe bebekleri kollarının arasından söküp almadan önce Dagmar, hemen orada koşarak kaçması gerektiğini düşünmeyi başaramadı bile.

“Hayır!” Dagmar bebeklere doğru uzandı, onları geri alabilme konusunda umutsuzdu. Bebekleri hayatı pahasına koruma konusunda da öyle.

Minotorlar’ın reisi, Dagmar’ın önünde dikildi, elini onun boğazına sarmıştı. “Nasıl olur da tanrılara tapmazsın? Baksana, onlar için yaptığımız fedakârlıkları—” Dagmar’ı diğer Minotorlar’ın üzerine doğru itti “—seninle ödüllendirdiler.”

Gwenvael ve ailesi kaleden çıkarak avluya akın ederken, askerler, muhafızlar ve hizmetçiler—insanların hepsi—aceleyle onların yollarından çekildiler. Ejderhalar hemen biçim değiştirdiler,

Addolgar ve Ghleanna etraftaki kırsal bölgeyi süratle arayabilmek için aksi yönlere doğru gittiler ve kendilerine katılmaları için kızlarıyla oğullarını çağırdılar. Rhiannon ve Morfyd, onlara yardım etmeleri için tanrılara başvurmak amacıyla göle doğru yola çıkarak dört erkek kardeşi ve babalarını bırakıp gittiler.

Gwenvael, Briec, Éibhear, Bercelak ve Fearghus, toynak izlerinin ilk ortaya çıktığı yerden başlayarak ilerleyecekler ve en fazla birkaç fersah uzaklıkta olduklarını ummakla yetineceklerdi.

Fakat Gwenvael açık havaya çıkar çıkmaz, bir sesin onu çağırdığını işitti. Eğilip baktı ve bunun Izzy olduğunu gördü. Ellerini çılgınca sallıyor ve onun adını haykırıyordu. Gwenvael alçaldı. "Ne var, Izzy?"

"Annwyl'in atı! Onu duymuyor musun?"

Briec de Gwenvael'in yanına gelmişti ve ikisi bir süre havada öylece durarak diğer insanların sesleri eşliğinde etrafı dinlemeye çalıştılar.

"Onu duyuyorum," dedi Briec. İkisi de duyabiliyorlardı. At, ahırın duvarlarına vuruyordu. Sahibesinin öldüğünü hissettiği için çıldırmış da olabilirdi. Ancak Gwenvael öyle düşünmüyordu. Ve görünüşe göre Izzy de pek öyle düşünmüyordu. Izzy koşmaya başladı. İnsanların arasından Kraliçe'nin özel ahırına doğru kolaylıkla sıyrılırken amcasıyla babası da tam tepesinde alçaktan uçarak onu takip ediyorlardı.

Izzy, annesi peşinden koşarak ona beklemesini söylemesine karşın içeri girdi.

Éibhear hepsinin önüne geçti, ahırın çatısını kavradı ve kuvvetli bir şekilde çekerek onu yerinden kaldırdı.

Daha önce hiçbir Vahşet'in bu şekilde davrandığını görmemişlerdi. O her zaman, inanılmaz bir fırtına gibi davranan Annwyl'in sakin davranan odak noktası olurdu, Fearghus da eşi için bu atı öncelikle bu sebeple seçmişti.

"Yas mı tutuyor?" diye sordu Briec.

"Sanmıyorum." Fearghus biraz daha alçaldı. "Izzy. Dışarı çıkar onu."

Izzy, ahırın kapısını kapalı tutan metal sürgüyü kavradı ve arkaya doğru çekti. At bir kez daha ön toynaklarıyla vururken

kapı hızla açıldı ve hayvan bir an bile tereddüt etmeden dışarı atılarak şehrin büyük kapılarına doğru koşmaya başladı.

At artık kederden çıldırmış gibi görünmüyordu. Bunun yerine bir amacı ve varacağı bir yer vardı.

"Kapıları açın! Şimdi!" diye bağırdı Fearghus muhafızlara, sonra da babası ve kardeşlerini yanına alarak canavarın peşinden harekete geçti.

Yaratıklar onun artık boşalan kollarını yakaladılar—akıl ve mantık yardımcısı olsun, bu boşluk duygusunu ruhunun ta içinde hissediyordu—ve Dagmar'ı tünel zemini boyunca, kazı çalışmalarına son verdikleri yere doğru sürüklediler. Onu yere fırlattılar ve Dagmar yeniden doğruldu.

Zihni umutsuz bir şekilde bu durumdan kurtulmanın bir yolunu aradı, fakat rahibenin bu erkekler üzerindeki gücü mutlaktı. Kuzey'de, muktedir bir rahibe, erkeklerin tartışmaya cesaret edemeyeceği tek kadındı. Ne yazık ki Minotorlar da onun ailesindeki erkeklerden farklı değildi.

Minotorlar'ın şefi katı bir hor görü ifadesiyle "Kabalığımızı başışlamak durumdasınız, leydim," dedi ona. "Bu yola çıkalı aylar oldu ve rahibemiz bize nadiren yardımcı oluyor. Ama aslında, siz böyle bir şeyi fazla umursayacak kadar yaşamayacaksınız."

"Kuzey Elleri Yasası'na ihanetinizin bedelini ödeyeceksiniz."

"Bizler kudretli Buz Diyarı'ndanız. Hakiki Kuzeyliler biziz. Bu nedenle, siz güneylilerin kullandığı herhangi bir yasa bizim için hiçbir şey ifade etmez."

Ve Dagmar, Minotor erkekleri tam kendisine doğru yaklaşırken onu gördü, grubun tam ortasında dikiliyordu—görünmezdi. Dagmar haricindekiler için. Bu kez boyu daha uzunmuş gibi görünüyordu ve artık o zavallı kiralık savaşçı değildi. Dagmar bunu daha önce nasıl da görememişti? Nasıl bilememişti?

"Orada öylece dikilecek misin?" diye sordu Dagmar öfkeyle. "Hiçbir şey yapmayacak mısın?"

Minotorlar durdular, birkaç aralarında mırıldanırken birbirlerine baktılar ve Dagmar'ın kiminle konuşmakta olduğunu merak ettiler.

"Onun duygularını incitmişsin," diye azarladı onu kadın. "Bu sebeple buradasın, Dagmar Reinholdt. Kendinden başka suçlayabileceğin kimse yok."

"Bunun için *beni* mi suçluyorsun?"

"Seni hiçbir şey için suçlamıyorduk," diye itiraz etti Minotorlardan biri.

"Kes sesini," diye bağırdı Dagmar ve bakışlarını tekrar Eir üzerinde odakladı. "Bir şeyler yapman gerek."

"Ne gibi? Hepsini öldürmek gibi mi?"

"Harika bir başlangıç olurdu."

"Yapamam. Onlar bana bir şey yapmadılar. Ve sen bana... ya da herhangi birine tapmıyorsun. İkizler benim değil ki onları koruyabileyim. Ben diğer tanrıların işlerine karışmamalıyım."

"Benimle dalga mı geçiyorsun?"

"Bu işe yaramayacak," dedi Minotorlar'ın reisi. "Delirmiş gibi görünmeye çalışmak seni kurtarmayacak."

"Tanrıların kuralları vardır," diye devam etti Eir, o da tıpkı Dagmar gibi Minotorlar'ı dikkate almıyordu. "İstersen buna bir tür yasa diyebilirsin, tıpkı sizin Kuzey'deki yasanız gibi."

"Yani bu kadar mı? Buradan öylece gidecek misin?"

"Sen konuşarak kendi kendini bu yeraltına getirttin... öyle görünüyor ki şimdi tek başınasın."

Tanrıça tam arkasını dönecekken Dagmar kolunu, onu tutmakta olan bir Minotor'dan kurtardı ve eliyle ona işaret etti. "Bana borçlu olduğunu söylemiştin!"

Eir tekrar Dagmar'ın yüzüne bakarak şaşkınlıkla gözlerini kırıştırdı. "O yün çorapların içindi."

"Bu açık uçlu bir 'sana borçluyum'du."

"Ne?"

"Eğer bana özellikle 'sana bir çift yün çorap borçluyum' deseydin, sorun olmazdı. Ama bana sadece, sana verdiğim yün çoraplar için borçlu olduğunu söyledin. Böylece, durumu tamamen yoruma ve nihai ödeme biçimine açık bırakmış oldun."

Minotorlardan biri kumandanına yaklaştı. "Bu kadın bir sentor kadar deli."

"Korku aklını iyice karıştırmış olmalı."

Eir bir süre ona baktı, sonra başını onaylarcasına salladı. "Bu iyiydi. Ama sadece tek bir lütuf hakkın vardı. Bu yüzden, kimi kurtarmamı istediğini seç. İkizler mi yoksa—"

"İkizler," dedi Dagmar ve o anda tüm Minotorlar, düzgünce yapılacak bir kurban işlemi için hançerleri ve gerekli şifalı otları hazırlamakta olan rahibelerine doğru baktılar.

"İkizler," diye tekrar etti Dagmar.

"Pekâlâ. Sanırım onları bir süre oyalayabilirsin, değil mi?"

"Sana bir kez daha sormak zorundayım, benimle dalga mı geçiyorsun?"

"Hadi ama. Sen bu işte çok iyisin. Mutlaka aklına bir şeyler gelir."

Dagmar öfkeli, şaşkın ve biraz da ürkmüş bir halde ellerini havaya kaldırdı ve "İşte buradayım, Minotorlar!" dedi. Ve o anda tüm o hantal suratlar Dagmar'a baktı. "Ejderha tanrılar bunu yanınıza bırakmayacak! Ve peşine düşecekleri şey sizler olmayacaksınız. Sizin halkınız olacak. Dışileriniz. Buzağılarınız. Bu ihanet için tüm halkınızı yeryüzünden silip süpürecekler!"

Bu sözler üzerine erkekler durakladılar. Onlar bir kurban görevindeydiler, ancak bu, ailelerinin de böyle bir görevi olduğu anlamına gelmiyordu.

Eir başparmağını havaya kaldırdı ve gülümsedi. "Güzel!"

Rahibe artık çığlıklar atmaya başlayan ikizleri kendi düzenine göre, aceleyle hazırlanmış bir mihrabın üzerine dikkatle yerleştirirken "Onu dinlemeyin," dedi. "O kadını dilediğiniz gibi kullanın—hiç kimsenin umurunda olmayacak."

"Ama—" dedi Minotorlardan biri dışlerinin arasından "—biz bu kadının deli olduğunu düşünüyoruz."

Rahibe ona şaşkınlıkla baktı. "Böyle bir şey sizi daha önce hiç durdurmamıştı."

Minotorlar kendi aralarında bu çılgın kadının tecavüz ve infazını tartışırken Dagmar da Eir'i izledi. İkizlere yardım edeceğine dair ona söz vermişti, fakat onlara doğru ilerlemek yerine

onlardan uzaklaşıyordu, nihayet Annwyl'in yüzükoyun yatmakta olan cesedinin yanında durdu. Ölü Kraliçe'nin yanında yere eğildi ve cesedi arka üstü çevirdi. Elini Annwyl'in başının üzerine koydu ve bedeni boyunca, önce yüzü, sonra göğsü ve karnı, bacakları ve ayaklarına doğru gezdirdi. Annwyl'in kendisi kıpırdamadı, gözleri hâlâ hiçbir şey görmeksizin tavana bakıyordu, ancak kemikleri tekrar yerlerine yerleşirken, cesedi hafifçe kıpırdandı.

Eir'in Annwyl'in boynunun altından geçirdiği eli cesedin başını hafifçe arkaya doğru eğdi ve tıpkı Rhydderch Hael'in yaptığı gibi, bu tanrıça da dudaklarını Annwyl'in dudakları üzerine bastırdı...

Görünüşe göre ahlaki ikilemlerinin üstesinden gelmiş olan Minotorlar, Dagmar'ı yakalayarak onu sırt üstü yere serdiler. Dagmar kendisini kavrayan ellerle mücadele etti, ancak tüm dikkati bebekler ve onlarla uğraşmakta olan rahibe üzerindeydi. Duygusuz inek ayinini hazırlarken deli gibi çalışıyor, etrafında olup biten hiçbir şeyi dikkate almıyordu.

"Bana bak, insanoğlu."

Dagmar ona söyleneni yaptı, diğerleri onu zemine sabitlerken, tam tepesinde duran Minotor'a baktı.

"Senin acın," dedi usulca, "benim zevkim olacak."

"Ve senin ölümün," dedi Annwyl onun arkasından, "bana ait olacak."

Eli Kanlı Kraliçe, Minotor'un başını yakaladı, parmaklarıyla gözlerini oydu ve göz çukurlarının iyice derinine inene dek ellerini içeri bastırdı.

Acıyla bağırarak Minotor sırtına yapışmış Annwyl'le birlikte ayağa kalktı, umutsuz bir şekilde Kraliçe'yi sırtından atmaya çalışırken sendeledi.

Diğer Minotorlar Dagmar'ı bıraktılar ve kumandanlarının yardımına gittiler. Fakat o feryat ediyor, kendi etrafında daireler çiziyor ve Annwyl'in bedenini diğerlerine karşı bir silah gibi kullanırken, farkında olmadan onu yakalamalarına da engel oluyordu.

Annwyl tek elini Minotor'un yüzünden çekerek, belindeki kuşaşın içinde sakladığı hançerine uzanırken, Dagmar da çabucak

ayağa kalktı. Annwyl hançeri tam tepesine doğru kaldırdı ve Minotor'un kafatasına sapladı. Minotor acı bir çığlık attı ve his-
terik bir şekilde gülen Annwyl hançeri çıkararak tekrar tekrar ait
olduğu yere sapladı.

Nihayet Minotorlardan biri Annwyl'i yakaladı ve onu kuman-
danlarının sırtından çekip alarak, odanın diğer tarafına doğru fırlattı. Annwyl önce duvara, sonra sert zemine çarptı ve ardından
tekrar ayakları üzerine sıçradı.

O anda Annwyl, Dagmar'ın daha evvel hiç işitmediği ve bir
daha asla işitmek için dualar ettiği bir çığlık attı. Annwyl çığ-
lık attı ve kanlarla kaplı halde, Minotorlara doğru hücum etti.
Minotorlar o kadar şaşkındılar ki, tepki vermeleri biraz zaman
aldı. İçlerinden biri kılıcına doğru uzandı, fakat Annwyl onu he-
men elinden kaparak bu silahı onun karnını deşmekte kullandı,
sonra da döndü ve silahı istediği gibi, cesurca savurmaya başladı.

Dagmar kendini zorlayarak bakışlarını onlardan ayırıp, rahi-
beye odaklanmaya çalıştı.

Rahibe öfkeliydi, ancak kendini kaybetmemişti. Bunun yerine
hançeri eline alarak kız bebeğin üzerine doğru kaldırdı. Dagmar
onu doğru koştu, pek sağlam olmayan mihrabın üzerine bir kal-
dıraç görevi görürcesine çıktı ve rahibenin üzerine atıldı. İyi bir
mücadeleci olmadığını bilen Dagmar, kollarını ineğin başına do-
ladı ve öylece bekledi.

Rahibe öfkeyle "İn üstümden!" diye feryat etti ve Dagmar'ı
sertçe itekleyerek geriye doğru savurdu. Dagmar yere çarptı, fa-
kat yere çarpmaması için başını havada tuttu. Bir süre yerde ka-
yarak durduktan sonra meşalelerden birini kaptı ve sızlayan be-
denini tekrar doğrulttu. O anda acıyı hissetti ve acısını kontrol
altına alma konusunda kendini hiç eğitmemiş olan Dagmar, dışı
Minotor'a doğru aceleyle, topallayarak ilerledi. Meşaleyi rahi-
benin yüzüne vurdu ve onu bir kez daha şaşırtıp öfkeliendir-
meyi başardı.

"Kaltak!"

Dagmar rahibeyi hedef alarak, yağla dolu kâseye bir tekme
savurdu. Kâse rahibenin yan tarafına çarptı ve Dagmar meşaleyi
ona doğru fırlattı. Dagmar'ın hedefi derhal alev aldı ve rahibe

çığlıklar atarak pelerinini çekiştirmeye başladı. Dagmar bu süreyi değerlendirerek mihrabın üzerindeki ikizleri kaptı ve hemen geri çekildi. Durduğu köşeden çıkışı görebiliyordu, ancak o ve özgürlüğü arasında hâlâ kesip doğrayan, katliam yapan Annwyl ve birkaç tane Minotor duruyordu.

Pelerin ve alevlerden kurtulan rahibe mihrabın üzerine çıktı. Onlara baktı ve sonra ağzını açarak, "*Durun!*" diye bağırdı.

Hepsi durdu. Annwyl bile.

Rahibe, Dagmar'a baktı, fakat Dagmar kaçamayacak vaziyette olmasına rağmen oldukça kendinden emin görünüyordu. Rahibenin o anda kendisinden çok Annwyl ile ilgilendiğini her ikisi de biliyordu.

Rahibe kolunu kaldırdı ve Kraliçe'ye biraz daha yaklaştı. Parmığıyla Annwyl'i işaret ederek "*Bana yardım etmeleri için en karanlık güçlere başvuruyorum,*" dedi sayıklar bir sesle. "*Beni ele geçirmeleri ve bana bu pisliği yok edebilmem için gereken güçleri vermeleri için onlara başvuruyorum.*"

Dagmar ileri atıldı. "*Annwyl, öldür onu!*" diye bağırdı. "*İşini bitirmeden öldür onu!*"

Dagmar Annwyl'in bu sözleri işitip işitmediğini, anlayıp anlamadığını, ya da sadece bağırtılara tepki gösterip göstermediğini hiçbir zaman bilemeyecekti. Kraliçe'yi, Garbhán Adası'nın Deli Kraliçesi'ni harekete geçiren her neyse, son derece yeterli olmuştu.

Kraliçe kollarını arkaya doğru kaldırdı—derisi artık solgun ve gevşek değil, güçlü, kuvvetli ve idmanlı kaslarla kaplıydı—ve elindeki kılıcı savurdu. Bir Minotor kılıcı, bir insanın kılıcından çok daha uzun ve enliydi ve Annwyl bu kılıcı âdeta ufak bir hançermiş gibi tutuyordu.

Kılıç tünel boyunca havada uçtu ve dışı Minotor'a saplandı. Dışı birkaç adım gerilemek zorunda kaldı.

Rahibe başını eğerek kılıca baktı, fakat ölmedi.

Kollarını kaldırdı ve "*Öldürün—*" diye bağırdı.

Fakat Annwyl'in histerik çığlığı onun sesini bastırdı ve Kanlı Kraliçe dışı Minotor'a karşı hücumla geçti. Rahibenin üzerine atlayarak onu yere serdi. Annwyl kılıcı dışının göğsünden çekerek havaya kaldırdı. Yeni bir çığlık eşliğinde kılıcı tekrar rahibeye

sapladı. Rahibenin acı uluması bütün tüneli kapladı, ancak bu ses hâlâ Annwyl'in çığlıklarını bastıramıyordu. Bu artık bir savaş çığlığı olmanın ötesine geçmişti. Her şeyin ötesine geçmişti. Ve rahibe çığlıklar atarken Annwyl kılıcı tekrar tekrar çekip onun bedenine saplıyordu.

Tüneldeki herkes, hatta Dagmar bile, yerlerinden kımıldamadan onu seyrediyordu. Minotor erkekleri hareket etmediler. Kumandanları ölmüştü, rahibeleriye tam karşılarında katlediliyordu.

Ve bu bir katliamdı. Acımasız, vahşi bir katliamdı. Kanlar her tarafa, hatta Dagmar ve bebekler üzerine bile sıçırıyordu, fakat Annwyl kılıcın ucu zemine çarpana dek katliama devam etti. Sonrasında kılıcı çekip çıkardı ve rahibenin göğüs kafesini çıplak eleriyle yırtarak açtı. Kaburga kemiklerini parçaladı ve yumruklarını açık vaziyette duran göğüs boşluğuna art arda indirmeye başladı.

Dişi Minotor şimdiye dek çoktan ölmüştü, ancak görünüşe göre Annwyl'in öfkesi hâlâ son derece güçlüydü.

Dagmar Annwyl'in önündeki göğüs boşluğuna kaç kez vurduğunu hesap edemedi. İçindeki organları kaç kez yakalayıp omzunun üzerinden fırlattığını hesap edemedi. Dagmar ömründe ilk kez büyülenmiş haldeydi; düşünemiyor, akıl yürütemiyor, öylece bakmaktan başka bir şey yapamıyordu.

Minotorlar'ın o dehşete düşmüş hallerinden uyanmaları dakikalar sürdü ve içlerinden koca kafalı ve dev gibi olanı Annwyl'e doğru harekete geçti. Minotor yavaşça kılıcını havaya kaldırdığında Dagmar Annwyl'i uyarmak üzere harekete geçti, fakat boğazına dayanan bir kılıç aniden sesini kesiverdi.

Minotor şimdi Annwyl'in arkasında duruyordu. Yaratığın iki eliyle birden tuttuğu kılıç onun çıplak sırtına doğrultulmuştu. Minotor hiç ses çıkarmadan kılıcı indirdi. Fakat kılıcın uç kısmı omurgasına yaklaştığı sırada Annwyl hemen harekete geçti. Sadece sağ kolunu kaldırdı ve sol tarafa doğru atıldı. Kılıç, dişi Minotor'un bomboş göğüs kafesine saplandı. Minotor tek kelime etmeden yaptığı şeye bakakaldı, sonra bakışlarını Annwyl'e çevirdi. Annwyl'in yüzünde çılgınca bir gülümseme vardı, ağzının

bir köşesi hafifçe kıvrılmıştı, yemyeşil gözleri, yüzüne dökülen saç yığınının arasında yaratığa bakmak üzere yavaşça yukarı kalktı.

"Iskaladin," diye tısladı Annwyl ve Minotor sendeleyerek geriye çekildi. Dehşete kapılmıştı. Bu duyguyu saklayamıyordu; ne yoldaşlarından, ne de kendi kendinden. Dagmar Buz Diyarı'ndan olan birinin hayatında ilk defa dehşete kapıldığından emindi ve hepsi de bunu biliyordu—çünkü hepsi onun gibi dehşete kapılmış vaziyetteydi.

Annwyl, hâlâ rahibenin göğsüne saplanmış halde duran kılıcın kabzasını kavradığında dehşete kapıldılar. Diğerinden çok daha ufak tefek olan çırılçıplak insan dişisi ayağa kalktığına da dehşete kapıldılar. Annwyl soluk soluğa kalmıştı, ancak harcadığı güç sebebiyle değil... hırsından bu haldeydi. Öldürmek için duyduğu arzudan sebep hızlı hızlı soluk alıp veriyordu. Dagmar daha evvel hiç böyle bir şey görmemişti. Bunun gibisini görmemişti. Neden olduğu korkudan dolayı her an orgazm olabilecek gibi duran bu savaşçı gibisini görmemişti.

Kraliçe'nin çılgın bakışları Dagmar'a çevrildi ve arkasındaki Minotor kılıcını indirerek oradan çekildi. Yaratık ellerini havaya kaldırdı. Ayu içleri ellerinin üzerindeki kahverengi ve beyaz posta göre çok daha açık renkli ve cansız bir postla kaplıydı.

Minotorlar aynı anda geri çekildiler. Annwyl'i yakından, hem de çok yakından izliyorlardı.

Annwyl dudaklarını ıslattı; solukları daha da hızlanıyor, vücudu her an daha da tahrik oluyordu. Sonra bir çığlık attı, bir çığlık daha attı ve Minotorlar kaçışmaya başladı. İnşa ettikleri tünel boyunca, nadiren gördükleri genişliğine doğru kaçıyorlardı.

Ve Annwyl onların enselerindeydi.

Fearghus bir an durdu, Gwenvael neredeyse arkasından ona çarpıyordu. Kardeşi arkasına döndü, etrafı incelerken gözleri çılginca açılmıştı. Annwyl'in şahlanan atı sebatla koşmaya devam ediyordu.

"Ne? Ne oldu?"

"Dinle!"

Gwenvael o zaman işitti. Bir daha asla işitemeyeceğini düşündüğü bir sestti bu. Kanlı Kraliçe'nin savaşı çığığı.

"Orada! Annwyl orada!"

Ve Annwyl oradaydı, küçük bir tepenin eteğindeki bir delikten dışarı çıkıyordu. Fakat kaçmıyor, kovalıyordu. Önüne katığı Minotorlar'ın peşinden koşuyordu. En az üç metre boyunda ve ondan yaklaşık yüz otuz kilo daha ağır olan Minotorlar kaçışıyorlardı. Fakat Annwyl onlara yetiştii. Gwenvael, Fearghus, Briece ve Bercelek yaklaşık otuz metre ötede yere indikleri sırada, Annwyl ilk Minotor'a yetiştii. Kılıçla onun ayak bileklerinin arkasını yardı ve Minotor tepe üstü yere düştü. Yaratık arka üstü dönerken Annwyl onun boğazını kesti ve koşmaya devam ederek kılıcını bir başka Minotor'a sapladı. Minotorlar koşarak onu geride bıraktıklarını umuyorlardı, fakat şimdi de yolları üzerinde, önlerini kesen ejderhalar vardı.

Briece derin bir soluk aldı. Onları her an alevlere boğmaya hazırda, fakat Fearghus başını salladı. "Hayır. Bırak onları."

"Ama Annwyl güvende olacak." Annwyl'i ejderha ateşinden koruyan, annelerinin vermiş olduğı bir hediye idi bu. Bu özelliğın Annwyl'e berbat bir savaşı sırasında birçok defa yardımcı dokunmuştu.

"Bırak," dedi Fearghus bir kez daha.

Ejderhalar bir şey yapmadılar ve kaçamayacaklarını anlayan Minotorlar Annwyl'le yüzleşmek üzere döndüler. Tek bir savaşı birliğı olarak saldırdılar; Dagmar'ın onlara bildirdiğine göre en az elli kişiden oluşacak birlikten geriye sadece on ikisi kalmıştı. Ancak Annwyl'in taşıdığı kılıç—bir Minotor için küçük bir kılıçtı, fakat Annwyl'in kendi enli kılıcının neredeyse iki katı uzunluğundaydı—işine kaldığı yerden devam ederken, güneşte parıldıadı.

Acımasız bir savaşı oluyordu. Eli Kanlı Kraliçe, ismini kanıtlar biçimde kolları, bacakları ve kafaları doğrayıp duruyordu. Minotorlar'ın kafalarını kesmek zordu, bu yüzden Annwyl önce birçoğunu zayıflatıyor, sonra diğerlerine geçiyor ve birer birer hepsinin işini hallediyordu. Erkek kardeşler ve babaları bu manzarayı izledikleri sırada Morfyd ve Rhiannon yere indiler. Onların hemen ardından Talath ve Izzy de at sırtında olay yerine

varmışlardı. Sonra Cadwaladr Klanı geldi; her biri gökyüzünden birer birer döküldüler ve her zaman en iyi olduğu şeyi yaparken Annwyl'i seyrettiler.

Böylece Annwyl artık bacakları olmayan, fakat kaçabilmek için büyük mücadele veren son Minotor'a geçti. Annwyl onun bacağına kışına geçirdi ve öylece bıraktı. Daha sonra elindeki kılıcı kaldırdı ve Minotor'un boynuna indirdi. İlk darbeye onun kellesini alamadı, bu yüzden kafa yere düşene dek defalarca vurmaya devam etti.

Daha sonra kanlar içindeki çıplak bedeniyle, nefes nefese, öylece durdu. Fakat canlıydı. Oldukça canlıydı.

Ve bu sefer aklını tamamen kaçırmıştı.

Gwenvael hafif bir çılgılık işitti ve başını kaldırıp bakınca Dagmar'ın tünelden çıkmakta olduğunu gördü. Kir pas içindeydi, elbisesi yırtılmıştı ve üzerinde kan izleri vardı, fakat o da, ikizler de hayattaydı. Görünüşe göre herkesten çok çılgınlık atan, öfkelenen de onlardı. Fakat dördü de gayet iyiydi—dört, çünkü Gwenvael Dagmar'ın gözlüklerini de hesaba katıyordu.

Dagmar Gwenvael'e baktı; onun o sıcacık gülümsemesi daha önce hiç hissetmediği bir şekilde içini ısıttı. Gwenvael öne doğru ilerledi. Dagmar'ın yanına gitmeye kararlıydı, fakat Dagmar'ın gözleri irileşti ve aceleyle başını iki yana salladı. Bu iyi bir şeydi, çünkü Annwyl o kadar hızlı bir şekilde ona doğru döndü ki, Gwenvael aceleyle bir adım geriledi. Annwyl iki eliyle birden tuttuğu kılıcı yan taraftan havaya kaldırıyordu. Hızlı bir saldırı hareketiydi bu.

Fearghus kaşlarını çatı. Öfkeden çok şaşkınlık duyuyordu. "Annwyl?"

Annwyl'in yeşil gözleri Fearghus'a çevrildi, fakat Gwenvael bu gözlerde onun eşini tanıdığına dair bir ifade göremedi. Ölümsüz aşk ya da sadakat ifadesi de. Kanlı Annwyl'in kanaatince, her biri düşmandı.

Annwyl Dagmar'a "Ata bin," diye emretti.

Gwenvael başını salladı. "Bekle—" Fakat annesi onun kolunu yakaladı ve geriye doğru çekti. Oğlunu korumaya hazır bir şekilde onun önüne geçerken gözlerini Annwyl'den ayırmadı.

“Kıpırda!” diye emretti Annwyl bir kez daha.

Dagmar kendisine söyleneni yapmak üzere Annwyl’in atına doğru ilerledi. At yere doğru alçaldı ve Dagmar onun sırtına tırmandı. Kucağındaki bebekler bu durumu tuhaf, zorlu bir işkence haline getiriyordu. Annwyl ata yaklaşırken bakışları sürekli olarak bir ejderhadan diğerine doğru kayıyor, onları inceliyordu. Nihayet Vahşet’e ulaştı ve Dagmar’ın arkasına yerleşti. Kılıç hâlâ elindeydi ve onu her an kullanmaya hazır gibi görünüyordu.

At doğrulurken Annwyl “Yeelerine tutun,” diye emretti Dagmar’a. “Şimdi iyice, sıkı tutun. O nereye gideceğini biliyor.”

Annwyl kılıcını Celyn ve Branwen’e doğrulttu. “Çekilin!” İki genç ejderha onun yolundan çekilmeye çalışırken birbirlerinin üzerine düştüler. Sonunda anneleri onları saçlarından yakaladı ve geriye doğru çekti.

“Hadi,” dedi Annwyl atına.

Vahşet şaha kalktı ve sonra süratle yola çıkarak genç kardeşlerin az evvel boşaltmış oldukları alanı âdeta delip geçti.

At bir tepenin ardında gözden kaybolurken Gwenvael’in ejderha akrabaları orada sessizce kalakaldılar. Bundan sonra ne yapmaları gerektiğinden emin değildiler.

Biraz sonra Addolgar büyük bir ciddiyetle “Kafam karıştı. O öldü mü yoksa ölmedi mi?” diye sordu.

BÖLÜM 29

Tüm bu olup bitenlerin ardından Dagmar Garbhán Adası'na geri döneceklerini düşünmüştü, fakat hayır. Civar köylerden birindeki güzel bir hana mı gideceklerdi? Hayır. Bir bardak bira... ya da gözünde gözlükleri olsa bile etrafını doğru düzgün göremeyeceği kadar sarhoş olabileceği, ardı ardına içebileceği yaklaşık on iki bardak bira için bir birahaneye mi gideceklerdi? Hayır.

Tüm bu güzel fikirler yerine, Kara Ovalar Kraliçesi onu bir mağaraya götürdü. Karanlık, rutubetli bir mağaraya. Dagmar yüzünün hemen önündeki elini ya da kucağındaki bebekleri bile göremiyordu, fakat elbette burası az evvel kaçtıkları tünelden çok daha güvenliydi. En azından o böyle olduğunu umuyordu.

Neyse ki at nereye gideceğini biliyor, dolambaçlı kapkara tünellerin arasından hızla koşarak mutlu bir şekilde ilerliyordu. Nihayet bir süre sonra durdu ve Annwyl aşağı atladı. Dagmar Kraliçe'nin etrafta hareket ettiğini hissedebiliyor, bir şeylere çarpıkça ettiği küfürleri işitebiliyordu. Ancak bir süre sonra bir çakmaktaşı kayaya çarptı ve bir meşale yakıldı. Annwyl büyük mağaranın içinde dolaşarak duvarlara asılı diğer meşaleleri de yaktı ve o bunları yaparken Dagmar, Annwyl'in tesadüfen bulmuş olduğu sıradan bir mağarada olmadıklarını gördü. Döşenmiş bir mağaranın içindeydiler. Bir ejderha mağarasıydı burası. Dagmar rahatlamış bir şekilde iç geçirdi ve at, Dagmar'ın inmesini kolaylaştırmak için yere doğru eğildi. Kucağındaki ağlayan bebekleri düşürmemeye çalışırken bunu yapmak oldukça zordu.

"Neden ağlıyorlar?"

Çıplak Kraliçe Dagmar'ın tam karşısında duruyordu. Vücudunun büyük kısmı kanlarla kaplıydı ve yeni edindiği bir ya da iki yara göze çarpıyordu, fakat bu... bu, Dagmar'ın her zaman namını işittiği Kraliçe'ydi işte. Uzun boylu, güçlü, yapılı bir

vücut. Herhangi bir erkek savaşçının kıskanabileceği kaslar ve her kadının sahip olmak isteyebileceği diri göğüsler. Annwyl'in bir zamanlar hamile olduğunu gösteren tek iz, karnının alt kısmındaki yatay yara iziydi. Fakat bu bile sanki senelerdir oradaymış gibi görünüyordu.

Görünüşe göre Annwyl'in, onun için önemli olan şeylerle Rhydderch Hael'den daha fazla ilgilenen, onu bebekler doğmadan önceki haline—en azından fiziksel olarak—dönüştüren yepyeni bir koruyucu tanrıçası vardı.

Ancak kadın, duygusal anlamda tam bir karmaşa içindeydi.

"Ağlıyorlar, çünkü korktular," diye açıkladı Dagmar, Kraliçe'nin bir an evvel bebeklerini almasını umarak. Kolları gittikçe güçsüzleşiyordu, bebeklerin normal olmayan boyutları onları taşıyamayacağı bir yüke dönüştürüyordu.

Annwyl elindeki Minotor kılıcına baktı ve onu yere koydu. Ardından geniş mağaranın içinde dolaşarak ellerini birbirine sürttü. Dagmar içeride bir masa ve sandalyeler olduğunu fark ettiğinde derhal oturdu.

Kraliçe dönerek tekrar ona baktı. "Kılıcı yere koydum, neden hâlâ ağlıyorlar?"

"Muhtemelen acıkmuşlardır."

"Besle onları öyleyse."

Olamaz.

"Onlar benim değil ki besleyebileyim."

"Kimin peki?"

İşte bu tam anlamıyla harikaydı!

Dagmar boğazını temizledi ve dikkatle konuşmaya başladı. "Senin."

"Benim çocuklarım falan yok."

Dagmar o kadar yorulmuştu ki, her zaman sahip olmakla gururlandığı sabrı yavaş yavaş onu terk etmeye başlamıştı. "Neleri hatırlıyorsun sen?"

Kraliçe bir süre düşündü, sonra atını işaret etti. "Onu hatırlıyorum."

"İsmi hatırlıyor musun?"

Annwyl kaşlarını çatı. "Kara...at?"

Dagmar soluğunu bıraktı. "Kendi ismini hatırlıyor musun?"

Kraliçe yanaklarının iç kısmını ısırdı ve gözlerini kaldırıp tavana baktı. Birkaç *dakika* sonra "Hatırlamam mı gerekiyor?" diye sordu.

"Akıl ve mantık esirgesin beni," diyerek iç geçirdi Dagmar. Bebekler artık daha şiddetli bir şekilde ağlıyorlardı ve Dagmar onlara baktı. "Sakinleşmeniz gerek."

Ve bebeklerin bu sözler üzerine sakinleşmeleri Dagmar'ı çıldırmış annelerinin rahatsız ettiğinden çok daha rahatsız etti.

"Gördün mü?" dedi Annwyl rahatlamış bir ifadeyle gülümseyerek. "Bebekler senin."

"Hayır, leydim, onlar kesinlikle—"

"Onlar benim olamaz," diye araya girdi Annwyl aceleyle. "Ben korkunç bir anne olurdum. Benimle beş dakika geçirdiler ve şimdiden kana bulandılar."

"Evet, ama—"

"Hemen dönerim." Kraliçe ansızın, Dagmar'm hiç de peşinden gitme gibi bir niyeti olmadığı karanlık bir tünele girdi.

Gwenvael annesine döndü. "Yani Annwyl kafayı yedi, öyle mi?"

"Yani, akıl sağlığının yerinde olmadığı ortada."

"Onun peşinden gidiyorum," dedi Fearghus.

Rhiannon en büyük oğlunu saçlarından yakaladı.

"Anne!"

"Bir kerecik olsun serserilik yapma, Fearghus. O seni hatırlamıyor bile. Şimdi yanına gidersen seni öldürür."

"Eğer bu doğruysa, çocuklarla birlikte yalnız olması güzel bir şey," dedi Brieç ifadesiz bir sesle.

"Dagmar da onunla." Hepsi birden ona baktığında Gwenvael "Onun da bir önemi var," diye ekledi.

"İyi olacaklar," dedi Izzy her zamanki olumlu ifadesiyle. "Annwyl'in eski haline dönebilmesi için sadece biraz zamana ihtiyacı var."

Éibhear küçümser bir ifadeyle gülümsedi. "Sen hepimizin Rhydderch Hael'e güvenmemiz gerektiğini ve onun Annwyl'e asla zarar vermeyeceğini de söylememiş miydin?"

Bu sözler üzerine Izzy'nin ağzı açık kaldı ve gözleri irileşti. "Seni mavi saçlı—"

"Bu kadar yeter!" Talaith devasa mavi ejderhayla kızı arasına girdi. "Ayrılın. Ayrılın! İkiniz de beni sinir ediyorsunuz!" Talaith derin bir nefes aldı. "Fearghus, onun yanına git ama ona dikkatli bir şekilde yaklaş. Bunu bir çeşit savaş bunalımı olarak düşün. Yavaşça hareket et, onu ürkütme, acele de ettirme. Anladın mı?"

"Anladım. Şimdi nereye gittiğini öğrenmem gerek."

"Onu bulana kadar uçarak etrafı inceleriz."

Talaith Gwenvael'in önerisi üzerine başını iki yana salladı. "Annwyl kendini güvende hissettiği yere gidecektir."

"Hiçbir şey hatırlamasa bile mi?"

"Bebekleri koruması gerektiğini biliyordu. Atını tanıyordu. Fearghus, o kendini en çok güvende hissettiği yere gidecektir. Her zaman en güvende hissetmiş olduğu yere."

Fearghus'un tebessümü oldukça zayıftı, ancak yine de belirgindi. "Kara Vadi." Başını yukarı aşağı salladı, haklı olduğunu biliyordu. "Kara Vadi'ye giderdi. Yuvasına giderdi."

Dagmar oyuklardan birinde bulunduğu büyük bir yatakta uyu-yakalmıştı. Önce bebekleri postun üzerine yerleştirmiş, uykusunda diğer yanına dönebilme tehlikesine karşın bebeklerin etraflarına koruyucu yastıklar koymuştu. İş bittiğinde boylu boyunca yatağa uzandı ve yanında birinin varlığını hissedene kadar en son hatırladığı şey buydu.

Dagmar, gözlerini açmadan önce elini kuşağına saklamış olduğu küçük hançere koyarak, doğruldu. Ancak karşısında durmakta olan adama odaklanmaya çalışırken hançer parmakları arasından kaydı ve istemsizce ileri fırladı.

Neyse ki karşısındaki insanın eli çabuktu ve hançer alına saplanmadan önce onu yakalayabildi. Dagmar gözlerini kısarak öne doğru eğildi ve adamın kim olduğunu görünce hafifçe

irkildi. "Affedersin, Fearghus." Önce onun karısını öldürtmüştü, ikizlerini ise neredeyse öldürtecekti, şimdi de onun kafasına hançerler fırlatıyordu.

"Sana o kahrolası şeyi nasıl kullanman gerektiğini öğreteceğim," dedi arkasındaki bir ses. "Bu konuda tam bir ümitsiz vakasın."

Dagmar kahverengi tozluklar ve upuzun, altın rengi saçlara sahip bu muhteşem vücudu zar zor seçebildi, fakat Gwenael'ini tanıyordu. Hemen yataktan fırlayıp onun ileri doğru uzattığı kollarına atılarak, soluk soluğa "Bizi bulduğunuz için çok mutluyum!" dedi.

Gwenael onu kendine doğru çekerek sıkıca sardı, öyle ki, Dagmar'ın ayakları yere değmiyordu. "Senin bulduğumuz için asıl ben çok mutluyum." Gwenael onu yanaklarından, alnından ve çenesinden öptü. "İyi misin? Yaralandın mı? İyi olduğunu söyle bana."

"İyiyim." Dagmar bunu içindeki o mantıksız ağlama isteğiyle mücadele ederek söyledi. "Yaralı değilim. Ve bebeklerin durumu da iyi."

"Peki, benim Çılgın Leydim nerede?"

Dagmar başını Gwenael'in omzu üzerindeki mükemmel noktadan ayırmadan, Annwyl'in gittiğini anımsadığı yönü işaret etti. "O ve cehennemden gelen atı şu tarafa gittiler. Bana geri döneceğini söyledi. Ben de bunu bir tehdit olarak almamam gerektiğine karar verdim."

Fearghus yatağın üzerine oturdu, eliyle her iki bebeğin de başlarını okşadı. "O tarafta göl var."

"Her yanının Minotor kanıyla kaplı olduğu düşünülürse, bu oldukça mantıklı."

Gwenael Dagmar'ı yere indirdi, fakat ondan uzaklaşmadan önce Dagmar'ın alnına en tatlı busesini kondurdu. "Kardeşim çılgın eşinin peşinden gitmeden önce, sanırım bize neler olduğunu anlatabilirsin. Olayların ne kadarını bilirse, Annwyl'le o kadar iyi ilgilenir."

Dagmar başını salladı. "Evet. Elbette." Yatağın üzerine oturdu. "Öncelikle, Fearghus, senden özür dilemeliyim." Ve o anda ilk gözyaşı damlası düştü.

"Dagmar?"

"Hepsi benim suçum, Gwenvael. Her şey. Ben sadece yardım etmek istemiştim, ama neredeyse ailenin tamamını yok edecektim!"

Gwenvael Dagmar'ın önünde çömeldi ve onun ellerini tuttu. Gwenvael'in etinin kendisine değmesinin hissettirdiği o basit duygu, başparmaklarının kendi parmak eklemlerini okşaması, onu neredeyse o anda rahatlatı.

"Beni iyice dinlemeni istiyorum, Dagmar Reinholdt," dedi Gwenvael. "Kimse seni hiçbir şey için suçlamıyor."

"Henüz suçlamıyor."

Dagmar ve Gwenvael, Fearghus'a baktılar.

"Bunu yüksek sesle mi söyledim ben?" Daha sonra Fearghus göz kırptı, ama sadece onu gülümsetmeye çalışmış olmasına rağmen Dagmar neredeyse ağlamaya başlayacaktı.

"Aldırma ona, Canavar." Gwenvael kendine arkalıklı bir sandalye çekti ve Dagmar'ın tam karşısında oturdu. Tekrar ellerini tuttu. "Şimdi, bize her şeyi anlat."

Dagmar olayları kısa ve öz bir biçimde anlattı. Kendi annesinden ve ikizleri kendi yaşadığı şeyleri yaşamaktan alıkoyma isteğinden hiç söz etmedi.

Bunun yerine olayları onlara tıpkı babasına anlatacağı gibi aktardı. Sade kelimeler kullandı, babasının nefret ettiği o "hevesli analizler"in hiçbirine yer vermedi.

Fearghus yatağın üstünde, bebeklerinin yanında oturuyor, bakışları sık sık onlara kayıyordu. Dagmar konuşurken ikisi de konuşmadı. İkisi de soru sormadı. Dagmar sözlerini bitirene dek sadece beklediler.

Dagmar sözlerini bitirince "Bebeklerin aç olduklarını biliyorum," dedi. "Ama bütün bu olup bitenler sırasında şaşırtıcı bir şekilde iyi huyluydular ve onları yatırdığımda hemen uykuya daldılar. Ama eninde sonunda beslenmeleri gerekecek ve bunun için ya Annwyl'in memelerini ortaya çıkarmalı ya da onlara bir bakıcı bulmalıyız. Çünkü benim hiçbir faydam olmaz.

Bunu dışında—” Dagmar omuz silkti “—hikâyenin tamamı neredeyse böyle işte.”

Konuşmasını takip eden sessizlik neredeyse Dagmar’ı boğacaktı ve tam bir panik krizine girecekken Fearghus öne eğilerek dirseklerini dizlerine dayadı.

Ellerini birbirine kenetleyerek “Affedersin. Biraz geriye gidebilir miyiz—yani sen o çoraplar üzerinden mi pazarlık ettin?” diye sordu.

Bu Dagmar’ın gelecekteki Kara Ovalar Ejderha Kralı’ndan duymayı beklediği türden bir soru değildi, ancak... önemi yoktu.

“Evet, ama bunun sebebi onun biraz dalgın—”

“Şimdi sana o çorapları almış olduğum için hâlâ memnun değil misin?”

Dagmar Gwenvael’i dikkatle inceledi. “Affedersin?”

“Sana o yeni çifti almamış olsaydım, çoraplarını seyyah bir tanrıçaya vermiş olmayacaktın.”

“Aslında haklı,” diyerek araya girdi Fearghus.

“Evet, ama—”

“Bu da onun hayatını bana borçlu olduğun anlamına gelir.” Gwenvael kardeşine baktı. “Tıpkı Talaith ve Brieç gibi—artık onu alabilirim.”

“Hayır, alamazsın!” dedi Dagmar, akli tamamen karışmış bir halde.

“Ama sana o çorapları ben aldım,” diye ısrar etti Gwenvael.

“Sadece senden o köpek yavrusunu geri götürmeni istediğim için.”

Fearghus kardeşine dikkatle bakarak “Köpek yavrusu mu?” diye sordu.

“Ona kendini daha iyi hissettirmeye çalışıyordum. O kahrolası köpeğini yanımızda getirmediğimiz için çok üzgündü.”

“Güzel bir köpek miydi?”

“Çok büyüktü. Etli butluydu. İyi çeşnilerle...” Gwenvael iç geçirdi, gözleri uzaklara daldı. “Tanrılar aşkına, acıktım ben.”

Dagmar her iki elini de saçları arasından geçirdi. “İkinizin de bana biraz daha... kızmış olmanız gerekmiyor muydu?”

"Ama ben Annwyl'imi geri aldım," dedi Fearghus. "Yani, bir şekilde. Kim olduğunu hatırlamıyor."

"Ya da bir anne olduğunu."

"Bu kadar olumsuz düşünmeyelim," diye ısrar etti Fearghus neşeyle. "Asıl önemli olan şey, Annwyl'imın o dehşet saçan Minotor birliğini tamamen yok etmiş olması."

"Fearghus," diye sordu Gwenvael, görünüşte samimi bir ifadeyle. "Annwyl bundan sonra her zaman çıplak savaşılabir mi?"

"Kendini öldürtme bana. Neşem yerinde ve bunu yaparsam sadece annemi üzerim." Fearghus ayağa kalktı ve çocuklarını dik-katle kucağına alarak yatağın üzerindeki kürkü güzelce etraflarına sardı. "Ben Annwyl'i bulmaya gidiyorum."

Gwenvael hafifçe bacağına vurdu. "Talaith'in söylediklerini hatırla, Fearghus. Ona karşı ağırdan al. Kim olduğunu anımsaması için ona zaman tanı."

"Öyle yapacağım."

Fearghus birkaç adım attı, fakat biraz sonra durdu. Dagmar'ın yüzüne baktı. "Dagmar?"

"Evet?"

Fearghus önce ikizlerine, daha sonra ona baktı. "Teşekkür ederim." Fearghus gülümsedi ve bu o kadar güzel ve içten bir şeydi ki, Dagmar ne söyleyeceğini bilemedi. "Her şey için. Sana ebediyen müteşekkirim."

Dagmar tek bir kelime edemeden, sadece başını salladı ve Fearghus karanlık tünellerden birinde gözden kayboldu.

"Kardeşime böyle bakmaya devam edersen, Annwyl'i peşine takarım."

Birden ürken Dagmar'ın omurgası bir anda dimdik oldu ve Gwenvael'e en mağrur ifadesiyle baktı. "Ne demek istediğini anlamıyorum. Zaten gözlüklerimi takmadım, hiçbir şey göremiyorum."

"Ahhh. Bu sebeptendi demek. Yani sana, 'Teşekkürler, Reinholdt kızı Dagmar... her şey için,' diyen o derin, alçak sesin geldiği noktaya uzun uzun bakan sen değildin."

Dagmar gülmeye başlamadan önce "Senden nefret ediyorum," demeyi başarabildi.

Gwenvael ellerini yatağın üzerine koydu ve onları bacaklarına bitıştirdi. Ona doğru ilerlerken tiz bir ses tonuyla, alay edencesine "Ah, Fearghus! Sana seve seve yardım ederim, çünkü o kadar iri yarı ve güçlüsün ki!" dedi.

Gwenvael ona doğru ilerliyor, Dagmar omuzlarını geri çekse de, onu geriye doğru itiyordu. "Kes şunu! Ben böyle bir şey söylemedim ve sesim de o şekilde çıkmıyordu."

"Ben seni kurtarmaya *her an* hazırım, küçük Dagmar."

"Sen sadece beni kıskanıyorsun," diye karşılık verdi ona Dagmar.

"Kıskanıyorum." Gwenvael bu seri yanıtıyla onu hazırlıksız yakaladı. "Benden başka hiç kimseye o şekilde bakmanı istemiyorum."

Gwenvael onun üzerine eğildi, ağırlığını sağ kolu üzerine veriyor, sol eliyse Dagmar'ın yanağını okşuyordu. Alaycı tavrı ciddiye dönüşmüştü ve Dagmar'ın yüzünü o kadar dikkatle inceleyordu ki, Dagmar rahatsız oldu.

"Ne?"

"Daha önce hayatımda hiç kimse için bu kadar korkmamıştım, Dagmar. Bu şekilde korkmamıştım. Ama biliyordum, sana ulaşmamız için bize zaman kazandırabileceğinden hiç şüphem yoktu. Asla mücadele etmeden yenilmeyeceğini biliyordum."

Dagmar onun sözlerinden bir an bile şüphe etmedi. Gwenvael'in sözlerinin, tıpkı kendisinin az önce ona ve ağabeyine anlattıkları gibi samimi ve sade olduğunu biliyordu.

"Ben..." Dagmar yutkundu. O an içinde kabarmakta olan duygularla mücadele edebilecek durumda değildi. "Sanırım şu anda sinirlerim biraz bozulduğu için kendimi koyverebilirim."

"Hiç çekinme." Gwenvael onu alnından öptü ve kendine doğru çekti. Dagmar'ın üzerine yatabilmesi için arka üstü uzandı. "Çok uzun bir gün geçirdin, Leydi Dagmar."

Dagmar çenesini Gwenvael'in göğsüne dayadı. "Gerçekten de öyle, Lord Gwenvael. Gerçekten de öyle."

BÖLÜM 30

Fearghus tam da tahmin ettiği üzere, onu gölün kıyısında buldu. Annwyl ve Fearghus burada birbirlerine âşık olmuş, burada beraber olmuş, burada tartışmış ve hatta birlikte burada savaş talimi yapmışlardı. Annwyl ne zaman Kara Ovalar Kraliçesi olarak gündelik görevlerinden biraz uzaklaşmak istese, Fearghus onu buraya getirirdi. Annwyl burada kendini güvende, aklı başında ve seviliyor hissedirdi.

Annwyl'in buraya dönmüş olması Fearghus'a onu tamamen yitirmemiş olduğu konusunda umut veriyordu.

Annwyl hâlâ çırlıçıplak ve üstü başı kan içinde göl kıyısında duruyor, dikkatle suya bakıyordu. Fearghus'un orada olduğunu bildiği halde, ona yaklaşırken yerinden kıpırdamadı.

"Annwyl?"

Annwyl Fearghus'a baktı, bebekleri gördü ve başını çevirdi. "Onları neden buraya getirdin? Annelerine ihtiyaçları var."

Fearghus sesinin sakın ve kontrollü çıkmasına özen gösterdi. "Çünkü karınları aç."

"Ben onlara yardımcı olamam."

"O halde kim olabilir?"

"Hiçbir fikrim yok, ama bu benim sorunum değil."

Fearghus söze başlayacaktı, fakat dilinin ucuna gelen sözcüklerin büyük ihtimalle yanlış sözcükler olduklarını fark etti. Yavaş gitmeli ve ağırdan almalıydı, bunu hatırlaması gerekiyordu.

Fearghus, önce kucağındaki bebekleri bir yere yerleştirmesi gerektiğini düşünerek, göl kıyısında sakladığı bir kürk yığınının yanına doğru ilerledi ve aralarından en yumuşak olanı yere serdi. Yere çömelerek ikizleri serdiği kürkün üstüne yüzüstü yatırdı.

Bebeklerin şimdiden bu kadar güçlü ve yapılı olması onu şaşırtıyordu. Ne kadar da güzel bir histi bu.

Fearghus daha küçük bir kürkü bebeklerin üzerine örttü ve oğlan, tıpkı kız kardeşinin yaptığı gibi, sırt üstü dönerek üzerlerindeki kürk kız kardeşinin yüzünü örtene dek onu çekiştirdiğinde gülümsedi. Kız kardeşi önce yüzündeki örtüye, sonra da kardeşine vurdu. Bebeğin kardeşinin yüzüne vuran ufacık elinden çıkan ses Fearghus'un irkilmesine, oğlanın da ağlamasına neden oldu.

"Eğer ailenizden biri size her vurduğunda ağlarsanız," diye mırıldandı Fearghus, "henüz hayata başlamadan hapı yutmuşsunuz demektir."

"Sorun nedir?" diye sordu hemen arkasında durmakta olan Annwyl. "Neden ağlıyor?"

"Kız kardeşi vurdu, ama onun da zor durumlara karşı dayanıklı olması gerek."

Annwyl yumruğunu omzuna indirince, Fearghus gerçek bir insan olmadığına şükretti. Kırık omuzların iyileşmesi neredeyse imkânsızdı, hatta kendi kardeşi kadar iyi bir şifacı bile iyileştiremezdi onu:

"Ne tarz bir cevaptı bu? Ve sen, ne tarz bir adamsın böyle?" diye homurdandı Annwyl.

Fearghus çömelmiş vaziyette, ona omzunun üzerinden baktı. Derin bir nefes aldı. Umutsuz bir şekilde sınırlarına hâkim olmaya çalışıyordu. "Ben bir adam değilim, Annwyl. Hiçbir zaman da olmadım. Ve sen bunu biliyorsun."

"Neden söz ettiğini anlamıyorum." Annwyl eliyle hâlâ ağlamakta olan oğlunu işaret etti.

"Al onu. Senden onu kucağına almanı istiyor."

"Hayır. *Senin* onu kucağına almanı istiyor. Annesini istiyor."

"Ben onun—"

Fearghus ayağa kalktı ve kendine engel olamadan, sözler ağzından dökülüyordu. "Söylenmeyi bırak ve kucağına al onu."

O yemyeşil gözler bir anda karardı ve bakışları tehlikeli bir biçimde nahoş bir ifadeye büründü. "Cehennemin dibine git."

Fearghus ona yaklaştı ve eğilip kaşlarını çatarak Annwyl'in yüzüne baktı. "Onu... kucağına al dedim." Fearghus bir an bekledi... sonra biraz daha bekledi ve en sonunda "Şimdi!" diye bağırdı.

Annwyl birden yumruğunu savurdu, yumruk Fearghus'un çenesinin kenarına geldi ve darbenin gücü onu gerisin geri gönderdi, bu sırada gözlerinin önündeki renkler solmaya başlamıştı. Ve Annwyl'e bu şekilde yumruk atmayı öğreten kişi kendisi olduğu için, kendisinden başka suçlayabileceğı kimse yoktu.

Annwyl yumruğunu bir kez daha savurdu, fakat Fearghus bu kez elini tam vaktinde yakaladı ve kollarından tutarak kendine doğru çekti.

"Al onu kucağına," diye hırladı yüzüne doğru, bunu neden ona böylesine dayattığından pek emin değildi.

"Hayır!" Daha sonra Annwyl kafasını öne doğru uzattı ve Fearghus'un çenesine indirdi.

"Kahretsin!" Fearghus, Annwyl'i itti ve Annwyl yere düştü, yuvarlandı ve sadece birkaç saniye içinde tekrar ayağına kalktı.

İkisi de nefes nefese kalmış halde, birbirlerine bakıyorlardı.

Fearghus oğlanı işaret etti. "Al onu kucağına."

Annwyl dilini üst dudağı boyunca sürükleyerek "Hayır," dedi. Sonra Annwyl ağır adımlarla, mağara içinde belirli köşelerde yığınlar halinde sakladıkları silahların bulunduğı yere doğru gitti. Fearghus da kendine en yakın olan yığının yanına gitti. Çelik destekli bir mızrak aldı ve iki hançer üzerine doğru gelirken, tam zamanında arkasına döndü. Mızrağı iki eliyle kavradı, üzerine gelen silahları engelledi ve Annwyl'i itekledi. Annwyl geriye doğru hızlı birkaç adım attı ve silahlarını yukarı kaldırarak topukları üzerinde döndü. Fearghus bir kez daha üzerine doğru gelen hançerleri engelledi, mızrağı çevirdi ve Annwyl kalçasının üzerine, yere düşünceye dek döndürdü.

Fearghus, yerdeki Annwyl'e bir bakış attı. "Tam da olmanı istediğim yerdesin, Kanlı Annwyl. Yerde, ayaklarımın dibinde."

Annwyl'in öfke çığlığı duvarlardan sekti ve kılıçlar az evvel bacalarının bulunduğı yeri kesip doğrarken Fearghus zorlukla yerinden kıpırdayabildi.

Fearghus mızrağı önce başının üzerine kaldırdı, sonra da yere indirdi. Bir insanı mızrakla vurup ortadan kaldıracabilecek kadar güç sarf etmişti. Ancak Annwyl çoktan ayağa kalkmış, kılıçlarını mızrağın kenarlarına saplıyordu. Bu hareketin gücü Fearghus'u kendi etrafında döndürdü. Fearghus onunla tekrar yüzleştğinde, mızrağını Annwyl'in kalçasına batırdı.

Bu hareketin ivmesi Annwyl'i mağaranın duvarına fırlattı, darbenin etkisi onu bir süre afallattı. Fearghus elindeki mızrağı yere bıraktı ve ağır adımlarla eşine doğru ilerledi. Elindeki kılıçları aldı ve silah yığınının üzerine attı, sonra da onu belinden kavradı.

"Bırak beni!"

"Talaith ağırdan almamı söylemişti." Fearghus, Annwyl'in çırpanan bedenini yerden kaldırdı. "Sana zamañ tanımak için. Ne yazık ki senin için, Leydi Annwyl, o çeşit bir sabrım yok benim. Senin de çok iyi bildiğin gibi, hiçbir zaman da olmadı."

"Beni yere indir!"

"Netice olarak, benim için asıl istediğim şey önemli ve ben karımı geri istiyorum. Ve tanrılar şahit ki, Kanlı Annwyl, *onu geri alacağım!*"

Annwyl bir saniye önce, kendisine uzaktan da olsa tanıdık gelen yakışıklı bir piç kurusuyla dövüşüyordu, bir an sonraysa havalanarak suyun tertemiz, soğuk sularına yüzüstü atlıyordu.

Annwyl dibe doğru gittikçe kendini dengede tutmak için kolları çılgınca sallıyor ve belli imgeler onu boğuyordu. İmgeler, düşünceler ve... ve... anılar.

Annwyl yukarı doğru yüzerek, suyun yüzeyine çıktı. Gözlerinin önüne düşen saçları ve suyu geriye doğru iterek, etrafta—

"İşte oradasın, seni mızımız domuz." Fearghus ona bir bakış attı, oldukça kendini beğenmiş ve bilgich bir tavrı vardı. "Bu bebekleri besleyecek misin, yoksa seni birkaç kere daha fırlatayım mı?"

Annwyl, sonsuza de sevmek üzere lanetlendiği ejderhaya bakarak kaşlarını çatı. "Seni. Koca. *Piç Kurusu!*"

Fearghus sırtıttı, Annwyl'in yüzerek kendine yaklaşmasını seyrederken göl kıyısında çömeldi. "Şimdi, eşinle konuşmanı sağlayacak herhangi bir yol var mı? Herkesten daha çok sevdiğin ejderhayla?"

"Seni sevmek mi? O Minotorlardan birini severim daha iyi!"

Annwyl gölün kıyısına ulaşmıştı, fakat henüz kenara uzanmadan Fearghus eliyle onun alnına vurdu. "Yeterince temizlenmedin. Hala üstün başın Minotor kanı."

Fearghus onu tekrar suyun altına doğru itti.

Her şeye karşın Annwyl uzandı ve Fearghus'un kolunu yakaladı. İki elini birden kullanarak o koca piç kurusunu da kendisiyle birlikte sulara doğru çekti. Daha sonra yüzeye çıktı ve derin nefesler aldı, gözlerini Fearghus'un üzerinden ayırmamaya çalışıyordu.

Fearghus gülererek yüzeye çıktı. "Bunu neden yaptın?"

"Senden nefret ediyorum!"

"Yalancı!" Fearghus Annwyl'in yanına doğru yüzdü ve birkaç kez daha onu suyun altına itti. Elleri, üzerindeki kurumuş Minotor kanları çıkıncaya kadar eşinin saçlarını ve bedenini ovarak temizledi.

"İşte oldu!" dedi Fearghus nihayet ondan uzaklaştığında. "Çok daha iyi."

"Senin sorunun ne?"

"Benim sorunun ne mi?" Fearghus'un eli hafifçe Annwyl'in boynunun arkasına doğru kaydı ve onu kendine doğru çekti. "Seni neredeyse kaybediyordum, Annwyl. Hayatta tek âşık olabileceğim kadını kaybediyordum. Sorunum bu işte."

"Bütün bunlar çok hoş, ama eğer öyleyse bana biraz daha güzel davranman gerekmez mi? Birkaç çiçek, belki mum ışığında bir akşam yemeği?" Annwyl dişlerini birbirine kenetledi ve tükürücesine "Biraz romantik olabilmek senin yeteneklerinin çok mu ötesinde?" dedi.

"Evet, öyle."

“Ben pes ediyorum.” Annwyl tekrar göl kıyısına doğru yüzdü, Fearghus da tam arkasındaydı. “Sana neden tahammül ettiğimi bilemiyorum.”

Fearghus Annwyl’i yakaladı ve yüzüne bakması için onu döndürdü. “Bana tahammül ediyorsun, çünkü beni seviyorsun. Ve ben de seni seviyorum, Annwyl.”

Fearghus bunları söyledikten sonra onu öptü. Dudakları onun dudaklarını yağmalarken, parmakları Annwyl’in ıslak saçları arasında geziniyordu. Bunu hatırlıyordu Annwyl. Bunu arzuluyordu.

Annwyl oraya gitmişti, diğer tarafa. Fakat insanların gitmesini beklediği yere değil. Oraya vardığında onu karşılayanlar, kendi ataları değildi. Fearghus’un atalarıydı. Muzip Ailean poposuna bir çimdik attı ve Fearghus’un büyük büyükbabası Bilge Baudwin’le kitaplar üzerine biraz tartıştılar. Ve tepelerinde parıldayan bir tek güneş altında, etrafları ağaçlarla çevrili halde yumuşacık çimlerin üzerinde oturmak ne kadar harika olsa da, Annwyl yine de Fearghus’u özlüyordu.

Ailean’ın karısı ve Fearghus’un büyükannesi Shalin, Annwyl’in dalıp gittiğini gördüğünde kolunu onun beline dayadı ve “Merak etme. Senin için her şey sona ermedi. O senin için geliyor,” dedi. Annwyl bu güzel dişi ejderhanın ne demek istediğini anlayamadı, ancak bir süre sonra bir dünyadan diğerine çekilmeye başladı. Kana, acıya ve mutsuzluğa doğru çekilmeye.

Yani Annwyl o kılıcı eline alana kadar—sonrasında ise her şey yoluna girdi.

Fakat Fearghus yanındayken... her şey tam anlamıyla mükemmeldi.

Fearghus dudaklarını onunkilerden ayırdı, fakat alnı hâlâ Annwyl’inkine dayalıydı ve elleriyle onu sabit bir şekilde tutuyordu. Birbirlerine uzun süre, dikkatle baktılar. Söyleyebilecekleri kelimeler vardı, fakat hiçbirine gerek yoktu. Onlar için kelimelere gerek yoktu.

Daha sonra her ikisi de başlarını mağaranın zeminine doğru çevirdiler. Altın rengi gölgeleri olan kahverengi saçların altından Annwyl’e dik dik bakan gözler, Fearghus’un gözleriydi sanki.

Oğlan'ın bakışları ikisinin birden üzerine odaklandı, bu sırada kız kardeşi en yakında bulunan silahlara doğru emeklemeye başladı.

Ve Annwyl bu dünyayı terk edene kadar—yani, ikinci defa terk edene kadar—onu neyin daha çok rahatsız ettiğine karar veremeyecekti. Henüz üç günlük olan çocuklarının emekleyebiliyor olması mı, kızının doğruca savaş baltalarına doğru yönelmesi mi, yoksa oğlunun ellerini göl kıyısına dayayarak öne doğru eğilip ağlamaya başlaması mı?

Fearghus Annwyl'in yanına doğru yürüdü, vücudu onunkini okşuyordu. "*Gerçekten* de onu kucağına almanı istiyor."

Annwyl onu başıyla onayladı. "Bunu hissedebiliyorum."

BÖLÜM 31

Dagmar, küçük derenin yanındaki bir ağaç kütüğünün üstüne oturdu. Hava kararıyor, gökyüzündeki iki güneş batmaya başlıyordu. Fakat burası Kara Vadi'ydi ve Gwenvael'e göre ismi son derece yerindeydi, çünkü etraftaki ağaçlar o kadar yoğunlu ki, insan sabahın erken saatlerinden çok gece yarısıymış gibi hissedirdi.

Ancak bunun bir önemi yoktu. Şu anda yoktu. Saçları Gwenvael tarafından bütün o kan lekelerinden arındırıldıktan sonra, hiçbir şeyin önemi yoktu. Onu tepeden tırnağa yıkamak Gwenvael'in oldukça hoşuna gitmişe benziyordu. Dagmar'ın burada, yanında olması onu rahatlatmış gibiydi.

Gwenvael'in nasıl hissettiği önemli değildi, çünkü onun yanında olduğu için Dagmar kendini oldukça rahatlamış hissediyordu. Onun sesini duyduğu, varlığını hissettiği an, güvende olduğunu anlamıştı. Gwenvael ona kendini kapana kısılmış gibi hissettirmeksizin, güvende hissettiriyordu ve Dagmar buna bayılıyordu.

Beklendiği üzere, Annwyl ve Fearghus onların yanına geri dönmedi. Dagmar uzaktan gelen belirgin mücadele seslerini işitince biraz endişe etti. Kılıçların madeni sesleri, savaş naraları, bağırıp çağırımlar duyuluyordu, fakat Gwenvael bunlara pek aldırış edermiş gibi görünmüyordu. O daha çok Dagmar'ın vücudundaki birkaç yarayla ilgilenmekle meşguldü. Ciddi yaralar değildi bunlar. Çoğu orada burada bulunan çiziklerdi, ancak Gwenvael her birine âdeta kılıç yarasıymış gibi muamele etmişti.

Dagmar üzerindeki pamuklu gömleğe baktı. Elbisesi tamamen kir pas içindeydi ve onu tekrar üzerine giyme gibi bir isteği de yoktu. Orada Annwyl'in nadiren giydiği elbiselerden birini bulmuştu, fakat elbise sürekli omuzlarından aşağı düşüyor ve göğüslerini açığa çıkarıyordu. Bu durum Gwenvael'in hoşuna

gitse de Dagmar geri döndüğünde Fearghus'u fazladan eğlendirebilecek bir ruh halinde değildi. Bu yüzden de Gwenvael'in gömleklerinden birinde karar kılmıştı. Gömlek sade ve pamukluydu, Dagmar'ın dizlerine dek uzanıyordu. Dagmar daha önce hiç bu kadar kısa giyinmemiş ve dışarıda, her an birilerinin gelebileceği bir vadide bulunmamıştı.

Dagmar hafifçe gülümsedi. Gözlüklerinin kırılmadığına, etrafındaki her şeyi net bir biçimde görebildiğine sevindi. Eski ve güzel ağaçlar, küçükük dere, harika çiçekler ve koşturup duran geyik...

...Gwenvael'in kovaladığı.

Gwenvael alçaktan uçarak erkek geyiği takip ediyordu. Daha sonra hayvana yaklaştı ve burnuyla ona çarptı. Geyik öne doğru uçuverdi ve bir ağaca çarparak kendi kendini sersemletti. Gwenvael onu dişleri arasına aldı ve çiğnedi. Sonra onu yere tükürdü ve ardından üzerine, geyiğin etrafını tümüyle saran bir ateş topu gönderdi.

Yere indi ve kalçaları üzerine oturdu, kuyruğu arkasında sallanıyordu.

"Aç mısın?" diye sordu.

Dagmar gözlüklerini çıkardı, dikkatle katladı ve Gwenvael'in mağarada onun için bulmuş olduğu küçük, koruyucu bir kılıfın içine koydu. "Sanırım ben meyve ve peynir yemeye devam edeceğim."

"Peki öyleyse."

Dagmar tatminkâr bir ifadeyle iç geçirerek, artık onun için bulanık bir görüntüden ibaret olan ağaçlara baktı ve kemikten ayrılan etin çıkardığı sesleri neşeyle duymazdan geldi.

Çünkü o an hiç şüphesi yoktu ki... hayat bundan çok daha kötü olabilirdi.

Dagmar, Annwyl ve Fearghus'un mağaralarındaki büyük misafir yatağına çıkarken Gwenvael onu seyretti. Gwenvael bu yatağı daha önce de kullanmıştı, fakat başının omuzlarının üstünde kalmasını istediği için, her seferinde yalnız yatmıştı burada.

“Fahişelerinden hiçbirini buraya getirme,” diye emretmişti Annwyl ona birkaç kez. Ve Gwenvael de bu emre gönülsüzce uymuştu.

Fakat şimdi o yatakta Dagmar vardı ve Gwenvael onunla beraber olamayacağını biliyordu. Nasıl olabilirdi ki? Bir gün içinde başından onca şey geçmişti. Tanrılar, Minotorlar ve Annwyl. Yine de tek istediği, tek düşünebildiği şey, onunla o yatağa girmek ve onu kendisine ait kılmaktı.

O lanet olası yün çoraplar yüzündendi her şey. Dagmar ona bir savaş tanrısıyla—pazarlığı en çok seven tanrıyla—çoraplar üzerinden pazarlık ettiğini söyleyene dek, Gwenvael ona âşık olduğunu anlamamıştı! Fakat artık biliyordu. Onu sevdiğini ve o buz gibi Kuzey Elleri’ndeki yaşamına geri dönmesine izin vermeyeceğini biliyordu. Dagmar için yatağında ve kalbinde sıcak bir yer ayırmışken, onu gönderemezdi.

Ancak Gwenvael tüm bunları bilmesine karşın, yine de ona sahip olamazdı. Şimdi değil. Şimdi onunla yatağa girdiği takdirde onu kendine ait olarak damgalayacak ve Dagmar’ın bunu gerçekten isteyip istemediğini, ya da elli tane Minotor’un Annwyl tarafından katledilmesinin yarattığı şaşkınlıkla ne yaptığını bilip bilmediğini sonsuza dek merak edecekti.

Beklemek zorundaydı.

Ancak Dagmar bu durumu onun için kolaylaştırmıyor, son derece savunmasız ve baştan çıkarıcı görünüyordu. Saçları sırtına doğru inen gevşek bukleler halinde kurumuştu ve gözlükleri gözünde olmadığı için Gwenvael’in tek görebildiği şey, kendisine bakan o güzel, gri gözlerdi. Üzerindeki gömlek ona fazlasıyla büyük geliyordu ve bu halde Gwenvael’in gözüne aletinin mih-rabındaki masum bir bakire gibi görünmesine neden oluyordu.

Hayır, beklemek zorundaydı.

Gwenvael ona Annwyl’in kitaplığından almış olduğu iki kitap verdi. Çift hâlâ dönmemişti ve Gwenvael bu duruma pek şaşır-mamıştı. Onları bu konuda suçlamıyordu. Birlikte biraz vakit geçirmeye ihtiyaçları vardı. Dagmar’a onu Garbhán Adası’na geri götürmeyi teklif etmişti, fakat o usulca “Hayır. Burası iyi. Eğer mümkünse burada biraz kalmak isterim,” demişti.

Gwenvael kardeşinin buna aldırmayacağını düşünmüş, bu yüzden de kalmışlardı. Fakat artık vakit geç olmuştu ve Dagmar çok bitkin görünüyordu. Bitkin ve savunmasız. Ve enfes.

Gwenvael başını salladı. "Biraz dışarı çıkmam gerek."

"Ah, Pekâlâ." Dagmar bu konuda onunla tartışmadı, ya da itiraz etmedi. Sadece kitaplardan birinin kapağını açıp okumaya başladı.

"Burada güvende olacaksın. Her yanda akrabalarım var, bu yüzden korkman gereken hiçbir şey yok." Dagmar onaylarcasına başını salladı, fakat okumaya devam etti.

Gwenvael tek kelime daha etmeden mağaradan dışarı çıktı ve en yakında bulunan, en soğuk göle doğru gitti.

Dagmar homurdanarak yatakta oturdu. Uyumaya çalışmıştı. En azından bir saat boyunca uğraşmıştı. Çok yorgun olduğunu biliyordu. Dinlenmeye ihtiyacı olduğunu da biliyordu.

Fakat Gwenvael onu terk etmişti!

Ondan bu kadar sıkılmış mıydı? Hayatına devam etmeye ve yatağını ısıtacak bir bar fahişesine gitmeye şimdiden bu kadar hazır mıydı?

Dagmar erkekleri ayartıp yatağa atmanın çeşitli yolları olduğunu biliyordu, ancak bu tür şeylerde hiçbir zaman iyi olamamıştı. Aslında, böyle davranmayı denememişti bile. Böyle şeyler yapmak yerine gözlüklerini çıkarmış ve gözlerini kısmadan bakabilmek için kendini zorlamıştı. Bunun işini göreceğini ummuştu. İşe yaramamıştı. Gwenvael âdeta köpeklerinden biri onu kovalıyormuşçasına mağaradan kaçıp gitmişti.

Dagmar üzerindeki kürkleri savurarak, kayarcasına yataktan çıktı. Gözlüklerini yandaki sehpanın üzerinden aldı ve mağaradaki ana oyuk kısmına doğru ilerlemeden önce inatçı bir şekilde gözlüklerini gözüne taktı. O boş yatağa geri dönme düşüncesi ona pek cazip gelmiyordu, masanın başına geçerek kitap okumak da öyle. Mağaranın içinde hâlâ yanmakta olan birkaç meşale vardı, fakat o ışığı takip etmeye ve ışığın onu nereye götüreceğini görmeye karar verdi. O an için her şey, güneşler doğana

dek yatakta yatıp gözlerini tavana dikmekten, yarasaların orada saklanıp saklanmadıklarını merak etmekten daha iyiydi.

Ejderhanın mağarasının içi, neredeyse sade denebilecek bir düzene sahipti. Duvarlarda birkaç süs eşyası vardı. Oraya buraya asılmış duvar kilimleri ve dekorasyon malzemesi olarak kullanılan, raptiyelerle iştirilmiş bazı silahlar da bulunuyordu. Fakat Dagmar daha yakından kontrol ettiğinde, bunların kolayca duvardan indirilebildiklerini ve gerek duyulan zamanlarda kullanılabildiklerini fark etti.

Mağarada birçok oyuk bulunuyordu ve bunların bazıları değerli eşyalarla doluydu. Fakat onu asıl şaşırtan şey, görmüş olduğu tüm o kitaplardı. En azından oyukların üçü, yerden omuz hizasına dek kitaplarla doluydu. Dagmar bu oyuklardan birinin önünden geçti. Duvarlarda asılı duran birkaç meşale yolunu aydınlatıyordu. Sonra birden duvardaki yarıklardan birinin içine doğru kaydı. Oysa Dagmar bu yarığın bir anda içe doğru kavis yapmasını, ona kendini kapana kısılmış gibi hissettirmesini ve bir daha dışarı çıkıp çıkamayacağı konusunda endişelendirmesini pek beklemiyordu. Ancak sonra biraz kıpırdanarak kendini çekip oradan çıkarmayı başardı. Derin bir soluk verdi, küçük göğüslerine minnettar kaldı ve geriye dönmek için başka bir yol bulmaya kararlı halde yoluna devam etti.

Dagmar diğer uca çıktığında kocaman, doğal ve bitimine doğru kıvrılan bir çıkıntının üzerinde durmakta olduğunu fark etti. Burası oldukça sağlamdı ve Dagmar'ın karşıya doğru ilerleyerek elini yüksekteki kısma değdirebilmesini, böylece eğilerek iç kısımdaki o muhteşem göle bakabilmesini sağlıyordu. Göl nefes kesici bir güzelliğe sahipti, suyu billur gibiydi. Onu devamlı olarak yeniden dolduran küçük bir yer altı kaynağı suyun çalkalanarak köpürmesine neden oluyor, bu sayede göl durgun bir halde kalmıyordu.

Kısa bir an için Dagmar yıkanması için Gwenvael'in onu neden buraya getirmemiş olduğunu merak etti, fakat biraz sonra gölün kıyısında Annwyl ve Fearghus'u gördü. Bebekler her ikisi için de yeterli olacak büyüklükte bir beşiğin içindeydi. Anne ve babaları birbirlerine yapışık vaziyetteyken, bebekler mışıl mışıl

uyuyorlardı. Dagmar, Fearghus'un alçak tonda inlemelerini, Annwyl'in de usulcacık iç çekişlerini işitebiliyordu. Eşi onun içine girerken Annwyl'in vücudunun kavis yaptığını, başını arkaya attığını görebiliyordu. Fearghus onun boynunu öpüyor, Annwyl'in vücudunu Dagmar'ın sadece rahiplerin en kutsal eserlerine dokunurken gördüğü türden büyük bir saygıyla okşuyordu. Dagmar görünmeden durduğu noktadan, onların ölümsüz aşk kelimelerini ve görkemli geleceklerine dair ettikleri yeminleri duyabiliyordu.

Dagmar başını eğdi. Bu, onun senelerdir gizlice seyrettiği çiftlerden değildi. Habersiz kocalar ya da karılar araştırmaya çıkmadan önce, birbirlerinin kollarına atılmak ve hemen işi bitirmek için yapılan alçakça hesaplar vardı onlarda. Ertesi sabahki kahvaltıda saklanmak ve hayali kurulmak üzere ortaya atılan kirli sırlar vardı. Aylar, ya da hiç olmazsa günler sonra unutulmak üzere yaşanırdı her şey.

Hayır. Bu aşktı. En saf haliyle aşk.

Ve Dagmar bunu kendisi yaşayamadığı için pişmanlıktan başka bir şey hissedemiyordu. Hatta Dagmar, onu kendi zevkine uygun bulmayan erkekleri bile suçlayamıyordu, çünkü bu tür bir aşk yaşamının kendi doğasına uygun olmadığını anlıyordu. Onun kendini bu şekilde, herhangi birine açması pek mümkün değildi. Dagmar kime böylesine güvenebilirdi ki?

İçinde derin bir üzüntü hisseden Dagmar bulunduğu yerden bir iki adım geriledi, duvardaki dar yarıktan geçmeye, böylece Annwyl ve Fearghus'u kendi özel yaşamlarında yalnız bırakmaya kararlıydı. Ancak bu sırada sırtı mağara duvarı olabilecek kadar sert olmayan bir şeye dayandı.

Bir el ağzını kapatarak Dagmar'ın şaşkın soluklarını susturdu ve sonra yumuşak bir çift dudağı kulağında hissetti.

"Seni birkaç dakikalığına yalnız bırakıyorum—" diye fısıldadı o alçak ses "—ve sonunda her zaman yaramaz bir şeyler yaparken buluyorum, sevgili Leydi Dagmar."

Dagmar bu sözleri inkâr edercesine başını salladı ve diğer kol beline dolanıp onu sıkıca kendine doğru çekerken bundan anlamsız bir şekilde zevk duydu.

“Bunu inkâr edebilirsin, ama ikimiz de biliyoruz. Başkalarını seyretmekten ne kadar zevk aldığını biliyoruz.”

Belki de öyleydi. Fakat bundan, bacağına doğru kayan ve yataкта giydiği gömleği sıkıca yakalayan Gwenvael’in elinin verdiği his kadar zevk almıyordu. Gwenvael gömleği Dagmar’ın kalçalarının üzerine kadar çekti.

İki parmağı onun içine girerken “Aaaah,” diye iç geçirdi Gwenvael. “Biliyordum, leydim. Onları seyrederken ıslanacağını biliyordum.”

Bunu Dagmar da biliyordu, fakat bunun Annwyl ve Fearghus’un yapmakta olduğu şeyle pek az bir ilgisi vardı.

“Şimdi, seni bu halde bırakamayız, öyle değil mi? Böyle sırlı-sıklam ve henüz rahatlayamamış, yardıma muhtaç...” Gwenvael parmaklarını Dagmar’a sapladı ve Dagmar aniden ağzını kapatan parmakları iki eliyle kavradı. Bu parmakları ağzının üzerinden çekmeye çalışmadı, aksine onları bulundukları yere sabitleyerek çığlık atma isteğini kontrol altına alabilmelerini umdu.

“İzle onları,” dedi Gwenvael kulağına, bu sırada dili de Dagmar’ın kulağı üzerinde geziniyordu. “Kardeşimin, eşine nasıl sahip olduğunu izle. Onca yeteneğiyle, onu doyuma ulaştırıyor. Ve ben de sana ayrısını yapacağım.”

Dagmar’ın kalçaları Gwenvael’in parmaklarına uyum sağlamaya başlayarak saldırıya saldırıyla karşılık verdiğinde, Gwenvael’in ona vaat ettiklerini yapacağına dair içinde en ufak bir şüphe yoktu, fakat yine de tüm bunların başından beri göl kıyısında olup bitenlerle bir ilgisi olmamıştı. Zaten diğer çifti görmiyordu, gözleri kapalı halde Gwenvael’in içine sokmuş olduğu parmaklarına, kulağının arkasındaki o hassas noktayı okşayan nefesine ve çıplak bedeninin sırtına dayanmış hissine odaklanmış durumdaydı.

“Tanrılar aşkına, Dagmar. Daracıksın.” Gwenvael onun omzunu ısırdı, boynunu çimdikledi ve ateşli fısıltılarla tekrar kulağına döndü. “Seni biraz kendi haline bırakmak istedim, ama bunu yapamadım. Şimdi olmaz. Bu geceyi benimle geçireceksin.” Gwenvael’in başparmağı, Dagmar’ın klitorisine bastırdı ve

yavaşça, daireler şeklinde dönmeye başladı. "Bu geceyi erkekliğim vücudunun derinliklerine girmiş halde, tekrar tekrar doyuma ulaşarak geçireceksin."

Dagmar'ın bedeni Gwenvael'in kolları arasında sarsılıyor, yaşadığı orgazm kıvrılıp bükülmesine neden oluyordu. Gwenvael onu duvara bakacak şekilde döndürdü, iri bedeniyle Dagmar'ın çığlıklarını önlemeye çalışıyordu. Ancak Kraliçe'nin boğuk zevk çığlıkları Dagmar'ınkilere üstün geldiği için, buna pek gerek yoktu.

Dagmar'ın bedeni Gwenvael'in kollarında titremeye başladı, yaşadığı orgazmın kuvveti dizlerini güçsüzleştiriyordu. Yine de Dagmar'ın düşme gibi bir korkusu yoktu, çünkü Gwenvael onu tutuyordu. Dagmar'ın son titreme nöbeti geçene ve âdeta kemiksiz vaziyette onun üzerine çökene kadar, Gwenvael onu tutmaya devam etti.

Gwenvael onu yatağın üzerine yerleştirdi ve üzerinden çekip çıkardığı gömleği bir kenara fırlattı. Gözleri bir anda açılan Dagmar gülümsemeye başladı, bu sırada Gwenvael onun gözlüklerini dikkatle çıkararak yandaki sehpanın üzerine koydu. Gwenvael öne eğildi ve ellerini Dagmar'a doğru sallamaya başladı. "Beni hâlâ görebiliyor musun?" diye alay etti onunla yüksek sesle.

Dagmar hafifçe onun ellerine vurdu. "Kes şunu."

"Peki, bunun yerine ne yapmamı istersin?"

Yumuşacık eller Gwenvael'e doğru uzandı, omuzlarını yakaladı ve onu üzerine doğru çekti. "Seni içimde istiyorum."

Gwenvael'in kulağına daha önce hiçbir şey bu kadar mükemmel gelmemişti.

Gwenvael onun içine girdi, Dagmar'ın orgazmın doruk noktasındaki hali yolunu kolaylaştırmıştı. Gwenvael'in aleti onu karsarken soluğu kesilen Dagmar onun pazılarını sıkıca kavradı ve boynu havada hafif bir kavis çizdi.

Dudakları ayrıldığında Gwenvael onu bir kez daha öptü. Dili onun nemli ağzına âdeta saplanmıştı, bu sırada erkeklik organı

da Dagmar'ın sıcak vajinasına giriyordu. Dagmar parmaklarını Gwenael'in tenine batırdı ve bacaklarını genişçe araladı.

Gwenael bir saatten daha fazla bir süre boyunca, insan formunda o buz gibi gölün içinde oturmuştu. Dişleri takırdar ve vücudu titrerken bile aleti hâlâ sertti. Sadece Dagmar için sertti.

Başka birini bulmak Gwenael'in aklının ucundan bile geçmemişti. Bir iki tane bar fahişesinin peşine düşmek ve normalde Kara Ovalar'ın bu bölgelerinde yaptıklarını yapmak. Bundan sonra bir daha Dagmar'dan başkasının yatağında olabileceği de aklından geçmemişti.

Nihayet Gwenael oyukların birinde biraz uyuyabilmek için geri dönmüştü. O bir ejderhaydı, mücevher ve hazinelerin üzerinde uyumak onun için normal bir durumdu. Fakat mağaraya girer girmez Dagmar'ın gitmiş olduğunu hemen anladı. Onun kokusuna odaklandı ve Dagmar'ın mağaradan dışarı çıkmak yerine, sadece derinliklerine doğru gitmiş olduğunu fark edince rahatladı. Gwenael kendi ailesinden herhangi birinin sürünerek arasından geçemeyeceği bir yarıktan ortadan kaybolana dek kokuyu takip etti. Fakat bu yarıktan nereye gidildiği hakkında fikir sahibi değildi ve Gwenael kendi bildiği bir başka noktaya doğru ilerledi.

Dagmar'ın orada durmuş kardeşi ve Annwyl'i seyrettiğini gördüğünde, onun için hissettiği sıcaklık duygusu onu şaşırttı. O sıcaklık şefkat. Aynı zamanda gözlerini âdeta kör eden şehvet. O an Dagmar'ı kendine doğru sıkıca çekmek ya da o çıkıntının üzerinde onu yüzüstü yatırmak fikirleri arasında gidip gelmişti.

Dagmar onun daha da derinlere girebilmesine izin verecek şekilde dizlerini dikleştirdi. Gwenael kollarını onun her iki yanına koyarak destek aldı ve yavaşça Dagmar'ın içinde gidip gelmeye başladı. Dagmar çılgık attı, fakat sesi ağzını kapayan dudaklar yüzünden boğuk çıktı. Gwenael onun sesini usulca yudumladı ve onu daha çok bağırtmak için vücudunu kullandı. Dagmar ona yapışmış vaziyetteydi; hızla bir başka orgazm anını yaşarken Gwenael'in bedeninin altında titriyordu. Gwenael bunu aleti üzerine kapanan, kendi orgazmını sıkarak ondan almaya

alışan kaslar sebebiyle hissetti. Biraz sonra Gwenvael bağırdı ve Dagmar'ın içine boşalırken onun bedeni de sarsıldı.

Gwenvael dudaklarını Dagmar'ınkilerden çekerek ona baktı. Her zaman son derece soğuk ve ilgisiz ya da sürekli planlar yapan ve merak içindeki bu gözler, şimdi sevgi dolu ve şefkatliydi. Dagmar gülümsedi, Gwenvael'in kollarındaki elleri yavaş yavaş gevşiyordu.

"Bu gece seninle kalıyorum," dedi Gwenvael. Bu bir talep değildi.

"Kalacağını biliyorum." Diğerk türlüünün bir seçenek olmadığı ortadaydı.

Ve bu durum onun açısından oldukça iyiydi. Çünkü bu gece onun bedenine her ikisinin de ihtiyacı olduğu kadar çok kez sahip olacaktı. Ancak ertesi gün... ertesi gün Dagmar onun olacaktı.

Dagmar hafifçe doğruldu, dudakları Gwenvael'in boynunu, çenesinin altını öpüyordu. Bacakları Gwenvael'in beline dolanmıştı, onu içinde saklıyordu. Kendi türünün insan formunda olan her üyesi gibi Gwenvael'in aleti bir kez daha sertleşmeye başladı, Dagmar Reinholdt'un bedeni de her zaman olduğu gibi hemen ona tepki verdi. O anda Gwenvael'in kendisine vereceklerine son derece hazırды.

Rhiannon tüm evreni tarayan Büyü ağıları tarafından çağrılmayalı epey olmuştu. Bunun sebebi çoğunlukla, yüzyıllar içerisinde onun kurduğu savunmaları aşabilen pek az kimsenin olmasıydı. Bu savunma hatlarının kurulmasının sebebi ise Kraliçe'nin düşük kademeli cadı ya da büyücülerden gelen yardım taleplerinden, ya da daha da tehlikelisi, sessiz sakın bir şekilde kendi çıkarlarına kullanmak üzere onun gücünü almayı uman kimselerden bıkmış olmasıydı.

Fakat karşısında duran bu yakışıklı Şimşek ejderhası onu şaşırtmıştı. Önce Dagmar aracılığıyla kendisine o işe yaramaz mektubu göndermiş ve bu da Rhiannon'un onun hakkındaki merakını artırmaktan başka bir işe yaramamıştı. Daha sonra Şimşek

ejderhası Kraliçe'nin kurmuş olduğu tüm savunma hatlarını aşarak kendisine ulaşmıştı. Bunu sadece son derece güçlü ve deneyim sahibi kimseler başarabilirdi.

Bu ejderha tahmin ettiğinden çok daha gençti ve şimdiye dek tanıdığı Şimşek ejderhalarına benzemiyordu. Sadece çok güzel olmakla kalmıyordu—ki bu Kuzey erkekleri arasında pek seyrek görülen bir durumdu—aynı zamanda da oldukça... belki de... zarif bile denebilirdi. Rhiannon onun doğuştan dışlanmış biri olduğunu düşündü.

Şimdi karşısında kafası karışmış, nazik bir aykırı tip vardı. Rhiannon'un akli karışık erkeklerden hoşlandığı doğrudu, ancak bunu yapmak herkesin düşündüğü kadar zor bir şey değildi.

"Kızınızın babamın elinde olduğunu biliyor muydunuz?"

Rhiannon elinde olmadan gülümsedi. "Başından beri biliyordum." Ancak Keita'nın kendini oradan uzun zaman önce kurtarmış olabileceğini düşünmüştü.

"Yine de onu orada bıraktınız."

"Asıl canımı sıkan şey onun Dışovalar'dan Kuzey Elleri'ne geçmesi değildi. Bunu o kahrolası, hain kız kardeşimi görmek için yapması canımı sıktı. Kızım böyle şeyleri sadece beni sinirlendirmek için yapar. Ayrıca kendisini kurtarmaları için kardeşlerine de haber verebilirdi, fakat görünüşe göre bunu yapamayacak kadar utanıyordu—zaten olması gereken de bu."

"Anlıyorum."

"Şuna bakın hele. Bu kadar hayal kırıklığına uğrama, benim küçük şimşeğim." Rhiannon onun koluna hafifçe vurdu. "Ben aramızda kurulabilecek olası bir ittifakla hâlâ ilgileniyorum. Dagmar mektubunu bana ilettili."

"Ona mektubu size bizzat kendisinin vermemesini söylemiştim."

"Endişe etme. Eğer seni kaygılandıran şey buysa söyleyeyim; o hâlâ hayatta. Ondan hoşlandım. Ancak onu buraya sadece bu mesajı bana iletmesi için gönderdiğinden şüpheliyim. Neden gönderdin onu?"

"Dagmar'ın Jökull amcası hareket halinde. Şu anda biz konuşurken o, Dagmar'ın babasının topraklarına doğru ilerliyor. Jökull ordusunu iki katına çıkardı ve ona ne söylersem söyleyeyim, Dagmar'ın oraya gideceğini biliyordum. Her şeyini riske atacak—"

"Onu koruyordun," diye araya girdi Rhiannon şaşkın bir ifadeyle.

Şimşek ejderhası bakışlarını ondan kaçırdı. Rhiannon onun yakışıklı yüzünde gördüğü ifadenin utanç mı, yoksa pişmanlık mı olduğunu anlayamıyordu. "Onun bana inanmadığını biliyorum, ama Dagmar benim için çok fazla şey ifade ediyor."

Kesinlikle pişmanlıktı bu ifade.

Ne yazık ki tüm bunlar için artık çok geçti. Dagmar o tünelden canlı bir şekilde çıktığında Rhiannon, oğlunun yüzünde beliren ifadeyi görmüştü. Bu ifade sadece o insana karşı hissetmiş olduğu rahatlık ifadesi değildi. Bu aşktı. Eğer bu kimse senelerdir Gwenvael'i birlikte görmüş olduğu fahişelerden—insan ya da ejderha olsun—biri olsaydı, Rhiannon bundan pek memnun olmazdı. Fakat Dagmar aşk dilenen o basit kadınlardan biri değildi.

O barbar kızın dünyayı yok etmesi yalnızca bunu istemesine bağlıydı—Rhiannon onun bu özelliğini takdir ediyordu.

"Buradan nereye gideceğiz, leydim?"

Rhiannon insanların kalesine doğru yola çıktı. "Beni yarın Garbhán Adası'nda bul. Şu ittifak meselesini tartışırız."

"Peki ya kızınız?"

"Saklayın. Ya da bırakın gitsin. Öyle ya da böyle, benim için fark etmez. Ancak—" Kraliçe yoluna devam ederken ona bakmak için topuklarının üzerinde döndü "—arkanı kolla, oğlum. Olgeir'i çok iyi tanırım. O ödülün elinden kaçmasına güle oynaya izin vermez."

Rhiannon Şimşek ejderhasını, dilediğini yapması için kendi haline bıraktı ve kaleye doğru yola çıktı. Eşinin sesini duyduğunda kapılara yaklaşmıştı.

"Hangi cehennemdeydin sen?"

Rhiannon gülümseyerek Bercelak'a baktı. Nereye gideceğini ona söylemeden yola çıkmasına sinirlenmişti. Rhiannon'un

yanında kendini ya da muhafızları olmaksızın tek başına ormana gitmesine sinirlenmişti. Uykusundan uyanıp onun gittiğini görünce öfkelenmişti. Ve Rhiannon, bu ufak çaplı ihlallerin bedelini, gelecek birkaç saat içinde ödeyecekti.

Rhiannon bekleyemezdi.

Kocasının elini tutarak onu kapıların olduğu yere doğru çekti. "Homurdanma öyle, aşkım. Bizim için bir savaş ayarlıyordum."

"Bizim için ne ayarlıyordun?"

"Beni duydun işte. Bizim için şöyle güzel, bol kanlı bir savaş ayarlıyordum. Bu kulağa çok eğlenceli gelmiyor mu?"

BÖLÜM 32

Dagmar diğer oyuklardan birinden gelen hafif kahkaha seslerini işitince uyandı. Bu kahkaha seslerini kulağının dibindeki dehşet verici horlama krizleri arasında işitebilmiş olmasına değil de, horlama seslerine rağmen uyuyabilmesine şaşırmıştı. Fakat artık uyanmış olduğu için, bu seviyedeki bir gürültü eşliğinde tekrar uykuya dalma fikri ona pek mümkün gelmiyordu. Asıl mesele, ona sıkıca dolanmış olan ejderhadan kurtulabilmektir. Gwenvael'in kolları onun beline dolanmış, başı göğsüne gömülmüş, sol bacağı Dagmar'ın sağ bacağına sarılmış, sağ bacağı ise Dagmar'ın uyluklarının arasına sokulmuştu.

Dagmar, bu kadar erkek uzvunun arasına gömülmüş vaziyetteyken kendini korkunç bir şekilde rahatsız hissetmesi gerektiğini biliyordu, fakat hiç de öyle hissetmiyordu—ta ki onu yerinden kıpırdatmayı başaramayana dek. Gwenvael'in omuzlarını itti, boynunu dürttü, bacaklarını onun ağırlığı altından çekip kurtarmaya çalıştı. Görünüşe göre hiçbiri işe yaramıyordu ve Gwenvael hiç de bu kadar erken bir saatte ansızın uyanmak gibi bir tehlike altında değildi. Dagmar iyice çaresizliğe kapılarak onun arkasına doğru uzandı ve saç derisinin tam kökünden tutarak sıkıca kavradı. Dagmar saçları çekti ve Gwenvael uykusunda sinirli bir şekilde mırıldandı. Dagmar bir kez daha çekti ve ejderha horultular eşliğinde geriye doğru çekilip kaşlarını çatarak, fakat hâlâ uyuklar bir halde ondan uzaklaştı.

Dagmar derin bir soluk verdi ve Gwenvael tekrar üstüne çullanmadan önce yataktan kalktı. Gwenvael'in yere fırlatılmış gömleğini buldu ve onu üzerine geçirdi. Duş alması gerekiyordu, fakat bu biraz beklemek zorundaydı. Açlık, bu sabahki yarışı açık ara kazanıyordu.

Dagmar Annwyl ve ikizleri küçük oyuklardan birinde buldu. Kanlı Kraliçe'nin görüntüsüne elinde olmadan gülümsedi. Kraliçe, Fearghus'un damgalarını cesurca gözler önüne seren kol-suz, zincir zırlı bir gömlek, siyah tozluklar ve siyah deri çiz-meler içindeydi. Annwyl'e en yakın masanın ayakları dibinde, kılıfları içerisinde duran iki kılıç bulunuyordu.

İşte bu kadın gerçek Kanlı Kraliçe'ydi, değil mi?

Çocuklarından biri bir kolunda, diğeri ise hayli büyük aya-ğıyla salladığı beşiğin içindeyken bile Dagmar onun aklı başında her erkeğin dehşete kapıldığı savaşı olduğunu anlayabiliyordu. Ve bunun için iyi bir nedenleri de vardı.

"Günaydın, Annwyl."

Annwyl başını kaldırıp ona baktı, gülümsemesi içten ve sa-mimiydi. "Dagmar. Sana da günaydın. Lütfen—" Annwyl ona bir sandalye gösterdi "—otur."

Dagmar kendisine söyleneni yaparak Kraliçe'nin çaprazına oturdu.

Annwyl oğluna baktı, yaralı ama güzel yüzünde gurur ve neşe savaş halindeydi.

"Çok yakışıklı, öyle değil mi?"

"Öyle."

"Ve Fearghus sana fazlasıyla borçlu olduğumu söyledi, dil-lerin en ölümcülüne sahip olan, Akıllı Dagmar."

Dagmar güldü. "Yeni Güneyli ismim hoşuma gitti."

"Gitmeli de." Annwyl beşiği işaret etti. "Onu kucağına ala-bilir misin? Onu beslememe izin veriyor, ama bunun haricinde benden pek hoşlanmıyor."

"Burada bir sürü—" Dagmar çabucak etrafına bakındı "—bebek eşyaları var."

"Bunlar Morfyd'in işiydi. Burada ve Garbhán Adası'nda, be-beklerin ihtiyaç duyabileceği her şeyin olması konusunda ısrar etti. Ama şimdi dönüp baktığımda..."

İkisi birbirlerine bakarak gülümsediler. "Haklıymış."

Dagmar beşiğe doğru yürüdü ve beşiğin içindeki kaşları ça-tık minik kıza baktı. "Bana Bercelak'ı anımsatıyor."

"Biliyorum. Ama bundan Fearghus'a söz ettiğimde, onun canlı canlı derimi yüzeceğini sandım."

Dagmar bebeği alarak onu sıkıca kucakladı. Minik ama güçlü parmaklar burnunu yakalayarak onu çevirmeye çalıştı. "Onlara isim verdin mi?" diye sordu Dagmar. Birdenbire genizden gelmeye başlayan sesi, Kraliçe'nin başını kaldırmasına neden oldu.

Annwyl hafifçe kıkırdayarak, gereksiz bir açıklamada bulundu. "Bir şeyleri böyle aniden yakalamaya bayılıyor. Ve henüz isimleri kararlaştırmadık. Fearghus, Benim Prenses Kızım ve Güzel Küçük Piç Kurusu isimlerinden yana."

Dagmar güldü ve bebeğin parmağını zorla burnundan çekti, fakat hırçın minik canavar burnu yerine bu sefer de işaret parmağını yakalayınca birden irkildi.

"Ama ben henüz Fearghus'un işitmediği Sevimli Mükemmel Oğlum ve Küçük Sevimsiz Şey isimlerini tercih ediyorum." Annwyl kendi büyük parmağını dikkatle yakalayan küçük parmakları öptü. Artık Dagmar neden bir sonraki sefere oğlanı tutmayı tercih edeceğini anlamıştı. Kız bebek annesine fazlasıyla benziyordu. "Senin herhangi bir önerin var mı, barbar?"

Dagmar hayatı boyunca, kendisine "barbar" denilmesini hakaretten çok iltifat ve saygı belirtisi olarak algılayabileceğini düşünmemişti. Fakat Annwyl bu sözcüğe böyle bir anlam vermişti.

Dagmar kucağındaki bebeğe baktı. Çocuktaki her şey güce, güzelliğe ve kudrete işaret ediyordu. O gururlu, çıkık alnı. Güçlü kol ve bacakları. Etrafa korku salan kaş çatışı.

"Talwyn." Dagmar oğlan bebeğe de baktı. "Ve Talan."

Annwyl başını kaldırıp ona baktı. "Ne?"

"Talwyn ve Talan. Güzel isimler bunlar. Çok eskidirler, ama anlamlarında bir çeşit güç saklıdır." Dagmar kendinden emin bir şekilde başını salladı. "Evet. Talwyn ve Talan."

Annwyl başını sandalyesinin arkasına dayayarak, yüksek sesle, "Korkunç Talwyn. Dehşet Talwyn. Azimli Talan. Korku Salan Talan."

Annwyl onaylarcasına başını salladı. Tüm yüzüne yayılan gülümsemesi ışıltı ışıltıydı. "Sevdim bunu!"

Dagmar masanın başına oturdu. İçinde su bulunan sürahiye ve bardağa uzanırken bebeği kolunun kavisli kısmına yerleştirmişti. "Ben de sevebileceğimi düşünmüştüm zaten."

"Şimdi, Leydi Dagmar, bana Jökull Amca'dan söz et bakalım."

Dagmar suratını ekşitti. "Neden bu güzel sabahı ondan söz ederek mahvediyoruz ki?"

"Çünkü Gwenvael'in bana neden babana yardım etmeleri için üç birlik göndermem gerektiği konusunda ısrar ettiğini bilmek istiyorum."

Dagmar içi su dolu bardağı masanın üzerine indirdi, suya dokunmamıştı. "Ne zamandan beri senden üç birlik istiyor?"

"Başından beri. Henüz Kuzey Elleri'ndeyken Briec'ten istediği ve buraya döndüğünde bana söylediği şey de buydu." Annwyl burnunu oğlununkine sürterek onu güldürdü. "Henüz gülmek için çok küçük, öyle değil mi?"

"Buna gerçekten cevap vermemi istiyor musun?"

"Hayır. Konumuzdan sapmayalım. Amcan."

Dagmar bir saatten fazla bir süre boyunca Annwyl'e amcasından ve babasının neden yardıma ihtiyaç duyduğundan söz etti. Samimi bir sohbetti bu, fakat Dagmar Kanlı Kraliçe'nin kendisine gerek duyduğu şeyi verip vermeyeceğini anlayamıyordu. Kraliçe zihinsel bir kıyıma girdiğinde, onun aklından geçenleri okuyabilmek pek kolay olmuyordu.

Fakat Dagmar için en eğlencelisi, Kraliçe'nin bebeklerin bezlerini değiştirirken verdiği tepkiyi seyretmektir. Sonunda bu işi Dagmar devraldı ve Kraliçe yüzünde bir tiksinti ifadesiyle "Garbhán Adası'na geri dönmemiz ve bu tür işleri bakıcılara yaptırmamız gerek, çünkü sanırım midem bulanıyor," dedi.

Kraliçe'nin Minotor kanları ve etrafa saçılan beyinleriyle hiçbir sorunu yoktu. Fakat kendi çocuklarının kirli bezleri onun için tam anlamıyla bir cehennemdi.

Çocuklar beşiklerinde huzur içinde uyur ve iki kadın sohbetlerine devam ederken Dagmar, Annwyl'in kılıçlarından birini yavaşça kınundan çektiğini fark etti. Ancak bir kez olsun, konuşmanın akışına müdahale etmemişti.

Dagmar en yakın tünellerden birinde hareket eden birilerinin varlığını kendisi de hissedene dek konuşmasını sürdürdü.

Ghleanna'nın ihtiyatla oyuğa girmesi, beş dakika kadar sürdü. O içeri girerken Annwyl ayağa kalkmış, kılıcını her an kullanabileceği şekilde havaya kaldırmıştı. Ghleanna da istemsiz bir biçimde kendi kılıcına uzandı ve Dagmar ayağa kalktı.

"Kesin şunu! İkiniz de. Ne yaptığınızı sanıyorsunuz?"

Ghleanna'nın arkasında başkaları da vardı, fakat hepsi de ilk adımı o atmış olduğu için fazlasıyla mutlu görünüyorlardı.

Ghleanna Annwyl'i işaret etti. "Hâlâ deli mi? Bebekleri korumam gerekiyor mu?"

"Elbette hayır."

Fakat bilinmeyen bir nedenle Annwyl aniden tüm vücudunu sarsarak, Ghleanna ve diğerlerini silahlarını çekmeleri için zorladı.

Dagmar Annwyl'e kinayeli bir bakış attı—bu bakış deli Kraliçe'nin sırtıtmasına neden oldu—ve bakışlarını tekrar Ghleanna'ya çevirdi. "Her şey yolunda. Belki de bana sadece—"

Annwyl bir kez daha sarsıldı ve tüm Cadwaladr Klanı'nı inatılmaz bir şekilde endişelendirdi. Daha çok kılıç havaya kalktı ve insan formundaki daha çok ejderha, yavaş yavaş daralmakta olan oyuğa silahlarını çekerek girdi. Her şey her an korkunç bir hal almak üzereydi. İşte Dagmar'ın sabrı tam o anda tükendi ve ellerini sertçe ahşap masaya vurarak "Her ne yapıyorsanız, *hemen kesin şunu!*" diye bağırdı.

Dagmar'ın bu ani çıkışını yandaki oyuktan gelen bir güm-bürtü sesi ve "*Ona dokunmadım!*" çığlığı izledi.

Dagmar adamakıllı utanmış bir halde gözlüklerini çıkardı ve gözlerini ovdu. Bu sırada içinde bulunduğu oda histerik kahkahalarla dolmuştu.

Gwenvael yerde çırılçıplak vaziyette uyandığında oraya nasıl düşmüş olduğundan pek emin değildi. Hayal meyal işittiği kahkaha seslerini ve kendisine "*Beni utandırmak zorunda mısın?*" diye bağırıldığını hatırlıyordu, fakat bu birkaç saniye önce ya da

yirmi sene önce yaşanmış olabilirdi. Tanrılar da biliyordu ya, bu soru ona ilk kez sorulmuyordu. Ona göre herkes fazlasıyla çabuk utanıyordu. Eğer herhangi biri utanmaktan korkuyorsa, yaşamaktan da korkardı.

Gwenvael lavaboda yıkandı. Kahverengi tozluklarını ile botlarını giydi ve dışarı çıkarak mağaranın esas kısmına doğru ilerledi. Ancak yemek masasının bulunduğu oyuğa girer girmez akrabalarıyla göz göze geldi. Fearghus'un mağarasında keyiflerine bakıyorlardı ve bu, kardeşinin hiç hoşuna gitmeyecekti.

Ghleanna bebeklerden kız olanıyla oynuyor, onu başının üzerine kaldırarak hiç de çekici olmayan saçma surat ifadeleri yapıyordu. Bu sırada oğlanı kucağında tutmakta olan Addolgar ise "Daha şimdiden tıpkı büyükbabası gibi homurdanıyor," diyerek böbürlenmekle meşguldü.

Ve Dagmar hiçbir yerde görünmüyordu.

Gwenvael orada şaşkın bir halde dikilirken, Fearghus bir başka tünelden çıkarak geldi ve ona doğru ilerledi.

"Neden hepsi burada?" diye sordu Fearghus.

"Bilmiyorum."

"Onları nasıl gönderebilirim?"

"Bilmiyorum."

"Onları kışkırtılsam?"

"Hepsi inek gibidirler. Bir süre sonra geri dönerler."

"Kahretsin." Fearghus odayı iyice inceledi. "Annwyl nerede peki?"

Annwyl sanki çağrılmış gibi diğer koridorlardan birinden çıkıverdi. "Buldum onu." Üzerinde hâlâ kanlar olan Minotor kılıcını onlara gösterdi. Gwenvael'in günün birinde bu kılıcın burada ya da Garbhán Adası'nda bir duvara asılacağından hiç şüphesi yoktu. Annwyl oyuğun diğer ucunda duran Fal'a "Güzel, değil mi?" diye sordu.

Fal ellerini uzattı. "İzin ver de bir bakayım."

Ve Annwyl kılıcı savurdu. Odanın karşı tarafına; ikizlerden birini tutan halalarıyla, diğerini tutan amcaları arasına. Fearghus boğuk bir panik sesi çıkardı ve Gwenvael yeni doğmuş yeğeninin

o kahrolası şeye doğru uzandığını görünce silaha doğru bir dalışa geçti.

Fakat Fal iki kardeşe de bir şey yapma fırsatı bırakmadan kılıcı havada yakaladı. Silahı ellerinin arasında tarttı. "Bu oldukça güzel bir silah."

"Söylemiştim sana. Sanırım onu tahtımın hemen üzerine asacağım."

Fearghus soluk soluğa kardeşine baktı ve Gwenvael sadece omuz silkmekle yetindi.

"Çok uzun bir on sekiz sene olacak, öyle değil mi, kardeşim?"

Gwenvael Fearghus'un omzuna hafifçe vurdu. "Evet, kardeşim. Öyle olacak."

Şimşekler! Güney Elleri'nde! Izzy daha önce hiç bu kadar heyecanlanmamıştı. Neredeyse sabah kahvaltısını yapamayacaktı. Bir ekmek dilimine daha uzanır ve hizmetçi kendisine bir porسیون daha yulaf lapası verirken *ama*, diye düşündü Izzy, *Şimşek ejderhasının ayakları dibinde aklıktan bayılmak hiç de hoş olmaz.*

Bu kesinlikle, son derece utanç verici bir şey olurdu.

Büyükannesinin dediğine göre Şimşek bu sabah gelecekti ve Izzy sırf onu görebilmek için Branwen ve Celyn'le uçuşunu iptal ediyordu. Mor! Ejderhanın saçlarının rengi mordu!

Izzy masanın karşısında oturmakta olan Éibhear'a baktı. Onun saçları maviydi. Koyu tonlarda, harika bir maviydi. Hayır, Şimşek ejderhasının saçlarının Éibhear'ınki kadar güzel olduğunu zannetmiyordu, fakat yine de mor renkli saçları gidip görmeliydi.

Ne kadar da güzel bir sabah oluyordu bu böyle! Kraliçesi sağ ve sağlıklıydı, ikizleri de öyleydi ve ailenin birçok ferdi etrafındaydı. "Birçok", çünkü Annwyl ve Fearghus hâlâ Fearghus'un mağarasındaydı. Cadwaladr Klanı'ndan ikizlerin iyi durumda olduklarını kendi gözleriyle görmek isteyenler de oradaydı. Onların Annwyl'in karalık tarafına pek alışkın olmadıkları ortadaydı. Ancak Izzy Kraliçesinin *asla* bebeklerine zarar vermeyeceğini bilirdi. Asla.

Ayrıca Gwenael ve onun sevgili Dagmar'ı da ortada yoktu. Izzy amcasının Briec'in deyimıyla o politikacıya deliler gibi âşık olduğunun farkında olup olmadığını merak etti. Erkekler bu konuda çok aptal olabiliyorlardı.

Izzy bir kez daha masanın karşısında oturan Éibhear'a baktı. Anne babası ve kardeşleri arasında geçen sohbete kendini fazlasıyla kaptırmış görünüyordu, ta ki bir anda ona bakıp gözlerini şaşılıştırana dek.

Izzy yüksek sesle gülmemeye çalışarak başını masanın üzerine koydu ve annesi hızla Büyük Salon'a girdiğinde tekrar kaldırdı.

Talaith bir saat önce "alış veriş yapmaya" çıktığında, bütün sevdiklerinin güvende olduğunu bildiği için oldukça keyifliydi. Fakat Izzy annesini çok iyi tanıyordu ve bir şeylerin onun canını sıktığını anlamıştı. Fakat, canını sıkkan şey neydi?

Briec karısının hızla içeri girişini izledi. Yüzündeki o her zamanki canı sıkın ifade birden kaygılı bir ifadeye dönüştü. "Talaith?"

Talaith ona aldırış etmedi ve ilerlemeye devam etti—Izzy'nin üzerine doğru. Izzy'nin koluna yapışarak onu sandalyesinden kaldırdı. "Anne!"

Talaith tek kelime etmeden Izzy'nin gömleğinin sol kolunu yakaladı ve onu omzundan aşağı doğru çekerek sıyırdı. Orada gördüğü bandaj üzerine homurdandı. Izzy'nin son birkaç aydır her gün taktığı bir bandajdı bu.

Annesinin yapmak üzere olduğu şeyi gayet iyi bilen Izzy "Anne... lütfen," diye yalvardı.

"Seni aptal—"

"Anne!"

"—aptal kız!"

Şimdi bütün aile üyeleri etraflarına toplanmıştı. Éibhear hariçinde hepsi. Éibhear, Izzy'nin herkesten sakladığı şeyi biliyordu. Neredeyse en başından beri biliyordu, fakat Izzy bunu annesine söyleyen kişinin Éibhear olmadığından adı gibi emindi. Éibhear'ın ona bu şekilde ihanet etmeyeceğini iyi bilirdi. Hele söz vermişse, bunu asla yapmazdı.

Fakat biri Talaith'e söylemişti işte.

"Bu şey nedir böyle?" diye sordu babası emredercesine.

"Tanrılar adına, Izzy. Ne yaptın sen?" diye sordu Morfyd, sesi öfkeli olmaktan çok endişeliydi.

Herkes bunu görebiliyordu. Hepsi bunun ne olduğunu biliyordu. Rhydderch Hael'in işareti. Izzy günün birinde onun en iyisi olacaktı. Onun savaşçısı.

Gerçekte hissettiğinden daha cesur konuşmaya çalışarak "Yapmam gerekeni yaptım," dedi. Gözyaşlarının yanaklarından aşağı aktığını hissedene dek, ağlamakta olduğunun farkına varmamıştı.

"Onun için mi?" Annesi hâlâ Izzy'nin kolunu tutuyordu ve onu sertçe sarstı. "Bunu onun için mi yaptın?"

"Bunu senin için yaptım!" diye bağırды Izzy annesine; kendini incinmiş, öfkeli ve aptal gibi hissediyordu. "Onun en iyi savaşçısı olmadığım sürece, seni geri getirmeyecekti. Bu yüzden ben de onunla anlaştım. *Ve yine olsa yine yapardım!*"

Annesinin, yüzüne çarpan avuç içinin çıkardığı ses Büyük Salon'da yankılandı.

Briec onların arasına girdi ve Talaith'i kollarından yakalayıp onu geri çekti.

Izzy elini yanağına koydu, fakat o an hissettiği acı, annesine yaşattığını bildiği acının yanında hiçbir şeydi.

Talaith kollarını çekerek Briec'ten kurtardı ve Izzy'ye baktı.

"Seni aptal çocuk." Talaith'in sesi donuktu. "Birini kurtarmak için hayatını bir başkasının ellerine öylece teslim edemezsin."

"Sen benim için bunu yaptın ama."

"Ben senin annenim. İstedğim her lanet şeyi yaparım."

"Ama ben—"

"Duymak istemiyorum." Talaith ondan uzaklaştı ve arka koridorlardan birine yaklaştığında durdu. "Bunca zamandır seni korumak için savaşıyordum, ama o sana sahipmiş zaten."

"Anne, lütfen!"

"Brastias'a onu alabileceğini söyle. Onu istediği yere gönderebilir, kendisi ya da o değerli tanrısı nasıl istiyorsa o şekilde eğitebilir. Artık umurumda değil."

Talaith, bir kez daha Izzy'ye bakmadan, uzun adımlarla ytl-rüyerek dışarı çıktı.

Şimdi gözyaşları Izzy'nin yanaklarından aşağı süzülüyor, hıç-kırıkları göğsünü acıttıyordu. Babasının kollarının onu sarmala-dığını hissetti, ancak Izzy bunu istemiyordu. Yalnız bırakılmak-tan başka bir şey istemiyordu. Babasından kurtuldu ve koşmaya başladı, ejderha akrabaları ardından sesleniyordu. Izzy hiçbirine aldırış etmedi ve açık kapılardan dışarı hücum etti.

Briec Büyük Salon'un devasa kapılarının yanında durdu ve düşünmeye başladı.

Annesini korumak için kendi hayatından vazgeçen histerik kızın mı, yoksa kızını korumak için kendi hayatından vazgeçen harap haldeki annenin peşinden mi gitmeliydi?

Kahretsin! Varlığı sadece akşam yemeği için ne öldürmesi gerektiği hakkında kaygılandığı zamanlarda çok daha kolaydı.

"Onları kendi hallerine bırak," dedi Rhiannon arkasından. "Bunu kendi aralarında çözerler."

"Sen ve Keita gibi mi?"

"Hâlâ nefes alıp veriyor, öyle değil mi? Ayrıca Morfyd bana, onun mağarasına geri döndüğünü söyledi, yani durumu iyi. Talaith ve Izzy de iyi olacaklar. Sadece bu durumu çözümlemeleri gerekiyor."

"Ama onlar mutsuz olduğunda, ben de mutsuz oluyorum." Briec omzunun üzerinden annesi, babası ve kardeşlerine baktı. "Ve bu benim için kabul edilemez bir durum."

Éibhear bıkkın bir şekilde sızlandı. "Senin sorunun ne?"

"Hiçbir şey."

"Lord Briec."

Briec, onun bu unvan kullanması karşısında kaşlarını çatarak, Brastias'a baktı. "General. Yanında bir arkadaş getirmişsin."

Brastias, ardındaki cüppeli adama baktı. "Bu Lord Ragnar. Kendisiyle görüşmek için buraya gelebileceğini ona annenizin söylediğini bildirdi. Görünüşe göre Kuzey Elleri'nden geliyor."

“Evet, farkın kokusunu alabiliyorum.”

Şimşek ejderhası cüppesinin başlığını indirdi ve Brieç’e gü-lümsedi, bu sözlerle pek alınmış gibi görünmüyordu. “Günay-dın, Ateş Üfleyici.”

“Şimşek.” Brieç, odadaki aile üyelerine baktı. “Anne, ölüm-cül düşmanımız buraya çay ve kurabiye için gelmiş.”

Dagmar Fearghus’un mağarasındaki silahlar ve Minotorlar’a ait konuşmalardan, ancak oradan uzaklaşıp mağaradan dışarı çı-karak kurtulabildi.

O gün oldukça güzel bir gündü, tepedeki iki güneş pırl pırl parlıyordu. Fakat doğudan esen serinletici bir rüzgâr terleme-sine engel oluyor, bu da Dagmar’ın oldukça hoşuna gidiyordu.

Dagmar Kara Vadî’nin gür yeşilliği arasında amaçsız bir şekilde gezinmeye, sessizliğin ve özgürlüğün tadını çıkarmaya başladı.

“O elbise, üzerinde çok hoş durmuş.”

Dagmar bir an durdu ve Annwyl’in, Fearghus’un hazineleri arasında kendisi için bulmuş olduğu elbiseyi inceledi. Bu oldukça sıradan, uzun kollu ve yakası köprücük kemiklerinin hemen al-tında olan, böylece kendini boğuluyormuş gibi hissetmediği, fa-kat bir fahişe gibi de hissetmediği bir elbiseydi. Ayrıca elbisenin rengi griydi, bu da onu en çok memnun eden kısmıydı. Dagmar’ın canlı renkler giymek gibi bir isteği yoktu ve Kraliçe’nin ondan böyle bir şey talep etmemiş olması onu sevindirmişti.

“Teşekkürler.” Dagmar başını kaldırdı ve büyük kayanın üzerine doğru baktı. Tanrıça, kaya parçasının üzerine gelişigüzel oturmuş, kolunu yukarı doğru kaldırdığı dizine dayamıştı. Bu-gün üzerinde bir pelerin yoktu ve kapitone gömleği bu kez kol-suzdu. Kollarının kahverengi derisi ejderha damgaları, eski al-fabe dövmeleri ve yaralarla kaplıydı. Tanrıça bu kez kesinlikle çok daha iri gözüküyordu. Daha uzun ve daha enli.

“Merhaba, Eir,” dedi Dagmar. “Seni bir kez daha görmek ne güzel.”

“Seni de, arkadaşım.”

Eir'in kurt arkadaşı, sert ve kaba t  ylerini okşaması i  in Dagmar'ın yanına yaklaştı. "Ve sen de Şey olmalısın..." Dagmar bildiği farklı tapınak isimlerini d  Ő nd  . "Nannulf."

"Bu  ok g  zel," diye buyurdu Eir.

"Nannulf savaş k  peklerinin Savaş Muhafızı ve tanrı a Eirianwen'in seyahat arkadaşıdır."

"O ve ben olduk a uzun bir s  redir arkadaşız." Bilinen d  n-
yanın en  ok korkulan ve vahş tanrı alarından biri olan Eirian-
wen, kayanın  zerinden atlayarak yere, Dagmar'ın yanına geldi.
"Seni hep  ok sevdi. K  peklerini eğitme tarzını sevdi. Onları  z-
l  yorsun, değil mi?"

"Hem de  ok."

"Onlar da seni  zl  yorlar. Elbette her yerde k  pek besleyip
b  y  tebilirsin. Annwyl... onun hi  savaş k  peği yok. Ger ek sa-
vaş k  pekleri yok. Sadece k  peklerini yanlarında savaşa getiren
bazı adamları var."

"Ben de  yle d  Ő nm  Ő t  m. Annwyl'e  iftleştirmesi i  in k  -
pekler g  nderebilirim."

"Bu bir se enektir."

Dagmar Nannulf'un başındaki, kurt-tanrının t  m bedenini
neşeyle hareket ettirmesine neden olacak bir noktayı kaşıdı.

"Başka se eneklerim de mi var?"

Eir rahatsız edici derecede b  y  k elini Dagmar'ın omzuna
koydu. "Bilgi, her zaman başka se enekler doğurur."

Dagmar Eir'in elinde bakarak "Şu parmağın eksik değil miydi
senin?" diye sordu ona.

Eir kolunu kaldırarak parmaklarını oynattı. "Parmaklar ye-
niden b  y  r... en azından benim i  in."

"Tanrı olmak  ok g  zel bir Şey olmalı."

"G  zel yanları vardır. Ve l  tfen beni konudan saptırmaya  a-
lışma. Sana ne s  ylemeye  alıştığımı biliyorsun."

"Ger ekten de benden Gwenvael'le kalmamı bekliyor olamazsın."

Eir ellerini birbirine vurdu ve y  z  nde geniş bir tebess  m
belirdi. "Ama o seni  ok seviyor!"

"En çok çekinilen ve en ölümcül savaş tanrısının, özünde romantik biri olmasını korkunç buluyorum."

"Sen de birbirinize çok yakıştığınızı düşünmüyor musun?"

Dagmar şevkle ellerini birbirine çarptı ve "Hayır!" dedi, sonra da yüzü ifadesi yine eski küçümseyici şekline geri döndü.

"Seni yalnızca olduğun gibi kabul etmekle kalmayacak, üzerine bir de sana müsamaha gösterecek birini bulabilmek kolay değildir."

"Bu da ne demek oluyor?"

"Sen ancak kana susamış savaş köpeklerinin sevebileceği türden bir kadınsın, demek oluyor."

"Teşekkür ederim," diye cevap verdi Dagmar ifadesiz bir şekilde.

"Bunları üzerine alındıysan... ben de alındım! Oysa Rhy beni seviyor."

"Rhy?"

"Başlama şimdi." Eir, bakışlarını ondan kaçırarak, iç geçirdi.

"Rhy beni her şeye rağmen seviyor—"

"Ara sıra kaybolan uzuvlarına rağmen mi?"

"Şey—"

"Hâlâ saçlarının arasında olan kan ve organ parçalarına rağmen mi?"

"Bu—"

"Gittikçe ismin altına yığılan cesetlere rağmen mi?"

"Evet!" Eir bıkkın bir ifadeyle homurdandı. "Tüm bunlara rağmen, o beni seviyor."

"Ve sen yine de Annwyl'i geri getirdin. Onun isteklerine karşı gelerek."

"O çoktan ölmüştü. Onun—" Eir omuz silkti "—Annwyl üzerindeki, sahipliği diyelim, artık geçerli değildi. Annwyl'in cesedi, dilediğimi yapabilmem için bana aitti. İkizlerin durumu biraz daha karıştı. İkizleri oraya o gönderdiği için, onları öylece alamazdım. Ve seni de kurtaramazdım."

"Neden?"

Eir kızgın bir şekilde burnundan soludu. “Kötü davranışları ödüllendiremem.”

“Ne kötü davranışı?”

“Bana tapmıyorsun. Ya da içimizden herhangi birine.”

“Bu nasıl kötü bir şey oluyor—”

“Ben de bu yüzden başka bir yol bulmak zorunda kaldım ve o anda Annwyl’i hayata döndürmeye karar verdim.” Eir dudaklarını büzdü. “Fakat bu bir riskti. Annwyl çoktan öte tarafa gitmişti. Yüzüyor ve güneşin altında uzanıyordu. Az miktar yiyeceği vardı. Birini bu tarafa sürüklemek bazen bir takım sorunlara yol açar, özellikle de insanlarda. Annwyl’in o Minotorlar’ı öldürdüğü gibi, seni ve bebekleri de öldürme ihtimali vardı.”

“Ne kadar da mükemmel bir plan yapmışsın sen.”

“Ama işe yaradı, öyle değil mi, Leydi Alaycı? Ve böylece ikimiz de birbirimizi anlayabiliyoruz. Tek yapmamız gereken şey planı devreye sokmak. Gerisi sana kalmış.”

“Evet, ama senin bu yürürlükteki kurallarını pek anlamıyorum. Kime yardım edebilirsin, kime edemezsin, ne zaman, nasıl edersin... tüm bunların sonu yok. Hepsi çok karmaşık.”

“Ama hepsinin bir sebebi var. Ben ve diğer savaş tanrıları, bu kuralları tanrılar için tesis ederiz ve yarattığımız canlıları bir tek basit sebep için yaratırız.”

“Yani, kurallar çiğnendiğinde savaş mı çıkar?”

Tanrıça bir süre sessiz kaldı ve sonra kıkırdamaya başladı. Tıpkı bir çocuk gibi kıkırdıyordu. “Evet.” Eir belini bükerek öne doğru eğildi, kollarını karnına doladı ve kahkahaları daha da yükseldi. “Sebebi bu! Ve her seferinde de işe yarar!”

Dagmar ne kadar uğraşsa da, bu tanrıçada hoşuna giden şeyin ne olduğunu anlayamıyordu, fakat ondan hoşlanıyordu. Onu seviyordu. “Tüm bunların seni eğlendirmesine sevindim.”

Tanrıça gözyaşlarını silerek ayağa kalktı. Şimdi biraz daha ufak tefek görünüyordu. Dagmar onun gerçekte ne kadar uzayabileceğini düşündü. Ya da ne kadar kısalabileceğini. Bir şapka ya sığabilecek kadar küçülebilir miydi?

"Kişi bulabildiği yerde keyiflenir," diye ekledi Eir. "Ve ben de senin için bunu istiyorum."

"Yine Gwenvael konusuna mı geldik?"

"O senin için mükemmel bir tercih. Ve sen de onu seviyorsun. Öyle değil mi?"

Dagmar yanı başında duran kurt-tanrıyı okşadı. Onun sırtına ulaşmak için çömelmek zorunda değildi. Kurt dört ayağı üstünde Dagmar'ın omzuna doğru yanaştı. "Eğer günün birinde birini sevecek olursam, bu Gwenvael olurdu. Ama ben kimseyi sevmiyorum."

"Ah, elbette onu—"

"Önemsiyorum. Birçok şeyi, birçok insanı. Ama birini sevmenin pek bana göre olduğunu sanmıyorum."

"Bu doğru olabilir. Ama tanrılar bile sevebiliyorsa, sanırım senin için de umut besleyebilirim."

Eir Dagmar'ın omzuna hafifçe vurdu. "Hoşça kal, arkadaşım." Eir vadinin derinliklerine doğru ilerledi. "Seni yeniden görmek güzeldi."

"Seni de." Dagmar Nannulf'a gülümsedi. "Seni de öyle."

Dagmar bir süre tereddüt ettikten sonra kurt-tanrının kulağına eğilerek "Canute'ye ve diğerlerine göz kulak ol. Onların da tanrılara taptığını sanmıyorum, ama... sanırım buna rağmen, onlar da korunmayı hak ediyorlar," diye fısıldadı.

Dagmar hayvanın başını ve sırtındaki tüyleri okşadı. Kurt eğildi, burnunu Dagmar'ın yanağına sürttü ve birden onun köpürçük kemiğini yaladı.

Dagmar, tiksinti ifadesini gizleyemeden, irkildi.

"Ona karşı bu kadar katı olma," diye seslendi Eir. "Senden hoşlanıyor."

Kurt geriledi ve dili dışarıda, beklenti içinde Dagmar'a baktı. Köpekleri için her şeyi feda ederdi. Ancak sadece köpekleri için.

Dagmar boynundaki salyaları silmemek için kendini zor tutarken "Teşekkürler, Nannulf," dedi.

Kurt havladı. Fakat o bir tanrıydı ve havlama sesi vadinin sarılmasına, ağaçların sallanmasına, yerin titremesine neden oldu.

Dagmar neredeyse dizlerinin üzerine düşecekti, bu yüzden çabucak yanındaki kaya parçasına dayandı ve sıkıca tutundu.

"Bunu yapma, seni koca ahmak!" diye bağırdı Eir. "Şimdi, gel yanıma."

Nannulf yol arkadaşının peşinden koştu ve Dagmar nihayet boynuna bulaşan salyaları sildi. Salyanın çoktan teninde kurumuş olduğunu fark ettiğinde kendini biraz rahatsız hissetti ve bu duruma tepki olarak kaşınmaya başladı.

Salya izini hemen yıkamak istedi ve arkasını döndüğünde Gwenvael'in göğsüyle karşılaştı.

"Kiminle konuşuyorsun?"

"Kudretli tanrılarla."

"Tabii, öyledir."

"Sen sordun diye söyledim."

"Ben sordum." Gwenvael Dagmar'ın köprücük kemiğini okşadı. "Kaşınıyor mu?"

Dagmar her geçen saniye daha da kızaran, daha kötü görünen kırmızı beneklerle kaplı bölgeye baktı. "Köpek salyası."

"Çok hoş." Gwenvael onun elini tuttu ve birlikte ağaçların arasından geçtiler. "Her neyse, bu sabah Morfyd'den haber geldi."

"Her şey yolunda mı?"

"Şey, anladığım kadarıyla Izzy ruhunu Rhydderch Hael'e satmış. Talaith bunu fark etmiş ve sanırım onu evlatlıktan reddetmiş. Ve annemiz, Şimşek ejderhalarını çaya davet etmiş. Yani daha açık olmak gerekirse, Kurnaz Ragnar'ı."

Dagmar surat astı. "Her şeyi kaçırmışız."

"Kesinlikle. Her şey infilak etmeden önce Garbhán Adası'na gidip— tabii, şarap ve peynirin tadını çıkarmayı unutmadan— olup bitenlere tanıklık etmemiz gerek."

"Güzel bir plan." Dagmar birden durdu ve kaşlarını çatı.

"Ne var?"

"Lord Ragnar orada mı? Kara Ovalar'da mı?"

"Morfyd öyle söyledi. Geçen akşam gelmiş. Neden?"

Dagmar ayaklarının dibine, yere baktı. "O tünellerin hepsini ele geçirdik mi—yoksa Ragnar kendisi için birkaç tane bıraktı mı, merak ediyorum."

Şimdi yere bakma sırası Gwenvael'deydi. "Kahretsin."

Yolculuk at sırtında çok daha çabuk gerçekleştirilebilirdi, fakat o umursamadı. Koşmaya ihtiyacı vardı. Özgürlüğe ihtiyacı vardı. Ciğerlerinin acıması ve kaslarının yanması gerekiyordu. Izzy tüm bunlara, annesinin öfkesine karşı hissettiği acıyı etraf- lıca düşünebilmek için gerek duyuyordu.

Ancak hiç ihtiyaç duymadığı bir şey varsa, o da kendi ayak- larına takılıp yere düşmekti.

Izzy yumuşacık çimenlere yüzüstü kapaklandı. Elleriyle dü- şüşünü destekledi ve burnunu yere çarpıp kırmadan önce ken- dine engel olmayı başardı. Takılıp düşmesi Izzy'nin canını yak- madı ve normalde birkaç saniye içinde ayağa kalkardı, fakat aylardır içinde tuttuğu sırrın her an keşfedilmesi korkusu geri gelmişti ve o anda tek yapabildiği şey ağlamaktı. Izzy, Annwyl ölmek üzereyken deli gibi ağlayıp kendini perişan ettiğini sanı- yordu. Fakat görünüşe göre geriye hâlâ biraz gözyaşı kalmıştı.

Izzy bu ağlama sarhoşluğunun saatler süreceğini sandı, fa- kat ayakları ve bacaklarının altındaki yer hafifçe kıpırdandığında hemen dikkati başka yöne dağıldı. Ya orada yılanlar varsa? Izzy bir keresinde bir yılan yuvasının üzerinden geçmişti ve babası- nın onu sakinleştirmesi saatler almıştı.

Izzy gergin bir halde, ellerini kullanarak, göğsünü yerden kaldırdı ve ayaklarına doğru baktı. Hissettiği yılan nefreti ol- dukça güçlüydü. Yerde yılan göremedi, fakat yılanlar düzenbaz hayvanlardı, öyle değil mi? Izzy'ye kalırsa bu hayvanlar, dün- yaya hâkim olma planları yaparlardı. Izzy koşmayı düşündü, fakat yan tarafına bağlanmış kılıfı içindeki kılıcı ve sırtına bağlı kalkanı vardı, bu yüzden kendini bir nebze olsun hazır hissed- iyordu. Annesi ona sık sık "Bu kahrolası şeyler üzerindeyken mi uyursun sen?" diye sorardı. Izzy o şekilde uyumazdı... yani en

azından sıkça. Ancak sonradan üzülmektense, güvende hissetmeyi tercih ederdi her zaman.

Ve ayaklarının altındaki toprak zemin yavaşça havaya kalkmaya başladığında, mantığının sesini duydu. Izzy hemen bacaklarını çekti ve avuç içleri yere sabitlenmiş bir halde geriye doğru yuvarlandı.

Yer ikiye ayrıldı ve tam orta yerden uzun, ince bir şey çıktı. Bir yılan! Tıpkı düşündüğü gibi. Düzenbaz, kötü yılanlar! Fakat yılan yerden çıkarak yükselirken Izzy bunun hiçbir yılan benzemediğini düşündü. Bu yılanın pullarının üstünde sivri metal parçaları vardı. Ve mor renkli pulları.

Büyükannesi Garbhán Adası'na bir Şimşek ejderhasının geldiğini söylemişti. Ancak Izzy yolunda gitmeyen bir şeyler olduğunu biliyordu. Bunu hissediyor... algılayabiliyordu.

Izzy çabuk hareket ederek midesinin üstüne düştü, ellerini yere dayadı ve ayağa kalktı. Fakat henüz yarım metre koşamamıştı ki, yılan zannettiği kuyruk boynunun etrafına dolanarak onu havaya kaldırdı. Kuyruğun sahibi olan ejderha yerin dibinden çıktı ve diğer üçü de farklı noktalarda belirerek aynı şeyi yaptı.

"Oğlumu bulun," diye emretti ejderha. "Ve onu bana getirin."

Izzy'yi tutmakta olan ejderha saçları ve yüzündeki tozları silkeledi ve etrafa bakmak üzere başını kaldırdı. Gözlerini kısarak güneşe baktı, kaşları çatıktı. "Burası çok sıcak."

Ejderhanın dikkati dağıldığı için Izzy yavaşça kılıcına doğru uzandı, fakat başını yana doğru eğince ejderhanın kuyruğunun sivri ucu yanağına battı.

"Aptalca bir şey yapma, küçük kız." Ejderha ona bakabilmek için Izzy'yi kendi tarafına doğru getirdi. Izzy hemen ellerini silahından çekti ve kendini boğan kuyrukla mücadele etmeye başladı.

Ejderha fazlasıyla yaşlıydı. Büyükannesi ve büyükbabasından çok daha yaşlıydı. Ancak bu ejderhanın onlardan farklı olan yanı, kötü biri olmasıydı. Soğuk, huysuz ya da sinirli değil... sadece kötü. Böyle olabildiği ve bu durum çok hoşuna gittiği için kötüydü.

Ejderha soluğu Izzy'nin yüzüne temas edene dek onu kendine doğru yaklaştırdı—hiç şüphesiz ki bu pek de hoşla gitmeyecek türden bir deneyimdi. Ejderha onu iyice inceledi ve “Oğlum nerede?” diye kükredi.

BÖLÜM 33

Gwenvael Dagmar'ın elini tuttu. Garbhán Adası'na giderken acele etmemeyi umuyordu. Onunla tartışacağı birçok şey vardı ve tüm o aile dramalarının onların zihnini, birbirlerine âşık oldukları gerçeğinden ayırmasını istemiyordu... yani, birbirlerine âşık olmalıydılar, çünkü Gwenvael ona deliler gibi âşıktı.

Ne yazık ki gelecek planlarına dair konuşmaları, Dagmar'ı güvenli bir şekilde Garbhán Adası'na götürene ve aile üyelerinin geri kalanı savunmalarındaki boşluklarla ilgilenmeye devam edene dek beklemek zorundaydı.

Gwenvael onu ağaçların arasından bir açıklığa doğru sürüklerken Dagmar nefes nefese "Ragnar'la konuşmamız gerek," dedi. "Buraya nasıl geldiğini öğrenmeli ve sonra—"

"Biliyorum: Biliyorum. Her şey—"

O kuyruk, Gwenvael'i hazırlıksız yakaladı. Dagmar'ın çığlık çığlığa uyarısı ona sadece ormanın içine fırlatılıp atılmadan önce Dagmar'ın elini bırakabilecek kadar süre verebildi. Gwenvael uçuşunun tam orta yerinde biçim değiştirdi ve vücudu bir ağaca çarptığında, o ağacı ve birçoğunu delip geçti. Nihayet sırt üstü durabildi ve Serseri Olgeir'in yaşlı yüzüne baktı.

"Sen."

"Gwenvael yavaşça doğrularak sırttı. "Merhaba, Olgeir. Torunların nasıllar? Ne kadar da tatlı, sevecen ve şımarık küçük fa-hişelerdi onlar öyle."

"Oğlum nerede, Avcı?"

"Savaş beyi olma planları yapıyor. Onun oldukça hoş biri olduğunu duydum. Ona yardım etmek annemin hoşuna gidecektir."

"Eminim öyledir. Ve söyle bana, Ateş Üfleyici—" ejderha kuyruğunu kendi etrafa savurdu, "bu da senin gözdelelerinden biri mi?"

Izzy, bu yaşlı piç kurusunun kuyruğunda sallanıyordu.

"Ahhhh. Sanırım öyle. O halde belki de artık benim gözdem olur."

"Senin bu kadar—" Sağ tarafından gelen şiddetli bir şimşek, Gwenvael'i birkaç ağaca daha çarptı.

Yeğeninin manzarasını gören Gwenvael, Olgeir'in yalnız olmadığını tamamen unutmuştu.

Dagmar ayağa kalktı ve üzerlerindeki tozu toprağı temizleyebilmek için gözlüklerini çıkardı. Bu işi pek beceremedi, fakat Gwenvael'in vücudunun ormandaki ağaçlar üzerinde bıraktığı şekilleri seçebilecek kadar temizlenebilmişti.

"O, buralı değil."

Dagmar arkasına baktı. İki Şimşek ejderhası onu yakından inceliyordu. Ejderhalar son derece iri, mor renkli ve kesinlikle gerçek birer Kuzeyliydi.

"Onlardan birinin gözdesi mi oldun?" Dagmar'ın hayatında, konuşarak kendini hemen hemen her durumdan kurtarabildiği zamanlar olurdu. Ve bazen de, sadece koşması gereken zamanlar olurdu.

Dagmar koştu.

Talaith Kara Ovalar'ın birçok gölünden birinin kıyısında durdu. Durdu ve gölün sakin sularına baktı.

"Şimdi gerçeği biliyorsun. Bunun için kendini daha iyi hissetmiyor musun?"

Talaith'in tüm vücudu öfkeyle gerildi ve başını kaldırarak yanında duran tanrıya dik dik baktı. "Buradan gitmeni nasıl sağlayabilirim?"

Rhydderch Hael güldü. "Böyle bir şey yapamazsın. Giriş artık açık. Bu varlık düzleminden ya da bir başkasından, istediğim gibi gidip gelebilirim."

"Ne kadar güzel."

“Gerçeği bilmeyi tercih etmez miydin?”

“Senin buradan defolup gitmeni tercih ederdim.”

Talaith onun elini omzunda hissetti. “Talaith, sana gerçeği sadece kızının seni ne kadar sevdiğini bilmen gerektiğini hissettiğim için söyledim. Senin için kendini kurban etmeye ne kadar istekli olduğunu—”

Talaith’in yumruğunun dış kısmı Rhydderch Hael’in boğazıyla buluştu ve bu darbenin etkisiyle kemiklerinin bir kısmı kırıldı.

Tanrı öksürerek ve gülerek öne doğru eğildi. Talaith az evvel kırmış olduğu kemik ve kırıkdağların hemen kendilerini yenilemeye başladığını işitebiliyordu. Talaith oradan hızla uzaklaşırken tanrı tekrar konuşabilecek duruma gelmişti.

“Buradan öfkeyle ayrılma, Talaith,” dedi, hâlâ gülüyordu ona. “Ben sadece yardımcı olmaya çalışıyordum.”

Talaith aceleyle Garbhán Adası’na dönerek askerlerin ve hizmetçilerin arasından geçti. Izzy’yi bulması gerekiyordu. Ondan özür dilemesi, bir başka tanrının onu kullanmasına izin verdiğinden, aptal annesini affetmesi için ona yalvarması gerekiyordu.

Kalabalık o an Talaith için fazlasıyla yavaş ilerliyordu, o da ahırların arkasındaki kestirmeden giderek Izzy’nin koşarak uzaklaştığı ön kapılara doğru ilerledi. *Kara Vadi’ye gidecektir. Annwyl’e gidecektir.* Ve Annwyl, Talaith onları bulana dek onu orada saklayacaktır. Kızı hakkında kendini giderek daha umutsuz hissedenden Talaith koşmaya başladı. Neredeyse son ahır da aşırıp gitmek üzereyken, bir şey ona hızla çarptı. Talaith’in ayakları yerden kesildi ve öne doğru savruldu, fakat kuvvetli kollar onu belinden yakalayarak geriye doğru çekti.

“Bunun için üzgünüm,” dedi bir kadın nazikçe. Talaith çamurla kaplı, yıpranmış botlar ve yerleri süpüren, botlardan çok daha eski bir pelerin gördü. Pelerinin başlığı kadının yüzünü kaplıyordu, ancak Talaith Annwyl’in askerlerinden birine zar zor bir bakış atabildi.

“İyi misin?” diye sordu kadın. Eğer Talaith’in biraz vakti olsaydı bu sesteki endişeli tavrı fark ederdi, ancak o anda onun için önemli olan tek şey kızıydı.

"İyiym." Talaith hâlâ belini tutmakta olan elleri üzerinden çekti ve koşmaya başladı; kızı için hissettiği ani ve berbat bir korku onu neredeyse boğmak üzereydi.

Gwenvael'in silahı, zırhı ya da sivri uçlu bir kuyruğu yoktu—ve eğer hayatını kurtarabilirse, erkek kardeşlerine kuyruğunun hesabını sormak için bağırıp çağıracaktı! Ancak onu öldürmeye çalışan Şimşek ejderhasında tüm bu araçlar bulunuyordu.

Gwenvael Fearghus'un mağarasına en yakın olan ejderhanın Addolgar olduğunu bildiği için ona seslendi, fakat o hâlâ Izzy için endişe ediyordu. Diğerlerinin onların yanına gelmelerini bekleyecek vakti yoktu, bu yüzden o güzel yüzünü riske atmak zorundaydı.

Bir anda yanı başında bir kılıç parladı ve Gwenvael geriye doğru sıçrayarak kendisine en yakın ağaca tutundu. Kılıç onu birkaç santimle ıskalarken ağacı yakaladı ve onu çekip yerinden çıkardı. Gwenvael ağacı savurdu ve tekrar kendisine doğru gelen kılıca vurdu. Kılıç ağaç gövdesini kolaylıkla delerek geçti ve Gwenvael sonraki kurbanın kendi kellesi olacağını biliyordu. Bu yüzden ağacın geri kalan kısmını Şimşek ejderhasının yüzüne fırlattı. Bu darbe o koca piç kurusunu geriye doğru itti ve Gwenvael ona hızla vurarak, her ikisini de yere düşürdü.

Umutsuz bir şekilde Şimşek ejderhasının kılıcını yakaladı. Tam o anda piç kurusu Gwenvael'in saçlarını kavradı ve başını geriye doğru eğdi, bu sırada ejderhanın ucu sivri kuyruğu burnuna batıyordu.

Gwenvael—daha çok saçları yüzünden—oldukça öfkelenerek, kendi kuyruğunu yere indirdi ve koca ejderhanın zırhını kavradı. Şimşek ejderhalarıyla olan mücadele zamanlarından hatırladığı kadarıyla, bu ejderhaların zırhları Güneylilerinki gibi alt kısımla bağlantı halinde değildi. Aslında bu zırhlar beli tamamen açıkta bırakıyordu.

Gwenvael bu gerçeği kesin bir şekilde aklında tutarak, kuyruğunu Şimşek ejderhasının zırhının altına, ejderhanın bacaklarının arasına soktu.

Paniğe kapılan ejderha, Gwenvael'in altından çıkmaya çalıştı, ancak Gwenvael onu sıkıca yakalamıştı ve o koca piç kurusunun erkeklik organına sardığı kuyruğunu bir anda çekti.

"Ananı—"

Ejderha onu bırakmıyordu. Onu kuyruğunda öylece, kendisine sunulmuş bir sürpriz ya da en sevdiği gözdelelerinden biriymiş gibi taşıyordu.

Şimşek havayı kokladı ve dudakları büzüldü. "Kokusunu alabildiğim tek şey, o kahrolası Ateş Üfleyiciler. Sanki her yer-deler." Ejderha başını çevirdi ve Izzy'nin belinin etrafına dolanmış olan kuyruğunu kendine yaklaştırdı. "Şimdi, oğlum nerede?"

"Neden söz ettiğini bilmiyorum. Ben—"

Kuyruk Izzy'yi iki kez yere vurdu, sonra onu tekrar havaya kaldırdı. "Bana yalan söyleme, dişi! Nerede o? Söyle bana, hemen!"

İyice sersemleyen Izzy, başını iki yana salladı.

"Söylemeyecek misin?"

Ona ne söyleyecekti ki? Kim konuşuyordu? Nereye gelmişti böyle? Ah, şuna bak... ne güzel renkler!

"Dur tahmin edeyim. O Altın ejderha seni birkaç kez yatağa attı diye seni sevdiğini mi düşünüyorsun? Onun seni koruyacağını falan mı sanıyorsun?"

Ejderha kuyruğunu geri çekince Izzy birkaç metre aşağı düştü ve bedeni sert bir şekilde yere indi. Renkler bir anda çoğaldı, Izzy onların ardındaki hiçbir şeyi göremiyordu. "Siz insanlar zavallı ahmaklarsınız." Ejderha Izzy'nin kılıcını kuyruğuyla aldı, kırdı ve ağaçlara doğru fırlattı.

"Gerçekten de senin gibi küçük bir fahişenin, bir ejderha için önemli olabileceğini mi düşünüyorsun?"

Az evvel kendisinin geçtiği tepenin eteklerinden sessizce yaklaşmakta olan annesi "O küçük bir fahişe değil," dedi. Bu sırada

Izzy'nin hisleri de müthiş bir berraklıkla geri dönüyordu. "O Iseabail; Talaith ile Brieç'in Kızı."

Şimşek eğilerek Talaith'e bir bakış attı. "Sen de bir başka gözde misin yoksa?"

"Ben onun annesiyim." Talaith sağ yumruğunu kaldırdı. "Senin karşına çıkabilecek en tehlikeli cadıyım." Talaith elini açtı ve avucundan çıkan beyaz alev, ejderhayı tam suratından vurdu.

Ejderha pençeleriyle başını örterek bağırdı ve Izzy aceleyle ayağa kalktı.

"Izzy!" diye bağırdı annesi. "Kaç!"

"Ah, hayır!" Ejderhanın kuyruğu hızla Izzy'nin önüne düştü. "Hiçbir yere gitmiyorsun, seni küçük fahişe!"

Ejderha onun yüzüne bakmak için döndü, pulları annesi tarafından damgalanmış ve kuyruğu Talaith'e doğru saldırıya geçmişti.

Izzy ejderhanın koca ağzının açılmasını seyretti ve hemen sırtına bağlı olan kalkanına uzanarak, onu bedeninin ön kısmına doğru savurdu. Ejderhanın ağzından gürleyerek çıkan şimşekler kalıp halindeki metale hızla çarpıyorlardı.

Izzy bir çığlık attı, şimşeklerin gücü ayaklarını yerden kesti ve aynı şimşekler bir süre sonra sahibine doğru sıçrayarak geri dönerken onu ormana doğru uçurdu.

Dagmar koştu. Anılarında yarattığı Kara Ovalar haritası ona yol gösteriyordu. Garbhán Adası'na geri dönemeyeceğini biliyordu ve Sürü ejderhalarının, Fearghus'un mağarasına ve ikizlere ulaşmaları gibi bir tehlikeyi göze alamazdı. Bir kere onların neredeyse ölümlerine sebep olmuştu, bunu bir daha asla yapmayacaktı. Bu yüzden Dagmar Gwenvael'in ailesinin, taşıdığı hastalıklardan korkarak asla kullanmadıkları çok küçük bir göle doğru ilerlemeye başladı.

Hemen ardındaki ejderhalar kahkahalarla gülüyor ve paldır küldür peşinden geliyorlar, bu sırada da geçtikleri ormanı birbirine katıyorlardı.

"Gel buraya, küçük insan," dedi içlerinden biri ve Dagmar ejderhanın, kendisini yakalayabilmek için kuyruğunu yere vurduğunu hissetti. Bundan son anda sıyrılarak büyük ağaçlara ve Brastias'ın fazlasıyla karşı çıktığı savunma hatlarından birine doğru yön değiştirdi.

Dagmar ağacın arkasına sokuldu ve vakit kaybetmeden ağacın saplanan metal uca bağlanmış halatı çözdü. Tam ejderhalar gürüş alanına girdiği sırada en sevdiği savunma aracındaki halatı serbest bıraktı ve devasa ağaç gövdesi serbest kalarak savruldu.

Şimşek ejderhaları hızlıydı, başları aynı anda çevrildi ve ağaç gövdesi yanlarından geçip giderken, hepsi birden geriledi.

Ejderhalar umursamaz bir ifadeyle, nihayet durana dek ağaç gövdesinin ileri geri sallanışını seyrettiler.

İçlerinden biri homurdandı. "Ciddi olamazsın, sevgilim. Bunun gerçekten de—"

Birden ayaklarının altındaki zemin çöktü ve her iki ejderha da derin çukura düşerken şaşkın çığlıklar attı.

Dagmar eğilerek ağacın etrafındaki yumuşak toprağı eşeledi. Bu eylem arzu ettiğiinden biraz daha uzun sürdü, fakat bir süre sonra oraya gizlediği küçük kutuyu buldu ve onu alarak göğsüne yakın bir yerde tuttu. Derin bir soluk vererek, çukurun kenarına doğru ilerledi ve aşağı baktı.

"Seni deli kaltak!" diye bağırды ona içlerinden biri.

Ejderhalar yukarı tırmanamazlardı, tutunacakları hiçbir şey yoktu. Ve içine düşmüş oldukları sıvı yağ yüzünden, uçmak da onlar için imkânsız bir hale gelmişti. Bu sıvı bir öğlen vakti Dagmar'ın talimatları doğrultusunda Talaith'in hazırladığı bir sıvıydı bu ve onları öylesine ıslatmıştı ki, ejderhaların kanatları sadece sırtlarından gevşekçe uzanmaktan başka bir işe yaramaz hale gelmişlerdi.

Dagmar çukurun yan tarafında yere çömeldi. "Benim için günün favori sözünün ne olduğunu biliyor musunuz, beyler? Dikiş."

Dagmar küçük kutuyu açtı ve Morfyd'in kendisine vermiş olduğu basit, minik çubukları çıkardı. "Ama 'o tıpkı bir kıça

benziyor** cümlesindeki gibi değil. Daha çok 'elbisemdeki dikiş yerleri' ya da 'bir ejderhanın pulları arasındaki dikişler' tanımındaki gibi."

Dagmar, incecik çubuğu aldı. "Bunu bir büyücüden aldım. Onlar her türlü şeyi bilirler. Şey olduğunuz zaman öğrenebilecekleriniz gerçekten de inanılmaz... şey, ne diyordunuz siz bana?" Dagmar, çubuğun biraz daha genişçe olan baş kısmını bir kayaya vurdu ve ufak bir alev belirdi. "Ahh, evet. Gözde."

Dagmar, ucu yanmakta olan çubuğu çukurun üstünde tuttu. "Yapma," diye yalvardı ejderhalardan biri.

"Ama çok sevgili birer Kuzeyli olarak sizler... bunu yapacağımı biliyorsunuz." Dagmar parmaklarını açtı ve küçük çubuk elinden düştü. Çubuk, çukurun kenarını sıyrıp geçti; sıvı yağla tamamen ıslandı ve ufacık alev tüm duvarı yıkan büyük bir patlamaya dönüşerek çukurun içine düştü.

Alevler, kendi pullu derileri ve hemen alt kısmındaki alev alabilen etlerin altındaki yağa doğru ilerlerken, ejderhalar çılgık attı.

Ejderhaların sesleri yüzünden bunu işitmek güçtü, fakat çatırtılar Dagmar'a oradan hemen ayrılması gerektiğini söylüyordu.

Dagmar da yapması gerekeni yaptı. Ayağa kalktı ve elbisesinin etekliğine basarak hafifçe geriye doğru sendeledi.

Alevler gökyüzüne doğru hızla yükselirken Dagmar koşmak üzere arkasını döndü, fakat pullu kollar onu belinden kavrayarak kendine doğru çekti.

"Başını eğ, hayatım," diye emretti Addolgar. Daha sonra çukurun içindeki her şey âdeta bir ateş ve yıldırım yağmuru halinde infilak ederken, kanatları her ikisini de çevreledi.

Izzy'nin bu kadar çabuk doğrulanabilmesi Talaith'i şaşırtmadı. Neyse ki öz babasının tarafına çekmişti—onların her biri oldukça canlı ve dinç kimselerdi. Fakat kalkarını kullanarak şimşeklerle olan dansmdan bir yay gibi fırlayan Izzy'nin görüntüsü, kendi

* Telaffuzları aynı olan ve "Benzemek" anlamına gelen *seem* fiiliyle, "dikiş izi" anlamına gelen *seam* sözcüğü üzerinden kelime oyunu yapılıyor. (çev.)

üzerine dönen darbelerini zar zor savuşturan yaşlı ejderhayı öfkeliendirmekten başka bir işe yaramadı.

Artık her ikisini de ölü olarak görmek isteyen ejderha, kuyruğuyla Izzy'ye saldırdı ve Talaith'in üzerine daha çok yıldırım gönderdi. Talaith elini kaldırdı ve koruyucu sihir gücü hemen ona geri geldi. Bu güç Talaith'in istediği kadar kuvvetli değildi ve şimşek darbelerini sahibine geri göndermek yerine, sadece onların gücünü emmeye yarıyordu. Ancak uyluğuna bağlı hançerin kınına doğru uzanırken Talaith'in bu konuda kaygılanacak vakti yoktu. Ah, kızına koşup saklanmasını söyleyebilmeyi ne kadar da isterdi, fakat böyle bir imkânı yoktu.

Ejderha pençesiyle Talaith'e vurmaya çalıştı ve Talaith eğilerek ejderhanın etrafından dolandı. Ejderha bir kez daha ona doğru uzandığında neredeyse yana, kendisini yakalamak üzere olan kola doğru bir adım atacaktı.

Talaith şimdi ejderhanın tam yanındaydı ve ejderhanın kuyruğuna sertçe basmakta olan Izzy'yi görebiliyordu. Ağır kalkanı elinde tutmakta olan Izzy, annesine baktı.

Talaith başını bir kez salladı ve ejderhaya bağırarak "Tüm yapabildiğin bu mu, seni yaşlı piç kurusu? İçindeki tüm güç bundan mı ibaret?" dedi.

Ejderha yumruğunu Talaith'e doğru salladı, bu sırada Izzy de Şimşek ejderhasının kuyruğunu yeterince uzun bir süre sabit tutmayı başardı. Kalkanının keskin ucunu yere indirerek neredeyse bir metre uzunluğundaki sivri ucu pullarla kaplı kaslı kısımdan keserek ikiye ayırdı.

Ejderha kükredi, yumruğu Talaith'i tamamen ıskalamıştı. Öfkeli bir şekilde, kanlar içindeki kuyruğunu tekrar tekrar yere vuruyor, kaçarak onu atlatmaya çalışan Izzy'yi ezmeye çalışıyordu.

Talaith onun tüm dikkatini Izzy'ye vereceğini sanmıştı, fakat ejderha aptal değildi. Tekrar yere uzanarak Talaith'i yakalamaya çalıştı. Talaith bir sonraki hamlesi üzerinde düşünürken Izzy kuyruğun sivri uçlu kısmını eline alarak onu bir silah gibi kullanmak için kendini hazırladı.

Talaith bu durumdan oldukça etkilenmiş bir halde "Izzy!" diye bağırdı. Kuvvetle vurmaya hazırlanan pençeler fazlasıyla yakınına doğru gelirken Talaith hızla geriye doğru eğildi. Pençelerden birinin ucu çenesini sıyrıp geçti. "Koş ve zıpla!"

Gwenvael kılıcı Şimşek ejderhasının pençesinden çekerek aldı ve ayağa kalktı; kuyruğu hâlâ o piç kurusunun erkeklik organına dolanmış vaziyetteydi. Gwenvael kuyruğunu, ejderhayı vadinin öte yanına fırlatmak için kullandı. Kendisi de hızla onun ardından giderek havada süzüldü ve her iki elinde bulunan kılıçlarla birlikte yere indi. Kılıç, Şimşek ejderhasının sert kafatasını parçaladı ve arka tarafından çıktı.

Gwenvael kılıcı döndürerek çıkardı ve onları kurtarmak üzere Talaith ve Izzy'ye doğru koşmaya başladı.

Ancak Gwenvael, Addolgar ve kuzenlerinin yanında sendeleyerek durakladığında, ağzı bir karış açık kaldı. İtiraf etmeliydi ki, görmeyi umduğu şey bu değildi. Öylece seyrettikleri, fakat araya girmedikleri göz önünde bulundurulduğunda, ailesinin de böyle bir şeyi beklemediği açıktı.

Gwenvael birinin hafifçe bacağına vurduğunu hissetti ve eğilip Dagmar'a baktı. Dagmar'ın giysileri isle kaplıydı ve bu durum onun gibi biri için bile biraz tuhaf görünüyordu. Dagmar pençelerinden birini ellerinin arasına aldığı anda Gwenvael'in kuyruğu kendiliğinden Dagmar'ın bacaklarının etrafına dolandı. Birlikte öylece durup seyrettiler.

Şimşek ejderhası onu parçalamaya çalışırken Talaith ejderhanın pençesini yakaladı. Pençe yükselirken Talaith'in hançeri dişlerinin arasındaydı. Ejderha, bir şeyin kendine yapışık vaziyette olduğunu fark ettiğinde, daha yakından bakabilmek için onu kaldırdı ve Talaith ejderhanın pençesinden burnuna doğru atıldı. Sonra dizlerinin üzerinde yere indi ve ejderhanın pullu derisinin sıkıca birbirine bağlandığı noktaya hançerini indirdi. Yalnızca Talaith kadar eğitilmiş bir insan bu noktayı isabet ettirebilirdi. Ejderha acılar içinde bağıyor ve kalçası üzerinde geriliyordu.

Talaith, yalnızca ona saptanmış olduğu bıçağa tutunarak, ejderhanın burnunda kalmayı sürdürdü.

Tam bu sırada Gwenvael'in yeğeni koşarak Şimşek ejderhasının sırtına tırmandı. Ejderha kalçasının üzerine indiğinde aşağı kaydı, fakat tekrar yere çarptığında bir kez daha öne doğru atıldı. Sonra durmaksızın koşmaya başladı.

Izzy Şimşek ejderhasının üzerinde, baş kısmına ulaşana dek koştu. Ulaştığı anda sağ ayağını kalkmak için kullandı, vücudu ejderhadan uzaklaşıyordu. Daha sonra, kolu arkaya doğru giderken döndü ve tam ejderhayla yüz yüze geldiğinde kolunu öne doğru uzattı. *Bu bir...?* Evet. Bu, bir ejderha kuyruğunun ucuydu. O ejderhanın kuyruğunun. Ve Izzy bunu Olgeir'in gözünü çıkarmak için kullanıyordu; ejderhanın gürültülü çığlıkları, seksen fersahlık bir çaptaki tüm ejderhaların aynı duyguları sezerek ürkmelerine sebep oldu.

Fakat Izzy her zaman güçlü kuvvetli bir kız olmuştu ve bu kuvvetini kuyruğun uç kısmını ejderhanın gözünün derinliklerine, ejderhanın sert kafatasına, oradan da doğruca Olgeir'in beynine sokarken kullanmayı başardı.

Çığlıklar birdenbire kesildi ve Şimşek ejderhası serseme döndü. Ejderha önce öne doğru, sonra da geriye doğru sendeledi ve devasa bedeni yere yığıldı. Bu sırada Talaith ve Izzy hâlâ bu bedenin en yüksek noktasında bulunuyordu.

Gwenvael onları yakalamaya gitti, fakat Addolgar onu geriye doğru çekti. Buna Gwenvael de memnun olmuştu. Aksi halde, anne ve kızın Olgeir'le yaşadıkları o güzel vedalaşma sahnesini kaçıracaktı. Talaith ejderha yere iyice yaklaşıp dek bekledi ve sonra üzerinden atladı. Vücudu kolaylıkla yuvarlanarak ondan uzaklaştı, bir süre sonra da tekrar yuvarlanarak doğruldu. İşin daha da etkileyici kısmı, son saniyede çekip çıkardığı hançerini hâlâ elinde tutuyor olmasıydı.

Izzy biraz daha gösterişliydi, kuyruğun uç kısmını tutan parmaklarını gevşetti ve bedenini yere bıraktı. Ayakları Olgeir'in koluna değince geri çekildi ve gerileyerek ejderhadan uzaklaştı. Yolun yarısında ejderhanın dizi ona çarpınca bir parende attı, başı

neredeyse yere çarpıyordu. Fakat Izzy hızlı bir kızdı ve yere öncelikle elleri ulaştı, böylece onu bir kez daha ayağa kaldırdı. Üç kez daha geri parende attı ve Gwenvael'in tam önünde dikiliverdi.

Hızla soluk alıp vererek, ona bakıp gülümsedi. Ve elbette el salladı. "Merhaba, Gwenvael!"

Gwenvael de ona gülümsedi, küçük yeğenini mümkün olabileceğini düşündüğünden çok daha fazla seviyordu. "Izzy. Günün güzel geçiyor mu?"

Izzy gizlice annesine baktı ve Talaith ona bir öpücük yolladığında, yüzündeki gülümseme daha da derinleşti. "Gittikçe çok daha güzel bir hal alıyor."

BÖLÜM 34

Ragnar kapıdan dışarı çıktı, öğleden sonra parıldayan güneşler tam tepesindeydi. Güney Elleri'nin Ejderha Kraliçesi yanında duruyordu. Anlaşmaya varmışlardı ve asıl zor kısım şimdi başlayacaktı.

"O halde, Kuzey'e gidiyorsunuz, öyle mi?" diye sordu Kraliçe.

"Evet. Yapmam gereken birçok düzenleme var."

"Ya babanız?"

"Sorun teşkil edecek, ama bu tek sorunum olmayacak tabii. Krallığın başına geçmek isteyen diğer kardeşlerim de var. Onlarla da ilgilenmem gerekecek." Ragnar derin bir soluk verdi. "Ama öncelikle... babam."

Ve tam da o anda, Serseri Olgeir'in avlunun ortasına zorunlu iniş yapmasıyla, yer sarsıldı.

"Üzgünüm," diye bağırdı biri yukarıdan. "Bir an sıkı tutunamadım da!"

Ragnar'ın Dagmar'ı beraberinde gönderdiği o Altın ejderha, cesedin tam yanında yere doğru alçaldı. "Sorun yok," diye seslendi yukarıya. "Kimseye çarpmadın."

Altın ejderha kendini iyice yere yaklaştırdı ve sırtından üç kaddın indi; içlerinden biri Dagmar'dı. Ragnar onu gördüğü için kendini o kadar rahatlamış hissetti ki, söyleyecek tek bir sözü yoktu.

Ejderha Kraliçe'nin çocukları Büyük Salon'dan avlunun basamaklarına doğru akın ettiler. "Bu da ne böyle?" diye sordu küstah, gümüş saçlı olanı.

Genç bir kız heyecanla Olgeir'in cesedini işaret etti. "Babacığım! Annemle benim ne yaptığımıza bir bak!" Kız Olgeir'in boy-nuzlarını kaldırdı. "Ve Addolgar bana bunları verdi! Bana bunları onur nişanesi olarak miğferimin üzerine takabileceğimi söyledi!"

Kudretli Bercelak kapıya doğru yaslandı ve kollarını göğsünde kavuşturdu. "Bu oldukça tuhaf," dedi zoraki bir gülümseme ifadesiyle.

Genç kız Ragnar'a baktı, sonra birden sordu. "Onu tanıyor musun?"

Rhiannon öne doğru eğildi ve duyulabilecek bir tonda "Bu onun babası, hayatım," diye fısıldadı.

Kız dehşete kapılmış bir şekilde "Yüce Tanrılar. Çok üzgünüm," dedi.

Genç kızdan daha koyu tenli, fakat daha kısa boylu olan diğer dişi insan, onu merdivenlere doğru itti. "Kafana takma, Izzy."

"Bilmiyordum." Genç kız Ragnar'ın durmakta olduğu basamağa ulaştığında, babasının boynuzlarını ona uzattı. "Bunları geri ister misin? Ya da onun kuyruğunu?"

"Izzy!" Kadın, onu Büyük Salon'a doğru iteledi. "Konuşmayı kes."

"Peki siz ne yaptığınızı sanıyordunuz?" diye bağırdı Gümüşi ejderha dişilere. "Önceleri kızının hiçbir şekilde savaşmasını istemiyordun, sonra da onu bu aptalın babasıyla savaşa yolladın!"

"Bağırma bana! Başka seçeneğimiz yoktu!" Kadın başıyla Ragnar'a işaret etti. "Babanız için üzgünüm." Daha sonra hızla Büyük Salon'a doğru ilerledi. "Ve bu konuda konuşmayı kes, Briec!"

"Kesmeyeceğim!"

Altın ejderha insan formuna dönüştü ve arsız bir şekilde, çıplak vaziyette merdivenleri çıkmaya başladı. "Annem, kalbimin sahibi!" Gwenvael Ragnar'ın yanında durdu. "Yalancı rahip."

"Bekâret Avcısı."

Ragnar sabırsız ve ihtiyatlı bir şekilde merdivenlere doğru ilerlemekte olan Dagmar'a baktı. "Onun yanına gidersen," dedi Altın ejderha kısık bir sesle, "Talaith ve Izzy'nin babana yaptıklarını sana da yapmalarını sağlarım."

Altın ejderha kolunu Bercelak'ın omzuna atarken, Ragnar tek kaşını kaldırdı.

"Baba! Yeni keşfettiğim bir dövüş tekniği konusunda seni bilgilendirmem gerek. Gel. Gel de sana bunu anlatayım."

Ragnar, Dagmar'a bakarak gülümsedi. Dagmar'ın sade, gri elbisesi yıpranmış, kirlenmiş ve islerle kaplanmıştı. Gözlükleri korkutucu bir şekilde tozlanmıştı ve yüzünün bir yanında sıyrıklar vardı. Ragnar onu daha önce hiç bu kadar mutlu görmemişti.

Dagmar basamaklardan kendisine doğru çıkarken "Başın birazcık belaya mı girdi?" diye takıldı ona.

"Biraz. Toplantıyı kaçırdığım için üzgünüm. Ama olaylar devam ederken, elimden geleni yapacağım. Bu kez sana güvenebileceğimden eminim, Sürü ejderhası." Dagmar nefes nefese kalmış, bitkin bir halde durdu. "Brastias'ın kurduğum o küçük tuzağın bir zaman kaybı olduğunu düşündüğünü biliyorum. Şimdi ona hiç de öyle olmadığını söyleyebilirim. Sadece bir dahaki sefere ateş-yıldırım dinamiklerini de hesaba katmam gerekecek."

"Ben sana her zaman ne derim, Leydi Dagmar?"

Dagmar gözlerini devirdi. "Her etkinin, pozitif bir tepkisi vardır—falan filan." Dagmar Ejderha Kraliçe'ye bakarak gülümsedi. "Fakat hiç endişe etmeyin, Majesteleri. Cadwaladrlar şu anda ormandaki yangını söndürüyorlar."

"Orman yangını mı?" Rhiannon hemen topuklarının üzerinde dönerek, yapıların üzerinden ileriye doğru bakmaya çalıştı.

Artık yola çıkmanın zamanının geldiğini düşünen Ragnar merdivenlerden aşağı doğru yöneldi. Arkadan, Kraliçe'nin eşinin sensu işitebiliyordu. "Onun neresini yakaladın?"

Evet. Artık kesinlikle kendi insanların yanına dönme vakti gelmişti. Kuzeylilerin her zamanki sorunları devam ediyordu—nefret, şiddet, ihanet. Fakat tüm bunları, bu tuhaf duruma her an değışebilirdi.

Babasının cesedinin yanından geçen Ragnar, ileri doğru bakmayı sürdürdü ve yaşlı ejderhaya bir kez daha bakma zahmetinde bulunmadı. Bu kolay bir şey değildi, fakat o, Güney Elleri'nde bulunan bir Kuzeyliydi—onlara bir zamanlar büyük bir savaşçı olan bir ejderhayı bu halde görmenin ne kadar acı verici olduğunu asla anlatamazdı. Ve bu savaşçı dişi insanlar tarafından devrilmişti. Bu hiç de yadsınacak bir şey değildi. Ancak, Ragnar'ın hissettiğı acı hiçbir şeyi değıştirmeyecekti. Babası ölmüştü ve

Ragnar'ın işi ziyadesiyle hallolmuştu. Hâlâ babasına sadık olanlar ve Sürü'nün yönetimini ele geçirmek isteyenlerle uğraşması gerekiyordu. Fakat babasının canını kendi kendine almak zorunda kalmaması, birçok açıdan içini rahatlatmıştı.

İnsan biçiminde yürüyerek ilerleyen Ragnar, kederini bu şekilde gidermeye çalıştı ve bu sayede erkek kardeşleri ve kuzenlerinin kendisini bekledikleri mağaraya yaklaştığında çok daha iyi hissediyordu. Daha sonra gözünün ucuna bir hareketlilik ilişti ve Ragnar hemen ejderha biçimine dönüşerek pençelerini kaldırdı. Dilinde güçlü bir büyüün sözcükleri vardı. Fakat o kahverengi gözler Ragnar'ı hazırlıksız yakaladı. Onu ağında yakaladığı günden beri defalarca yaptığı gibi, bir an için serseme çevirdi. Ve Ragnar bu gözlerin tutsağı olduğu için, kalbini ve birkaç önemli atardamarı ıskalayarak göğsüne çarpan kuyruğu son ana kadar göremedi.

Dişi ejderha ona doğru birkaç adım attı. Ragnar'ın göğsüne baskı uygulayan kuyruk, onu bir ağaca çarpıp durana dek geriye doğru itmeye devam etti.

Ragnar dişlerini sıktı, dişinin ona ne kadar acı çektiğini belli etmek istemiyordu.

Kuyruğu son bir kez içeri girip, göğsünü delerek dışarı çıkarırken, alnına kızıl bir saç lülesi düştü.

Boğuk bir acı dalgası birbirine kenetlediği dişlerinin arasından kaçırıldı ve Ragnar, öne doğru eğildi. Kanlar yere aktı, fakat dişi onu öldürecek kadar yaralayamamıştı. Ve yarısından bu kadar kan akarken bile, Ragnar yine de onu öldürebilirdi. Çünkü o, büyük güçlere sahip bir savaş büyücüsüydü. Pençe pençeye mücadele, silahlanma, hayatta kalma teknikleri ve savaş büyücülüğü konularında eğitim görmüş olan Ragnar, bu zamana kadar hayatın ona sunduğu birçok şey karşısında pek etkilenmemişti.

Onu tanıyana kadar. Hain Keita'yı tanıyana kadar.

Güney Elleri'ne yaptıkları yolculuk sırasında pek anlaşılmadıklarını söylemek oldukça yetersiz kalırdı ve Ragnar iki güneş doğmadan onu serbest bıraktığında, gerçekten de onu bir daha görmeyeceğini düşünmüştü. Görünüşe göre bu kez yanılmıştı.

Ve daha da önemlisi, Keita düşündüğünden çok daha cesur çıkmıştı.

Keita uzun adımlarla ağaçların arasına doğru giderek hayatından tamamen uzaklaşırken Ragnar ardından "Bu söylediğim bir şey yüzünden miydi?" diye seslendi.

Bunu sadece umut edebilirdi.

"Hâlâ konuşuyorsun," diye şikâyet etti Talaith. Yüzüne bastırıldığı sıcak bez onu rahatlatırsa da, yine de kocasının sesini bastırmaya yetmiyordu.

"Aynen öyle, hâlâ konuşuyorum," diye cevap verdi Brieç. "Zaten o Şimşek ejderhasıyla Leydi Tehlike'yi oynamış olman yeterince kötü, bir de işin içine kızımı karıştırdın. Bu kabul edilemez!"

Talaith yüzündeki örtüyü çekip aldı ve fazlasıyla küçük olan küvetten, karşısındaki Brieç'e öfkeyle baktı. Bir zamanlar çok daha büyük bir küveti vardı, fakat bu tür şeyleri yalnız başına yapabilme umuduyla o küveti küçük bir taneyle değiştirmişti. Ancak yine de Brieç, o koca ejderha kıcını zorla bu küvetin içine sokuyordu. Bu durum onun ayak parmaklarıyla, ısrarla oldukça dikkat dağıtan şeyler yapmasına da engel olamamıştı. Brieç ona böylesine uygunsuz, fakat zevk veren bir şekilde temas ederken ona nasıl öfkelenerek gitmesini emredebilirdi ki?

"Fazla şansımız yoktu. Ayrıca senin de koşarak bizi kurtarmaya geldiğini görmedim, Lord Ukala!"

"Bir de ne vardı? Izzy'nin kendi başının çaresine bakabileceğini mi düşünmüştün?"

"Elbette böyle düşündüm—" Talaith cümlesini tamamlayamadı, bu kendini beğenmiş piç kurusu onunla oynarken bir taraftan da ayaklarına masaj yaptığı için gözleri kısılarak, ufak ya-
nıklara dönüşmüştü. "Piç kurusu."

Brieç, Talaith'in ayağının üst kısmındaki oldukça hassas bir noktayı ovdu. "Onu serbest bırakmalısın."

"Bunu bilmediğimi mi sanıyorsun?" Ve Talaith bunu gerçekten de biliyordu. Ayrıca Talaith, on altı kayıp seneyi yedi ayda

telafl edemeyeceğini de biliyordu. Kendi evladının büyüüp gelişmesine tanık olamamıştı ve hiçbir şey bunu değiştirmeyecekti. Onu şimdi geri çekmeye çalışmak, aralarında yalnızca bir engel teşkil edebilirdi. Talaith böyle bir şeye izin vermezdi.

"O halde onun Batı'ya gitmesine izin ver." Talaith içgüdüsel olarak karşı çıkmak amacıyla ağzını açtı, fakat Brieç üstelemeye devam etti. "Kırk beşinci Birlik, On Sekizinciyle birlikte gidiyor. Izzy de On Sekizinciyle gidebilir ve ailem onu koruyabilir. Ve Kırk Beşinci'nin aksine On Sekizinci Birlik, bizzat Annwyl tarafından eğitilmiştir. Heps i iyi birer savaşçıdır ve birbirlerine çok sadıktırlar. Izzy orada iyi iş çıkarır."

"Gördüğüm kadarıyla bu işi oldukça enine boyuna düşünmüşsün."

"Bunu seninle olan herhangi bir kavgada kendimi koruyabilmek için öğrendim, karşıma çıkarabileceğin tüm potansiyel münakaşaları önceden görebilmeliyim, tabii bu konudaki en mantıksız kararlar haricinde ve... şey... tüm... şey—" Brieç tavana bakarak, söyleyeceklerini hatırlamaya çalıştı "—ah! Sıralanmış bütün köpeklerim."

"Köpekler mi?" Şu düzenbaz yılan! Talaith'in arkasından işler çeviriyordu, öyle değil mi?

Talaith ayağını bir anda çekerek Brieç'ten aldı ve ayağa kalktı.

"Nereye gidiyorsun?"

"Bazı Kuzeylilerin kışlarını tekmelemeye!"

"Ah, hayır gitmiyorsun." Brieç onu kolundan yakaladı ve kolayca durdurdu. "Kardeşim kadınların en hilekârı tarafından tamamen kapana kısırlırmak üzere—bunu mahvetmene izin vermem."

"Ailene duyduğun sevgi beni şaşırtmaya devam ediyor." Talaith, Brieç'in eline vurdu. "Şimdi, gitmeme izin ver. Bırak beni!"

Brieç onu bırakmadı. Bunun yerine karısının kalçalarını inceledi. "Şu çürük ne zaman oluştu? Olgeir'le olan mücadelen sırasında mı?"

Talaith ıslak saçlarını yüzünden geride tutarak, çıplak vücuduna baktı. "Bu sabah bir asker çarptı bana. Önemli bir şey

değil. Şimdi, eğer müsaade edersen, birilerinin dişlerini döküp avucuna bırakmam gerek!”

Briec onun önünde diz çökerken Talaith’in kolunu tutan eli biraz gevşedi.

“Ne yapıyorsun?”

“Daha yakından bakıyorum.”

Talaith sırttı. “Çürük orada değil, Briec.”

“Yeterince yakın.”

Bercelak, en büyük oğlunun gizli barınağındaki oyuğa girdi. Bebekler beşiklerinde yalnızdı. Oğlan bebek uyuyordu, kız bebekse tamamen uyanıktı ve kaşları da çatıktı. Bercelak ejderha formunu koruyarak yaklaştı ve bebeklere baktı. Doğumlarından bu yana onlarla vakit geçirememişti, kardeşleriyle birlikte savunma hatlarıyla ilgilenmekle fazlasıyla meşguldü.

Fakat gerçeğin tamamı bu değildi. Açık söylemek gerekirse, onlarla ne yapması gerektiğini bilemiyordu. O her zaman, çocukları yememeye ilgili zorunlu kurala uyararak büyüklüğünü göstermiş olduğunu hissederci ve bu onun için fazlasıyla yeterli olurdu. Bebeklerin ziyadesiyle sağlıklı olmalarına memnun olsa da, insan çocuklarıyla ilgili ne düşünmesi ya da ne yapması gerektiği konusunda pek emin değildi.

Bercelak, kendisi de kaşlarını çatarak, bebeklere daha yakından bakmak için eğildi. Oğulları ona bebeklerin yeni doğmuş birçok insan çocuğundan daha iri olduklarını ve fazlasıyla gelişmiş olduklarını söylemişlerdi. Fakat Rhiannon çok geçmeden onlara ikizlerin birden kırk yaşlarına basamayacakları konusunda teminat vermişti. Fazlaca gelişmiş olabilirlerdi, fakat hâlâ ekseriyetle insandılar.

Ekseriyetle insan. Bercelak bu “ekseriyetle insan” olan bebeklerle ne yapacaktı?

Bercelak bir kez daha eğildi, bu kez burnu neredeyse ikizlerle birlikte beşiğin içindeydi.

Tam o anda kız bebek uzandı ve hiçbir korku hissetmeden, ufacık elinin içini onun burnuna bastırdı.

Bercelak derhal içinde o hissi duydu—kendi bünyesinde şiddetli bir sarsıntı hissetti. Onları tanıyor olmanın şiddetli sarsıntısıydı bu.

Bu kız Bercelak'ın torunuydu. Onun kanındandı. Bunu o kadar basit bir düzeyde kavramıştı ki, bu his onu neredeyse dizlerinin üzerine düşürdü. Çatık kaşları bir anda düzeliş ona gülümsediğinde, aynı duyguyu torunu da hissetmişti, Bercelak bunu biliyordu.

"Benim canım kızım nasılmış?" diye fısıldadı. Bebek kıkırdarak ufacık ayağını ona doğru salladığında içini büyük bir heyecan duygusu kapladı.

Bercelak pençesini ona doğru sallarken ve bebeği tatlılıkla ismini söylemeye ikna etmeye çalışırken, onun bir eliyle saçlarını çekmesine, diğeriyle de burun deliğine asılmasına izin verdi.

Karşılıklı çatılan kaşlar, dede ve torunda aynı anda belirdi, ancak her ikisi de başka birinin varlığını hissettiler ve başlarını çevirip baktıklarında Kanlı Annwyl'i gördüler—öylece sırtıyordu. Tam o anda oğlan da uyanmaya karar vermişti. Bercelak'a bir bakış attı ve küçücük bir bebek olmasına rağmen dedesinin kafasını patlatırcasına çılgın atmaya başladı.

Bu durumdan hiç hoşlanmayan kız bebek, erkek kardeşini yumrukladı. Oğlan da karşılığında onu yumrukladı. Annwyl onların yanına gelerek "Durun artık!" diye bağırduğunda, iki kardeş beşiklerinin içinde oldukça sağlıklı bir şekilde dövüşüyorlardı.

Annelerinin ikazı üzerine ayrıldılar, fakat pek de mutlu bir şekilde değil.

"Fearghus onlara ayrı beşikler bulmaya gitti. Bir an ikisi birlikte dünyayı altüst etmek için planlar kuruyormuş gibi görünüyorlar, biraz sonra da birbirlerini hırpalamaya başlıyorlar."

"Alış buna. Birçok ejderha ikizleri genellikle yumurtadan çıkmak için birbirleriyle dövüşürler."

Bercelak kendini rahatsız hissederek, Annwyl'den uzaklaştı. Ondan hiçbir zaman hoşlanmamıştı. Bir kez onu öldürmeye

çalışmış ve Annwyl'in, karnının alt kısmına dayadığı kılıcının ucunun tadına bakarak, ölümden sonraki hayatına gidip gelmişti.

Fakat yine de en azından kendi kendine itiraf etmeliydi ki, ona karşı olan duyguları bir nebze olsun değişmişti. Sorun, bu duygularla ne yapması gerektiğini bilememesiydi.

"Neden buradasın?" diye sordu Annwyl. En azından bu kez ses tonu saldırgan değil, sadece meraklıydı.

"Orman yangınında yanarak ölmediğinden emin olmak için."

"Yanan bir şeylerin kokusunu ben de aldım sanırım."

"Ve bir şeyler olabileceği aklına hiç gelmedi—" Bercelak öfkesini içine atarak, başını salladı. "Neyse, unut bunu."

"Bizim için bir şekilde bir kaçış yolu bulabileceğimden eminim."

"Bunu bildiğim iyi oldu. Ayrıca bu gece Garbhán Adası'nda bir ziyafet var."

"Pekâlâ."

"Tamam... artık sen de biliyorsun. Ben gidiyorum."

Bercelak geri geri giderek oyuktan çıktı ve tam mağaradan ayrılacakken, Annwyl'in sesi onu durdurdu.

"Bekle. Ben..."

Bercelak durup ona bakmak için kendini zorladı.

"Ben sadece... şey... o gün yaptıkların için..."

Yüce tanrılar adına, yoksa Annwyl'de onunla birlikte duygusallaşacak mıydı? Gözyaşları ve sevgi itirafları mı olacaktı yoksa? Bercelak'ın onu teselli etmesi mi gerekecekti?

Tanrılar yardımcım olsun, bu Fearghus hangi cehennemde?

Annwyl uzunca bir süre hiçbir şey söylemeden ve onun kadar rahatsız görünerek ona baktı. Bakışları hemen oyuğun ve mağaranın etrafında dolaşmaya başladı. Sonra birden—neredeyse Bercelak'ı da korkutarak—yerinden sıçradı ve "Sana bir şey vermek istiyordum!" dedi.

Annwyl oyuğun içinde kayboldu ve biraz sonra Minotor kılıçlarının biriyle geri döndü. Kılıcın üzerindeki kan miktarı göz önünde bulundurulacak olursa bunun Annwyl'in tüm Minotor birliğini yok etmek için kullandığı kılıç olduğu düşünülebilirdi. "İşte."

“Ne için bu?” diye sordu Bercelak. Silahı hemen almadı, çünkü Annwyl’in bir anda fikrini değiştirerek kellesini alması onu hiç de şaşırtmazdı.

“Şey... yani, ben... ben onu burada saklayamam, öyle değil mi?”

“Neden?”

“Neden mi?”

Annwyl tekrar oyuğun içine girdi ve kılıcı bebeklerin beşiği üzerinde tuttu. Oğlan arkasını döndü ve horlamaya başladı. Fakat kız kardeşi... iki eliyle kılıca doğru uzandı, kapkara gözleri irileşmişti ve heyecan doluydu. Doğru, bebek beşiği üzerinde bulunan her parlak şeye karşı böyle bir tepki verebilirdi—ancak Bercelak bundan kuşku duydu.

“Bu sorunu yanıtlar mı?”

İnsan kraliçe, kılıcı geri çekti ve Bercelak’a uzattı—ve Bercelak kılıcı aldı.

Kurumuş kanlar kılıcın yüzeyine ve kabzasına doğru yayılmıştı ve Bercelak ya da Annwyl gibi savaşçılar için bu üstün savaş yeteneklerine bir kanıt teşkil etmesi açısından değer verilmesi, saklanması gereken bir şeydi. Annwyl bu kılıcı da önceden kullandığı diğer silahlar gibi duvarına asabilir, böylece onu kızının ulaşamayacağı bir yerde saklayabilirdi. Fakat bunu yapmak yerine onu Bercelak’a vermişti.

“Bunu saklayacağım... şey... onu güvenle etrafında saklayabilecek yaşa gelene kadar tabii.”

“Pekâlâ. Teşekkürler, Bercelak,” dedi Annwyl ve hemen, “... kılıcı aldığın için,” diye ekledi.

“Rica ederim, Annwyl.”

Daha sonra Bercelak torunlarına kısaca kafasını sallayıp gülümseyerek, elinde sıkıca tuttuğu değerli Minotor kılıcıyla Rhiannon’a geri döndü.

Gwenvael kendi odasının kapısını açtı ve açtığı gibi çabucak kapattı. Elleri kapı kolunda, Dagmar'a baktı. "Neden senin odana gitmiyoruz? Orası çok daha güzel."

Gwenvael neden ona yalan söyleme zahmetine girdiğini bilemiyordu. Dagmar sadece bir an için onun yüzünü inceledi, sonra da kısacık tırnaklarını onun eline batırdı. "Of!" Gwenvael kapı kolunu bıraktı ve Dagmar kapıyı iterek açtı.

Yatağın üstünde çıplak halde oturan harika sarışın—kadının bir ismi vardı, fakat Gwenvael bunu hatırlayamıyordu—Gwenvael'i tekrar görünce neşeyle doğruldu, fakat gözü Dagmar'a iliştiğinde dudak büktü. "Ah."

"Bunun kötü görüldüğünü biliyorum," diye söze girdi Gwenvael, fakat Dagmar odaya girdi ve sarışının üstüne yürümeye başladı. Eğildi ve kulağına bir şeyler fısıldamaya başladı. Gwenvael onun ne söylediğini duymaya çalıştı, ancak o kahrolası insan kulaqları bazen oldukça işe yaramaz olabiliyordu!

Sarışında birden, tuhaf bir kadının kendisine bu kadar yakın olmasından dolayı hissettiği rahatsızlık duygusu yerini dehşete bıraktı. Sorun, kadının Gwenvael'e dehşet içinde bakıyor olmasıydı. Kadın daha sonra nefes nefese kaldı ve tiksinti ifadesiyle yataktan kalktı. Elbiselerini topladı ve Gwenvael'e dokunmaya korkuyormuş gibi görünerek, onun yanından geçti. Koşarak kapıdan çıkıp gitti. Gwenvael onu koridor boyunca koşarak ilerlerken seyretti, sonra da odasına girerek kapıyı kapattı.

"Ona ne dediğini bana söyleyecek misin?"

Dagmar yatağa atlayarak "Hayır," diye cevap verdi. "Söylemeyeceğim." Daha sonra güldü, fakat kahkahası daha çok bir gıdıklamayı andırdığı için Gwenvael bundan hiç hoşlanmadı.

"Biliyorsun ki edinmiş olduğum şöhreti zedelemen gerekmiyor."

"Evet, çünkü Bozguncu Gwenvael olarak anılmak çok gurur verici bir şey."

"Lakabım Avcı! Ayrıca o dediğin sadece Kuzey'de geçerlidir. Ve o sersemlerin ben oraya varmadan çok önce kendi şöhretleri vardı

zaten. Fakat burada, Kara Ovalar'da, ben Yakışıklı Gwenvael'im. Sevilen Gwenvael. Tapılası Gwenvael."

"Fahişe Gwenvael."

"Kara Ovalar'ın bazı bölgelerinde, evet. Ama şunu da hatırlamalısın ki, şu anda beni temsil etmektesin."

Bu söz üzerine Dagmar daha şiddetli bir şekilde gıdıkladı. "Ah, öyle mi?"

"Evet. Öyle." Gwenvael kapıyı kilitledi. "Bu yüzden seni buraya getirdim. Konuşmamız gerek."

"Ben konuşmak istemiyorum." Dagmar eğildi ve elbisesinin etekliğini kaldırdı, dizlerini kaldırdı ve bacaklarını tümüyle açtı. "Pekâlâ. Şu ağzını harekete geçir bakalım. Ama bu kez bunu konuşmak için yapmasan iyi olur."

"Bunu oldukça tahrik edici bulsam da, burada olmamızın sebebi bu değil."

Dagmar etekliğini bıraktı ve iç geçirdi. "Tamam, ne var o zaman?"

Gwenvael başını eğerek ona baktı ve ilan edercesine "Seni bana ait kılarak, sana eşim olma mükâfatını vermeye karar verdim. Bu harika, değil mi?" dedi.

Dagmar avuç içleriyle yataktan destek alarak doğruldu. "Bana bunu sormak için bulabildiğin en güzel yol bu mu?"

"Sana sormadım."

"Evet. Sorun da bu zaten."

"Neden?"

"Böyle bir şeyin sorulmasını beklemek çok mu fazla şey istemek olur yani?"

"Ben bir ejderhayım. Bizler sormayız, sadece istediğimizi alırız."

"Yani bana, Fearghus'un bunu Annwyl'e sormadığını mı söylemeye çalışıyorsun?"

"Dedikodulara göre, onu bir yatağa bağlamış."

"Peki ya Talaith?"

"Bir gün kalktı ve bir baktı ki, sahiplenilmiş. Ve bu bir dedikodu da değil, bana bunu kendisi anlattı."

Dagmar gözlerini kısı ve parmaklarını şaklattı. "Kraliçe Rhannon?"

"Zincirlendi."

"Hayır! Gerçekten mi?"

"Gerçekten. Gördün mü? Ben aralarında en nazik olanıyım. Bunu en ince şekliyle yapmaya çalışıyorum. Seni yatağa bağlamadan önce bunu ilan ediyorum." Dagmar sadece ona öylece bakmakla yetinince Gwenvael bir anda "Hem neden benim eşim olmayı istemeyesin ki? Biz birlikte mükemmeliz," dedi.

"Ve biraz önce, yatağında oturup seni bekleyen çıplak bir kadın bulduk."

"Bu benim suçum değil. Muhtemelen Fal'dan bir hediyedir."

"Ben bunu neden düşünmedim ki?" Dagmar yataktan kalktı, eliyle göğsünü kaşıdı.

"Şu kızarıklıklar gittikçe kötüye gidiyor."

"Kötüye gittiklerini biliyorum. Bana kötüye gittiklerini söylemene gerek yok."

"Neden bana bağıırıyorsun? Onlara ben sebep olmadım."

Dagmar göğsünü kaşımaya devam ederek, ağır adımlarla yürümeye başladı. "Bunu anlamayacağını biliyorum, ama bu işi hemen sona erdirmemizi gerektiren bazı sebepler var."

Bu sözleri Gwenvael'in kulağına pek hoş gelmedi. Dagmar neden bununla mücadele ediyordu ki? Gözleri olan herkese bu kadar açıkça belli olan bir şeyle neden mücadele ediyordu? Bu kadına yeni bir çift gözlük mü almalıydı yoksa?

Gwenvael homurdanmamaya çalışarak "Neymiş bu sebepler?" dedi.

Dagmar işaret parmağını kaldırarak "Birincisi," dedi, "bambam beni eve bekliyor."

"Haklısın. Zaten orada harika vakit geçiriyordun."

"Mutlu zamanlar geçirdiğim de oluyordu. İkincisi," dedi Dagmar ve diğer parmağını kaldırma zahmetinde bulunmadı. "Herhangi bir hastalığı ya da merdivenlerden aşağı yuvarlanmamı falan saymazsak, önümde nereden baksan bir altmış ya

da yetmiş sene daha var. Ve ben, eşimin benimle birlikte yaşlanmasını tercih ederdim."

"Bu konuyla ilgili olarak annemle konuşacağım."

"Annenle mi? O ne yapabilir ki?"

"Bu konuyu gerçekten şimdi mi tartışmamız gerekiyor?"

Dagmar "Peki. Üçüncüsü," derken ilk parmağı hâlâ havadaydı, "ben paylaşmam."

"Senden böyle bir şey yapmanı istemedim ki."

"İstemek zorunda değilsin." Dagmar bir el hareketiyle yatağı işaret etti. "Öylece önüne serilmişler. Tıpkı birer ikram gibi."

"Yani bu benim suçum mu?"

"Evet. Öyle. İki yüz sene boyunca fahişelik yapınca, bu durum sihirli bir şekilde ortadan kaybolmuyor. Ve benim ömrüm, öylece oturup senin için kaygılanamayacak kadar kısa. Ya da herhangi bir adam için."

"Ejderha."

"Ne?"

"Ben bir ejderhayım. Adam değilim."

"Fark etmez. O alet bacakların arasında büyüdüğü müddetçe, ne olduğunun önemi yok, her şey sona erer. Ve benim de o zavallı yengelerim gibi olacağımı, bir alet yüzünden ölüp ölüp dirileceğimi sanıyorsan, çok üzgünüm ki yanıyorsun!"

Dagmar ne zaman bu kadar sinirlendiğini anımsamıyordu, ancak sinirliydi. Aslında, oldukça öfkeliydi. Dagmar o acınası kadını Gwenvael'in yatağında oturarak bir erkeğin yanına gelip onu tohumlarını muhafaza edebileceği bir hazne olarak kullanmasını beklerken gördüğünde, bu kadar öfkelenmemiştir. Fakat şimdi âdeta gözlerini kör eden bir öfke hissediyordu ve bunun nedeni hakkında hiçbir fikri yoktu.

Ancak eğer bu kadar öfkelenenirse, bunun tadını çıkarmalıydı.

"Bu yüzden, benim mutlu yaşam algım öylece oturup sizi beklemeyi kapsamıyorsa, beni affedin, Lord Gwenvael. Görünüşe göre size son derece doğal bir şekilde bahşedilmiş şeyleri

yapmaya devam etmenizi umuyor ve bunun için dua ediyorum.” Dagmar Gwenvael’e doğru ilerledi ve parmağını onun yüzüne doğru uzattı. “Yapacak işlerim var, haberin olsun. Seni ya da bir başkasını bekleyecek değilim. Ve asla kabul edemeyeceğim şey de, birinin beni bekliyor olmasıdır!”

Gwenvael onun yumruk yaptığı elini kendine doğru çekerek onu ayakuçları üzerinde durmaya zorladı. Dagmar’ın parmağı hâlâ ileri doğru uzanmış haldeydi ve Gwenvael havadaki parmağın ucunu yaladı. Gwenvael’in bu hem sert, hem de usulca tavrı Dagmar’ı bazı günler... ve birçok geceler boyu çılgına çevirmişti.

“Gerçekten de benim bunu istediğimi mi düşünüyorsun? Sere serpe yayılıp beni beklemeni mi? Beni memnun edebileceğin başka bir fikir yok mu kafanda?”

“Her erkeğin istediği şey budur.”

“O halde her erkek istediğini bulabilir. Ben daha fazlasını istiyorum.” Gwenvael onun parmağını tümüyle ağzına aldı ve emdi. Dili hâlâ parmağın ucuyla oynuyor, gözleri onu yakından inceliyordu.

Dagmar onu, midesi düğümlenerek, dizleri güçten kesilerek izledi. Soluğu biraz kesilmeye başlarken “Sen her zaman daha fazlasını istersin,” dedi ona.

Gwenvael yavaşça parmağı ağzından çıkarırken başını salladı. “Haklısın. Sen de öylesin. Önceki yaşamına döndüğünde gerçekten de tatmin olacağını düşünüyor musun? Tüm bunlardan sonra? Gizliden gizliye savaş beyini oynayarak, iyi evlat numarası yapmak seni mutlu edecek mi?” Gwenvael’in sesi alçaldı. Bu kısık ses tonu Dagmar’ın göğüs uçlarının, onun dudaklarının özlemiyle acımasına neden oldu. “Bir koca bulup iyi eş rolü yaparken, geceleri beni düşleyeceksin. Beni düşleyerek ıslanacaksın. Beni arzu edeceksin. Ellerin, benim ağzımın yaptıklarının yanından bile geçemeyecek.”

“Bana teklif ettiğin şeyler yalnızca bunlar mı, Bozguncu? Yataktaki yeteneklerin mi?”

“Hayır.” Gwenvael onun elini ters çevirdi ve avucu üzerinden parmakları ile kolunu okşadı. Dagmar, elbisesi tüm vücudunu

kaplarken bile, kendini âdeta çırlıçıplakmış gibi hissetti. "Sana bir ortaklık teklif ediyorum."

"Ortaklık mı?" diye sordu Dagmar, sesine bıkkın bir ifade verdiğinden emin olmaya çalışıyordu. "İş ortaklığı gibi mi yani?"

Gwenvael onu hor görürcesine burun kıvrırdı. Eli hâlâ Dagmar'ın kolunu okşuyor, fakat gittikçe omzuna ve boynuna doğru çıkıyordu. "Bana hakaret etme. İş meseleleri canımı sıkar ve bir ejderha olarak istediğim şeyi elde ederim. Arabalar dolusu altın, erzak ve mücevher beni bekliyor. Tüm bunlar, az evvel buradan kaçan sarışın kadar iyi ve en az onun kadar tatmin edici. Benim gözüm, bunlardan daha büyük ödülde."

"Ve bunun için bana ihtiyacın var, öyle değil mi?"

"İyi bir oyun için en doğru ortak, kişinin kendisine benzeyen ortaktır. Birlikte yapabileceğimiz şeyleri hayal edebiliyorum, Canner. İkimizin aileleri de yeteneklerimizi hafife alıyor. Dünya bizim oyun bahçemiz olsun."

"Peki, ya ben bu oyundan sıkılırsam?" Dagmar bu soruyu, Gwenvael'in iki yüzyıl sonra bile hâlâ sıkılmamış olduğunu bildiği halde sordu.

"Böyle bir şey olmayacak. Sen de buna tıpkı benim gibi müptelasın. Meydan okumayı seviyorsun. Dünyanın tüm ahmaklarının bizlere sunduğu ihtimaller karşısında senin de tepen atıyor. Tıpkı bunca zamandır benim seni bekliyor olmam gibi, sen de beni bekliyordun. Ve ikimiz de bunu biliyoruz."

"Korkunç derecede kendine güveniyorsun."

"Sen de öyle. Kendine güvenmenin utanılacak bir yanı yoktur. İnsanı asıl öldürten şey gurur ve aptallıktır."

"Ama ya seni sevmiyorsam—"

"Yalan söyleme bana, Dagmar." Şimdi Gwenvael'in iki eli birden Dagmar'ın omuzlarını ve boynunu okşuyordu. Boynundaki kızarıklıklar daha kötü bir şekilde kaşınmaya başlayınca Dagmar kaşlarını çattı ve Gwenvael'den onları kaşınmasını istemenin kaba bir davranış olup olmayacağını merak etti.

"Dilersen başkalarına yalan söyleyebilirsin. Onlara yalan söyle, onlarla oyna, onlara duymak istedikleri şeyleri söyle. Ama bana bunları yapma. Asla yapma. Bir daha asla."

Dagmar Gwenvael'in ellerini itti. "Neden?" Birkaç adım geriledi. "Çok özel biri olduğun için mi?"

Gwenvael onu takip etti, her zaman yaptığı gibi yine ona ayak uydurmuştu. "Görüyor musun? Beni tamamiyle anlayabiliyorsun. Şimdi, benimle mücadele etme. İyi bir Canavar ol ve buraya gel."

Dagmar etekliğini kaldırdı ve yatağa çıktı. Gwenvael ellerini yatak örtülerinin üzerine dayadığında ise ondan uzaklaştı. "Ah, hayır. Kuzeyli bir kadın hiç kimse için, kimsenin önünde yatmaz."

"O halde uygulamaya geçsen iyi olur."

Gwenvael yatağın yanından geriye doğru çekildiğinde Dagmar kaşlarını çatı. "Yine ne yapıyorsun?"

"Sadece düşünüyorum..."

"Bunun için büyük bir fiziksel acı mı çekiyorsun, yoksa bu senin düşünme tarzın mı?"

Tanrılar adına, ne kadar da acımasızdı—Gwenvael buna bağılıyordu.

"Biraz doğaçlama yapmam gerek," diye devam etti söze Gwenvael.

"Doğaçlama mı? Ne için? Ve neden kapıyı kilitliyorsun?"

"Mahremiyet için. Benim ailem bu tür basit sınırları pek anlamaz." Gwenvael, odanın bir kenarına doğru ilerledi. Gözlerini Dagmar'ın üzerinden ayırmıyordu. Dagmar, onun her bir hareketini izleyerek, tekrar yatağa çıktı. Gwenvael dolapta keten yatak örtüleri buldu ve bunları çabucak yırtarak parçalara ayırdı.

"Ne yapıyorsun?"

"Gözlüklerini çıkarman gerek."

"Neden?"

"Sadece basit bir öneri." Gwenvael parçaları yatağın üstüne atarak aceleyle saydı. Geriye doğru çekilerek yatağı inceledi. "Kar-yola direkleri olmadan bu işi nasıl yapacağız?"

Dagmar ona bakakaldı. "Neden söz ediyorsun sen?"

Gwenvael parmaklarını şıklattı. "Biliyorum." Yatak örtüsü parçalarını aceleyle uç uca bağladı. Bu işi yaparken "Sana olan aşkımı ispat etmem gerektiğini fark ettim. İnsanlar için bu genelde birini ya da bir şeyi öldürmek anlamına gelir, fakat ejderhalar bunu her zaman yaptıkları için, böyle bir şey bize pek özel gelmez."

"Bu ne anlama geliyor peki?"

"Bu, sana doğru düzgün sahip olacağım anlamına geliyor."

"Doğru düzgün mü?"

Gwenvael parçaları birbirine bağlama işini bitirdi ve dümdüz yere yattı. Parçanın bir ucunu yatağın üzerine koydu ve diğer ucunu da yatağın diğer kısmında ortaya çıkacak şekilde yerden fırlattı. Daha sonra ayağa kalkarak, yatağın diğer yanına gitti ve parçanın ucunu çıkararak bunu da yatağın üstüne koydu. "Şimdi, bu kısım senin seçimin..."

"Benim seçimim mi?"

Gwenvael onun sesindeki bu şaşkınlık ve hüsrana ifadesine banyılıyordu. Canavar'ı böyle gafil avlamak pek kolay bir şey değildi.

"Senin seçeneklerinden biri, giysilerini çıkarıp kendini teslim etmek. Sanırım büyükannem böyle yapmış. Ya da doğrudan bir rekabet içine girebiliriz." Gwenvael yumruklarını standart bir boks duruşuyla kaldırdı. Dagmar'ın önce gülüp sonra kendini durdurması, tekrar kibirli bir şekilde kaşlarını çatması hoşuna gitti. "Annwyl böyle yapmış. Ya da kaçabilirsin."

Dagmar'ın çatık kaşları kafa karışıklığıyla birlikte derinleşti. Önce yatağın üzerindeki yırtılmış örtülere, sonra da Gwenvael'e baktı. Tek kaşını kaldırdı ve yüz ifadesi netleşti.

Ve tam da bu anda kaçmayı denedi.

Nasıl oluyordu da kendini böyle hallere düşürebiliyordu? Ve neden bu durumlardan zevk alma konusunda ısrar ediyordu? Fakat Gwenvael onu belinden yakalayana dek kapıya kadar

gidip kilide doğru uzanırken başka ne yapabilirdi ki? Dagmar Gwenvael'in ayağına bastı ve onu geriye doğru itti.

"Of! Seni yılan!"

"Sanırım o dediğin senin annen oluyor."

Dagmar bir kez daha kilide doğru uzandı, fakat Gwenvael tam arkasındaydı. Dagmar onun kollarının altından sıyrılarak geçti ve odanın karşı tarafına doğru koştu. Ejderha ona sadece birkaç saniye uzaklıktaydı, bu yüzden Dagmar hızla yatağa koşarak üzerinden atladı ve diğer tarafa geçti.

Dagmar doğruca Gwenvael'in kollarına düştü. Dagmar fiziksel olarak, en iyi günlerinde bile yavaş biriydi, fakat yine de ejderhalar kadar hızlı hareket eden kimseyle tanışmamıştı. Özelikle de insan biçiminde oldukları zamanlarda.

Gwenvael Dagmar'ı zorla duvara doğru itti, sabırsız elleri onun elbiselerini parçalıyor, dudakları onunkileri tahrip ediyordu. Dagmar yumruklarıyla onun omuzlarına, ayaklarıyla da bacak ve dizlerine vuruyordu. Gwenvael homurdanarak geri çekildiğinde, anlamlı bir noktaya vurmuş olduğunu anladı. Fakat bu durum sadece Gwenvael'in onu diğer yanına döndürerek, sırtını duvara yaslamasına olanak verdi.

Gwenvael vücudunu onunkine dayadı, elbisesini parçalama işini bitirip onu vücudundan çıkarırken Dagmar'ı sabit tutmaya çalıştı. Gwenvael ensesini yaladığında Dagmar inledi ve kürek kemiğini çimdiklediğinde haykırdı.

Gwenvael'in eli Dagmar'ın uylukları arasına kaydı ve iki parmağı onun içine girdi. Dagmar'ın bedeni ürperdi ve omzuna bastıran diğer eli sıkıca tuttu. Bu eli ağzına götürdü, öptü ve el onu serbest bırakana dek parmakları yaladı. Sonrasında ise başparmakla işaret parmağın arasındaki eti ısırıldı.

Gwenvael bir çığlık attı ve aceleyle geri çekilerek onu serbest bıraktı. Elini geri çekmeye çalıştı, fakat Dagmar onu bırakmıyor, ete geçirdiği dişlerinin kenarından gülümsüyordu.

"Bırak beni, kadın!"

Gwenvael'in öfkesi artarken Dagmar'ın yüzündeki gülümseme yayıldı.

Gwenvael ona serbest eliyle uzanmaya çalıştı, fakat Dagmar sürekli geri gidiyor veya yana çekiliyordu. Ondan uzaklaşabilmek için her şeyi yapıyordu.

Gwenvael kaşlarını çatarak eline baktı. "Kan mı o?"

Dagmar büyük bir mutlulukla başını salladı.

"Deli kadın," diye mırıldandı. "Sen tam bir canavarsın!"

Dagmar fazlasıyla eğlenerek omuz silkti. Kimin bu tarz şiddet dolu aptallıklar için vakti olabilirdi ki? Yapılması gereken planlar, ayarlanması gereken erzaklar, gönderilmesi gereken mektuplar vardı. Her zaman yapılacak önemli bir şeyler olurdu ve bu onlardan biri değildi. Ve yine de Dagmar ziyadesiyle eğleniyordu. Arada sırada da olsa, diğerlerini idare etmekle ya da kendi insanların nihai barış ya da savaş durumlarıyla alakası olmayan küçük eğlenceler yaşamasının önemi var mıydı? Kendisi ve çok sevdiği ejderha için biraz vakit ayırması yanlış mıydı? Âşık olduğu ejderha için?

Dagmar ona âşıktı. Dişleri onun etine geçmiş halde ve kan tadı ağzının içine dolarken, bunu artık biliyordu. Bozguncu Gwenvael'i tüm o katı, sevgisiz ve ilgisiz kalbiyle seviyordu. Ve ona büyük bir rahatsızlık verirken Gwenvael'in kendisini hâlâ yumruklamamış olması yetmiyormuş gibi, bir de onu sevdiğini söylemişti. Onları, hiçbir zaman normal bir birliktelik olmayacaktı. Gwenvael ona hiçbir zaman çiçek getirmeyi ya da odalarında romantik bir akşam yemeği hazırlamayı akıl edemeyecekti. Ayrıca Gwenvael, bu onları mutlu ettiği veya ona istediği şeyi vermelerini sağladığı takdirde, her zaman diğerleriyle flört edecekti.

Ancak Dagmar'ın her zaman güvenebileceğine emin olduğu şey, Gwenvael'in ona daima sadık kalacağı, onu her zaman koruyacağı, her zaman güldüreceği, her zaman önemseyeceği ve başkaları üzerinde oynadığı oyunları asla onun üzerinde oynamayacağıydı. Ve Dagmar tüm bunlar hakkında kendini oldukça rahat hissediyordu, çünkü Gwenvael'in ona olan aşkına biraz da korkunun karışmış olduğunu biliyordu.

Neticede, sadakatleri ve bağılılıkları ailelerine ve kendi insanlarına karşı olabiliirdi. Fakat asıl teslimiyetleri birbirlerine karşı olacaktı.

Bir de... elbette köpeklerine karşı. Ancak Gwenvael bunu daha sonra da öğrenebilirdi.

Yere bir damla kan düştü ve Gwenvael "Kanıyorum! Ölüm benim için yaklaşıyor!" diye bağırdı.

Dagmar onun elini bırakmadı, fakat bıkkınlık ifadesiyle gözlerini devirdi. Gwenvael'in ihtiyaç duyduğu dikkat dağınıklığı da bundan ibaretti, boştaki eliyle uzandı ve Dagmar'ın göğsünü sıkıca kavradı. Başparmağı ve işaret parmağı göğüs ucunu yakaladı, bastırdı ve hafifçe büktü.

Gwenvael dudaklarını yaladı, alaycı parmakları Dagmar'ın inlemesine ve bedeninin acıyla kıvrınmasına neden oluyordu.

"Getir o güzel göğüslerini buraya, Leydi Dagmar."

Dagmar kendine söyleneni yaptı, Gwenvael de daha fazla güç sarf etmek zorunda kalmadı

"İyi kız." Gwenvael kolunu onun kalçalarının altına soktu ve dudaklarını Dagmar'ın göğsünün etrafına sarabilmek için onu kaldırdı. Dili göğüs ucuyla oynayıp onu daha da sertleştirirken, tüm gücüyle göğsünü emdi.

Dagmar kollarını Gwenvael'in boynuna ve bacaklarını da beline doladı. Gwenvael göğsünü emmeye devam ettikçe bedeni sarsılıyordu. Onun vücuduna temas eden dudaklarının muhteşem hissi Dagmar'ı neredeyse orgazmın eşiğine getirmişti. Dagmar'ın bedeni şiddetle sarsıldı, bu sırada Gwenvael'in elini bıraktı, böylece başını geriye, omuzlarına doğru attı ve umutsuz bir gereksinim hissiyle inledi.

"Ha, ha!" diye sevinçle bağırdı Gwenvael. Dagmar'ın göğsü ağzından düştü ve yaralı elini havaya kaldırdı. "Çok kolay oldu, Leydi Dagmar."

Gwenvael onu yatağın ucuna kadar taşıdı. Dagmar ondan kurtulmak için mücadele etti, fakat Gwenvael bu kez kıymetli uzuvlarını onun ağzından uzakta saklamayı bildi. Dagmar'ı döndürdü ve yatağa doğru itti.

“Şimdi, bunun canını acıtmayacağı konusunda sana söz veremem, ama her şeye degeceği konusunda söz verebilirim.”

Dagmar henüz ayağa kalkmadan Gwenvael, yırtılmış yatak örtüsü parçalarını onun bileğine bağladı. Dagmar tek koluyla bu bağı çektiği takdirde, diğerini yuvasından çıkaracaktı.

“Çok yaratıcı,” diye alayla güldü.

“Öyle, değil mi?” Gwenvael bir an tabanları üzerinde dinlendi. “Sana güvenmediğimi söyleyemem, ama şu bacaklarına hiç güvenmiyorum. Onlar oldukça sinsiler.”

“Bu da ne demek oluyor?”

Gwenvael bu soruyu, yatak örtülerinin geri kalan kısmının bir tarafını onun ayak bileklerine, diğer tarafını da karyolanın bacaklarına bağlayarak yanıtladı.

“İşte şimdi tam anlamıyla mükemmel oldu.”

“Hiç kendi kendinin sırtını sıvazlamaktan bıkmaz mısın sen?”

“Hayır!” Gwenvael onu dümdüz bir halde yatağa doğru itti. “Kıpırdama. Kendi tuvalimi incelemem için birkaç dakikaya ihtiyacım var.”

Bu ses tonu Dagmar’ı kaygılandırdı. “Neyini?”

“Kıpırdıyorsun.”

“Haklı olarak.”

Gwenvael öne doğru eğildi ve “Beni içinde istiyor musun, istemiyor musun?” diye sordu.

“Hayır,” dedi Dagmar kesin bir ifadeyle.

“Bir an kiminle ilgilendiğimi unutmuşum,” diye mırıldandı Gwenvael.

“Belli ki öyle olmuş.”

Gwenvael iki parmağını onun içine doğru kaydırarak “Asla en zor soruları en önce sorma,” dedi. Dagmar zaten çoktan ıslanmış ve hazır bir haldeydi. Gwenvael’in içine girip çıkan parmakları onu sadece biraz daha muhtaç ve azgın bir duruma getiriyordu.

Gwenvael onu, Dagmar’a asırlar gibi gelen bir süre boyunca okşadı, diğer eli arada sırada onun neye ihtiyaç duyduğunu anımsatırcasına klitorisini okşuyordu.

Dagmar yatak örtüleri arasında inlemeye ve kalçaları her bir darbe sonrası geri çekilmeye başladığında, Gwenvael durdu.

“Şimdi, benim güzel Leydi Dagmar’ım... beni içinde istiyor musun, istemiyor musun?”

“Evet,” diye tısladı Dagmar, birbirine kenetlediği dişleri arasından.

“Güzel. O halde kıpırdama. Bu çok hassas bir iştir.”

Dagmar bir kez daha gözlerini devirdi ve Gwenvael’in orada neler yapmakta olduğunu merak etti.

Dagmar önce bir sıcaklık hissetti ve Gwenvael’in onu izni olmadan yakmasının biraz kabaca bir davranış olacağını düşündü. Ejderhalar arasında, bu tür şeyler için kurallar yok muydu?

Bir süre sonra acı daha dayanılmaz bir hale geldi ve Dagmar, bunun nereden kaynaklandığını anlayamadı. Acıyı, topuklarından başının tepesine kadar her yerinde hissediyordu. Dagmar onun ne yaptığını tam anlayamadan, fakat yine de her zamanki gibi ona güvenerek dişlerini sıkı ve çığlıklarını bastırmaya çalıştı.

Gwenvael’in parmakları, Dagmar’ın cinsellik organını okşadı ve Dagmar orgazm olurken dudaklarının arasından bir çığlık koyuverdi. Elleriyle yatağı sıkıca kavırıyor, bedeni hislerinin yoğunluğuyla titriyordu.

Gwenvael hızla onun içine girdi, Dagmar onun uylukları ve pelvisini kalçalarında hissedene dek kendini içine doğru gömdü. Onunkine değen teni, Dagmar’dan bir çığlık daha yükselmesinden neden oldu, fakat Gwenvael ona acımasız bir şekilde sahip olurken Dagmar’ın çığlıkları daha yüksek, daha yoğun bir hal aldı. İlk başta yalnızca acı hissi vardı, fakat daha sonra yatak örtülerini sıkıca kavramasına ve hıçkırıklara boğulmasına neden olan muhteşem ve darmadağın bir tutku patlamasıyla karışık bir zevk duymaya başladı. Daha önce hiçbir şey ona kendini böyle hissettirmemişti. O kadar yoğun ve baskın bir duyguydu bu.

Gwenvael ona zevkle birlikte acı hissettirdiğini biliyor olsa bile, bunu belli etmedi ve ona daha şiddetli bir şekilde sahip olmaya devam etti. Dagmar onun iri ellerinin saçları arasına girdiğini ve

başını geriye doğru çektiğini hissetti ve onu öpebilecek şekilde başını döndürdü.

Gwenvael'in dili cesur ve talepkâr bir biçimde onunkini okşadı. Böyle oldukları zamanlarda Dagmar ondan hiçbir şeyi saklamıyordu. İkisi de, en doğal hallerine soyunuyorlardı.

Bu durumun böyle olması doğru bir şeydi. Apaçık, şiddetli ve yoğun. Çünkü az evvel Gwenvael onu kendine ait kılarak damgalamıştı. Artık Dagmar ona aitti, Gwenvael de Dagmar'ındı. Ve hiçbir şey bunu değiştiremeyecekti.

Gwenvael ona söylediği her şeyi gerçekten hissederek söylemişti. Artık onlar ortaktılar. Çifttiler. Hayatın onların önüne serdiği şeylere karşı birlikte ayakta kalacak, sevdikleri kişileri korumak için ellerinden geleni yapacaklardı.

Dagmar bir kez daha orgazm oldu, çığlıkları Gwenvael'in ağzının içine doldu. Gwenvael Dagmar'ın kadınlığının kendisini sıkıca yakaladığını hissetti ve kendini tutamadı. Dagmar'ın içine boşaldı, elleriyle onun saçlarını daha da sıkıca yakaladı, kalçalarını ona doğru iyice bastırdı ve bu sayede Dagmar'ın, az önce kendisine neler yapmış olduğunu hissedeceğini biliyordu.

Ve Gwenvael'in ona yaptığı şey, Dagmar'ı ona ait kılmıştı.

Gwenvael'in tekrar düzgünce nefes almaya başlaması ve kollarıyla bacaklarını kontrol altına alabilmesi birkaç dakikasını aldı. Nihayet bunu başarabildiğinde yavaşça Dagmar'ın içinden çıktı. Aleti hâlâ kısmen sertti ve ikini bir kez için hazırды. Fakat yeniden başlamadan önce, Dagmar'ın kısa bir uykuya ihtiyacı olduğunu biliyordu.

Onu ele veren şey horlaması olmuştu.

BÖLÜM 35

Morfyd, en yeni kırmızı elbisesini kaldırıp önüne doğru tuttu ve bunun biraz abartılı olup olmadığını düşündü. Çok mu cüretkârdı? En azından onun için? Bu hazırlıksız yapılan aile ziyafetlerinden nefret etmeye başlamıştı artık. Ancak ilk kez bu ziyafetlerden birine, Brastias'a karşı olan hislerini kimseden saklamadan gidecekti. Anne ve babasından bile.

Bu düşünce onu dehşete düşürdü, fakat bu kez vazgeçmemeye kararlıydı. Brastias onu seviyordu ve Morfyd de ona âşıktı, başka hiçbir şeyin önemi yoktu. Ve bu kâbus tümüyle sona erecek kendine bunu söyleyip duracaktı!

"Yardıma ihtiyacım var," dedi Dagmar, onun odasına kapıyı vurmadan girerken.

"Sorun nedir?"

"Aptal kardeşine âşık olmam haricinde mi? Köpek salyası alerjisi."

"Köpek sal...?" Hayır. Muhtemelen, en iyisi sormamaktı. "Bakayım."

Dagmar ona doğru ilerledi ve Morfyd Kuzeylinin doğru söylediğini fark etti. Gwenvael'i seviyordu—bunu onun o donuk, gri renkli gözlerinde görebiliyordu. Dagmar böylesine entrikacı, küçük bir inek olmasaydı Morfyd onun için üzülebilirdi bile. Dagmar ve Gwenvael, birlikte mükemmel bir çift oluyorlardı. Ve daha da iyisi, Dagmar Annwyl için de mükemmel bir seçimdi. İnsan kraliçe, yanında yer alacak iyi bir politikacıya ihtiyaç duyuyordu ve bu kişi Dagmar'dı.

Morfyd elbisesini bir kenara bıraktı ve Dagmar'ın kızarıklıklarını daha yakından inceleyebilmek için eğildi. Birkaç dakika

baktıktan sonra, geri çekildi. "Bunları nereden kaptın?" Morfyd sesindeki ifadesiz tavrı gizleyemeyecek durumdaydı.

"Bir köpek—"

"Benimle dalga geçme," diye bağırdı Morfyd. "Annem mi verdi bunu sana?" Ah, böyle bir şey yapmamış olsa çok daha iyi ederdi!

"Bu kızarıklıkları mı annen verdi bana?" diye sordu Dagmar ilgisizce. "Şey... biz hiçbir zaman o kadar yakınlaşmadık."

"Bu bir kızarıklık değil ve ikimiz de bunu biliyoruz."

Dagmar onu bir süre inceledi. "Öyle mi?"

"Bu, Beathag'ın Zinciri."

"Bu bir... ne? Tam olarak ne dedin?"

Morfyd bir adım geriledi. "Gerçekten de bilmiyor musun?" Dagmar başını iki yana salladı. "Ve bunu sana annem vermedi, öyle mi?" Dagmar bir kez daha başını salladı. "Ah... ah, yüce tanrılar."

"Durum ne kadar kötü?" diye sordu Dagmar sakın bir şekilde. "Ölecek miyim?"

"Ne?"

"Eğer işin içinde annen varsa, sanırım ölürüm."

"Ölmeyeceksin." Morfyd Dagmar'ın elini yakaladı ve onu aynanın önüne doğru çekti. "Bu bir kızarıklık değil. Kırmızı izler sen onu kaşındığın için oluştu, ama kahverengi izler, Beathag Zinciri'ne çok benziyor. Ejderha tanrılarından gelen büyük güç lütfu. Bu ize sahip olanın ömrünü beş ya da altı yüz yıl kadar uzatır."

"Ah." Dagmar başını eğerek göğsüne baktı. "Çok nazıkmış."

"Kim?"

"Nannulf."

"Morfyd gözlerini kırptırdı. "Savaş tanrısı mı? Bahsettiğin köpek o muydu?" Dagmar omuz silkerek başını salladı. "Onu ne zaman gördün?"

"Bu sabah. O ve Eir beni ziyaret etmeye geldiler."

"Eir mi? Eirianwen'den mi söz ediyorsun?" Bu barbar kız ejderha savaş tanrıçası Eir'i mi çağırmıştı? Nasıl olur da bu adil bir durum olurdu? "Sen tanrılara tapmıyorsun bile."

"Biliyorum. Ama o bir köpek ve benim de köpeklerle aram çok iyidir."

Dagmar anlattıklarında fazlasıyla gerçekçiydi. Tanrılarla konuşmak, yaşamına yüzlerce sene ilave etmek, âşık olmak... hiçbir şey bu kadını ürkütmez miydi? Hiçbir şey—herhangi bir şey!—onun canını sıkmaz mıydı?

"Yüzün kızarıyor," dedi Dagmar.

"Evet. Eminim öyledir."

"Bir sorun mu var?"

"Sorun mu?" Morfyd ellerini havaya kaldırdı. "Pekâlâ... önümüzdeki on ya da yirmi dakika içinde aşağı inip, gelecek birkaç yüzyıl boyunca birlikte mutlu bir şekilde yaşayabilmemiz için Brastias'a Beathag Zinciri'ni vermesi umuduyla o aşağılık annemin karşısında el pençe divan duracağım. Ama sen, kendinden başka hiçbir şeye tapmayan sen, tanrı olan bir köpek senden hoşlandı diye bunu aliverdin."

"O bir köpektен çok bir kurt gibi."

"Kapa çeneni!" Morfyd ağzını eliyle kapadı, kendi kendisi karşısında dehşete düşmüştü. "Ah, Dagmar. Üzgünüm. Ah, bu çok kabaydı. Ve çok da gereksizdi. Bana neler oldu bilmiyorum."

"Ben biliyorum. Buna anne ve baba denir." Dagmar gülümsemi ve göz kırptı, bu da Morfyd'in kendini daha kötü hissetmesine neden oldu, çünkü Dagmar bu konuda ona fazlasıyla iyi davranıyordu. "Rhiannon'un sana bunu vereceğini düşünmüyor..."

"Beathag Zinciri. Onu bana verecek," diye onayladı Morfyd. "Vereceğini biliyorum. Ama bunu elde edebilmem için beni süründürecek."

"Morfyd, annenle tanışıp onu tanımaya başladıktan sonra, sanırım sana katılmak zorundayım." Morfyd sonunda güldü. "Bununla birlikte, ben olsam gururum hakkında bu kadar kaygılanmazdım. Bizler sevdiklerimiz için birçok şeye müsamaha gösteririz. Ve eminim Brastias tüm bunlara değecek biridir."

"Gerçekten de öyle biri."

"O halde katlanırsın. Çünkü hepimiz âşık olduğumuzda bir şeylere katlanırsın." Dagmar artık kendisiyle ilgili konuşuyordu. Gwenvael'e nasıl "katlanmak" zorunda olduğundan söz ediyordu. Ve katlanacaktı da, Morfyd bundan emindi. *Zavallı şey.*

"Fakat," diye devam etti Dagmar, "tüm bunlara atılmadan önce belki bana ağrı için bir şeyler verebilirsin."

"Ağrı mı? Kızarıklıktan ötürü mü?"

"Hayır. O sadece kaşınıyor. Şu şey ağrısı için bir şeylere ihtiyacım var..."

Dagmar'ın ona gösterdiği manzara karşısında, Morfyd'in gözleri irileşti. Kuzeylinin sırtı ona dönüktü ve elbisesi belinin üst kısmına dek sıyrılmıştı, böylece Morfyd... *her şeyi* görebiliyordu.

"Şey... ah... Dagmar." Gülmemek için her şeyini—kesinlikle her bir zerresini!—zorluyordu. "Şey... tebrik ederim."

"Beni dışkıyla besleyip bunun ekmek olduğunu söylemek yerine, neden acıdan çılgın atmaya başlamadan önce bana kahrolası bir merhem vermiyorsun?"

"Kesinlikle. Eminim bende..." Morfyd ağzını kapayarak kahkahasını bastırmaya çalıştı— bunu zar zor becerbildi. "Bir şeyler vardır."

Gwenvael zincir zırhının üzerine giydiği pelerine baktı ve bir kez daha bunun için dünya üzerinden kimi temizlemiş olduğunu hatırlamaya çalıştı.

Daha sonra bu gecenin çoğunlukla aile üyeleri arasında geçeceğini fark etti, öyleyse bunu ne önemi vardı ki? Gwenvael daha fazla düşünmedi ve kemerini beline göre ayarladı.

Biri kapısına hafifçe vurdu ve Gwenvael başını kaldırdı. "Girin."

Annwyl ve Morfyd odaya girdiler. Gwenvael'e baktılar, her ikisi de elbiseleri içinde çok güzel görünüyordu. Annwyl'in elbisesi derin bir orman yeşiliydi, Morfyd'inkiye capcanlı ve cüretkâr bir kırmızı.

İki kadın öylece durup Gwenvael'e baktılar. Belki de sert bir bakıştı bu. Bir şeyler vardı.

Uzunca bir süre boyunca ikisi de bir şey söylemeyince, "Ne var?" diye sordu onlara.

Annwyl ellerini kalçalarına dayadı. "Onun *kıçını* mı damgaladın?"

Dagmar bir kez daha Fal'in meşgul ellerinden kurtuldu ve Büyük Salon'daki kalabalığın arasından geçerek ilerledi. Yine de bu ejderhaya fazla kızamıyordu. Dagmar daha öne hiç bu kadar erkek ilgisini üzerine çekmemişti—oldukça sarhoş edici bir duyguydu bu.

Tıpkı Bercelak'ın şarabı gibi.

Babası için de gerçek şarap işte *buydu*. O hafif Güneyli şarapları değil, şöyle sağlam, yoğun, insanın kalkanındaki pası silen türden bir şarap. Bu içki ve Morfyd'in merhemi sayesinde Dagmar pek az acı hissediyordu.

Dagmar bir an durdu ve Kraliçe Annwyl'e baktı. Kraliçe, yüzündeki çaresizlik ifadesiyle dudaklarını oynatarak ona gizlice "Yarım et bana," dedi.

Dagmar gözlerini devirerek ona doğru ilerledi ve Éibhear'ın omzuna hafifçe vurdu. Éibhear başını kaldırıp baktığında ona bir kez daha "Onu hemen yere koymalısın," diye açıkladı.

"İstemiyorum." Éibhear, Annwyl'i daha sıkı bir şekilde kucaklayarak Kraliçe'nin güçlkle nefes almasına neden oldu. "Onu neredeyse kaybediyorduk. Bu beni çok üzdü. Üzgün olmaktan nefret ediyordum ben!"

"Biliyorum. Biliyorum. Ama onu eziyorsun." Dagmar, yeri işaret etti. "Yere. Yere indirmek zorundasın onu."

Mavi saçlı ejderha, çok güzel bir ifadeyle surat asarak başını salladı. "Hayır."

"Pekâlâ. Ama benim bazı kaygılarım var. Izzy hakkında."

“Ağabeylerime söylemiştim ve şimdi de sana söylüyorum... yeğenim olması haricinde Izzy’yle ilgilenmiyorum. O çok şımarık, sinir bozucu bir yeğen.”

“Ben bunu kesinlikle anlıyorum ve aynı şeyi Gwenvael’e de söyledim. Ama, senin de bildiğin gibi, benim on iki tane erkek kardeşim var. Ve onlardan birini bir hizmetçi kızı ahırların arkasına doğru sürüklerken gördüğümde endişelenirim. İşte Celyn’in de aynı şeyi yaptığını gördüğümde—”

“Ne?” Éibhear hemen Annwyl’i yere bıraktı ve neyse ki Kraliçe poposunun üstüne düşmeden evvel dengesini sağlamayı başarabildi. “Nerede?”

“Birlikte şu tarafa gittiklerini gördüm.” Dagmar eliyle Büyük Salon’un diğer tarafını işaret etti. “Izzy kendinden pek emin değilmiş gibi görünüyordu.”

“Lanet olsun!” Éibhear Izzy’nin ardından hemen çıkıp gitti ve Dagmar hizmetçilerden birine ona bir kadeh daha şarap getirmesini işaret etti.

“Teşekkürler.” Annwyl göğüslerini çekıştırıp kaldırarak elbisesini düzeltti, sonra da hizmetçinin kendisi için getirdiği kadehi aldı. “Onu seviyorum ama bir kez insanın yakasına yapışınca, vahşi bir maymuna dönüyor.”

“Fark ettim.”

Kraliçe şarabından büyük bir yudum aldı ve Dagmar’a “Ya Izzy gerçekten ahırların arkasındaysa—” diye sordu.

“Izzy oralarda bir yerde.” Dagmar kıkırdayan bir grup genç kıza el salladı. “Celyn epeyce uğraştı ama Izzy onu feci şekilde sattı.”

İki kadın da kahkahalarla gülerek birbirlerini kadehleriyle selamladılar ve içkilerinden birkaç yudum daha aldılar.

Birkaç dakika sonra Morfyd aceleyle yanlarına geldi. “Bir sorunumuz var. Şu şarabı içmeyi bırak artık.” Morfyd kadehi Annwyl’in elinden kaptı. “Hâlâ bebekleri emziriyorsun!”

“Ne olmuş yani? Şifacı içebileceğimi söyledi.”

“Şifacı bir insan ve insanlar aptaldır. Üstüne alınma, Dagmar.” Dagmar omuz silkti ve şarabından biraz daha içti.

“O memelere olan bağımlılıklarından kurtulana kadar yeğenlerimi tehlikeye atmana izin vermeyeceğim.”

“Herkes böyle konuşmayı kessin artık!”

“Şimdi, daha da önemlisi, etrafta senin yaşayan bir ölü olduğuna ve kutsal olmadığına dair bir dedikodu var. Lord Craddock diğer insan baronları kışkırtmaya çalışıyor.”

Annwyl tek kelime etmeden oradan ayrılmaya yeltendi ve Morfyd onun elbisesinin arkasını yakalayarak Kraliçe’yi kendi yanına çekti. “Sakın oraya gidip o adama yaşayan bir ölü olduğunu söyleme cüretinde bulunma!”

“Lütfen oraya gidip bunları söylememe izin ver! *Lütfen!*”

“Hayır. Söyle ona, Dagmar. Bunun korkunç bir fikir olduğunu söyle ona.”

“Şey...”

“Şey mi? Şey demekle neyi kastediyorsun?”

“Benim önerim?” Başını hafifçe yana eğerek, yakınında duran iki kadını işaret etti. “Ona yaşayan bir ölü olduğunu söyleme. Bu çok açıkça ortada olan bir durum olur ve diğer hükümdarlar tarafından sana karşı kullanılabilir. Ama eğer o adam, yaşayan bir ölü olarak senden *korkarsa*, o zaman durum kesinlikle senin avantajın olur.”

“Bu harika.”

“Biliyorum.”

“Öyle,” diye katıldı onlara Annwyl. “Ama bunu nasıl yapabileceğime dair hiçbir fikrim yok.”

“Sen bu işi bana bırak.” Dagmar şarabının geri kalanını bir dikişte içti, omuzlarını dikleştirdi ve saçlarını omuzlarından geriye doğru attı. “Onunla işim bittiğinde, artık birilerini kışkırtamayacak kadar korkmuş olacak.”

Gwenvael dudaklarını büzdü ve basıncın bir kısmını kaldırmayı düşündü, fakat oradan geçen Fearghus onun dikkatini dağıttı.

Fearghus Gwenvael'e bir bardak bira uzatırken "Neden Dagmar şu aptal Craddocu' u Annwyl'in yaşayan bir ölü *olup olmadığı* konusunda ikna etmeye çalışıyor?" diye sordu

Gwenvael bunun üzerinde bir süre düşündükten sonra nihayet "Hiçbir fikrim yok. Ama bunun iyi bir nedenle yapıldığından eminim," diye cevap verdi.

"Bunu biliyorum. Sadece merak ettim." Fearghus derin bir soluk verdi ve devam etti. "Buna hiç fırsatım olmamıştı, ama... Annwyl ve bebeklerle ilgili onca şey olup biterken, sen hep benim yanımdaydın. Sana bunun için teşekkür etmek istedim."

"Senin yanında olmayacağımı düşündüğün bir an oldu mu hiç?"

"Aslında... hayır. Bu da beni daha çok şaşırttı." Birlikte güldüler ve Fearghus "Ama yine de teşekkür ederim, kardeşim," diye ekledi.

"Teşekküre gerek yok." Ayağının altından inleme sesleri geldiğinde Gwenvael ayağını daha da sert bastırdı.

"Gece boyunca bir ara Fal'in ayağa kalkmasına izin vermeyi düşünüyor musun?" diye sordu Fearghus.

Gwenvael kuzenine dik dik baktı, Fal en sevdiği yeni botlarına kan bulaştırdığı için öfkeliydi. "O açgözlü elleri yine benim Dagmar'ımın üzerindeydi." Gwenvael eğildi ve ayaklarının altındaki ejderhaya homurdanarak "Ona tekrar tekrar bunun hiç de iyi bir fikir olmadığını söylemiştim."

"Görünüşe göre seni pek dinlemiyor."

"Boynunu koparırsam dinler."

"Ama o zaman geri kalan kısmı annemden asla öğrenemeyiz."

Briec Talaith'i dışarıda, Garbhán Adası kapılarının ötesinde buldu. Büyük bir kaya parçasının üstünde oturmuş, gökyüzüne bakıyordu. Ay henüz dolunay değildi, fakat yine de hafif bir kızzıllıkla çevrelenmişti.

"İşte buradasın. Ben de seni arıyordum."

"Her şey yolunda mı?" diye sordu Talaith, hâlâ gökyüzüne bakıyordu.

"Şey, bir bakalım... harika ve çok güzel kız kardeşim, bir anda düşük seviyeli bir insana âşık oluverdi. Keita hiç kimseyle konuşmuyor. Annwyl kızının ondan nefret ettiğine kendini inandırmış, öte yandan Fearghus da oğlunun kendisini uykusunda öldüreceğine inanmış. Annemle babamı savaş odasında birer hayvan gibi davranırken buluyorum—bir kez daha. Ama tüm bunlar, zamanımızın en büyük savaşçılarından biri olarak anılan babamı, kendisini hiç kimsenin izlemediğini düşündüğü bir anda torunlarına "Gu gu, ga ga," derken yakalamam yanında solda sıfır kalıyor. Ve gecenin haberlerini bitirirken bir de Gwenvael'in Dagmar'ı gece boyunca belli aralıklarla tokatladığı kışandan damgalayarak onu sonsuza dek kendisine ait kılması haberini verebilirim."

Talaith histerik bir halde gülerken başı öne doğru düştü.

"Bence Dagmar ziyadesiyle öfkeli. Gwenvael'in yerinde olsaydım, bu gece yatmaya korkardım."

"Ailen inanılmaz."

"Bu hoş bir ifade biçimi tabii."

Briec Talaith'in arkasına oturdu, onu bacaklarının arasına doğru çekti ve Talaith sırtını Briec'in göğsüne dayadı. Briec kollarını ona doladı, sadece ikisi için yeterli yer olması hoşuna gidiyordu.

"İçeri gelip benimle biraz dans etmek istemez miydin?"

"Geleceğim. Biraz sonra."

Briec Talaith'e doğru eğilerek, onu boğazından öptü. Talaith de genelde yaptığı gibi, Briec'in o bölgeye daha kolay ulaşmasını sağlamak amacıyla başını yana eğdi. Briec dudaklarını usulca onun teninde gezdirdi, boynundan omuzlarına doğru indi, bu sırada elleri de Talaith'in kollarında geziniyordu. Briec'in ona karşı olan vahşi şehveti kendisini her zaman şaşırtmıştı. Bunun zamanla azalacağını düşünmüştü, ancak Talaith gelişip değiştikçe ve yeni hayatında daha rahat olmaya başladıkça, bu duygunun şiddeti de her geçen gün sürekli olarak artıyordu.

Briec ellerini Talaith'in kollarından aşağı doğru gezdirdi, oradan da uyluklarına geçti. Talaith'in nefis, güçlü uylukları vardı ve Briec her zaman ellerini bu bölge üzerinde gezdirmekten hoşlanır, onun o pürüzsüz tenini hissedebilmek için parmaklarını onun elbisesinin altına sokardı. Briec kılıfı içindeki hançeri tutmakta olan deri bağcıkları okşadı; o hançerin orada olduğunu bilmek, aletin daha da sertleşmesine sebep oluyor, ona bu gece—tüm öğleden sonra boyunca yapmış olduğu gibi—sahip olduğunda, hançerin bacağına yan tarafına baskı yapacağını biliyordu.

Briec Talaith'in uylukları boyunca ilerlemeyi sürdürdü, fakat Talaith'in elleri onunkileri yakaladığında kontrolü ona bırakarak neler yapacağını görmek istedi.

Talaith onun ellerini daha yukarı, kadınlık organına doğru yönlendirdi. Ancak orada durmadı, karnına ulaşana dek devam etti. Briec'in ellerini karnı üzerine bastırdı, Briec parmaklarını burada dümdüz bir hale getirdiğinde, kendinden memnun bir şekilde iç geçirdi.

Briec onun yumuşacık tenine bayılıyordu. Onun ufacık bir dokunuşuna tüm bedeninin tepki vermesine bayılıyordu. Her... ama her şeyine...

Yüce Tanrılar.

Briec dudaklarını Talaith'in boynundan çekti ve ona baktı. Talaith'in yüzünde sevgi dolu ve hoşnut bir tebessüm vardı, gözleri hülyalıydı.

Briec Ejderha büyücülüğü üzerinde çalışalı yıllar olmuştu, ancak hâlâ bazı yetenekleri vardı. Ve Talaith onun kendisini tek kelime etmesine gerek kalmadan anlayabileceğini bildiği için ona söylemek istediklerini bu biçimde anlatmıştı.

Briec'in daha önce hissetmediği türden duygular içini kasıp kavuruyor, onu kısmen sarhoş ediyor ve ziyadesiyle paniğe kapılmasına neden oluyordu. Böyle bir anda, erkek bir ejderhanın dişi bir ejderhaya söyleyebileceği birçok şey vardı, ancak Talaith dişi bir ejderha değildi. Ve Briec'i de bu kaygılandırıyordu.

"Seni kaybedemem," dedi ona sadece.

Talaith'in kahverengi gözleri şaşkınlıkla ona doğru döndü. "Neden söz ediyorsun sen?"

"Annwyl'in başına gelen şeylerden söz ediyorum. Eirianwen araya girip onu geri getirmeseydi, Fearghus onu kaybedecekti. Ben seni kaybedemem. Kaybetmeyeceğim. Sen benim için her şey demeksin, Talaith.

"Şşşş." Talaith onun kollarının arasında dönerek dizlerinin üzerinde doğruldu. Elleri Brieç'in yüzünü çevreliyordu.

"Her şey yoluna girecek."

"Bunu bilemezsin."

"Bilirim. Biliyorum. Rhydderch Hael benim vücudumu tıpkı Annwyl'e yaptığı gibi deneyleri için kullanamaz. Bu farklı bir şey. Ben farklıyım. Bende Annwyl'in sahip olmadığı türden bir kuvvet var. Beni koruyan güçler var ve bu çocuğu korumak için de yavaş yavaş geliyorlar. Bizim çocuğumuzu."

"Emin misin? Mutsuz olmak istemem, Leydi Müşkülpesent."

"Zaten tüm bunlar sadece seninle ilgili, Lord Ukala." Talaith'in tebessümü kocaman ve pırıl pırıldı. Bu çocuğu istiyordu. "Güven bana. Diğer hamile kadınlar gibi mutlu ya da mutsuz olmayacağımı söylemiyorum, ama Annwyl'in başına gelen şeyler benim başıma gelmeyecek. Asıl zor kısım geride kaldı. Duvarlar yıkıldı, her türden tanrılar ve tapınaklar dünyalar arasında serbestçe dolaşüyor ve bir zamanlar akla gelmeyecek şeyler... günün birinde son derce alelade bir hal alacak."

"Günün biri umurumda bile değil. Ben sadece seni düşünüyorum."

"Biliyorum." Talaith onu öptü, dudakları usulca Brieç'inkilere değdi. "Senin aşkın ve bana olan inancın sebebiyle her şeyin iyi olacağına inanıyorum. İkimizin de iyi olacağına."

"Peki, ya Izzy?"

"Ona bir şey söylemeyeceğiz."

Brieç şaşkın bir halde geriye doğru çekildi. "Talaith."

"Ona söylersek neler yapacağını biliyorsun." Evet. Brieç bunu biliyordu. Brieç onun, On Sekizinci Birlik'le gitme planlarını değiştireceğini, çünkü annesinin yanından ayrılmaktan korkacağını

biliyordu. İsteddiği işten vazgeçmek zorunda kalsa da, Talaith'in yanında olmak isteyecekti. "Bunu başıma bela edemem, Brieç, aksi halde Izzy bu yüzden bana kırılacaktır. Her şeyi yakında öğrenecek, ama henüz değil."

"Eğer sen bundan eminsen, tamam."

Talaith hüsrân dolu bir ifadeyle iç geçirdi ve arkasına yaslandı. "Beni sorgulamak zorunda mısın?" diye bağırdı birden. Brieç'e göre mantıksız bir şekilde öfkelenmişti.

"Eğer istersem seni sorgularım! *Benim* çocuğumu dünyaya getirme şerefine erişene kadar her şey böyle mi olacak? Huysuz bir anının ardından bir diğeri mi gelecek?"

"Ah, güven bana, Lord Ukala, hayatını cehenneme çevireceğim senin."

"Şimdiden cehenneme çevirmediği kim söyledi?"

"Henüz başlamadım bile!"

"Umursamaz kadın!"

"İnatçı piç kurusu!"

Biraz sonra öpüşmeye başladılar, dudakları birbiri içinde erimişti, dilleri birbiriyle oynuyor ve birbirini okşuyor, bu sırada Talaith ve Brieç birbirlerinin giysilerini yırtarcasına çıkarıyordu.

Brieç Talaith'in doğru söylediğini bu sayede anladı. Her şey yolunda gidecekti.

Dagmar küçük bir merhem şişesini masanın üzerine sert bir şekilde koydu ve eğilerek Gwenvael'in kalçalarına tam olarak ulaşmasına imkân tanıdı.

"İş başına," diye emretti ona.

"Bir leğene, bir de beze ihtiyacım olacak. Hijyen konusundaki dersimi unutma."

"O bunun için değil, seni iğrenç piç kurusu. Orası hâlâ acıyor."

"Bunun için üzgünüm."

"Hayır, değilsin."

"Hayır. Değilim. Özellikle Fal'in senin etrafında bir kez daha koklanıp durduğunu gördüğümde."

"Fal henüz genç bir çocuk. Hiçbir zaman ona ilgi duymadım."

"Yani Brieç, Fearghus ve benim, onu binanın tepesinden aşağı atmamıza gerek yok muydu?"

Dagmar doğruldu. "Ne yaptınız?"

"Sınırlar konusunda Fal'in kafası biraz karışık. Ayrıca, bana öyle bakma. O hâlâ hayatta."

Dagmar tüm bu olup bitenleri bir el hareketiyle geçirterek, yatağa doğru ilerledi ve elbisesiyle iç gömleğini çıkardı. Yatağın üzerine yüzükoyun uzandı. Ve tıpkı bir soylu gibi, Gwenvael'in emrettiği şeyi yapmasını bekledi.

Gwenvael onun bacağına aldı ve yavaşça sırtına doğru bastırdı. Dagmar birden irkildi ve ona dik dik baktı. "Ne yapıyorsun?"

Gwenvael onun bacaklarını, göğsüne değene dek dikkatli bir şekilde bükte. "Bahse girerim, kıpırdamadığın zaman acı-mıyordur."

"Ne olmuş yani?"

Gwenvael onun bükülmüş bacaklarını ayırdı ve tam orta kısma yerleştirdi, yüzü onun kadınlık organının yanındaydı. "O halde sanırım kıpırdamaman gerekecek."

Dagmar hızla soluk alıp vermeye başlayarak başını salladı. "Yapma."

"Çok geç. Sana sahip olmalıyım. Seni tatmalıyım. Ama hareket etmemelisin. Kıpırdanmak, kıvranmak falan yok." Gwenvael dudaklarını yaladı. "Senin bu güzel organına ne yaparsam yapayım—sakın kıpırdama."

Dagmar, yatak örtülerini sıkıca kavradı. "Sen bir piç kuru-susun."

"Ve sen de beni bunun için seviyorsun, öyle değil mi?"

"Akıl ve mantık yardımcım olsun, ama öyle."

Gwenvael gülümsedi, daha önce hiç hissetmediği kadar mut-luydu. "Ben de seni seviyorum, Canavar. Şimdi, unutma," diye alay etti onunla. Dagmar'ın elinde olmadan kıvrınması hoşuna gidiyordu, "sakın hareket etme."

Hain Keita, dövüşen ve eğitim gören ejderha taburlarının önünden geçti ve savaşçı ejderhaların yeraltı kalesi olan Anubail Dağı'nın merkezine gitti. Güney Elleri'nin en büyük ejderha savaşçıları burada doğurmuştu. Bir kez eşiği geçip içeri girmeye cesaret ettikten sonra, Soylu ya da Alt Tabaka'dan olmanın bir önemi yoktu.

Keita oradan geçerken, hepsi durup onu seyretti. Keita erkeklerin birkaçını hatırladı, fakat hiçbirisi hayatında kalıcı bir iz bırakmamıştı. Hiçbiri unutulmaz olmamıştı onun için.

Mağaranın ana kısmından içeri girdi. Görmeye geldiği ejderha, inceltilmiş çelikten yapılmış eski alfabe harfleriyle kaplı bir dairenin ortasında duruyor ve upuzun bir değnekle alıştırma yapıyordu. Keita kendini seyretmekte olan ejderhaları görmezden gelerek eğitim yapılan dairenin içine girdi ve tek dizi üstüne eğilerek başıyla selam verdi.

Değnek onun başının üzerinden geçerken başını birkaç santimle iskaladı. Keita onun başının hemen üzerinden geçip gittiğini hissettiği halde yerinden kıpırdamadı, korkuyla büzülmedi—sadece bekledi.

Değnek sertçe yere vurdu ve uzun bir pençe sabırla yeri dövmeye başladı. Keita hâlâ kımıldamıyordu.

"Bak sen. Karşımdaki kudretli hanumefendiymiş. Prenses Keita'nın ta kendisiymiş. Burada ne arıyorsun, küçük Prenses?"

Keita tekrar kalçaları üzerinde oturdu ve ön pençelerini sıkıca yere dayadı. "Yardıma ihtiyacım var, Elestren."

"Yardıma mı?" diye sordu ona Alt Tabaka'ya mensup dişi. "Ne için?"

"Bana dövüşmeyi öğretmen için. Öldürmeyi öğretmen için."

"Hepimiz öldürmeyi biliriz, küçük Prenses. Bu karumuzda vardır bizim."

"Ben senin gibi dövüşmeyi öğrenmek istiyorum. Böyle de olsam, insan biçimimde de olsam, bana meydan okuyan her ejderhayla dövüşebilmeyi istiyorum."

Elestren gülmeye başladı. "Sen mi?" Daha şiddetli bir şekilde gülmeye başladı. "Sevimli, küçük prenses benim gibi dövüşmeyi

öğrenmek mi istiyor?" Elestren Keita'ya yaklaştı. "Benimki gibi yaralar da ister misin? Bunlar asla kaybolmaz, biliyorsun değil mi? Kesik bir kez pulların altına işledi mi, artık kalıcıdır. İnsan biçiminde olsan bile. Onları istediğine emin misin? Erkek gözdelelerin ve güzel elbiselerininle sen, bunu istediğine emin misin? İstediyinin bu olduğuna emin misin?"

Keita'nın istediği, kendini bir daha asla Ragnar denen o barbarla birlikteyken olduğu gibi güçsüz ve savunmasız hissetmemekti. Ragnar onu çevirdiği dolaplarda kullanmıştı ve Keita bunu asla affetmeyecekti ve bir daha asla ne onunla, ne de başka biriyle böyle bir şey olmasına müsaade etmeyecekti. O sadece kazanılıp kaybedilecek bir ödül değildi, o aşağılık annesine karşı kullanılacak bir pazarlık kozu da değildi. O, Hain Keita'ydı—ve bu ismi hak ettiğinden emin olabilmek için elinden ne geliyorsa yapacaktı.

Keita karşısındaki savaşçının gözlerinin içine baktı. "İstediyim şey bu."

Elestren onu yakından inceledi ve başıyla onayladı. "İnanıyorum ki öyledir." Koyu yeşil renkli dişi ejderha, en uzaktaki duvarın karşısındaki mihraba doğru ilerledi. "Bizler savaşa doğru kanat açarken, savaş tanrıçası Eirianwen'e sesleniriz. Burada kalıp benimle birlikte eğitim görmek istiyorsan, bizim birliklerimizle savaşsan da savaşmasan da, tıpkı benim gibi sen de hayatını ona adayacaksın."

Keita hiç tereddüt etmeden, uzun adımlarla mihraba doğru gitti ve kendisine uzatılan hançeri aldı. Pençesini kalın mermerin üzerinden uzatarak, hançeri avucunun içine sapladı. Keita'nın kanı, babası da dâhil olmak üzere, kendisinden önce gelen binlerce ejderha savaşçının kiyle karıştı.

"Kendi hayatımı ve öldürdüklerimin hayatlarını kudretli Eirianwen'e adıyorum," dedi kutsal bir ses tonuyla.

Elestren hançerini ondan geri aldı. "Sana uyuyacağın yeri göstereceğim—tek başına tabii, eğer fark edebildiyse—ve yarın da eğitime başlayacağız."

Keita dişi ejderhaya döndü. "Teşekkürler, kuzen."

“Bana henüz teşekkür etme.” Elestren ona soğuk bir ifadeyle baktı. “Senin kanını akıtmak çok hoşuma gidecek, küçük Prenses.”

Oradan ayrılan kuzenini seyreden Keita “Bu tavrının nedeni hâlâ, seni koca popo diye çağırmam mı? Bunu unutmanın vakti gelmedi mi?”

Keita başını eğip hemen tepesinden uçarak geçen değneği son anda savuştururken, en azından reflekslerinin seri olduğunu kanıtlayabilmişti.

BÖLÜM 36

Izzy öne kapılara vardı, daha sonra dönüp arkasına baktı ve hepsinin orada öylece durmuş, kendisinin gidişini izlemekte olduğunu gördü. Savaşa gitmeden önce yalnız bir değil, iki krallıktan tarafından uğurlanan pek az savaşçı olurdu. Bunlara ilaveten Izzy'nin babası, büyükbabası ve amcaları da dışarıdaydı, en sevdikleri silahların çeliğinden onun için yaptıkları ejderha kolyesi de Izzy'nin kapitone gömleğinin altında, kalbinin tam üzerinde duruyordu. Fakat Izzy'nin gözyaşlarına boşalmasına asıl neden olan kişi annesiydi. Kendisi için her şeyini feda eden bu kadını ancak aylar sonra görebileceğini biliyordu.

Izzy onlara son bir kez el salladı ve aceleyle kapılardan çıkıp gitti. Artık onu göremeyeceklerine kanaat getirdiğinde koşmaya başladı, birliğindeki hiç kimsenin kendisini ağlarken görmesini istemediği için gözyaşlarını tutmaya çalışıyordu.

Birlikler batı arazilerinde bir araya toplanıyorlardı ve Izzy ailesinin ona, herkesin önünde değil de burada veda etmiş olmalarına sevindi. Izzy bunun babasının zekice bir fikri olduğundan emindi.

Izzy alana yaklaşmıştı; tam isminin çağrıldığını işittiği sırada ağaçların arasından atları, sancakları ve toplanan birlikleri görebiliyordu.

Izzy durdu ve yan tarafa döndüğünde Éibhear'ı orada öylece dikilirken buldu.

"Herkes veda ettin, sanırım."

Izzy hafifçe kıkırdarak yüzündeki ıslaklığı gömleğinin koluna sildi. "Annemle benim nasıl olduğumuzu bilirsin."

"Bilirim."

"Izzy ona gülümsedi. "O halde bana hoşça kal öpücüğü vermeye mi geldin?"

O anda Éibhear'ın yüzünde, Izzy'nin yeni fark etmeye başladığı o tik belirdi. Tik sağ yanağındaydı ve Izzy bunu ilk kez, geçen geceki ziyafette Éibhear birden onun yanına gelip, "Senin o kahrolası herifin arkasında—ah, her neyse, unut bunu!" dediğinde fark etmişti. Ve Éibhear geldiği gibi ansızın çekip gitmişti.

"Hayır," dedi Éibhear. Yanağındaki tikin durumu daha da kötüleşmeye başlamıştı. "Veda etmeye geldim."

"Bunu onların yanında da yapabilirdin."

Éibhear derin bir iç geçirdi. "Haklısın. Rahatsız ettiğim için özür dilerim."

Izzy onun dönüşünü, Garbhán Adası'na doğru ilerleyişini seyretti. Yine her zamanki gibi huysuz ve kabaydı. Izzy hakkında onu bu kadar öfkeliendiren şey ne olabilirdi? Oysa Éibhear diğer herkese karşı son derece nazikti.

Izzy önce dudağını hafifçe ısırды, sonra da ona "Büyükanne-min birlikleriyle Kuzey'e gideceğini söylüyorlar," dedi.

Éibhear durdu, fakat arkasını dönmedi. "Gidiyorum."

"Beni özleyecek misin?"

Éibhear bir kez daha iç geçirdi, bu seferki diğerinden çok daha ağırdı. "Elbette özleyeceğim." Éibhear tekrar onun yüzüne baktı. "Ben senin amcamın ve seni özleyeceğim."

"Gwenvael benim amcam. Ve Fearghus. Sen benim amcam değilsin, Éibhear."

"Izzy—"

"Asla benim amcam olmayacaksın."

"Artık bunun hakkında konuşmuyorum."

"Tıpkı Celyn'in de benim kuzenim *olmayışı* gibi."

Éibhear'ın gümüşü gözleri, sabah güneşlerinin ışığında parladı ve bağırarak "Şimdi de bu oyunu oynayacaksın, öyle mi Prenses?"

"Benden hoşlanıyor."

"Şimdilik. İsteddiği elde edene ve senden sıkılana kadar."

"O son derece hoş biri ve Brieç'in acımasızlığından da fazlasıyla korkuyor."

"Ama eğer sen ona âşık-san—"

"Değilim."

Éibhear saklamaya çalışsa da, Izzy onun o güzel yüzündeki rahatlama ifadesini görmüştü. "En azından bu konuda kurnaz davranacaksın," diye mırıldandı Éibhear.

"O asla benim gönlümün sahibi olamayacak, Éibhear."

"Güzel—"

"Senin olduğun gibi olamayacak."

"Izzy..." Éibhear ondan uzaklaşmaya başladı. "Dur."

"Kuzey'e git, Éibhear. İstedığın yere git. Bunun hiçbir önemi olmayacak. Çünkü vakti geldiğinde... benim olacaksın."

"İşte bu. Sen şımarık bir çocuksun ve seninle anlaşmak imkânsız."

"Ama yine de beni seviyorsun."

"Hayır, Izzy. Sevmiyorum. Bunu o kalın kafana sok artık. Sen benim ağabeyimin kızıydın ve bu ailemle ilgili bir durum, ama eninde sonunda, benim sorunum değilsin. Yine de, kendini öldürtme oralarda, tamam mı?"

Izzy incinmişti, fakat duygularını belli etmemeye çalışarak "Tehlikeden uzak durmaya çalışırım," dedi.

Éibhear onu başıyla onayladı ve yürüyüp gitti.

"Ayrıca, merak etme," dedi Izzy arkasından. "Seni beklemek gibi bir planım yoktu."

"Güzel. Beklememelisin zaten."

"Her zaman bekâretimin, onu gerçekten *hak eden* birine gitmesi gerektiğini hissetmişimdir zaten."

Éibhear tam da o anda kendi ayağına takıldı ve büyükçe bir ağacın gövdesine kafa üstü çakıldı.

Éibhear başını tutarak "*Kahretsin!*" diye bağırdı.

Beklemeye hiç de niyeti olmayan Izzy, çabucak topukları üzerinde döndü ve çoktan harekete geçmiş olan birlikleriyle buluşmak üzere koştu.

Dagmar aceleyle tepenin sırtlarına doğru tırmandı ve koca gözlüklerini yüzüne doğru itti. "Kahretsin! Kaçırdık onu."

"Hmmm?"

Gwenvael kolunu onun beline doladı ve sırtının alt kısmını öpmeye başladı. Dagmar "Bu senin suçun," diyerek onu suçladı ve çıplak tenine değen dudakların hissine aldırış etmemeye çalıştı.

"Muhtemelen öyle." Gwenvael daha da eğildi. "Gerçekten umurunda mı bu?"

"Evet!" diyerek yalan söyledi Dagmar.

"Yalancı."

Gwenvael'in dili Dagmar'ın Aidiyet izlerinin çizgilerini izlemeye başladı. Dagmar'ın gözleri yuvalarında döndü ve yanına aldığı fazladan gözlükleri gözünden indirdi, daha sonra da yere düşürdü.

"Sen berbat bir casus olurdun," diye suçladı onu Dagmar.

Buraya Baron Lord Craddock'ın karısının, kendisini Annwyl'in askerlerinden biriyle eğlendirişini seyretmek için gelmişlerdi. Fakat Dagmar bu kadının gizli ilişkisinin, Morfyd'den öğrendiği kadıyla, ticari eşyalarına aşırı bir düşkünlüğü olan ve pek ender yıkanan yerli bir domuz çiftçisiyle olduğunu öğrendiğinde ziyadesiyle memnun olmuştu.

Ne yazık ki, işler çiftçi ve hanımefendi arasında ilginç bir hal almaya başladığında ve tuhaf homurdanma sesleri yükseldiğinde—her ikisinden de—Gwenvael onun dikkatini başka yön- lere dağıtmıştı... birkaç kez üstelik.

Gwenvael ona bu tür şeyler yapmaya devam ettiği sürece Dagmar'ın elinden ne gelirdi ki?

"Sessiz kalamadığın için beni suçlama." Gwenvael onun sırtını öptü ve dilini yukarı doğru gezdirdi. "Bence o son çılgılık on- ları korkuttu. Şimdi sana teklif ettiğim gibi ağzını tıkamadığım için pişman mısın?"

"Ağzımı tıkarsan, yardım çılgılığı da atamam."

Gwenvael onun omzunu çimdikledi ve elini saçları arasına soktu, Dagmar da kendisini öpebilmesi için başını ona doğru çevirdi. Gwenvael'in öpücüğü uzun ve ağırdı. Dagmar bu sırada dinlenip rahatladı ve Gwenvael'in kendisinden istediği şeyi almasına izin verdi.

Zevk ve mutluluk—Dagmar bunlara aynı anda sahip olmayı asla ummazdı. Şimdiyse elinde, ne yapması gerektiğini bilemediği birçok şey vardı.

Gwenvael Dagmar'ı sırt üstü yatırdı, elleri onun karnını ve kollarını okşuyordu. Parmakları usulca onun tenini okşarken öpücüğü sanki vakit hiç geçmiyormuşçasına uzayıp gitti. Gwenvael kollarını Dagmar'ın başının üst kısmında kenetledikten sonra geri çekildi ve usulca "Bu sabah Fearghus'la ne hakkında konuşuyordunuz?" diye sordu.

Dagmar hemen Craddocklar ve onların acı, mutsuz yaşamlarını unutarak iç geçirdi. "Bir şey değil."

Gwenvael yavaşça onun içine girdi. Çenesine ve boğazına ufak öpücükler kondururken Dagmar'ın vücudu onunkinden doğru kavis yaptı.

"Benim güzel Dagmar'ım," diye mırıldandı Gwenvael. "Sen harika, küçük bir yalancısın."

Dagmar'ın itiraz bildiren çığlığı etrafta çınladı ve tekme atıp kollarını geri çekmeye çalıştı, fakat Gwenvael onu acımasızca gıdıklarken serbest bırakmayı reddetti.

"Dur! Dur!"

Gwenvael durdu. "Ne hakkında konuşuyordunuz?"

"Baron Lord Craddock hakkında," Dagmar bir çığlık daha attı ve onu çok daha sert bir şekilde tekmelemeye başladı. "Bırak beni! Bunu bana yapamazsın!"

"Ama yapıyorum!" diyerek soluk verdi Gwenvael. "Ve bu şeklinden oldukça zevk aldığımı da belirtmem gerek. Seni her gıdıkladığımda, işte tam... buradan!"

"Dur!"

"Vajinan beni sıkıyor." Gwenvael inledi. "Tanrılar adına, bu çok güzel bir his."

"Dur! Dur!"

Gwenvael ağırdan aldı, fakat biraz sonra durdu. "Söyle bana."

"Yalan söylemiyorum, seni kaba piç kurusu. Onunla Craddock hakkında konuşuyorduk. Söylentilere göre, Güney sahili yakınlarında bir birlik topluyormuş."

"Ve?"

"Ve ne?" Gwenvael onu tekrar gıdıklamaya başladığında Dagmar çığlık attı ve olayın geri kalan kısmını bir çırpıda anlattı. "Pekâlâ! Pekâlâ! Fearghus bizden Craddock bölgesinde gerçekte neler olup bittiğini öğrenmemizi istiyor. Becerebilirsek bir ateşkes ayarlamamızı, beceremezsek de bir savaş planı yapmamızı istiyor. Fakat karısının bu düşüncesizce davranışları sayesinde, Craddock'la herhangi bir savaş durumunun gereksiz olacağını düşünüyorum."

Gwenvael kaşlarını çatı. "Fearghus benim de mi gitmemi istiyor?"

"Bizim mükemmel bir takım olduğumuzu düşünüyor. Benim lord ve maiyetiyle meşgul olabileceğimi, senin de tüccarlarla ilgilenebileceğini ve çalışan kızlardan bilgi alabileceğini düşünüyor—onlardan ne elde edebilirsen alabilirsin."

Gwenvael boşa kalan elini kullanarak Dagmar'ın yanağına dokundu. "Sonra da hayatımın aşkını üzerek, bu güzel yüzü tehlikeye mi atayım? Asla." Dagmar yalnızca ona bakıp sırtırken, Gwenvael kıkırdadı. "Şimdi... bu ikinizin bahsi geçen iyi niyet seyahati üzerinde ilk tartışmanız mıydı?"

"Evet." Gwenvael'in parmakları yine ona doğru yöneldi ve Dagmar "Hayır! Hayır!" diye bağırdı.

"Evet?"

"Bunu iki hafta önce de konuşmuştuk."

"Bu aşağı yukarı, Annwyl'le senin bir şeylerin peşinde olduğunuzu düşündüğüm zamandı. Fearghus'u o ufak hediyeyi bana göndermeye nasıl ikna ettiğini merak ediyordum."

“Neden söz ettiğini anlamıyorum.”

Bu noktada Dagmar Gwenvael’in onu kışkırtmaya çalıştığının farkındaydı, fakat uzun ve güçlü okşamalarıyla ona sahip olduğunda ve onu gıcıklayarak tekrar tekrar tatmin ettiğinde, Dagmar bu durumu pek umursamıyordu.

Gwenvael son bir titreyişin ardından Dagmar’ın üzerinden kalktı ve gülümsedi. “İşbirlikçi inek seni.”

Dagmar güldü. “Neden bir şey söylemediğini merak ediyordum.”

“Neden söyleyecekmişim? Seni çalışırken seyretmeye bayılıyorum. Kardeşlerim senin yaptıklarına anlam veremiyorlar. Ve bu benim için müthiş bir eğlence.”

Her ikisi de nefes nefese kalmış, bitkin düşmüş halde birbirlerine baktılar ve Gwenvael onu dikkatle inceledi. Dagmar’ın terle ıslanmış saçları alnına yapışmıştı ve Gwenvael’in yüzüne gözlüksüz bir halde odaklanmaya çalışan gözleri şiddetle açılıp kapanıyordu. Gwenvael artık onun zihninin hiçbir zaman işlemekten, plan yapmaktan vazgeçmeyeceğini—ve asla saraydaki basit bir yaşamla mutlu olamayacağını anlamıştı.

“Seni seviyorum, Dagmar. Planlar kuran, işbirlikleri yapan her zerreni seviyorum.”

Dagmar’ın yanakları kırmızının çok hoş bir tonuna büründü, ancak yüzündeki ifade değişmedi. Dagmar asla Gwenvael’in doğrudan sarf ettiği sözlerle onu utandırdığını belli etmezdi. Gwenvael’in hiçbir zaman bir başkasına sarf etmeyeceği sözlerle.

“Ben de seni seviyorum,” diye cevap verdi ona Dagmar, sözcükleri de tıpkı kendisi gibi sade ve mükemmeldi.

Gwenvael kollarını açtı ve Dagmar ona doğru yönelerek kollarının arasına çöktü. Gwenvael elleriyle onun ter kaplı sırtını okşadı. Parmakları damgasının üzerinde geziniyordu. Gwenvael bunu sıkça yapıyor, Dagmar onun damgasını taşıdığı için mutlu oluyordu.

Gwenvael halinden memnun bir şekilde iç geçirdi ve Dagmar'ı öptü. "Tüm dünyanın elimizin altında olduğunun farkında mısın, Canavar?"

"Elbette bunun farkındayım." Bu hislerini daha kibirli bir şekilde ifade edebilir miydi? Daha sonra Gwenvael onun aslında *çok daha* kibirli bir tavır takınabileceğini düşündü. "Ama bunu yüksek sesle belirtmemize gerek yok. Bunun yerine, sessizce durumun farkına varmamız ve dilediğimiz her şeyi elde edene kadar isteğimiz doğrultusunda kullanmamız gerekiyor."

Gwenvael doğruldu ve Dagmar'ı kucağına doğru çekti. Dagmar'ın ona sarf etmiş olduğu her sözünün kesinlikle doğru olduğuna inanması için gözlerinin içine bakarken, elleriyle onun yüzünü ve çenesini çevreledi. "Ben dilediğim her şeye sahibim, Dagmar. Hayatım boyunca dileyebileceğim her şeye."

Dagmar'ın yanakları daha da kızarıırken, yüzündeki tebessümün saf bir mutluluk ifadesi olduğu belliydi. "Dilediğimiz her şeye sahipsek, oyunun amacı nedir o halde?"

Leydi Craddock çalılarının arasından sendeleyerek çıkıp, saçlarını düzeltirken ve elbisesinin her tarafının yerli yerinde olup olmadığını kontrol ederken Gwenvael onu izledi. Ne yazık ki bu kadının yaptığı en büyük hata, çamura bulanmış erkek parmağı boyutundaki izleri elbisesinin arka kısmından silmemiş olması *değildi*. Hatta korumaya çalıştığı insanların başına bir savaş belası açma konusundaki hevesi de *değildi*. Hayır, Leydi Craddock'un en büyük hatası, o amansız dedikodularını ikizler üzerine odaklamış olmasıydı. Bu durum Dagmar'ın gazabını her şeyden daha önce onun üzerine çekmişti. Şimdi bu soylu karı kocanın hesap vermesi gerekecekti. Ve hesap vereceklerdi de—daha sonra.

"Amaç mı?" Gwenvael'in tek eli Dagmar'ın belinde dururken, diğer eli Fannie'nin yanlarında göndermiş olduğu yiyecek ve şarap sepetine uzandı. "Amaç eğlence. Ve bu eğlencenin en iyi yanının ne olduğunu biliyor musun, aşkım?"

"Hayır, ama senin bunu bana büyük acı veren bir... nedir bu böyle?"

Gwenvael yüzünde kocaman bir gülümsemeyle, sepetin içine sokmuş olduğu tasma ve kelepçeleri çıkardı. “Ne olduğunu düşünüyorsun?”

Dagmar öfkeliydi, fakat gülerek onun kollarından kurtulmaya çalıştı.

“Bunun en iyi yarı, benim tatlı Dagmar’ım—” Gwenvael onu yere sabitledi ve Dagmar’ın gülümseyen yüzüne bir bakış attı “—bir sonraki sefere ne yapacağımızı asla anlayamayacak olmaları.”

SONSÖZ

Sigmar Reinholdt yanındaki oğullarıyla birlikte, tüm adamlarının önünde ayakta duruyordu.

Ve ondan ancak birkaç yüz metre ötede de Jökull'un ta kendisi duruyordu. Bir de, Sigmar'ın on binine karşı Jökull'un yirmi bin askeri.

Sigmar büyük bir ihtimalle savaşı kaybedeceklerini biliyordu. Jökull'un birlikleri katiller ve toplumun yüz karası insanlardan oluşuyordu. Büyük paralarla kiralananmış askerlerdi bunlar, ancak sadece para olduğu müddetçe işe yararlardı. Sigmar kendini asla, birinin sadakatini satın alacak kadar düşürmezdi. Kendi askerleri onun tarafında, sadece ona sadık oldukları için çarpışırdı.

Sigmar'ın o anki en büyük kaygısı, Jökull'un adamlarının onun önüne geçip kaleye ulaşmalarıydı. Fakat onun bu durum için de planları vardı. Pek hoş olmayan planlardı bunlar, ancak herkes emir gerektirdiğinde kendilerinden ne beklendiğini iyi bilirdi. Hepsi de Jökull'un esirleri olmaktansa, kendi kendilerini öldürmeyi tercih ederlerdi.

"Ben onun gerçekten de bizim için geri geleceğini düşünmüştüm, Baba," diye mırıldandı yanında duran en büyük oğlu.

"Bunu denedi. Denediğini biliyorum." Ve Sigmar, kızı burada olmadığı için memnundu. Tek kızını kaybetmek, bu durumda intihar edecek olsa da, dikkatini önünde duran birçok mühim meseleden alıkoyardı.

Jökull atının üzerinde dimdik duruyor, kendini beğenmiş ve savaşa hazır görünüyordu.

Aralarındaki mesafenin öte tarafından ona doğru "Teslim oluyor musun, kardeşim?" diye seslendi. Jökull Yasa'nın gerektirdiği

üzere, herhangi bir katliama başlamadan evvel karşısındakine teslim olmak isteyip istemediğini sormak zorundaydı.

“Hiçbir gerçek Reinholdt teslim olmaz,” diye cevap verdi Sigmar... bu da Yasa’nın bir gereği idi.

Sigmar, Dagmar’ın sürekli “Bu Yasa, şimdiye dek okuduğum en çelişkili saçmalıklar yığını,” diye şikâyet etmesine her zaman gülerdi.

“Hiçbir gerçek Reinholdt, teslim olacağımızı düşünmezdi!” diye ekledi Sigmar. Adamları bağırıyor ve kılıçlarıyla kalkanlarını ona katıldıklarını belirtircesine havaya kaldırıyorlardı. “Gel, kardeşim. Güneşler yükseliyor. Daha fazla vakit kaybetmeyelim.”

Fakat Jökull onu dinlemiyordu. O ve adamlarından birkaçı uzaklara bakıyor, iki ordu arasındaki mesafeyi kat eden yalnız bir süvari izliyorlardı. At oldukça iri ve siyahtı, sanki cehennemlerden birinin kuyusundan yukarı tükürülmüştü. Ya atın üzerindeki?

Bu bir kadındı.

Her iki tarafın askerleri öylesine şaşkındı ki, hiç kimse ne ıslıkladı, ne de tek kelime etti. Sadece dört nala Sigmar ve Jökull’a doğru yaklaşıırken onu seyretiler.

Kadın bayrakları gördü ve üzerinde oturmakta olduğu canavarı durdurdu.

“Sen, Reinholdt musun?” diye sordu.

Sigmar daha önce hiç böyle bir kadın görmemişti. Kadın uzun, simsiyah saçlarını deri bir kayışla bağlamıştı ve üzerinde kolsuz bir zincir zırlı gömlek, zincir zırlı tozluklar ve deri botlar vardı. Sırtına bağlanmış kılıçları ve atından aşağı sarkan bir de kalkanı bulunuyordu. Vücudu yaralı, kollarının her ikisi de damgalıydı ve bu kollar kısmen eldivenlerle kaplı olsa da, Sigmar yine de onlara dağlanmış ejderha imgelerini görebiliyordu.

Ve kadın tepeden tırnağa silahlanmış olsa da, üzerinde ne bir zırh ne de farklı bir renk vardı.

“Ben Sigmar oluyorum.”

Kadın eyerinin altından bir mektup çekip çıkardı. “Bu kızından geliyor.”

Sigmar mektubu aldı ve pahalı parşömeni açtı. Mektup kısaydı, ancak konunun özüne değinmişti.

Baba.

Benim bir Kuzeyli olarak ne yapacağımı hepimiz biliriz.

Dagmar

"Jökull kim?" diye sordu kadın.

"Jökull benim, seni fahişe." Jökull atının eyerinden eğilerek kadına bir bakış attı. "Sen de kimsin?"

Kadın atını döndürdü ve ona gülümsedi. "Ben Annwyl'im." Daha sonra, Sigmar'ın daha önce hiç görmediği bir hızla, kılıçlarından birini kınından çıkararak savurdu. Kılıç bağımsız bir şekilde uçarak ilerledi ve tüm gücüyle Jökull'un kafasına saplanarak onu atından aşağı, hemen arkasında duran adamlarının arasına düşürdü.

Annwyl omzunun üzerinden Sigmar'a baktı. "Burada sadece bugün kalabilirim. Eşim beni aramaya çıkmadan önce ona ve ikizlerin yanına geri dönmem gerek—ki eşim buraya gelirse, bu sizin için hiç de iyi olmaz. Ah! Bir de dönerken yanımda Canute isminde birini götürmem gerekiyor. Dagmar bu konuda ona karşı çıkmamanız gerektiğini söyledi. Ancak birliklerim burada kalacak." Annwyl başıyla geldiği yönü işaret etti ve tepeyi aşan bu birlikleri Sigmar da gördü. "Bunlar kızının benden almak için anlaşmış olduğu beş birlik. O iyi bir kız, savaş beyi. Ve tüm bunları senin için temizleyip bitirdiğimizde seni görmek için evine gelecek." Annwyl gülümsedi. "Kızının senin için büyük bir sürprizi var." Annwyl parmaklarını şaklattı. "Ayrıca bir de... şey Eymund'a selam iletmem gerekiyormuş."

Sigmar'ın en büyük oğlu Annwyl'e başını salladı.

"Gwenvael'den."

Sigmar'ın oğlunun omuzları bir anda çöktü ve arkasındaki kardeşleri kıkırdamaya başladı.

Daha sonra, Kara Ovalar Kraliçesi Kanlı Annwyl, Jökull'un kafası karışmış ve şaşkın haldeki askerlerine döndü.

İkinci kılıcını kınından çıkarırken “Kılıcımı geri istiyorum,” diye bağırdı onlara. “Şimdi, kılıcımı almama kim mani olacakmış?”

En büyük oğlu öne doğru eğildi ve Sigmar “Sanırım Kuzen Uddo seneler önce söylediklerinde haklıydı, ne dersin Baba?” diye fısıldadı.

“Ne?”

“Ona Canavar dediğinde.” Oğlu gülümsedi ve kılıcı havada, Jökull’un birliklerine doğru son hız giden deli kadını işaret etti. Kızının onlara gönderdiği deli kadın. “Sanırım, zavallı Jökull Amca için haklıydı.”

İçindeki kahkaha önce yavaş ve usulca göğsünün derinliklerinde başladı, fakat bir süre sonra birden patlak verdi. Annwyl’in orduları Jökull’un kiralık askerlerinin üzerine akın ederken Sigmar’ın tüm askerleri şiddetli ve güçlü kahkahasına katıldı.

Sigmar nihayet omzundaki baltayı çıkararak “Gidin, askerlerim!” diye emir verdi. “Bizim ya da Annwyl’in işaretlerini taşımayan herkes—ölecek!”

Sigmar baltasını havaya kaldırdı. Bugün kendisi ya da askerleri için herhangi bir anlam ifade edebilecek tek bir savaş çılgılığı biliyordu. “Canavar için!” diye bağırdı.

Ve ailesindeki diğer erkekler de bir tek ağızdan “Canavar için!” diyerek ona katıldılar.

- SON -